CONSTANTIN MUNTEANU

Stăpânul licuricilor

Vol. II

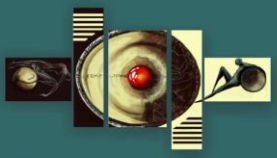

După-amiaza unor domni

- roman -

...poate fi și numai plăcerea, dacă aceasta alungă diavolii din noi și ne descătușază energiile pozitive, pe care le credeam pierdute definitiv...

CONSTANTIN MUNTEANU

STĂPÂNUL LICURICILOR

-roman-

CONSTANTIN MUNTEANU

STĂPÂNUL LICURICILOR

- roman-

volumul II:

DUPĂ-AMIAZA UNOR DOMNI

Editura Inspirescu
- 2015 -

Tehnoredactare: Constantin Munteanu

Editori:*Liliana & George Terziu*

©Toate drepturile sunt rezervate autorului

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Munteanu, Constantin
STĂPÂNUL LICURICILOR/ Constantin, Munteanu; Satu Mare: Editura Inspirescu, 2015
2 vol.
ISBN: 978-606-8652-64-1
Vol.2: După-amiaza unor domni–
ISBN: 978-606-8652-66-5

821.135.1-31

Bătrâna îl trage pe Daniel spre uşa bisericii, să-l vadă mai bine:

– Leit tatăl tău, Dumnezeu să-l odihnească! Ce te-ai maturizat de la Crăciun încoace!... Şi-ţi stă aşa bine în costumul ăsta făcut de Adela!... Iar fetiţa mi-a rupt sufletul: i-aşa de lipicioasă şi vorbeşte atât de frumos!... Da' mamă-sa e frumoasă? Lasă, nu-mi spune; important e să-ţi placă şi să vă iubiţi. E bine că mi-ai spus; n-am s-o întreb de familie – nici nu m-ar interesa –, ca să nu-i rănesc sufletul. Şi-o să le instruiesc şi pe surorile tale, să nu aducă vorba... O să-i fiu eu şi mamă şi tată, doar mă ştii. Da' fetiţa mi-a spus singură că mai are o bunicuţă; „tu eşti mai frumoasă şi mai bună ca bunicuţa cealaltă..."

– A, da... – zâmbeşte Daniel. Aşa-i zice ea unei mari muziciene, care a testat-o, să fim siguri că are ureche muzicală. Mă ierţi că mă agit, dar vreau să văd când vine Diana, să ţi-o prezint, să staţi împreună.

– Lasă, dragul mamei; o fi având şi ea probleme la spital dacă zici că-i doctoriţă...

– Am vorbit mai înainte cu ea la telefon; era pe drum. Trebuie să ajungă din clipă în clipă – spune Daniel, aruncând mereu privirea spre intrarea în biserică; „mai bine m-aş duce s-o aştept afară; o iau de braţ şi o dau în primire mamei, apoi mă ocup de Brânduşa".

În drumul său spre ieşire, se întâlneşte cu mireasa, care-l întâmpină radioasă, ţinând-o pe Irina de mânuţă:

– I-am explicat cum trebuie să-mi ducă trena. Pornim chiar din uşa bisericii şi ne oprim aici, lângă masă, unde mă aşteaptă Ahmé al meu...

Daniel ar lua-o de-o ureche şi ar scutura-o bine, apoi i-ar da şi câteva palme la fund, ca pe vremuri, când o prindea că se ceartă cu Mioara; „căpriţo, de ce nu mi-ai spus că ţi l-ai luat naş pe profesorul Trifescu?! Mereu mi-ai râs în nas: *unul mare, maaaare...* Credeam că-i vreun politician, să respecţi şi tu legea de aur a vremii: politica de

cumetrie". Dimineaţă, când tanti Adela îl pusese să îmbrace costumul şi părea nemulţumită de cum îi cususe o ucenică eticheta *La Adela, croitorie de lux*, Brânduşa a răspuns întrebării mamei sale, „naşă-tău unde-i?": „Ahmé al meu mi-a spus că-l aduce pe domnul academician Trifescu direct la biserică". A înlemnit când i-a auzit numele. Primul lui gând a fost s-o ia pe Irina, aşa dezbrăcată cum era, că tanti Adela descosea un pliu la mijlocul rochiei de voal – „de ce nu mi-ai spus, Dănuţule, că fetiţa a mai pus ceva cărniţă pe ea?" – şi a dus-o într-un loc mai retras:

– Licurici, va veni acolo, în biserică şi apoi la petrecere, tata Mituş. Nu te duci la el şi nici nu intri în vorbă cu el, ca şi cum nu l-ai cunoaşte. Dacă te întreabă ceva, îi răspunzi frumos şi atât, iar mie îmi spui numai *tăticule*, chiar dacă suntem printre străini.

Apoi a lăsat-o pe Irina în grija miresei, deşi fetiţa ar fi stat numai cu bunicuţa ei, de gâtul căreia s-a aruncat de prima dată şi a sărutat-o frumos pe obraji, aşa cum a învăţat-o el; câteva zile au întrerupt lecţiile de pian şi au repetat cum trebuie să se comporte: Daniel a scos din dulap pick-ul-ul Dianei, a răscolit plăcile de vinil până a găsit ce-i trebuia şi a învăţat-o paşii câtorva dansuri. „La dans eşti mai talentată decât la muzică" – i-a spus, iar fetiţa s-a supărat. „Cel mai mult iubesc pianul. Ba nu; pe tine... Ba nu; pe mămica, pe tine... Ba nu; pe mămica, pe tine, pe nana... pe... da, pe tata Mituş, apoi pianul; vezi?, am câte o iubire pentru fiecare degeţel." Acum, Daniel simte că s-a crispat de tot. Dacă ar înjura, măcar în gând, simte că s-ar elibera, dar ştie că-i păcat – este în biserică. Trage aer în piept, îşi îndreaptă şi mai mult spatele, atent când va trebui să facă unu-doi paşi, să întâmpine grupul care vine spre el; tanti Adela se apropie flancată de părinţii lui Ahmet – un arab de 60-65 de ani, impozant, tipul omului de afaceri de succes, călcând apăsat, sigur pe sine, dus de braţ, mai mult ca o atingere, de soţia lui, o femei fără forme, îmbrăcată toată în *burqa* neagră, căreia i se văd doar ochii prin spaţiul lăsat liber de *niqab*-ul purtat peste voalul care îi acoperă părul, gâtul şi pieptul – şi de profesorul Trifescu, alături de care merge o doamnă împlinită la trup, dar încă frumoasă, cu ochii vii, căutând cu calm în jur, ochi frumoşi, în ciuda ridurilor pornite spre tâmple ca spiţele unor frânturi de roţi de căruţă; gură senzuală, cu o dantură perfectă, ce aruncă reflexe de porţelan când tanti Adela îi şopteşte ceva, arătându-l pe Daniel. Ochii tânărului şi ai femeii se reţin o clipă; zâmbetul ei se concentrează tot mai mult în paranteza din colţul stâng al gurii, evidenţiind şi mai mult senzualitatea buzelor pe măsură ce

tanti Adela, lungă la vorbă, dar cizelată în discuţiile cu „doamnele” din târg, a căror croitoreasă de lux este, îi şopteşte ceva plăcut despre el – „sigur mă prezintă ca tatăl adoptiv al Brânduşei” –, pentru ca imediat, când este la numai doi paşi, braţul ei drept să descrie un arc domol, prezentându-l arabului bătrân:

– El este...

– Am înţeles că vorbeşti fluent engleza – i se adresează bătrânul arab în engleză, grăbindu-se să-i întindă cordial mâna. Este o plăcere să te cunosc şi, cum ştiu de la Fatma – „ia uite!, au şi rebotezat-o...” – că pasiunea ta sunt animalele, în ţara mea, ţi-aş fi oferit un şir lung de o milă numai de cămile gestante pentru o aşa minunăţie de fecioară.

– Şi pentru că ne-aţi onorat, venind în ţara noastră – îi răspunde cu drag Daniel, afişând un zâmbet cald –, eu o voi oferi cu toată dragostea pe Brânduşa tânărului dumneavoastră fiu Ahmet, în schimbul unei strângeri de mână, spre a-i fi soţie după legile creatorului suprem – ridică el puţin degetul spre cer –, indiferent cum îl numim fiecare dintre noi...

– Asta-i prea de tot! – se aude izbucnind ca o înjurătură vocea unei femei iar Daniel observă cu coada ochiului gestul furios al Eulaliei, care se scutură de atingerea braţului soţului, indicând cu privirea spre uşă. Te pomeneşti că şi-a adus şi oligofrena cu ea, să spargă ceva pe aici...

– Lia dragă... – se aude şoapta profesorului ca un crâmpei de rugăciune disperată.

– ...că noi aici, în acest lăcaş sfânt, îi spunem Dumnezeu – a continuat Daniel, atent la vorbele profesorului în timp ce a făcut un pas în lateral, să poată vedea intrarea în biserică –, tot aşa cum dumneavoastră îl numiţi Mahomed... – şi-a rostit ultimele vorbe, simţind că i-a căzut ceva în creştetul capului, pentru că, în uşa bisericii, privirea lui distinge conturul unui trup zvelt de femeie, copleşit de lumina puternică venită de afară; o apariţie stranie, întrupându-se parcă din razele soarelui.

– Ori eu, ori ea! – aude hotărârea Eulaliei şi, tot cu coada ochiului, zăreşte mâinile precipitate ale profesorului preocupându-se de telefon:

– Adriana, te rog, pleacă! Urgent!

Ajunsă în pronaos, silueta femeii, cu braţul drept îndoit, semn că ţine telefonul la ureche, încearcă să privească prin mulţimea care umple

interiorul bisericii, neînţelegând de unde vine vocea din telefon; şi-a ridicat şi ochelarii de soare pe vârful capului, să vadă mai bine.

– Sunt eu, profesorul Trifescu – sesizează Daniel şoapta profesorului, în timp ce bătrânul arab din faţa sa face un elogiu religiei creştine ortodoxe, „atât de tolerante, deschise spre ecumenism, pe care am descoperit-o de când vin în România".

– Spune-i să plece, sau ies eu, nu înainte de a-i da cu poşeta în cap, curva dracului! – şuieră vocea Eulaliei, făcând-o pe tanti Adela să-şi retragă capul între umeri, speriată de furtuna iscată între cei doi.

– Adriana, înţelege că eu sunt naşul miresei; nu-mi strica ziua, te implor! Pleacă! Urgent!!

– Du-te şi-i pupă şi picioarele, boule, că de altceva nu mai eşti bun – aude Daniel şoapta apăsată a Eulaliei, dându-şi seama cu greu că bărbatul arab tocmai îşi prezenta soţia.

Hotărât să facă faţă situaţiei, Daniel ia un aer bonom, îşi împreunează palmele ca la rugăciune şi se apleacă de câteva ori, repetând o formulă de politeţe, căreia şi femeia îi răspunde cu o aplecare discretă a capului.

– Şi naşii copilei noastre – arată palma stângă tremurândă a Adelei spre familia de lângă ea. Vreau să vă spun... – se adresează ea cu precădere Eulaliei, pe un ton mai blând, bucuroasă că cei doi soţi au luat din nou poziţia de drepţi; „parcă li s-a înfipt o trestie în fund", gândeşte cu ciudă Daniel –, să vă spun că aşa tânăr cum îl vedeţi – e mai mare doar cu câţiva anişori decât Brânduşica mea –, i-a fost nu numai frate mai mare, ci, mai ales, tată. Încă din adolescenţă i-a promis fetiţei mele, pe care o alinta Licurici, – aşa îi alintă el pe toţi copiii care îi sunt dragi –, c-o va duce la altar în ziua sfântă a cununiei.

Daniel stă drept, ca un militar, în faţa celor doi, plimbându-şi cu calm privirea între ochii tulburi ai profesorului, al cărui obraz îl observă congestionat – „ăsta face naibii un accident vascular aici..." – şi privirea semeaţă, de femeie mândră, întotdeauna învingătoare a Eulaliei; „dumnezeii mă-ti de japiţă!", îi strigă Daniel în gând.

– Tanti Adela, ştii cumva pe unde-i mama? – îşi întreabă mătuşa, vădit precipitat, ignorându-i pe cei doi.

– Undeva pe la intrare; aprindea lumânări pentru morţi.

– Doamnă, domnule... – se înclină Daniel în faţa soţilor Trifescu, pornind grăbit spre ieşire, nu înainte de-a se întoarce o clipă cu faţa spre altar, să facă trei cruci; „Doamne, iartă-mă!, am înjurat în biserică..."

– Unde pleci, că începem? – aude întrebarea miresei, întâlnită în cale.

– Vin, vin, nu rămâi nedusă... – îi răspunde, preocupându-se de telefon.

În mulţimea din jur, i se pare că zăreşte o privire cunoscută, dar nu-i dă importanţă; „mda, cred că era Lena...", se bucură el, grăbindu-se să iasă din biserică.

– Sărut mâinile! Stai să ies bine din biserică... – spune Dianei pe un ton precipitat, lipindu-şi telefonul de buze imediat ce înţelege că i s-a răspuns.

– Daniel, îmi pare rău! A apărut o urgenţă; trebuie să...

– Ştiu! – îi taie vorba, retrăgându-se mai departe de uşa bisericii. Am auzit, eram lângă el. Întorci maşina imediat ce poţi şi vii în parcare, clar?!

– Daniel, dar...

– Revii în parcare!

– Daniel, am auzit-o şi eu în telefon cum ameninţa că părăseşte...

– Ducă-se! O pun pe mama în locul ei. Să nu cumva să îndrăzneşti să nu revii! Trebuie s-o vezi pe fetiţa noastră îmbrăcată domnişoară de onoare. Nu mă face să vin după tine! Pe sus te aduc dacă îndrăzneşti să nu revii! – ameninţă Daniel apoi închide telefonul cu zgomot, reintrând în biserică precipitat, mereu cu ochii în jur, până o vede pe Irina lângă mireasă. Hai cu mine, repejor! – o ia de mânuţă –, iar tu, mai aşteaptă câteva minute, te rog! – şopteşte Brânduşei. Măcar de data asta ascultă-mă, că încă mai eşti licuriciul meu drag, până-ţi pune popa pirostriile – îi zâmbeşte, plecând în grabă spre uşa bisericii.

Până jos în curte sunt multe trepte, aşa că o ia pe Irina în braţe, să nu se împiedice în rochia lungă, o rochie din acelaşi material scump şi repetând la scară mai mică, toate faldurile şi înfloriturile de pe rochia miresei, către care caută cu aviditate privirile tuturor fetelor tinere venite la cununie.

– Unde mă duci? – scânceşte fetiţa.

– În parcare; vine mămica anume să te vadă cât eşti de frumoasă... Nu poate sta cu noi, că mămicile unor copii mai mici ca tine trebuie operate de urgenţă.

– De ce nu se duce tata Mituş? Poţi ţine tu lumânarea aceea mare.

– Nu, nu; el trebuie s-o ţină; aşa a spus preotul. Uite că vine şi mămica!... – se bucură Daniel, lăsând-o pe Irina din braţe.

Portiera se deschide, iar Daniel vede cum ies întâi picioarele amândouă, alăturate, cu genunchi frumoşi, rotunzi, ascunşi pe jumătate sub poala rochiei pe care a admirat-o seara precedentă, când s-a oferit s-o ajute pe Diana să şi-o dezbrace; „prostule!, de ce crezi că a costat atât? Nu se şifonează...", apoi, când luaseră avânt amândoi, ea s-a oprit, l-a împins uşor într-o parte şi a sărit de pe marginea patului, dezbrăcându-şi singură rochia în grabă; „nici chiar aşa, păcătoşi ce suntem!, că mâine întru cu ea în biserică..."

– Sărut mâinile! – îi oferă Daniel mâna să se sprijine, să poată ieşi din maşină.

– Bună, iubire! – tresare Diana, vădit luată prin surprindere, că rămăsese locului, măsurându-l îndelung cu privirea.

– Diana, sunt eu... – îi şopteşte Daniel şi pocneşte scurt şi sonor din degete, cum fac artiştii de circ atunci când vor să scoată de sub hipnoză vreun spectator.

– Eşti şi nu eşti, iubire... – murmură Diana, clătinând admirativ capul. Mătuşa asta a ta face minuni; arăţi ca un prinţ. Fără nici o probă?

– Fără, că mi-a făcut şi alte haine – confirmă Daniel, arătând cu privirea spre fetiţă, ca o invitaţie s-o admire.

– Iar tu, scumpa mamei, eşti cea mai frumoasă prinţesă! – îi face un semn Diana să se rotească, s-o poată privi.

– Mămico, dacă termini de operat mămicile copiilor mai mici ca mine... Ia stai! – se sperie fetiţa. Cum ai să operezi dacă n-are cine le adormi?, că nana-i aici, în biserică. M-a luat în braţe şi m-a întrebat dacă vii şi tu. Era speriată... Erau şi cele două doamne cu care lucrează ea, care mi-au dat mărţişor.

– Licurici, mai sunt şi alţi medici care ştiu să adoarmă bolnavii – îi şopteşte Daniel.

– Eşti chemat – face Diana un semn cu privirea spre intrarea în biserică. Uite câţi au ieşit să te cheme.

– S-aştepte! – răspunde cu calm Daniel, ridicând braţul drept spre cei îngrămădiţi la uşa bisericii, asigurându-i că nu i-a uitat.

– Mămico, dacă termini, vii?, c-ai să fii cea mai frumoasă...

– Nu ştiu, scumpo; operaţiile sunt lungi şi grele...

– ...vreau să te vadă şi bunicuţa... s-o vezi şi tu... E-aşa frumoasă, ca-n poveste, şi mă iubeşte!...

Diana a rămas perplexă. Cu greu, ochii ei reuşesc să-i întâlnească pe-ai lui Daniel.

– Mama... – şopteşte ea. Ajută-mă, Daniel! Simt că ameţesc, nu mai pot gândi deloc. Spune-mi ce să fac şi fac. Mama... De-atâtea săptămâni visez s-o întâlnesc... Dumnezeule!... – murmură, trecându-şi involuntar palma peste mijloc. M-a tăiat... Toată ziua am simţit... Cred că se declanşează iar...

– La naiba! – pufneşte Daniel nervos. Trebuia să fi mers noi la Paris! ...Că am promis cândva, cu ani în urmă, când plângea că n-are tată, c-o duc eu la altar... Acum ai fi simţit cum creşte în tine... poate şi-n doamna... S-o duc la altar!... – gesticulează abia stăpânindu-se să nu vorbească tare. S-o duc pentru sondele lui! Iar ăsta... – se uită fix în ochii Dianei – scuză-mi expresia, dar dacă nu-l pocnesc seara asta, înseamnă că-s un fătălău; domnul... vrea spital privat din petrodolari. Mai bine-o duceam la altar pentru un şir de cămile!

– Tăticule, de ce eşti supărat? – se agaţă Irina de braţul lui.

– Iartă-mă! Cred c-am fost măgar... – şopteşte, privind-o adânc în ochi pe Diana.

– Măgar eşti atunci când trebuie... – îi răspunde tot în şoaptă Diana, hotărâtă să-l potolească, zâmbindu-i cu subînţeles, fără să-l slăbească din privire. Acum ai fost soţul pe care mi l-am dorit... Şi la telefon, când mi-ai ordonat să revin aici. Aşa te vreau! Dar consideră că l-ai pocnit deja, ca să terminăm totul acum. Auzi?, eşti strigat din nou – arată cu privirea spre intrarea în biserică. Du-te, iubire; duceţi-vă. Să nu-i tulburi ziua cea mai fericită nepoatei tale... Mergeţi, scumpii mei, şi vă faceţi datoria; promit să vă aştept cu mai mult drag...

...Şi, ca în fiecare dimineaţă din ultimele săptămâni, când pleca la clinică, braţul ei stâng se întinde domol, dar ferm, peste umărul tânărului, se îndoaie, cu degetele răsfirate în părul lui la ceafă, în timp ce palma dreaptă, intrată pe sub poala hainei de la costum, i s-a lipit de şale, apropiindu-l cu putere de ea, până îi simte genunchiul drept între coapse, numai bine să i-l strângă cu putere, în timp ce-l sărută lung şi pătimaş, anume parcă să aibă ea ce şterge meticulos cu colţul batistei scoase din poşeta luată din maşină, de pe scaunul alăturat. Apoi, terminând de şters rujul, şoptind aceeaşi ameninţare „abia aştept să te mai omor puţin”, Diana se apleacă, o ia pe Irina în braţe şi-i dă „un pupic dulce, iubita mamei, că niciodată n-ai fost mai licurici ca acum; un pupic să-ţi ajungă toată noaptea... şi să nu uiţi s-o săruţi pe bunicuţa şi s-o inviţi să vină la noi când se termină petrecerea”.

*
* *

– Nu cred c-am să pot veni, scumpa mamei, că imediat ce se termină petrecerea aici, la restaurant, – noi sperăm să se termine pe la vreo 4-5 –, urcăm în autobuze şi plecăm la deal, la munte, că mâine seară facem petrecere cu toţi ai noştri; suntem veniţi cu autobuze noi, în care putem dormi. Am închiriat restaurantul din târguşor; vine toată familia mea – am dat adunarea pentru toate fetele mele cu familiile lor, mai puţin Maria, care-i în Olanda – şi rudele Adelei după soţ, prietenele ei din oraş... o mulţime de oameni! S-au tăiat viţei, porci, berbecuţi, un cârd pe păsări şi s-au făcut deja două mii de sarmale în foi de viţă murate şi-n foi de varză ţinute două zile la gheaţă, să fie subţiri şi fragede. Şi... ceva friptură de vânat, că-i păcat să lăsăm vânatul doar pentru hoţii din politică – las' c-o să-ţi spună Daniel; ne fură toţi, care cum poate... Plecăm la ziuă acolo, că acolo va fi adevărata nuntă a fetei Adelei... Fanfara de la Costeşti... Merg şi socrii mari, merg şi nunii... Aici va fi aşa, pentru studenţi... Ar fi grozav să fi mers şi voi, dar Daniel mi-a spus că are examene, şi-apoi, a promis că veţi veni la cireşe...

La terminarea convorbirii telefonice – „te sărut, scumpa mamei, şi succes în sala de operaţii!" –, Daniel îşi conduce mama la locul ei, în restaurant, mai stă un timp cu ea şi cu Irina, apoi iese din nou pe terasă.

– Te-am simţit că eşti tristă – spune Dianei când o aude că-i răspunde cu un „da, vă rog!" şoptit ca de pe altă lume. Vreau să te mai ţin puţin de vorbă, să poţi adormi în linişte.

– După câtă cafea am băut... şi-apoi, ştii ce târziu m-am sculat dimineaţă, anume să pot sta... Nici măcar nu m-am descălţat; stau întinsă pe pat... Am vorbit mult cu Magda; s-a jurat că n-a ştiut nici ea pe cine cunună Mituş. Se înţelesese cu Mugurel ca el să vină direct la restaurant. Când i-a spus cine-s rudele miresei... Îţi dai seama: ea nu poate părăsi petrecerea; s-ar supăra Mituş; aş fi chemat-o să stea cu mine, că... – o simte Daniel apăsată de tristeţe şi tocmai vrea s-o asigure că va trage el o fugă până acasă, să-i fie alături până adoarme, dar vocea Dianei se înflăcărează prompt: Mi-a povestit Magda cum a decurs ceremonia din biserică; Irina a captat atenţia tuturor, la concurenţă cu mireasa. Şi cu tine – se aude râsul Dianei. Doamne, Daniel, dacă regret ceva, este că nu te-am văzut şi eu; Magda spune c-ai avut un aer imperial; „îmi venea să-l mănânc de frumos ce era!" – râde Diana; „iar

eu te-aş fi mâncat pe tine", i-am răspuns. Spunea că toţi au rămas surprinşi de felul cum ai predat tu mireasa: ai condus-o ca pe o regină spre tron, iar Licurici a fost ca din poveste, cu trena purtată de ea fascinant – parcă plutea! Gestul cu care i-ai ridicat voalul de pe ochi şi ai oferit-o pe Brânduşa mirelui părea coborât din filme; Brânduşa şi-a ţinut mâna câteva clipe în palma lui Ahmet, cât i-a fost sărutată de mire, apoi i-a lăsat o clipă mâna, ţi-a luat-o pe-a ta să ţi-o sărute, tu ai sărutat-o pe frunte ca o binecuvântare, apoi ai strâns mâna mirelui acolo, în faţa celor trei preoţi, şoptindu-i ceva, iar el a încuviinţat zâmbind, înclinându-se în faţa ta. Diana mai spunea că la câte nunţi a mai fost, că Mituş are o boală: să cunune cât mai mulţi; cred că-l împinge şi soţia, că Eulalia e ahtiată după relaţii de-astea; spunea Magda că n-a mai văzut o aşa predare a miresei.

– Mama a insistat să fie ca în sat la noi, că, dacă tot am dus-o la altar, să mă trateze ca pe un tată.

– Irina ce face?

– E-n braţele bunică-si, se alintă.

– Mituş? – aude Daniel întrebarea pusă prompt, pe negândite.

– Stă la altă masă, cum e rânduiala: cu mirii, cu părinţii mirelui, cu mama miresei...

– Eşti *tată*l miresei; tu de ce nu?

– Să nu exagerăm; convenţia a fost doar s-o duc la altar.

– Scuze! Cred că ţi-e foarte greu... Magda mi-a spus că te simte strâmtorat; aproape că o ocoleşti...

– Nu ştiu cât am voie să...

– Să ce?! – ridică Diana glasul. Mă doare-n cot de colegii mei de clinică!... M-ar linşa dacă ar putea, crezi că nu ştiu? Sunt infinit mai bună ca ei. Sunt şefa Chirurgiei iar şeful clinicii e tatăl fetiţei mele... Mă doare-n cot şi de Mituş, la o adică, dar mai ales de Eulalia!

– Diana, liniştește-te.

– Crezi că n-am auzit la telefon cum îi vorbea?! Trebuia să fi aruncat telefonul, să fi venit până lângă tine şi să te fi luat de braţ. Sunt o proastă! Cum am putut sta cu un asemenea om laş?!... M-a alungat ca pe un câine... să-i facă ei pe plac – „urgent!!..."

– Diana, ai venit totuşi în parcare...

– Pentru că am un soţ care ştie să se poarte cu mine. De ce crezi că te-am sărutat? În nici un caz să dau subiect de bârfă colegilor care nu pierd nici o nuntă sau botez la care soţii Trifescu – vai ce familie unită! – sunt naşi... Înainte era frate-său, securistul; acum mizează pe armata

de fini şi fine, câteva, cele prea blonde, *cununate* de el înainte ori după nuntă; ce, crezi că nu au ajuns la urechea mea şoaptele?! Da, trebuia să vin! Să vin pentru tine şi pentru mama; să-mi văd şi fetiţa – puţin îmi pasă de colegi, cunoscuţi şi alţi de-ăştia!... Şi ce dacă m-au văzut sărutându-te?! Sunt vie, Daniel, sunt vie; niciodată nu m-am simţit mai vie ca atunci! – aude Daniel strigătul; „amestec de ură şi disperare", gândeşte el speriat. Ştii ce-i sexul?, actul iubirii? – simte întrebarea pusă cu aplombul dat de rangul universitar iar spatele lui Daniel se strânge de frica neştiinţei de a răspunde; „iar iau un 3!", retrăieşte el ruşinea de la finele examenului de *Ameliorare*. Este manifestarea supremă a viului; lumea poate exista şi fără rachete cosmice, şi fără guma de mestecat – nu şi fără sex! Iar în cazul omului, nu şi fără iubire. Acolo, în parcare, am simţit imperios nevoia de-a fi vie! – strigă Diana cu un ultim efort, pentru ca imediat să adauge pe un ton jos, de confesiune: De fapt, am consumat aiurea cel mai aurit cartuş... Aşa trebuia să te îmbrăţişez în sala restaurantului, de faţă cu toţi...

– Noaptea abia a început, Diana – o linişteşte Daniel.

– Da, dar eu... am consumat deja... N-ar fi decât o repetare.

– Ba nu! Va fi cum ai gândit tu, pentru că acolo, în parcare, nu ne-au zărit decât câţiva, fără importanţă, rude şi nişte colege de-ale miresei. Brânduşa nici măcar nu te-a recunoscut; mereu insistă să te aduc, „s-o cunosc şi eu pe aleasa inimii tale; şi mă jur că n-am să-i spun vreodată c-am văzut o doamnă dormind în patul tău la cămin".

Diana râde mult, spre bucuria lui Daniel că a reuşit să-i alunge tristeţea. „Gata, cred că ţuica pe care a băut-o începe să-şi facă efectul de anestezic; euforia a trecut; acum, s-o las să doarmă două-trei ore; o cunosc, va adormi întinsă pe pat aşa îmbrăcată" – îşi surâde fericit, şoptindu-i Dianei în telefonul ţinut cât mai aproape de gură câteva vorbe despre care ştie că o ameţesc întotdeauna.

– Oricum... chiar dacă... tot te omor eu când vii acasă... mai ales c-am zărit în biserică o mulţime de fete tinere şi frumoase, care-ţi vor pune inima pe jăratec... numai bună să ţi-o mănânc eu când ai să ajungi acasă...

– Hai, scumpo, gata, închide ochişorii...

– Îmi reciţi ceva? Dar nu din Heliade, că zburătorul nu mai poate veni la mine; este la nuntă... Jură-mi ceva... din Lermontov, vreau Lermontov! – se aude în telefon alintătura ca de fetiţă al Dianei.

– Diana, *crede-mi sfântul ţel:/ Că-n dragoste, precum şi-n ură,/ Eu sunt statornic, eu nu-nşel!* – sunt singurele versuri care i-au venit în minte lui Daniel, că se miră şi el de ce tocmai acestea.

– Trebuia să renunţi la cuvântul *ură*, iubitule; e, şi-aşa, destul de multă ură şi răutate în lume. O, Doamne! – se aude cum Diana îşi înăbuşă un căscat. Vezi, dragul meu, a început să-mi fie somn; mi se-nchid ochii; otrava ta şi-a făcut efectul asupra *Otravei*: ce bine-i când bei câte puţin!... Pot visa frumos... Tu... ca un prinţ... Şi ce dacă te vor privi cu jind mii de ochi?!... Până la urmă, principesa tot eu sunt... tot la mine te întorci... să te omor! Îmi pare rău că nu-s cu tine... dar e fetiţa... ai grijă... ea e prinţesa noastră.... Douăzeci de ani... Ce mult ai întârziat! Magda mi-a spus c-am fi fost „cea mai minunată pereche de-aici...” Ha, ha, ha!... – râde ea încet, ca un final de glumă. „De-aici...” Sigur că *aici* suntem! Şi tu o ştii, că ţi-am confirmat-o de atâtea ori, diavole, de-aici, din pat... Să nu-mi mai reciţi din *Demonul*, că tu nu eşti demon; eşti diavol... Am fi fost cea mai minunată pereche de-acolo, din sala restaurantului... Păcat! N-a fost să fie... Să ai grijă de Irina; e cu mult mai mult fiica ta decât a lui... El... el a... Vezi? N-am ce spune; de ce-i a lui?! A ta – da! O, Doamne, ce mult e-a ta fetiţa!... Te iubesc, Daniel! Te iubesc... Ţii minte, iubitule, ce m-am speriat când mi-ai spus-o tu? Rostiseşi ceea ce-mi stătea de mult pe limbă şi nu reuşeam s-o rostesc – m-am speriat că-mi poţi citi gândurile... Vreau să dorm... Am să dorm aşa, îmbrăcată în rochia pe care am protejat-o aseară – ce proastă! Am să visez că eşti aici, că... ştii tu... O să-mi închipui că mă inviţi la dans; n-am mai dansat din studenţie. M-aş fi lăsat în voia ta; ba nu, te-aş fi incitat să fii mai... I-aş fi strecurat dirijorului orchestrei o bancnotă şi i-aş fi şoptit: *vals*!, că mi te-ai lăudat c-ai făcut cursuri de dans în anul întâi; am văzut c-ai învăţat-o ceva şi pe Licurici... Să fi plutit în braţele tale; colegelor care m-au bârfit le-aş fi aruncat doar o privire: „Iată-l; am aşteptat un prinţ şi a venit!” Ştii, dragul meu, când ţi-am spus să nu mă cauţi la clinică... mi-era teamă să n-o iau razna, să-ţi sar de gât de faţă cu toţi... Nu trebuia să-mi spui că n-au ieşit în uşa bisericii şi colegi... *Marş!* Aşa a sunat acel *urgent!!* al lui. Gata, Daniel, îţi jur! S-a terminat... Nu mai vreau să aud de el; prefer să mă transfer la Municipal decât să mai operez cu el; să operez în locul lui!, că asta fac... Doamne, ce zile am ajuns... Hai, să te las, că pic de somn... Somn uşor!... Ba nu; ţie, distracţie plăcută!

– Şi ţie, somn uşor, scumpo!... Închipuie-ţi că-s lângă tine şi-am să te sărut prin somn...

Clipe în şir după ce Diana a închis telefonul, Daniel rămâne cu aparatul său în palmă, privind în gol pe deasupra arbuştilor ornamentali din curtea restaurantului; vede cum cade înserarea peste blocurile din depărtare şi, încărcat de tristeţea smulsă de pe sufletul Dianei – „ar fi trebuit să fiu lângă ea, s-o mângâi până adoarme" –, oftează strecurând telefonul mobil în buzunar şi se întoarce agale să intre în restaurant. În faţa sa, rezemată de zid, cu aerul unei puştoaice venite la întâlnire mai devreme, stă Magda:

– Mai e supărată?

– Nu. S-a culcat.

– Eu am sfătuit-o să bea un păhărel de ţuică. Ţi-a spus că i te-am pârât că mă ocoleşti?

– Am scuza că abia ne-am aşezat la mese, am fost sus în cameră cu Irina de şi-a îmbrăcat rochia de bal, a trebuit să mediez conflictul dintre mireasă şi mamă, că i-a greşit nu ştiu ce pliu la capa ce-o va lua când şi când spre ziuă, când se va răcori... Dar... ce-i cu dumneavoastră?! Vă văd...

– Mi-e teamă, Daniel; cred c-am s-o şterg; n-are decât să se supere Mituş; las lui darul pentru miri, deşi am înţeles că nu va fi nuntă cu dar – e şi normal; ştii cine-s părinţii mirelui? Printre cei mai bogaţi din Arabia – şi plec.

– Chiar aşa de gelos este domnul senator? De ce nu vine şi dumnealui?

– Guralivă cum e, mama miresei s-a lăudat că-s soţia lui Zavate şi că va veni şi el la restaurant... Am auzit ceva şoapte... Mai ales colegele mele au auzit... Cine-s cei trei bărbaţi înalţi şi voinici, cu soţiile acelea mărunţele, ca nişte copile?

– Verişori după tată cu mireasa. Lucrează la Ocolul Silvic; unu-i inginer silvic, ceilalţi doi coboară din munte cu caii ori cu boii brazii rupţi de vânt; noi le zicem *sanitarii pădurii*. De ce?

– S-au interesat dacă şi-a făcut apariţia soţul meu.

– Poate vor să-i vândă nişte scândură, că au un gater pe malul unei apei; operă de patrimoniu; merge de pe vremea lui Gheorghe Asachi.

– Îţi arde de glumă? Poate mă reped la urechile tale... De ce mustăceşti? Văd că te uiţi la mijlocul meu...

– Dac-aş nega, v-aţi simţi insultată; visul ascuns al oricărei doamne este să placă. Fiţi fără grijă! – schimbă imediat tonul, devenind sobru. Cei trei sunt bărbaţi blajini; i-au dresat soţiile, aşa micuţe cum le

vedeţi. Le demontez eu ideea cu domnul senator – face Daniel un gest elegant. Vă pot conduce la masă?

Magda porneşte alături de el cu aerul soţiei care-şi însoţeşte soţul la restaurant; chiar şi intrarea în sală şi-o face cu un pas în urma lui.

– Te rog, nu mă conduce la masă – îi şopteşte. Ai s-o faci după ce mă vei invita la dans.

Daniel se opreşte pe la masa celor trei familii de pădurari, ciocnind cu ei un pahar – din care nici măcar nu gustă –, discutând de una, de alta, ca între vechi prieteni.

– Ascultă, Dănuţ, doamna cu care ai intrat în sală e soţia lui Zavate, cel care vrea să ne cumpere? – este întrebat.

– Nici vorbă! E-o prietenă a prietenei mele; e naşa fetiţei.

– Măi Dane, – se uită galeş spre el cel mai în vârstă, la vreo 55 de ani, bărbat robust, cu palme mari, cât lopata – ia uite aci – ridică el mâneca surtucului din şiac fin, parcă să se uite la ceas, dar ochii lui Daniel zăresc mânerul pumnalului ţinut în teaca legată pe antebraţul stâng – voiam să i-l fac cadou lui Zavate, să nu vină cu mâna goală când om da petrecerea de adio muntelui. Ar fi inuman să n-aibă cu ce se apără când le-om lua gâtul...

– Măi nea Bistriţene, e nunta fetei Adelei... – se uită Daniel fix în ochii bărbatului.

– Ce-i, măi Dănuţule, ce-i rău că soţul meu i-ar fi făcut un cadou unui om aşa bogat?! – intervine prompt una dintre cele trei femei mărunţele. Poate i-am fi propus să-i vindem un camion cu scândură de fag trecută prin etuvă; se fac nişte sicrie care nu putrezesc nici în 20 de ani...

– Lele Sânziana... – îi zâmbeşte Daniel – ai umor...

– Să vezi ce umor o s-avem cu toţii când n-om mai avea păduri... – şopteşte inginerul silvic.

– Nici păşuni... – aude Daniel glasul celuilalt pădurar.

– Şi nici sat, că-n Ardeal un bozgor a revendicat un sat întreg. Prea se zice că noi, moldovenii, suntem blegi de-atâta mămăligă... – îşi mângâie Bistriţeanu braţul stâng.

Daniel începe un monolog lung, despre cum a reuşit el să mai obţină un termen în toamnă, „la care i-am chemat martori pe toţi cei despre care am auzit că vor să ne cumpere drepturile revendicate de alţii” – le vorbeşte mult, asigurându-i că „se va face lumină, că...” şi le acceptă paharul, urându-le petrecere frumoasă, „doar ţin loc de socru

mic; n-o să-mi speriaţi voi nuntaşii veniţi cu naşul miresei, că v-a amăgit tanti Adela că-i onorează nunta senatorul Zavate – să fim serioşi! V-am spus – şi mă jur! –, doamna aceea e naşa fetiţei mele...” „Atunci, lasă-ne să-i dăm ei cadoul, să i-l dea lui Zavate, că frumoasă cum e, o fi având trecere la senator”, spune Bistriţeanu, dar Daniel s-a ridicat deja de la masă, urându-le din nou petrecere frumoasă, „doar nu vreţi să se supere tanti Adela, că vă spurcă în fiecare zi până închideţi ochii, şi-i păcat!” – se apleacă el curtenitor la dreapta fiecărei soţii de pădurar, să-i sărute mâna. Face apoi un ocol, să salute şi alţi nuntaşi veniţi de la munte, pentru ca în final să se oprească la masa unde mama sa se alintă cu nepoata.

– Ai mai vorbit cu Diana?

– Da, mamă; tocmai adormea.

– Cum, nu operează?

– Ba da. Bolnavul tocmai adormea – îşi menţine Daniel tonul calm. Acum, – se uită el la ceas – cred că operează.

– Dumnezeu s-o ajute!

– Mămica mea este cel mai bun chirurg dintre femei – spune Irina cu mândrie, foindu-se pe scaun –, că dintre bărbaţi... – dar se opreşte imediat, prefăcându-se interesată de bunătăţile de pe platoul cu antreuri. Aş mai mânca, dar tăticul m-a învăţat să pap puţin; dacă îmi umplu burtica, mi se face somn.

Orchestra îşi ocupă locul şi începe programul cu valsul miresei.

– Sunt foarte potriviţi; e chiar plăcut băiatul ăsta – face mama lui Daniel un semn spre ringul de dans, unde cei doi descriu arcuri largi, într-o mişcare plină de graţie; „zece zile la rând am repetat cu Ahmé al meu, sub îndrumarea unui profesionist”, i s-a lăudat Brânduşa mamei sale când a fost întrebată, după repriza cu supărarea că nu i-a ieşit capa perfectă.

Uşo-uşor, către finalul valsului miresei, ringul de umple de dansatori, în special tineri, colegi de-ai mirilor; medicinişti din anul întâi, grupa B, unde-i şi Brânduşa, dar mai ales din anul 4 şi 5, prieteni cu Ahmet; „*Otrava* l-a picat şi-n iarnă şi-n vară; chiar şi-n toamnă; l-a costat o mie de dolari anul următor, cu alt profesor, Gheorghiu; ce ştii dumneata, bunicuţo!... bine că n-a dat Daniel la Medicină...” – a auzit-o pe Brânduşa văitându-se în timp ce Adela şi mama lui o îmbrăcau mireasă iar soţia unuia dintre pădurari o pregătea pe Irina; „să te ţii de capul lui Dănuţ să te aducă vara aceasta la bunicuţa; sunt copii mulţi în sat, cu care să te joci, să mergi la cireşe, ai să vii şi la noi, la Ocolul

Silvic – asta înseamnă mai multe case chiar în mijlocul pădurii –, că avem şi noi copii mici ca tine, cu care să te joci, avem şi o căprioară cu pui; o ţinem la noi până la vară, când creşte puiul mai mare; mergem cu toţii să culegem fragi şi ciupercuţe...” – iar Daniel s-a bucurat că va avea un aliat în intenţia lui de-a o duce pe Diana la munte. „Mai bine că n-a venit la nuntă; mama o va aştepta cu mai mult drag.” Priveşte agitaţia de pe ringul de dans, face Irinei un semn ştiut doar de ei doi şi se ridică de la masă. Cât trece prin spatele scaunului său, aruncă privirea roată: profesorul tocmai îşi şterge ochelarii, furându-l cu privirea; de la masa ei, Magda îl priveşte deschis; „o fi aşteptând s-o invit, dar nu acum...” Se apleacă spre Irina, îi oferă palma să se poată fetiţa sprijini când va coborî de pe scaunul prea înalt pentru ea şi-i şopteşte:

– Domnişoară...?

Irina îl priveşte o clipă în ochi, aşa cum a fost învăţată, aprobă cu o înclinare discretă a capului şi pune mânuţa ei în palma lui Daniel, coborând de pe scaun. Merge la braţul tatălui mândră şi plină de importanţă, oprindu-se în spaţiul liber de pe ring. Ia poziţia studiată zilele trecute, are grijă să răspundă cu o înclinare înclinării tânărului şi-şi oferă braţele, să poată fi condusă în timpul dansului, foarte atentă la orice mişcare a lui Daniel, care o fereşte cu abilitate de atingerea vreunei perechi dezlănţuite în volute largi. Când o conduce înapoi la masă şi o ajută să urce pe scaun, fetiţa se apleacă spre el, „ai uitat ceva”, şi-şi arată mânuţa dreaptă iar Daniel i-o ia ceremonios şi i-o sărută.

– Mulţumesc, prinţeso! – îi şopteşte şi nu se poate abţine şi o sărută părinteşte pe creştet, spre supărarea fetiţei: „tăticule, sunt mare de-acum...”

Timpul trece uşor. Irina şi bunicuţa ei se apropie mai mult cu scaunele şi, tot gustând din bucate, stau de vorbă, îmbătându-se reciproc de plăcerea discuţiei, sub privirea atentă a lui Daniel, pregătit mereu să intervină. Irina povesteşte cum a fost cu tăticul ei la... – „cum se cheamă aceea, tăticule, când m-a luat nana de la cămin? A, defilare...” –, apoi, cum a venit preotul şi i-a spus că are talent la muzică; a descris îndelung darurile aduse de Moş Nicolae şi de Moş Crăciun – „ştiam de la Ionel, de când i le-ai cerut”, îi surâde bătrâna lui Daniel –; se laudă cum a învăţat ea toate poeziile pentru Mărţişor, dar nu s-a mai dus la serbare, că... – şi s-a uitat lung spre Daniel – „a trebuit să se mute la alt cămin mai bun”, a completat-o acesta – şi au ajuns la vizita făcută celeilalte bunicuţe, „care m-a învăţat cum să mă aşez la pian şi m-a sfătuit să merg în fiecare zi cu o vază de cristal pe creştet, să am o ţinută dreaptă,

frumoasă...” Bătrâna e toată numai zâmbete. Când şi când, ridică ochii spre Daniel şi clipeşte aprobator, în semn că-i place ceea ce aude. „Am uitat de toţi... – se ceartă Daniel în gând – şi nu-i frumos. Bine că Brânduşa – pardon!, Fatma; ce bătaie merită!; cum să-şi schimbe numele de botez?! –, bine că a ţinut cont de rugămintea mea şi nu m-a invitat la dans; când am rugat-o, credeam c-am să fiu cu Diana...” Îşi aminteşte că i-a şi şoptit de câteva ori, când căutau o biserică unde să se cunune: „Te duc la altar, dar te rog să fii discretă: ţi-am respectat alegerea; nu mi-o bârfeşti şi nici nu te legi de doamna cu care voi veni la nuntă!” – iar fata şi-a dat cuvântul de onoare. Acum îşi dă seama că prea s-a lipit de scaun după ce s-a întors de pe ringul de dans. Doar o dată, trecând pe la masa lor, mireasa l-a îmbrăţişat pe la spate, aplecându-se să-i poată şopti: „Chiar nici o colegă de-a mea nu-ţi place, să o inviţi la dans?! Deja am intrat la bănuieli; am aflat că nici Doiniţa n-a avut succes la tine. Eşti poponar?” A întors privirea, s-o poată măsura din creştet până la tălpi: „Dacă-ţi dau două-trei la fund, degeaba, că n-ai să le simţi; prea multe falduri la rochia asta; şi-apoi, dacă vreau să dansez cu un copil, îl am pe al meu – a făcut semn cu privirea spre Irina. Colegele tale să mai crească, sau să aştepte să trec de 50 de ani, ca naşă-tău...” „Eşti un măgar!” „Vezi, poate-o invit la dans pe soacră-ta, să-mi facă lipitura cu fiica vreunui şeic.” „Invit-o mai bine pe naşă-mea, că m-a întrebat de câteva ori cine eşti; probabil s-o fi săturat de avocaţii tineri pe care-i are în barou.” „Şi domn academician are clinica lui plină de blo...o-o... n...” – devine Daniel ironic, dar îngheaţă când observă privirea perplexă a miresei, urmată de învineţirea buzelor; „asta-mi dă cu ceva în cap aici”. „Doar nu dai crezare bârfelor despre naşul Marius?!” „Bine. Scuze! Fugi şi dansează” – devine Daniel jovial, răsuflând uşurat că nu s-au aprins. „Ia te uită! Baba mă place... N-arată rău... Ce-ar fi să...?!...” – dar tresare – „Doamne, sunt un păcătos!” – şi se apropie de Irina, luând-o pe braţele sale, să-i poată şopti:

– Ne cerem scuze, bunicuţei; mamă, te rog să mă scuzi şi pe mine – se apleacă el spre mama sa –, voi merge cu Licurici s-o salutăm pe nana ei.

– Naşa ta e-aici, scumpeteo? – se miră bătrâna. S-o inviţi la masa noastră, că mai sunt locuri; vreau s-o cunosc.

Magda le iese înainte iar fetiţa înţelege că are voie să-i sară de gât şi s-o sărute, cuprinzându-i mijlocul între genunchi.

– Cineva trebuia să-mi frângă mijlocul seara asta – răspunde Magda vorbelor de curtoazie rostite de Daniel.

– Şi fără să rişte să-i fie urechile rupte – se bucură Daniel.

– Noaptea abia a început... – ameninţă Magda.

– Lena... – îi aruncă Daniel o privire mai lungă – îţi întorc vorba: nici eu nu-s de piatră.

– Dar nici bolovan, prostule! – îi şopteşte Magda. E plăcerea mea să te necăjesc. Ce faceţi, mă prezentaţi mamei? – se bucură ea.

– Să vezi ce bunicuţă frumoasă şi bună am!... – o strânge Irina mai cu putere cu braţele pe după gât, sărutând-o iar.

Bătrâna se ridică de la masă şi le iese înainte. Îmbrăţişarea bătrânei o face pe Magda să roşească.

– Doamne, Daniel, – îi şopteşte când se aşează lângă el la masă – nu credeam că te poate... – nici nu ştiu cum să-ţi spun, ca să înţelegi –, să te *îmbete* ar fi termenul... M-am topit toată când m-a îmbrăţişat mama... Oare... – devine ea gânditoare, profitând de tăcerea din jur, că Irina a dus-o de mână pe bătrână spre capătul unei mese lungi încărcate cu fructe şi băuturi tari, unde este instalat un automat cu mai multe sortimente de îngheţată – oare aşa-i îmbrăţişarea de mamă?

– Nu cred că scăpaţi de mama până nu-i promiteţi că ne veţi fi oaspeţi la vară. Chiar aşa! – se ambalează Daniel. Ce-ar fi să-l luaţi pe domnul senator şi să...

– Glumeşti... – îl dojeneşte Magda.

– Vorbesc serios. Poate tranşăm şi problema munţilor revendicaţi de nişte escroci... Şi-apoi, dacă veniţi în preajma Sânzienilor...

– Daniel! – îl ţintuieşte Magda cu privirea. Nu mai sunt copilă să cred în poveşti.

– Vreţi s-o întrebăm pe mama? Poate ea vă va convinge; avea 46 de ani când a rămas grea cu mine. Şi născuse deja 5 fete, dacă-i să dăm crezare teoriei că o femeie are un număr limitat de ovulaţii...

– Daniel, ai începute deja să citeşti cărţi de Medicină?!... Dragule, uită-te la mama ta: pare mai tânără şi mai în putere ca Eulalia, care-i cu 10-15 ani mai mică. Fii atent! – îi şopteşte ca o taină. Când îţi voi face un semn discret, mă inviţi la dans, iar pe ring, te laşi în voia mea; am chef de-o glumă; Eulalia dansează doar cu Mituş. Ne vom apropia de ei, şi-l voi invita pe domn profesor să danseze cu mine, iar tu, cu Eulalia. Hai, nu te speria; prea te fură amândoi cu privirea. El, ştiu de ce-o face. Ea, poate... – îi zâmbeşte cu subînţeles Magda.

– Poate ne omoară Diana.

– E musai să ştie? Soţia lui Mituş e-o mare avocată; las-o să se lupte cu avocaţii soţului meu. Dacă nici ea nu vă poate salva munţii, înseamnă că vânzarea aceea de la sfârşitul războiului este corectă.

– Vreţi să-i chem pe cei trei pădurari să bea un pahar cu noi?

– De ce?! – tresare Magda.

– Soţiile lor se pricep grozav la prepararea ciupercilor; v-ar putea da reţeta.

– Nu înţeleg.

– Haideţi să uităm aici de domnul Zavate. Accept cu drag propunerea dumneavoastră de-a dansa, v-am şi trecut în carneţelul meu de bal, dar mai târziu, că următoarele dansuri le am promise Irinei. Vă las în compania mamei... – se scuză el, ridicându-se de pe scaun s-o invite la dans pe Irina, care vine bucuroasă că a mâncat îngheţată pe săturate.

Pe ringul de dans, fetiţa lasă impresia că-i cresc aripi. „Şi următorul!" – îi şopteşte lui Daniel când simte că este invitată să meargă înapoi, la masă. În timpul unui dans mai lent, Daniel o ia în braţe şi dansează de unul singur, cu ea purtată pe sus. „Vezi că, în timp ce oamenii vor servi peştele adus la masă, îţi vine rândul..." Fetiţa întinde braţele şi i se agaţă de gât, lipindu-se de pieptul lui.

– V-am adus un licurici care să vă lumineze masa, să puteţi alege oasele din peşte – spune mamei şi Magdei, aşezând-o pe Irina în scaunul ei, apoi face un gest de scuză şi pleacă printre mese.

– De ce nu vii şi la masa noastră? – îi iese mireasa în cale. De unde-o ştii pe aia? – arată discret cu privirea în direcţia Magdei – e sora *Otravei*; profesoara de *Anatomie* de la seria A... Naşa Eulalia m-a întrebat dac-o ştiu pe mama fetiţei, că-i place tare mult de Irina; o să aibă şi ea o nepoţică la toamnă de la fii-sa, care-i în Mexic. Mi-a promis c-o să mergem împreună, să vizităm un spital de-acolo, unde tata-socru are acţiuni. Are şi-n Spania...

– Naşă-tău cel mare, maaare... – o imită el – ce face?

– Cam bosumflat, nu ştiu ce are; cred că nu-i prieşte aerul; are astm.

– A gâfâit prea mult... – se trezeşte Daniel că surâde cu subînţeles; „că blondele-s nesătule rău", ar fi vrut să adauge, dar se opreşte, speriat de privirea nedumerită a Brânduşei; „e nepoata mea; cum pot gândi asemenea măgării?!" La vârsta lui, toată ziua să urce etajele Chirurgiei, să stea ore în şir în picioare lângă masa de operaţii... – o drege Daniel, fericit că vede privirea Brânduşei luminată din nou.

– Să vii şi pe la masa noastră, c-aşa-i frumos. Bunicuţa a fost. Păcat că naşul Marius a plecat imediat la baie, parcă s-ar fi ferit de ea; naşa chiar l-a certat. Mereu se ceartă, de la biserică încoace. Să vii şi cu fetiţa pe la masa noastră, că naşei Lia îi place de voi, poate se mai înveseleşte, că, nevrotică cum e, ar putea refuza să meargă mâine la munte, la petrecerea cea mare.

– Bine, bine, voi veni la masa voastră un pic mai târziu – o asigură, grăbindu-se către masa de lângă podiumul orchestrei, la care s-au aşezat instrumentiştii; îl caută cu privirea pe dirijor, care se grăbeşte să-i iasă în întâmpinare.

– Gata, şefu'! Cum am vorbit – face acesta un semn spre buzunar, unde a pus hârtia dată mai demult de Daniel. Du-te la masă, că am eu grijă.

După ce face câte o oprire pe la mesele nuntaşilor, întreţinându-se cu tinerii de acolo, mai mult să acorde atenţie fetelor ale căror priviri le-a simţit urmărindu-l, se apropie de masa lui. „Trebuia s-o fi reţinut cu forţa pe Diana la biserică! Dacă o dădeam în grija mamei, nu mai putea pleca, mai ales dacă li s-ar fi alăturat şi doamna Magda" – gândeşte el cu amărăciune, trăgând mereu cu coada ochiului spre scaunul pe care Irina stă ca pe ghimpi, cu ochii doar spre pianul orchestrei, în timp ce Magda şi bătrâna îşi spun ceva interesant, că au uitat de toţi cei din jur. Şi, dintr-odată, Daniel simte nevoia să-şi îndrepte şi mai mult spatele, dându-şi capul pe spate, parcă ar vrea să privească în zare, peste capul tuturor – „mă umflu în pene", îşi zice de fiecare dată când se trezeşte că face gestul acesta, ruşinându-se în sufletul său, dar nu mai poate da înapoi; continuă plimbarea în direcţia mesei unde Irina aşteaptă „cu sufleţelul la gură", gândeşte cu drag. Se uită spre orchestră, dar dirijorul se mai luptă încă să dea gata păstrăvii afumaţi în cetină de brad – „opera soră-mi Tudoriţa", îşi zâmbeşte cu drag Daniel –, aşa că vrea să ia loc şi el la masă, dar îl vede pe profesor că se foieşte nervos, căutându-şi ţigările de foi. „Să i-o iau înainte", îşi zice Daniel şi iese pe terasă pe uşa din spatele său, rămânând sprijinit de balustradă, ca un pasager fără somn, ori cu dor de ţărmul lăsat în urmă, ieşit pe puntea unui vas ce-l va duce tot mai departe în larg, prin vântul primăvăratec adiind rece, dar înmiresmat de florile lunii mai.

– Vrei? – aude lângă umărul său şi zăreşte pachetul cu ţigări din foi întins către el.

– Mulţumesc! Nu... – refuză politicos.

– Bine faci – aprobă profesorul şi-şi aprinde tacticos ţigara.

Fumează agitat; se observă după cât de des braţul lui drept se ridică spre gură – trage imediat ce-şi atinge ţigara de buze.

– Spune-mi, – îi aude Daniel vocea din nou – tu, în locul meu, cum ai fi procedat?

Fără a întoarce privirea, doar încleştându-şi mâinile pe balustrada rece din fier forjat, Daniel saltă din umeri, continuând să privească în întuneric; „nu-i elegant să nu-i răspund; fără *laşitatea* lui – cum i-a acuzat Diana comportarea –, nu eram acum *soţul* acelei femei minunate şi *tăticul* unei fetiţe care i-a înfierbântat şi mai mult sufletul mamei, şi-aşa fierbinte de la câţi copii şi nepoţi au trecut prin braţele sale..."

– Greu de spus, de ce să nu fiu sincer? – răspunde fără să-l privească. V-aş ruga să intraţi în sală, să fie măcar cei doi taţi prezenţi la debutul unei viitoare pianiste... – şi pentru că simte privirea profesorului aţintită cu severitatea născută din nedumerire spre el, adaugă cu durere: Dacă mama i-a fost alungată din biserică....

Ocolindu-i cu îndârjire privirea, Daniel porneşte spre uşa pe care ştie că a ieşit pe balcon profesorul şi-l aşteaptă până simte că i se alătură. La prag, face un gest curtenitor, invitându-l să păşească el primul, apoi îl urmează şi merg umăr la umăr, până în centrul sălii, unde se despart, salutându-se printr-o înclinare discretă a capului. De pe estradă, unde stă cu microfonul în mână, răscolind cu privirea interiorul sălii vaste de restaurant, şeful orchestrei, zărindu-l, face un gest iar Daniel confirmă. În difuzoare se aude o voce baritonală:

– Preafericiţi miri, veseli nuntaşi...

Daniel s-a oprit deja în spatele Irinei, i-a luat umerii între palme şi se apleacă s-o sărute pe creştet, şoptindu-i:

– Acum, licuriciul va începe să fie stea...

– ...gustând aceşti minunaţi păstrăvi aduşi de pe meleagurile miresei, – continuă şeful orchestrei, creând un moment de atenţie din partea tuturor – în pauza pe care noi, stăpânii acestor instrumente, deşi nu pretindem că le stăpânim în totalitate, am luat-o spre-a aduce laude celor care au trudit pe lângă cetina pusă la afumat, în această pauză îmi face plăcere să invit un licurici să vă lumineze sufletul. Licurici, te rog! – face el un semn cu braţul întins către masa Irinei.

Fetiţa aşteaptă ca Daniel să-i vină la spate, să-i ţină scaunul, apoi coboară şi iese până lângă colţul mesei, atentă să vadă braţul stâng a lui Daniel îndoit, ca să-şi poată ea băga mânuţa sub cotul lui, să se sprijine. Şi ea şi Daniel au un mers domol, exteriorizând rafinamentul

educaţiei, până în faţa şefului orchestrei, unde tânărul o lasă pe fetiţă, înclinându-se uşor, rostind un *succes!*, după care se retrage la locul său.

– Ce-i asta?! – aude Daniel şoapta Magdei, care s-a mutat pe scaunul fetiţei, să-i stea alături.

Continuând să fie atent la ceea ce se întâmplă pe estradă, tânărul îşi face totuşi timp să răspundă doamnei de alături printr-un zâmbet fugar, atenţionând-o să păstreze liniştea, pentru că şeful orchestrei tocmai o întreabă pe Irina ce va cânta.

– Voi cânta partea întâia din cele opt părţi ale unul lied de Franz Schubert. Liedul se cheamă *Die schöne Mullerin*, *Frumoasa morăriţă*, dar ceea ce voi cânta eu voi numi *Die schöne Schäferin*, adică *Frumoasa ciobăniţă*, pentru că-l dedic mamei Polina, sau mama Lina, cum i se zice acolo la munte bunicuţei mele Polina Ciobanu-Adomniţei – arată fetiţa cu privirea spre masa unde a stat.

În timp ce bătrâna se ridică de pe scaun şi se înclină spre cei din jur care o aplaudă, Magda îşi înfige degetele mâinii stângi în piciorul lui Daniel, mai sus de genunchi, şoptindu-i:

– Te omor! Noaptea asta, dacă n-o aduci pe sor-mea să te salveze, jur că te omor! Nu mai pot vedea; mi-au dat deja lacrimile... – începe ea să-şi tamponeze coada ochilor cu colţul batistei scoase din poşetă. Uită-te la Mituş! – îl strânge din nou de picior, să-l atenţioneze – a încremenit cu privirea spre fetiţă... Şi uite ce entuziasmată e gaiţa lui! Sigur nu ştie a cui este fetiţa.

– A mea! – răspunde semeţ, dar păstrând un uşor ton ironic, Daniel. Ştie tot restaurantul...

– Hmm... – îl fură Magda cu privirea, plimbându-şi ostentativ palma pe piciorul lui în sus, spre mijloc. Posibil... Unul ca tine – îi şopteşte adiind către obrazul lui Daniel damful tare al ţuicii de prune –, la 16-17 ani e copt deja – îşi accentuează ea ultimele cuvinte, strângându-şi ritmic degetele pe piciorul tânărului.

– Lena, deja mă omori – oftează Daniel, privind numai înainte, spre estradă. Te rog, nu mă chinui, că trebuie să mă ridic acuşi, să-mi întâmpin fetiţa.

– Bine. Dar dacă mai îndrăzneşti vreodată să-ţi uiţi cheile în cabinetul meu, jur că nu-mi mai scapi! Cicatricea de sub maxilarul tău este nimic pe lângă ceea ce-am să-ţi fac eu...

– Şi cu Diana cum facem? – continuă Daniel să vorbească încet, cu gura acoperită de prosopul de pe braţe plimbat peste buze, parcă s-ar şterge.

– Mergem la preot, ne spovedim, primim canon o sută de mătănii şi credem că am scăpat – surâde ea, aşezându-şi coatele pe masă, cu pumnii strânşi, lipiţi unul de altul, să-şi poată sprijini bărbia peste ei. Doamne, uite-o cum se aşează la pian!... – arată cu privirea spre Irina, care, dusă de mânuţă doi-trei paşi, îi face singură pe următorii cu gesturi calculate, cum a fost învăţată de marea muziciană.

Şeful orchestrei aduce trepiedul cu microfon aproape de pian.

– Prinţesă Licurici, la Conservator, de mult, tare demult, când încă mai aveam păr pe cap, am luat nota 7 cântând liedul. Îmi dai voie să cânt prima strofă acompaniat de tine? Mulţumesc! – se înclină în faţa fetiţei care şi-a înclinat capul afirmativ, cum a învăţat-o Daniel, în timp ce şeful orchestrei ia poziţia solistului în faţa microfonului, dând semnalul de start cu mâna dreaptă.

Primele acorduri în Pianoforte, executate cu măiestrie de degetele fetiţei care plutesc pe clapele pianului sparg liniştea sălii restaurantului, pentru ca imediat să se audă vocea solistului cântând în germană prima strofă a liedului, la finele căreia se opreşte, parcă ar fi înghiţit în sec, semn că n-a mai exersat de mult şi se întoarce spre pian, acompaniind-o pe Irina cu arabescurile descrise prin aer de braţele sale. Odată ultima notă cântată, Irina se opreşte cu braţele ridicate puţin, aşteaptă 2-3 secunde, apoi închide pianul şi se ridică în picioare, întorcându-se să se încline către sală, apoi către şeful orchestrei, şoptindu-i: „Maestre, mulţumesc!” Aplauzele entuziaste ale nuntaşilor ţin mult, cu strigăte de *bravo, bravo!*, de la mesele studenţilor medicinişti.

– Prinţesă Licurici, te rog să mă ierţi că n-am cântat decât o strofă! Atâta nemţească s-a prins de mine; cu atât am rămas din facultate; mă mir cum doamna profesoară mi-a pus 7; nici măcar frumos ca tăticul tău nu eram – continuă şeful orchestrei s-o ţină de mânuţă până se potolesc aplauzele. Dar ia spune-mi tu cum te cheamă, că Licurici e numele tău de scenă, sunt sigur.

– Mă cheamă Irina.

– Irina şi mai cum? – întreabă bătrânul muzician, dar pentru că fetiţa se uită cu un aer grav în ochii lui, insistă: A cui eşti tu?

– Aici sunt numai a lui tăticu’; mămica n-a putut veni. A tras o fugă până la biserică, să mă poată vedea îmbrăcată ca domnişoară de onoare şi s-a grăbit să plece.

– Fără să te sărute?!

– Ba m-a sărutat; mult şi dulce.

– L-a sărutat şi pe tăticul tău dulce?

– Nu-ţi spun. Întreabă-l pe tăticul.

– El nici atât n-o să ne spună. Uite ce de-a fete frumoase aici! Cum să spună el aşa ceva?!

Râsetele şi aplauzele ţin din nou clipe în şir, timp în care Irina îşi păstrează poziţia de mare artistă ieşită la avanscenă, cum a învăţat-o Daniel.

– Doamne, scumpule, ce-ai putut face din copila noastră!... – murmură printre lacrimi Magda, încleştându-şi ritmic degetele în coapsa lui Daniel. Nu mă las până nu te omor! Să mă inviţi la dans când ţi-oi face semn... Vreau măcar să te ţin în braţe, că Mituş nu cred că mai iese la dans cu gaiţa lui, uite-i ce cornuţi stau...

– Prinţesă, – face şeful orchestrei o plecăciune – eu îţi mulţumesc pentru acest intermezzo...

– Nu, că n-am terminat – îi taie vorba Irina. Vreau să cânt şi ceva vesel, să mă acompanieze copiii din sală – arată ea spre mesele studenţilor.

– Copiii?! – se miră bătrânul şef de orchestră pleşuv, aplecându-se puţin din şale, cu palma streaşină la ochi, să vadă mai bine. A, domnii studenţi de-aici – arată el cu braţul plimbat roată. Păi, dacă ei sunt copii, eu sunt june-prim... Te rog! – o conduce spre pian în timp ce sala râde.

Irina repetă gestul elegant înainte de-a se aşeza pe scaun cu o naturaleţe de pianistă matură, îşi trage microfonul mai aproape şi, după primele acorduri din *Ceata lui Piţigoi*, reia, cântând versurile totodată. „Şi-acum, împreună cu mine!", ordonă ea în microfon când ajunge la refren. Sala întreagă cântă cu ea. Mulţi o acompaniază bătând din palme sau lovind vreun pahar cu furculiţa. E-o veselie generală, tipic studenţească, stinsă greu, după un bis, urmat de aplauze lungi, dezlănţuite. Mireasa, însoţită de câteva colege, vine repede la estradă şi o ia pe sus pe Irina imediat ce fetiţa s-a ridicat de la pian.

– Hai şi noi, c-o duce la masa lui Mituş! – sare ca arsă de pe scaun Magda.

Eulalia s-a şi ridicat în picioare şi iese în întâmpinarea miresei cu braţele desfăcute, s-o poată primi pe fetiţă, pe care o sărută cu foc pe obraji. Daniel se grăbeşte cât poate, dar ajunge când deja Irina este ţinută la pieptul Eulaliei ca pe o comoară şi prezentată triumfal profesorului.

– Uite, domnule academician, aşa o să fie şi nepoata noastră!...

De undeva, din spatele câtorva studente care au flancat-o pe mireasă, Daniel reuşeşte să-l zărească pe profesor – pare că nici n-a auzit; priveşte tâmp în gol, prin trupul soţiei sale, ca şi cum aceasta nici n-ar exista; i se mişcă doar mustaţa, ca o tresărire, ochii îi fug în dreapta, spre scaunul soţiei rămas gol şi, dând impresia că ar fi singur, se ridică tacticos, întorcând spatele celor prezenţi.

– Ia-o pe Irina, că eu mă duc după el – aude Daniel şoapta de om speriat a Magdei; gura ei i-a atins urechea cu buzele, făcându-l să se cutremure; nici el nu ştie de ce; damful de ţuică nu-l mai surprinde, atingerea – nici atât!

„Ce-i cu profesorul de ne întoarce spatele cu atâta nepăsare?!" – gândeşte el, urmărindu-l pe bătrân cu coada ochiului cum iese pe uşa dinspre holul de la intrarea în restaurant, dar este totodată atent să prindă ultimele vorbe ale Eulaliei, care a şoptit ceva urât despre plecarea soţului său.

– Ce-i, scumpo, te-a supărat şi pe tine plecarea lui nenea? – o întreabă Eulalia pe Irina; fetiţa nici n-o ia în seamă; priveşte cu ochii măriţi uşa de ieşire în hol.

– Vreau la tăticu', vreau la tăticul meu! – scânceşte ea şi începe să-şi şteargă lacrimile cu dosul pumnilor mici.

– Hai, vino la tăticul – întinde Daniel braţele desfăcute larg, parcă ar vrea s-o cuprindă şi pe Eulalia, ba chiar îşi plimbă palmele peste umerii ei şi-i apasă sânul stâng cu dosul degetelor când ia fetiţa. Este foarte obosită, doamnă – o scuză Daniel pe Irina după ce o strânge cu putere la pieptul său, simţind-o cum sughiţă, îndesându-şi obrăjorul sub urechea lui stângă, în timp ce-l umezeşte cu lacrimi pe gât.

– De ce n-a venit şi mama ei? – întreabă Eulalia. Mi-ar fi plăcut s-o cunosc...

– Din contra, doamnă, din contra... – îi scapă lui Daniel vorbele rostite cu amărăciune.

– Aici cred că ai dreptate – vine replica vădit ironică a femeii, în timp ce privirea ei îl măsoară cu aviditate. Sper să te merite – îi surâde ea. De mult n-am văzut un tătic aşa grijuliu şi... – se clatină capul femeii admirativ, cu subînţeles.

Daniel abia dacă mai are timp să se încline, ca o scuză respectuoasă că se retrage; vrea să se depărteze cât mai repede; în braţele lui, fetiţa deja scânceşte tot mai tare:

– Tăticule, ai văzut? Tata Mituş... tata Mituş... tata Mi...

– Licurici! – îi taie Daniel vorba. Nu-i mai repeta numele! – îi şopteşte.

– ...dar tata Mituş e bolnav... – abia se aude scâncitul fetiţei. Am văzut eu... ştiu eu... nici măcar nu mi-a zâmbit... Şi el îmi zâmbeşte mereu când sunt în faţa lui iar eu râd, că-mi place cum îşi mişcă mustaţa... şi el o ştie şi şi-o mişcă şi mai tare... Acum, nici nu m-a privit... S-a îmbolnăvit când m-a auzit că... S-a supărat pe mine... Trebuia să spun că eu cânt la pian şi pentru el... că şi el e bătrân ca bunicuţa şi mă iubeşte şi el... c-a vorbit cu Moş Crăciun să mi-l aducă pe Baloo...

– Gata, linişteşte-te – o sărută Daniel pe obraz. Nana s-a dus să-i spună că ai cântat şi pentru el.

– Ce bine!... – pare să se bucure fetiţa.

Orchestra a început să cânte din nou, iar Daniel, dezorientat, hotărât s-o liniştească în vreun fel pe Irina, intră pe ringul de dans şi începe să se rotească în ritmul muzicii, continuând s-o ţină în braţe, oprindu-se când vreo pereche de studenţi vrea neapărat s-o ia o clipă în braţe pe Irina, s-o sărute şi s-o felicite pentru cum a cântat. Când crede că fetiţa s-a liniştit, o duce în braţe la masă şi o ajută să urce pe scaun.

– Nu! – se răzgândeşte fetiţa. Vreau în braţe la bunicuţa.

Bătrâna o strânge la pieptul său cu o anume îndemânare cizelată îndelung cu atâţia copii şi nepoţi, însoţită de un gest de mare afecţiune, că fetiţa simte toată dragostea ce a fost revărsată asupra sa, înveselindu-se dintr-o dată.

– Chiar ţi-a plăcut, bunicuţă, ce ţi-am cântat? Să-i spui şi mamei că ţi-a plăcut, să se bucure şi ea. Ce bine-i în braţele tale!.. Şi tăticul mă ţine aşa, dar e mai comod la tine; dacă adorm, să mă trezeşti când vine mămica.

Bătrâna o sărută pe frunte.

– Sigur că te trezesc. Tăticul va vorbi cu ea, poate reuşeşte să vină totuşi... – se uită bătrâna într-un anume fel către fiul ei, care dă din cap afirmativ.

„Doarme de patru ore...” – îşi zice Daniel, privindu-şi ceasul. Vederea *Rolex*-ului are puterea unei şoapte de iubire. „Trebuie s-o chem, să se bucure şi ea; profesorul să-şi blesteme clipa când ne-a întors spatele iar madam Eulalia să se convingă, văzându-ne pe toţi trei împreună – *Santa Familia,* cum a zis preotul –, că ne meritäm cu prisosinţă. Şi... – pufneşte el într-un surâs ironic – să-i piară cheful să mai creadă că m-ar tenta vreodată nurii ei...”, dar, aruncând privirea pe

sub sprâncene, urmărind-o o clipă pe Eulalia cum se mişcă printre cei din jurul ei, „ca o leoaică în călduri prin savana africană”, respiră adânc, mascându-şi oftatul şi-şi zice, nu lipsit de o anume jenă pentru reacţia neplăcută a virilităţii răscolite brusc: „De ce nu?! Una ca ea nu s-ar mai plânge a doua zi că-i făcută varză” şi simte prompt că a roşit ca un puşti: „Am să fiu un destrăbălat mai mare ca bădia Ion; acum, c-am dat de gustul plăcerii carnale... N-o merit pe Diana...”

– Ce-i, dragul mamei, ce priveşti aşa? – aude glasul îngrijorat al mamei.

– Nimic, mamă, nimic! – se agită el, aşezându-se urgent pe scaun să nu observe bătrâna cât e de răscolit; „las’ că şi Magda m-a întărâtat destul...”

– Nu faci bine, puiul mamei! La nuntă, ca la nuntă. Un tânăr ca tine nu trebuie să stea chiar aşa retras, că trezeşte alte bănuieli; ai auzit doar ce-a spus Brânduşa. Măcar pe doamna doctor puteai s-o inviţi la dans, aşa-i civilizat. Atâtea fete frumoase aici...

– Păcat că n-ai văzut-o pe Diana, mamă!... – se scuză Daniel.

– Ba bine că nu! – îi zâmbeşte cu subînţeles bătrâna. Eram în uşa bisericii când te-a sărutat... Am să-i povestesc lui Ionel; rup vătraiul de spatele lui dacă mai îndrăzneşte vreodată să te facă fătălău!...

– Săru’ mâna, mamă! – ridică Daniel paharul plin cu vin şi-l soarbe dintr-o înghiţitură.

– Să trăieşti, puiul mamei! – se bucură bătrâna. Şi ai grijă! – îi hotărăşte ea pe un ton ferm, aureolat de grija maternă. E frumos că ea a întins braţele şi te-a sărutat, dar asta să nu se mai întâmple în public; va zice lumea că eşti fecior de babă. Un tânăr ca tine, când iese în lume cu aleasa lui, dacă se iubesc, sau dacă iese singur, dar se ştie că are o aleasă, trebuie să aibă măreţia cerbului care merge cu jumătate de pas înaintea ciutei sale, şi nu ca să fie primul, ci să-i fie pavăză, dar să aibă şi indiferenţa tigrului plecat de la un ospăţ îndelungat, căruia nu-i mai pasă de ciutele din jur, căci este sub demnitatea lui să mai aibă ochi de lup tânăr veşnic flămând. Nu mi-a plăcut cum te-ai uitat, mai înainte, la doamna Trifescu, naşa Brânduşei – când ai pe una ca Diana, e-o ruşine să te cheltuieşti pe-alde astea!, se simte de la o poştă că-i flămândă – sunt ultimele zvâcniri înainte de apus ale unei femei flămânde mereu, obişnuite cu ospeţe bogate. Cu... doamna... – arată privirea bătrânei scaunul liber al Magdei – îmi place cum te-ai purtat, deşi-i scânteiază privirea uneori, dar mi-a povestit că te adoră, pentru cum te porţi cu fetiţa. Şi mie-mi place cum te porţi cu prinţesa asta – se apleacă bătrâna

şi sărută lung şi apăsat fruntea Irinei –; când eşti cu ea, parcă eşti şi tu un prinţ, dar eu simt că, din toamnă încoace, Diana a făcut din tine un rege. Ai grijă: să nu-i laşi ei sceptrul!... Dacă a avut timp să vină până în parcare, trebuia s-o aduci un minut în biserică, s-o îmbrăţişez şi eu, că doar spitalul nu ardea...

– Mamă!... – se apleacă Daniel şi sărută mâna bătrânei aşezată ocrotitor pe spatele fetiţei – Diana a lăsat în braţele dumitale un odor; ca-n poveştile pe care mi le spuneai nu demult, şi-a trimis solul întâi... Iartă-mă că te las, dar mă duc afară, unde-i linişte, să-i telefonez, poate a ieşit din operaţie.

– Mai stai, puiul mamei, n-o deranja, c-o să-ţi telefoneze ea când va termina. Uite c-avem oaspeţi la masă – arată bătrâna cu privirea către mijlocul sălii.

Soţia profesorului se apropie cu pasul hotărât, „parcă vrea să mă ia în unghii", gândeşte Daniel, impunându-şi să fie calm; „sigur a aflat că Irina este fiica soţului..."

– Mamă, te rog să nu te amesteci! – hotărăşte bătrânei în şoaptă cât timp stă aplecat, s-o poată săruta apăsat pe obraz pe Irina, care oftează prin somn un *tăticul* alintat şi se întinde alene, cu picioruşele lungite în poala bătrânei.

Daniel se grăbeşte să iasă în întâmpinarea doamnei Eulalia, se închină respectuos, făcând un gest către mama sa, vrând s-o prezinte, dar aude deja vocea melodioasă a avocatei exclamând: „Am avut plăcerea s-o cunosc pe bunicuţa miresei...", apoi, după ce se aşează pe scaunul ţinut cu eleganţa de Daniel, şopteşte:

– Mulţumesc, tinere! Doamna Adela mi-a spus că eşti student la Zootehnie, anul trei. Deci tu ai fost la domnul preşedinte din partea soţului meu – pare să se bucure imediat ce Daniel aprobă că-i student. Am s-o cert pe Magda – începe ea să râdă încet, furând-o cu privirea pe bătrână, „parcă s-ar pregăti să mă pârască". Dacă doamna Pascaru tot a vrut să te ajute, – văd că vă cunoaşteţi bine; sper că n-ai de-a face cu bisturiul soră-si –, trebuia să te trimită întâi la cabinetul meu, pe Splai, lângă Tribunalul Suprem. Aş fi încântată să-l înfrunt pe Weissmann. L-am înfrânt de curând la Cluj; o să-l fac să-şi mănânce mâinile, recuperatorul! Doamne, ce tare-i muzica asta!... – arată cu privirea în direcţia orchestrei. Detest restaurantele cu sonorizări de-astea, moderne. Da'-mi place! Îngeraşul ăsta doarme dus... – întinde mâna şi alintă obrazul Irinei. Mă uit la tine, tinere, şi pot să-ţi spun – să mă ierte bunicuţa!, îi surâde bătrânei –, îţi spun că fetiţa are ochi mai frumoşi ca

ai tăi; mi-s tare dragi, parcă-i ştiu de-o veşnicie. Mereu m-am uitat la tine, dar tu nu-i ai aşa migdalaţi. M-ar interesa – devine ea gravă – să ştiu exact în ce constă necazul vostru...

– Domnul de colo – arată Daniel spre masa pădurarilor – este inginer silvic, ştie totul – şi se ridică să-i ţină scaunul Eulaliei.

O conduce la masa pădurarilor, o prezintă, face rost de un scaun pe care i-l ţine să se aşeze, mai rămâne o clipă în picioare, apoi se scuză, mimând îngrijorarea:

– Fetiţa mea... N-aş vrea să se sperie dacă se trezeşte...

– De ce n-ai discutat tu cu ea?! – îl ia bătrâna la rost imediat ce Daniel se aşează pe scaun. Tu ştii cel mai bine...

– Mamă... – surâde hâtru Daniel; „cum naiba să-i spun că mi-a fost teamă s-o mai ţin aici, la masă?!" – n-ai văzut ce tare mirosea a ţuică de-a noastră? Asta, până mâine, uită ce-am vorbit cu ea. Alta care să ne mulgă de bani. Pentru procesul de la Cluj a câştigat un milion de dolari şi avantaje de la Primăria Capitalei, că-şi extinde locuinţa. Fii fără grijă, câştig procesul şi fără ea – rosteşte Daniel încet, dar apăsat, bucuros că a scăpat de prezenţa Eulaliei, către care priveşte pe furiş.

O vede cum se întreţine cu cei trei pădurari şi cu soţiile lor, plecându-şi mereu capul, să audă mai bine sau să se facă ea înţeleasă, în ciuda unui saxofon care vrea, parcă, să-i secătuiască de energie pe tinerii de pe ringul de dans. La un moment dat, înfuriată, Eulalia se ridică de pe scaun şi pleacă precipitată la locul său; îşi ia pachetul cu ţigări şi se întoarce la masa pădurarilor, spunându-le ceva. Inginerul silvic şi Bistriţeanu aprobă, se ridică de pe scaune, înclinându-se în faţa nevestelor, apoi fac un semn Eulaliei că sunt şi ei de acord să iasă pe terasă, „probabil vor să discute în linişte", gândeşte Daniel. Când se aduce alt rând de farfurii, întinde braţele, insistând s-o mai ţină el pe fetiţă, „să poţi gusta ceva şi dumneata, mamă. Uite-o ce frumos doarme şi-n braţele mele!" Ochii bătrânei se umplu de-o bucurie profundă: „puiul mamei, Dumnezeu te-a hărăzit cu o dragoste la fel de mare ca a mea, poate mai mare, pentru copii, iar copiii simt asta, dovadă cum îşi pun sufletul în palma ta – arată cu privirea spre Irina. Ar fi un gând venit de la Domnul să laşi creşterea animalelor şi să te faci doctor... Doctor de copii!" – precizează bătrâna, clătinând îndelung, afirmativ capul. Mai târziu, după ce gustă cu plăcere din bucatele aduse pe platouri fine în faţa sa, în liniştea aşternută când muzicanţii s-au aşezat şi ei la masă, bătrâna îşi provoacă fiul la discuţii diverse, bucuroasă că pot sta de

vorbă pe îndelete; Daniel află tot ce-l poate interesa despre ceea ce s-a mai întâmplat în sat.

– Până la urmă, eu tot am s-o bat pe Mioara – devine bătrâna gravă. Vorbeşte toată ziulica de religie; nu ştiu ce fel de religie, dar o face cu tot sufletul şi începe să se îmbrace ciudat; cred că încă îl mai jeleşte pe popă, iar ăla aşteaptă deja copil, că mi s-a lăudat domnul învăţător c-o să fie bunic... Ia uite-o pe doamna doctor, cred că s-a odihnit puţin sus, în vreo cameră...

Magda a intrat deja pe uşă cu aerul că nu recunoaşte locul şi rămâne dezorientată, căutând cu privirea în jur; o vede pe Eulalia şi se îndreaptă glonţ spre ea. Cere scuze arabului şi soţiei acestuia că le întrerupe discuţia şi spune ceva Eulaliei care, după ce ascultă, saltă din umeri într-un gest însemnând un *şi ce?!* indiferent. Înnourată brusc, „parcă-i va muri în curând pacientul din salonul căruia a ieşit", Magda se strecoară printre mese, atentă să nu-i împiedice pe chelnerii care aduc alte farfurii cu mâncare.

– Frumoasă femeie! – o admiră bătrâna. Frumoasă şi dulce; păcat că n-are noroc de un bărbat ca lumea, că... – ar mai fi vrut bătrâna să spună ceva, dar Magda a şi ajuns lângă ea şi se apleacă s-o sărute pe tâmplă:

– Iartă-mă, mamă, că te-am lăsat atâta timp singură! Vrei s-o mai ţin şi eu? – face un semn spre Irina.

– Abia am luat-o din braţele lui taică-su – răspunde bătrâna.

– Ce faci, *tăticule,* tot singurel? – încearcă Magda să-şi alunge tristeţea de pe chip şi se aşează lângă Daniel, prefăcându-se interesată de sticla cu apă. Sper c-ai luat fetiţa la timp...

– Tocmai începuse să mă întrebe ce-i cu tata Mituş...

– Am luat de la recepţie o cheia şi l-am dus într-o cameră, la etaj. L-am culcat. Nu ştiu ce-i cu el... Poate că emoţia când a văzut-o pe Licurici devenind steluţă... L-am păzit până a adormit profund... Îmi pare rău!... Ştiu că sor-mea, refuzând să rămână la biserică, te-a făcut să suferi... Şi nu meriţi! Zău... – se uită în ochii lui, surâzându-i – nu pot decât să zâmbesc când mă uit la tine... îmi induci o aşa stare de bine... – încearcă ea să-i atingă din nou piciorul pe sub faţa de masă. Eşti vinovat! – devine brusc gravă. La biserică, trebuia s-o aduci cu forţa înăuntru; nici n-am crezut c-o mai laşi să plece când am văzut cu câtă patimă te-a sărutat în parcare... Şi mama v-a văzut şi i-au dat lacrimile... Odată şi-odată, pisica trebuie ruptă; să vadă toţi că sunteţi împreună. Ai trecut de faza când trebuia să umbli cu mănuşi. Nu violent – dar ferm!

Şi Odette a remarcat că eşti prea blând. Cred că-i îndrăgostită de tine; mereu mă întreabă dacă te-am mai văzut, ce mai faci... dacă eşti sănătos... Din vorbă-n vorbă, am ajuns să le spun că ţi-am văzut analizele făcute de Diana astă iarnă; „beton!", le-am zis. „Trimite-le prin fax – m-a rugat Philip, că era şi el pe fir –, să văd ce numeşti tu *beton."* Eu şi Philip ne consultăm adesea în probleme legate de sânge, mai ales la cei ce-au pierdut prea mult în vreun accident şi mai pierd şi-n timpul operaţiei; e-un mare specialist; face parte din echipa care pune la punct formula plasmei sintetice. Criza sângelui din spitale e-o problemă la ordinea zilei mereu.

– Păreţi agitată – o întrerupe Daniel.

– Nu ştiu ce-i cu Mituş; m-am speriat. Numai nu m-a alungat de lângă el. La petreceri, iau întotdeauna câteva medicamente cu mine – îşi arată ea poşeta. Neveste-si nici nu-i pasă. Oare aşa-i de urâtă îmbătrânirea în doi?! Bine c-ai scos-o pe Diana de sub dominarea bătrânului... M-a ferit Dumnezeu! Nu te uita aşa la mine! – şopteşte Magda cu ciudă, căutându-i iarăşi genunchiul la adăpostul feţei de masă lungă, să-l poată strânge până îl vede că face o grimasă de durere. Măgarule! Ştiu la ce te gândeşti... – clatină ea capul ameninţător, ridicând cu eleganţa unei mari doamne aflată într-un salon de lux paharul plin cu lichidul gălbui, uleios aproape, din care soarbe cu oarecare voluptate. A fost în sănătatea ta şi-a Dianei, Daniel! – şopteşte atentă la bătrâna de alături care stă de vorbă cu una dintre femeile venite de la munte. I-am căzut şi eu pradă, înaintea Dianei, că eram tânără, veselă, nurlie, uşor dezinhibată... Ce vrei, vârsta m-a liniştit... adică... între timp, cred c-am mai prins ceva aici – îşi loveşte ea degetul de tâmplă. Ţi-o spun ca să nu-ţi închipui... Cu tine e altceva, Daniel; îmi place să te necăjesc; eşti iubitul surorii mele... ne-ai salvat fetiţa... Chiar dacă, să zicem... – se uită ea adânc în ochii tânărului, surâzându-i – ar fi nota de plată pentru tot ce-ai făcut... vorba ceea: ne-om duce a doua zi la preot să primim canon o sută, ori o mie de mătănii... Cu Mituş – devine ea gravă – a fost... Când am ajuns în garsonieră, ne-a trecut cheful la amândoi; mie, că eram, în sfârşit!, în compania proaspătului academician Trifescu, şeful cel mare al clinicii în care tocmai primisem şefia anesteziştilor; lui... – surâde cu condescendenţă Magda, roşind, că abia mai poate şopti: Vârsta... poate şi comportarea mea de tânără uşor pusă pe şotii... Cert este că amândoi am avut destulă inteligenţă, ba mai degrabă abilitatea, să bem o cafea ca doi prieteni, aşa cum am şi rămas. Şi cred că Eulalia ştie, sau îşi închipuie; o simt după cum se poartă cu

mine. Mai înainte, deşi nepăsătoare la suferinţa soţului, mi-a mulţumit că am avut grijă de el. Asta-i viaţa, puştiule! – îi surâde cu subînţeles.

– Şi dacă într-o zi *puştiul* uită că sunteţi sora Dianei? – îi întoarce Daniel surâsul.

– Nu trebuie să uiţi, Daniel – se întristează Magda. Cred că ţi-ai dat seama şi singur că nu suntem surori, dar ne place s-o lăsăm să se înţeleagă; ne simţim mai puternice; pe altcineva nu avem.

– Lena... – o priveşte Daniel lung, fără nici o expresie pe chip – fii sigură că ai! Eşti deja intrată definitiv în familia mea. Mama se gândeşte că mai are două fete aici, în Bucureşti; te-a îndrăgit din prima clipă iar pe Diana de mult, de când i-a auzit vocea la telefon, dar mai ales de astăzi, când a văzut-o cum m-a îmbrăţişat în parcare...

– Ţi-a spus că te-a văzut?! Ce-a spus?, că eu am văzut-o lăcrimând...

– Ce-ai spus şi tu, dar mai... Sunt prea... prea... prea blând; ce vreţi, doamnă?! – pare că s-a pierdut de tot Daniel. Vin din matriarhat... – reuşeşte el să adauge, ca o scuză.

– Fir-ai al naibii cu obsesia asta a ta! – îi strigă Magda în şoaptă, rupându-i iar carnea de pe coapsă cu degetele încleştate puternic. Masochistule! – îi şopteşte cu ciudă, alintându-i îndelung, mai degrabă cu cinism decât erotic, piciorul în sus, până îi întâlneşte bărbăţia mult prea întărită, pe care o palpează de mai multe ori, cu ciudă, parcă ar vrea s-o rupă – o ciudă născută din admiraţie. Fugi acasă cu un taxi, matriarhatule, dă uşa de perete cu zgomot, decretând că a început patriarhatul, sfâşie-o pe sor-mea ca un tigru flămând ce eşti, apoi adu-o aici, ca pe o ofrandă, fecioară păgână jertfită barbar pe altar din mătase brodată cu aur, să afle toţi de ce-i lucesc aşa frumos ochii dimineaţa când intră în secţie, că ne încălzeşte pe toţi cu lumina de pe chipul ei. Nu fi prost! Tu nu înţelegi că ne-ai însorit vieţile? Du-te şi ia-ţi răsplata, nu te mai chinui! – îşi aruncă Magda privirea spre locul palpat de ea mai înainte. Ce mai aştepţi? – îl ia la rost pe un ton sever, poruncitor. Dacă-ţi începi viaţa ca un masochist, aşa o vei sfârşi. Du-te, jertfeşte-o şi adu-o aici ca pe un trofeu – trofeul iubirii! Acum, mai mult ca niciodată, vor înţelege toţi că vă meritaţi şi că veţi rămâne împreună pentru totdeauna. Ce faci, nu pleci?

– O mai las să doarmă puţin – îşi priveşte Daniel ceasul de la mână – şi o aduc aici.

– Aşa să faci, scumpule! Te vreau triumfător! – îi şopteşte Magda cu infinit drag. Plec! – sare ea de pe scaun ca o puştoaică,

întorcându-se spre mama lui Daniel, care a rămas din nou singură. Te rog să mă ierţi, mamă, dar mă duc şi pe la colegele mele, că m-or fi dat dispărută – arată cu privirea spre colţul îndepărtat al sălii. Unul dulce! – exclamă, lăsându-se pe călcâie să poată săruta fetiţa pe guriţă.

– Nana... – se trezeşte Irina, foindu-se în braţele bătrânei. Mai vreau, tot dulce...

– Daniel a învăţat-o să nu se lase sărutată pe guriţă decât de Diana şi de mine – spune Magda cu aerul că-l pârăşte.

– Aşa-i sănătos – confirmă bătrâna. Să nu pleci acasă, draga mamei, fără să-ţi iei rămas bun de la mine...

Magda se apleacă, o sărută pe bătrână pe obraz, apoi îi sărută mâna care sprijină trupuşorul fetiţei şi pleacă printre mese, răspunzând cu plăcere unor tineri care o salută respectuos; „medici rezidenţi la ea în secţie", gândeşte Daniel.

– Mai dă-mi şi mie licuriciul – se apleacă el şi ia fetiţa cu multă grijă din braţele bătrânei. Muziciana lui tăticu'! – îi şopteşte, sărutând-o apăsat pe obraz.

– Vreau pipi – se trezeşte de-a binelea fetiţa. A venit mămica?

– Dă-mi-o mie – se oferă bătrâna s-o ducă de mânuţă la toaleta femeilor.

La reîntoarcere, fetiţa vrea îngheţată, apoi zice că-i este foame, dar adoarme înainte de a gusta ceva; „să mă trezeşti când vine mămica", şopteşte ea de câteva ori, ghemuindu-se în poala bătrânei.

– Ia-o tu, Daniel, – îl roagă bătrâna după un timp – ia-o uşor, să n-o trezeşti, că eu vreau să mă duc la masa „sanitarilor", s-o mai ţin de vorbă pe Sânziana... Mi-e că iese cu scandal... – oftează ea într-un târziu, vădit întristată.

– Ce scandal, mamă, ce s-a-ntâmplat? Văd că nu s-a îmbătat nimeni... – vrea Daniel s-o liniştească după ce o ia pe fetiţă în braţele sale, cuibărind-o aşa cum o ţine de obicei când stau şi văd la video filme de desene animate.

– Bistriţeanu... – şopteşte bătrâna cu aerul că spune un mare secret. Biata Sânziana, rău s-a încălţat cu huiduma asta de bărbat venit de aiurea... şi are patru copii mici... Când ieşeam cu Licurici de la toaletă, l-am zărit urcând spre hotel în urma naşei Lia... o ţinea de mijloc... – oftează bătrâna şi plecă agale printre mese.

Daniel rămâne cu gura căscată, privind speriat masa pădurarilor: inginerul silvic şi celălalt pădurar au ieşit deja pe ringul de dans cu soţiile; se dansează lent, ca pentru nuntaşi osteniţi, la ore târzii din

noapte. Ringul s-a aglomerat cu toate vârstele; chiar şi câţiva copii de 10-12 ani se amestecă printre studenţii obosiţi de dansurile de mai înainte, încercând să se amuze şi ei. La masa miresei, socrii mari şi Adela se întreţin cordial cu câteva doamne; „colege de-ale Magdei", ţine minte Daniel că le-a văzut împreună în biserică. Muzica face o pauză iar inginerul şi celălalt pădurar îşi conduc agale soţiile la locul lor. După un timp de discuţii, când a vorbit doar inginerul silvic, parcă anume să acopere nerăbdarea Sânzianei, care întindea mereu gâtul, să privească spre uşa cea mai apropiată de ieşirea pe terasă, bătrâna s-a hotărât şi ea să se întoarcă. Daniel observă că Bistriţeanu, lat în umeri şi înalt cât uşa, tocmai intrase în sală venind de afară cu haina agăţată de un deget. „S-o fi înşelat mama", gândeşte el.

– Mă duc să vorbesc cu Diana – spune imediat ce bătrâna s-a aşezat pe scaun, luându-i-o pe Irina s-o ţină în braţe; „s-o rog pe Diana să vină mai repede; m-am făcut deja de râs faţă de mama... lumea în care mă învârt..."

Se apleacă, mângâie obrazul fetiţei cu toată palma şi pleacă printre mese, anume să mai întârzie, schimbând câte o glumă cu colegii Brânduşei. La masa socrilor şi mirilor, cele două scaune ale soţilor Trifescu sunt goale. În amintirea lui Daniel revine ca un fulger imaginea profesorului total indiferent la prezenţa fetiţei; parcă-i şi vede trupul mătăhălos – „sunt nedrept; cum pot gândi aşa?!, are totuşi 65 de ani", se ceartă în gând – întors cu spatele, „ca să nu spun *cu fundul*", către cei ce-au adus fetiţa – „ce păcat că acolo, în parcare, n-am luat-o de braţ pe Diana, s-o fi adus forţat în biserică, să i-o prezint mamei, abia apoi să dăm semnalul începerii ceremoniei!...", îşi zice înfuriat brusc şi, hotărât să-şi îndrepte greşeala, pleacă spre ieşirea care conduce către scara centrală de intrare în clădire, printre coloanele înalte din marmoră. Afară e-o noapte calmă şi caldă de primăvară; plămânii lui Daniel s-au umplut de la prima respiraţie cu parfumul venit dinspre tufele din apropiere. Îi vine să zboare!... Pentru întâia oară, mama sa, care l-a considerat tot timpul un copil şi i-a dat sfaturi părinteşti, i-a vorbit seara aceasta ca unui om mare; „mai frumos şi cu vorbe mai alese decât am auzit-o odată că-l certa pe bădia Ion, chiar dacă vinovată se dovedise Maria..." Îşi aminteşte că sora lui îşi bănuise de pomană soţul; Ion, ameţit de băutură, părăsise în grabă o petrecere şi fugise cu fata preotului cu maşina la oraş iar la întoarcere, Maria i-a dat cu tigaia în cap imediat ce-a intrat pe uşă şi, fără să-l asculte, i-a încuiat uşa în nas, trimiţându-l să doarmă la stână. A doua zi ştia tot satul că fata preotului scăpase cu viaţă pentru că

ajunsese la timp la spital; fusese deja operată de peritonită. Vocea mamei încă îi mai răsună în urechi şi-i simte privirea uşor încruntată, cum era când i-a vorbit de doamna Trifescu – „mi-a vorbit ca unui bărbat!", simte el cum îi cresc aripi. „Abia aştept să i-o prezint pe Diana! Dar şi mai mult mă bucur de bucuria ce-o aşteaptă pe Diana... Pe ea, mama o va săruta cu mai mult drag decât pe doamna Magda..."

– Doamna Magda!... – îşi surâde, plimbându-se prin curtea restaurantului.

„Aici n-a prea nimerit-o mama; încă puţin, şi frumoasa Lena m-ar fi rupt... ba, poate, m-ar fi dus pe mine mai întâi într-o cameră de la etajul restaurantului..." – rămâne el locului, simţind că nu mai poate respira de atâta parfum; „oare am halucinaţii olfactive?!, parcă m-a luat Diana în braţe şi mă sufocă, îndesându-mi obrazul la pieptul ei, să mă înveţe minte că-i doresc sora... deşi se spune că ele două nu-s surori... Ce-i cu mine?! O iau razna... Am să-i interzic Magdei să mă mai provoace vreodată; nu-s puternic – vorba ei: nu-s de piatră –, pot luneca uşor în păcat; cum aş mai privi-o în ochi pe Diana după?!... La naiba!... La sfârşit, după ce m-a torturat, mi-a spus singurul adevăr al acestei seri: sunt învingătorul şi trebuie să-mi adjudec trofeul – pentru totdeauna!..." Reuşeşte să fugă înapoi spre treptele intrării, la lumină, să poată respira. Priveşte atent ecranul telefonului, să acceseze corect numărul Dianei; „sper că nu doarme profund, s-o sperii! Oare de ce nu m-oi fi urcat în taxiul de colo, să merg acasă?! Aş fi trezit-o acoperind-o cu sărutări, cum fac dimineaţa, când îi duc cafeaua la pat – îi place aşa de mult!..." – îşi zice şi-ar vrea să închidă telefonul, dar glasul Dianei îl face să tresară:

– Scumpule!... Ce bine că mă suni!... Sunt trează de vreo oră; pur şi simplu am tresărit şi m-am trezit în mijlocul camerei stând în picioare. Abia mi-am revenit... Chiar voiam să vă sun, să întreb dacă nu s-a întâmplat ceva.

Daniel îi povesteşte în amănunt recitalul dat de Irina.

– Acum doarme în braţele bunică-si. Ar fi grozav s-o trezeşti tu. Aşa că, îmbrăcată cum eşti, îţi refaci doar rujul pe buze, să am eu ce gusta, şi porneşti spre restaurant; vii cu maşina până în parcarea din faţă. Eu voi fi pe trepte, să intri la braţul meu.

– Doamne, ce mi-ar plăcea!

– *Ne* va plăcea, Diana – îi spune Daniel pe un ton blând, încărcat de dragoste, accentuându-l pe *ne*. Dacă-mi dai voie, pot vorbi cu şeful orchestrei să fie atent când intrăm, ca să oprească programul

său şi să cânte vreo jumătate de minut marşul cu care sunt întâmpinaţi oaspeţii de onoare sosiţi la nuntă.

– Poţi face asta?!

– Sigur, draga mea!

– Doamne, deja simt că zbor. Abia aştept să intru la braţul tău!... De-ai şti ce frumoasă sunt! Am aprins toate luminile şi mă uit în oglinda mare de pe hol. Ce păcat că am talia aşa subţire!... Mi-ar plăcea, acum, să intru la braţul tău mergând încet, legănându-mă ca o raţă, din cauza burţii mari. „Uite, – ar spune privirea tuturor duşmanilor mei – şi am destui!, majoritatea prezenţi la toate nunţile şi botezurile familiei Trifescu, s-o măgulească pe Eulalia şi să nu se supere Mituş – uite, ar spune privirea mea când aş trece pe lângă ei la braţul tău – voi avea un băiat care să semene acestui bărbat tânăr...” Gata, iubire, gata cu vorbăria! Fug jos la maşină. Când intru pe strada cu restaurantul, îţi dau un telefon să ieşi pe trepte. Şi nu uita să vorbeşti cu şeful orchestrei. Pune-i o bancnotă în palmă, să fii sigur că nu uită. Gata, te sărut, că ies pe uşă.

Daniel mai rămâne un timp în curtea restaurantului, inspirând adânc, fără să înţeleagă de ce. „Liliac!” – tresare el când ajunge în apropierea tufei de lângă gard, spre care l-au dus paşii fără voia lui. Acum înţelege de ce a fost tot timpul atât de fericit: i s-a părut că Diana este lângă el.

– Da! – răspunde imediat ce telefonul din palma sa începe să vibreze; crede că este chemat de mireasă în sală; „or fi ajuns la tort...”

– Iubitule, – aude vocea Dianei – nu vreau marş. Ai apucat să vorbeşti cu şeful orchestrei? Bine... Nu mai vorbi. Vin acolo, nu să mă răzbun şi nici să dau cu tifla – nu-mi stă în caracter. Marşul îl voi simţi în suflet când voi merge la braţul tău. Vin pentru că te iubesc şi vreau să-ţi fiu alături; vin să dansez la braţul tău stâng, că celălalt braţ o va purta pe fetiţa noastră, să dansăm în trei: *Santa Familia*! Vin să o îmbrăţişez pe mama şi să mă las sărutată de ea pe frunte, că-mi doresc nespus, ca să uit sărutul acelui scriitor care mi-a zis că-s rece ca o broscuţă... Vin să nu-mi pese de prezenţa familiei Trifescu!... Dacă Eulalia nu l-a lăsat de-atâtea ori să divorţeze, ameninţând că se sinucide după ce va fi trimis bilete de adio tuturor prietenilor şi ceva delaţiuni mincinoase Procuraturii, n-are decât să şi-l ţină. Bine că fetiţa a spus tuturor că-i a ta! Mituş n-o merită; mă mai doare şi acum acel *urgent!!* strigat ca un *marş!*, iar Eulalia să crape când înţelege cine-i mama acelei copile minunate, care a încântat o sală întreagă... Ştii, dragul meu, că-n

mai multe rânduri, Eulalia s-a exprimat, anume să ajungă la urechile mele, că am un copil oligofren?!... Vin să nu-i dau nici o atenţie; să afle noaptea aceasta ce fel de copil am, şi de ce nu?!, să ştie că mă iubesc cu un tânăr cum ea n-a avut parte, că ştiu de la Mituş cu ce specimene a umblat; singurul mai răsărit a fost soţul ei – o fi el cine-o fi, dar nu s-a ridicat niciodată la înălţimea ta, nu numai ca bărbat; dovadă că mi-ai scos fetiţa din groapa în care lunecare – şi din cauza lui!... Hai, c-am ieşit în bulevard şi trebuie să fiu atentă; sâmbăta noaptea străzile Capitalei sunt pline de puştani teribilişti, care s-au născut în maşini de lux; aud numai sirene de salvări în jurul meu... Te sărut, iubire! Îţi telefonez când sunt în capătul străzii, să ieşi să mă întâmpini. Să vezi ce ruj gustos şi parfumat am!...

Râsul Dianei stăruie mult timp în urechile lui. Urcă treptele păşind peste două odată şi intră în sală cu acelaşi mers de general victorios, care priveşte cu drag şi-i acoperă cu căldura sufletului său pe toţi cei din jur. Mireasa dansează cu soţul ei, împreună cu alte perechi tinere pe ringul devenit neîncăpător; tanti Adela discută aprins cu cei trei pădurari şi cu soţiile lor, Magda se întreţine cu arabul bătrân însoţit mereu de soţia lui fără chip, doar cu nişte ochi vii, rotiţi mereu peste cei din jur prin deschiderea dreptunghiulară a *niqab*-ului, ca privirea soldatului prin vizeta tancului rătăcit, iar mama sa ţine fetiţa în braţe ca pe un bebeluş adormit fericit. „Ei...?" – îl întreabă din privire bătrâna. „Să fie surpriză" – hotărăşte în gândul său Daniel.

– Mai târziu, mamă; vorbesc mai târziu, că acum operează – îi răspunde.

– Cum ştiţi voi, dragul mamei. Viaţa pe care o salvează acum este mai importantă, că petrecerea cea mai frumoasă e tot aceea când vă întâlniţi cu drag acasă. Aici e de faţadă; să devină invidioşi prietenii, să se oftice duşmanii şi, rar de tot, să se bucure cineva cu adevărat apropiat. Ia uită-te ce-mi văd ochii! – rămâne privirea bătrânei aţintită către uşa care duce spre holul central.

Eulalia intră, ducându-şi soţul de braţ – ea, plină de sine, radiind bucurie şi mulţumire prin fiecare gest ce-l face; el, ca de obicei, stăpân pe sine, mândru, cu permanentul aer olimpian, exprimând mulţumirea dată de cele câteva ore de somn. Magda ar vrea să le iasă în cale, dar se retrage imediat după primul pas; pleacă la masa colegelor sale, ocupându-şi locul cuminte. Privirea ei o caută de la distanţă pe-a lui Daniel iar când o întâlneşte, vrea parcă să-i spună că nu mai înţelege

nimic – „bine că totul s-a terminat cu bine”, descifrează Daniel surâsul ei final.

– Asta chiar că-i dată necuratului! – vorbeşte bătrâna de una singură. Şi doar am văzut cu ochii mei cum băgase mâna pe sub surtucul *cuţitarului* la spate şi mergeau pe scări înnodaţi deja... Dragul mamei, ai grijă în ce lume intri!... – oftează ea, pentru ca imediat să ia altă vorbă: Îmi povestea inginerul că femeia asta, care, cică-i avocată, le-a promis ajutorul. Dar nu acum. În septembrie, când se va întoarce din Mexic, de la fata ei. Atunci va stabili şi ce pretenţii are...

– Mamă, spune, te rog, oamenilor din sat să mai aibă răbdare, că doamna Trifescu lucrează pe onorarii mari.

– Hm!... – observă Daniel un zâmbet de dezgust pe obrazul bătrânei, care îi dă de înţeles că o preocupă doar somnul liniştit al fetiţei din braţele sale.

„Aşa-i mamă, – îi spune el în gând – madam Eulalia şi-a luat deja un avans, altfel nu-mi explic intrarea de vânător triumfător a lui Bistriţeanu şi bucuria mulţumirii de pe chipul doamnei care şi-a mascat absenţa cu întoarcerea la braţul soţului.” Un sentiment de vinovăţie îl strânge pe Daniel în spate. „Am greşit! Nu-s cu nimic mai presus ca familia Trifescu; m-am mulţumit cu o sărutare primită în parcare. Nici măcar n-am dat-o eu; *mutatis mutandis*, nu-s departe de urcarea Eulaliei spre etaj *înnodată* cu huiduma de Bistriţeanu, căruia i-a luat deja un avans... Alta ar fi fost poziţia mea acum dacă o aduceam pe Diana în biserică, fără să-mi pese de nimeni; aş fi intrat ducând-o de *mână*, – nici ea la braţul meu; nici eu, ducând-o de braţ –, salutând cu un respect plin de discreţie pe toţi cei din jur, luând-o între noi din mers pe Irina şi oprindu-ne în faţa mamei. Să fi văzut toţi că o prezint cu mândrie mamei, iar mama, îmbrăţişând-o cum numai ea ştie s-o facă, să fi dat de înţeles tuturor că o consideră deja nora ei; să le fi lăsat împreună, iar eu şi Irina să fi plecat să ne jucăm mai departe rolul...” O durere surdă pare să-l taie în două pe Daniel; „nu, Diana! Voi face cum cred eu că meriţi – să fii regina acestei seri; mama să te sărute, încălzindu-ţi locul de pe frunte, unde scriitorul acela, care, deşi tânăr, n-a îndrăznit nici un gest de curtoazie – o fi fost şi el ca mine acum: cu ochi de bărbat doar pentru soţia lui, pe care o numea *doamna mea* –, n-a îndrăznit, dar te-a sărutat ca pe fetiţa lui, dovadă că ţi-a crescut cornul de inorog... Cine mi-a vorbit de aşa ceva?!” – rămâne Daniel un timp cu privirea pierdută în direcţia profesorului Trifescu; „oare mama l-a recunoscut, că a fost şi ea la spital la tata?” După un timp, oftează: „Mă tem că el a recunoscut-o;

altfel, de ce-ar fi plecat la toaletă când mama s-a apropiat de masa lor?" Înfuriat, ia brusc o hotărâre şi porneşte către estradă, face un semn şefului de orchestră să-şi aplece urechea, îi strecoară în palmă o bancnotă şi-i spune ce are de făcut. Se asigură că a fost înţeles şi pleacă spre ieşirea centrală, care duce către treptele de la intrare, anume să vadă şeful orchestrei pe unde va intra peste câteva minute. Se opreşte pe trepte şi priveşte parcarea: nu s-a mişcat nimic; până şi autocarele mari, noi, elegante, cu locuri pentru dormit la nivelul întâi stau cuminţi într-un colţ. Priveşte ceasul de la mână: a trecut de ora două. Răcoarea nopţii de primăvară îl trezeşte de-a binelea. „Îi voi prinde stânga cu dreapta mea, ducând-o aşa cum marii actori îşi duc partenerele pe covorul roşu la *Oscar* ori *Palme d'Or;* să înţeleagă toţi că eu sunt capul!..." Îşi controlează ţinuta – doar pe bombeul pantofului stâng, un semn; „m-a atins Irina în timpul dansului". Îl şterge cu un şerveţel de unică folosinţă, pe care, apoi, ar vrea să-l arunce undeva. N-are unde, aşa că-l ascunde într-un buzunar. Farurile unei maşini se văd la intrarea dinspre stradă. Îşi simte inima bătându-i cu putere în ceafă, în partea dreaptă. Îi bate şi mai tare când maşina trece în viteză şi coteşte după clădire, spre bucătărie; „e furgoneta frigorifică; aduce tortul..." Simte că deja i se face frig; „ce-ar fi să-i telefonez?" Ştie că Dianei nu-i place să vorbească la mobil când şofează. „Sper că nu i s-a întâmplat nimic..." Se hotărăşte, totuşi, şi-i accesează numărul; telefonul sună până intră căsuţa vocală. Genunchii lui Daniel se înmoaie; „dacă a avut un accident?!" Sună din nou. Acelaşi rezultat. Ameţeşte. „Am păcătuit! Dumnezeu a pedepsit-o pe ea pentru trufia mea..." Tremură atât de tare că-i sare telefonul din mână. Când să-l ridice, îl simte vibrând, apoi, luminându-şi ecranul, începe să sune. *Doamna Diana* apare scris pe display. Îl deschide urgent, dar nu-şi găseşte cuvintele – bucuria l-a sufocat.

– Alo, sunt asistenta de la sală. Doamna doctor Crăciun vă roagă să n-o mai sunaţi, c-a intrat deja în operaţie.

Daniel încremeneşte. Nu înţelege ce-i cu el. Stă şi priveşte tâmp aparatul din palma sa. Minutele de scurg vertiginos. Furgoneta apare dinspre bucătărie, îl orbeşte o clipă cu farurile, trece încet pe lângă el şi se pierde în noapte. De undeva, de departe, din fundul grădinii restaurantului, se aude orăcăitul câtorva broaşte. „Ce-i cu mine?!" Se uită speriat la ceas; vederea *Rolex*-ului îl indispune. „Să-ţi arate mereu Nordul sufletului – parcă aşa mi-a spus Diana... Chiar c-am ajuns la Nord – simt că-mi îngheaţă şi gândul..." Dezgustat, îşi scoate *Rolex*-ul de la mână. „Unde să-l arunc, să nu-l mai găsesc?!" Se şi vede urcând în

autobuz împreună cu toţi nuntaşii veniţi de la munte, „iar până în târguşor, aş sta lângă Bistriţeanu; mitocan cum e, sigur îmi va povesti în amănunt tot ce-a făcut cu Eulalia, şi-n timpul ăsta, din pahar în pahar, ne-om îmbăta ca nişte porci... şi-oi uita de toţi şi de toate... Oricum, tot la oile mele mă întorc..."

– Şi Irina?! – se trezeşte întrebându-se cu glas tare.

– Daniel, unde eşti, că-ţi aud glasul?

Îşi pune repede la mână *Rolex*-ul şi iese din umbra coloanei de marmură care străjuieşte intrarea în restaurant.

– Daniel, te-am căutat să-mi iau rămas bun – se apropie Magda de el. Am primit un telefon de la spital să mă prezint de urgenţă. Diana a intrat deja în operaţie – un puşti făcut zob într-un accident de maşină. Stai cu mine până vine taxiul; am eu un moşneguţ taximetrist pe care îl chem noaptea.

– Puneţi-vă haina mea pe umeri, c-o să răciţi – o îmbracă Daniel cu aceeaşi devoţiune ca pe Irina. Ce-i cu dumneavoastră?! – se sperie când îl vede cu ochii umezi.

– Mama... – încearcă Magda să-i zâmbească. M-a îmbrăţişat la despărţire şi... – oftează ea, ocolind privirea tânărului. A ştiut toată seara că-s iubita lui Zavate. „Scumpa mamei, – mi-a spus la despărţire – frumoasă şi cu renume cum eşti, sigur că Zavate o să se ţină de capul tău să-i fii nevastă. Dac-ai s-ajungi nevasta lui, după ce ne-o cumpăra, că suntem bogaţi, mulţi au vrut până acum să ne stăpânească, să pui o vorbă bună, să nu ne alunge din sat pe cei bătrâni, care n-o să putem pleca aiurea, la cules roşii ori căpşuni, şi să cruţe cimitirul satului, că-s morţii noştri acolo..."

Mâna dreaptă a lui Daniel scoate din pachetul purtat în buzunar o batistă de unică folosinţă şi şterge încet, cu migală urmele lacrimilor de pe obrazul femeii, sfârşind prin a o lovi cu indexul mâinii drepte peste vârful nasului, cum face cu Irina când plânge.

– Să nu mai faci asta, Daniel! – îl priveşte Magda cu aceeaşi ochi trişti, lipsiţi de orice căldură. Şi să nu mai îndrăzneşti vreodată să mă laşi să te necăjesc!... Atâtica – face ea un gest cu degetele apropiate, arătându-i – a lipsit să-ţi ordon să mă urmezi pe trepte în sus, că-s destule camere de hotel goale... În prezenţa ta mă descopăr slabă – îmi vine să te omor când mă trezesc! –; am impresia că mereu caut să-ţi ofer nişte chei pe care nu le-ai pierdut... N-o să te iert niciodată pentru ceea ce mi-ai făcut atunci! Mă simt vinovată că m-am bucurat de îmbrăţişarea ta până dincolo de apogeul actului iubirii; dar şi umilită că

mi-ai refuzat plăcerea să te duc şi eu pe aceeaşi culme. Când sunt tristă, mă gândesc la după-miaza aceea şi mă umplu de lumină, ca-n dimineţile însorite de la malul mării; dar când sunt cu soţul meu – viitorul meu soţ – şi-s fericită din te miri ce, dacă-mi amintesc de după-amiaza aceea, simt că mor de ruşine – e soţul meu! – îi strigă lui Daniel cu ciudă, abia stăpânindu-şi glasul să nu răsune în liniştea nopţii. Vreau ceea ce n-am avut – o familie! Poate că inima-mi cere, sunt om şi eu, dar nu mă mai ispiti, c-o să fie vai de tine când mă trezesc, ai înţeles?! – îl întreabă coborându-şi vocea şi mai mult, ca o ameninţare scrâşnită.

„Nu eu am început-o seara aceasta" – ar vrea Daniel să replice, dar se mulţumeşte doar să o privească senin, cu toată îngăduinţa de care este capabil –„chiar c-am intrat într-un necaz care nu-mi trebuia, deşi..." – se uită în ochii Magdei cu atenţie – „...prea se zbate o luminiţă ciudată acolo, în adâncuri..."

– Daniel, – o aude oftând, atingându-i braţul, parcă n-ar fi atentă la vorbele sale – acum, dragul meu, ştii ceea ce am pe suflet şi... şi... aş vrea să mă înţelegi... Şi mă bucur că am avut curaj să-ţi spun – se grăbeşte s-o facă, asemeni unei eliberări. Îţi mulţumesc că ai ieşit afară înaintea mea; parcă ai presimţit că am ceva grav să-ţi spun, mult prea important pentru viaţa noastră de-acum încolo, că drumurile ni s-au unit deja; nu numai pentru că eşti soţul Dianei... Mama ta m-a rugat cu lacrimi în ochi să te conving să începi Medicina; te vrea plecat de-acolo, din munte; ea îşi iubeşte cu patimă ţinutul, dar pe tine te vrea plecat; „sunteţi frumoase amândouă, draga mamei; asta mică o să fie prinţesa voastră; cu Diana o să mai aibă şi alţi copii; nu-l lăsaţi să se întoarcă pe Valea Plângerii..." – mi-a şoptit cât am stat mai mult de vorbă; atunci nu mi-aş fi închipuit că ştie că voi fi, cât de curând, soţia de drept a lui Mugurel. Sărutându-mă cu atâta drag la despărţire, că m-am supărat pe Dumnezeu că nu mi-a dat mie norocul să-i fiu noră mamei tale, – sor-mea a luat tot timpul caimacul!, răbufneşte ciuda din adâncul sufletului său –, m-am răzvrătit o clipă şi mi-am jurat că, dacă te conving să urmezi Medicina, să ne fii coleg, îi voi dărui mamei tale, cu tot păcatul, o nepoată – nu ştiu, om vedea noi cum, că mai aveţi şi voi, bărbaţii, momentele voastre de nebunie, când *evadaţi*... – mă fascinează iubirea cu care o ţinea la pieptul său pe Irina dormind, poate şi pentru că eu n-am avut niciodată parte se aşa ceva; apoi, ca pedeapsă pentru necurăţenia gândurilor mele, am simţit că mama ta mi-a picurat otravă în suflet când m-a rugat să-i salvez măcar cimitirul... Oare ea crede cu tărie că oameni ca soţul meu vor pârjoli totul?!...

– Suntem abia la început, doamnă... Ca toate cele mai de preţ, şi basmul românesc a fost răsturnat: abia la final vom observa că ţinutul prin care revine spre casă voinicul plecat departe a ajuns pârjolit de trecerea Ghionoaielor; finalul, însă, e etern: în cufărul de zestre din pod nu găsim decât Moartea, care aşteaptă să ne dea o palmă...

– Eşti trist, Daniel; tocmai tu, care ne-ai luminat întotdeauna sufletul... – se uită Magda lung în ochii lui. Uite-ţi haina, că vine taxiul. Îţi mulţumesc pentru că ai ieşit înaintea mea, să putem pune la punct relaţia dintre noi!... Mă duc s-o ajut pe soţia ta; întotdeauna, în cazul unor operaţii lungi, iar cea de-acum e lungă şi grea, Diana începe să aibă emoţii abia când trebuie să-i trezesc pacientul ţinut adormit prea mult. Cu bine!

Daniel a rămas în mijlocul aleii, cu haina de la costum îndoită pe braţul stâng – nu înţelege ce-i cu el; „unde sunt?! Şi de ce privesc aşa lung în urma taxiului acela hodorogit, ca *Dacia* lui bădia Ion, care a ieşit pe poarta luminată feeric de reclama ţipătoare, ca la un parc de distracţii?!...” Îşi revine cu greu şi numai după ce se plimbă pe lângă tufa de liliac. Rememorează cuvânt cu cuvânt spusele marii muziciene despre chirurgi – asimilarea comportării lor cu aceea a creatorilor de artă – şi se însenineză: „undeva, într-o sală de operaţii, Diana mea se luptă să alunge moartea din preajmă...” Simte cum i se umple sufletul de lumină iar o căldură plăcută îi străbate întregul corp. „Diana mea...” Îşi priveşte ceasul şi vede că-i trecut de ora 3. „Petrecerea de-aici e pe sfârşite. Trebuie să fiu alături de mama... Oare chiar crede mama că n-am să fiu fericit acolo, în munte, printre ai mei?!... Poate... Şi eu simt că m-aş sufoca acolo, dar pozez de dragul familiei... de dragul... Aşa mi-am dorit de mic, să am oi multe, era orgoliul de-acolo, din sat, dar ajungând la oraş... cunoscând altă lume... De când cu Diana, parcă... Să mă duc la mama! Vreau să-i fiu alături acum, la finele petrecerii, cu licuriciul meu în braţe, să plece acasă încredinţată că-n iunie, când încep să se coacă cireşele din livada de peste deal, voi merge acasă cu Diana şi cu fetiţa noastră. Poate şi cu promisiunea altui copil... Şi cu hotărârea că-n sat voi mai reveni doar în concediu; asta, într-adevăr, ar face-o fericită...”

Îşi îmbracă haina de la costum, inspiră de câteva ori parfumul tare venit dinspre tufa de liliac şi, zâmbind unui gând – „Diana mea... Bine că s-a dus şi Magda să-i fie alături în lupta ei cu moartea!...” – porneşte în sus, pe trepte. „Şi totuşi, – se opreşte el la mijlocul urcuşului – cum a ajuns *Diana mea* la clinică?! Pornise încoace, spre restaurant...” După un timp de stat în cumpănă, vorbeşte de unul singur:

– Măcar de mi-ar fi dat un telefon... – şi continuă să urce spre sala în care s-au stins toate luminile, pentru ca imediat să izbucnească focul zecilor de artificii care străjuiesc tortul înalt, împins pe un suport mobil special dinspre bucătărie către centrul încăperii.

Ajunge la timp s-o ia pe Irina din braţele bătrânei, s-o ridice sus, pe umerii săi, să se poată bucura cu toţii de spectacol.

*
* *

Aude telefonul sunând şi întinde mâna spre noptiera de la capătul patului să-l ia înainte ca Irina să fie trezită.

– Bună, Daniel! Te-am trezit?

– Stăteam aşa, culcat, să n-o trezesc...

– M-am trezit, m-am trezit! – sare Irina în picioare pe pat, apoi se aruncă asupra lui Daniel, încalecă pe pieptul lui, tresaltă de câteva ori strigând: „di, di, di, căluţul meu!" şi, după ce-l sărută apăsat pe obraz, îi ia telefonul din mână: Mămico, mămica mea iubită, când vii acasă?, că am ceva dulce pentru tine; e-o felie mare din tortul mai înalt cât mine, adus din bucătărie pe un cărucior cu multe artificii. Şi mai am ceva: înainte de a arunca peste cap buchetul de flori, Brânduşa m-a chemat la ea şi mi-a spus să aleg o floare; „s-o dai mamei tale; vreau să fie ea următoarea mireasă". Bunicuţei i-au dat lacrimile când a văzut asta; m-a luat în braţe şi mi-a şoptit un secret; eu ţi-l spun, să nu-l uit: ţi-am pus floarea sub perna ta, să stai cu ea sub cap la noapte, când vei dormi cu tăticul.

Cu greu, Diana temperează elanul fetiţei; Irina ar fi vrut să-i povestească în amănunt totul.

– Minunea mea, abia aştept să ajung acasă. Vom sta toţi trei în patul tău, tu în braţele mele, eu în braţele lui tăticu' şi vom asculta tot ceea ce mai vrei să-mi spui acum. Tu povesteşti mult mai frumos ca nana. Sigur că nana mi-a povestit!... Este şi ea aici, la spital, mă ajută. Dar acum nu pot veni acasă, că mai am ceva de lucru... Dă-mi-l, te rog, pe tăticul... Daniel dragul meu, fă-mi un serviciu, te rog, că nu cred să pot veni aşa repede acasă... nu-i aşa urgent, dar vreau să te şi văd, că mi-e tare dor. Iei din sertarul dinspre perete al şifonierului trei perechi de chiloţi – aş prefera două de bumbac şi una de mătase – şi mi-i aduci. Iei licuriciul cu tine şi urci la mine, la etajul trei. Te sărut! Mi-e tare dor de

tine... Greşit! Mi-e tare dor de voi. Sculaţi-vă în voie, mâncaţi, apoi veniţi; nu-i nici o grabă.

– Aduc şi floarea? – o provoacă Daniel.

– Da, dar cu condiţia să dormim la noapte aici, împreună, pe canapeaua din cabinetul meu – intră Diana în joc. Din păcate... – oftează ea. Lăsăm pe mâine seară, iubire; o să ai mult de muncă; întâi şi-ntâi, să mă scapi de durerea de picioare... Prin masaj, iubire, prin masaj – îi şopteşte cu gura lipită de telefon –, ce credeai?

Râd amândoi, apoi îşi adresează alte cuvinte cu înţeles doar pentru ei, menite să-i pună pe jăratec. Irina mai cere telefonul, „ceva foarte important!", dar de fapt, ţinea să se alinte un pic.

– Mămico, – strigă când Diana o roagă să închidă, că-i ocupată – când ai să fii tu mireasă?, că tanti Adela mi-a lăsat rochia de domnişoară de onoare, să-ţi duc eu trena...

– Întreabă-l pe tăticul; el hotărăşte – se aude în telefon răspunsul ferm al Dianei.

Felul în care a fost rostit îl face pe Daniel să se gândească mereu; nu se poate închipui stabilind o asemenea dată; „ceva nu mi-a plăcut în tonul Dianei". Ca să scape de gânduri, intră în jocul Irinei, care se şi vede purtând trena mamei sale; o asigură că va cânta din nou la pian; „şi vor veni aceiaşi copii gălăgioşi?", îi aude întrebarea plină de curiozitate, căreia îi dezvoltă un răspuns amplu, înflorit mereu, până ce fetiţa termină de mâncat şi începe să se pregătească de plecare. Tot drumul spre spital, stând pe bancheta din spate a taxiului, cu fetiţa alături, cercetând-o mereu cu privirea, să fie în ordine, Daniel îşi recapătă buna dispoziţie. La etajul trei; după ieşirea din lift, pornesc alături – tată şi fiică, îmbrăcaţi elegant, vizibil fericiţi că au venit la cineva drag, care nu poate fi pacient; fetiţa se simte în largul său, purtând cu mândrie pachetul cu felia mare de tort iar Daniel, cu ochii mai plini de zâmbet ca niciodată, duce sacoşa în care a pus lenjeria intimă împachetată în pungi de celofan; merge lejer, să nu distoneze cu saltul din când în când într-un picior al fetiţei de lângă el. Departe, dincolo de băncile „pe care am stat şi eu cu mama, cu bădia Ion şi cu lelea Maria, aşteptând să ni se dea voie să intrăm la tata în salon", o vede pe Diana trecând grăbită dinspre rezerve spre cabinetul ei. „Ce caut eu aici?!" – se întreabă, simţindu-şi pielea spatelui încreţită. Diana s-a întors în mijlocul culoarului, semn că i-a recunoscut; aruncă privirea spre Daniel – aceeaşi din parcare, când ieşea din maşină, doar că de data aceasta nu mai întârzie, admirându-l. Le vine în întâmpinare cu mersul

ei maiestuos, „parcă mult mai imperial decât atunci când stetoscopul, aşezat în aceeaşi poziţie pe după gâtul ei, îi lovea obraznic sânii mici”; lungimea culoarului îi dă lui Daniel ocazia să se îmbete privind-o; „dacă ar purta rochie lungă, de gală, aş zice că-i doamna Anastasia în poza de grup de la Ateneu...” Ajunsă la doi paşi de ei, Diana se lasă pe călcâie, să-i poată sări fetiţa de gât; o sărută mereu, şoptind emoţionată la culme:

– Scumpa mamei pianistă, scumpetea mea!...

Ia pachetul oferit cu grijă de fetiţă, aplecându-se iar s-o sărute apăsat pe guriţă:

– Minunea mamei!... Sigur că nu te-a lăsat inimioara să nu-mi aduci ceva dulce; să te mai sărute mămica o dată... Bună, bună!... – răspunde cu amabilitate unei doctoriţe care trece în grabă pe lângă ei.

– Cu... – începe Daniel, când rămân din nou singuri şi mai au câţiva paşi până vor da colţul în stânga, spre uşa cabinetului; „cucoană, mai sunt şi eu pe aici”, ar fi vrut să spună, dar i-a pierit brusc orice urmă de îndrăzneală. Cu... cu atenţie, că-i felia de tort – arată el spre pachet, când vede privirea Dianei întoarsă întrebătoare.

Intră cu toţii în cabinet. Din prima clipă, Daniel înţelege că s-au făcut schimbări; a apărut o anexă, ca o prelungire a încăperii, cu un perete îmbrăcat în rafturi pline cu cărţi şi reviste de medicină, un scaun elegant, asemeni celui din biroul de acasă şi o măsuţă cu un calculator nou, „cred că-i *Pentium II*”, încearcă Daniel să-şi dea seama, cu scanner şi imprimantă aşezate pe raft.

– Să mă spăl pe mâini – spune Diana, mergând la chiuveta de lângă dulapul înalt, cu oglindă; „asta a fost spartă de Licurici”, surâde Daniel. Să caut, cred că am farfurii de unică folosinţă – o vede pe Diana agitându-se, continuând să se şteargă pe mâini cu un prosop curat, scos dintr-o pungă sigilată. Vrei să desfaci tu hârtia? – înţelege Daniel că i s-a adresat.

– Da, doamnă – răspunde prompt, şi se preocupă de felia de tort.

– Sper că nu l-am stricat...

– Nu, doamnă.

– Ce frişcă albă şi tare! Sigur e din smântână din aceea grasă – priveşte Diana cu încântare felia mare de tort.

– Da, doamnă – aprobă Daniel, atent să tragă de sub platoul din porţelan hârtia de ambalaj.

O împăturește, vrând s-o arunce la coşul de gunoi, dar nu vede sub chiuvetă nimic. Ar vrea s-o întrebe pe Diana, dar încremeneşte la jumătatea gestului – femeia stă perplexă, rezemată cu şoldul stâng de

birou, cu palmele pregătite să ia hârtia de ambalaj, s-o arunce unde ştie ea. Daniel îi observă mai întâi palmele tremurând; abia apoi ridică ochii şi-i vede faţa împietrită.

– Ce-am făcut?! – şopteşte el speriat, dar femeia continuă să-l măsoare cu privirea – în nemişcarea ei, doar ochii par vii, sfredelindu-l.

– Mămico, mămico! – i se agaţă Irina de braţ. Îmi dai voie la calculator? Te rog! I-aşa frumos!...

Ca o somnambulă, Diana se retrage cu spatele înainte, să nu-l piardă pe Daniel din privire, întinde mâna pe dibuite, apasă butonul de start şi şopteşte:

– Mai departe, ca şi la cel de acasă...

Face câţiva paşi mărunţi, parcă ar călca pe nisipuri mişcătoare şi se teme să nu se scufunde, ajunge din nou lângă birou, se retrage până se sprijină cu spatele de marginea vechiului dulap cu cărţi şi reviste de specialitate, fără să-şi poată smulge privirea din a bărbatului tânăr din faţa sa.

– Vrei s-o rog să iasă puţin din birou? – întreabă ea cu glasul pierdut de emoţie, schiţând un gest în direcţia Irinei.

– Nu, doamnă. De ce? – devine privirea lui Daniel blândă, în ton cu glasul său uşor tremurat.

– Să-mi dai câteva palme; aş fi mai mulţumită.

– Mămica, mămica! – strigă fetiţa fericită. Are mai multe jocuri. Îmi dai voie să le încerc?

– Sigur, scumpo. Nu vrei să luăm loc? – arată lui Daniel un scaun. Simt că mă lasă genunchii... Daniel... – întinde Diana palmele amândouă şi-i prinde mâna care ţine încă hârtia de ambalaj împăturită cu grijă, să nu ocupe loc mult în coşul de gunoi. Nu-i drept ce-ai făcut, Daniel; de ce m-ai aruncat din nou în corzi? Crezi că mie nu mi-ar fi plăcut să intru în sala plină de nuntaşi la braţul tău? Mi-am luat perdaful meritat de la Magda, dimineaţă, cât am stat la o cafea... Dar acolo – întinde ea braţul cu violenţă în direcţia rezervelor –, într-un pat de spital, stă mai mult mort decât viu un tânăr abia trecut de majorat; un copil pe care l-am recompus din bucăţi. Iubitule, – se precipită ea, smulgându-i hârtia, s-o arunce sub chiuvetă, pentru ca imediat să-i strângă mai puternic palma între palmele sale – dragul meu, am pierdut poate cea mai frumoasă noapte a relaţiei noastre, dar am făcut cea mai grea şi mai complexă operaţie a vieţii mele, ţi-o jur! Când ai să fii rezidentul meu – că Magda mi-a transmis rugămintea mamei să te scot de-acolo, dintre munţi –, când vei începe să pricepi chirurgia, am să-ţi prezint operaţia,

c-au fost deschise toate trei camerele de luat vederi, o am înregistrată în amănunt. Dar nu despre asta e vorba acum. De-o oră jumătate, de când am ştiut că vii aici, am intrat în fibrilaţie; întreab-o pe Magda; mi-a strigat că nici dracul nu-mi mai intră în voie; am amenințat-o c-o dau afară; „să-ţi cauţi alt spital!" – i-am strigat. Cred c-am înjurat-o de Paşte. Am învăţat de la Mituş să înjur. Este recunoscut că noi, chirurgii... Să vezi ce-i în sală câteodată... Mai precis... – o vede Daniel surâzând – era... Dar astăzi m-am speriat şi eu ce rea pot fi din nou... Nici nu mai reţin de la ce... De fapt, te aşteptam... Când te-am zărit, m-am blocat. Nici de data asta n-ai fost în stare să mă domini. Doar m-ai aruncat în corzi: „da, doamnă; nu, doamnă..." Urmarea o ştiu, Daniel, o simt! Dar nu te las!...

– Eu nu vreau tort, c-am păpat acasă cu tăticul meu drag – strigă Irina din colţul ei, grăbită să ţină pasul cu jocul care se derulează pe ecran.

Vocea fetiţei a topit instantaneu gheaţa de pe sufletul lui Daniel; îşi impune să fie calm, ia aminte la mâinile încleştate pe palma lui, observă privirea disperată a femeii şi, profitând de deruta creată de intervenţia Irinei, se eliberează din strânsoarea Dianei şi se ridică de pe scaun, apropiindu-se de fereastră, să poată privi parcarea din faţa spitalului.

– Iubitule, – vine Diana şi i se agaţă de braţ – nu te las să pleci!... Avem un copil, iubitule; fetiţa, acum, e mai mult decât oricând a ta. Nu mă face să-mi pară rău că am salvat un tânăr; nici nu-mi dau seama cum am ajuns la spital şi am urcat în grabă la mine, pe secţie. Când am văzut ce caz grav, abia am avut timp să-mi iau costumul şi să-mi pun pampers. Puteai fi tu în locul lui! Înţelegi, iubire? – îi şopteşte, privindu-l adânc în ochi. În clipa în care am luat bisturiul în mână, mi-am amintit ce ne spunea Mituş la cursuri: „Închipuiţi-vă că-n faţa voastră, pe masă, este cea mai dragă, cea mai scumpă persoană din viaţa voastră..." Şi nu mi te-am imaginat decât pe tine. Întreab-o pe Magda; „ai grijă de pulsul lui Daniel! – i-am strigat de câteva ori pe când operam – te omor dacă-l scapi!" De ce nu vrei să fii violent? – îl trage de braţ, parcă l-ar scutura, să-l trezească. Măcar o palmă, să fim chit – îl roagă în şoaptă, cu vocea tremurată. Bate-mă că te-am dezamăgit ast' noapte, dar nu mă părăsi, iubitule, te implor!... – i se agaţă cu mai multă putere de braţe. Spune-mi că mă urăşti, dar nu suport să-ţi fiu indiferentă – asta ai exprimat tu cu *da, doamnă; nu, doamnă*... Ai avut atâta răceală în glas!...

Daniel a aruncat deja privirea peste umărul ei, s-a convins că Irina, ascunsă în ungherul calculatorului, nu-i poate vedea, aşa că, înaripat de vocea fetiţei, hotărât să n-o piardă pe Diana, a cărei disperare îl doare profund, dar nu se simte capabil s-o liniştească vorbindu-i, îşi înfige degetele mâini drepte în buclele părului ei la ceafă şi-i dă cu violenţă capul pe spate, în timp ce braţul stâng, arcuit pe după mijlocul ei, o trage spre el, strângând-o cu putere, parcă ar vrea s-o facă una cu trupul său. Se sărută lung, în tăcere, incitaţi de gesturile chinuitoare ale femeii preocupate să prindă genunchiul drept al tânărului între coapsele ei, strângându-l cu disperare, pentru ca imediat să-l lase liber, asemeni fălcilor animalului de pradă deschise o clipă, să înghită mai bine vietatea vânată deja. Şi toată încleştarea creşte, creşte vertiginos, are un moment de zbucium, parcă femeia şi-ar da ultima suflare, pentru ca imediat Daniel s-o simtă moale, gata să-i cadă din braţe. O ia pe sus ca pe un copil mic şi o depune cu grijă pe canapeaua de consultaţii, peste câteva reviste medicale, pe care le împinge jos, la perete, în ultimul moment.

– Am reuşit, am reuşit, am reuşit! – se aude strigătul de victorie al Irinei, care s-a ridicat din faţa calculatorului şi începe să danseze cum îi place ei s-o facă în momentele de mare bucurie, ca micuţul Mowgli din *Cartea Junglei*. Mămica, mămica mea dragă, – se repede fetiţa asupra mamei sale – ce te doare, de ce plângi?! – îi sărută obrajii brăzdaţi de cele două şiruri de lacrimi. S-o chem pe nana, să-ţi facă o injecţie?

– Licurici, scumpa mamei, – întinde Diana braţul drept spre fetiţă – vino aici, minunea mea, vino să-ţi dau un sărut lung şi dulce... Îţi place? – o întreabă când fetiţa se retrage puţin, să poată respira.

– Da! – răspunde ea din tot sufletul, stând aplecată peste mămica sa.

– Ţi-am dat din ceea ce mi-a dat tăticul; plâng de bucurie – îi şopteşte Diana ca pe un secret. Fugi la calculator şi lasă-l pe tăticul să stea aici, lângă mine, să-mi mai dea, că şi mie îmi place.

– E-aşa dulce sărutul tău!... – îi şopteşte Irina lui Daniel când trece pe lângă el, să se aşeze din nou la calculator.

Diana ar vrea să se abţină, forţează chiar şi un zâmbet, dar lacrimile continuă să-i curgă pe obraji. Reţine palma dreaptă a lui Daniel, care începuse să-i mângâie obrazul şi-şi acoperă gura cu ea, s-o poată săruta.

– De bucurie, dragul meu, de bucurie – îi spune. Până la tine, nimeni n-a reuşit să-mi mai smulgă vreo lacrimă. Ţi-am dăruit ceea ce

nimănui, niciodată... Mai bucuroasă ca astăzi, ca acum, când ai ştiut să mă baţi în felul tău, voi mai fi doar când voi ţine în braţe rodul iubirii noastre... Într-un fel sau altul, vom reuşi. Chiar şi dimineaţă am vorbit la telefon cu Odette. M-a certat şi ea că n-am mai ajuns ast' noapte la nuntă. Îl vezi? – îşi arată cu mândrie inelul de logodnă – îl port mereu; am învăţat să-mi pun mănuşile peste inel. Odette s-a bucurat când i-am spus; şi ea l-a purtat mereu în sala de operaţii, zice că i-a purtat noroc. M-a certat că n-am ajuns ast' noapte la nuntă, că n-am ajuns s-o îmbrăţişez pe mama şi să-i arăt inelul de logodnă, să se bucure şi ea. Abia am potolit-o – Doamne, ce severă-i Odette! –, a trebuit să-i explic îndelung ce operaţie grea am avut. M-a rugat să-i duc o copie a înregistrării; insistă să mergem la ea în iunie sau iulie; cei de la clinica din Londra ne-aşteaptă. I-am povestit că mama a rugat-o pe Magda să te convingem să te transferi la Medicină. Philip ţi-a şi rezervat un loc la facultate iar pe mine mă vrea în clinica condusă de el. Pentru Irina ştie o şcoală de Muzică la câteva străzi distanţă de locuinţa lor, o vilă chiar în centru, aproape de Arcul de Triumf, cu trei nivele şi cu o curte mică, plină de flori; o ştiu, c-am fost de mai multe ori la ei, când operam la Paris... Aşa mult m-am bucurat când mi-a povestit Magda că mama a rugat-o să te convingem să urmezi Medicina!... Îmi venea să fug după autobuz, să-i sărut mâna mamei şi să mă las îmbrăţişată de ea... Magda mi-a spus că a cuprins-o un fior, ca un val de căldură, când a sărutat-o mama... Cred că şi tu ai ceva din energia mamei; parcă-mi iei durerea picioarelor cu mâna – arată ea cu privirea spre palma dreaptă a lui Daniel plimbată încet de la călcâi spre genunchi, de câte două-trei ori pe fiecare picior.

În colţul ei, Irina pare absorbită de jocul din calculator. Liniştea cabinetului e spartă uneori de câte o exclamaţie de bucurie a fetiţei când reuşeşte să puncteze, ori vreun scâncet de dezamăgire, imediat ce pierde vreun punct. Ca să nu tulbure calmul şederii împreună, Daniel îşi plimbă palma domol peste muşchii gemeni ai câte unui picior al doamnei care stă întinsă pe canapeaua de consultaţii, canapea din acelea vechi, din muşama acoperită cu un cearşaf alb, cu cute ascuţite, semn că a fost călcat impecabil – de altfel, Daniel a observat şi în apartamentul Dianei o grijă permanentă – „dar nu exagerată" – pentru curăţenie – „mai puţin interiorul maşinii, când fetiţa a îndrăznit să stea turceşte şi mama a vrut s-o bată, că, oricum, nu mai era *golănaşul* s-o apere..."

– De ce surâzi? – îşi şopteşte Diana întrebarea, punând palma peste a lui Daniel, apăsându-i-o pe genunchiul ei.

– Ce-ar fi să căutăm şi alte dureri? – întreabă Daniel, fixând ochii Dianei cu privirea sa irizată de-un zâmbet neexprimat încă, în timp ce palma lui, chiar aşa încărcată de apăsarea palmei Dianei, lunecă în sus, pe sub poala fustei albe de la costumul de medic; pe la jumătatea coapsei, ar vrea să se retragă, dar apăsarea palmei Dianei îl opreşte:

– Rămâi, te rog! Ştii că am început să mă tem că...? Nici nu ştiu dacă-i bine să mă exprim aşa... – continuă ochii Dianei să ţină captivă privirea tânărului, tot mai luminată de zâmbet. Fir-ai tu! – se hotărăşte brusc – mă omoară privirea ta... Trebuie să-ţi spun! Gluma ta cu sevrajul o trăiesc eu deja. Nu ştiu dacă e vorba doar că am devenit dependent de sex. Ai văzut? – îşi încleştează ea degetele în dosul mâinii lui Daniel aflată sub fusta din pânză albă de bumbac. Şi de data asta, când m-ai sărutat, m-ai... m-ai făcut să am... că m-am topit toată; doar cu tine mi se întâmplă. Şi astăzi m-ai învins – spune ea dintr-o suflare. Dar abia acum mi-e mai necesară prezenţa ta; trăiesc ceea ce cred că simt puştoaicele când sunt cu prietenii lor, fără să existe actul iubirii între ei. Oare... oare cum aş...? – se ridică ea într-un cot, să-l poată vedea mai bine, în timp ce-i alintă piciorul drept de la genunchi în sus, „ca doamna Magda aseară", gândeşte Daniel, impunându-şi să rămână la fel de calm, dar cu aceeaşi căldură în privire şi zâmbetul molcom, mai degrabă surâs, în ton cu atmosfera din cabinet. Oare cum aş proceda, să fiu convinsă că mă părăseşti?! Am citit zeci de studii despre psihopatologia femeilor provenite din casele de copii. M-am regăsit în foarte puţine pagini. Eu trăiesc veşnic spaima că aş putea fi abandonată din nou... Ieri, după plecarea mea din parcarea bisericii, am întors de două ori maşina, să revin, să intru mândră şi fără complexe în biserică, să-ţi fiu alături. Şi tot de două ori n-am avut curajul. A treia oară... – oftează ea – pe la ora trei din noapte, plecând spre restaurant, m-am trezit în sala de operaţii... Cât am operat ast' noapte, am fost în formă; am fost ca niciodată! Când, însă, Magda mi-a spus: „Ghiocel s-a mişcat puţin prin somn şi nu face temperatură", am avut un moment de cumpănă; peste bucuria reuşitei, dar mai ales fericirea gândului că nu eşti tu cel pe care l-am operat, a năvălit teama de tine – te dezamăgisem; şi-mi erai atât de necesar!... Poate şi de aceea m-am simţit atât de bine, până la inconştienţă, când m-ai sărutat acolo, lângă fereastră; trăiam din plin bucuria că eşti al meu; al meu fără să mă fi... Când m-ai luat în braţe să mă aduci aici pe canapea, mi-au izbucnit lacrimile; nu ştiam ce vei face cu mine, uitasem că-i şi Irina cu noi; chiar mi-ea ciudă că tocmai avusesem orgasm şi n-am să mai pot fi de la început pantera cu care îţi place atât de mult să te lupţi,

dar nu mai conta – eram sigură că nu mă vei părăsi; plângeam de fericire...

După o clipă, când simte că ochii i s-au umplut din nou cu lacrimi, Diana completează:

– ...ca acum...

Daniel se apleacă şi-şi lipeşte gura de gura ei, fără s-o sărute, repetând gestul de demult, din camera de la căminul studenţesc. Privirii întrebătoare a femeii îi răspunde cu acelaşi aer de puşti speriat.

– Şi plânsul de fericire, ca şi otrava unei doamne poreclită cândva Otrava, trebuie împărţit cu cel drag...

– O, Doamne, mor dacă n-o să mai am parte de glumele astea!... – oftează Diana, răsturnându-se pe spate pe canapea; închide ochii strâns şi-şi leagănă capul într-o parte şi-n alta.

Daniel scoate din buzunar o batistă de unică folosinţă şi-i şterge încet, cu grijă, ca unui bebeluş, lacrimile de pe obraz.

– Te iubesc, Daniel! – îi şopteşte Diana, ţinându-l de braţe aplecat asupra ei. Am greşit mai înainte; n-am devenit dependentă de sex; e-o prostie; o femeie modernă are la dispoziţie magazine întregi de obiecte cu care... Eu sunt dependentă, sunt obsedată!, de îmbrăţişarea ta, pe care n-o pot cumpăra niciunde şi fără de care... Doamne!... Nici nu vreau să mă gândesc că mi-ai putea lipsi!... Sexul, cu clipa finală a orgasmului, este doar patul moale în care ajungi după ce îmbrăţişarea ţi-a pus aripi şi te-a înălţat în sfere nebănuite vreodată. Peste zi, mă hrănesc din îmbrăţişarea ta de dimineaţă. La plecarea de la clinică, visez doar la clipa când mă vei întâmpina după ce intru în casă. Între aceste două momente binecuvântate de Dumnezeu – de iubire, mai bine-zis –, sunt ceea ce mi-am dorit întotdeauna: medicul de excepţie; nu trebuie să fiu; chiar sunt – şi te voi face şi pe tine! Iar când ajung acasă, chiar dacă o sărut întâi pe Irina şi întârzii ţinând-o mai mult în braţe, o fac tocmai pentru a-mi spori dorinţa, să mă răcoresc deplin sărutându-te. Doamne!... – îşi leagănă ea capul pe perna canapelei – abia aştept ziua când testul de sarcină va fi pozitiv!... Atunci voi fi sigură că eşti al meu; doar un copil îl poate reţine lângă mamă pe un bărbat.

– Depinde de bărbat, iubito... – încearcă Daniel o glumă.

– Nu! – se răzvrăteşte Diana. Tu nu poţi fi ca el. Te cunosc!

– Pentru că avem deja o fetiţă – arată privirea lui Daniel spre colţul în care Irina se luptă cu mausul şi cu tastele calculatorului, să nu piardă vreun punct.

– Dar eu vreau să port şi un copil al tău, să trăim împreună miracolul fiecărei clipe. Te-am intuit perfect, Daniel: când vei avea copilul tău, pe care l-ai legănat tu, l-ai ţinut în braţe când plângea, ai adormit şi tu odată cu el – el în pătuc, tu în genunchi alături, pe covor – şi i-ai schimbat scutecele noaptea sau mi-ai telefonat la serviciu că a făcut primul pas, atunci, dragul meu, voi fi sigură că nu te mai pierd; voi şti că noaptea, oricât de târziu şi oriunde vei fi umblat, revii acasă, revii la mine. Aşa mândră aş fi fost astăzi dacă dimineaţă, la cafea, Magda mi-ar fi spus c-ai dansat toată noaptea cu cele mai frumoase colege ale miresei, – chiar mă aşteptam, simţind-o acră, să-mi strecoare vreo răutate, cum c-ai ieşit să iei aer cu vreuna dintre zânele acelea fragede cu care vei fi dansat; mi-aş fi închipuit că vei fi încercat s-o duci în vreo cameră a hotelului de deasupra; o, Doamne, la câte îţi poate zbura gândul!... – dar eu rămâneam fericită, nespus de fericită!, pentru c-aş fi ştiut că la ziuă te duci acasă cu Irina noastră iar deseară vei fi al meu, numai al meu!, dar ea a răspuns acru: „nici măcar cu mireasa n-a dansat; cu mine, nici vorbă – doar cu Irina!” Cred că asta m-a înfuriat; mi-am dat seama că, absentând, ţi-am stricat petrecerea. Nici măcar nu m-a mai interesat dacă Mituş a fost în sală când a cântat Irina; poate că mi-ar fi dat un telefon, dar nici măcar atât...

Rămâne mult timp cu privirea aţintită în tavan. Sfârşeşte prin a surâde mult, clătinând îndelung capul afirmativ.

– Ştii ceva, Daniel? – se ridică ea prompt în capul oaselor. Pot lua şi eu hotărâri. Ferme! – face un gest categoric, apoi îşi caută telefonul prin buzunarele bluzei albe. Matriarhat!, doar sunt soţia ta... – îşi arată ea inelul de logodnă. Toate colegele m-au întrebat de unde-l am. Alo... – spune încet în telefonul dus la ureche. Nu răspunde; o fi pe undeva. O să mă sune ea. Mai stau un pic – mă doare spatele, c-am stat patru ore în sală – şi mă duc eu să văd care-i situaţia în rezerva operatului, apoi... – zice întinzându-se din nou pe canapea.

Palma lui Daniel începe să se plimbe iarăşi pe pulpele picioarelor, masându-le ca de obicei.

– Mai bine te-ai întoarce cu faţa în jos să-ţi masez spatele – îi spune Daniel, dar nu-şi termină vorba, că se aude un sunet scurt, ca o lovitură de deget în uşă, apoi intră Magda grăbită, vorbind din mers:

– Ţi-am văzut apelul; credeam că dormi... Hoo-paaa! – face ea ochii mari. *Santa Familia...*

– Nana, nana, – strigă fetiţa – vino aici să te pup, că nu vreau să pierd puncte.

Magda merge la spatele fetiţei, o sărută de câteva ori, apoi se reîntoarce:

– Stai, stai! – îl obligă pe Daniel să se reaşeze pe marginea canapelei. Nimic nu-i mai neplăcut pentru un bărbat decât să-l perturbezi când face amor. Doar asta faci tu acum: masezi cel mai erogen organ: muşchii gemeni ai soră-mi.

– Măgăriţo! – şopteşte Diana cu drag.

– Pariez că asta-i o felie din tortul miresei! Delicios! – face Magda un gest de apreciere după ce gustă.

– Nana, nana, eu mai am ceva – strigă Irina, atentă să ţină ritmul cu mausul plimbat pe suportul de plastic. Îţi dau şi ţie floarea pe care mi-a dat-o Brânduşa înainte de a arunca buchetul, s-o pui sub cap când dormi cu nanul, să fii şi tu mireasă, că tanti Adela mi-a lăsat rochia să fiu domnişoară de onoare la mămica. Vreau să fiu şi la tine... Na, c-am pierdut o sută de puncte... Nu mă mai ţine de vorbă. Vii la noi acasă şi-ţi povestesc.

Toţi îşi stăpânesc cu greu râsul. Diana coboară de pe canapea şi ia foaia de observaţie cu care e venit Magda.

– Mda... – clatină ea capul afirmativ.

– O vezi? – îl întreabă Magda pe Daniel. Atât are de spus Otrava despre munca mea... Dar aşteaptă s-o laud c-a făcut cea mai complexă intervenţie – a meritat să te lase singur, să te uiţi la stele, aşteptând-o pe treptele restaurantului. Mi-a spus că-ţi promisese că vine la restaurant, de-aia stăteai pe-afară. Ia-o! – îi ordonă Magda lui Daniel, întinzând braţul în direcţia Dianei – du-o acasă urgent, că, obosită cum e, are nevoie de-un *masaj* serios. Semnează şi pune parafa! – îi arată Dianei un loc pe o pagină din foaia de observaţie. Am trimis salvarea după câteva flacoane de sânge. Pa, iubiţilor, că mă duc la treaba mea.

– Trec şi eu... – se oferă Diana.

– Rămân eu până mâine – o liniştеşte Magda –, că Mugurel al meu a plecat la Constanţa; se privatizează nişte dane în port.

– Pa, nana! – îşi aminteşte fetiţa să strige după ce Magda a ieşit din cabinet.

Diana caută în poşetă, scoate toţi banii pe care îi are şi-i pune în mâna lui Daniel, apoi îi dă şi cheile maşinii:

– Te duci la benzinăria din spatele clinicii; te duci singur, că Irina rămâne la calculator; uite-o, e-n elementul ei; faci plinul, presiunea la pneuri şi rogi pe vreunul din băieţii de-acolo – pune-i o sută, două în mână –, să controleze şi nivelul uleiului şi lichidul pentru parbriz. Să

verifice şi roata de rezervă. În timpul ăsta, fac o vizită în toată secţia şi stau de vorbă cu medicii de gardă. Cadourile pentru miri şi pentru mama le mai am încă în portbagaj. Pentru ceilalţi, vedem ce putem cumpăra în drumul nostru. Conducem cu rândul şi, deseară, când petrecerea va fi în toi, intrăm şi noi în sală. Nici nu te mai întreb dacă eşti de acord... – îi şopteşte Diana pe un ton trădând o anume complicitate. Matriarhat! – îl ameninţă. Licurici iubito, – se opreşte ea în uşa deschisă – tu rămâi şi joacă-te, că noi mai avem puţină treabă.

Pe hol, chiar în mijloc, indiferentă la prezenţa câtorva persoane grăbite spre uşile rezervelor, Diana şopteşte un categoric „benzină de cea mai bună!", apoi îl sărută pe Daniel cu dezinvoltura unei tinere soţii – sărut lung, cu toată gura, parcă-şi sorb unul altuia sufletul.

Peste vreo jumătate de oră, când asistă la verificarea roţii de rezervă, Daniel scoate din buzunar telefonul imediat ce-l simte vibrând: *Doamna Diana* vede clipind pe display; „trebuie să corectez numele memorat, să rămână doar *Diana*, c-ar putea s-o enerveze dacă vede cuvântul *doamna"*, îşi zice, ducând telefonul la ureche.

– Daniel, ajunge cât ai făcut. Vino urgent înapoi!

Tonul Dianei i s-a părut mai degrabă rugămintea unei femei disperate. Porneşte în trombă. La intrarea în clinică, văzând coada vizitatorilor în faţa uşilor lifturilor, urcă pe jos, păşind adesea peste câte două trepte odată. Diana şi Magda îl întâmpină pe la jumătatea holului lung; se cunoaşte că-l aşteptau la lift. În spatele lor, la o oarecare distanţă, stau un bărbat şi o femeie cu o expresie de disperare pe faţă.

– Daniel, te rugăm să fii de acord... – începe Magda.

– Las' că-i spun eu în timp ce se dezbracă – hotărăşte Diana luându-l de braţ.

Îl conduce într-o încăpere şi-i arată o masă pe care stă o cămaşă lungă de spital, ca pentru lăuze, o pereche de papuci şi un prosop împachetat în punga de celofan, cum a venit de la spălătorie.

– Te dezbraci, laşi hainele – toate! – aici, pe masă, faci duş, apoi îmbraci cămaşa asta. Va veni cineva cu o targă mobilă să te ia.

– Daniel, – intervine Magda, luându-l de braţ – băiatul operat de Diana a pierdut foarte mult sânge. E-un puşti, abia şi-a serbat majoratul... Degeaba am răscolit Bucureştiul; nici un flacon! Ne-am uitat pe analizele tale făcute cândva; eşti compatibil; îi poţi dona. Daniel! – îl întoarce Magda mai cu putere spre ea, obligându-l s-o privească în ochi. Nu mă poţi refuza, te rog! Ar fi păcat; e-un copil...

– Da, doamnă – aprobă Daniel.

Diana face un pas grăbit spre el, îşi trece braţul pe după gâtul lui şi-l sărută scurt şi apăsat:

– Iubitele, e prima oară când îmi place cum sună vorbele astea. Hai să-l lăsăm – o ia pe Magda de braţ, ca un ordin s-o urmeze. Vine asistenta cu targa mobilă – îi strigă lui Daniel când ajunge la uşă. Dezbrăcat de tot! – îi ordonă, apoi se întoarce în grabă şi-i desface lanţul cu cruciuliţa de la gât: Le iau eu – spune, grăbindu-se să iasă.

Peste câteva minute, Daniel iese din baie numai în cămăşoiul lung până la genunchi, încălţat cu o pereche de papuci în care trebuie să meargă pe vârfuri, să nu-şi atingă călcâiele de cimentul pardoselii. O asistentă bătrână şi voinică îl aşteptă lângă targa mobilă.

– Hainele ţi le-a luat doamna doctor Crăciun – îl informează ea, făcându-i semn să urce pe targă.

Este învelit până sub bărbie cu un cearşaf, apoi targa este împinsă afară din încăpere şi plimbată pe culoarul lung. Din mers, ochii lui Daniel întâlnesc privirea plină de rugă a celor doi soţi, pe care i-a zărit mai devreme în spatele doctoriţelor: „sigur sunt părinţii tânărului operat”. La capul lui se deschide o uşă, prin care targa intră în rezerva cu două paturi; unul gol, lângă fereastră, şi unul ocupat de tânărul acoperit cu un cearşaf, de sub care ies tot felul de fire ce duc la monitoarele fixate pe consolele din peretele de la cap. Magda şi Diana încep să se precipite în jurul tărgii mobile. „Lasă-mă pe mine”, aude glasul ferm al Magdei, care i-a şi descheiat cămăşoiul la piept, până spre ombilic, lipindu-i mai mulţi electrozi în anumite puncte, apoi, ţinând în mâna stângă mănunchiul de fire, conectează bornele lor la aparatele de pe console, pe care le porneşte, în timp ce asistenta îl acoperă cu o pătură grea, înfăţată într-un cearşaf alb, abia adus de la spălătorie, că mai miroase încă a detergent şi a dezinfectant.

– O să te doară puţin, că acu-i cam gros; capul întors în partea aceea! – îi ordonă Magda, ţinându-i strâns între picioare, mai sus de genunchi, încheietura unei mâini, să-l poată înţepa în venă. Marie, – înţelege Daniel că se adresează asistentei – la laborator, de urgenţă!, donator pentru Ghiocel Săsărman; îmi aduci rezultatele să le pun la foaie. Donator, notează, Daniel Ciobanu-Adomniţei, 23 de ani. Ai scris? Du-te urgent.

Indiferentă la privirea calmă a lui Daniel, Diana i-a luat celălalt braţ, i-a pus manşonul tensiometrului mai sus de cot, a măsurat de două ori, şoptindu-i Magdei: „treisprezece cu şapte şi patruzeci şi cinci”, la care i se răspunde: „aviator trebuia să se facă”, „ba eu îl fac chirurg”,

„cu condiţia să treacă de *Anatomie*”, „îl trec la Gheorghiu iar tu îi pui o pilă”, „parcă te lăudai că-l meditezi”, „ce naiba-i cu contactul ăsta?!”, se înfurie Diana, încercând să cupleze manşonul la un monitor de pe perete; „umezeşte-l cu salivă”, răspunde Magda, aşezându-se pe un scaun.

– Daniel, poţi să te uiţi – îl atinge Magda cu un deget pe bărbie. Transferăm din sângele tău lui Ghiocel. Stai liniştit; că nu se întâmplă nimic. Dacă, eventual, ai să ameţeşti sau vei avea alt simptom, să-mi spui.

Între braţul său şi al tânărului culcat pe patul de alături, bandajat şi pe cap, ca *omul invizibil*, Daniel zăreşte un tub subţire, plin cu sânge, trecut printr-un dispozitiv pe care Magda îl ţine în palma stângă iar cu dreapta manevrează pistonul unei seringi mari; observă doar cum seringa se umple cu sânge şi cum se goleşte când sângele este împins încet, aproape imperceptibil, spre braţul tânărului operat. Dincolo de pat Diana se preocupă de aparatele de pe console. În toată încăperea nu se aud decât bip-urile aparatelor de monitorizare; „parcă-s într-o misiune spaţială”, gândeşte Daniel, stând cu ochii închişi, „să treacă timpul mai repede”.

– Cum? – se aude la un moment dat întrebarea Magdei.

– Nu-mi dau seama. Cât? – arată privirea Dianei spre dispozitivul din mâinile acesteia.

– Abia una jumătate – i se răspunde iar Daniel înţelege că-i vorba de seringile de sânge transferat.

Liniştea se aşterne din nou în încăpere. Capul lui Daniel se întoarce mai mult, să poată privi mai bine braţul întins în lateral, pe sub dispozitivul manevrat de Magda; abia acum observă că este aşezat pe un suport special, ancorat cu două curele; „şi eu, care credeam că se sprijină pe genunchii doamnei Magda...”

– Daniel, poţi să aţipeşti, dacă ţi-e somn; numai să nu te mişti prea tare şi brusc prin somn – îi şopteşte Magda.

– Lasă-l să stea treaz, să fie conştient – aude Daniel vocea severă a Dianei; „parcă-i în amfiteatru, la curs”. Să nu adormi! – îi vede privirea aruncată o clipă spre el.

– Da... – „doamnă”, ar vrea să-i răspundă; imediat îşi dă seama şi se precipită să spună pe un ton jos, de elev certat de profesor: Da, am înţeles; dar nu pot lua notiţe, că n-am nici o mână liberă.

Pe Magda o pufneşte râsul; abia se mai poate concentra asupra dispozitivului din mâna sa. Diana însă, afişând un aer îngrijorat, vine lângă el şi se apleacă, parcă ar vrea să-l vadă mai bine.

– Ce-i, dragule? N-am auzit bine. Vrei o mână liberă? O poţi mişca – arată cu privirea spre braţul pe care stă manşonul ce se umflă şi se dezumflă ritmic, măsurând tensiunea.

Privirea lui Daniel se adânceşte în ochii femeii, făcând-o să se încrunte puţin; doar când simte cum braţul lui Daniel a coborât la marginea patului iar palma lui s-a oprit pe piciorul ei, sub genunchi, începând să urce încet pe sub poala fustei o secundă, două, după care coboară pe muşchiul de sub genunchi, palpându-l uşor, cum face când stă pe pat, lângă ea, se apleacă şi mai mult, să-i poată şopti la ureche:

– Te omor!

– Iar eu vă omor pe amândoi dacă v-aţi găsit să vă hârjoniţi aici! – şopteşte Magda.

– Şi eu, care auzisem că de pe mâna voastră nu poţi ieşi decât viu, chiar de-ai vrea să mori... – îi întoarce Daniel vorba.

Diana se pregăteşte să continue dialogul, dovadă că şi-a lipit din nou buzele de urechea lui, dar uşa se deschide şi intră doi medici trecuţi de 50 de ani şi o doctoriţă tânără; „cred că-i rezidentă", gândeşte Daniel, măsurând-o scurt cu privirea. Diana se alătură celor doi, merg împreună până dincolo de patul tânărului operat care respiră încet, regulat, semn că-i adormit, şi stau îndelung de vorbă; „cred că ăştia au ajutat-o pe Diana în sală", îşi zice Daniel. Tânăra s-a oprit la spatele Magdei şi întreabă când şi când câte ceva, un cuvânt sau două, termeni medicali, iar Magda îi răspunde la fel, atentă la seringa din mâna sa. Minutele se scurg vertiginos; „oare mi-a luat Diana şi ceasul la ea în cabinet?, ar fi păcat să-l fi pierdut", gândeşte Daniel. Privirea lui se plimbă între grupul chirurgilor prinşi într-o discuţie aprinsă, mereu cu privirea spre aparatele de pe console şi capul aplecat al Magdei, să poată fi atentă la manevrarea pistonului seringii. „Oare cât mai trebuie să stau aşa? Bine că n-am apucat să beau sticla cu suc de portocale cumpărată la benzinărie..." Grupul celor trei a înţepenit cu ochii ridicaţi spre unul dintre aparatele de pe console. „Câte?", întreabă Diana, fără să coboare privirea. „Abia trei", răspunde ca un oftat Magda. „Sper să se observe ceva după a cincea", completează ea fără să-i mai privească. „Hm!... – gândeşte Daniel, simţindu-se captiv – nici nu ştii când ai nevoie de chirurg şi anestezist... ca să-ţi ia sângele!" – completează el, tot în gând, gluma spusă cândva. Simte cum îl strânge în spate; „dacă mai stau mult

aşa, voi deveni eu însumi bolnav, ca-n piesa aceea de teatru, în care vizitatorul venit la un prieten pe moarte, se transformă el însuşi într-un bolnav incurabil, rămas să moară după ce prietenul său, vindecat complet, va fi părăsit spitalul...” Diana i se pare străină. „o doctoriţă care s-a depărtat de patul meu, să nu o aud cum discută cu colegii săi; vorbeşte calm, cu gesturi precise, accentuând uneori prin înclinarea capului ori aruncând privirea spre aparatele de pe console. Sigur vorbeşte despre mine; nu simt nimic, nici înţepătura acului gros în vena de la încheietura braţului, dar înţeleg că-s pe moarte – aşa fac toţi doctorii: se retrag să vorbească între ei, să-şi dea cu părerea despre operaţie, să stabilească ce anume merită consemnat într-un viitor tratat de chirurgie. Ciocli în alb! – tremură Daniel, privind spre cei trei. Şi... şi doamna aceasta, de pe scăunelul aşezat între paturi... Aş zice că-i sora Dianei... dar nu cred; mi-e imposibil să accept că una dintre mâinile acestea – care dintre ele?, cred că stânga – s-a plimbat pe piciorul meu ast’ noapte, strângându-mi până la durere bărbăţia trezită violent. Acum mor... De ce nu se uită măcar o clipă în ochii mei Lena?... Ar fi trebuit s-o alint numai aşa ast’ noapte – îi place foarte mult; ochii ei par să se aprindă când îi spun Lena; sigur mă place, iar eu... Ce frumos i se zăresc sânii prin anchiorul bluzei de medic!... Are sutien alb, care se încheie în faţă; are şi Diana, c-am dezbrăcat-o de atâtea ori... Sunt un păcătos – Lena e sora Dianei. Ele spun că nu-s surori, dar tot păcătos sunt... Şi totuşi, ce sâni frumoşi are! Mai mari ca ai Dianei; par rebeli; cred că şi mameloanele sunt mai ferme – să te tot joci cu ele!...” – oftează Daniel.

– Puiul mamei, spune-mi, vrei ceva? Te-am auzit cum oftezi... – întoarce Magda privirea o clipă spre el.

– Nu, doamnă, nici vorbă. Poate mi-am înăbuşit un căscat...

Stagiara de la spatele Magdei îl priveşte îndelung; „cred că ai observat cum priveam sânii Magdei... Frumoaso, ai un corp!...” – îi înfruntă Daniel privirea cu seninătate.

– Eşti prieten cu Ghiocel? – aude întrebarea tinerei doctoriţe.

– Nu – răspunde scurt Magda. Lasă-l, Lili, nu-l ţine de vorbă, că-şi mişcă braţul. Fii atentă la mine, că nici nu ştii când o să trebuiască s-o faci şi tu.

– Vreau pe tăticul, vreau pe tăticul meu, ştiu eu că-i bolnav; hainele lui... – se aude scâncetul Irinei la uşă.

– Stai, c-o chem pe mămica afară – încearcă s-o oprească asistenta plecată la laborator cu probele de sânge.

– Uite-l, uite-l! – se îneacă fetiţa în plâns şi scapă din mâna asistentei, venind până lângă braţul lui Daniel prins în manşonul de tensiune. Tăticul meu... – ia fetiţa palma lui Daniel între palmele sale, sărutându-i-o. Ce-ai păţit? Nana, ce-a păţit tăticul meu?

– Irinel mămico, n-ai voie aici – vine Diana în grabă, luând-o de subsuori, s-o ducă spre uşă.

– Lasă-mă! – se zbate fetiţa. Vreau să vorbesc cu tăticul!

– Poftim, du-te – încearcă Diana să nu amplifice scandalul.

– Licurici, – o cuprinde cu braţul pe după umeri Daniel, apropiind-o până o poate săruta apăsat pe frunte – tăticul n-are nimic...

– Mă minciuneşti... Nana îţi face injecţii... Te-ai dus să cumperi benzină, să mergem la munte la bunicuţa, doar am auzit ce-ai vorbit cu mămica, şi n-ai mai venit...

– Ssst! Nu mai plânge, că n-am nimic; dau sânge unui copil care s-a accidentat – îi şopteşte Daniel. Du-te cu mămica; îţi explică ea... – şi o aduce iar aproape de el, cu braţul trecut pe după umerii ei, s-o poată săruta apăsat pe tâmpla stângă: Fii licurici ascultător...

Fetiţa pare că a înţeles şi se retrage un pas, aşteptând cuminte până vine Diana şi-i întinde mâna, s-o ducă în cabinet. Cei doi medici şi tânăra rezidentă schimbă între ei priviri fugare, de oameni surprinşi.

– Vă chem eu dac-o să am nevoie de voi – le spune Diana pe un ton autoritar, dându-le de înţeles să părăsească încăperea. Marie, ai adus rezultatele? – se adresează asistentei, luându-i foaia din mână. De ce-a durat atât? Am zis urgent... Cine era? Ameţita de Popovici? Ia-mi fetiţa şi du-o în cabinet. Dacă mai ieşi pe hol, îţi închid calculatorul – îi hotărăşte Irinei, apoi se preocupă de foaia cu rezultatele analizelor. N-ai plecat?! – aruncă o privire fetiţei.

– Vreau să-l mai pup pe tăticul. Dacă eu îl pup, se face bine – se alintă Irina, prefăcându-se că plânge.

– Bine, dar repede, că avem treabă. Eşti ca râia, nu mai scapă omul de tine – bombăne Diana când fetiţa se îndreaptă deja spre ieşire, în urma asistentei.

– *Si ţe*?! – se alintă ea, stâlcind cuvintele. Sunt râia lui tăticu'... – răspunde semeaţă, mergând ţanţoşă lângă asistentă, dar înainte de a ajunge la uşă, face o piruetă şi fuge înapoi, repezindu-se asupra lui Daniel, să-l sărute zgomotos pe obraz. Sunt râia ta, sunt râia ta! – îi şopteşte cu drag şi-l mai sărută o dată pe obraz, rămânând cu guriţa în apropierea urechii, să-l roage: Să nu uiţi să-mi spui ce înseamnă râie.

– O floare ca tine, care-ţi creşte direct din inimă şi stă acolo toată viaţa – îi şopteşte Daniel. Hai, fugi la calculator.

– Ai auzit, nana? – întreabă fetiţa. Să ai grijă de inima lui tăticul meu, că sunt şi eu acolo – îi spune cu un aer serios, ca un ultim ordin şi fuge să iasă pe culoar, unde o aşteaptă asistenta.

Daniel o observă pe Diana cum se plimbă prin spaţiul liber de la picioarele paturilor; „s-o fi indispus intrarea fetiţei de faţă cu colegii chirurgi?" Aruncă privirea şi spre Magda: pare mult prea concentrată asupra pistonului seringii din mâna sa.

– Hm! – o aude cum pufneşte într-un surâs scurt. Râie... Ţii minte cum ne-am umplut de râie de la fetiţa adusă la noi la cămin?

– Mă sculam şi noaptea să vă ung pe toate cu alifia aceea urât mirositoare – spune Diana încet, continuând să se plimbe: trei paşi mici, dar fermi, înainte şi trei, la fel, înapoi.

– „Râia lui tăticu'" – repetă ca pentru sine Magda. M-aş molipsi şi eu de-o asemenea râie – întoarce privirea spre Daniel. „Floare care-ţi creşte direct din inimă şi rămâne acolo" – şopteşte, concentrându-se asupra pistonului seringii. Stai locului, că mă enervezi! – îi strigă Dianei.

– Cad din picioare de somn.

– Cazi naibii undeva! Evident, nu pe targa mobilă, că nu-i loc – spune cu un anume ton, căruia Diana, întinsă deja pe patul liber, îi răspunde supărată:

– Devii tot mai enervantă. Să mă trezeşti când treci de cinci. Ba nu! – sare ea din pat. Dacă mă întind, nu mă mai ridic două-trei ore. Să nu uităm să cerem la dulapul tău de urgenţe câteva fiole de benzedrină.

– Eşti întreagă la cap?! – îi aruncă Magda o privire severă.

– Un sfert de fiolă m-ar fi ţinut în formă până mâine.. Mă duc să-mi mai fac, totuşi, o cafea... – bombăne Diana şi iese din încăpere, nu înainte de a trece pe la capul lui Daniel, să-l sărute scurt dar pătimaş pe gură. Să nu-mi adormi! – îi hotărăşte înainte de a închide uşa.

După un timp, i se aude vocea severă, încercând să-i liniştească pe părinţii tânărului operat, apoi intră ducând în mâini cana-termos a cafetierei şi câteva ceşcuţe. Umple o ceşcuţă, i-o pune Magdei în faţă, pe suport, lângă braţul lui Daniel, apoi vine cu alta de partea cealaltă a tărgii şi-şi bagă palma stângă sub ceafa tânărului, să-i salte capul, să poată Daniel bea din ceaşca ţinută în atingerea buzelor.

– Nu-i la fel de bună ca aceea făcută dimineaţa de tine... – încearcă ea o glumă.

– ...pentru că ai reţinut tot caimacul pe buze... – îi şopteşte Daniel.

Diana aruncă o privire fugară Magdei, o vede concentrată asupra dispozitivului din mâinile sale şi se apleacă să-şi ofere buzele sărutului scurt, isprăvit printr-un oftat de plăcere al lui Daniel.

– Ia vezi, sor-mea! – hotărăşte Magda pe un ton ferm. Uită-te pe diagramă; sigur i-a crescut tensiunea cu zero-cinci, zero-opt unităţi şi pulsul cu şase, şapte.

– Aşa-i – confirmă Diana, ridicată în picioare să poată privi hârtia care curge din aparatul de pe consolă.

– Ţii minte când ţi-am spus c-aş face un experiment dacă aş găsi un cuplu dispus să se iubească fiind conectaţi la aparate? Japonezii au publicat deja un studiu...

În liniştea care s-a aşternut din nou, Diana se grăbeşte să-i dea lui Daniel să bea şi restul de cafea din cana-termos, îi şterge buzele cu un şerveţel de hârtie într-un gest de mamă grijulie şi pleacă spre aparatele de la capătul patului tânărului operat.

– Excelent! Urcă... – se aude glasul sonor al ei. Du-te tu la aparate – spune, venind lângă Magda s-o înlocuiască.

– Am ajuns la şapte; uite pe contoar, acul este la diviziunea 7 – îi arată Magda cu degetul, precipitată să privească aparatele. Da, excelent! La nouă te opreşti. Cum te simţi, scumpule? – se apleacă mult spre Daniel, plimbându-şi palma pe fruntea lui, dar cu ochii la diagrama coborâtă din aparat. Mda, cred că începi să fii uşor ameţit... Te refac eu, fii fără grijă! Sor-mea, ies să fac rost de o cină copioasă.

Aşezată pe scăunelul dintre pat şi targa mobilă, Diana se preocupă doar de dispozitivul din mâinile sale, privind când şi când spre aparatele de la capul bolnavului. Daniel simte că îl fură somnul; ar vrea să ţină ochii deschişi, dar pleoapele îi sunt tot mai grele. „Dacă Diana nu mă ceartă, am să moţăi puţin” – se bucură şi închide ochii. După un timp, prin somn, aude uşa deschisă încet şi, mijind ochii, vede două umbre cu halate albe pe umeri apropiindu-se de patul tânărului operat, ale cărui gemete sunt rare, dar tot mai sonore, concurând parcă bip-urile aparatelor de monitorizare.

– Doamna doctor...? – se aude întrebarea înecată în plâns a mamei bolnavului.

– Să sperăm... – o aude pe Diana vorbind încet. Ideea doctoriţei Pascaru.... Cred că a depăşit... Cum te simţi, Daniel? – simte tânărul palma Dianei atingându-l drăgăstos pe obraz.

Nu mai are timp să răspundă, că uşa este deschisă violent.

– Vă rog, afară... – o vede pe Magda invitându-i pe părinţii tânărului să iasă pe sală. Gata, a depăşit – le arată spre aparatele de pe perete –, lăsaţi-ne să ne facem treaba. La cât eşti? – întreabă, oprindu-se la spatele Dianei. Paştele mă-ti!... – îi şopteşte cu ciudă şi o împinge de pe scaun, să se poată ea ocupa de dispozitiv. Ţi-am spus să te opreşti la nouă... Vrei să-l scăpăm?!

Daniel nu mai înţelege ce se întâmplă, că Magda stă în picioare şi se precipită, solicitând când şi când ajutorul Dianei prin comenzi scurte; amândouă se ocupă de braţul său.

– Daniel, mai suportă vreo oră, te rog! Ţi-am pus o perfuzie – arată privirea Magdei spre flaconul agăţat în stativul ataşat de targa mobilă. Îl duc jos, în rezerva mea; vii şi tu când poţi – îi hotărăşte Dianei, care a şi ajuns în partea cealaltă a patului tânărului operat şi notează ceva în foaia de observaţie.

Daniel o zăreşte pe Magda la picioarele sale împingând targa mobilă. Diana s-a grăbit să-i deschidă uşa. La lift, o ajută tatăl tânărului operat; când închide uşile, Magda îi spune cu jumătate de gură: „puteţi intra, dar să nu-l obosiţi; să fiţi lângă el când îşi va reveni”. Cu greu, şi numai după ce vine o asistentă care ţine uşa împinsă la maxim spre perete, targa intră într-o rezervă cu două paturi goale. „Să-l mutăm”, spune Magda asistentei, iar Daniel înţelege că trebuie să le ajute, sprijinindu-se într-un cot şi călcâie, să treacă de pe targă pe pat. Flaconul cu perfuzie este agăţat în alt stativ, manşonul de tensiune este cuplat la aparat, apoi mâinile Magdei, cu gesturi scurte, precise, îi conectează electrozii de pe piept la un nou mănunchi de fire.

– Scoate targa de-aici – spune asistentei. Aşa... – rămâne Magda în picioare, privind atentă aparatele de pe console. Mda... – aprobă ea cu ochii scânteind de fericire – dacă e să fii urs, măcar să fii unul grizzly, ca tine... Şi-acum, – spune cu un glas trădând bucuria prin nuanţa de glumă a tonului – să refacem puterea acestui grizzly tânăr... – iar Daniel o vede cum se aşează pe marginea patului cu o farfurie în mână. Fără mofturi, mănânci tot! – aude ordinul Magdei, care îi duce spre gură cu furculiţa o bucată din friptura în sânge porţionată mărunt deja.

După câteva îmbucături mâncate cu poftă – „chiar mi-era foame”, gândeşte Daniel –, simte un pahar lipit de buze lui; „încet, tot!” – îl roagă Magda. Imediat ce termină de băut, Daniel şopteşte cu plăcere: „Cabernet negru; să tot stai în spitalul ăsta!...”

– Vezi, poate-ţi zic vreo două, obraznicule! – îl ceartă Magda. Am trimis o asistentă la restaurantul de peste drum... Hai, mestecă şi înghite, nu te mai uita la mine... Ştii de ce te-am făcut obraznic? Poate te-a observat şi vampirul de sor-mea şi-ţi rupe ea urechile... Mă ustură şi acum privirea ta... – arată discret în jos, spre piept. Ei, hai!... – îl alintă imediat. Am glumit. Ai roşit ca un puşti – continuă ea să-şi plimbe palma pe obrazul inflamat al tânărului.

Când se termină friptura din farfurie iar Magda aduce o alta de pe noptiera de lângă fereastră – „din asta, cât poţi, Daniel, dar până la ziuă trebuie s-o înghiţi toată" –, uşa se deschide cu zgomot şi intră Diana urmată de Irina, care îşi freacă ochişorii lipiţi de somn cu dosul pumnilor mici.

– Unde-i tăticul meu?... – scânceşte ea.

– Tăticul tău este pe post de bebeluş; nana îi dă să pape – se bucură Diana imediat ce aruncă privirea spre aparatele de pe console. Mi-l laşi mie, soro? – spune, luând farfuria din mâna Magdei. Hai, pupă-l, că asta vrei – îi zâmbeşte Irinei. Ia şi tu o guriţă – întinde furculiţa cu o bucăţică de friptură.

– Nu-mi place, că-i în sânge. Eu am păpat seara asta. Pot dormi acolo, lângă tăticul? – arată patul alăturat, pe care urcă ajutată de Magda.

– Mă duc la Ghiocel – spune Magda, pornind spre uşă, dar se întoarce prompt: Vinul, tot! – hotărăşte, arătând spre sticla de pe noptieră. Din friptură, cât poate, c-a mai mâncat una.

– Magda... – o reţine Diana, făcându-i semn să se apropie, să-i poată spune încet, să nu audă fetiţa, care dă semne că a adormit deja. Te rog să-i confirmi lui Daniel că nu era cazul să mă înjuri.

– Trebuia să te opreşti la nouă, deşteapto!– îi strigă Magda în şoaptă cu ciudă, aplecându-se mult spre ea, ca o ameninţare. M-a înfuriat ideea în sine; e vorba de Daniel!... De ce să riscăm?!.. Dacă-l scăpam sub limită, lui cine i-ar fi donat?!

După plecarea Magdei, Diana pune farfuria pe noptieră şi-i toarnă lui Daniel un pahar cu vin. Gustă ea întâi, dă din cap în semn de apreciere, apoi i-l duce la gură, repetând gestul făcut când i-a dat să bea cafea, numai că, de data aceasta, palma ei, strecurată ca un gest încărcat de eros la ceafa lui, îşi încleştează degetele în păr şi-i ridică încet capul până ajunge să-i îndese obrazul la piept, să-i simtă căldura respiraţiei şi atingerea buzelor fierbinţi şi umede în scobitura dintre sâni; îl ţine aşa câteva clipe, ca o ameninţare că-l va sufoca, – o frântură din jocul lor

din intimitate – abia apoi, depărtându-se puţin, şi numai după ce îi zâmbeşte, mai mult din lumina ochilor scânteind plini de dorinţă, îi ţine paharul şi-l obligă să-l bea tot.

– Văd c-ai oprit un strop şi pentru mine – arată degetul ei buza de jos şi se apleacă, sărutându-se lung, cu patimă, în timp ce palma ei dreaptă, strecurată abil sub pătură, îl alintă, până îi ridică poala cămăşoiului de spital, să se poată juca în voie cu bărbăţia lui. Oho! – îi şopteşte, rupându-se cu părere de rău din sărut – ar trebui s-o chem pe sor-mea, să se convingă şi ea că mai putem să-ţi iau încă două-trei seringi... – îi zâmbeşte, cum ştie s-o facă doar în momentele lor de iubire, când prelungesc la maxim preludiul; acum, după încă două-trei clipe de joc, se opreşte, îl strânge cu putere, ca o dojană, savurând nesăţios grimasa de durere a lui Daniel şi-şi retrage brusc mâna, aranjând pătura cum era înainte. Gata, ursuleţul meu drag, că prea luăm foc amândoi! Doar nu vrei să răsucesc cheia în uşă... – dă ea o nuanţă de dojană tonului său.

Continuă să-l hrănească, până rămâne farfuria goală. Din ultimul pahar, Daniel o roagă să bea şi ea, „măcar jumătate, că eşti frântă; mai prinzi şi tu putere..."

– Chiar vrei să vin peste tine la noapte?... – îl refuză Diana. Nu somnul mă doboară – devine ea gravă –; durerea de picioare; e musai să ne facem timp la vară, în august, măcar zece zile, să mergem al Mangalia... Uite, a venit şi medicul tău curant – spune cu ironie vădită în glas, arătând spre Magda, care a intrat precipitată.

– Am lăsat-o pe Lili. Ghiocel a deschis ochii şi a spus ceva părinţilor, care plâng de bucurie... Aici... cum e? – întreabă, apropiindu-se să poată privi atent aparatele. Hopa!... – exclamă, punându-şi mâinile în şolduri ca o mamă intrată vijelios în camera unor copii obraznici, care au spart ceva. Ce-aţi făcut acum... – se uită ea mai atent pe diagramă – da, cam jumătate de oră?!... Vino, sor-mea, să vezi – îşi plimbă degetul pe diagramă. A fost un salt şi a rămas pe palier, n-a mai coborât. Ia mai sărutaţi-vă o dată! – hotărăşte, arătând spre Daniel.

– Magda! – pare Diana ofensată.

– Soro... – face pe supărata Magda.

Braţul lui Daniel, cu manşonul de tensiune pe el, se ridică şi o prinde pe Diana de încheietura mâinii; o trage uşor spre el, ca o amăgire, ignorând aerul de derută al femeii. Când degetele lui Daniel s-au răsfirat deja în buclele părului ei la ceafă, privirile lor se întretaie – a femeii,

speriată, cu obrazul aprins de jenă; a tânărului, scânteind de dorinţă. Cu greu, mijlocul Dianei se lasă moale, să se poată apleca.

– Nu pot, Daniel, mi-e ruşine – îi şopteşte.

– Nici eu; doar ne prefacem – spune el în timp ce-şi plimbă îndelung buzele peste ale Dianei, atingându-le ca o amăgire.

La un moment dat, Daniel le simte pe-ale Dianei cum se depărtează, odată cu încleştarea degetelor ei în umerii lui, gata-gata să-i rupă carnea. Sărutul e lung, sfâşietor, ca în clipele de iubire de acasă, cu pieptul moale al femeii apăsat cu putere pe pieptul lui.

– Naiba să-i ia de electrozi! – se supără Diana când se desprinde din sărut, pipăindu-şi pieptul îndurerat de apăsarea bornelor de contact ale electrozilor lipiţi pe pieptul lui Daniel.

– Vino să vezi – spune Magda, care a stat tot timpul cu privirea pe diagrama care curge din aparat. Săracul Daniel, l-ai înnebunit... – îi şopteşte, arătându-i. Gata! – devină ea gravă. E trecut de miezul nopţii. S-a terminat şi perfuzia, şi sticla de vin, şi friptura... Ia-ţi licuriciul şi culcă-l pe fotoliul extensibil, să-l lăsăm pe Daniel să se odihnească. Treci şi pe la Ghiocel, apoi culcă-te, că, până la ziuă, e treaba mea. Eu mai rămân să-l deconectez pe Daniel de la aparate. Ai să mă priveşti urât, dragule, – şopteşte tânărului –, dar n-am ce-ţi face; o să te usture când dezlipesc electrozii; de obicei, rog asistenta să-i bărbierească pe piept pe cei cărora le pun... Promit să fiu blândă.

– Mai blândă decât mine, n-ai motiv – intervine Diana, aplecându-se mult spre Daniel, şoptindu-i înainte de a-l săruta: Îţi mulţumesc! Ai salvat un copil... – şi-n timpul ăsta îi smulge repede toţi electrozii de pe piept. Te-a durut? – îl întreabă.

– Îţi răspund acasă, mâine seară – îi şopteşte Daniel.

– Ieşi odată! – face Magda pe supărata. Ia-ţi licuriciul, culcă-l în cabinet şi mai du-te la familia Săsărman, să le ridici moralul; doamnei i-am făcut deja două calmante... Atât copil au...

Diana vrea s-o ia în braţe pe Irina, dar fetiţa protestează: „merg eu...” şi porneşte singură spre ieşire, abia ţinând ochii deschişi, să vadă pe unde calcă.

– A, tăticul meu! – se trezeşte brusc şi fuge înapoi spre Daniel. Gata, te-ai făcut sănătos! – exclamă ea fericită când îl vede deconectat de la aparate şi se caţără singură pe patul înalt, întinzându-se lângă el; tânărul o ia cu palmele de mijloc şi o trece în partea stângă a sa, culcând-o pe braţul stâng. Aici e locuşorul meu, când tăticul e sănătos...

– se alintă Irina, cuibărindu-se mai bine, cu obrăjorul drept pe pieptul lui Daniel.

– Vă las, că-s de prisos – le adresează Diana un zâmbet. Trec mai târziu să te văd – face semn lui Daniel şi iese grăbită.

În urma ei, Magda măsoară tensiunea lui Daniel de mai multe ori, îi descheie cămăşoiul la piept şi-i ascultă îndelung inima.

– Chiar că eşti un urs... – îi şopteşte şi se apleacă mult spre el, parcă ar vrea să-l sărute, dar în ultima clipă, afişând un zâmbet dojenitor, sărută apăsat obrazul Irinei, şoptindu-i: „comoara nanei comoară!" Dacă ea îmi dă floarea s-o pun sub pernă, – se uită fix în ochii lui Daniel – mă conduci tu la altar? – întreabă, iar când observă surâsul plin de bucurie al tânărului, se apleacă puţin, semn că-i spune un secret: În secţie s-a auzit deja că am petrecut toată noaptea cu un tânăr „tare chipeş, venit doar cu fetiţa, o scumpete de copil care seamănă leit cu Irinuca şefei, dar dezgheţată foc; sigur Magda noastră îl lasă pe Zavate..." Ce zici de asta? – se amuză doctoriţa, aşezată pe marginea patului, cum stă de obicei când consultă un bolnav. Nu-mi rămâne decât să-ţi fac cunoştinţă cu soţul meu... La naiba! – se înfurie ea. Trebuie s-o fac, să-şi ia odată gândul de la munţii voştri! Ştii cum facem, Daniel? – devine tonul ei grav, cumpătat. Să nu-i spui Dianei, dar tu trebuie să fii pregătit: duminica viitoare dau telefon soră-mi că trec pe la voi. Vin cu Mugurel. Restul, după cum te cunosc, doar te-am văzut de Paşte cu familia *de Bocage*, ştiu c-o să-i faci faţă. Trebuie să vă împac, să deveniţi prieteni, poate chiar colaboratori, doar veţi fi cumnaţi... Când o să am un copil, vreau să-l hrănesc mai mult cu crema Licurici; să fie aşa... urs, ca tine... Hai să te las să dormi. Sigur te simţi bine? – devine brusc îngrijorată. Te văd cam îmbujorat...

– N-am băut niciodată o sticlă de vin atât de repede...

– A, asta era! Hai, somn uşor! – face Magda un semn de rămas bun, stinge lumina şi iese.

În urma ei, Daniel se asigură că Irina este învelită şi că nu riscă să cadă din pat şi-şi aşează mai bine perna sub cap. După un timp, lăsat mai mult pradă vinului decât orelor nedormite, simte ca prin vis raza de lumină strecurată prin uşa deschisă încet şi se trezeşte abia când palma Dianei se plimbă pe fruntea sa.

– Cum se simte puştiul? – o întreabă, lăsând braţul drept în jos pe lângă marginea patului, să poată atinge cu palma muşchii gemeni ai piciorului stâng al Dianei.

– Slavă Domnului, bine! Nu mă mai atinge, Daniel-iubire, că nu mă mai dau dusă de-aici. Mâine, acasă, iubitule... – îşi şopteşte promisiunea în apropierea urechii, pe care o atinge cu buzele, ca un sărut fugar. Hai să ne odihnim un pic cu toţii... Îţi iau licuriciul să-l culc la locul lui, pe fotoliul extensibil; anume l-am cumpărat, pentru când veneam cu ea noaptea la vreo urgenţă. Somn uşor! – îi adresează cu drag, ieşind din încăpere cu fetiţa agăţată prin somn cu braţele de gâtul ei.

Rămas singur în patul ca o covată, Daniel simte, în sfârşit, că se poate odihni. Pentru o clipă, se gândeşte că la munte petrecerea e în toi. Imediat însă, îşi aminteşte imaginea tânărului operat, bandajat ca *omul invizibil* şi se cutremură; nu-i vine a crede că a stat atâtea ore într-o încăpere în care bântuia moartea; „iar eu, de faţă cu moartea, am provocat sau am participat la câteva glume din alt univers – al vieţii..." Îşi aminteşte ce-i povestea Brânduşa, cum leşinau studenţii pe capete la primele ore de disecţie, ca apoi, după un timp de practică, să ajungă să-şi mănânce gustarea acolo, lângă cadavre. „Oare chiar vreau să mă fac medic?" – se întreabă, chemând în amintire imaginea turmei de oi primăvara, cu mieii încă neînţărcaţi alergând după ţâţa mamei; mânjii abia născuţi, cu pielea încă umedă, ridicându-se în picioare, sutele de ouă din coşurile mari ecluzând câte 15-20 odată, după cum au stat sub cloşcă... „Miracolul vieţii!" – gândeşte cu drag. „Poate, dacă aş opta să mă fac ginecolog..."

Adoarme şi se visează acasă la Tudoriţa. „Stai şi păzeşte, că noi ne ducem la prăşit. Azi trebuie să iasă răţuştele." Nu-i plăcea, că era mereu ciupit de mâini de cloştile agresive când trebuia să le aducă apă şi mâncare şi, din neatenţie, se apropia de cuibarele în care cloceau. În ziua aceea a plâns: din 10 ouă au ieşit doar 9 răţuşte; una murise cu capul scos doar pe jumătate din ou. Tudoriţa l-a sărutat pe frunte şi i-a dat bani de biscuiţi; „bravo, Dănuţule!, ai ştiut cum să mişti cloşca să nu calce mai mulţi pui. Mie îmi mor măcar trei..." Apoi, nu mai visează nimic. Sau i se pare lui că a visat; „de fapt, am chemat amintiri dragi mie" şi ar vrea să se închipuie din nou, noaptea, printre oi, cu felinarul în mână, împreună cu tatăl său; „aici, Dane, – îi plăcea tare mult *Dane*, suna bărbăteşte –, aici, că se mai căzneşte una să fete; luminează, s-o pot ajuta", iar la ziuă, pe lumină, tatăl său i-a arătat o oaie care se opintea din greu; „ajut-o, Dane, cum ţi-am arătat", şi a scos un miel ţurcan de toată frumuseţea; au făcut din el un berbec de prăsilă mulţi ani la rând; ciobanii de la alte stâne veneau la el şi-i plăteau să-l împrumute câteva

zile; citise într-o carte de zootehnie cum să-l hrănească toată vara, să fie în formă optimă când îl vor dori oile. Apoi, nu mai este conştient – adoarme profund. Simte iar prin somn raza de lumină când se deschide uşa; înţelege că a băgat capul pe uşă vreo infirmieră, să se convingă că cel din pat doarme liniştit; ştie că aşa se întâmplă noaptea, după miezul nopţii; mereu intra infirmiera în salonul în care era tatăl său; bădia Ion avusese grijă să le strecoare bancnote mari în fiecare seară. Continuă să doarmă profund – orele somnului de dimineaţă n-au şters oboseala nopţii de la restaurant, iar sticla de vin l-a toropit de-a binelea. Simte totuşi prin somn adierea unui parfum; „Diana s-a spălat pe mâini cu săpun *Rexona*", gândeşte când stetoscopul rece i se plimbă încet pe piept, întârziind mai mult în câteva puncte, ba chiar întorcându-se mereu în dreptul inimii şi sub braţul stâng, la coaste. Instinctiv, lasă braţul drept pe lângă marginea patului, punând toată palma, ca un căuş, sub genunchi, pe rotunjimea muşchilor gemeni de la piciorul stâng al doctoriţei.

Magda a încremenit – nu se aştepta la asta; „trebuia să-mi închipui că are un somn uşor..." Palma lui Daniel strânge muşchiul de trei ori, apoi coboară cât poate de mult spre călcâi, doar ca o atingere, pentru a începe să urce încet, apăsând mai cu putere, iar când ajunge din nou la pulpă, o strânge în mod repetat.

„Deci ăsta-i masajul miraculos de care-mi vorbeşte sor-mea!... Crede că-s ea..."

Palma lui Daniel se insinuează printre genunchi şi masează celălalt picior.

„Dumnezeule!, chiar că-ţi ia durerea cu mâna. Îl mai las puţin şi-i şoptesc: *m-ai convins că noaptea toate pisicile sunt negre* şi-o să ne amuzăm cu toţii, că-i povestesc şi Dianei..."

Palma lui Daniel se întoarce pe piciorul stâng – mai apăsat şi strânge mai cu putere pulpa.

„...*dar* – am să-i şoptesc dojenitor – *credeam că, tânăr cum eşti, ne-ai privit mai cu interes picioarele, să observi că am gemenii mai mari ca ai Dianei*... Nu-i spun încă! E tare plăcut ce-mi face. Durerea toată mi-a fost alungată în sus, spre mijloc... parcă iau foc..."

Daniel îşi opreşte câteva clipe palma sub genunchi. Simte cum picioarele femeii se alătură, încordându-se cu putere; „de obicei, o făcea când intram cu palma între coapsele ei...", gândeşte şi-şi lunecă palma peste genunchi, vrând, totuşi, să se insinueze sub dreptul, dar nu poate. I se pare că mâna dreaptă a doctoriţei se sprijină de el, apăsându-i pieptul

cu stetoscopul, semn că s-a dezechilibrat. Imediat, piciorul drept al femeii se depărtează puţin, oferindu-se mângâierii.

„Trebuie să-i spun! Deja, simt că palma îi urcă în sus, pe coapsă... Nu trebuie să-l mai las; e jocul intim al lor... Dacă urcă mai sus şi-mi atinge chilotul, vom muri amândoi de ruşine la ziuă. Cum voi mai da ochii cu el?!"

Cealaltă mână a lui Daniel, stânga, a început să-şi plimbe palma în sus, pe braţul drept al doctoriţei. Degetele femeii scapă stetoscopul, care lunecă pe lângă coastele tânărului. Palma dreaptă a lui Daniel, insinuată pe sub fustă, a urcat pe coapsă câţiva centimetri, apoi s-a retras, coborând în aceeaşi atingere delicată a vârfului degetelor până aproape de călcâi; începe imediat să urce şi palpează cu putere, anume parcă să împingă durerea în sus.

„Chiar şi pentru atât, o invidiez pe sor-mea – prea le-a avut ea pe toate! Cu mine nu s-a jucat nici un bărbat aşa frumos, lipsit de nerăbdarea agresivă a masculului înfierbântat, preocupat doar de clipa apropiatei răcoriri proprii printr-un orgasm cât mai grăbit, după care se retrage ca să plece în baie sau se întoarce pe-o parte, întotdeauna cu spatele la mine..."

Sub genunchi, palma se apasă mai tare. O clipă, doctoriţa se dezechilibrează şi face jumătate de pas înainte. Palma tânărului de pe braţul ei drept a urcat deja până la umăr; o trage încet în jos, obligând-o să-şi îndoaie mijlocul îndurerat tot mai tare.

„Asta nu-i durere de oboseală... – îşi zice Magda, aplecându-se spre el cu plăcere. Totuşi, când voi ajunge cu gura aproape de-a lui, voi întinde brusc mâna să aprind lumina de la capătul patului... Şi dacă se sperie?! La cât este de obosit, ba a pierdut şi atâta sânge... ar putea avea un şoc... Nu! Am să-mi lunec obrazul pe lângă al lui şi-am să-i şoptesc la ureche: *te-ai înşelat, dar te iert şi nici nu te părăsc Dianei; mi-ai alungat toată durerea din picioare."*

Degetele lui Daniel au lunecat deja pe după gâtul ei şi s-au oprit în buclele părului la ceafă. Palma lui dreaptă părăseşte genunchiul şi se aşează pe mijlocul femeii, la şale, apăsând uşor, ca o chemare.

„Îi spun, înainte de-a ne atinge buzele; după cum şi-a înfipt degetele în părul meu, n-am să mai pot să-i evit gura..."

Capul lui Daniel s-a ridicat puţin de pe pernă iar obrazul i s-a îngropat în anchiorul bluzei albe, deasupra pieptului; „s-a spălat cu *Rexona* când a făcut duş la ieşirea din sală...", inspiră el cu voluptate.

„Numai de nu m-aş prăbuşi!” – gândeşte Magda când simte buzele lipite de pieptul ei, între sâni, apoi, mâna care a stat pe şale o simte cum se strecoară printre trupurile lor, degetele abile descheie nasturele de sus al bluzei şi prind între ele copcile sutienului, făcându-l să se desfacă brusc, eliberând sânii; „ştiu că-i place; mă ceartă când n-o fac”, gândeşte Daniel, oprindu-şi gura pe sânul stâng, sărutându-l mereu, până prinde între buze mamelonul. „Ce-am făcut?! – încremeneşte pentru o clipă. Nu-i sânul Dianei!... – îşi zice, vrând să-şi lase capul înapoi pe pernă, dar palmele amândouă ale femeii s-au împreunat la ceafa lui, strângându-l cu disperare. Ba-i Diana; ei îi place să mă sufoce aşa, întâi; mameloanele se întăresc în clipe de astea...” Palmele femeii şi-au slăbit prompt apărarea, cât să-şi răsfire degetele în părul lui, să-i mute gura pe celălalt sân; „e Diana!... ea vrea întâi să-i *onorez* sânii; *copilul nostru să-i găsească pregătiţi...”* Degetele îl trag tot mai tare de păr, până ce gurile lor se întâlnesc într-un sărut – violent la început, ca o sfâşiere, obosind lent, să-şi poată oferi clipe lungi de alint, ca o degustare – „nu poate fi Diana; ea mă sfâşie continuu, până la eliberarea finală printr-un ţipăt ori o încleştare gata să mă sugrume, care-mi dă puterea gesturilor finale, să mă joc cu trupul ei abandonat total plăcerii mele, şi-ntotdeauna îmi strigă vorbe de nerostit alt’ dată, care mă scot din minţi, iar asta îmi face plăcere, c-o simt cum mă înfruntă, chiar şi atunci – dar mai ales atunci! – când – «iubitule, iar ai erupt ca un vulcan, te simt, eşti al meu!...» – când, simţindu-mă sfârşit, doar mă cheamă printr-un simplu gest de alint, ori un sărut fugar, ca o ultimă mulţumire pentru tot. Acum...” – ar vrea să mai gândească Daniel, dar, prins de val, asemeni înecatului, nu mai este în stare de nimic – „fie ce-o fi!, poate să mă şi omoare; n-am cum mă opune...” – îşi zice, abandonându-se, simţind cum mâinile dibace ale femeii se agită să scape de tot ceea ce-i încurcă; au început cu aruncarea stetoscopului pe patul vecin. Daniel ar vrea s-o ajute, dar mâinile i-au fost duse violent de femeie spre tâmplele ei, dându-i de înţeles să stea înfipte în buclele capului – „restul e treaba mea!”, pare să i se fi hotărât...

...şi nu mai ştie ce se întâmplă cu el; e bucuros doar că gura îi este lăsată câte o clipă-două, să-şi poată umple plămânii cu aer...

Când redevine lucid, obrazul drept al femeii stă culcat pe pieptul lui – „e Diana!, repede şi-a mai găsit locul” –, palma stângă a ei se odihneşte undeva mai jos de burtă – „bine că nu mă mai necăjeşte, ca de obicei; o fi şi ea obosită...” – iar umerii goi sunt protejaţi de arcul braţului său stâng. Îi simte răsuflarea tot mai ritmată şi, din când în

când, rar, tot mai rar, capul ei se mişcă puţin, să-l poată săruta ca o atingere fugară pe piept, în dreptul inimii. Şi, într-un târziu, ca de atâtea ori de când dorm împreună – „dar dacă, totuşi, este Magda, şi nicidecum Diana?!...” –, răpus de oboseală, plutind într-un senin al unei bucurii nesfâşiate, Daniel adoarme profund, cu adevărat profund, într-o uitare de sine totală, cufundat în liniştea deplină, cum numai după clipele înnebunitor de lungi de iubire, din patul de acasă, pat exagerat de lat, anume pentru jocul lor de tineri debordând vitalitate, se mai întâmplă...

*
* *

– Ţi-am spus: doarme încă. Hai să-l mai lăsăm... – aude prin somn şoapta cuiva.

Tresare speriat, ridicându-se în capul oaselor şi priveşte dezorientat într-o parte şi-n alta către capetele pernei de spital, căutând ceva.

– Degeaba! N-ai avut nimic ascuns cu care să te aperi ast’ noapte – îi şopteşte Diana, îmbrăţişându-i strâns capul până îl simte că se sufocă îndesat cu obrazul la pieptul ei.

– Sărut mâinile, bună dimineaţa! – le învăluie Daniel în privirea lui pe Irina şi Diana când scapă din strânsoare; „exact ca ast’ noapte.

– Scumpule, trebuie să-ţi repet mereu, în fiecare zi, că dimineaţa noastră eşti tu? – face Diana pe supărata.

– Ce face Ghiocel? – întreabă Daniel, să-şi mascheze neliniştea; „oare am avut halucinaţii?!”

– Har Domnului!, vorba lui Mituş. Mi-a telefonat dimineaţă... Mituş.

– Am vorbit şi eu cu tata Mituş – se mândreşte Irina –, m-a felicitat pentru cum am cântat. I-am spus c-am cântat şi pentru el, nu numai pentru bunicuţa.

– Îţi transmite salutări. Şi mulţumiri, evident – arată privirea Dianei plină de o bucurie stranie în direcţia Irinei. I-am vorbit de operaţie – de-ale noastre –, i-am spus şi de transfuzie şi a felicitat-o pe Magda că a avut ideea; cam veche procedura, dar a mers. M-a sunat şi Odette; era curioasă dacă nu m-ai certat că n-am ajuns la nuntă. Când i-am vorbit de transfuzie, Philip, care era şi el pe circuit, ca şi zăpăcita de sor-mea, m-a certat; „şapte, maxim opt seringi erau suficiente!”; îmi răsună şi acum în urechi tonul lui de profesor sever: „*suffisant!*...” Cum

te simţi, iubire? – schimbă Diana subiectul, trecându-şi braţul stâng pe sub capul lui, să-i poată apăsa iarăşi obrazul la pieptul său. Ia să-ţi ascult şi eu inimioara... – zice şi începe să-şi plimbe stetoscopul pe pieptul lui; „ca ast' noapte!", se bucură Daniel. Ursuleţul meu scump! Aş vrea să ascult acelaşi ritm, şi tot la fel de tare, şi peste 30-40 de ani, când nepoţii ne vor scoate peri albi... Scumpule, – îl strânge din nou la piept – ai fost nemaipomenit!... Uite, – încearcă ea să-şi ţină în frâu bucuria – ţi-am cumpărat de jos, de la chioşc, tot ce-ţi trebuie pentru toaleta de dimineaţă; sunt în baie, la oglindă, că beneficiezi de rezerva de lux a spitalului, graţie soră-mi, c-a fost ideea ei să te aducă aici. Colo pe măsuţă, ai micul dejun – comanda specială a soră-mi. Lipseşte vinul; „poate-i dai maşina să plece acasă cu Irinuca noastră", că eu, dragule, după o noapte aşa de... agitată – „da, ea a fost!", se bucură Daniel –, mai rămân până spre seară, să fiu sigură că Ghiocel nu face temperatură. Irinel scumpo, – începe Diana să râdă privindu-şi fiica aşezată gospodăreşte la masă – de când îţi place friptura în sânge?

– Îmi place tot ce papă şi tăticul meu...

– Las-o, că nu mi-e foame de friptură – îi ia Daniel mâna să i-o sărute.

– Foamea cealaltă... diseară! – îi şopteşte Diana cu drag. Fug, că sor-mea deja a intrat în sală. A! – se roteşte Diana pe călcâie, întorcându-se de la uşă. A telefonat dimineaţă mireasa; suna pe telefonul tău; am citit pe display *Brânduşa.* Când a aflat că-s mama Irinei, m-a întrebat scurt dacă am primit floarea, apoi am vorbit cu mama; i-am povestit cum te-am pus să donezi sânge şi mi-a mărturisit că i-au dat lacrimile de bucurie. Am vorbit şi cu Rodica...

– Şi eu am vorbit! – sare Irina de la masă. Am vorbit şi cu bunicuţa. Cel mai mult mi-a plăcut de Vălătuc; l-am întrebat ce face; „pap *fişcă*", mi-a spus, iar cineva a spus, că am auzit clar în telefon, *arată ca un purceluş*, iar Vălătuc a râs: *si ţe, mie-mi pace fişca*.

– Am rugat-o pe Rodica să vină la Bucureşti, să-i controlăm sarcina; „m-a dus Gheorghiţă al meu iarăşi la Iaşi, dar am să vin şi pe la tine; mama ne-a spus că ai o minune de fetiţă, leită frate-miu, nu crede că nu-i a lui..."

– Sunt a lui tăticu', de câte ori să spun?! – se opreşte Irina o clipă din preocuparea ei de a tăia o feliuţă din friptura de pe farfurie.

– „...data viitoare, – continuă Diana povestirea – când te mai supără Dănuţ, nu-i mai învineţi ochiul, că-i orgolios în felul lui, neam de-al lui Ciobanu, mândri cât încape şi orgolioşi peste măsură, închişi în

ei înşişi; mama zice că nu-i deschizi decât cu cheia iubirii; spune-mi-l mie, că-l doare mai tare când îl cert eu...” Aşa c-ai încurcat-o, iubire!, Rodica mi-e aliată – îl ameninţă Diana, apoi ia un aer grav, arătând spre patul alăturat. Ţi-am adus hainele toate. Când terminaţi aici, vii în cabinetul meu şi mă aştepţi. Să nu pleci, că părinţii lui Ghiocel m-au rugat să te reţin; vor să te cunoască. A! – tresare Diana când bagă mâna dreaptă în buzunar. Era să uit... – îi arată lănţişorul de aur cu cruciuliţă. Trebuia să ţi-l fi pus ast’ noapte la gât, să te apere de vreun spirit rău... – îi şopteşte, jucându-se cu degetele pline de nervozitate prin părul lui la ceafă – că cele bune, oricum, trag ale naibii la tine... – îl strânge din nou la pieptul ei.

– Te-ai parfumat dimineaţă... – inspiră cu plăcere Daniel. Ai adus un câmp întreg de liliac.

– Nu m-am parfumat, Daniel; cum s-o fac la spital?! – se supăra Diana. Parfumul meu se simte doar în vecinătatea pielii, de-aceea-i aşa scump. Nu-mi permit să miros de la distanţă a drogherie. Pa, iubiţilor!, vă las... – şi iese, urmărită avid de privirea confuză a lui Daniel; „trebuie s-o întreb pe doamna Magda... Cred că mi-a pus, totuşi, în perfuzie vreun tranchilizant, care, în combinaţie cu alcoolul din vin... Sigur am avut halucinaţii...” – şi, rugând-o pe Irina să nu întoarcă privirea, se furişează în baie, luând cu el o parte dintre hainele de pe patul vecin, „De ce-oi fi visat eu parfum de *Rexona*?!... Poate pentru că-i săpunul preferat al Mioarei; întotdeauna, când merg acasă, trebuie să-i cumpăr 3-4 bucăţi...”

*

* *

– Sunt supărată pe tine, supărată foc! – îl ameninţă Diana imediat ce se rupe din îmbrăţişare, oferindu-i totuşi lui Daniel, ca de fiecare dată, acea scuturătură din cap, ca o încercare de trezire bruscă, însoţită de privirea complice, plină de scântei, un fel de promisiune a continuării îmbrăţişării mai târziu. Licurici unde-i? – întreabă surprinsă de liniştea din apartament; de obicei, o găsea cântând la pian; „dacă tăticul zice că poate învăţa pentru examene când eu cânt...”

– Am amăgit-o să doarmă puţin, să nu mai moţăie în timpul piesei de teatru.

– A! – se luminează Diana – mergem la Naţional; uitasem. Ştiam eu că astăzi vin mai repede acasă pentru că mă aşteaptă ceva plăcut... Uite, – deschide ea poşeta din mers – ceea ce-ai refuzat – îi artă

plicul maroniu, sigilat încă. Să nu mai rosteşti niciodată expresia aceea a ta: *nu negociez soarta unui copil*; s-ar putea înţelege exact contrariul, că ăsta – îi arată plicul – ar fi trebuit negociat înainte – păcatul de neiertat al oricărui medic.

– Diana... – şopteşte Daniel cu glasul pierdut, simţindu-se prins pe picior greşit – dar eu... eu... Ţi-am spus doar şi ţie, atunci când mi-ai oferit un plic... Eu nu...

– O, daaa.. – se dezlănţuie în râs Diana; aruncă plicul şi poşeta la întâmplare şi se agaţă cu braţele de gâtul lui: Cum îţi permiţi să mă minţi de la obraz?! Cu mine, când ţi-am oferit plicul, ai făcut cea mai abilă negociere, măgarule... Măgarul meu drag! Ce-ai vrut, ai obţinut; sunt toată a ta... – îi şopteşte când se opreşte o clipă din îmbrăţişare. Împinge naibii fotoliul ăla în uşă... aşa... şi să mă laşi pe mine... că de-oi obosi, am să aţipesc în timpul spectacolului; „se cunoaşte că doctoriţa Crăciun, de la Chirurgie, are soţ tânăr şi frumos... nu mai are timp să doarmă...” Ah, ce mi-ar plăcea să aud asta!...

Când cred amândoi că s-au odihnit destul şi vor să se ridice din pat, Diana devine gravă:

– Înainte de-a trezi fetiţa, hai cu mine! – îi ordonă, culegând din mers plicul maroniu aruncat pe jos. Vezi cartea aceea? – îi arată când ajung în birou. Era tratatul de căpătâi pentru chirurgii începători. Cu un salariu de-al meu, n-aş fi putut-o cumpăra. Îmi trebuiau două şi jumate, echivalent în valută, şi pe cineva care să mi-o fi adus din Anglia. Le vezi? – îşi plimbă degetul arătător peste vreo jumătate de metru de cărţi. M-au costat mai mult decât maşina. Acum, dacă le-aş vinde, poate c-aş putea cumpăra o maşină teleghidată pentru Irina – sunt depăşite, dar la vremea lor... Ştii cine-i familia Săsărman? – flutură Diana plicul prin faţa ochilor lui Daniel. Se spune că ei conduc jumătate din afacerile cu cherestea din Transilvania, plus altele. Şi i-au suflat lui Mugurel şi două dane din Portul Constanţa; ăla turbează... Nu-i frumos ce-ţi spun, dar trebuie să ştii! Este prima şi ultima oară când discut despre cel pe care îl operez. Ghiocel a primit la majorat un *Lamborghini* decapotabil, pe care a vrut să-l testeze în miez de noapte... Stop! – face Diana un gest categoric. Astăzi, i-am scos pansamentul de pe faţă – perfect! Restul se reface mai greu, dar se va reface. Iartă-mă c-am venit acasă montată rău, dar nici mie nu mi-a picat bine când doamna Săsărman mi-a povestit cum i-ai refuzat plicul.

– Diana, îţi jur!... Le-am vorbit frumos...

– Tocmai! Doamna Săsărman a îndrăznit să-mi spună abia astăzi, şi numai după ce am stat de vorbă la o cafea... Uite, ca să fim amândoi împăcaţi – doar nu-ţi închipui c-o să îndrăzneşti să mă rogi să le înapoiez plicul; vezi că sunt bani cam mulţi aici... – ca să fim împăcaţi, zic, pun plicul peste celelalte, în sacoşă – îi arată deschizând seiful, să pună banii la un loc cu ceilalţi, primiţi cadou de ziua lui. Gata, scumpule, să ne pregătim de teatru. Iartă-mi lecţia de etică... Dacă ne-om stabili în Franţa, cum insistă Philip şi Odette – păcat că nu mai are ovulaţie, că te-aş fi lăsat să păcătuieşti de câteva ori cu ea, să nu aibă emoţii – râde alintat Diana. De dragul unui copil sănătos, conceput normal, frate cu al nostru, chiar că nu m-aş supăra... Hm!, o spun acum, ştiind că nu va fi cazul... – continuă să chicotească, agăţându-se iar de gâtul lui – mai ales că-s *sătulă*... dar tot ţi-aş scoate ochii! Ziceam – devine ea gravă –, dacă ne stabilim la Paris, om învăţa etica de acolo... Deocamdată, suntem în România, unde salariul meu de şefă de secţie este mai mic decât al femeii de serviciu de la vreo companie multinaţională instalată aici să dispună cum vrea de gazul, petrolul ori curentul nostru. Dintre români, cine-i cel mai bogat? Unul care, vorba lui bădia Ion, n-a proiectat nici măcar un coteţ de porci... iar acum turbează că n-a pus un picior şi-n Portul Constanţa – biata Magda, parcă-i dusă pe altă lume; zău că mi-e milă de ea; am rugat-o să meargă cu noi la teatru şi s-a prefăcut că nici nu mă aude. Rău s-a încurcat cu golanul ăsta putred de bogat! S-a umplut ţara de golani îmbogăţiţi peste noapte!... Abia aştept să ne mutăm la Paris!... Aici vom fi la cheremul lor, că au acaparat toată puterea. Am colegi medici, medici de elită, care ar da orice să poată pleca din ţară, să aibă o relaţie serioasă în exterior, care să-i ajute. Suntem binecuvântaţi că-i avem pe Philip şi pe Odette. Asta-i, dragule... Hai s-o trezim pe Irina, să ne pregătim de teatru.

Se consultă toţi trei care haine li se potrivesc mai bine. „Irina arată chiar ca un licurici”, şopteşte Diana fericită când intră în foaierul Teatrului Naţional iar fetiţa le-o ia înainte, să se oprească în faţa unei tapiţerii, pe care a admirat-o de fiecare dată când a venit aici cu Daniel. Diana merge doar la braţul tânărului; are dezinvoltura unei regine ieşite în public cu viitorul prinţ-consort; „chiar că arăţi a prinţ”, îi şopteşte lui Daniel când se fură amândoi cu privirea prin oglinda prin faţa căreia trec. Neastâmpărată, Irina se strecoară printre spectatori, anume să le facă loc până lângă un tablou: „Uite, mămico, – se plimbă degetul ei prin aer – Take, Ianke şi Cadâr. Venim din nou poimâine să-i vedem”; „tăticul hotărăşte, că mai are de învăţat pentru examene”, şopteşte Diana

ca pe o glumă, apoi strânge uşor braţul stâng al lui Daniel, de încheietura căruia îşi ţine palma cu o eleganţă deloc forţată; se opresc amândoi în faţa unei perechi la 55-60 de ani.

– Logodnicul meu, Daniel – îşi prezintă ea partenerul – şi doamna Felicia, profesoară de logopedie; soţul doamnei, domnul profesor Valeriu Oroveanu, şeful catedrei de Oftalmologie... – îi prezintă lui Daniel pe cei doi.

– ...De care sper să n-ai vreodată nevoie, tinere, că-i păcat de ochii ăştia frumoşi – îi spune profesorul lui Daniel când îi strânge mâna. Frumoaso, – o atenţionează colegial, dar ferm pe Diana – te-ai băgat puţin şi-n teritoriul meu, că m-am uitat în tratatul tău de Chirurgie, dar ai făcut-o bine, Felicitări!

– Săru' mâna! – apare ca din senin Irina între ei, adresându-se cu o mare siguranţă de sine, vecină cu insolenţa, ca un afront vizibil destinat doamnei Felicia: El este tăticul meu – îl arată cu mândrie pe Daniel.

Femeia a rămas perplexă – priveşte fetiţa şi nu-i vine a crede.

– E Irina... – îi şopteşte soţul.

– Să nu te recunosc, scumpo! – se apleacă profesoara s-o sărute pe fetiţă pe obraji. Vă urez vizionare plăcută!

Schimbul de amabilităţi se mai prelungeşte puţin; Irina îşi aminteşte de „cele mai bune prăjituri cu fructe confiate" mâncate în casa profesoarei de logopedie.

– Uf! – şopteşte Diana când urcă treptele spre sala mare la braţul lui Daniel. Ca şi-n amor, primul pas e mai greu. Gata, mâne va şti toată Universitatea de Medicină că-s logodită; Felicia şi Valeriu au o apetenţă deosebită pentru... comunicare... Mai ales că doamna Felicia, după trei luni de şedinţe cu Irina, nu mi-a dat nici o speranţă... ne-am şi certat...

– Tăticule, am vorbit frumos? – întreabă fetiţa în şoaptă după ce iau loc cu toţii pe scaune. Să ştii că eu nu am ciudă pe ea, deşi m-a pedepsit de câteva ori şi i-a spus mamei să mă pedepsească şi ea.

– Bine, bine – o temperează Daniel. Acasă, vom sta mai mult de vorbă...

– Nu vreau să stăm – face Irina pe supărata. Tu ai de învăţat pentru examene...

Diana e toată numai zâmbet. La intrarea printre rânduri, spre locurile lor, s-a mai salutat cu două colege şi a răspuns cu plăcere unei familii tinere; „rezidenţii mei cei mai buni".

Acasă, pe când îşi dezbracă rochia ajutată de Daniel, râde pe înfundate: „nici să fi dat anunţ la ziar, nu reuşeam atât de bine; mâine va afla şi tot spitalul...”

– Ştii ce mă amuză cel mai mult? – întreabă a doua zi dimineaţă, când îşi bea cafeaua; „mie, una cât mai slabă; tu, deloc; alcool, nici vorbă!”, i-a hotărât săptămâna trecută. Mă amuză reacţia colegilor mei, Haralambie şi Gheorghieş, care m-au asistat când l-am operat pe Ghiocel. „Cine-i nefericitul ăsta pe care l-ai păcălit să-ţi doneze atâta sânge?”, m-au întrebat a doua zi la raportul de gardă. Acum, vor avea răspunsul – râde cu poftă Diana. Iubitule, – îi hotărăşte – nici un pas alături! Până după ce am siguranţa c-am rămas, nici o abatere de la alimentaţia prescrisă. Şi mai lasă învăţatul; stresul e la fel de nociv pentru... – se aruncă ochii ei o clipă către mijlocul lui. Oricum, diploma în Zootehnie nu-şi mai are rostul dacă plecăm la Paris.

– Ştiu – aprobă Daniel. Ca să mă exprim corect, cum ne învaţă formatorii noştri de opinie, trebuie să *focusăm* întreaga noastră activitate pe *targhetul* comun – zice şi o ia în braţe, dându-i de înţeles că vrea s-o ducă în dormitor.

– Daniel!... – izbucneşte în râs Diana. Am trei operaţii astăzi...

– Iar eu mai am doar opt cursuri de învăţat. Nu vreau să rămân de căruţă. Păi, ia să vedem – începe el să numere pe degete: Soţul Ilenei, inginer silvic; după Revoluţie, au vrut să-l omoare cei de la Harghita, că nu-i lăsa să intre cu drujba în rezervaţiile naturale şi a venit în sat; soţul Tudoriţei, tehnician veterinar, cel mai bun specialist din zonă, în inseminarea artificială a oilor; soţul Paraschivei a fost inginer chimist, coleg de secţie la Polipropilenă-Ploieşti, cu soţul Rodicăi, venit acolo de la Săvineşti, pensionaţi amândoi înainte de vreme, când au închis fabrica; surorile toate au făcut liceul pedagogic...

– Ai enumerat doar patru cumnaţi – îl necăjeşte Diana.

– Bădia Ion... – râde încetişor Daniel. Cică l-au dat afară din facultate că l-au prins jucând pocher. Adevăru-i că nici nu ştie pocher ca lumea.... În anul trei – era student la Facultatea de Sudură de la Timişoara – l-au prins – da’ nu cumva să-i dai de înţeles că ştii de la mine, că mi s-a confesat odată, la beţie – l-au prins cu femei în cămin şi s-a certat urât cu cei de la decanat veniţi în control. S-a angajat pe la metrou, apoi pe şantierul Casei Poporului – le-a dat clasă tuturor din echipă; în doi ani şi-a strâns bani de maşină. Şi eu...? Măcar să promovez *Ameliorarea*... – face Daniel pe supăratul.

– Tu ai să fii un mare chirurg – se alintă Diana, încercând să scape din braţele lui, să plece la clinică. Promit să te ajut să fii un chirurg mai bun ca mine! – îi şopteşte când îl sărută de despărţire.

Seara, la întoarcerea de la Operă – „nici un cunoscut!, a oftat Diana; sala plină, dar nici un doctor" –, târziu, după ce-şi urează *somn uşor!*, glasul Dianei sparge tăcerea:

– Cred că ai dreptate: ia-ţi *Ameliorarea.*

Braţul drept al lui Daniel se ridică şi aprinde lumina de la capătul patului. Aşa cum stă sprijinit într-un cot, o priveşte surprins pe doamna culcată pe antebraţul său stâng; „Doamne, frumoasă-i! De ce nu sunt pictor?!"

– Ce vrei să spui cu *Ameliorarea*? – o întreabă.

– Iubitule, – se uită Diana cu drag în ochii lui – vezi doar că-s calmă; mult prea obosită şi nespus de calmă. Propun să sistăm orice discuţie despre Medicină. Alegerea profesiei e-o chestiune pentru toată viaţa. Dacă vrei să reluăm discuţia, o vom face cât stăm la munte.

– Diana, oi fi eu orgolios cum spune sor-mea; nu ştiu, poate alţii mă văd aşa, dar îţi jur că n-am vrut să insinuez că, ajungând medic, voi sta în umbra ta.

– Ba vei sta! – îi strigă Diana, ridicându-se în capul oaselor, să fie mai convingătoare. Tot aşa cum şi eu am stat în umbra lui Mituş, dar acum mă consider măcar la fel de bună ca el. Abia aştept să se întoarcă de pe coclaurile pe unde umblă cu familia lui Ahmet, să vadă cum arată spitalele private ridicate din petrodolari, că funcţionarea lor şi profitul aferent sunt din punga bieţilor pacienţi; nici moartă n-aş lucra într-un spital privat, cu profituri imense, ca-n America!... Viseze Mituş spital privat mult şi bine!... Îl aştept, să vadă înregistrarea cu ceea ce-am putut eu face – singură!, că cei doi doar au asistat – pe când el, de frica gaiţei – scuză-mă!, aşa-şi numeşte soţia – s-a ridicat şi a întors spatele propriei fiice. N-a fost la nuntă numai deşteapta de sor-mea, care-l acoperă mereu – măcar de-ar fi fost ceva între ei! –; au mai fost nişte colege care, acum, c-au aflat cine-i fetiţa care a fost vedeta petrecerii şi „bărbatul acela chipeş ca un ofiţer imperial din secolul 19", aşa s-au exprimat, au povestit şi altora ce-a fost la nuntă iar astăzi, când am ieşit din sală, ştiind că l-am lăsat pe Mituş şi am un iubit „oficial", cu care am fost la teatru, au venit la mine în cabinet şi m-au felicitat. Sunt de-a lor! Nu ştiu dacă înţelegi sentimentul ăsta. Până ieri-alaltăieri, eram o intangibilă, eram „a academicianului Trifescu..." Acum, în ochii lor, sunt o femeie normală, iubesc un bărbat tânăr şi frumos, visul intim al

oricărei doamne ca mine, gata să se fi ofilit lângă un bătrân. Asta-i, dragul meu! Acesta-i răspunsul la întrebarea ta sâcâitoare cu care m-ai întâmpinat: *ce s-a întâmplat de eşti aşa fericită*? S-a întâmplat că-s o femeie normală, iubitule. Normală şi fericită: am o meserie care-mi place la nebunie şi o stăpânesc bine, am o fetiţă normală, pe care o ador şi un bărbat cum n-aş fi îndrăznit vreodată să sper. Dacă Dumnezeu ne va dărui şi un copil, sau doi, ori mai mulţi, ar fi un bonus de la divinitatea în care am început să cred abia după ce ai apărut tu în viaţa mea. Din clipa asta, eu nu mai am voie să-ţi impun nimic. Poate că mama are motivele ei să-i fi cerut Magdei să te scoatem dintre munţi; cred că-i o lume aspră... Ce mamă nu-şi doreşte ceva mai bun pentru copilul ei?!... Voi vedea, când mergem acasă. Cum vei vrea tu, aşa voi face. Când te hotărăşti, sau ai timp, că ştiu că-ţi drămuieşti timpul să înveţi *Ameliorarea*, actul meu de naştere e-n sertar, ţi l-am arătat. Am şi analizele medicale la zi tot acolo. Le-am adus astăzi şi pe-ale tale. Starea Civilă ştii unde-i. Mi-ar plăcea să mergem împreună când depunem actele. Ce zici? Nu zici nimic?! – îl priveşte Diana cu spaimă, când îl vede îngândurat.

– Ba da; spun că va rămâne cea mai frumoasă noapte din viaţa noastră.

– Nu-s de acord! – se opune Diana. Cea mai frumoasă va rămâne prima, când ai dormit aici şi-am plâns prima oară cu lacrimi adevărate.

După un timp de gândire, Daniel refuză pe un ton categoric:

– Nu accept! Te-ai culcat cu bisturiul sub pernă – face pe supăratul, ca imediat să întrebe blajin: Ce zici de bucăţica aceea din noaptea de Crăciun, când m-ai trezit să-mi mai dai un cadou de la Moş?

– Neconvingător. Ai învăţat prea repede... Puteam să jur că ştiai...

– Jur că nu ştiam! Dar mie-mi place tot noaptea de Crăciun, când ai plecat la clinică iar eu ţi-am dezbrăcat *Païsa* – te-ai speriat şi m-ai refuzat mai mult ca o chemare...

– Alt început ratat! – se amuză Diana.

– Nu mai ratat ca cel după clipa când ai crezut că te arunc pe fereastră...

– O, sfinte! Mereu mă întreb dacă te-aş mai fi lăsat să te retragi de pe pat dacă m-ai fi sărutat ca acum...

– Să rămânem totuşi la ziua când m-ai trimis să te aştept în patul tău...

– O, nu! Nu vreau! Jenant... Ne-am comportat ca doi puşti; când te-am văzut ce emoţii ai, m-am speriat.

– Nopţile când ai avut gripă?

Diana rămâne gânditoare.

– Nu mi le prea amintesc... Frecţii, inhalaţie, ceapă mirosind îngrozitor, usturoi... cred că m-ai dus în braţe la baie... Ba da! – se bucură Diana. Nici acum nu-mi explic de unde atâta curaj pe mine să te provoc la ziuă, îmbrăcată fiind... Ştii că n-o mai făcusem vreodată? Cu Mituş fusesem tot timpul... Eah!, *big deal!* Dar atunci, dimineaţa... Sfinte, parcă descoperisem paradisul... Ba chiar îl descoperisem! – clătină Diana din cap cu îndârjire, aprobând. Păcat... – devine ea tristă – păcat că... Doamne, ce proastă pot fi uneori! Cum naiba de se lasă atâţia bolnavi pe mâna mea?! E nu m-aş lăsa nici să-mi facă manichiura una ca mine... Mă strânge în spate când îmi amintesc cum am fugit acasă cu o falcă-n cer şi una-n pământ, doar pentru că deşteapta de sor-mea, crezând că-mi face plăcere, pentru că pluteam de fericire, m-a întrebat dacă nu cumva m-am drogat....

– Şi nu ăsta era adevărul? – întreabă Daniel, afişând un calm plin de răceală, care o face pe Diana să tresară; ochii ei îl privesc speriaţi.

– Te omor! – sare asupra lui, iar când se simte imobilizată de braţele tânărului, şopteşte: Îmi place cum mă necăjeşti... Mâine dimineaţă n-am nici o operaţie... – îi susură la ureche, iar când, osteniţi, dar beţi şi moleşiţi de împlinire, îşi urează din nou *somn uşor!*, simte nevoia să pună punct: Să hotărâm peste 20-30 de ani care va fi fost cea mai frumoasă...

– Aceea când vei rămâne grea – o completează Daniel.

– Iar cea mai fericită, când testul de sarcină va fi pozitiv...

– ... sau când îl vom duce la şcoală în prima zi...

– ...ori poate când o voi duce pe Irina la altar, s-o predau mirelui şi tu, cu o şuviţă albă în frunte, vei plânge de bucurie... iar ceilalţi, mai mici, se vor hârjoni prin biserică... Totuşi, pe cel mai mic îl voi face paj, să ducă trena miresei... Apelăm tot la tanti Adela să-i facă un costum, de va fi băiat, sau vom păstra rochia Irinei, cu care a dus trena Brânduşei... o va duce şi pe a ta... ba chiar şi pe a doamnei Magda... Ştii că atunci, în biserică, după ceremonie, Licurici m-a întrebat dacă am s-o duc şi pe ea la altar? Cum să nu?! – i-am răspuns. Doar sunt tăticul tău... şi m-a pus să-i promit; *pentru că tu te ţii întotdeauna de promisiune...* Şi ştii ce mi-a mai spus? Mama s-a amuzat când a auzit; a luat-o în braţe s-o sărute;

i-au dat lacrimile; m-a impresionat; ştiam că mama, la 70 de ani, se impresionează greu. *Am să-ţi ascund hainele astea* – mi-a spus licuriciul nostru –, *să le ai şi la nunta mea când ai să mă duci la altar, că eşti cel mai frumos în ele.* Ieri m-a rugat să pun costumul în şifonier la păstrare. Ce zici de asta? Oare, dacă ne vom stabili în Franţa, ritualurile de la ei sunt aceleaşi? Or fi având şi ei biserici ortodoxe?... Da, au, sigur că au; am citit într-un ziar că cei ce reuşeau să fugă din ţară înainte de '89 găseau ajutor la biserica ortodoxă română din Paris... Ce zici? Nu-i aşa că-i minunat să visăm frumos? Dar să ne ţinem de promisiunile frumoase făcute celor dragi e şi mai minunat. Mai ales dacă cei dragi sunt copii; în sufletul lor inocent prinde cele mai trainice rădăcini floarea iubirii. E cheia succesului în „negocierea" mea cu tine. Pariez că şi peste ani vor fi momente când o vom auzi pe Licurici: *Si ţe? Sunt râia lui tăticu'...* Nu crezi că am dreptate? Ce faci, ai adormit? Somn uşor, iubito!...

*

* *

Diana doarme; o vede în oglinda retrovizoare dormind pe bancheta din spate, cu umărul drept rezemat de geamul portierei. A rugat-o şi pe Irina să se întindă, cu capul pe braţele ei; „aşa încălţată, scumpa mamei, că doar nu suntem în sala de operaţii; să mai dormi puţin, scumpo, că-i prea de dimineaţă", iar la ieşirea din Bucureşti, când abia se lumina de ziuă, dormeau amândouă. Ultimele zile au fost pline ochi; deşi s-au pregătit de drum de câteva săptămâni – tot ce voiau să ia în concediu depozitau pe balcon –, la apropierea zilei de plecare, încă mai făceau liste lungi de cumpărături. Ieri, Diana a stat până târziu în clinică; „parcă a dat strechea în toţi... Bine c-am băgat două săli în renovare; trebuiau şi igienizate... Sor-mea a zis că nu mai poate veni să-şi ia rămas bun; Mugurel a insistat să-l însoţească seara asta la recepţia de la Ambasada Spaniei; m-a rugat să aduc eu acasă cadoul pentru mama. Putea să tragă o fugă singură, că n-a avut sală astăzi; la cazuri uşoare o lasă numai pe Lili; ea şi-a făcut de lucru toată ziua prin spital, parcă era ameţită. Cred că nici telefon nu vă dădea dacă nu-i aminteam eu..." La telefonul dat, Daniel a lăsat-o pe Irina să se alinte mult cu naşă-sa; „am să-ţi aduc o mie de pupici de la bunicuţa, că ştii ce mult te iubeşte". El a schimbat doar câteva vorbe cu ea; a vorbit mai mult Magda; repede – se cunoştea că era agitată –, „nici n-am apucat să-ţi mulţumesc pentru flori şi nici să te felicit pentru nota 9; doamna

Carmina mi te-a lăudat: «un tânăr de perspectivă; era la curent cu cele mai noi descoperiri; am uitat să-l întreb de unde a făcut rost de reviste, că biblia zootehnistului nu cred să şi-o fi putut procura; nici eu nu mi-o permit». Mulţumesc pentru flori, Daniel, şi felicitări pentru notă! Ai grijă de sor-mea, că nu şi-a luat concediu de câţiva ani, e foarte obosită; s-o laşi să doarmă pe săturate, şi să nu uitaţi să reveniţi în Bucureşti după întâi iulie, să daţi paşapoartele agenţiei de voiaj, să luaţi viza la timp pentru croazieră. Sărut-o mult pe mama şi spune-i că eu mi-am făcut datoria: am insistat să te transferi la Medicină." „Şi cum facem cu sărutările pentru mama? – a întrebat Daniel. Când mi le daţi să i le duc?" – a continuat el pe acelaşi ton grav, aureolat de o anume inflexiune în care se putea ghici gluma şoptită. În telefon, s-a lăsat o tăcere suspectă. „O fi închis?! Înseamnă că...", şi-a zis Daniel, dar imediat a auzit vocea Dianei venind din planul doi: „Spune-i să nu închidă, că vreau să-l rog ceva. Daniel scumpule, – i s-a adresat Diana în telefon – fă-ţi timp şi fugi să cumperi un aparat de fotografiat şi câteva rolfilme color". Acum, Daniel surâde; priveşte şoseaua lungă şi dreaptă spre Buzău şi surâde; au plecat tot fără aparat de fotografiat – începuse deja să care bagajele la maşină; când a venit Diana acasă, deja se înnoptase. Privit de departe, *BMW*-ul „crem ca un unt de calitate" îi lăsa impresia lui Daniel că trebuie să plesnească din clipă în clipă; n-ar mai fi avut loc să pună în portbagaj nici măcar carnetul lui de note, că-l uitase pe raftul bibliotecii. „Dă-mi-l să-l pun în poşetă – s-a oferit Diana –, să ai cu ce te apăra de Mioara, că numai vorbele mele nu cred c-or să ajungă şi-o să-ţi spună iar că eşti în pragul repetenţiei." „Bine că nu-i acasă! – s-a bucurat Daniel. Parcă eu am rugat-o pe dirigintă s-o trimită în tabăra aceea de germană. Când am vorbit cu ea la telefon zilele trecute, mama mi-a spus că n-ar fi vrut s-o lase; aflase că tabăra e organizată de o fundaţie a unei secte religioase. Parcă ţi-am mai spus: mama e foarte severă în privinţa religiei; *ne-am botezat creştine, murim creştine!*, s-a certat şi cu tanti Adela când a auzit că Brânduşa – mai nou, Fatma – s-a rebotezat..." Diana a continuat să răsfoiască pe îndelete, cum face la examene, carnetul de note. A izbucnit în râs – încet, mai mult ca o amintire; „trebuia să-mi fi dat seama..."

Într-o seară, Daniel a rugat-o s-o cheme pe tanti Ioana, să stea cu Irina a două zi; „sper să vin acasă pe la prânz; n-are rost s-o mai duc la cămin; gata, s-a-ncheiat mersul la cămin..." A doua zi, pe când opera – o urgenţă uşoară, dar cum toţii erau ocupaţi –, Magda s-a trezit vorbind singură: „Oare o fi ieşit la ora asta?" Luată la întrebări, a săltat

din umeri: „Aşa ştiam, că doamna Carmina n-o poate aduce astăzi pe mamă-sa la infiltraţii că are examenul cu anul trei...” S-a îmbrăcat în grabă şi a plecat spre Agronomie. A găsit greu sala în care se dădea examenul de *Ameliorare*. „A intrat de mult, printre primii – i-a răspuns o studentă când a întrebat de el –, nu ştiu de ce-l ţine atât. S-a ajuns deja la litera M.” A făcut doi-trei paşi în spate, până s-a rezemat de pervazul unei ferestre. „Parcă-s nişte iepuri speriaţi” – s-a uitat pe furiş către studenţii care stăteau aşezaţi în ordine alfabetică: „Urmezi tu, apoi Roxana, apoi eu...” – se făceau socotelile în apropierea uşii. „A căzut deja subiectul cutare...” „A căzut şi...” „Pe naiba! Baba le pune la loc pe cele mai grele...” „Oare aşa or fi vorbind studenţii şi despre mine la uşă?! – s-a întrebat Diana înspăimântată. Îl omor! Orgoliosul naibii!... Şi doar l-am rugat să-mi spună, să-i dau de înţeles babei... Na! Vorbesc şi eu urât... Babei... A fost, totuşi, prima iubire a lui Mituş... El arată ca un crai; ea, ca o băbuţă...” I s-a făcut ruşine şi a vrut să se gândească la altceva. Uşa s-a deschis şi a ieşit o studentă – roşie toată, cu ochii injectaţi; „Roxana, hai cu mine puţin...” şi şi-a luat colega de braţ. „Ai mai multe tampoane?, că...”, i s-a părut că o aude când au trecut pe lângă ea înspre grupul sanitar. Ar fi vrut s-o oprească, să întrebe de ce stă aşa mult Daniel înăuntru. „Doamne, jur să dau drumul la toţi poimâine, când are seria A *Anatomia,* numai nu mi-l face pe Daniel să păţească ceva!... Emotiv cum e... Şi doar l-am rugat să renunţe... Ce-i trebuie *Ameliorarea*, că doar am hotărât că mergem în iulie la Paris. Când i-am spus că nici luna asta n-am rămas, el a hotărât. I-am spus şi lui Philip că venim; a trimis deja lista cu toate actele pe care trebuie să le luăm cu noi...” Încă un student a ieşit din sala de examene. Toţi au sărit pe el cu întrebări. „Nu ştiu, c-am schimbat biletul de două ori; nici n-a observat; baba se ceartă mereu cu Daniel.” „De ce?!” – a întrebat Diana speriată, apropiindu-se în grabă. „Nu ştiu, doamnă. A înfuriat-o un răspuns de-al lui, *eu aşa am citit, doamnă*, şi-a început să-l plimbe prin toată materia. Brusc, baba tăcea şi se aşeza în bancă lângă el parcă erau prieteni de când lumea şi şuşoteau câte douăzeci de minute, apoi, la fel de brusc, doar baba nu-i întreagă la... – şi-a arătat tânărul tâmpla cu degetul – fugea la catedră, răsfoia biletele, lua câte unul şi i-l dădea, apoi se mai ocupa şi de noi... Cred că nici n-a auzit bine ce i-am spus; măcar de-un cinci tot am ştiut... Doar mi-a întins carnetul şi mi-a arătat uşa... – a bombănit studentul, căutându-şi febril carnetul printre caietele de sub braţ. Iar învăţ toată vara... Din cauza lui, că a contrazis-o... Dacă-l mai prind pe la cămin, îi sparg capul – s-a uitat hotărât în ochii Dianei.

Sunteţi sora lui? Puteţi să i-o spuneţi... Mă iertaţi; sunt supărat că a contrazis-o... – a coborât el tonul, răsfoind cu mâinile tremurânde carnetul de note. Ura! Şapte... Mă duc s-o liniştesc pe mama...” – şi-a început să alerge spre ieşire. Diana s-a retras din nou lângă fereastră. „Ce-ar fi să intru în sală? Şi ce să spun?! Eram în trecere şi... Mâine puteţi veni cu mama la orice oră... Nu! E ridicol. Ştie că Daniel s-a ocupat de Irina, i-a văzut împreună... El e vinovat – orgoliosul! Trebuia să-mi fi spus, să telefonez babei...” A surâs – reintrase în pielea studentei de odinioară. „Încă puţin şi voi fi şi eu o babă afurisită...” S-a întors cu faţa spre fereastră, să nu i se observe zbuciumul; nici n-a luat în seamă rumoarea din spatele său. „Cum ce-am făcut? Orice otravă trebuie degustată pe îndelete” – a auzit ea vocea lui Daniel şi s-a întors prompt, cu un scrâşnet al tocului pantofului frecat pe mozaicul sălii. Toţi cei prezenţi au amuţit. Daniel şi-a făcut loc printre colegi, apropiindu-se încet, anume să se poată privi în ochi cu Diana. „Intraţi liniştiţi; nu i-am lăsat strop de otravă” – a şoptit colegilor. Poate c-ar fi vrut să spună ceva doamnei din faţa sa, dar nici el, nici ea, n-a fost în stare să deschidă gura; doar s-au sărutat fugar, studenţeşte, pornind alături spre ieşire. Abia în maşină, Diana l-a privit întrebător. „Nu ştiu – a revenit Daniel la realitate. Mereu îmi amintea că-mi face un mare favor: n-a primit niciodată la examen un student cu atâtea absenţe ca mine. Din când în când, se aşeza lângă mine şi mă întreba ce mai ştiu de proces. Pe la ea vin mereu trei indivizi; ea crede că-s detectivi; nu ştie pentru cine lucrează; or fi apărut şi alţi cumpărători. I-am povestit ceea ce ne-a spus Philip despre comisarul tânăr împuşcat în burtă de cineva din *grupul de la Lyon.* M-a întrebat de unde ştiu, să spună detectivilor, să ia legătura cu comisarul împuşcat. Apoi îşi amintea că-i la examen şi-mi mai dădea un subiect. Unde oi fi pus carnetul de note?, că m-a dat repede afară; «gata, du-te, c-am pierdut prea mult timp cu tine; păcat că ai absenţe...» Dacă m-a picat, pagubă! Uite-l! – a scos Daniel carnetul dintr-un buzunar. Nouă! – a exclamat el privind fascinat carnetul deschis. Uite – a arătat o foaie de hârtie cu câteva rânduri pe ea –, mi-a impus şi un subiect pentru licenţă... Mda... – nu-i grea tema, dar... «Cu asta poţi să-ţi dai şi doctoratul, dacă nu te transferi la Medicină...»”. Diana a uitat să-l felicite. La primul stop, şi-a amintit şi l-a sărutat lung şi apăsat. Daniel era încă emoţionat că Diana venise după el. „Mâine te rog să duci doamnei Magda buchetul de flori pe care-am să-l cumpăr la prima florărie. Cărţile aduse de dumneaei din State mi-au fost de mare ajutor.” A sperat ca Magda să-i telefoneze, să-i mulţumească pentru

flori. Ar fi întrebat-o dacă i-a pus vreo substanţă halucinogenă în perfuzie; „aşa, să ştiu, pentru că am avut... aş zice că a fost un vis... un vis atât de frumos că mă obsedează, devine coşmar....”, dar Magda nu i-a telefonat, iar ieri n-a îndrăznit să deschidă subiectul; nici n-a avut cum, a vorbit mai mult Magda, apoi Diana a cerut telefonul. „La munte, o trag de limbă pe Diana; dacă atunci, noaptea, a fost ea, sigur se va da de gol...”

– Tăticu’, vreau pipi – aude vocea somnoroasă a Irinei.

– Opresc imediat, în parcarea de colo – răspunde Daniel.

– Pe unde suntem? – întreabă Diana, fără să deschidă ochii.

– Am trecut de Buzău.

– N-ai uitat ce mi-ai promis? – îl întreabă fetiţa imediat ce revine în maşină.

– Cum să uit?!

– Ce? – devine Diana curioasă.

– Avem şi noi secrete – o necăjeşte Daniel. Hai, mai dormiţi vreo oră.

Când ajung în parcarea din faţa Mausoleului de la Mărăşeşti, Daniel le mai lasă să doarmă jumătate de oră. Nici măcar nu coboară, să nu le trezească; doar se cuibăreşte mai bine în scaun, aţipind şi el. Un soare blând, de iunie, răsărit de vreo oră, încălzeşte maşina.

– De ce stăm? – întreabă Diana, trezindu-se anevoie. Doamne, ce bine am dormit!... Cât? – se uită la ceasul de pe bord. Peste trei ore!... Am fost obosită, nu glumă... Unde suntem? – pare interesată, coborând din maşină ajutată de Daniel.

Se întinde alintat, ca o pisică leneşă, apoi, ridicând braţele spre cer, rămâne aşa, trezindu-se de-a binelea.

– Ăsta-i Mausoleul... – priveşte ea cu surprindere, scuturată ca de un frison.

– ...de la Mărăşeşti – o completează Daniel, contrariat de reacţia Dianei; „parcă a văzut o stafie...” Acolo sus pe platou, lângă tun, – îi arată cu braţul întins – am fost făcut pionier, – continuă vrând s-o înveselească –, am spus şi o poezie. Nu mai ţin minte ce poezie; îmi amintesc doar că ploua; ploaie măruntă, de toamnă; am plâns că mi-a udat ploaia cravata şi nu mai arăta frumoasă, cum o scosese învăţătorul meu din cutie.

– Tăticul mi-a povestit multe – intervine Irina –, ai să vezi mămico; toţi ăştia mari, cu statui, au condus războaie. Mergem să

vedem şi mormântul tuturor soldaţilor morţi şi necunoscuţi. Cum se cheamă, tăticule?

– Mormântul Eroului Necunoscut.

– Hai, mămico, mai repede. Tăticul o să ne povestească totul; el ştie.

– Ca orice elev premiant – spune Diana încet, acceptând să se ţină de braţul lui Daniel; nu pare bucuroasă că trebuie să urce până la Mausoleu, pe aleea acoperită cu pietricele mărunte, în care i se afundă tocurile, dar nu comentează în nici un fel; „cred că nici nu s-a trezit de-a binelea", îşi zice Daniel, „dar ar fi fost păcat s-o las să doarmă în maşină, că ar fi vrut, dacă i-aş fi propus".

Timp de o oră, Daniel le spune tot ce ştie din aduceri aminte din vremea şcolii, când învăţătorul le-a vorbit despre Mărăşeşti.

– Vreţi să stăm aici pe terasă şi să gustăm ceva? – le întreabă când revin spre maşină.

– Avem sendvişuri – arată Diana spre locul de lângă şofer încărcat cu câteva genţi de voiaj.

Nimănui nu-i este foame. Doar Daniel şi-a turnat din termos un pahar mare cu cafea. În spatele său, Diana aţipeşte din nou. Ca să n-o deranjeze, Irina i s-a culcat pe braţe, ca mai înainte. La urcarea în maşină, Diana a pus în casetofonul din bord o casetă cu melodii lente, romantice, numai bune să-i întreţină somnul; „pui ce vrei tu, dacă nu-ţi place" – i-a arătat lui Daniel stiva de casete. „Doar îmi cunoşti gusturile" – i-a confirmat alegerea şi a derulat mereu caseta, punând-o de la început, până a oprit maşina în parcarea de la Hanul Ancuţei.

– Mămico, ce multe mi-a povestit tăticul despre hanul acesta!... Cât stăm la masă, îţi povestesc, să ştii şi tu.

– Mă gândeam că tăticul mă pune să dau extemporal din Sadoveanu – se alintă ea, agăţându-se strâns de braţul stâng a lui Daniel –, că pe cel din Caragiale l-am picat – îi şopteşte.

Vizitează toţi trei hanul, Daniel le povesteşte cum stăteau peste noapte căruţele la han şi cum se întreţineau cei veniţi de departe, fiecare cu povestea sa...

– ...şi toate, sub privirea unei Ancuţe pe care o revăd în tine – şopteşte Dianei, când se retrag la o masă din curte, aşteptând comanda făcută, „şi neapărat câte două porţii mari de alivence", a spus doamnei venite să preia comanda.

– Credeam că le-ai uitat gustul de când n-ai mai trecut pe aici – îl priveşte de sus chelneriţa, o doamnă mărunţică, brunetă, cu ochii vii.

Punem pariu din nou? – îl ia la sigur, fixându-l cu indexul mâinii drepte aţintit spre ochii lui.

– Punem, că vreau să vă fac pagubă; comand o masă de praznic – surâde Daniel, în timp ce mâna lui stângă strânge uşor braţul Dianei, s-o asigure că-i o glumă.

– *Şi zicând aşa, pune poalele-n brâu, îşi suflecă mânicele, aţâţă focul şi s-apucă de făcut bucate. Face ea sarmale, face plachie, face alivenci, face pască cu smântână şi cu ouă şi fel de fel de bucate*[1] – spune chelneriţa pe un ton de mamă blajină, preocupată să-şi adoarmă copiii. Dacă nu mă crezi pe cuvânt c-am spus corect, aduc cartea... Ştiţi ce mi-a făcut, doamnă, tânărul dumneavoastră domn mai demult, când trecea cu-ai lui spre Iaşi? – se adresează Dianei. Le-am spus odată că avem alivence la desert şi m-a întrebat în ce operă a unui scriitor din judeţul nostru sunt pomenite alivencele; „plătim dublu costul mesei; dacă ştiţi". Habar n-aveam. De-atunci îi întreb eu pe oaspeţi care mi se par mai învăţaţi. Câştig mereu pariul. Acum, – se întoarce spre Daniel – te-aş pune să plăteşti dublu, dar Ion mi-a spus că eşti student. Şi tare frumoasă doamnă ai!... Pe măsura ta. Şi fetiţa! – arată spre Irina, care îşi face singură vânt în leagănul din curte.

– Când a mai trecut bădia pe-aici? – întreabă Daniel.

– Dar când nu trece! – râde cu subînţeles, chelneriţa şi pleacă, vânturându-şi provocator poalele. Mai bine zis – întoarce ea capul o clipă –, când nu vine?, că alivence bune ca aici...

– Hm!... – pufneşte Daniel după un timp. Aşa-i, cum am aflat...

– Ce? – se interesează Diana.

– Vine aici cu diriginta Mioarei... Stau eu de vorbă cu el! Ne cunosc toţi de pe-aici, că făceam popas când duceam marfă la Iaşi – spune Daniel cu oarecare părere de rău în glas, vrând să dezvolte subiectul, dar ia aminte la ochii trişti ai Dianei: Te rog să mă ierţi! – îşi pune palma dreaptă peste palma ei, strângând-o cu drag. Cred că te-a indispus discuţia mea cu doamna asta... cam voluntară. Eu cred că-i place de bădia Ion şi nu se poate abţine să nu-l înţepe; să vezi ce-i mergea gura când eram doar eu cu bădia... În fapt, e-o femeie cuminte; soţul ei e bucătar aici; au şi trei copii. Diana, – îi strânge palma cu putere, obligând-o să-l privească în ochi – aici suntem în altă lume... Ce-i cu tine? Eşti obosită? Au şi camere la etaj...

[1] *Capra cu trei iezi,* Ion Creangă

– Nu, Daniel; e altceva... N-ai observat, dar eu m-am întristat când am recunoscut Mausoleul. Uitasem... Şi eu am fost făcută pionieră tot acolo; eram în clasa a patra, şi tot la începutul anului, toamna. Hm!... – surâde ea, privind în zare spre valea Moldovei. Noi, păduchioasele... Unde, dacă nu aici, la acest han cu rezonanţe în literatură, pot povesti că am trăit şi eu momentul meu de glorie ca scriitoare?! Eram trei colege în clasă, toate de la casa de copii, şi toate îndeplineam condiţia să fim făcute pioniere. Mediocre toate; asta eram: o elevă mediocră. Costul excursiei l-a plătit doamna Irina Mestecăneanu, doctoriţa noastră. „Voi, păduchioasele", ne spunea învăţătoarea când era furioasă. Auzisem că mai de mult fuseseră găsite cu păduchi nişte eleve de la noi... Excursia a fost... cum să-ţi spun?! Am ascultat fascinate povestea Mormântului Eroului Necunoscut; gândeam toate trei că acolo este îngropat tatăl nostru. „Voi, păduchioasele, în fundul maşinii!" – ne-a ordonat învăţătoarea la întoarcere, furioasă pe noi că începuserăm să plângem. Colegele mele au plâns tot drumul, fără să le bage nimeni în seamă; „am văzut mormântul tatălui meu", spunea fiecare când o întrebam. Dar cel mai tare plângeam eu; nu-mi curgeau lacrimi, dar, ca şi-n alte dăţi, plângeam cât toţi copiii din lume la un loc. Peste un timp, a venit la şcoală o inspecţie de la secţia de învăţământ şi ne-a dat o lucrare de control: „povestiţi cea mai frumoasă zi din viaţa voastră". Eu am descris pe trei pagini toată excursia; culori vii, cum era cravata de la gâtul nostru, statuile generalilor, inscripţiile, mormântul copilului erou Maria Zaharia şi-am terminat cu emoţia simţită la Mormântul Eroului Necunoscut. Ţin minte doar încheierea compunerii. „Autobuzul gonea înapoi, spre şcoala noastră, spre case, spre părinţi iar colegele cântau cântece patriotice învăţate cu acest prilej. Doar în fundul maşinii, trei fete plângeau soarta Eroului Necunoscut, şi fiecare zicea că-i tatăl ei; eram noi, păduchioasele." Până seara, compunerea mea fusese citită şi de cei de la secţia de învăţământ. Câţiva de la partid au venit a doua zi, ne-au chemat pe rând la cancelarie, ne-au întrebat, zile în şir plana asupra mea exmatricularea – scrisesem într-o compunere că-n casele de copii sunt păduchi –, dar în final a murit totul încet. Am aflat mai târziu că profesorul de Română dactilografiase textul şi-l trimisese unei reviste literare, care a răspuns elogios imediat, în numărul următor, promiţând că-l va publica. Asta-i. Uneori, când mintea mea o ia razna, mă întreb de ce nu m-am făcut scriitoare, apoi surâd: ţara a pierdut un scriitor prost şi a câştigat un chirurg de elită. Poate că n-ai observat, dar dacă nu era bucuria Irinei, eu n-aş fi vrut să vizitez Mausoleul. Uitasem unde am

fost atunci, dar revăzându-l... Hm!... Te superi dacă aprind o ţigară? Ba nu! N-am să fumez; când am s-o îmbrăţişez, mama şi-ar putea da seama...

– Diana, te rog! – îi ia Daniel poşeta şi-i scoate pachetul de ţigări şi bricheta. Cum crezi că mama ar putea să se lege de-un amănunt ca ăsta?!

– Uite! – îşi arată Diana mâna dreaptă cu care ţine ţigara. Tremură... mai tare ca oricând... Am emoţii – oftează scurt, ca un suspin şi aruncă ţigara în frapiere din apropiere.

– Doamnă Floricică, – se adresează Daniel chelneriţei care tocmai a dus comanda unor călători aşezaţi mai demult la o masă din apropiere – vă rog, un pahar de *Grasă*, da numai dacă-i din rezerva secretă a domnului Theo.

După un timp, în care Diana şi Daniel se amuză, privind-o pe Irina cum îşi face singură vânt în leagănul din apropiere, iese pe uşa beciului un bărbat îmbrăcat în haine albe, cu bonetă înaltă, de bucătar, ducând sub braţ două sticle prăfuite.

– Măi Dane, – vine el cu mâna întinsă – ce mă bucur!... Mare te-ai mai făcut! Ce s-ar mai fi bucurat tat' tu să te vadă aşa elegant şi însoţit de-o aşa mândreţe de domniţă... Şi ce fată frumoasă ai! Are ochi mai frumoşi ca ai tăi; aproape ca ai lu' tat' tu. Una s-o duci mamei Lina, – spune, punând pe masă cele două sticle –, că bune afaceri am făcut cu ea toată viaţa... Fac şi eu acum pastramă, că am ferma mea, uite colo, aproape de apa Moldovei, dar nu-mi iese pastrama ca a ei... Desfund o sticlă?

– Doar un pahar, domn Theo, că unul şofează – răspunde Daniel.

– Bolidul ăsta? – arată bucătarul cu privirea spre BMW. Fainã maşinã! Plec şi eu în august în Germania; mi-a promis un prieten că-mi face rost. Vreau şi o frigorifică, să aduc marfă bună şi proaspătă, mai ales legume din jos, de la Galaţi... Da'... – se opreşte el înainte de-a trage complet dopul din sticlă. O vezi? – schimbă subiectul, ştergând meticulos sticla de praf cu prosopul atârnat la brâu – e de pe vremea împuşcatului; are şi tricolor; mi-a vândut directorul de la IAS Cotnari, pe sub mână, cinci mii de sticle făcute pentru export; dacă ne prindeau, făceam cinci ani de muncă grea... Da' nu te-am văzut la nunta Adelei... O las aşa, – îi arată sticla cu dopul de plută tras afară doar pe jumătate – să-ţi torni singur, când vine mâncarea.

– Ai fost la nuntă? – întreabă Daniel. Eu n-am putut veni...

– Şi nu ştii noutăţi? – râde cu subînţeles bucătarul – şi nici n-o să afli, că mama Lina nu poartă vorba... Îl ştii pe Bistriţeanu?, pădurarul... Eu ştiu totul, că restaurantul din târg e-al meu; îl conduce frate-miu. A plecat cu una la ziuă – să mă ierte doamna!, se înclină în faţa Dianei – şi s-a întors pe al prânz, că autobuzul a trebuit s-o aştepte pe aia, care a venit mândră, îmbujorată şi fericită... că proastele, voiam să spun un cuvânt mai urât, dar e doamna... că proastele vor să se dea şi-n stambă... O ştii pe Sânziana, soţia lui Bistriţeanu, mititică, da' rea ca o scorpie. După ce-a plecat autobuzul cu cei din capitală, a vrut să-i dea cu sticla în cap, o sticlă de Frâncuşă, de-asta, cu gât lung, şi l-a nimerit în umăr. Stă şi-acum în ghips. Doarme la sor-sa, peste deal, în Izvoarele. Sânziana i-a trimis vorbă că-l primeşte acasă, de dragul copiilor, dar îl aşteaptă cu arma încărcată cu alice pentru păsări; „la primul pas greşit, îi umplu fuduliile cu plumbi, să se sature, că de-alea eu nu mai am nevoie; patru copii mi-ajung..." Mă iertaţi, doamnă! – se înclină iar în faţa Dianei. De-ale noastre, de pe-aici. Ehe, domnul Dan – îl arată cu privirea pe Daniel – e alt soi, sămânţă de-a lui Ciobanu şi din ţarina alor Adomniţei, soi tare bun, că-i pusesem gând râu mai de mult, când trecea pe-aici cu marfă spre Iaşi; am o nepoată la Suceava, dar a fugit cu un neamţ care aducea ajutoare la o biserică de-a lor, o sectă din astea, care au umplut Moldova lui Ştefan. A trecut-o ăla graniţa ascunsă în lada de scule. Au şi doi copii acum... Ce, toate au noroc să ia unul cu sonde în spatele casei?! Ştii că Adela îşi face bagajul? Arabul îi deschide o casă de modă în Bucureşti. Păcat! Era cea mai bună croitoreasă din zonă. Gata, vă las, că mi-a rămas ucenicul cu toată bucătăria pe cap; acuşi o aud pe Floricica mea strigându-mă, că se aude până la apa Moldovei – zice şi se înclină iarăşi în faţa Dianei, fugind pe uşa beciului, a cărui zăvor se aude tras pe dinăuntru.

– Are scară din bucătărie direct în beci – arată Daniel cu privirea, în timp ce umple un pahar cu vinul galben, uleios. Încet, câte puţin – arată Dianei spre pahar. Vezi ce scrie pe sticlă? 1981; eu aveam vreo şase ani; cred că din ăsta mi-a dat tata să gust, când am plecat în convoi de trei căruţe cu cai spre Iaşi cu marfă. Am dormit tun până la Târgu Frumos; ţin minte că am plâns de ciudă, că n-am văzut apa Siretului... Să fie într-un ceas bun venirea ta aici, doamna mea! – ciocneşte Daniel paharul său de-al Dianei, gustând apoi, doar ca s-o vadă pe doamna din faţa sa că bea măcar o gură; „până-i dă de gust" şi aşa se întâmplă, că Diana, gustând, soarbe imediat jumătate de pahar.

Chelneriţa aduce câteva platouri pe masa lor, oferindu-se să umple paharul golit pe jumătate, dar Daniel îi face semn că nu.

– Restul, acasă, deseară, la culcare – îi şopteşte Dianei, când rămân singuri.

– Şi dacă vine apa mare, sau intră vulpea la găini, ori lupul la oi?, că astăzi nu-i rost să rămân grea, ca să fie şi ăsta un motiv de abstinenţă...

Râd amândoi, începând să guste din bunătăţile care au atras-o pe Irina cât să-i facă mama un sendviş, grăbită să se întoarcă în alt leagăn, la umbra unui nuc bătrân. După un timp, vizibil moleşită de vin, cu obrajii aprinşi, dar cu ochii plini de lumina blândă a unei bucurii mocnite, Diana se aşează mai bine pe scaun, făcându-i semn lui Daniel să vină cu scaunul său alături de ea, să-l poată ţine de braţ, lăsându-se în voia soarelui care pare să-i orbească.

– Ştii, iubitule, de ce te-am chemat? În locul ăsta magic, vreau să-mi spun şi eu povestea... Puţin a lipsit să refuz intrarea în curtea Mausoleului. Ţi-am spus doar jumătate din poveste; jumătatea care ne-a făcut să plângem. După întâmplarea cu compunerea, începusem să fiu mereu în centrul atenţiei; „ai ieşit ca păduchele în frunte”, m-a certat o educatoare de la casa de copii. La şcoală, câteva colege parcă-mi făceau ciudă. Poate şi pentru că povestirea mea, fără ultima frază, fusese publicată în revista liceului. Să te ferească Dumnezeu de răutatea infantilă!... Fetele, după ce şuşoteau un timp, se adunau şi-şi mâncau sendvişurile în apropierea mea, anume să-mi facă poftă... Într-o zi au început să se laude că părinţii le-au promis că le vor duce vara următoare cu maşina la Mausoleu, că vor face fotografii acolo, că se vor plimba printre statui – tot ce poate fi mai tentant pentru un copil. Atunci am izbucnit: „Şi eu am să mă duc! Am să învăţ bine şi-am să mă fac doctoriţă şi-o să am o maşină mare, nemţească, de culoare albă, cum are doctoriţa noastră. Şi-o să am un soţ tânăr şi frumos, care o să conducă maşina şi o fetiţă mai frumoasă şi mai deşteaptă decât voi toate la un loc...”

Diana s-a oprit. Lângă ea, regretând că nu-i poate vedea faţa, Daniel nu îndrăzneşte nici măcar să răsufle; totul pare că a încremenit. Doar Irina scoate din când în când câte un chiot de bucurie că-şi poate face vânt singură.

– Acum, iubitule, ai înţeles de ce am venit disperată la tine la căminul studenţesc prima dată? Nici Magdei, măcar, nu i-am povestit vreodată... La distanţă de peste trei decenii, fiica mea avusese aceeaşi

reacţie. Eu, care mă credeam un monument de austeritate, intoleranţă şi mândrie, chirurg de renume, solicitată de marile spitale ale lumii, m-am trezit căutându-te pe tine la cămin, cum făceau pe vremea mea studentele care păcătuiseră cu vreun coleg şi se treziseră că nu le mai vine ciclu – Doamne, câte drame s-au consumat atunci!... Îmi mai torni puţin vin? Te rog!... În sănătatea ta, iubitule! – face Diana un semn cu paharul, sorbind puţin apoi. Cât te-am urât uneori, noaptea!.. Nu puteam înţelege cum nu eşti în stare să îndrăzneşti... doar te jucai cu mine. Blestemam cărţile pe care le-ai citi şi-ţi creaseră un bagaj de cuvinte, de replici cu care mă aduceai în stare să-ţi cad în braţe şi, în ultimul moment, te retrăgeai, lăsându-mă să cad în gol... Las' că nici eu... – izbucneşte Diana în râs – nici eu nu eram mai brează; făceam mereu caz de vârsta mea, dar eram mai prostuţă ca o adolescentă. Mă înfior când îmi aduc aminte cum te-am minţit că am cistită...

Diana se opreşte din nou şi se joacă îndelung cu paharul. Chelneriţa vine să-i întrebe dacă poate aduce alivencele, „numai dacă-s cele descrise de Creangă", o necăjeşte Daniel. Irina simte că-i vorba de ceva dulce şi sare din leagăn să se aşeze fuguţa la masă. Când Daniel oferă şi jumătatea din platoul său, împărţindu-l între mamă şi fiică, Diana abia aşteaptă să rămână din nou singuri, să se alinte:

– Gândeşte-te la ce munci suplimentare trebuie să mă pui, că am luat deja un kilogram... – apoi, după încă o gură de vin, se abandonează iar soarelui: Dacă mergem în Franţa în iulie, fugim câteva zile pe Coasta de Azur, să stăm la soare... Dar – schimbă ea tonul, turnându-şi singură un strop de vin, cât să-şi umezească buzele din când în când – nu ţi-am spus urmarea. M-am dus la doamna Mestecăneanu, doctoriţa care venea de trei ori pe săptămână la noi la cabinet, şi am întrebat-o cum pot ajunge doctoriţă. „Învăţând mult şi bine", mi-a răspuns, iar de atunci am început să-i fiu dragă. Când am ajuns la liceu, m-a învăţat pe furiş să fac injecţii intramusculare, să nu mai vină ea noaptea când era răcită vreo fată şi trebuia să i se administreze penicilină la şase ore. La facultate, în anii terminali, făceam de noapte în unele spitale; cel mai mult, la Chirurgie. Rar eram plătită; dar eu făceam voluntariat pentru că în spital era mai cald ca în cămin, iar infirmierele îmi dădeau întotdeauna, pe furiş, câte o porţie de mâncare. Visam să mă specializez în Medicină Internă, să mă întorc la casa de copii, dar continuam să stau noaptea la Chirurgie, că nimănui nu-i plăcea şi era nevoie; sânge mult, vaiete, morţi... Duceam şi bolnavii cu targa la sală ori la morgă, după caz. Mituş era şef; gura lui se auzea de la intrare. Doamne, rău mai era!...

„Ce stai ca paiaţa?! – mi-a strigat odată. Unde ţi-e masca? Vrei să-ţi curgă mucii în operaţie?, şi trage-ţi mănuşile mai repede!...” Era o urgenţă şi-o făcea el. Au început comenzile: bisturiu, pensă, tampon, ţine strâns, dilată mai tare... şi tot aşa, de-ale noastre, până la final. „Coase tu!”, mi-a ordonat iar eu m-am încordat, să nu fac pe mine de frică. Am început cusătura meticulos, cum văzusem la orele de practică. Aşa am început. Peste câteva zile, l-am auzit strigând: „Borş, unde te duci?” Eram pe trepte, că plecam la Interne; obţinusem aprobare să fac stagiatura acolo. „Da, da, pe tine te-am strigat”, mi-a făcut el semn. „Urgent, în sală cu mine!” Ajunsesem să-mi blestem zilele. Altele se odihneau; mai ales cele despre care se şoptea... Eu – calul de bătaie: „Borş, în sus, Borş, în jos... La noapte să-i pui în perfuzie atâtea grame de...” Nu-l interesa dacă pot rămâne peste noapte; el doar dădea ordine. „Pe ăsta mi-l perfuzezi tu, că toantele astea de asistente...” – şi ce era la gura lui!... Când i-am spus că-s pe schema de la Interne, m-a ţinut toată ziua în sală iar peste noapte mi-a spus să rămân în secţie, să am grijă de cei operaţi. Apoi asistenţa şefă m-a informat că-s pe schema de la Chirurgie. Începuse să-mi placă; poate şi pentru că eram băgată în seamă. Într-o zi am auzit o vorbă care m-a dat peste cap; credeam c-am să pic din picioare. „Pe-asta o regulează toată ziua dom’ profesor; pe-alea frumoase, doar când le cheamă la el.” Iartă-mi cuvântul urât, dar vreau să înţelegi de ce m-am răzvrătit: cu prima ocazie, când mi-a mai spus Borş, i-am replicat: „domnule profesor, mă cheamă Crăciun, nu Borş”. „Ei da! – mi-a aruncat el o privire zeflemitoare. După cât eşti de acră, ia întreab-o pe maică-ta: cred c-a mâncat numai borş cât te-a purtat.” „N-am cum, – i-am răspuns eu cu destulă insolenţă. N-am cunoscut-o pe mama, c-am fost părăsită în maternitate.” S-a uitat la mine cu faţa tăiată brusc de un sentiment pe care i-l văd mereu când operăm împreună şi constată că tumora este malignă. A plecat fără să spună un cuvânt. De a doua zi a început să mă strige pe numele mic, Adriana. Într-o zi, când i-am dus biletul de ieşire unuia pe care îl operaserăm împreună, bolnavul mi-a băgat în buzunar un plic; „domnul profesor a zis să vi-l dau dumneavoastră...” M-am dus la el în cabinet să i-l dau; erau bani mulţi – mă speriasem. S-a ridicat de pe scaun, m-a invitat să iau loc, mi-a turnat cafea într-o cană spălată îndelung la chiuvetă – „la Chirurgie, igiena, înainte de toate, fetiţo!” – şi, aşezându-se şi el la loc, tot cu o cană de cafea în faţă, a început să mă întrebe de una, de alta... mi-a arătat nişte tratate de Chirurgie pe care să le cumpăr şi să le studiez – şi toate astea cu plicul acela burduşit de sute între noi,

pe mijlocul biroului. La plecare, m-a lăsat să ajung la uşă şi m-a strigat: „Doctoriţa Crăciun!" M-am întors speriată; nu mi se mai adresase niciodată aşa; o făcea doar cu colegele mai în vârstă; era forma lui de respect. „N-ai uitat nimic?", m-a privit dojenitor, apoi a surâs – un surâs scurt, cred că atunci... nu ştiu cum să-ţi spun... cred că mi-a fost drag, adică... mi-a plăcut cum mi-a surâs... A împins uşor plicul spre mine; „e munca ta. Dar să ţii minte legea nescrisă a noastră: niciodată să nu negociezi! Fă-ţi treaba bine şi măcar unul din zece îţi va fi recunoscător..."

Diana se opreşte. În liniştea punctată de scârţâitul leagănului şi împrăştiată când şi când de huruitul maşinilor trecând în viteză pe şoseaua din faţa hanului, mâna ei se întinde şi ia sticla de vin începută, privindu-i cu interes eticheta.

– Încă nu fusese îmbuteliată – i-o arată lui Daniel –, când s-au întâmplat cele povestite. Ţin minte ca acum: în plic erau bani mai mulţi decât aş fi primit eu ca stagiară pe un an de zile. Nici Magdei nu i-am spus. Dar am început să-mi pot permite: haine mai bune, pantofi, coafor, am descoperit că aveam nevoie să merg şi la cosmeticiană... Mi-am căutat o gazdă mai bună, am luat-o şi pe sora mea cu mine şi-am renunţat la hainele prea vechi şi la pantofii scâlciaţi. La un singur lucru n-am renunţat: şuba de şantier; fusesem de multe ori invidiată; ţinea şi de cald şi de frig. Într-o zi n-am mai găsit-o în cuier. „Am văzut-o pe dom profesor – mi-a spus o colegă. Zice să te duci la el în cabinet." Stătea culcat, înfofolit în şuba mea – răcise; n-a vrut să se ducă acasă; e tare fricos de boală; fricos ca un copil. Am stat cu el şi l-am doftoricit. Nu, nu-i corect; l-am tratat; tu m-ai doftoricit când am fost gripată. Atunci mi-a făcut prima oară un compliment: „Eşti chiar frumoasă, mi-a spus. Poate că ţi-ar sta mai bine cu părul mai blond; acum, are o culoare incertă." Atât a fost. Deşi i-am făcut şi frecţii şi injecţii... Ceapă şi usturoi n-am folosit... – îl strânge Diana mai tare de braţ, săltându-se puţin, să-l poată săruta pe obraz. Poate, dacă ştiam şi foloseam, se întâmpla de pe-atunci... Spune-mi, – îl întoarce pe Daniel cu faţa spre ea – te-au indispus cele povestite de mine? E tatăl copilului meu, iubire... Am vrut să-mi ştii tot trecutul, să ştii despre mine totul. Ce zici, mergem?, că-i deja aproape amiază. Ia stai! – îl reţine pe scaun, obligându-l din nou să o privească în ochi. Ai tăi ce ştiu despre mine?

– Totul – răspunde Daniel.

– Cum aşa?!

– La paritate.

– Te omor! Iar mă necăjeşti...

– Când le-am spus că ne iubim şi că vom rămâne împreună toată viaţa, le-am spus totul. Crezi că mai trebuie ceva?

– Da! – face Diana pe serioasa, deşi ochii ei sunt plin de steluţe iar buzele poartă pe ele un zâmbet permanent. Trebuie să ştie că ne chinuim să mai facem unu, doi, sau mai mulţi copii.

– Asta-i numai treaba noastră – spune Daniel cu o anume sobrietate în glas. Şi-i bine c-am ajuns cu discuţia aici, că n-o să putem dormi împreună; mama-i foarte severă în privinţa asta.

– Îmi dau seama, mamă de cinci fete...

Daniel face un semn chelneriţei, plăteşte, elogiază ceea ce-au mâncat şi o roagă să transmită salutări „simpaticului domn Theo".

– A oprit un convoi de şase camioane din Ucraina, care merg la turci; douăsprezece persoane şi fiecare vrea altceva... – îl scuză soţia că nu poate veni să-şi ia rămas bun.

În faţa unui panou mare, cu imagini din filme realizate după opera lui Sadoveanu, Diana priveşte cu atenţie harta judeţului.

– Ia uite, suntem în judeţul Neamţ. Piatra Neamţ e la o aruncătură de băţ.

– Vrei să facem un ocol? Avem timp.

– Crezi că mai ţin minte pe ce străduţă era casa lui Alex?

– Poate-l reîntâlneşti pe cel care ţi-a dat şuba de şantier.

– O, nu!... – se amuză Diana. Şi-apoi, – devine ea gravă – trebuie să aibă vreo 50 de ani, cum îi mai rău pentru bărbaţi... Nu, asta nu! Ar fi jenant; ce să-i spun?! Şi de ce după atâţia ani?!

Irina se dă dusă greu din leagăn; „cum, nu vrei să ajungem mai repede la bunicuţa?", o întreabă Diana; „eu vreau, dar voi nu v-aţi mai săturat de vorbit, babelor! Aşa ne zicea doamna educatoare, mie şi Monicăi, vecina de pat cu care şuşoteam mereu când dormeau copiii". La maşină, Diana descalţă pantofiorii fetiţei şi-i arată pernuţa de pe canapeaua din spate, spunându-i că poate dormi sau poate să stea cum vrea.

– Eu voi sta cu tăticul în faţă. Ştiu că-i place să-şi odihnească palma dreaptă pe piciorul meu – îi şopteşte provocator, necăjindu-l, în timp ce-l ajută să mute genţile de voiaj în spate, pe locul dintre scaune.

– Las' că vezi tu când intrăm pe-un drum mai pustiu, spre munte... Poate oprim în poiana *La Mesteceni*, înainte de intrarea în defileu... Irina va avea de cules flori de munte... iar tu... – o ameninţă

Daniel, preocupat să-şi pună centura. Ssst! – devine atent, solicitând linişte. Sună un telefon.

– Magda... – oftează Diana, privindu-şi aparatul. Sper să nu mai vrea ceva, că i l-am lăsat pe bătrânul Haralambie şef. Da, scumpo – se adresează ea aparatului.

– Nana, nana, nana mea dragă! – sare Irina de pe locul ei, dar Diana îi face semn să se liniştească.

– Uite, dau pe difuzor, să-ţi auzi nana. Spune, Magda...

– Unde-aţi ajuns? – se aude întrebarea.

– La intrarea în paradis. Nu glumesc, iubito; tocmai am luat masa la Hanul Ancuţei.

– Nana, nana, am mâncat alivence – strigă Irina. Tăticul ne-a dat şi porţia lui.

– Ce-i, Magda, vreo urgenţă? – întreabă Diana, restabilind liniştea în maşină.

– Într-un fel, da – se aude glasul tremurat al Magdei.

– Dacă-i cazul, întoarcem – şopteşte Daniel. În patru-cinci ore, ajungem.

– Nu, Daniel scumpule, nu-i cazul să vă reîntoarceţi din paradis – spune Magda. Mergeţi şi îngrijiţi-vă să găsiţi o cameră şi pentru viitoarea familie Zavate...

– Magda!... – strigă din răsputeri Diana, explodând de bucurie. Gata, te-ai hotărât? Să fie într-un ceas bun! Magda, îmi vine să te omor! De ce nu mi-ai spus de ieri? Mai stăteam şi noi câteva zile, să ne căsătorim odată; n-ar fi fost frumos, iubitule? – îl strânge de braţ cu putere pe Daniel, solicitându-i o sărutare, care se prelungeşte mult. Ah, îmi vine să vă omor pe amândoi!

– Pe Mugurel de ce? – întreabă Magda.

– Pe tine şi pe Daniel, scumpo. Tu – că nu mi-ai spus ieri ce aveai de gând; el – că n-a depus actele, să fim în regulă, că mama...

– Diana, te-am minţit – şopteşte Daniel. Cum crezi că mama...?

– Atunci, tot te omor diseară! – îşi şopteşte Diana ameninţarea, sărutându-i urechea. Magda scumpo, – se adresează în telefon – chiar vrei să vii la noi? Când?

– Imediat ce începe vacanţa parlamentară. Va fi primul nostru voiaj de nuntă, că luna de miere o vom face pe un vas de croazieră în Mediterana; Mugurel a cumpărat deja biletele, 28 de zile. Astăzi îl aştept să hotărâm cununia civilă. Voiam să fiţi primii care află că m-am hotărât... că... mă rog... Important e că m-am hotărât. Astăzi m-am

hotărât. Asta am vrut să vă spun. Ştiu că n-o să aveţi semnal acolo, în sat. Pe-aici e-n ordine totul, staţi fără grijă. Haralambie ştie să se impună.

Irina insistă să primească telefonul, să poată povesti cu lux de amănunte cum a avut voie să doarmă încălţată pe bancheta din spate, „în braţele mămicii, că tăticul conduce foarte bine; şi mămica a dormit", apoi vorbeşte despre Mărăşeşti şi elogiază cele două leagăne din curtea hanului. Daniel ar vrea să spună şi el ceva, dar telefonul este luat din mâna fetiţei de Diana.

– Sor-mea, te sărut mult! Şi, pentru prima oară, sărută-l şi pe Mugurel din partea mea – promit să-l îndrăgim amândoi, nu-i aşa, iubitule? – se uită spre Daniel. Magda, tâlharul ăsta mi-a dat *Grasă de Cotnari* din '81, din rezervele secrete ale hanului, iar acum simt că iau foc... Mai avem puţin şi intrăm în lateral, pe drumuri judeţene, apoi printre munţi, că m-am uitat pe hartă... Soţul meu m-a ameninţat că oprim într-o poiană, la intrarea în defileu. Cândva, mi-a povestit că tâlharii, înainte de-a le lăsa pe fete să plece pe drumul lor, fiecare i-a cules iubitei lui câte un buchet – se crede că asta le-a emoţionat cel mai mult pe fete... Doamne, Magda, ce fericită-s!... Deja am uitat tot; sunt o puştoaică zăpăcită... Ei... – începe Diana să râdă, îndesându-se cu umărul în Daniel iar cu mâna dreaptă jucându-se pe sub poala bluzei lui de vară, strecurându-şi-o pe sub cureaua pantalonilor – chiar tot n-am uitat... Te sărut, Magda!, şi felicitări! E-o zi mare; amândouă suntem fericite. Te sărut, te sărut, te sărut!...

– Doamnă, – reuşeşte Daniel să reţină telefonul aproape de gura lui – ştiu că ştiţi telefonul de la primăria noastră... Dacă...

– Uită-l, Magda! – strigă Diana. Fă-ţi provizii de sânge, că nu ţi-l mai dau pe Daniel. E-al meu! Tot!... Tot... – şopteşte, alintând cu palma piciorul lui Daniel.

Mult timp după ce telefonul a fost închis, în interiorul maşinii ieşite deja în şoseaua naţională, gonind în Nord, spre munţi, mai dăinuie aerul plin de mireasma unor buchete mari de flori de câmp instalat de vestea dată de Magda cu o bucurie aproape forţată, stranie la urma urmei, resimţită în glas; vestea că-n zilele următoare se va căsători cu Mugurel al ei a sunat mai mult ca un abandon; „niciodată nu mi-a lăsat impresia că-l iubeşte cu adevărat pe Zavate", gândeşte cu amărăciune Daniel.

– Ce păcat c-am lăsat actul meu de naştere acasă! – oftează Diana. Aşa mi-ar fi plăcut să i-o iau înainte!... N-ar fi fost frumos să ne

căsătorim la primăria din satul tău? Mă strânge în spate când văd la televizor pe toţi terchea-berchea, politicieni de tinichea, îmbogăţiţi prin escrocherii, că se duc în America, ori aiurea, să-şi oficieze căsătoria; ori pe astea, cărora noi le umflăm buzele şi le strâmtăm... ştii tu ce, ori le punem silicoane, că se laudă pe la posturile tv cele mai nocive cum s-au căsătorit ele cu tot felul de borâţi prin cele mai şic oraşe... Doamne, de ce nu mi-o fi trecut prin minte să iau certificatul de naştere cu mine?! – se vaită ea, căznindu-se să scoată dopul de plută al sticlei cu vin; bea o înghiţitură de om însetat şi pune sticla la loc. Gata, iubitul meu soţ, promit să nu mai gust! Voi dormi şi eu, cu tâmpla pe umărul tău. Vezi ce copil cuminte avem? – arată cu privirea în spate – a adormit deja. Aş vrea să-ţi mai fac măcar trei copii; să trebuiască să cumpărăm o maşină mai mare, cu locuri mai multe...

– Şi cu scaune rabatabile – o necăjeşte Daniel, atent la trafic.

– O, da... – îl aprobă Diana. Şi neapărat cu geamuri fumurii! – adaugă ca o concluzie şi-şi lasă capul pe spate, să-şi odihnească ceafa pe tetiera scaunului.

Când maşina coteşte în stânga pe un drum pietruit, Diana îşi mută capul, culcându-şi tâmpla pe umărul lui Daniel:

– Aş vrea să nu mai ajungem, iubire. Mai mult ca atunci, în primăvară, la Cernica, aş vrea să înnoptăm undeva pe câmp. Mai avem mult?

– Priveşte – îi arată Daniel înainte –, acolo începe defileul, intrăm între munţi.

După un timp, arată în jur:

– Uite ce pădure deasă de stejar. Ţi-a frică? – o priveşte cu atenţie.

– Da... – clatină Diana capul îndelung. Mie frică de tine – răspunde când Daniel lasă maşina încet şi se întoarce s-o poată privi cu atenţie. Mă tem că n-o să ai puterea străbunilor tăi, să mă reţii, dac-o să vreau să fug...

– Unde să fugi, mămico? – întreabă Irina.

– Acolo, să se ascundă printre flori – arată Daniel poiana care s-a deschis dintr-o dată în dreapta lor.

– Să ne oprim, să ne oprim! – strigă fetiţa. Nu-mi plac florile cumpărate; vreau s-adun un buchet de-aici, s-o bucure mult pe bunicuţa...

Maşina rulează încet, tot mai încet, până coteşte în dreapta printre doi brazi bătrâni şi înalţi, pe un podeţ ştiut de Daniel, şi intră în

marginea pădurii. Irina îşi încalţă în fugă sandalele şi sare din maşină, începând să alerge printre mestecenii înalţi, până ajunge în luminişul împodobit de flori. Sprintenă, Diana sare şi ea din maşină, admiră mestecenii din jur, cercetează scoarţa unuia, admirând-o, apoi începe să alerge în urma fetiţei. La intrarea în poiană, se împiedică şi cade, cufundându-se în pâlcul înalt de margarete. Daniel se grăbeşte să-i întindă mâna, s-o ridice, dar Diana îl trage peste ea. Se rostogolesc îmbrăţişaţi, culcând la pământ totul în calea lor până spre mijlocul poienii. Auzindu-le râsetele, Irina vine şi se aruncă asupra lor, cerându-le insistent să se mai rostogolească toţi trei. Apoi fetiţa scapă din braţele lor şi se întoarce în mijlocul poienii, să culeagă flori. Îmbujorată, răsuflând greu, ca după o fugă, Diana vânează clipa când îl simte pe Daniel deasupra sa şi-l imobilizează, arcuindu-şi picioarele pe după genunchii lui, într-o poziţie care-i place, că-i dă posibilitatea să conducă ea jocul, chiar dedesubt fiind. Îl sărută lung, eliberându-l cât să-i poată şopti: „Fii atent, să nu vină Irina încoace", dar Daniel nu-şi mai poate sălta capul să vadă – îmbrăţişarea femeii l-a făcut una cu trupul ei; „bine că am auzul antrenat; o aud departe, păşind încet prin iarbă; numai de nu s-ar speria de vreo broscuţă ieşită la soare", îşi zice şi se lasă în voia Dianei, făcând gesturi scurte, care o întărâtă şi mai mult; o iubeşte cu patimă, vânându-i cu abilitate momentul de apogeu, să-i poată îneca explozia de bucurie într-un sărut, în ciuda spatelui frământat fără milă de degetele Dianei insinuate pe sub bluza de vară primită cadou de Paşte.

– Doamne!... – exclamă Diana ca o concluzie când, rămasă prăbuşită pe spate, cu poala rochiei în dezordine, se simte trasă puţin de braţul stâng al lui Daniel, să poată sta cu obrazul pe pieptul lui. Doamne, Dumnezeule, ce mi-ai făcut, iubire!... – îi şopteşte în extaz.

– Nu te puteam duce aşa în sat – o necăjeşte Daniel –; mă temeam că-mi incendiezi casa cu focul din ochii tăi...

Răspunsul Dianei este un sărut scurt dat cu colţul drept al buzelor pe pieptul gol al lui Daniel. Rămân aşa amândoi, privind în neştire adâncul cerului senin.

– Mi-e teamă, Daniel...

– Tocmai s-a întâmplat. Ce teamă ai putea să mai ai?

– Că n-o să se mai întâmple.

– Poate nu ştii ce fân înalt şi des, plin de toate florile pământului am şi în spatele casei...

– Ce-ar fi să plecăm mâine în zori spre Bucureşti, să-mi iau certificatul de naştere şi să cer de la laborator alte certificate ale analizei sângelui, că cele vechi or fi expirate?

– Mâine seară putem fi înapoi; poimâine depunem actele.

– Cu o condiţie, una singură! – hotărăşte Diana. Înainte de cununie, mergem la un notar şi-mi vinzi o bucată dintr-o poiană cu multe flori, să fie a mea, s-o păstrez necosită, să avem ce tăvăli toată vara, c-o să venim la munte mereu. E-atât de plăcut drumul până aici!... Niciodată n-am crezut că se poate dormi atât de bine în maşină; te ştiam pe tine la volan, fetiţa pe braţele mele şi dormeam fără nici o grijă: nu telefon, nu ceas deşteptător, nu miros de cafea, nici întrebarea „azi ce accident mai rezolv?" Iar acum, aici... – rosteşte ea cu glasul tot mai sacadat – aici... De-ai şti ce uşoară mă simt... Vezi... – şopteşte ca pe o taină – deşi a fost, pot spune, cea mai crâncenă încordare – simţeam că mă prăbuşesc în gol la un moment dat; parcă m-ai fi aruncat în înaltul cerului şi cădeam undeva, pe altă planetă –, acum, după un aşa efort, nu mai simt nimic, nici măcar durerea de picioare nu mă mai încearcă; aşa dulce trebuie să fie liniştea bebeluşului odihnindu-se la pieptul mamei după ce a supt...

Buzele Dianei ating din nou pieptul dezgolit al lui Daniel şi rămân în atingere, semn că femeia a aţipit – doar palma stângă a lui Daniel i se plimbă pe creştet, alintând-o. De departe, se aud paşii fetiţei foşnind prin iarbă iar de la un moment dat, glasul ei îngânând linia melodică a ultimului cântec învăţat la pian.

– Să nu uiţi ce ţi-am cerut – rupe tăcerea vocea şoptită a Dianei. Ştii ce aud? Inima ta bătând, cu urechea dreaptă şi glasul fetiţei noastre, cu stânga. Vezi, liniştea de aici mi-a ascuţit simţurile.

– De ce crezi că atâta lume fuge în concediu la munte?

– Ai reţinut ce pretenţii am înainte de nuntă?

– Tu ce-mi dai?

– N-am cum, că-s toată a ta, nu ţi-ai dat seama că m-ai luat cu totul?

– Bine. Atunci, ca să dormi liniştită, îţi vând poiana asta, dimpreună cu mestecenii, pe un leu-simbol, că-i a mea, rămasă de la tata.

– Zău?! – sare Diana în capul oaselor. Hoţule, de ce nu mi-ai spus de la început?, c-aş fi tăvălit o bucată mai mare...

– O face deja fetiţa noastră – arătă Daniel cu privirea spre Irina, care aleargă prin iarbă să culeagă flori pe alese. Să vezi ce frumos e aici

primăvara, când înfrunzesc mestecenii iar pe jos e-un covor multicolor de flori, în special galbene şi mov, de la brânduşele de primăvară – „gingăşie, otravă, remediu”. Ştii cine a spus asta?

– De ce-l aduci mereu între noi? Eşti gelos pe şuba care m-a încălzit de atâtea ori?

– Îl preţuiesc pentru că mi-a pregătit sufletul să te întâlnesc şi ţi-a ţinut tovărăşie în atâtea nopţi de singurătate, când i te dăruiai. Sunt sigur că-n nopţile acelea ai învăţat toate câte mi le dăruieşti acum. Într-o zi, după ce ne-om cununa, vreau să revenim toţi trei aici. Irina va culege flori – cele rămase netăvălite, evident – iar noi doi vom rescrie ultima pagină a romanului. Ovidiu spunea: *finis coronat opus*[1]. Nu-mi place finalul romanului; autorul a fost nedrept cu femeia aceea coborâtă parcă din poza doamnei Vlada de la Ateneu – plină de măreţie!... – şi, când doctoriţa ginecolog i s-a dăruit, a explodat din ea patima... Doar tu ai mai egalat-o astăzi; chiar şi momentele cât ai aţipit au fost aidoma celor cât ea, ca specialistă, dormind pe braţul lui asemeni ţie aici, şi-a vizualizat fecundarea.

– Poate c-am încercat şi eu s-o fac – murmură Diana, umezindu-i iar pieptul cu colţul buzelor. Promit să experimentez până scap de mijlocul ăsta subţire, la care ar fi atentat un tânăr cândva, în parc, dacă eu i-aş fi lungit urechile... Te-am întrerupt; plănuiai cum...

– Aş face-o pe doctoriţa aceea să-şi răscumpere toate greşelile, rămânând gravidă, părăsindu-şi soţul, acel personaj notoriu politic, dar greţos ca bărbat, dedulcindu-se mereu cu favorurile unor femeiuşti fără căpătâi, care n-au altă monedă de schimb decât sexul; vreau să înţeleagă că soţul ei n-o merita; să fie convinsă că viaţa ei poate continua la alte cote doar alături de tânărul care a cucerit-o. E dreptul lor, dat de Dumnezeu, să fie fericiţi. Şi, toţi trei, – ea, tânărul ei soţ şi copilul crescut mărişor deja –, să ajungă, la începutul lunii iunie, asemeni nouă, într-o poiană ca aceasta. Nu suport romanele cu final trist – suficient că finalul vieţii noastre este jalnic oricum, oricâte realizări măreţe şi bucurii sincere am avea de-a lungul vieţii. Nici măcar să murim cu zâmbetul pe buze nu putem...

– N-ai dreptate, iubitule – spune Diana pe un ton venit parcă din altă lume. Eu am văzut un bărbat frumos, în puterea vârstei, murind fericit: iubise în taină o domniţă; o luase de soţie când ajunsese o doamnă ca o împărătească şi-mi mulţumise că eu, care, spunea el, arătam

[1] Sfârşitul încununează opera (lat.)

ca o prinţesă blondă l-am vegheat în ultimele clipe. Vezi norul acela? – se întinde braţul Dianei spre cer – este el; s-a oprit o clipă din lupta lui cu ursul şi m-a vegheat, să se convingă că trăiesc aici, la intrarea în teritoriul omului şi-al ursului; o clipă de iubire i-re-pe-ta-bi-lă – accentuează ea ultimul cuvânt, silabisindu-l apăsat, apoi stă mult timp aşa, răsturnată pe spate, privind cerul.

Când, impacientată de nemişcarea învăluită în tăcere a tânărului de alături, se ridică într-un cot, face ochii mari şi se aruncă asupra lui:

– Daniel iubitule! – îi ia obrajii între palme şi-i acoperă cu sărutări precipitate, parcă n-ar vrea să-i piardă vreuna din lacrimile rostogolite spre colţurile gurii. Iubitul meu, ce-i cu tine?! Scumpule...? Doamne, ce-am făcut?! Ce-am spus aşa grav, că te-a răscolit într-atât?

– Vezi? –întinde Daniel braţul, arătând norul. Acela-i tatăl meu; s-a oprit din lupta lui cu ursul, ca să ne poată privi; cred că-i fericit că ne-am oprit aici, pe pământul lui, lăsat moştenire mie...

Diana are un recul; face ochii mari, privindu-l speriată. Ridicată brusc în capul oaselor, pare că se retrage ca din faţa unui pericol.

– Vrei... să... spui...?... – murmură ea.

– Da, Diana, – o priveşte Daniel senin – eu am fost puştiul acela tuns chilug, furios că nu mai venea medicamentul pentru care vânduserăm oile, speriat de moartea iminentă a tatălui, ameţit de foame, pe care tu l-ai luat de braţ şi l-ai dus în sala de mese. „Porţia mea!" – i-ai şoptit bucătăresei. Apoi ai revenit să mă duci înapoi în salon; rugaseşi o infirmieră să schimbe lenjeria de pe patul vecin. Ai scos dintr-un fişet o muşama şi-ai aşternut-o la picioare; „dragul mamei, nu-ţi mai descălţa bocancii; eşti prea obosit; întinde-te aşa" şi mi-ai aşezat mai bine perna sub cap. „Aveţi un băiat tare frumos – i-ai spus tatii –; ochii ăştia negri, ca ai dumneavoastră, multe inimi or să frângă..." iar tata a zâmbit fericit – ultimul lui zâmbet...

– O, Doamne! – îşi duce Diana palma la frunte, coborându-şi-o apăsat pe ochi, parcă şi-ar lua ceaţa, să-l vadă mai bine pe Daniel. Când m-ai recunoscut că-s eu aceea?

– În parc. Îl urmărisem pe domnul profesor să-l întreb dacă mai ştie ceva de doctoriţa aceea tânără, blondă ca un înger.

– Nu pot să cred! – scutură Diana capul cu disperare. Ai ştiut tot timpul cine sunt... cine suntem – pariez c-ai recunoscut-o şi pe Magda!

– Ţin minte că i-a făcut tatii, cu de la sine putere, morfină, să moară liniştit...

Diana închide ochii şi clatină capul îndelung, parcă ar jeli. Se opreşte, inspiră adânc, profund, ca un început de oftat şi deschide ochii, fixându-l pe Daniel:

– Bine, Daniel... Şi când ai fi avut de gând să-mi spui acest secret?

– Tocmai am făcut-o, Diana. M-am temut c-o va face doamna Aurelia, astă iarnă. Mă chemase la ea mai mult ca să se asigure că prezenţa mea în viaţa ta nu-i un gest oribil de răzbunare că tata n-a putut fi salvat.

– Înseamnă că ştie şi Mituş cine eşti; altfel nu-şi avea rost spovedania lui când m-a dus la motel...

– ...şi cadoul adus din Ierusalim... – îşi arată Daniel cruciuliţa din aur de la gâtul său. Ascultă, Diana! – devine el ferm, făcând-o pe doamna din faţa sa să-l privească plină de nedumerire, aproape speriată. De opt ani, nu te am decât pe tine în gând. Tot ce-am citi, ce-am făcut, cursurile de tot felul de la Casa Studenţilor la care am fost înscris în anii întâi şi doi au fost paşi timizi, dar necesari, să mă şlefuiesc şi să am puterea dar şi priceperea să mă prezint demn în faţa ta când ţi-aş fi adus buchetul de flori, cum m-a rugat tata s-o fac, drept mulţumire că te-ai purtat atât de frumos cu el în ultimele clipe. Dar n-a fost să fie aşa. Am citit undeva că nici scriitorii cei mai mari nu-şi pot stăpâni în totalitate personajele. Noi, destinele, nici atât. Când mi-a telefonat mama speriată că s-a interesat de mine un fost colonel de Securitate, m-am temut c-aş putea fi acuzat de pedofilie şi, speriat de-o aşa infamie, te-am uitat. Dar când ai venit la mine la cămin, să-mi propui să merg la fetiţă, să te ajut s-o recapeţi, am simţit că-ţi sunt dator cu mai mult decât un buchet de flori. O vezi pe Irina? – arată cu privirea spre fetiţa alergând prin fânul înalt – a adunat ea buchetul cu care îţi eram dator. Mai departe, tu hotărăşti. Maşina stă cu botul spre şosea; în dreapta, acolo unde se zăreşte casa aceea de pe colină, mai jos de biserică, e fosta şcoală unde am învăţat primele patru clase. Pe geam, se vede tot drumul până la intrarea în defileu. Când tata era plecat la Iaşi ori la Suceava cu marfă, eu şi Mioara stăteam numai cu ochii pe fereastră, să-l vedem întorcându-se; ştiam că ne va aduce ceva bun. Acum avem şcoală nouă. Clădirea aceea a devenit cămin cultural şi bibliotecă; stă închisă de mai mulţi ani, că-n văgăuna asta uitată de Dumnezeu nu vine nimeni să se ocupe de aşa ceva. Doar iarna, contabila primăriei stă sâmbăta şi împrumută cărţi celor din sat. În stânga, e drumul de întoarcere spre civilizaţie. Promit să te înţeleg dacă-mi ceri s-o iau la stânga! Înainte de-a se înserа, voi parca

maşina lângă blocul în care locuieşti; nici măcar nu voi urca în apartament. Doar am să te rog să te mai gândeşti şi, indiferent ce vei hotărî, să nu uiţi că i-am promis Irinei c-o voi duce la altar când se va căsători. Asta-i tot – face Daniel un gest simplu, de confirmare a celor spuse.

Ocolindu-i privirea, Diana se ridică, îşi trece de două ori palmele peste poala rochiei, s-o întindă şi porneşte spre maşină încet, cu paşi mărunţi, atentă pe unde calcă, să nu se împiedice din nou. În urma ei, Daniel se ridică alene, caută un timp cu privirea pe jos, peste tot pe unde s-au rostogolit, găseşte telefonul său mobil căzut din buzunar, îl ridică şi porneşte după Diana. Ajunsă deja la maşină, femeia a descuiat portbagajul şi se preocupă de pachetul pus anume deasupra; „nu pot urca în maşină aşa", pare să-şi spună sieşi. Dezbracă rochia, surâde uşor, aproape trist, ca o părere de rău când o vede pătată de verde pe spate, o împătureşte şi o înghesuie într-un colţ al portbagajului, apoi, fără să-i pese că-i doar în chiloţi şi sutien, desface încet pachetul şi scoate rochia cu care venise la cununia Brânduşei. Încalţă o pereche de pantofi noi, cumpăraţi de curând şi, în aceeaşi tăcere de până acum, ar vrea să închidă capacul portbagajului, dar vede mâna lui Daniel întinsă mult, să poată lăsa să-i cadă telefonul mobil în colţul cel mai îndepărtat.

– Şi-ntr-un caz şi-n altul, nu-mi poate fi de folos; aici nu avem semnal – răspunde el privirii întrebătoare a Dianei aruncate spre colţul portbagajului.

Vede cheia maşinii întinsă către el şi o ia. Continuând să-i ocolească privirea, Diana merge la fel de tăcută şi se aşează cuminte pe locul ei din faţă, lângă şofer. Irina vine în fugă, purtând ca pe un trofeu buchetul mare de flori. Daniel o ia în braţe şi o sărută apăsat şi umed pe obrăjori, spre bucuria fetiţei, care strânge mai cu putere buchetul la piept, în timp ce este ajutată să urce pe bancheta din spate. Înainte de-a urca şi el la volan, Daniel mai aruncă o privire în urmă, spre porţiunea mare de iarbă culcată la pământ. „S-o crezi tu, frumoaso, că eu, urmaş de tâlhar, te voi duce înapoi la Bucureşti dacă mi-o vei cere!... Te las, totuşi, să văd ce hotărăşti..." – îşi zice şi, păstrându-şi aerul grav, urcă la volan. Porneşte motorul, rulează puţin, până ajunge cu roţile din faţă pe podeţul de peste firişorul de apă ce curge pe marginea şoselei şi frânează. Lângă el, o vede cu coada ochiului pe Diana privind fix înainte, către pădurea de brazi seculari de dincolo de şosea; nu face nici un gest; nici măcar nu aruncă ochii vreo clipă spre Daniel. Doar într-un târziu, întreabă:

– Cât din poiana asta e-a ta?

– Toată, de la pâlcul de brazi de colo, înapoi, până unde se termină pădurea de stejari, şi-n deal, până la poala muntelui, unde-i cariera de calcar, că şi aceea a fost a tatii, dar au luat-o la naţionalizare. Străbunica mea după tată a fost împroprietărită cu acest teren şi cu un altul, peste deal, unde-i livadă acum; era văduvă de război; străbunicul murise la Oituz. De ce? – întreabă Daniel, când Diana continuă să tacă, privind în gol pădurea din faţa sa.

– N-am să plătesc nici măcar leul-simbol pentru poiana asta – îi răspunde. Ce faci? Mai ţii mult piciorul pe frână? – îl întreabă iar când maşina începe să ruleze, ieşind cu botul în şosea, trage cu putere de volan în dreapta. Înainte de cununie, – spune pe acelaşi ton grav când maşina porneşte spre sat – mergem la notar şi-mi donezi, ca dar de nuntă, poiană şi pâlcul de mesteceni, să rămână totul aşa, să ştiu că tata va trece mereu pe deasupra, sperând să ne vadă... – şi brusc se întoarce spre el şi se întinde, să-l poată săruta pe obraz, pentru ca imediat să-şi lipească buzele de urechea lui, să-i poată şopti: Să ne vadă iubindu-ne între flori... Credeai că scapi aşa uşor de mine?!... Sunt mai rea decât râia, să ştii! – îl ameninţă pe un ton ferm.

– Ba eu sunt râia lui tăticu' – intervine Irina, continuând să numere florile cu glas tare: Optzeci şi trei, optzeci şi patru... Tăticule, – se opreşte fetiţa din numărat – cum adică *din flori*?!

– Ce-anume, scumpo? – întreabă Daniel.

– Ei, *din flori*... – se supără Irina. Optzeci şi opt, optzeci şi nouă, nouăzeci... Nu mă mai întrerupe, să nu le încurc. Ce, tu n-ai auzit? Copil din flori; se spunea odată şi la televizor despre cineva, un mare muzician, că-i copil din flori... Înseamnă că părinţii au stat culcaţi între flori, cum ai stat tu cu mămica astăzi? Nouăzeci... Nu! Nouăzeci a fost. Vezi că m-ai încurcat? Nouăzeci şi unu, nouăzeci şi două... Trebuie să ştiu câte sunt, să-i spun bunicuţei să mă sărute...

Pe scaunul din faţă, Diana şi Daniel s-au întors unul către celălalt şi se privesc perplecşi. După un timp, îşi duc palma la gură, şi, muşcându-şi rădăcina degetului mare, se abţin cu greu să nu izbucnească în râs. Pe bancheta din spate, Irina, afişând un aer grav, continuă să numere florile.

– O sută şaptesprezece! – strigă ea victorioasă, apoi, preocupată intens de buchet, adaugă ca o concluzie: Eu vreau un frăţior din flori, să fie frumos şi voinic; mai ales voinic, să mă apare de copiii care bat fetiţele... O sută şaptesprezece!... – strânge cu drag buchetul la piept.

Am s-o rog pe bunicuţa să mă lase s-o sărut eu de o sută şaptesprezece ori, că-mi place să stau în braţele ei şi s-o sărut... Tăticule, nu-i aşa că şi tu ai fost făcut în flori?, că eşti frumos şi voinic... Am s-o întreb pe bunicuţa...

*
* *

– Poftim, du-te şi-o întreabă – arată Daniel fetiţei cu privirea spre bătrâna oprită în capătul de jos al scării pridvorului unei case mari, ţărăneşti, în stilul caselor de munte, scăldată în lumina unei amiezi toride. Iubita mea prinţesă blondă, chiar dacă te-ai făcut şatenă între timp, zmeul care te-a răpit îţi spune bine-ai venit în ţinutul lui! – se înclină Daniel în faţa Dianei imediat ce-i deschide portiera, oferindu-i mâna să se sprijine, să poată coborî.

– Stai lângă mine, te rog! Am nişte emoţii!... – îi şopteşte Diana, ţinându-i strâns degetele mâinii care a ajutat-o să coboare.

– E şi normal – se apleacă Daniel spre urechea ei. Mamele zmeilor sunt cele mai rele – adaugă, ducând-o la braţ către bătrâna care se lasă sărutată mereu de fetiţa agăţată cu braţele de gâtul ei şi cu picioruşele încolăcite în jurul mijlocului.

– Bunicuţă, sunt o sută şaptesprezece, dar eu las o sută pe mai târziu. Ea este mămica mea; îţi aduce flori de la noi, din oraş, că ea n-a cules de-astea frumoase; a dormit cu tăticul între flori de-astea albe... nu ştiu cum se cheamă...

– Margarete – îi şopteşte bătrâna, păşind în întâmpinarea Dianei.

– Bunicuţă, – o reţine Irina, vorbindu-i pe un ton care prevesteşte ceva grav în ceea ce are ea de spus – nu-i aşa că tăticul e făcut în flori? Vreau să-mi facă şi mie mămica un frăţior tot din flori, frumos şi voinic ca tăticul, să mă apere de copiii bătăuşi. Aşa spunea cineva la televizor, că toţii copiii din flori...

– Mânca-te-ar bunica de odor scump ce eşti? – o sărută bătrâna pe ambii obrăjori, continuând s-o ţină cu braţul stâng, în timp ce dreptul se întinde, s-o apropie de Diana: Bine-ai venit, draga mamei! – şi o sărută pe fiecare obraz iar în final, pe frunte.

Diana se apleacă, îi ia mâna să i-o sărute, apoi pune la pieptul ei, peste florile de câmp, buchetul adus de ea:

– Bine te-am găsit, mamă!

– Vezi, draga mamei; ia aminte şi tu, Daniel: în curtea noastră n-a fost niciodată atâta soare şi o căldură aşa de blândă...

– Închipuie-ţi cum ar fi mistuit casa asta flăcările ochilor tăi dacă nu ne-am fi oprit la *Mesteceni*... – îi şopteşte Daniel Dianei cât timp bătrâna, umblând prin cerdacul lung cât faţa casei, cu Irina în braţe, tot agăţată de gâtul său, până găseşte un vas din ceramică pictată, în care să pună florile.

– Închipuie-ţi că îmbrăţişarea mamei m-a topit. Presimt că până deseară flăcările vor fi mai mari, să dau de furcă acestui zmeu – ameninţă Diana, stând încă lipită de umărul lui Daniel.

– Dragii mamei, – le face bătrâna un semn – poftiţi de intraţi; casa vă aşteaptă.

Cu un gest scurt, dar precis, braţele lui Daniel se trec peste umerii Dianei, stângul, şi pe sub genunchi, dreptul, săltând trupul femeii, care n-a mai avut timp să reacţioneze, doar s-a agăţat cu braţele de gâtul tânărului, culcându-şi obrazul pe umărul lui. Daniel o poartă cu uşurinţă în sus, pe treptele pridvorului înalt, vrând să intre în casă.

– Fiţi binecuvântaţi! – face bătrâna cruce asupra lor, grăbindu-se să le deschidă o uşă anume.

Daniel întră cu Diana în braţe, se apropie de patul lat, de pe vremuri, cu tăblii de stejar furniruit, decorate cu picturi din furnir, păsări şi flori, o ţine o clipă în aer, prezentând-o ca pe o jertfă rafturilor cu cărţi de pe peretele de dincolo de pat, savurează zâmbetul femeii – „lasă-mă să cad; ştii doar că-mi place” – şi-i dă drumul abia când o apropie de aşternuturile curate, pregătite ca pentru oaspeţi. Se apleacă şi o sărută cu drag, apreciind cu încă un sărut mai scurt gestul Dianei de a-l strânge cu putere la pieptul ei.

– Bine-ai venit în casa noastră! – îi şopteşte.

– Bine v-am găsit! – se înclină Diana în faţa bătrânei; imediat şi spre Daniel, de îndată ce se ridică de pe pat. Văd că ai doar un braţ ocupat, mamă – arată spre Irina, care mai stă încă agăţată de gâtul bătrânei. Promit să-l ai şi pe celălalt la anul...

– Apoi o coborâm pe Irina, să lase loc altui licurici... – completează Daniel.

– Cum o vrea Dumnezeu, dragii mamei! – aprobă bătrâna, invitându-i să le prezinte casa.

Chiar şi Daniel constată unele schimbări; „s-a ţinut de cuvânt bădia Ion”, îşi surâde când vede baia nouă, elegantă, cu intrare din dormitorul mare, dar şi din hol; „este cu apă caldă din serpentina din

sobă, pusă de Ionel, tatăl lui Daniel, soţul meu al doilea, Domnul să-l aibă în paza lui! – spune bătrâna. Apa vine de sus, din deal, opera primului meu bărbat, Pamfilie, odihnească-l Dumnezeu şi pe el; că era şi el meşter la de-astea, da' Ion al Mariei, care a fost sudor, îi întrece..." Când termină de prezentat şi beciul adânc şi lung, – ca o hrubă de pe timpuri, înţesat cu borcane, sticle, damigene şi butoaie, zidit în întregime cu piatră de fântână, „adusă din jos, din dealurile Luncanilor", le arată bătrâna –, îi invită în camera mai mare, unde aşteaptă câteva mese alăturate, ca pentru o adevărată petrecere, acoperite cu feţe de masă înflorate. Le pune pe braţe prosoape albe şi-i invită să-şi spele mâinile înainte, „că de răcorit, avem de toate puse la gheaţă, iar de-ale foamei, oalele stau pe plită... mai aduc şi fetele..." Cât timp Diana şi Irina se spală, Daniel aduce din portbagaj bagajele şi le depozitează în camera unde vor dormi, ocupând tot spaţiul de sub ferestre şi al doilea pat de la picioarele patului mare. Bătrâna a început deja să pună masa. Diana şi Irina aleg dintre bagaje cadourile pregătite, îl aşteaptă pe Daniel să revină din baie cu hainele schimbate, să nu-i descopere cineva petele de verdeaţă, să participe şi el la momentul când mama sa primeşte cadourile şi, evident, toţi cad de acord că îmbrăţişările trebuie date Irinei, „mai ales cele pentru naşa ta, să i le duci personal", spune bătrâna. Când este strânsă şi ea în braţe şi sărutată apăsat pe obraji şi pe frunte, Diana stă multe clipă cu braţele în jurul gâtului bătrânei, până se hotărăşte să şi le retragă.

– De fericire, mamă – zâmbeşte ea printre lacrimi. Un defect al meu, mamă; nu pot lăcrima decât de fericire. Primele lacrimi din viaţa mea le datorez lui Daniel – adaugă, lipindu-se strâns de braţul tânărului, parcă i-ar cere protecţie.

De afară, de pe treptele de urcare în pridvor, se aud paşi mărunţi şi îndesaţi.

– Niel, Niel, Niel! – răsună strigătul de bucurie al unui copil, apoi uşa este dată violent de perete iar în încăpere intră un băieţel de vreo trei ani, aruncându-se spre braţele întinse ale lui Daniel care îl prinde de subţiori, îl ridică, îl roteşte pe după cap, se preface că-l scapă şi-l prinde pe palme, sfârşind prin a-l strânge la piept ca pe un bebeluş.

– Îmi dai un pupic? – iar copilul îl sărută cu drag pe obraji. Ştii cine este ea?

– *Iina* – răspunde copilul şi, lăsat jos de Daniel, merge spre fetiţă, o ia în braţe şi o sărută. Mi-ai adus *fişcă?*

– Ţi-am adus; e-n geanta frigorifică – răspunde Irina mândră, luându-l de mână, să-l ducă în camera vecină, dar se opreşte în faţa femeii rămase în uşă, cu un coş de nuiele în mâna stângă, acoperit cu un ştergar înflorat. Săru' mâna! – se înclină fetiţa. Tu eşti Rodica. Mi-a spus tăticul c-o să ai o fetiţă – alintă palma ei burta rotundă a femeii, sărutând-o.

Rodica se apleacă şi o sărută lung pe frunte, lăsând-o apoi să iasă pe uşă cu băieţelul de mână.

– Bine-aţi venit! – rosteşte Rodica încet, lăsând coşul pe colţul unei mese, ca să aibă braţele libere, să le poată desface larg: Diana, scumpa noastră!... Eşti aşa cum mi te-a descris mama când s-a întors de la nunta Brânduşei; te-a văzut de departe, din uşa bisericii. Mama spune că ceea ce-a văzut în parcare este cea mai frumoasă îmbrăţişare...

O cuprinde cu braţele şi o sărută cu afecţiune pe obraz, continuând apoi să-i ţină mâinile amândouă, privind-o cu ochii scânteindu-i de plăcere:

– Diana, deja te consider sora mea cea mai dragă. Îţi fac o mărturisire – arată cu privirea în direcţia lui Daniel –, mă bucur mai mult pentru tine: ştiu ce frate am! Lasă-l să facă din tine în fiecare zi o femeie fericită, să ai mereu privirea asta senină şi catifelată; asta e baza, că restul şi-l clădeşte fiecare. Frate-miu, – face un semn lui Daniel – vino să te îmbrăţişez şi pe tine. La fiecare venire a ta acasă, eşti tot mai...!... – îl măsoară ea cu privirea, făcând un gest de preamărire. Ca-n poveşti: ai crescut într-un an, cât alţii în zece. Mulţumesc pentru ceea ce-ai făcut din fratele meu! – se înclină în faţa Dianei, apoi o cuprinde iarăşi în braţe, cu mai mult drag, sărutând-o. Vezi, mamă, – se adresează bătrânei – ai şase fete acum.

– Ar fi fost şapte dacă venea şi doamna doctor Magdalena, că tare bine ne-am mai împăcat atunci noaptea, la nunta Brânduşei. Draga mamei, – se adresează Dianei – băiatul acela, pe care l-ai operat atunci şi... – se uită cu subînţeles spre Daniel – a scăpat?

– A plecat acasă pe picioarele lui, mamă – răspunde Diana.

Rodica întinde braţul stâng şi-l apropie pe Daniel, sărutându-l pe obraz:

– Ai făcut un gest tare creştinesc, Daniel, dându-i sânge...

Vălătuc vine grăbit, purtând victorios cu amândouă mâinile paharul mare cu frişcă, din care gustă mereu cu vârful unui deget:

– Uuuf! – face Irina pe supărata, luându-i paharul. Ori mă laşi să te învăţ să foloseşti linguriţa, ori mă supăr?

– *Si ţe*?! Eu pap cum *veau* – hotărăşte băieţelul, devenind docil când Rodica îl ia în braţe, îi şopteşte ceva şi-l aşează pe un scaun.

– Ori o asculţi pe Irina, ori te duc acasă! – îi hotărăşte mama. Ce-ai promis? Mereu m-ai întrebat când vine Irina...

Cei prezenţi se uită unii la alţii şi-şi zâmbesc.

– Ceilalţi doi, Răducu şi Mircea, sunt la stâna din vârf cu tatăl lor, că nu mai aveam zer; Gheorghiţă aduce caş proaspăt şi urdă dulce – răspunde Rodica privirii întrebătoare a lui Daniel. Ia să golesc eu coşul, că... – vorbeşte de una singură, începând să umple masa cu preparate din carne.

De afară se aude zgomot de cai opriţi undeva în curte, apoi intră pe uşă o femeie înaltă, cu o faţă cu trăsături clasice, aproape colţuroase, arsă puternic de soare.

– Săru' mâna, mamă! Bine v-am găsit! – se înclină ea în faţa tuturor. Avem aici o prinţesă – zice, oprindu-se la spatele Irinei, să-i poată lua capul între palme, s-o sărute pe amândoi obrajii – şi o împărătească... – se opreşte în faţa Dianei. N-am vrut s-o cred pe mama că plângăciosul de frate-miu ar putea aduce în casa noastră o... aşa... mândreţe... – începe ea să-şi rostească vorbele rar, poticnindu-se, cu obrazul tăiat de unda unei tristeţe adânci; imediat se preface că nu vede bine pe unde calcă, să nu se dea de gol că a recunoscut-o.

– Lele Marie, – intervine prompt Daniel, care a simţit degetele Dianei încleştate în braţul său – tot fudulă ai rămas şi nu porţi ochelari.

– Îs aşa de urâtă cu ochelari, că se sperie calul de mine – se înseninează ea, îmbrăţişând-o afectuos pe Diana. Fii binevenită în familia noastră!

Ar mai vrea să spună ceva, dar privirile tuturor se îndreaptă către bărbatul oprit în uşă – a luat toată lumina care mai venea de pe sală; înalt, lat în umeri, cu păr negru, argintiu la tâmple, faţa arsă de soare şi buza de sus acoperită de mustaţa arcuită spre colţurile gurii.

– Bună vreme tuturor! – umple vocea lui puternică întreaga încăpere. Sărut mâna, mamă soacră! – se înclină el în faţa bătrânei. Să nu mă certi că stau în uşă şi-ţi iau lumina, că, după cum lucesc ochii dumitale, ai zice c-ai adus soarele în casă, deşi, la drept vorbind, simt nişte raze izvorâte din doi ochi pe care i-am mai văzut... – face el un gest rotund, sporind tăcerea încărcată de nelinişte; Daniel chiar e gata să intervină cu o glumă, speriat că e vorba de Diana, „de ce nu le-oi fi spus la telefon că Diana e doctoriţa aceea blondă?!", se ceartă în gândul său, dar bărbatul a făcut deja un pas hotărât către masa din apropiere şi-şi

continuă vorba, preocupat de fetiţă: Ochi aşa frumoşi, negri şi migdalaţi, am mai văzut doar la tata-socru Ionel, Dumnezeu să-l odihnească! – spune, lăsându-se pe călcâie în faţa Irinei. Am auzit că eşti un licurici, cel mai frumos licurici, iar eu, care iubesc licuricii, ţi-am adus un prieten. Îl cheamă Rică – zice, scoţând din sân un pui de iepure vienez, cu blăniţa albastră. E-al tău. Când oboseşti să te joci cu el, îl duci în căsuţa lui; am lăsat-o în pridvor.

– Mulţumesc frumos! – înclină Irina capul. Uite... – i-l arată lui Vălătuc, tocmai când bărbatul sărută băieţelul pe creştet:

– Ţie, un sărut, măi Murdărici. Nu-i plac iepurii – şopteşte Irinei. El iubeşte gâştele; aleargă toată ziua după ele; e-ntr-un război permanent cu gâscanul, care-l ciupeşte mereu; nu-i aşa, Murdărici? – întreabă, dar copilul se uită spre el şi scoate limba, stârnind un val de râs.

Ridicat în picioare, bărbatul pare c-o descoperă acum pe Diana, dar n-o priveşte decât o clipă, că se întoarce spre Daniel:

– Măi cumnate, păi aşa ne-a fost vorba?! Ca orice Prâslea, te-ai dus în altă lume să aduci un măr de aur, dar tu ai adus un adevărat pom de aur înflorit... Sărut mâinile, doamnă! – se înclină respectuos în faţa Dianei, dând măsura bărbatului deprins a se purta elegant.

În faţa unui asemenea gest, Diana se simte dintr-o dată mândră, stăpână pe sine, ca în foaierul Teatrului Naţional şi-şi oferă cu graţie mâna să-i fie sărutată:

– Bine v-am găsit, domnule Ion! Daniel mi-a vorbit îndelung şi foarte frumos de dumneavoastră.

– În cazul dumneavoastră, doamnă doctor, vorbele sunt de prisos. Port încă în amintire semnul imperial, de un violet bătând spre movul cardinal, cu care a venit iubitul meu cumnat acasă înainte de Crăciun – îşi îndreaptă bărbatul indexul mâinii drepte către coada ochiului lui Daniel – şi mereu m-am întrebat cărui ceremonial a trebuit să-i facă faţă.

– Ioane! – şopteşte Maria disperată, privindu-i speriată pe toţi.

Luându-l mai bine de braţ cu stânga pe Daniel, parcă ar vrea să se lipească mai mult de el, Diana înfruntă cu calm privirea bărbatului din faţa sa:

– Domnule Ion, a fost un ceremonial de investire a acestui cavaler cu titlul de consort, la egalitate, în regatul viitoarei cununii, pe care îmi face plăcere s-o anunţ.

– Am remarcat deja că purtaţi inel de logodnă, domniţă. Să fie într-un ceas bun! Cumnate... – întinde mâna lui Daniel iar imediat ce i-o strânge cu mult drag, revine spre Diana: Doamnă, dacă nu ştiţi ritualul de după nuntă, s-o întrebaţi pe mama.

– Ştiu; mi l-a povestit Daniel şi-am să-l respect.

– Fără milă! Cu cât mai tare, cu-atât căsnicia-i mai dulce. De ce mustăceşti, Rodico? – aruncă o privire scurtă cumnatei. Vine acuşi de pe munte Gheorghiţă şi ne spune el cât a zăcut după, că tare-i dulce căsnicia ta; ia uite ce te-ai îngrăşat de-atâta dulce...

– Cumnate, ai şi început?!... – îi surâde Rodica.

– Măgarule! – bombăne Maria ursuză.

– Măi Ionele, – intervine bătrâna, abia stăpânindu-şi râsul – vezi că am o coadă nouă la mătură... Ce-o să creadă Diana despre noi?

– Prea târziu să mai creadă ceva, mamă dragă. N-ai auzit că l-a investit cu titlu de consort? Eu zic să pregătim nişte pahare degrabă, în cinstea investiturii „la egalitate", că timpul zboară; pe fereastră văd că ne vin întăriri... – arată cu privirea spre grupul de călăreţi intrat în curţi; trei femei şi patru bărbaţi au şi coborât de pe cai, aruncându-şi fiecare din mers căpăstrul calului său vreunuia dintre puştanii care mai stau încă în şa, să poată pleca imediat la trap pe lângă casă, către dealurile din spate, de sub poala muntelui.

– Daţi-mi voie să fiu eu vornicel – zice Ion, destupând sticla mare, burduhănoasă de rachiu luată din coşul adus de Maria –, să ne prindă înserarea „*Cu paharul plin în mâini,/ Precum e felul din bătrâni/ La orice chef între români*". Pe-o oaie merinos, cumnate, că nu ştii încheierea! – face un semn autoritar lui Daniel.

– Ba pe-un berbec de vreo doi-trei ani, cumnate; unul cu carnea frăgezită cum ştim noi, să-l facem într-o seară la groapa cu jăratec – îi răspunde pe un ton hotărât tânărul care, ţinând-o strâns cu braţul stâng pe după umeri pe Diana, face un gest rotund cu dreptul, parcă i-ar îmbrăţişa pe cei care tocmai intră pe uşă, trei surori şi patru cumnaţi, toţi cu privirea aţintită spre doamna care stă mândră, ca o împărăteasă, ocrotită de braţul lui Daniel. „*Şi-un prinţ la anul! blând şi mic,/* (Mai degrabă plângăcios ca mine, că lelea Maria se laudă mereu că ştie cel mai bine să legene) *Să crească mare şi voinic,/ Iar noi să mai jucăm un pic/ Şi la botez!*"[1]

[1] Citate din *Nunta Zamfirei* de George Coşbuc.

– Aţi auzit? – se adresează Ion pe un ton autoritar tuturor. A câştigat berbecul!

– Săru' mâna, mamă! – se aud imediat glasurile celor rămaşi încă la intrarea în încăpere – şi bine-ai venit la noi, Diana! – se înclină privirea lor către doamna care mai stă încă în arcul braţului lui Daniel.

Unul dintre bărbaţii aflaţi în spatele femeilor face doi paşi, până ajunge în faţa Dianei, să-i poată oferi un buchet de sânziene galbene şi albe:

– Pentru tine! Atâtea am putut găsi înflorite, dar sunt sigur că-n câteva zile, privirea ta senină şi zâmbetul cald cu care ne întâmpini va înflori toate sânzienele din fâneţele noastre, să poată face Prâslea coroniţe acestei prinţese – o alintă cu vârful degetelor pe Irina, care strânge cu putere iepuraşul la piept, privind cu teamă, dar mai degrabă cu surprindere, grupul compact din faţa sa – şi un pat de domniţă pentru tine, Diana, viitoarea mea cumătră, c-am auzit deja că vreţi, împreună, tu şi Daniel, să ne creştinaţi fetiţa. Fii binevenită la noi!

Deşi ţinută strâns de umeri, Diana simte că încep s-o lase genunchii; face un gest de retragere, să se aşeze pe scaun, dar palma lui Daniel îi strânge mai cu putere umărul stâng. „Ce-i cu mine?! – se simte ea străbătută de un fior, mai ales că strânsoarea umărului se repetă cu şi mai multă putere. Nu-s decât nişte oameni... – aruncă Diana privirea spre grupul compact din uşă, trei femei, toate înalte şi bine clădite, „seamănă cu mama", gândeşte, şi trei bărbaţi cât Ion de voinici, dar cu priviri mai degrabă neliniştite decât severe, cercetând-o atent. Sunt cu Daniel, care mă ţine pe după umeri... ce-ar putea să mi se întâmple rău?!" – se îmbărbătează ea într-o fracţiune de secundă şi, umplându-şi obrazul de zâmbet, face un gest de întâmpinare:

– Bine v-am găsit!

Mai întâi, primeşte cu o înclinare uşoară a capului buchetul de sânziene, – inspiră, să simtă parfumul florilor, pune imediat buchetul pe masă şi, întorcându-se către cel care i l-a oferit, nu-i ia în seamă gestul indecis, semn că ar vrea să-i sărute mâna; îi prinde braţele mai sus de coate şi, apropiindu-se jumătate de pas, îl sărută cu drag pe obraz:

– Mulţumesc de primire şi pentru sânziene, favoritele mele, domnule Gheorghiţă, viitorul meu cumătru Gheorghiţă – arată cu privirea spre mijlocul rotund al Rodicăi.

– Cumătru şi cumnat! – precizează Daniel pe un ton ferm, îmbrăţişându-i pe toţi cu privirea.

Obrazul celor şase, rămaşi încă în picioare în uşă, se umple dintr-o dată de lumină; se cunoaşte că se simt în largul lor; prezenţa Dianei nu-i mai intimidează; o privesc plini de dragoste, ca pe cineva din familie revenit acasă. Daniel face un semn cu braţul drept, începând să-şi prezinte surorile, care o îmbrăţişează cu căldură pe Diana, apoi, cumnaţii, păşind timizi, dar plini de zâmbet, până ajung la braţele Dianei, lăsându-se cuprinşi cu putere şi sărutaţi cu drag pe obraz. Iau loc imediat cu toţii pe scaunele din jurul mesei, parcă să-şi tragă sufletul după atâtea îmbrăţişări, sau, mai degrabă, să savureze plăcerea căldurii cu care au fost întâmpinaţi de viitoarea lor cumnată, pe care n-o mai privesc timoraţi ca-n momentul intrării lor în încăpere. Toţi au privirea senină, mai ales surorile lui Daniel; „parcă nu se mai satură să mă privească”, se bucură Diana; bărbaţii însă par mai circumspecţi; „să-i fi surprins felul meu de a-i întâmpina?!; a fost bucurie; Gheorghiţă m-a luat prin surprindere cu bucheţelul lui de sânziene; ăsta ce-a fost până la Revoluţie?, parcă inginer chimist... iar ceilalţi... nu-mi mai amintesc, dar ce mai contează?! Oricum, şederea lor aici, în munte, şi-a pus amprenta; dincolo de zâmbete, ghicesc o anume asprime; chiar şi femeile... surprind pe chipul lor câte o privire rece, de gheaţă... E şi normal; voi fi soţia celui pe care ele l-au crescut... Oare ştiu toţi că eu sunt doctoriţa care...?! Trebuie să mă abţin! După ce se vor îmbăta, sigur vor sări în capul meu... dar... Contez pe Daniel! Toţi par să asculte de el...” – gândeşte Diana, impunându-şi să-şi păstreze zâmbetul de mai înainte, cu care continuă să-i privească pe toţi. Simte cum femeile se ridică pe rând şi aduc de mâncare din coşurile de nuiele lăsate pe masa din holul vast, mărginit de uşi, în timp ce Ion termină de umplut paharele cu ţuică, ocolindu-le pe-ale lui Daniel şi Dianei.

– Cumnate, noi ne ştim măsura – arată Ion spre paharele umplute, apoi îi pune sticla în mână: Tu o ştii pe-a voastră.

Diana tace mâlc, alintându-l pe Vălătuc pe creştet; „ăştia, într-o oră, se fac criţă... şi-au pus pahare mari, de apă, pentru ţuica din care eu abia pot gusta”, gândeşte cu teamă, întinzând palma şi spre Irina, s-o bage şi pe ea în seamă cu o mângâiere. „Oare ştiu toţi că eu...? Maria şi Ion, cu siguranţă; mi-am dat seama că m-au recunoscut...” Diana îşi aminteşte cum au intrat împreună la Mituş, în zori, când au venit cu banii: „Ciobanii ăştia-s nebuni; uite cât mi-au pus în plic: două mii; fug la Municipal; ăia trebuie să aibă. Trec şi pe la Arhitectură...” „Iubitule! S-a anunţat că...” „Nimic, dragă. Golani. Le-a intrat democraţia în cap...” Diana îşi menţine zâmbetul pe buze. „Trebuie să trec şi acest

hop; Daniel mi-e prea drag. Acum ştie tot adevărul... Câtă măreţie pe el la *Mesteceni*!... Niciodată n-am să uit clipele acelea; chiar credeam c-o să ne despărţim... Dacă i-o ceream, oare m-ar fi lăsat să plec la Bucureşti?!... Înnebunesc numai gândindu-mă că l-aş fi putut pierde. Hai, iubitule, toarnă odată în paharele noastre!", ridică ea privirea spre Daniel, care a luat sticla din mâna lui Ion. Zâmbindu-i întâi ei, ca un răspuns îndemnului rostit de ea în gând, pe fundul celor două pahare a apărut deja o dungă de-un lat de deget din lichidul gălbui; „otrava, care i-a plăcut atât de mult Magdei", surâde Diana.

– Te rog! – îi oferă Daniel paharul, apoi face semn spre al său: Nu mai mult... Poate vine apa mare la noapte, lupul la oi, vulpea la găini... – spune el zâmbind hâtru, ridicând paharul, în timp ce toţi cei din jurul mesei râd încetişor, devenind dintr-o dată serioşi, imediat ce, ca la un semn, se ridică în picioare, cu paharele în mâini.

Se ciocnesc paharele între ele şi se face aceeaşi urare de bun venit celor doi. Imediat, toate paharele sunt golite dintr-o sorbitură, mai puţin al Rodicăi – femeia doar şi-a muiat buzele, arătând Dianei cu privirea în jos, către rotundul proeminent al burţii. Fiecare îşi alege de pe masă ce vrea iar Diana şi Rodica se îngrijesc să ofere câte ceva copilului pe care l-au luat pe genunchi: Rodica, pe Irina, care, ţinând iepuraşul la piept cu stânga, se bucură că poate mângâia cu dreapta rotunjimea burţii Rodicăi iar Diana, pe Vălătuc; „nu mă cheamă *Văătuc* – s-a uitat copilul cu severitate în ochii Dianei; *Andei*!" – a hotărât el înainte de a începe să mănânce. Se vorbeşte puţin şi niciodată unul peste altul. Periodic, Diana se simte adusă în centrul atenţiei cu câte vreo întrebare ori vreo remarcă, în special aprecieri la adresa cadourilor trimise de Crăciun şi de Paşte. Elogiază şi ea cele primite de acasă şi mulţumeşte tuturor pentru strădania de-a petrece Crăciunul şi Paştele „ca acasă". Rodica întinde braţul, cuprinzând-o pe după umeri şi o apropie, s-o poată săruta pe obraz.

– Ce frumos rosteşti tu cuvântul *acasă*!...

– Diana, am vrea cu toţii să te simţi aici acasă – o roagă Maria; „e chiar plăcută când nu o face pe jandarmul", se bucură Diana.

Petrecerea continuă. Pe masă au apărut sticle cu apă rece şi altele cu sucuri din fructe de pădure.

– Măi Dane, – începe unul dintre cei trei bărbaţi veniţi la urmă; „cred că-i soţul Elenei, care locuieşte în capătul celălalt al satului", îşi zice Diana, devenind atentă, aşa cum toţi acordă atenţie fiecăruia care spune ceva – era cât pe ce, cumnate, să-ţi dau telegramă să vii acasă la

începutul primăverii. De două ori m-a întors gripa. Ce şapte?! Boleam şi-a opta, şi-a noua zi...

– Păi, lele Ileană...? – se uită cu mirare Daniel spre una dintre surorile lui, care pare a fi următoarea ca vârstă după Maria.

– De toate... – face femeia un gest de liniştire. A doua oară, am luat sticla cu frecţie de la mama; credeam că a noastră nu-i bună. Şi-apoi... ceapă... şi...

– Ileană, – intervine Paraschiva, o femeie grăsuţă, mereu cu zâmbetul pe buze şi cu ochii vii, sfredelitori – după câte am înţeles, Diana e doctoriţă; o să ne creadă în epoca de piatră şi-o să râdă de noi...

– Ceapă la cap, – începe Diana să enumere, încurajată de gura de ţuică sorbită cu plăcere mai înainte – inhalaţii, frecţii, usturoi pisat la tălpi... – spune spre surprinderea tuturor. Trei zile; ba nu, patru, cred – se uită ea întrebătoare spre Daniel.

– Zău?! Şi tu?! – se miră Paraschiva, uitându-se imediat cu interes către fratele său, care surâde.

– I-am fost pacientă – îl strânge Diana de braţ cu putere pe Daniel.

– Dar nu cred c-a îndrăznit şi cu tine... – spune Ileana cu jumătate de gură.

– Ce? – întreabă Diana.

– Măi, mai terminaţi cu prostiile! – aruncă Maria o privire scurtă şi poruncitoare surorilor.

– Marie, suntem în familie – îi şopteşte bătrâna ca o dojană.

– Păi să-ţi spun eu – prinde curaj Gheorghiţă –, că-i mai dădeam şi bani de tenişi la urmă; rupea câteva perechi pe vară bătând mingea. Când credeam c-am scăpat de frecţie, că are nişte degete puternice, că nu rămânea muşchi nefrământat pe spatele meu, îmi ardea o palmă peste fund, că uite-aşa făceam pe pat, ca peştele pe uscat. Să se prindă, cică. De-aia te-a întors gripa – se uită spre soţul Ilenei –, că n-ai încasat-o cum trebuie, ca pe vremea lui Daniel.

– O palmă?! – face pe surprinsa Diana, rotindu-şi privirea plină de zâmbet peste cei prezenţi.

– Şi-ncă ce palmă! – aprobă Gheorghiţă.

– Şi vouă? – se uită spre Rodica.

– Mai ales nouă, „că fundul unei femei e mai mare ca al unui bărbat şi prinde palma mai bine” – se amuză Rodica, spre veselia, ca semn de aprobare, a celorlalte surori.

– Mie-mi dădea mai încet – intervine Tudoriţa –, că-i promiteam bani şi pentru o minge de fotbal.

– Dar tot o palmă? – insistă Diana.

– Una şi bună – confirmă Tudoriţa.

În clipa de tăcere care urmează acestui schimb scurt de replici, la care toţi se privesc miraţi, neştiind ce să creadă, Diana îl lasă pe Vălătuc din braţe, se răsuceşte puţin spre Daniel, schiţează punerea mâinilor în şolduri şi, luând un aer de gospodină înşelată la piaţă, întreabă:

– Mie de ce mi-ai dat două?!... Te omor! – ameninţă, săltându-se de pe scaun, cât să-l poată prinde cu braţele pe după gât, parcă să-l sugrume, dar îl sărută scurt şi apăsat pe gură.

În liniştea care s-a lăsat în încăpere, imediat ce se desprinde din sărut, Daniel ia mâinile Dianei şi, ţinându-le strâns, într-un gest de apărare, întoarce privirea spre cei din jur, care încă nu ştiu ce să creadă:

– Aţi fost martori; sunt un om mort – şi imediat duce la gură fiecare mână a Dianei, sărutându-o.

Încăperea se umple de râsete.

– Mamă, – îşi face Maria vocea auzită prin veselia din jur – acum cred tot ceea ce-ai povestit c-ai văzut în parcarea de la biserică... Ce păcat c-am pierdut vremea prin Olanda, să vedem nişte vaci cât nişte batoze, care nu puteau trece un pârâiaş atâtica, darmite să mai urce prin poienele din munţii noştri...

Bătrâna se ridică de pe scaunul ei şi, savurând atmosfera plină de râsete din jur, vine lângă Diana s-o sărute de mai multe ori pe obraz:

– Scumpa mamei, uite câtă bucurie ai adus în familia noastră. Iar tu ai adus lumină cu ochişorii tăi – se apleacă spre Irina şi o sărută, după care îl adună de sub masă pe Vălătuc şi-l ia în braţele sale: Hai să mai stai şi cu bunica.

– Nu *veau*, nu *vaeu*! – dă copilul din picioare. *Veau* la *Dideana*, că *mioase* a *iiaac*... – spune, spre hazul tuturor.

Un timp, se mai fac glume, stăvilite doar de vocea lui Ion, care s-a ridicat deja în picioare, luând în mână sticla cu rachiu:

– Mamă soacră, cu voia dumitale, nu s-o umfla nici pârâul, cum zicea răposatul socru-meu, fie-i ţărâna uşoară! – îşi face el cruce, urmat de toţi ceilalţi, care au un moment de evlavie –, la găini n-are cum intra vulpea, că tocmai ţi-am făcut coteţ nou; oile-s în grija ciobanilor iar copii...

– Ioane! – îi şopteşte Maria ca un ordin.

– Ce-i Marie? Ziceam că ăştia mici oricum nu primesc ţuică... Ş-apoi, cred c-ai văzut cum se omoară un bărbat...

– Ei da!, că nu ţi-o fi ajuns cât ai fost tânăr şi frumos ca frate-miu...

În voia bună care urmează, paharele sunt umplute din nou cu ţuică şi are loc acelaşi ceremonial al ridicării în picioare şi al ciocnirii, doar că urarea nu mai este de bun venit, ci, „omoară-l, Diana, cât mai des", „dar încercaţi să fie şi cu spor", „că mama are doar şaptesprezece", „cu licuriciul ăsta cu ochi ca ai lui socru-meu, nu-i aşa, mamă?, optsprezece", „de la Rodica, vine acuşi al nouăsprezecelea", restul, până la douăzeci şi cinci, sunt destui, mamă?, e de datoria voastră..."

– Umpleţi, mă, ţara de copii zdraveni la cap, frumoşi la trup, cu paloşul în mână, ca statuia lui Ştefan din centrul Chişinăului şi cu Hristos în suflet, ca cei din icoanele mănăstirilor noastre – răsună vocea lui Ion, care, stând drept şi cu paharul încă plin în mână, parcă ar domina adunarea –, că ce-am văzut eu în Europa, cât ne-am plimbat cu maşina, m-a îndurerat, gândindu-mă că locurile astea, ale noastre, ca un colţ de rai...

– Ioane, seara asta nu discutăm... – şopteşte bătrâna.

– Aşa-i, mamă – acceptă Ion, întorcându-se imediat spre cei doi: Bine-ai ajuns în ţinutul nostru, Diana, şi bine-ai revenit, cumnate Dan!, că tare i-a mai plăcut lui socru-meu poezia *Dan, căpitan de plai* de Alecsandri... poet de-al nostru; doar ce treci două ape: Bistriţa şi Moldova; nici n-ajungi măcar la Siret... Să mai schimbăm şi noi povestea, că prea ne pleacă mereu voinicii şi se întorc doar să-şi caute moartea într-un cufăr vechi. Ştii ce-a făcut sor-mea Maria de Crăciun, când ţi-am ales cadourile pentru prinţesă şi pentru domniţă? Le-a dus părintelui Grigore, să le ţină o noapte în altar, să se roage ca gândurile voastre să fie curate iar faptele, pe măsură. Hai să trăim cu toţii, frumos şi în pace, ca până acum!

Paharele toate sunt alăturate cu zgomot scurt, ascuţit, ca săbiile unor voinici la finele sfatului înainte de luptă. Odată sorbită ţuica, toate paharele sunt aşezate alături, în cerc, spre centrul mesei, semn că şi-au terminat menirea. Se aleg bucatele şi se oferă Dianei, „măcar gustă; sor-mea Ileana e mare meşteră..."; „ia vezi păstrăvul ăsta uscat la foc moale de paltin..."; „frate-miu zice că are undeva, într-o pădure lângă Bucureşti, un paltin înclinat, pe care stă vara culcat şi învaţă"; „basme de-ale tale, Rodico; ce paltin creşte înclinat şi cum să stai culcat pe el, când paltinul are trunchi subţire, lucios şi rotund?!"; „i-o fi dat

Gheorghiţă pe ascuns o salteluţă din paie de ovăz, cu care se duce vara în pădure"; „numai la dormit vă e gândul; Diana-scumpo, ia gustă ficatul ăsta de gâscă în sos de merişoare şi coarne uscate; am să-ţi usuc la toamnă o traistă de merişoare, să iei câte-un pumn în fiecare zi, şi tu şi fetiţa, că te protejează să nu faci cistită..."; „hai, că dacă zici că Daniel te-a doftoricit..."; „după cât te văd de mlădioasă, cu mijloc subţire, cred că eşti sensibilă la răceală..."; „vorbesc eu cu baba Ruxandra, numai s-o prind trează; are ea nişte picături; două-trei, într-un pahar cu apă; chiar mâine vorbesc, că-i trimit băieţii să-i prăşească a doua oară cartofii..."; „după ce naşti, vii şi stai la noi până îl vezi zburătăcit..."; „mama o să-ţi dea mâncare bună şi fierturi anume, să ai piept până îl vezi alergând..."

– Sau îi leg sticla cu biberon de gât – se lasă Diana prinsă în atmosfera generală.

– A, dar domniţa noastră s-a documentat, nu glumă! – vine Maria şi o îmbrăţişează. Gata, mamă, ai şase fete...

...Şi glumele continuă până târziu, spre miezul nopţii. Diana stă doar la braţul lui Daniel, cu Vălătuc moţăind pe genunchii săi; este fascinată de curgerea lentă, pe nesimţite, a timpului. Doar când s-a trecut la vin iar Daniel a prezentat sticla cu Grasă de Cotnari, elogiind respectul ce i-l poartă „domnul Theo" mamei sale, şi-a înfipt de mai multe ori unghiile în genunchiul tânărului, speriată că Daniel ar putea scăpa vreo ironie despre drumurile cumnatului la Hanul Ancuţei; văzuse un rictus ciudat pe obrazul lui Ion, ceva premergător cianurării zonelor sensibile; „nu-i a bună!; poate-l conving să meargă cu noi la Bucureşti; n-a venit la proces c-a avut, din cauza efortului, un puseu de tahicardie; ăsta-i semn de... trebuie să mă consult cu Magda...", îşi zice în timp ce Daniel, când toţi hotărăsc să se retragă, pune în braţele fiecăruia pungile cu cadouri aduse din dormitor. Apoi oferă cadourile celor patru adolescenţi care au venit în curte aducând de căpăstru caii pe care i-au păscut undeva pe deal, de unde i-a chemat un fluierat prelung şi puternic al soţului Ilenei. La lumina unor felinare aprinse de bătrână şi atârnate în pridvor, curtea pare locul de plecare a unui pâlc de călăreţi spre vreo acţiune de noapte. „Doamne, Magda, cum nu eşti cu mine, să ne amintim de romanele istorice citite în adolescenţă?!... Câtă frumuseţe!..", priveşte ea cu ochii împăienjeniţi de bucurie şirul lung de călăreţi ieşind pe poartă şi pierzându-se în întunericul nopţii. Au rămas în pridvor doar Gheorghiţă şi Rodica, ţinându-l în braţe pe Vălătuc adormit deja.

– Noi mergem pe jos; locuim aproape, casa următoare, după baba Ruxandra, farmacista noastră; cred că ţi-a vorbit şi frate-miu de ea – şopteşte Dianei. Ast' toamnă, după ce-am fost la ea – trebuie s-o prinzi trează, că de-un timp, îi place să ia zilnic nişte picături şi stă într-o visare; ce vrei, s-apropie de sută –, m-a pipăit şi mi-a spus: „Tu, Rodico, dacă te calcă cocoşul bine, mai faci unul", şi s-a adeverit; peste două luni, eram grea...

Gheorghiţă apare de după casă, luminându-şi calea cu o lanternă:

– Mamă, am controlat eu totul şi am slobozit câinii. Să nu mai ieşi seara asta din casă, cumătră Adriana, că dulăii nu te cunosc încă. Am să vin peste două-trei zile să te întreb cum ai dormit...

– Gheorghiţă!... – izbucneşte în râs Rodica, înainte ca soţul ei să termine ceea ce avea de spus.

– Ce-ai găsit de râs, nevastă? – se încruntă Gheorghiţă.

– Vrabia... – surâde bătrâna.

– Mamă, – continuă să se amuze Rodica, luând-o cu braţul pe după umeri pe bătrână – parcă n-am cui semăna dacă visez mălai?, că şi dumneata, la vârsta mea... Să nu te sperii de noi, Diana; se glumeşte mult în casa asta...

– Ba nu la asta m-am gândit – se apără Gheorghiţă –, că are cine-o face – arată cu privirea spre Daniel. Voiam să vă atrag atenţia că zilele trecute am umplut toate saltelele din casă cu paie proaspete de ovăz şi-am pus sub lenjerie pânza de cânepă care-i lipsea Mariei dimineaţă din magazie. Crezi, cumătră, că nu ne-am putea permite saltele cu arcuri de oţel, acoperite cu poliuretan expandat, cum ne ameţesc toată ziua ăştia la radio, că nu mai poţi asculta o emisiune de la cap la coadă?... Hai să vă las; somn uşor! – se înclină în faţa Dianei şi a lui Daniel, apoi şopteşte bătrânei: Sărut mâna, mamă! Ia uite! – o priveşte cu drag pe Irina, care stă agăţată de gâtul bătrânei – eşti trează, Licurici! Somn uşor! – îi şopteşte şi o sărută pe obraz, apoi îl ia pe băieţel din braţele soţiei.

Rodica se îmbrăţişează cu Diana şi cu Daniel deodată, să nu-i despartă, că-i vede ţinându-se de braţ, parcă s-ar fi lipit să nu-i cuprindă răceala nopţii, o sărută „lung şi dulce" pe Irina, îşi sărută mama pe obraz şi se alătură soţului, care a aşteptat-o să-i ofere braţul stâng, să coboare împreună, în siguranţă, treptele pridvorului înalt.

– Bunicuţă, – scânceşte Irina la intrarea în casă – mai ţii minte ce mi-ai promis la nunta Brânduşei?...

– Sigur! – o strânge mai cu putere la piept bătrâna. Am pregătit şi povestea pe care să ţi-o spun; ne aşteaptă în camera noastră, sub plapuma de pe patul în care o să dormim noi amândouă.

– Şi-ai să te superi dacă n-am s-o ascult toată?, că mi se închid ochişorii de somn...

– O bunicuţă nu se supără niciodată pe nepoţica ei. Hai să-i pupăm pe mămica şi pe tăticul, să aibă şi ei un somn dulce...

*

* *

– Chiar c-a fost dulce... – se întinde Diana, căscând prelung. Bună, dimineaţa mea dragă!... – îi spune lui Daniel, care stă întins pe patul de-o persoană, aşezat în formă de L cu patul în care se alintă ea, abia trezită din somn. Cât e ceasul? – întreabă, aruncând privirea spre *Rolex*-ul de la mâna stângă a lui Daniel. Douăsprezece?! – tresare, săltându-se mai bine pe pernă. Unde-i fetiţa noastră? – se uită neliniştită în jur, oprindu-şi privirea pe Daniel, care s-a ridicat de la locul său şi a venit să se aşeze pe marginea patului, lângă ea.

– Nu mai e – răspunde tânărul întrebării. Trebuie să facem alta, că pe Licurici a făcut-o bunică-sa umbra ei; umblă împreună prin grădină după zarzavat; mama a pus deja de-un borş cu zer, să ne dregem după ospăţul de-aseară.

– Am uitat să-i spunem aseară mamei s-o fi adus dimineaţă aici, să n-o încurce la treabă.

– Irina s-a dat jos din pat odată cu bunică-sa. Întâi s-a împrietenit cu câinii, a muls vaca împreună cu mama, a băut lapte pe măsură ce era muls – avea numai spumă pe obraz...

– Lapte crud?!

– Nu – face Daniel un gest categoric. La noi, vacile dau lapte gata fiert; totu-i să le spui cum îl vrei.

– Te omor! – se supără Diana ridicând braţele, dar este imobilizată.

– Îmbracă-te întâi – îi şopteşte Daniel, adunându-i pijamaua de prin pat, de sub pilota de puf de gâscă. Licurici a noastră a schimbat deja hainele de două ori; când a mânat vaca spre cireadă, a lunecat pe iarba de pe tăpşan şi, cum acolo sunt balegi multe de vaci... Apoi a vrut să se joace cu purceii când bunică-sa a intrat în ţarcul porcilor să le dea mâncare. Stai cuminte! – îşi aşează Daniel palma stângă pe pieptul

Dianei, împingând-o înapoi pe pernă, când o vede impacientată. Hăinuţele ei, spălate de mama, cred că s-au şi uscat deja. Cum ai dormit pe paie de ovăz? – este întrebată, în timp ce palma tânărului o alintă.

Diana închide ochii strâns, îndesându-şi ceafa în perna moale, savurând plăcerea de a sta aşa, cu palma dreaptă a lui Daniel reţinută lângă obrazul ei, s-o poată săruta mereu:

– Dulce e puţin spus, draga mea dimineaţă. Somnul a fost...! Nu-mi amintesc decât... – râde ea încet. Oare nu s-a auzit din camera mamei când am râs ast' noapte?... Apoi, prin somn, imediat ce-am adormit, cred c-am auzit un cocoş... după care, ciripit... parfum puternic de iasomie... te-am simţit când te-ai ridicat să închizi geamul... Chiar până la prânz n-am dormit niciodată... Acum, după ce mi-ai spus şi ce-a făcut Irina de când s-a trezit, cred că-i cea mai frumoasă dimineaţă din viaţa mea...

Îl trage mult pe Daniel peste ea, până îi poate şopti la ureche, atingându-l cu buzele, ştiind că asta îl face să tremure de plăcere:

– ...pe măsura dimineţii care eşti tu...

– Următoarele vor fi şi mai frumoase, că vor fi mai liniştite. De păsărele nu garantez că pot scăpa; doar dacă tai copacii din faţa ferestrei, dar cocoşul...

– L-ai tăiat?! – se sperie Diana. Să nu îndrăzneşti!... Păi ăsta-i farmecul. A lătrat şi câinele de câteva ori...

– Au lătrat toţi trei, pe rând; cel bătrân, mai la urmă, că-i leneş; ca nişte soldaţi în post, care-şi spun consemnul că-i totul în ordine. Vrei să mai dormi? Avem deja două gospodine în bucătărie...

– A treia le-ar încurca, ştiu. Ia spune, iubire, – îl face atent, ţinându-l de braţe – cum se vinde cafeaua în casa asta? Una mică... mică... atâtica... – arată ea cu degetele apropiate.

– Ce-ar fi să încerci asta? – o întreabă Daniel când revine din bucătărie cu o farfurioară pe care stau o feliuţă de mămăliguţă rece, cu o porţie de slănină prăjită pe jăratec deasupra, răspândind în jur un miros îmbietor şi un păhărel cu ţuică alături.

Plăcerea Dianei e ghicită din felul în care suge fiecare deget atins de slănina prăjită pe jăratec, pătată în câteva locuri cu cenuşa vreunui capăt de lemn încins şi ambiţia ei de-a scurge pe vârful limbii şi ultima picătură de ţuică; „ştiu că asta e doza zilnică pentru eliminarea stresului şi – doar am fost medic până a mă împiedica ieri în pâlcul de margarete, zâmbeşte cu subînţeles lui Daniel – şi doza optimă pentru dilatarea unor vase; includem aici şi anumite canale de întâlnire a... – îl

trage din nou pe Daniel peste ea, să-i poată şopti în căuşul urechii ca pe o taină – a esenţei fiinţei noastre"; „şi cum canalele sunt pregătite deja...", şarjează Daniel, încolăcindu-şi braţele în jurul mijlocului ei, atent să-i înăbuşe în sărut orice opoziţie sau manifestare a bucuriei.

Când se hotărăsc, totuşi, să părăsească dormitorul – „zău c-aş lenevi în pat până deseară, că-i tare bine, dar vreau s-o sărut pe mama şi să-mi asigur copilul că nu l-am abandonat", se alintă Diana –, în bucătărie bătrâna spală câteva vase din aluminiu, ajutată de Irina.

– Înţeleg că putem lipsi vreo oră – spune Daniel bătrânei după ce o sărută pe obraz.

– Şi mai multe... – îi surâde cu subînţeles mama sa. Ce, dau semne că vor să fugă deja? – îi aruncă o privire plină de zâmbet, arătând spre Diana şi Irina. Mergeţi, mergeţi; şi tu, prinţeso, fugi cu mămica la plimbare... Dacă nu-mi veniţi acasă până se-ntunecă, vin eu cu mâncare şi cojocul lui taică-tu, să nu vă fie frig...

Diana şi Irina par surprinse, dar se lasă duse de Daniel prin grădină, pe sub pomi, apoi pe o cărare, printre câţiva tei în floare, către o aglomerare de stânci.

– Să nu-mi spui că... – arată Diana cu mâna tremurândă o gaură ascunsă de câteva tufe de iasomie în floare şi o grămadă de spini înfloriţi mai demult.

Irina fuge înainte iar glasul ei se aude răsunând din interiorul peşterii:

– Mămica, mămica, vino să vezi: ca-n filmele cu hoţi, care ascund comori...

– Din fericire, comorile abia intră în peşteră – spune Daniel, privind cu nesaţ la bucuria cu care Diana şi fetiţa aleargă în interiorul luminat de razele soarelui pătrunse prin cele câteva crăpături ale stâncilor de deasupra. Acum, în iunie, soarele luminează cel mai tare interiorul. Crăpătura de colo, în formă rotundă, se spune că-i făcută de bandiţi, anume să poată ieşi în caz de pericol. Deasupra, pe vremea lor, începea poala muntelui.

– Tăticu', tăticuuuu', – se alintă Irina, întinzându-se pe un prichici săpat în stâncă – nu-i aşa că tu, când erai copil, dormeai aici?

– Dormeam, sigur că dormeam – răspunde, atent la bucuria fetiţei. Încep să cred că te tragi din neamul meu, că repede ai mai găsit locul unde se zice că... domniţa aceea sfioasă şi şeful tâlharilor... – şopteşte atât cât să audă doar Diana.

– Şi-atunci, de ce n-am venit doar noi doi? – îl ceartă mai mult din privire Diana.

– Duc licuriciul acasă şi aduc cojocul tatii...

– Ba nu! – strigă fetiţa. Vreau să dorm şi eu aici, cu voi.

Râd cu toţii, continuând să cerceteze fiecare colţ.

– Vin măcar odată pe an aici, să-mi reîncarc sufletul. Surorilor mele nu le place, că aici mă ascundeam când voiam să scap de corvezile pe care mama le lăsase în grija lor, că prea mă exploatau. De ciudă, într-o zi toridă de vară, când trebuia să care singură zeci de găleţi cu apă, să ude straturile cu zarzavat, că eu voiam să termin de citit *Cei trei muşchetari*, Ileana a dat foc la nişte paie la gura peşterii şi am ieşit pe brânci prin horn, aşa se cheamă gaura dăltuită de bandiţi. Apoi, ca să mă răzbun, am fugit într-o altă zi acasă ţipând c-am văzut nişte şerpi în tufele din apropierea peşterii. Seara, tata m-a chemat afară din casă şi m-a certat c-am minţit – „unde-ai văzut tu şerpi pe dealul ăsta plin de arici, mincinosule?!, ia să baţi o sută de mătănii la culcare” –, dar nici nu a spus surorilor mele adevărul, „cu condiţia să nu le mai laşi pe ele să facă treburile grele, ce fel de bărbat eşti?!” Chiar aşa; ce fel de bărbat sunt? – o strânge pe Diana cu braţul de mijloc, apropiind-o, să-i poată şopti: Mergem acasă şi luăm pe furiş cojocul tatii?, c-o lăsăm pe Licurici în grija mamei...

– S-o credeţi voi că stau! – le strigă fetiţa, dovadă că peştera are o acustică perfectă. Dacă nu vă găsesc în vreo zi, ştiu unde să vă caut; slobozesc pe Leuţu şi-l iau cu mine...

– Până la urmă, tot patul... – se amuză Diana. Ai simţit ce bine se doarme pe salteaua din paie de ovăz? – întreabă în drum spre casă, când rămân doar ei doi, că Irina a fugit înainte, „s-o ajut pe bunicuţa; cred c-a venit şi Vălătuc la noi, c-am zărit-o pe Rodica, dădea de mâncare câinilor”; iar când trec pe sub un prun, cu foarte multe proptele la crengi rămase din toamna anului trecut, Diana se lipeşte strâns de trupul lui, să-l poată săruta în voie şi completează: Se doarme... dacă am şi-un piept cu pectoralul stâng dezvoltat, pe care să pun capul...

– ...dar mai ales două palme obraznice... care... – îi întoarce Daniel vorba, căutându-i poala rochiei, să-şi poată strecura palmele.

– ...că abia aştept să simt ce fel de tâlhar eşti... – îl provoacă Diana, îndesându-se cu spatele în trunchiul copacului, stând agăţată cu braţele de gâtul lui; îi şopteşte continuu vorbele ei tainice, mereu mai apăsat, ca un ordin dat spre finişul unei întreceri, până rămâne în nemişcare, strângând în dinţi lobul urechii pe care a sărutat-o,

relaxându-se şi ea abia după ce aude scâncetul ca de durere al lui Daniel, apoi se amuză, arătând spre cele două proptele căzute din cauza legănării copacului. Diavole, – îl ceartă radiind fericire când ies la lumină şi pornesc în vale, spre casă – dacă ne-a zărit cineva?!

– Păi, atunci să aibă certitudinea... – îi răspunde Daniel şi o prinde cu braţul pe după umeri, răsturnând-o puţin pe spate, s-o poată săruta pătimaş.

– O, Doamne!... – râde îndelung Diana, rotindu-se din mers cu braţele desfăcute larg – regină să fiu în alt ţinut, cu palat de aur, slujitori o mie, nu numai o domniţă în trecere pe aici, şi nu m-aş mai da dusă de lângă un aşa tâlhar... – îşi termină ea vorbele în şoaptă, agăţată iar de braţul lui, mimând oboseala.

– Din prunul ăsta, săracul!, – arată Daniel cu privirea în urmă, către copacul sub care au stat – ar trebui făcută ţuică separat, s-o bem doar noi doi...

– Îmhâm... – aprobă Diana – că prea dulce a fost... – şi începe să râdă.

Trec amândoi prin baie, Diana îşi schimbă rochia, „că-i murdară pe spate de la scoarţa copacului pe care ai vrut să-l rupi", i-a atras atenţia Daniel, apoi intră în bucătărie plini de voie bună, – „se mai cunoaşte ceva?", întreabă Diana; „doar ţi se citeşte în ochi păcatul sfânt", îi şopteşte Daniel când păşesc prin hol, strângându-i braţul în semn de asigurare că n-are de ce să fie timorată – iar când deschide uşa, adresează un răspicat „sărut cu drag pe toată lumea!", să acopere zarva, care-i în toi: aşezaţi la o măsuţă joasă, Irina şi Vălătuc sparg de zor ouă, separând gălbenuşul de albuş. Rodica amestecă încet, cu lingura de lemn într-un ceaun de fontă aşezat pe ochiul mare al plitei iar bătrâna mărunţeşte într-un ciubăr două sloiuri de gheaţă aduse de la gheţărie, cu paie pe ele. Prima se opreşte Rodica, dând ceaunul deoparte, „să nu se afume". Desface larg braţele şi o strânge la pieptul ei pe Diana, sărutând-o cu afecţiune pe obraji; „te-a şi dus frate-miu la obârşii; aşa-i bine, că din peşteră ne tragem noi ăştia, Adomniţei, nu-i aşa mamă? Ia uite ici o domniţă îmbujorată; cred c-abia a scăpat săraca din braţele tâlharului de frate-miu..." – şi o sărută din nou, cu mai multă afecţiune. Băieţelul vrea în braţele lui Daniel, să fie rotit pe după cap, adus în faţă, săltat până în tavan, apoi ţinut la piept cât să fie sărutat apăsat şi umed. „Hai şi tu" – vrea tânărul s-o ia în braţe pe Irina, dar fetiţa se uită la el cu privirea încărcată de dojană: „Sunt mare, tăticule", iar Diana şi

Rodica, încă îmbrăţişate, pufnesc în râs, îndesându-şi fiecare obrazul la pieptul celeilalte.

– Spre seară e petrecerea nepoţilor; vin s-o întâmpine pe Irina. Mama le-a promis îngheţată – arată Rodica spre ceaunul de pe plită. Prima porţie este cu zmeură, pentru cele două ajutoare – se uită ea cu drag către Irina şi băieţel, care se ceartă pe şoptite; fetiţa îi arată albuşurile puse la un loc cu gălbenuşurile iar Andrei o împinge mai departe de el: *„si ţe?*, bunicuţa mă lasă să fac cum *veau* eu... *si* eu *veau asa!”*

Diana este luată de braţ de Rodica şi dusă în camera mare, de zi, unde au petrecut aseară; totul este aşezat în ordine, cu pricepere de gospodină, iar pe masă aşteaptă farfuriile cu mâncare, acoperite cu ştergare albe de casă.

– Frate-miu, ai grijă să-i oferi Dianei, mai întâi, din borşul ăsta cu zer şi zarzavat, să vă dregeţi, că puterea v-o refaceţi cu... – arată ea spre celelalte farfurii, cu aerul grav al unei mame care-şi pune copiii la masă. Eu mă întorc la bucătărie.

Rămasă singură cu Daniel, Diana pufneşte în râs şi-şi ascunde obrazul la pieptul tânărului, chicotind ca o adolescentă ruşinată de cele ce va spune:

– Treaba ta ce-mi oferi; deja am o restanţă de grăsime în plus de la Paşte.

– La Paşte ţi-am oferit un inel; aici sper să-ţi ofer motiv să trebuiască să mănânci pentru doi.

– Până una-alta, am ajuns în matriarhat... Eu sunt medic – devine Diana fermă, făcându-l pe Daniel să se încrunte, dezorientat –, sau, până ieri, am fost, că mi-am pierdut diploma prin tufa de margarete... – se corectează imediat – aşa că eu, din aduceri aminte, prescriu doza corectă – zice şi ia de pe dulapul din colţ sticla cu ţuică şi toarnă câte puţin în pahare.

După ce termină masa, – „borşul ăsta acrişor a fost o minune, mamă!”, a sărutat-o Diana pe bătrână – Daniel se preocupă de împrietenirea Dianei cu cei trei câini ai casei; pune în mâna femeii cratiţa cu carne prăjită şi-i şopteşte:

– Mestecă puţin fiecare bucăţică, să aibă urme de salivă pe ea, apoi o arunci câinelui, strigându-l pe nume: Leu, Rac şi Boboc – îi prezintă el pe cei trei dulăi care se gudură, zornăindu-şi fiecare lanţul cu care este legat lângă cuşca lui. Ultima bucăţică i-o oferi pe palmă.

Diana are un frison de spaimă, dar, simţindu-l pe Daniel cum o ţine de braţul stâng, se apropie de primul câine şi întinde palma desfăcută.

– Boboc, primeşte! – ordonă Daniel iar câinele întinde gâtul şi, atingând cu buzele mâna Dianei, ia carnea şi o mestecă de câteva ori, înghiţind-o. Acum, alintă-l cu toată palma pe cap, între urechi – şopteşte Daniel Dianei.

– Doamne, iubitule, ce mi-ai făcut! – oftează Diana ca o eliberare când, terminând împrietenirea cu câinii; s-a oprit cu coatele sprijinite de leaţurile coteţului, să admire joaca purceluşilor. Încă puţin şi trebuia să-mi fi pus pampers înainte de-a le oferi carnea din palmă.

– Minţi. Nu ţi-a fost aşa frică...

– De unde ştii?!

– Nici un câine n-a mârâit la tine când te-ai apropiat de el. Sunt doctor în de-astea. Mi-am regăsit diploma ieri, în tufa de margarete. O fi fost a ta, modificată la Rectorat, că doar am pile în lumea universitară...

Diana ar vrea să dea cu pumnii în el, dar Daniel a rupt-o la fugă printre copacii din grădină, pe sub prunii pletoşi, încetinind când şi când, până o simte pe Diana în spatele său, apoi fuge iar. La un moment dat, Diana se trezeşte singură – nici urmă de Daniel. Stă locului, privind în jur dezorientată.

– Daniel... – spune cu glasul tremurat de emoţie, dar şi de efortul alergării.

De sus, din prunul apropiat, se abat asupra sa un pumn de fructe mici; multe o lovesc în cap sau în spate. Daniel stă cocoţat între crengi.

– Parcă eşti motanul din desenele animate căţărat în pom de teama dulăului – râde Diana. Cum ai ajuns acolo?

Daniel coboară, săltând din creangă în creangă.

– Vezi braţul ăsta al pomului? – îi arată Dianei. Era bara mea de antrenament. Cu prietenii din sat făceam întreceri la căţăratul în copaci, mai ales în brazi. E ultima scăpare în caz de întâlniri nedorite prin pădure. Mergem în casă, că eu îs cel care finisează îngheţata cu lopăţica de lemn... Până om avea şi noi curent electric, să folosim mixerul...

Diana înţelege ironia, dar nu mai poate riposta, că braţul lui Daniel o ţine strâns de mijloc, parcă ar vrea s-o ducă pe sus. Trec amândoi pe la baie, se spală îndelung pe mâini – „toată copilăria am fost urecheat de lelea Maria, că uitam să mă spăl pe mâini după ce mă jucam cu câinii" – şi intră în bucătărie, unde Irina şi Vălătuc – „ţi-am *zâs* să nu mai *zâci asa!*; mă cheamă *Andei"*, se răsteşte băiatul spre Daniel – stau

cu câte un castron de inox pe braţe şi gustă din îngheţata încă neîntărită bine, oferită de bătrână. Daniel mai aduce un calup mare de gheaţă din beciul săpat anume pentru depozitat gheaţa peste vară – „frigiderul nostru; un strat de gheaţă, unul de paie", îi arată Dianei; „cred că stratul de la bază e acolo de pe când trăia tata; în fiecare iarnă, cam pe la Bobotează, când îi mai frig, cumnaţii reîntregesc proviziile de gheaţă şi aici, la mama, şi la ei, că fiecare are acasă gheţăria sa". Timp de vreo două ore, cât bătrâna şi „fetele ei" – Rodica, Diana şi Irina – se preocupă de gospodărie, iar Vălătuc doarme, Daniel freacă îngheţata din cele patru vase de aluminiu – „ştiu ce preferă fiecare nepot; fetele toate – Ana, Angelica, Iuliana, Petruţa, Valeria şi Lăcrămioara, numără bătrâna 6 degete, că a şaptea, Mioara mea dragă şi zglobie, dar şi cam zurlie, s-a dus în tabăra pocăiţilor, să înveţe germană; sper să n-o corupă ăia, că mă duc la ei cu vătraiul şi le învineţesc spatele – nepoatele mele iubesc aroma de mentă cu cireşe amare; băieţii, ba zmeură, ba frăguţe, unii vor cu esenţă de brad şi de coada şoricelului, da' nu mai am, că le-am dat-o astă iarnă, când erau răciţi; cu o lingură-două le trece răguşeala şi le desfundă nasul. Pentru la iarnă, vă fac şi vouă două sticle, că mai vine fetiţa de-afară cu năsucul înfundat, vă doare pe careva în gât... – cu o lingură, se rezolvă" – a asigurat-o pe Diana, ţinând-o cu braţul întins după umeri, „într-un gest matern care pare c-o topeşte", se bucură Daniel, furându-le cu coada ochiului, fericit de fericirea Dianei. Continuă să frece îngheţata din fiecare vas până o simte cremoasă, uşor de pus cu lingura mare de argint în cupele de cristal de Boemia cumpărate anume pentru îngheţată de Maria primăvara asta la trecerea ei prin Praga. Nepoţii sosesc pe la orele cinci după-amiază; soarele-i încă puternic, sus, cu mult deasupra brazilor, pe bolta senină. „Încă două-trei zile ca astea, şi se coace tot fânul de pe coastă – spune Rodica imediat ce iese în pridvor să întâmpine copiii. Îl trimit pe Gheorghiţă la coasă cu băieţii, la întors fânul, apoi la adunat..." „Şi eu unde mai fac sport? – întreabă Daniel. Doamna mea abia aşteaptă să întoarcă brazdele cosite de mine" – o ia de braţ pe Diana, care priveşte fascinată şirul de călăreţi; „cincisprezece!" – şopteşte ea, semn că i-a numărat. Toţi au venit îmbrăcaţi frumos, cu cămăşi ori bluze curate şi călcate impecabil iar caii sunt toţi înşeuaţi. Descalecă frumos, printr-o rotire spre dreapta, sprijiniţi cu stânga de oblânc. Doar o fetiţă şi doi băieţei, toţi sub opt ani, descalecă mai greu.

– De ce nu te-ai dus să-i ajuţi? – îl întreabă pe Daniel.

– Vrei să mă certe că-i fac de râs în faţa verişorilor? – îi şopteşte Daniel.

Un băiat, cel mai înalt dintre toţi, poartă în braţe un buchet mare de flori de câmp; merge direct la Irina şi-i oferă buchetul:

– Pentru tine, că eşti noua prinţesă licurici al lui Daniel. Pe mine mă cheamă Brăduţ şi-s cel mai mare dintre toţi, c-o să fac la toamnă nouăsprezece. Eu te cunosc, că te-am văzut într-o după-amiază când am venit la căminul studenţesc să aduc lui Daniel un pachet; dormeai în patul lui, că trebuia să mergeţi seara la teatru.

Irina primeşte buchetul, se înclină în semn de mulţumire, se ridică pe vârfuri vrând să-l sărute, dar pentru că băiatul nu înţelege că trebuie să se aplece, fetiţa îl priveşte semeaţă:

– Şi eu am auzit de tine; eşti Brăduţ-lunganul; îl însoţeai pe Aurel când aducea marfă la Piaţa Gării. Tăticule, – întoarce fetiţa privirea o clipă – îmi aduci, te rog, un scaun; vreau să urc pe el să-l pot săruta pentru flori.

Toţi cei prezenţi izbucnesc în râs. Brăduţ o ia pe Irina în braţe şi se lasă sărutat pe obraz. Dintre fete, cea mai mică oferă un buchet de flori Dianei:

– Noi toate vrem să te sărutăm, că eşti frumoasă şi ne-ai trimis dulciuri şi cadouri. Şi să ştii că parfumul trimis mamei de Crăciun l-am folosit eu, c-am parfumat păpuşile şi pisica. Tata m-a certat, c-am rămas fără pisică; a fugit din casa noastră, că nu i-a plăcut parfumul.

Fascinată de fetiţa de-o şchioapă aflată în faţa sa, vorbindu-i cu atâta siguranţă în glas, Diana uită să mai ia buchetul de flori; se lasă în genunchi în faţa ei şi o cuprinde în braţe, strângând-o cu putere la pieptul său. O ţine mult timp aşa, până reuşeşte să-şi stăpânească lacrimile. Urmează un şir lung de îmbrăţişări. Bătrâna îşi invită nepoţii în casă iar Daniel are grijă să lege căpăstrul celor 15 cai la troaca din spatele casei, în care varsă un sac de ovăz. Când intră în încăpere, toţi vorbesc în timp ce dau gata îngheţata din cupe iar bătrâna se grăbeşte să le pună mereu câte alte două linguri pline.

– O clipă! – le impune Daniel tăcere. Cine-i şeful vostru vara?

– Tuuu... – răspund băieţii în cor.

– Pentru noi nu mai eşti – răspunde Ana, fata cea mai mare de ani. De la Mioara avem mai multe de învăţat acum.

– S-o puneţi pe ea să vă pregătească îngheţata – face Daniel pe supăratul. Vara aceasta, Irina va fi ajutorul meu, aşa că vedeţi cum vă purtaţi cu ea; bunica mai are încă vătraiul şi făcăleţul...

– Făcăleţ nu mai are, că i-a cumpărat mama tel din sârmă – intervine altă adolescentă. Mioara mi-a spus că i-a trimis făcăleţul doamnei Diana, că se potriveşte pe spatele tău...

Glumele continuă, mai ales că Diana s-a aliat cu cele două adolescente şi le provoacă mereu. Aproape de înserat, când bătrâna aduce patru căni de lut pline cu îngheţată, „s-o duceţi repede acasă, părinţilor" iar Daniel împarte pungile cu cadouri celor care au lipsit aseară, vine şi întrebarea pusă ferm, dovadă că el a rămas şeful:

– Care şi ce program are mâine?

– Noi prăşim cartofii mătuşii Ruxandra – spun cei doi băieţi ai Rodicăi.

– O anunţ eu că-i prăşiţi poimâine – hotărăşte Rodica.

Bătrâna face semn copiilor să păstreze liniştea:

– Spuneţi părinţilor că-n zori trebuie să fiţi aici; mai sunt încă petale de trandafir de cules, c-au înflorit tufele de lângă pădure. Mergeţi toţi copiii, să le-adunaţi până nu se ridică soarele. Pantaloni şi cămăşi cu mânecă lungă! – face un semn autoritar fetelor. Care aveţi, luaţi-vă şi mănuşile.

După plecarea copiilor – „du-te măcar acum!", i-a făcut Diana semn lui Daniel să-i ajute pe cei mici să încalece, dar până să-şi termine ea vorba, copii s-au agăţat cu mâinile de coama calului şi au sărit direct în şa –, Irina a rămas în pridvor, privind lung în urma noilor săi prieteni. Daniel o ia în braţe, încercând să afle ce-o frământă.

– Unde se duc mâine copiii? – scânceşte fetiţa în şoaptă, gata să plângă.

Daniel râde şi-i face Dianei cu ochiul:

– Neapărat trebuie să facem alt licurici, că ăsta îşi ia zborul după ceilalţi. Scumpo, – şopteşte fetiţei – bunica a spus: toţi copii; deci şi tu. La cules petale de trandafir. Bunicuţa îţi va face cea mai parfumată dulceaţă.

Rodica îi cheamă în camera unde au servit îngheţata.

– Azi dimineaţă ne-am dus la atelier, eu, Maria şi Paraschiva, să vă facem astea – le arată ea câte o pereche de pantaloni şi bluze cu mânecă lungă din pânză de in. Să aveţi când mergeţi la fân, la pădure – oriunde. Ia să văd dacă nu trebuie vreo modificare.

Luate prin surprindere, Diana şi Irina îmbracă noua costumaţie – uită chiar şi de prezenţa lui Daniel; tânărul a înţeles şi, fără să i se ceară că trebuie să se întoarcă imediat cu spatele, s-a dus la fereastră şi priveşte ograda.

– Ne-am luat şi noi pantaloni de doc – spune Diana, rotindu-se prin cameră. Astea-s haine răcoroase; în doc ne-am fi încins. Mulţumim! – o cuprinde pe Rodica în braţe şi o sărută, în timp ce Irina îşi îndeasă obrazul în burta rotundă, sărutând-o de multe ori.

– Abia aştept să mă joc cu tine – se adresează ea copilului din pântecele Rodicăi. Am să te leagăn toată ziua.

– Poate-o să mai ai şi alţii de legănat – o alintă Rodica, zâmbindu-i cu subînţeles Dianei, apoi începe să-l caute pe Vălătuc, până-l găseşte în camera de curat, tolănit pe două perne mari, aruncate jos, pe covor, să se poată el rostogoli într-o parte şi-n alta. Gata, pică de somn – îl arată Dianei. Hai acasă, Andrei – îl ia de mânuţă, făcându-i semn lui Daniel să aşeze el pernele la locul lor. Te duci mâine cu copiii la trandafiri? – îl întreabă. Ar fi trebuit să mă fi dus să-ţi văd butaşii, dar... – arată ea în jos, spre burtă.

Daniel o linişteşte printr-un semn şi-l ia pe Vălătuc în braţe, ducându-l până la poartă, unde Rodica se îmbrăţişează îndelung cu Diana:

– Într-o seară, poate când Gheorghiţă şi Ion pleacă la Iaşi cu marfă, vii cu Irina să dormiţi la noi; mi-ar plăcea să stăm de vorbă toată noaptea...

– Abia aştept! – exclamă Diana la culcare, iar când vede privirea plină de nedumerire a lui Daniel, continuă ca o tachinare: Să dorm cu Rodica. În adolescenţă, plăcerea mea era să stau noaptea de vorbă cu sora mea, că aveam paturile alături, dar ne certau educatoarele, că ne pârau a doua zi celelalte fete – nişte somnoroase! La facultate, chiar dac-am stat împreună... – alte griji. Ştii ce-i ciudat, iubitule? Am impresia că-s de când lumea în casa asta; cred că aşa-i când ştii că ai în spate o familie; cât am stat lângă Ana şi Angelica şi-am mâncat îngheţată în rând cu ele, m-am simţit adolescentă; o adolescentă fără griji – doar îndrăgostită; am avut chiar un moment când te-am furat cu privirea şi m-am întrebat dac-ai să-mi dai atenţie. Încă puţin, şi eram geloasă pe cele două puştoaice; mă simţeam trădată când vedeam că râzi la glumele lor...

După ce se strecoară sub plapuma pufoasă şi uşoară – „oare nu ne-o dă mama, s-o avem pe asta pentru noi?, că aceea adusă de tine de la căminul studenţesc nu i-o mai putem lua Irinei, că se simte prea bine în ea” –, Diana îl roagă să mai stea la marginea patului înainte de-a se culca alături:

– Oare ce-i cu mine, Daniel?! Pune mâna pe pieptul meu. Vezi cum mi s-a făcut pielea? Niciodată n-am fost aşa de... Ce-ar fi să te strecori în camera mare şi să iei de pe masa de sub icoane sticla cu ţuică? Nu vreau mult; doar... – face ea un gest copilăresc, apropiindu-şi degetele iar Daniel se îmbată de plăcere văzând-o cum se alintă şi cum se dedă jocului iubirii imediat ce o ia în braţe.

Când o simte că-i gata să lunece în somn, culcată ca de obicei, cu obrazul drept pe pieptul lui – „a devenit un ritual pentru mine, să te simt transpirat şi să-ţi ascult bătăile inimii reluându-şi ritmul normal" şopteşte Diana şi-l sărută cu colţul buzelor –, Daniel o întreabă:

– Ţii minte ce mi-ai spus la Crăciun? Să fac rost de-un calup de 25 de ani. Sor-mea zice c-am crescut într-un an cât alţii în zece. După cum te-ai comportat noaptea asta, că-i trecut deja de miezul nopţii, acuşi va începe cocoşul să cânte, eu sunt sigur că tu ai pierdut de ieri până azi 25 de ani... Ştii ce înseamnă asta? Ia gândeşte-te!... 43 minus 25... Abia pe 3 septembrie eşti majoră...

– Mmmhâmm... – se cuibăreşte Diana mai bine sub braţul lui.

– Nici un mmmhâmm! – o ceartă Daniel. Oare câţi ani o să iau dacă se află că am făcut dragoste cu o minoră?

– Cât mai mulţi... măcar vreo... şapte... ba nu, şaptesprezece... să am timp să dorm... – bombăne Diana somnoroasă, întorcându-se cu spatele, că-i place să fie cuprinsă în braţe de Daniel şi adoarme imediat.

– Şaptesprezece?! – face Daniel pe supăratul, cuprinzând-o mai bine în braţe. Chiar vrei să ne treacă tinereţea dormitând?...

*

* *

După ce s-a înţepat şi a doua oară la degeţel, Irina a renunţat să mai culeagă petale de trandafir; Daniel i-a arătat un loc însorit, plin cu fragi iar ea s-a aşezat în genunchi pe iarbă să-i culeagă pe cei mai copţi. Angelica i-a spus: „Nu te mai chinui; mergi la mine că am în grădină căpşuni uite-aşa de mari...", dar fetiţa n-a rezistat poftei de-a gusta mereu fructele mici şi parfumate. Peste un timp, i s-a alăturat şi Diana; „oricum, coşuleţele voastre s-au umplut cu petale; v-aţi făcut norma", le şopteşte Daniel, arătând spre copiii care vin mereu şi pun câte un pumn de petale în coşul Irinei, fetele şi băieţii mai mici, şi-n coşul Dianei, Brăduţ şi cei doi fraţi ai săi, adolescenţi.

– Tu ce tot cauţi prin iarbă? – îl ia Diana la rost pe Daniel, care manevrează nervos cleştele de tăiat via, cu care ciupeşte câte un vârf de creangă din trandafirii pe lângă care trece.

– Caut... – răspunde amărât. Anul trecut am plantat vreo sută de butaşi. Lăsasem vorbă nepoatelor să-i găsesc prăşiţi; i-am găsit acoperiţi de buruiană. Vezi râpa aceea? Vreau s-o umplu toată cu trandafiri pentru dulceaţă. Haideţi cu mine – le invită, luând-o pe Irina sub braţ, spre hazul fetiţei.

Se opresc în marginea pădurii, unde sunt câţiva cireşi cu fructe mici, care încep să se înroşească.

– Săptămâna viitoare vor fi coapte – oferă Dianei şi fetiţei câteva cireşe roşii deja, rupte de pe vârful unei crengi. Sunt cele mai amare cireşe din câte cunosc în zonă – adevăratele cireşe amare. La livadă, peste deal, avem şi cireşe amare altoi, dar numai din astea iese adevărata dulceaţă amară iar codiţele, pentru ceai.

– Ştiu; cistită... – râde pe înfundate Diana, agăţându-se strâns de braţul lui, să fie condusă către pâlcul de brăduţi din apropiere.

– Licurici, aici a fost bradul pe care ţi l-am adus de Crăciun – arată Daniel un ciot. Alege unul pentru anul acesta.

Fetiţa începe să fugă de la un brad la altul, parcă l-ar întreba pe fiecare dacă îi dă voie să-l taie. Diana o ajută să aleagă unul, căruia Daniel îi face un semn pe tulpină cu vârful pumnalului.

– Iubitule! – se sperie Diana, arătând spre mâna lui. Ai promis că nu-l mai porţi.

– În oraş. Aici suntem în munte... – zâmbeşte Daniel, strecurând în buzunar pumnalul închis printr-un simplu clic.

De departe, de la pâlcul de trandafiri, câţiva dintre copii îi anunţă în cor că au cules toate florile. Într-adevăr, coşurile Irinei şi al mamei sale sunt cele mai pline cu petale. Daniel îi cheamă pe Brăduţ şi pe fraţii săi, doi adolescenţi chipeşi – „suntem elevi la Liceul Militar de la Câmpulung Moldovenesc”, răspund ei Dianei – şi le artă butaşii de trandafiri: „nu mai staţi la bunica să pregătiţi petalele pentru dulceaţă; vă întoarceţi aici să prăşiţi în jurul fiecărui butaş, că la toamnă îi mutaţi acolo”, face un semn spre râpa de lângă pădure. Ajunşi în vale, copiii sunt aşteptaţi cu masa pusă, apoi se aşează cu toţii pe nişte folii de polietilenă întinse pe iarba din grădină, la umbra unui nuc bătrân, răstoarnă coşurile cu petale în centru şi încep să le rupă porţiunea albicioasă, care-i amară. Într-un ceaun mare, aşezat pe pirostrii deasupra unei gropi în care ard câteva lemne, bătrâna pregăteşte siropul. Înainte

de-a se întuneca de-a binelea, pe latura dinspre grajd a cerdacului, stau înşiruite cu gura în jos o mulţime de borcane pline, închise bine cu capace noi, „că l-am trimis pe Ionel la târg săptămâna trecută să-mi cumpere trei sute de capace”, i-a spus bătrâna Dianei în timp ce le orânduiau, „să stea aşa, cu gura în jos, până se răcesc, să nu prindă aer”. A doua zi dimineaţă, bătrâna îl trimite pe Daniel în magazia de lucruri vechi să aducă trei lădiţe de carton, pe care le umple cu borcane; „duci lădiţele în port-bagaj, pentru voi, dar să-i daţi un sfert şi doamnei doctor Magda, că mă gândesc cu drag la ea”. „Chiar dacă se mărită cu Zavate?” – o necăjeşte Daniel. „Rodica mi-a spus că Diana a rugat-o să le pregătească o cameră. Va fi grozav să-i avem oaspeţi. Şi chiar de n-or veni, mie tot dragă mi-e doamna Magda; are un suflet atât de moale!... – ca o împletitură de angora. Iar ochii ei... poate mai mult ca ai Dianei... ia vezi! – devine bătrâna gravă, ameninţându-l – să nu cumva să calci pe urmele lui cumnată-tu Ion, că nu mai ai ce căuta acasă dacă aflu că o faci pe Diana să sufere... Ei, hai! – îl alintă bătrâna – ai roşit ca un rac... Am zis şi eu... că eşti tânăr şi ea-i femeie frumoasă... – sfaturi de mamă. Dar eu cred că tu semeni cu răposatul taică-tău: om la casa lui. Odihneşte-l, Doamne, în împărăţia Ta! – îşi face bătrâna cruce de trei ori, apoi arată grijulie către borcanele din cutiile de carton: Vezi cum le aşezi, să mai rămână loc şi pentru dulceţurile de nuci verzi, de cireşe amare, de cireşe albe, de căpşuni – doar ştii rânduiala”. Diana încă mai doarme, cu fetiţa adusă în zori de Daniel pe braţe, să fie culcată lângă mama sa.

– Iubitule, iartă-mă! – se agaţă Diana cu braţele de gâtul lui când, trezindu-se aproape de prânz, îl găseşte într-o încăpere semănând a atelier; repară de zor radiocasetofonul, „că mamei îi place să mai asculte ziua muzică”. Aseară am căzut ca un bolovan – se scuză Diana. Mama unde-i?

– Pe deal, după buruieni de leac; le-adună din fân înainte să cosesc eu poiana.

– De ce nu ne-ai trezit? S-o ajutăm.

– Vrei să te reprofilezi? Rămâi la bisturiu. Am vrut s-o ajut eu, ca-n alţi ani. Ştii ce mi-a spus? „Tu să-nveţi meserie de la Diana, să ajungi medic bun în Bucureşti sau la Paris – oriunde! Să nu te mai aud croind planuri cu cumnaţii tăi, că mă supăr; pe ei lasă-i înglodaţi aici...”

– Şi? – întreabă Diana, dar nu primeşte nici un răspuns; Daniel tocmai termină de scos cu penseta un rest de bandă de pe tambur; „aici e

mâna Mioarei; numai ea chinuieşte casetofonul, să găsească mai repede melodia preferată..."

– Gata! – se bucură el. Ce vrei s-asculţi? – arată spre teancul de casete.

– Răspunsul tău – spune Diana pe un ton sec, afişând un aer grav, „parcă-i în amfiteatru", o fură Daniel cu privirea aruncată pe sub sprincene; „să nu-i stric ziua", gândeşte şi, cuprinzându-i mijlocul cu braţul, o răstoarnă fără milă pe genunchii săi, hotărându-i:

– Ascultă, puştoaico; de câte ori să-ţi spun că eşti minoră? Marea Adriana Crăciun a rămas dincolo de *Mesteceni*. Când ai tras de volan în dreapta, ai acceptat să vii în ţinutul meu; al meu şi-al ursului, aşa-i corect. Nici măcar despre procesul nostru, care ar putea să ne arunce pe drumuri, ori la ocnă, dacă-i căsăpim pe invadatori, nu vreau să discutăm – şi familia mea a înţeles asta; când ne întâlnim, ai văzut, tu eşti centrul lumii. Nici regina dintr-un stup nu se bucură de atâta grijă ca tine.

Diana simte că ameţeşte. Se uită fix în ochii tânărului care o ţine pe braţele sale şi are impresia că-şi vor lua zborul împreună peste poienele din jur, printre casele risipite pe dealuri, legănându-se în atingerea vârfurilor brazilor, înălţându-se odată cu muntele, până dincolo de păduri, peste păşunile alpine, unde a zărit ieri cârduri de oi ca nişte puncte negre şi albe, mişcându-se alene pe întinderea verde. Înţelege că nu-şi poate dori mai mult ori mai frumos; „mai plăcut decât atât, n-are cum să-mi fie", surâde, primind ca răspuns acelaşi surâs – „dimineaţa mea, care-mi luminează întreaga viaţă, ca un tezaur pe care îl adun în mine, să-mi ajungă pentru o mie de ani" – surâs urmat de un sărut scurt, mai mult ca o amăgire:

– Ce păcat, regino, că te simt şi obosită de cât ai mers ieri pe deal, şi flămândă!... Împing degeaba butucul ăsta să blochez uşa – arată Daniel cu privirea spre vârful piciorului drept, cu care loveşte un fel de banc de lucru făcut dintr-o cioată de stejar, cu o menghină montată pe ea, trimisă de şutul său tocmai în uşa de intrare.

– Ce păcat pentru tine, trântore, că şi aici, ca şi-n stup, suntem în matriarhat; şi cum eu sunt regina... – îi surâde cu maliţie Diana şi se agaţă mai bine cu braţele de gâtul lui şi-i lunecă de pe genunchi, trăgându-l peste ea pe duşumeaua din scândură albă de brad, lăcuită cândva cu lac incolor, de pe vremuri. Zău c-ai avut dreptate aseară, când mi-ai spus c-am pierdut 25 de ani!... – vorbeşte ca pentru sine când îşi reia locul cu obrazul drept pe pieptul lui. Mă domini într-un mod atât de

ciudat, că-ţi înţeleg dorinţele numai uitându-mă în ochii tăi. La început, privirea ta era rece; ba nu, nu rece – impunea respect; mă respingea tocmai când... Ţi-am mai spus-o doar; şi-aveam clipe, mai ales noaptea, când... când te-aş fi strâns de gât! – spune dintr-o suflare. Acum eşti ca un drog. Ţi-am căzut în plasă tocmai pentru că nu-mi ceri nimic – doar oferi: plăcerea, sub toate formele ei; sublimul, pentru mine fiind acum siguranţa că suntem o familie; instinctiv, ai înţeles ce-mi doresc cel mai mult. Şi mi-ai oferit! Întâi, fetiţa; acum, pe tine... Cum naiba să te refuz?!

După o pauză lungă, în care doar palma stângă a lui Daniel alintă umărul stâng al Dianei, vocea femeii se aude născută dintr-un oftat izvorât din adâncul sufletului, ca o răbufnire de sinceritate:

– Sigur că aş vrea să-ţi dăruiesc şase, dar tare mă tem că n-o să mai am resurse... Ştiinţa spune că noi, femeile, avem stabilit aprioric, prin codul genetic, un număr limitat de ovule. Totuşi, măcar doi-trei... În definitiv, am 43 de ani – atât are trupul meu! – spune cu ciudă, coborând imediat tonul – că sufletul... chiar că am momente când gândesc şi mă comport ca o puştoaică. Alaltăieri, la îngheţată, şi ieri, pe deal, la trandafiri, nepoatele tale mi se păreau mai mature... Iar în prima seară... la petrecere...

Diana tace, semn că a obosit şi ar vrea să doarmă puţin. Totuşi, braţul lui Daniel se încordează, trezind-o parcă:

– ...La petrecere... Ce-a fost?

– O, nimic rău; dimpotrivă, dragul meu. Păcat că n-avem parte de-un autor mai dur...

– Nu înţeleg.

– Tu-ţi dai seama pe lângă ce conflict de roman social am trecut? Maria şi bădia Ion m-au recunoscut...

– Şi?! – se miră Daniel pe un ton plin de naivitate.

– Şi! – confirmă sec Diana. Într-adevăr, sunt primită în familia ta ca o regină.

„Doar nu-ţi închipui c-ar fi îndrăznit careva să-ţi reproşeze c-a murit tata; nici măcar de banii daţi domnului profesor nu putem aduce vorba... Săraci om fi; scârţari, în nici un caz! Şi-apoi..."

– ...eşti soţia mea! – spune Daniel dintr-o suflare; de fapt, punând punct gândurilor sale triste. Soţia cezarului – se uită el în ochii Dianei, zâmbindu-i –, căci, eu, pentru familie, sunt un mic cezar iar tu, soţia mea, nu trebuie să fii; tu, soţia cezarului, chiar eşti deasupra

oricărei bănuieli[1]. Nu pentru ca să ne vărsăm otrava în replici de roman social te-am adus aici.

– Crezi că mai am vreun strop de otravă după cât de mult şi de bine mă săruţi? – se prinde cu drag Diana în jocul lui, găsind imediat o altă poziţie preferată a ei: cu coatele pe burta lui, chiar sub coaste şi cu bărbia sprijinită în podul palmelor. Aş sta aşa până mâine – doar să te privesc, să mă satur de tine.

– Şi după? – întreabă Daniel.

Dezorientată de tristeţea din glasul tânărului, Diana se ridică în capul oaselor, măsurându-l îndelung cu privirea.

– Să ieşim – spune Daniel, vrând să se ridice.

– Nu, nu! – îl împinge Diana la loc, întins pe spate, să-l poată ţintui cu privirea. Crezi că m-aş putea sătura vreodată de tine? Uiţi că... – pocneşte ea scurt din degete – şi mă topesc? Pune-mă acum să jur că rămân aici, în sat, cu tine pentru totdeauna şi tare mă tem c-o să-mi ţin jurământul fără pic de regret. Acolo, în oraş, fără tine, sunt un robot, nu mai am ce-mi dori...

– Iar aici abia ai început să vezi ceea ce-i mai frumos – o prinde Daniel de braţ, s-o ajute să se ridice în picioare. Vrei, nu vrei, – îi şopteşte Daniel cu oarecare maliţie în glas – pe întâi iulie plecăm să dăm paşapoartele pentru viză. Croaziera...

– Uiţi ce-i mai important – îl ceartă Diana. Dacă truda ta – a noastră, că m-ai învăţat rău, să muncesc şi eu, îi dă ea un cot –, dacă strădania ne va fi în zadar... – Parisul, apoi Londra! Ştii ce gând mă tot frământă, dragul meu? – îl reţine Diana, întorcându-l cu faţa spre ea, să se poată privi în ochi – aş vrea să rămânem în Paris. Ce zici?

– Aş zice să plecăm mâine. Aici nu mai am decât un singur lucru de făcut: să-i arăt diseară Irinei licuricii...

Dar la lăsarea serii începe ploaia – stropi mari, căzuţi pieziş din norii care se frământă pe cer, cu fulgere ce par să incendieze munţii şi tunete asurzitoare.

– La sfârşitul actului întâi, supărată că licuricii nu se mai opresc din jocul lor, să-i arate unde le doarme Prinţul, Zâna Blondă îl roagă pe unchiul său, care a crescut-o – un bătrân blajin, dar cam prostuţ –, îl roagă să strice petrecerea licuricilor; îţi dai seama? – devine Daniel mai convingător, gesticulând, că braţele lui, luminate de lampa de petrol de

[1] Aluzie la replica lui Cezar: „Nevasta lui Cezar trebuie să fie deasupra oricărei bănuieli!”

pe masă, aruncă umbre stranii pe peretele de după patul de o persoană pe care s-a culcat Diana.

– Şi cum strică bătrânul prostuţ petrecerea licuricilor? – se ridică mai bine în capul oaselor fetiţa, trăgându-şi plapuma, să se înfăşoare cu ea, să nu-i fie frig.

– Păi cum s-o strice?! – se miră Daniel, trăgând de timp, să improvizeze ceva. Aşa cum ne-a stricat şi nouă vizita la petrecerea licuricilor: s-a aruncat în balta din poiană, a băut toată apa, s-a urcat în cel mai înalt brad din vârful muntelui şi a început să verse apa în jur, lovind cu ciudă două pietre, să iasă scântei, în timp ce el râde. Auzi cum râde? El e un biet om prostuţ; tunetul ăsta este ecoul râsului său.

– Şi Zâna Blondă ce face în timpul ăsta?

– Doarme. Aşa cum doarme mămica ta.

– Care visează că a fost cândva Zâna Blondă – se aude râsul Dianei.

Bătrâna intră în cameră, ducând în mână un felinar aprins:

– Gata, a stat ploaia. Am controlat să nu fi venit apa mare de pe munte, să intre la găini. Vezi că purcelul pe care a dormit scroafa abia-şi mai târăşte picioarele de dinapoi – se adresează bătrâna lui Daniel, care îi face un semn de liniştire, şoptindu-i „îl rezolv eu, mamă". Şi tare mă tem că pe Uluc iarba a fost nămolită; păcat!, e iarbă grasă; face vaca un lapte bun...

– Mâine, după ce dă soarele, mamă; văd eu; nu-i nămolită, că n-a plouat tare.

– Ce faci, draga mamei; ţi-a fost teamă? – o întreabă bătrâna pe Diana, aşezându-se pe marginea patului cu aerul că vrea să sărute şi să ureze somn uşor unui copil înainte de culcare. Odihneşte-te şi nu te speria; pe la noi trăsneşte mai tare ca la oraş; ecoul dintre munţi... Păcat că nu ne-a prins ploaia sus, la stână, să vezi ce frumos se vede acolo.

Întinde braţul stâng, pune felinarul pe masă, lângă lampă şi o îmbrăţişează pe Diana, şoptindu-i:

– Somn dulce, scumpa mamei! Totu-i să leneveşti în pat până nu mai poţi sta, că tare-mi mai plăcea şi mie să lenevesc în patul acela, mai lat – arată spre locul unde stă Irina –, să simt dimineaţa parfumul tufei de iasomie şi să ştiu că tatăl lui Daniel rezolvă treburile de dimineaţă. Măcar una, două zile pe săptămână eram lăsată să-mi refac forţele... Dar şi când mă sculam!... Ce vrei? Aveam cinci fete... toate de măritat... Acum, pentru viaţa mea, atât cât a fost şi aşa cum s-a putut, îi mulţumesc lui Dumnezeu în fiecare duminică, dacă merg la slujbă, că

nu pot ţine chiar toate slujbele. Nici părintele Grigore nu ne lasă să fim habotnice; zice că cei bătrâni avem dezlegare la frupt, să nu mai ţinem posturile ca pe vremuri, când eram tineri. Hai să vă las să vă culcaţi... Ce faci, nepoată scumpă, vrei să-ţi spun seara asta ce ghiduşii face puiul de veveriţă la balul licuricilor? – o întreabă pe Irina, luând felinarul cu stânga iar pe fetiţă cu dreapta, dar Irina îi sare din braţe, urcă în patul de o persoană s-o sărute îndelung pe mama sa, întinde apoi braţele să-l sărute şi pe Daniel, care o duce aşa, agăţată de gâtul său, până în camera în care doarme bătrâna.

– Ai grijă, mamă, – arată Daniel spre cupa de cristal plină cu îngheţată, aşezată pe masă – dacă află Diana că-i dai seara, s-ar putea supăra; se teme ca Irina să nu facă roşu-n gât.

– De Irina am eu grijă; tu, de mamă-sa; vezi să n-o uiţi dezvelită, să răcească – îi răspunde bătrâna în şoaptă când Daniel o sărută pe obraz de noapte bună.

A două zi în zori, când Diana se trezeşte înviorată de aerul tare, cu adieri de iasomie, intrat pe fereastra deschisă larg, înţelege de ce Daniel a insistat ast' noapte să-şi îmbrace pijamaua: lângă ea în pat doarme profund Irina; „Daniel a adus-o când s-a trezit să rezolve treburile de dimineaţă", gândeşte ea cu drag, amintindu-şi privirea încărcată de luminiţe când bătrâna i-a vorbit de soţul ei, „al doilea; care-o fi avut cam cât Daniel al meu acum... iar eu, când voi ajunge la 70, tot aşa voi vorbi de Daniel?..." – se întreabă şi închide ochii, să mai doarmă puţin, inspirând parfumul de iasomie şi savurând bucuria c-o are pe Irina alături, amândouă cuibărite sub pilota din puf de gâscă – „sigur că-i a voastră, draga mamei", i-a spus bătrâna ieri, oferindu-i-o împăturită în patru, cu o felie de pâine deasupra şi o lumânare aprinsă înfiptă în pâine; „de sufletul bărbaţilor mei, să le fie cald pe lumea cealaltă". Şi abia după încă două-trei ore de somn profund, Diana se trezeşte din nou, înviorată de lumina puternică a soarelui de afară, pătrunsă prin ferestre. Parfumul tufei de iasomie nu se mai simte; adie prin încăperi, chiar şi în baie, aroma unei fripturi, de care şi ea şi Irina sunt atrase.

– Dănuţul meu m-a rugat să schimbăm puţin povestea: bunicuţa trimite de mâncare unui tânăr tăietor, nu de lemne, ci de flori – le oferă bătrâna coşul de răchită, acoperit cu un ştergar alb, când le cheamă în bucătărie. Uitaţi-l colo, pe deal, coseşte, v-aşteaptă – arată ea în sus, către munte, conducându-le până în spatele casei. Dragele mamei, luaţi-o aşa, de-a dreptul prin iarbă. Leu, pe deal, la Daniel! – ordonă bătrâna câinelui apărut ca din senin lângă ele.

Irina ar vrea să ducă numai ea coşul, „că aşa-i în poveste, Scufiţa Roşie duce coşul”, dar Diana înţelege că-i prea greu pentru fetiţă; „tu bucură-te de florile din jur”, îi arată, ceea ce le încetineşte mersul, că Irina nu se mai satură de ales florile cele mai frumoase; „am să-i fac o coroniţă lui tăticu’”. „Ce bine de tine! – o priveşte mama cu drag, aşteptând-o să-şi umple braţul cu flori. Şi eu i-aş face... fetiţă, băieţel – ce-o vrea Dumnezeu; să fiu sigură că nu mi-l ia vreo zână blondă...”, îşi surâde îndelung, atentă pe unde calcă, privind tot mai des către deal, de unde, când şi când, se aude un zgomot metalic; Daniel, aflat cu spatele la vale, se opreşte din cosit, sprijină coasa cu coada în pământ şi-i ascute gura cu piatra scoasă din tocul legat la brâu. Diana este fascinată de întregul spectacol; bărbaţi cosind a văzut adesea în filme, dar numai acum priveşte cu interes cum Daniel coboară după deal, de-a lungul unei văi înguste, târându-şi picioarele câte jumătate de pas după fiecare brazdă trasă spre stânga. E dezbrăcat până la brâu, iar pe măsură ce se apropie de el, Diana observă broboanele de transpiraţie de pe pielea lui. Nu i-a admirat niciodată muşchii atât de bine reliefaţi; „oare eu de ce n-aş face la curs ca cei de la Arte?, să aduc în amfiteatru un tânăr ca el, să explic pe viu muşchii?!...” Începe să râdă. Câinele este primul care ajunge la spatele lui Daniel şi latră o dată scurt. Coasa este înfiptă în pământ, tocul de la brâu este lăsat lângă coasă iar Daniel îşi şterge obrazul şi pieptul cu batista mare, cât un prosop, trasă din buzunarul pantalonului larg, din acelaşi material ca al Dianei – că Irina şi-a luat blugii –, doar că-i vechi, pătat de fructe şi agăţat în două locuri. Le iese în întâmpinare şi, pur şi simplu, o culege cu braţul pe Irina ca pe o floare, lăsându-se sărutat, iar cu braţul liber înşfacă din mers mijlocul Dianei, purtându-le pe sus pe amândouă. Fetiţa îi scapă – „lasă-mă să fac o coroniţă prinţului licuricilor” –, dar Diana mai stă agăţată de gâtul lui, plimbându-şi buzele pe gâtul lui – „ah, ce-mi place cicatricea asta a ta, făcută de ţap, dar tot ţi-o rezolv eu, să nu te mai încurce la bărbierit...” –, apoi pe umărul său drept, într-un gest plin de erotism. „Munca întâi!” – îi şopteşte Daniel când o lasă din braţe şi-i pune în mână grebla, arătându-i cum să adune fânul abia cosit, iar el ia furca de lângă o tufă de măcieş unde stă bagajul cu care a venit în zori la coasă şi caută cu privirea un loc unde să clădească un pat din fânul adunat de Diana. Se aşează toţi pe patul înalt şi moale în jurul coşului cu merinde.

– Să vedem ce-au adus bun cele două Scufiţe – spune el, începând să scoată pe prosop toate câte sunt în coş. Leu, tu stai acolo şi

păzeşte! – arată el câinelui un loc mai într-o parte, apoi îi aruncă ceva de mâncare.

Irina primeşte o sticlă cu suc, iar Daniel oferă sticla cu rachiu Dianei. Beau pe rând câte puţin, apoi încep să mănânce; „bunicuţa ne-a pus şi tacâmuri”, arată Irina ca o dojană când îşi vede mama că se căzneşte să rupă o bucăţică din jumătatea de purcel pregătit la tavă. Sticla de ţuică este pusă la loc – nici nu mai are mult în ea, că-i sticlă de pe vremuri, de un sfert de litru. De sete, se bea un vin roze slab, dar puternic parfumat, „trimis de sor-mea Ileana, că-n fiecare toamnă face câte trei-patru sute de kilograme numai din ăsta; de sărbători, când se duc surorile şi cumnaţii la ea, nu uită să-şi ia fiecare şi vinul lui, „«că ăsta, Ileană, sau cidrul de mere pădureţe, tot aia-i»”, râde Daniel; Diana însă cere mereu sticla; „mă răcoreşte; deşi simt şi un început de plutire; abia aştept să mă culc; oare se uită cineva la mine dac-am să fac plajă?” „Eu, cu siguranţă”, îi răspunde Daniel, preocupat să arunce două-trei pale de fân pe o tufă de măceş sălbatic iar sub ea, la umbră, face un pat din fân, peste care aşterne prosopul de pe coşul cu mâncare, invitând-o pe Irina să se culce. „Leu, la picioarele Irinei, stai şi păzeşte!”, îi arată câinelui, care vine şi se aşează cu botul pe labe, părând că doarme, „dar simte orice mişcare şi latră”, şopteşte Daniel Dianei, care nu s-a hotărât încă să facă plajă; stă doar şi priveşte extaziată cum fetiţa ei a adormit profund pe patul cu sumedenie de flori încă vii, abia cosite, răspândind un parfum tare.

– Îmi vine să te omor că n-ai mai avut timp să cumperi un aparat de fotografiat! – se agaţă Diana de braţul lui Daniel, care priveşte şi el cu nesaţ fetiţa adormită pe prosopul alb, cu braţele întinse în lateral şi cu obrazul ascuns sub o pagină de ziar, să n-o bâzâie muştele; i se zăreşte doar guriţa păstrând pe buze conturul unui zâmbet de fericire.

– De-acord, o merit! – acceptă Daniel în şoaptă, luând-o pe Diana în braţe, s-o aşeze pe patul din fân pe care au stat la masă, pe mijlocul căruia şi-a aşternut cămaşa. Abia aştept să mă omori – îi spune –, dar cum vrei s-o faci? – o întreabă. La umbră?, că pot improviza aici, peste noi, o colibă din câteva crengi din alunul de colo, acoperite cu iarbă, să nu ne vadă careva, eventual cei ce spionează comorile României din satelit, sau vrei s-o faci la soare, să te încarci cu energie când vei obosi?... – o mai întreabă, dar Diana încearcă în zadar să-i răspundă, că nu mai poate renunţa la sărutul lung, al cărui ritual îl preia de îndată ce-l simte pe Daniel că oboseşte, până când, osteniţi, cad amândoi – Diana chiar lasă impresia că a încremenit; doar răsuflarea ei

şi aerul grav al obrazului expus arşiţei, cu vagi încruntări când şi când ale sprâncenelor îi mai spun lui Daniel că este vie; nici măcar atingerea petalelor unei flori cu care este necăjită într-un joc de tineri sfioşi, dar dornici de sărut, nu o scot decât târziu din nemişcarea ei.

– Diavole, dacă ne-a văzut careva?! – îl ceartă Diana pe Daniel când îşi reia locul cu obrazul culcat pe pieptul lui transpirat şi aprins deja de soare cât a cosit până s-au aşezat la masă.

– Ia ridică-te în capul oaselor. Din poziţia în care suntem, tu vezi pe cineva?

– Doar pe cei din satelit – arată Diana pe cer. Când tu vei candida la Preşedinţia României, te vor şantaja cu ceea ce-au filmat.

– Şi care ar fi textul de însoţire a clipului? – devine Daniel sincer interesat.

– *Hoţilor, uitaţi-vă ce-i face bietei femei şi zice c-o iubeşte. Închipuiţi-vă cât vă va face vouă, care aţi distrus ţara până acum!...* Iar eu o să intervin pe lângă tine s-o graţiezi pe sora mea Magda, care va fi fost prima doamnă a ţării înaintea mea: Lasă-l pe Mugurel să se ofilească definitiv în închisoare, – îţi voi spune –, că, dacă iese, are bani ascunşi prin vreo insulă şi va deveni mai bogat şi mai puternic decât Monte Cristo, dar aminteşte-ţi că biata sor-mea, când era tânără şi frumoasă... Ei!... Îţi găsesc eu vreun păcat cu care să-ţi înmoi sufletul de Preşedinte intransigent. Chiar aşa! – se înfurie Diana şi sare cu genunchii pe burta lui Daniel, repezindu-şi mâinile în gâtul lui, să-l sugrume, dar încremeneşte când aude un mârâit ameninţător, concomitent cu strigătul lui Daniel:

– Leu, culcat!! Stai şi păzeşte! – arată degetul tânărului locul pe care câinele s-a reaşezat deja. Gata, a trecut – şopteşte Dianei. L-am antrenat să mă apere de orice agresiune.

– O, Doamne! – se cutremură Diana. Şi mai ’nainte, când... mă jucam cu tine?!

– Câine educat; închide ochii la scenele erotice.

Reacţia Dianei este o serie de ghionturi date cu ciudă în coastele lui Daniel:

– Am să te pârăsc mamei că mă necăjeşti.

– Abia aştept, că bătaie cu telul de sârmă n-am luat încă.

– Şi nici nu cred că sunt şanse – oftează Diana. Când am sărit pe tine, voiam să te oblig să-mi spui cum e posibil ca un bărbat tânăr ca tine, despre care, când mă ia în braţe, gândesc cu teamă că nici zece ca mine nu-i pot face faţă, să fie atât de...?! La Paşte, cât am stat la masă cu

Magda şi Odette... – femei frumoase, pline de viaţă... Bărbaţii, mai ales cei tineri, mai aruncă o privire pe furiş spre... le vezi o cută pe frunte; „sigur îşi închipuie cum ar fi dacă...” Chiar aşa: de ce i-ai spus Magdei Lena?!... La nuntă n-ai dansat cu nimeni... Dacă nu te-aş cunoaşte ce-ţi poate... pielea în intimitate, aş fi bănuit că... De ce? – întreabă Diana scurt, ca un ordin.

– Pentru că te iubesc – răspunde mai mult şoptit Daniel.

– Nu-nţeleg.

– Te iubesc. Ce-i aşa greu de înţeles?

– Vrei să repeţi? – se alintă Diana.

– Te iubesc! Te iubesc imens; visul meu eşti tu; ce nevoie am de alta?! Chiar nu mă crezi? – îi face Daniel pe plac.

– Numai dacă-l citezi pe *Demon*.

– Diana, „*crede-mi sfântul tel,/ că-n dragoste*... în dra-gos-te... doar în dra-gos-te... – îşi tărăgănează Daniel vorbele / *Eu sunt statornic, eu nu-nşel*”.

Învinsă de vorbele lui Daniel, mai mult decât mulţumită de osteneala de mai înainte, Diana se înghesuie tare sub braţul lui, inspirând profund şi de mai multe ori:

– Ce bine că n-ai mai rostit cuvântul *ură!*... N-are ce căuta între noi. Ştii ce-mi aminteşte mirosul trupului tău? – întreabă, plimbându-şi vârful nasului peste coastele lui – prima noapte când ai dormit cu Irina. Magda fusese fascinată de miros; îi amintiseşi de prima ei iubire; un student care muncea vara la construcţia unui bloc lângă orfelinatul nostru... Ţi-o spun, pentru că acum şi tu eşti, pentru mine, prima mea iubire; prima iubire adevărată! Vrei să mă jur? Aş vrea să-mi ceri ceva, să însemne un sacrificiu pentru mine, să-l fac pentru tine – aşa înţeleg eu iubirea. Când vom fi bătrâni... – îşi prelungeşte ea silabele, privind în neştire cerul – vreau să avem măcar un băiat, căruia eu, când voi fi ca mama, să-i povestesc, aşa, pe ocolite, fără vulgarităţi, cum poţi cuceri definitiv inima unei doamne. Am spus *unei doamne*, pentru că mi-aş dori pentru fiul nostru o dragoste frumoasă, cum ai ştiut s-o compui tu. Ai compus, asta ai făcut, nici o stridenţă; de-aceea m-ai şi adus la stadiul de puştoaică. Eu cred că aşa a făcut şi tatăl tău... tata – se corectează ea – cu mama. La 70 de ani, vreau să privesc şi eu cu seninătate în urmă, ca mama. Dacă aş fi tânără – trupul meu dacă ar fi tânăr, se corectează ea pe un ton ferm –, aş face copii mulţi, să mi se umple şi mie casa de nepoţi... Ştii ce-i curios? Mituş m-a acuzat de mute ori că-s rece, aproape frigidă... Nici eu nu mă recunosc în prezenţa ta; nu e numai

impulsul erotic pur şi simplu... Când eşti cu mine... adică... înţelegi tu, dincolo de plăcere, mai ales de când mi-ai vorbit de doctoriţa aceea ginecolog, simt şi eu nevoia să vizualizez cum... Asta mi s-a întâmplat astăzi... mai înainte... după... de-aceea am şi stat aşa cuminte un timp... înţelegi?... adică... – se lasă Diana pe spate, desfăcându-şi larg braţele, adâncindu-şi privirea în albastrul cerului. Sunt aşa de relaxată!... – exclamă şi se roteşte la loc, pe braţul lui Daniel, braţ care se strânge puţin, aducând-o cu obrazul pe pieptul său. O, Doamne, ce-i cu tine?! Iar te simt... – îi spune, trecându-şi palma peste mijlocul lui. Ştii ce? Îţi promit că stau cuminte – îi şopteşte, atingându-i ureche cu buzele. Doar te mişti încet iar eu îţi promit că stau cuminte, şoptindu-ţi că te iubesc... Vreau să te simt că... să simt că cel mai războinic dintre... va reuşi să... De ce taci?

– Sper să taci şi tu – mormăie Daniel somnoros. M-am sculat la patru jumate, c-a trebuit să bat coasa... Când a răsărit soarele, eram deja pe deal... Măcar un sfert de oră lasă-mă să aţipesc...

Diana îl sărută pe piept şi se cuibăreşte mai bine sub braţul lui, încercând să adoarmă şi ea, dar nu poate decât să stea nemişcată, ascultând în urechea dreaptă ritmul perfect egal al inimii lui Daniel iar în urechea stângă, zgomotul muntelui: un vuiet surd, punctat de ciripitul tuturor păsărilor din jur; inspiră adânc, să reţină pentru totdeauna mirosul de transpiraţie încinsă de soarele puternic al amiezii amestecat cu parfumul fânului abia cosit şi visează obsesiv la momentul când palmele lui Daniel îi vor atinge trupul, „pe care-l voi lăsa în voia lui, fără să mă mişc, fără pretenţii de-a conduce şi eu jocul”. Întotdeauna i-a ironizat pe cei ce i-au vorbit de yoga, iar neclintirea ei de acum i se pare un astfel de exerciţiu, „să mi se deschidă toate canalele de comunicare, să-l primesc... ba nu, să-l întâmpin... Hm!... N-am greşit când i-am spus că mi-am pierdut diploma în tufele de... Cum e, de fapt, procesul fecundării?!... M-am prostit! Mi-aş da 3 la examen... Atât i-am scris în carnetul frumoasei Miruna Bujor; cât a vorbit – are o voce tare melodioasă –, nu m-am gândit decât la Mituş; şi lui îi place să-i vorbeşti când... Apoi m-am gândit că fata aceea atât de frumoasă putea să-i facă Irinei un frate sau o soră... – de-aceea i-am dat 3!... Apoi mi s-a făcut greaţă; o greaţă născută din ură; da, eu sunt statornică în ură!... – nu voiam s-o mai aud şi la reexaminare. Am modificat pe 3 în 8 şi-am semnat; tot din ură! Ba nu! A fost altceva... Poate orgoliul meu rănit; „uite, deşi tu cred că eşti sigură că eu ştiu, mie nici nu-mi pasă – frământă-te! Dacă te mai vezi cu Mituş, când va afla că ţi-am pus 8, va

înţelege că am un suflet mai nobil decât a crezut; mă va aprecia... De fapt, esenţa acţiunilor noastre, ale oamenilor este să câştigăm: hrană şi confort; putere, ca să le avem mai uşor pe primele două; plăcere, să stingem incandescenţa simţurilor, iar peste toate, iubirea! – doar în braţele lui Daniel i-am simţit dimensiunea. Dante, marele diagnostician, avea dreptate: *mişcă sori şi stele*... Cum o fi în original?, că, doar, ştiam; *l'amor che move il sole e l'altre stelle*; am memorat versurile cu plăcere; nu-mi închipuiam că... Ba da! Mi-am dorit mereu un partener cu care să pot discuta, să schimb vorbe de duh, ironii subtile, citate din cărţi celebre cu trimitere la iubire sau cu tentă erotică – Mituş nu-i aşa cult; ba chiar se supăra când fac exces de... Cu Daniel e altceva; m-am topit când mi-a băgat cartea sub nas; puteam să jur că ştiam expresia lui Caragiale, dar reacţionasem la auzul numelui Mitică – niciodată nu mi-a plăcut; colegii, invidioşi, au simţit mereu nevoia să-l coboare pe Mituş la poziţia de Mitică. Gestul cu cartea mi-a dat măsura lui Daniel; să fi vrut, şi nu m-aş fi oprit din glisarea mea în... Daaa!... Ce frumos sună!... În autismul iubirii! Nimic mai adevărat: lumea mea e el. Cum care el?! Ce, m-am prostit?! Daniel! Bărbatul ăsta tânăr şi frumos, pe care l-am lăsat să aţipească puţin, că-i sculat înainte de-a se lumina de ziuă; „am bătut coasa"; n-a spus „am ascuţit"; parcă am văzut într-un film: cu un ciocan anume se bate partea tăioasă a coasei, o muncă de migală şi precizie. Mituş m-ar certa – „şi-atunci, sutura unui vas de sânge ce-i?!" Dar m-a impresionat spatele lui umed de transpiraţie, înroşit de soare, reliefând încordarea trapezului stâng, urmată de marele dorsal stâng şi de... ce naiba mai este pe spate?!... Chiar că merit 3! Oricum, am admirat cum i se încordau muşchii spatelui în ritmul lunecării coasei prin iarbă. Atunci, dacă mi s-ar fi spus să aleg între *Tratatul de Chirurgie* şi bucuria de-a sta jos, pe iarbă, lângă omul drag, aş fi ales primordialul. De fapt, l-am ales! Am să-l omor când se trezeşte!... Ce-mi place expresia!, poate şi pentru că-i parafrază la ceea ce-am făcut toată viaţa – scoaterea din moarte a celui cu care mă lupt. Acum... Trebuie să rămân grea – ce frumos sună: grea... Purtându-i copilul, voi fi şi pentru el, măcar în sufletul meu, mamă. Îl voi lăsa să aleagă ce vrea... Mi s-a părut, ultima oară, c-ar înclina să rămânem la Paris. În ţară, oricât m-aş cufunda în autismul iubirii, va trebui să suport prezenţa tuturor femeilor despre care ştiu că... le-am împărţit cu Mituş; ba nu! m-a înşelat cu ele şi-aş face acelaşi gest care nu mă onorează: le-aş da notă mare, numai să scap de prezenţa lor. Trebuie să scap de această obsesie; voi începe o viaţă nouă alături de Daniel! – dacă la 43, poţi spune că începi... Ba la

44, că-n toamnă fac 44. Pe unde naiba o fi umblând el?! Oare femeia aceea... care, la nunta Brânduşei, a ţinut în loc autocarul... Ce oameni minunaţi rudele lui Daniel!... Oare ştiu cu toţii că...? *Eşti soţia mea!,* a exclamat Daniel şi cu asta a spus totul; surorile îl iubesc – normal, ele l-au crescut –, iar cumnaţii îl respectă. Aşa trebuie să fie o familie! La petrecerea de bun venit a mea, nimeni n-a amintit de nunta Brânduşei... Ce bine că m-am afişat peste tot cu Daniel!... În secţie, m-au întâmpinat cu căldură, cred că-s iubită de colegi; o să-mi pară rău după ei dacă plec la Paris. La catedră, am simţit o tăcere suspectă... Oricum, plec la Paris – e-atât de bine să ai o familie!... Dacă nu o să vrea Medicina, îl las în voia lui: pomi şi viţă de vie, pe domeniile *Bacage;* vite şi tot ce-o mai vrea, aici. Amândoi, în clinică – mai ales cum eu voi fi mereu cu un avans de experienţă –, s-ar putea să iasă scântei uneori între noi – ciocnirea a două mari orgolii... –, sau să... M-am lecuit!, mi-ajung cele 10 zile cât n-a dat nici un semn... poate c-a fost orgoliu, sau poate nu... dar aici, în familie – mi-am dat seama la petrecere –, îi place să aibă el ultimul cuvânt; un mic cezar... Cezarul meu drag!" – oftează Diana, lipindu-şi apăsat, cu infinit drag colţul buzelor de pieptul lui, savurându-i cu vârful limbii gustul sărat al transpiraţiei uscate. „Ce mult te iubesc!... Cel mai mare escroc sentimental! Asta eşti, iubitule!" – îi spune în gând, privind extaziată cum o picătură de transpiraţie, iscată pe pieptul lui – „partea centrală a pectoralului drept; ce glandă sudoripară e-acolo? Habar nu mai am..." – se rostogoleşte spre burtă – „ce-ar fi să mă ridic şi s-o sorb, să-i simt gustul? Ba nu, să-l mai las să doarmă; aşa de profund doarme!... Se cunoaşte că-i obosit. Escrocul meu drag!... putea să-mi pună condiţii de la început: *îţi scot fetiţa din prăpastia autismului, dar...* Cred că l-aş fi pălmuit. Apoi, la prima criză a Irinei... aş fi alergat la el la cămin: *poftim!, ia-mă, numai ajută-mă!...* Ar fi fost ceva urât, aproape ca un viol... sau, cine ştie?! Oricum, el a ştiut ce face – m-a cucerit!... Unde-o fi picătura de transpiraţie? Cred că s-a evaporat. E-un soare aşa puternic!... De la Paris, fugim câteva zile pe Coasta de Azur... Apoi, la toamnă, pe Marea Baltică... Ba nu! Pe Marea Nordului... Unde naiba-i croaziera?! Am şi uitat... Pagubă! Important e că voi fi cu el; *voi fi şi-n iad cu tine!* Eu, cu demonul meu, vreau să fiu doar în paradis, deşi... trebuie să fiu lucidă, vor fi şi zile... Atunci îi voi reaminti versul lui Lermontov; nu-i voi da apă la moară, dimpotrivă, zâmbindu-i, îl voi necăji: *mi-am ţinut jurământul: am fost şi-n iadul-paradis al căsniciei cu tine. Cum mă răsplăteşti?* Aşa-i voi spune mereu, că-i place. Eu... voi avea... mda... să zicem... 55 sau 60... O, Doamne! El,

abia 40... – cum îi mai... nu, nu mai rău, ci... La 40 de ani, vorba lui Byron, e *vârsta de mijloc a omului; ceva între prooroc şi-ntre nebun.* Hm!... Ce frumos!... De mine, şi numai de mine va depinde să mă dorească, să fie *nebun*, dar nebunul meu... Va fi de ajuns, când va veni acasă obosit din clinică – dacă ar opta pentru Medicină –, ori de la fermă – ce bine!, c-ar veni acasă mai rar şi mai obosit –, îl voi culca cu capul pe braţele mele şi ne vom spune de una, de alta... îl voi lăsa pe el să vorbească, să-l fac să se simtă important iar eu, alintându-l... Poate-i voi povesti şi eu ce fac copiii... Irina va fi studentă... poate, căsătorită; oare chiar Irina i-a ascuns costumul cu care s-o ducă şi pe ea la altar?! Ce frumos! Ar fi trebuit să-mi fac timp, să... Da! Emoţia primului nepot... ceilalţi... sau măcar celălalt... Ce bine-ar fi să rămân grea! Iar dacă nu rămân nici luna asta, mergem la Paris... la Londra... Nu trebuie să disper! Şi-atunci, cu cel început să crească în mine, vom pleca în croazieră patru – îi păcălim pe cei de la agenţia de turism, c-am plătit doar trei locuri... O, Doamne, aş plăti şi zece locuri, numai să mă ştiu grea – ce emoţionant sună!"

Diana a obosit să tot privească pieptul lui Daniel – nu mai apare nici un strop de transpiraţie; „l-aş fi sorbit cu poftă; Daniel s-ar fi trezit şi..." Închide ochii şi visează la clipa când îl va simţi că s-a trezit; „se va ridica în capul oaselor, să se convingă că Irina doarme, că Leu – câine educat, închide ochii la scenele erotice – o păzeşte, apoi îi voi simţi palma atingându-mi genunchii... lunecând în sus... Oare sunt nimfomană?! Şi ce? El mă face să fiu aşa – şi-i atât de bine!..."

– Ce-i iubitule?! – tresare Diana.

Lângă ea, Daniel s-a ridicat brusc în capul oaselor; din pumnul lui drept a ţâşnit cu un zgomot sec, înăbuşit, lama strălucitoare a pumnalului.

– Nimic, scumpa mea – îi surâde ca o scuză Daniel, vădit ruşinat de gestul cu care mâna lui dreaptă strecoară pumnalul înapoi în buzunarul pantalonilor. Am auzit prin somn paşi. Am crezut că-s singur... Ce faci, măi frumosule? – pare să-şi admonesteze câinele care a ridicat alene botul de pe labe. Cred că vine unul de-al nostru dacă Leu n-a lătrat – spune Dianei.

Şi, într-adevăr, peste câteva momente se aude vocea lui Ion, care apare de după un dâmb, urmat îndeaproape de doi măgari încărcaţi cu câte două coşuri de nuiele fiecare.

– Ei, bucuroşi de oaspeţi? Săru' mâna, cumnată! – îşi ridică el pălăria de paie, apoi începe să-şi facă vânt cu ea. Dacă ştiam că dormiţi

de amiază, nu vă deranjam. Credeam că staţi la masă; am văzut coasa lucind în soare, semn că stăpânul ei stă la masă. Cumnatul Daniel nu s-a putut abţine şi-a venit pe Uluc. Pariez că te-a trimis mama, cumnate! Tare mai ţine ea la iarba asta... Şi doar i-am zis că vin eu şi-o cosesc. Ce faci, prinţesă mică şi frumoasă? – lasă Ion căpăstrul primului măgar şi se apleacă s-o sărute pe Irina. Unde-i Rică-Iepurică?

– L-am lăsat acasă în căsuţa lui. Bunicuţa mă ajută în fiecare zi să-i dau de mâncare – se mândreşte Irina.

– Mâine dimineaţă vă iau la stână – aruncă Ion o privire tuturor, apoi se adresează Irinei: Ai să te joci cu un ursuleţ; uite-atâtica-i, cât un căţel; are o urechiuşă albă. Să vezi ce jucăuş e!... L-au găsit ciobanii prin pădure – spune ca o scuză lui Daniel, care i-a aruncat o privire bătăioasă.

– Urs la stână?! Au înnebunit ciobanii?! Poate li-l dau de cap! – îi scapă lui Daniel ameninţarea ca o înjurătură.

– Hai, măi... Un pic, până mai creşte, c-o fi fost ursoaica braconată.. Vorbim mâine – pune Ion punct cu autoritate. Ia să vedem ce avem bun aici... – spune şi scoate dintr-un coş de pe spatele unui măgar două vase de plastic. Urdă dulce, strecurată ieri şi jintiţă încă fierbinte, că abia începuseră să fiarbă zerul când am plecat. Văd c-aveţi şi tacâmuri... Poftiţi, mâncaţi... Cum se simte la noi doamna doctor? – se uită Ion spre Diana cu un aer familiar.

– Închipuiţi-vă, domnule Ion. Soţul meu m-a pus deja la treabă; fânul ăsta a fost adunat de mine cu grebla.

– Măi Dane, dacă află Maria că-i pui cumnata la treabă... Păi ce concediu e ăsta?! Ia uitaţi-vă la Licurici! Mânca-te-ar nenea de scumpete! – se apleacă Ion să sărute fetiţa pe creştet. Credeam că n-o să-ţi placă jintiţa – se bucură el, admirând-o pe Irina cum duce mereu lingura plină la gură.

Se mai glumeşte un timp, este degustată îndelung şi urda dulce, Ion aduce şi un alt vas cu caş dulce, dar deja toţi par sătui. Hotărăsc să plece împreună la vale, „c-oi veni eu deseară să termin de cosit şi să întorc brazdele”, spune Daniel. Ion o aşează pe Irina călare pe primul măgar, îi arată cum să-şi ţină echilibrul iar Daniel merge alături, să intervină în caz de nevoie.

– Mâine vreau tot pe măgar – îi şopteşte fetiţa la ureche lui Daniel înainte de culcare.

– Eu am adus un cal şi pentru dumneata, cumnată – arată Ion Dianei huţului înşeuat, când revine a doua zi dimineaţă. Hai, că-i uşor;

până începe dealul abrupt, mergi în braţele soţului; ca sora dumitale, când a fost potcovită Stela, că s-a lăudat mamei la nuntă...

În timpul drumului, Diana trage cu ochiul spre măgarul pe care merge Irina, o vede supravegheată de Ion, apoi îşi lasă capul pe spate, întrebându-l pe Daniel, aflat călare pe cal, la spatele ei:

– Aşa ai dus-o şi pe sor-mea când ai potcovit-o pe Stela? Tot aşa ai ţinut-o în braţe? Dacă află Zavate, gelos cum e, că toţi craii ăştia grizonaţi sunt daţi naibii de geloşi, te potcoveşte el...

Răspunsul lui Daniel e un sărut lung dat Dianei după ceafă.

– Ia stai tu singură – zice, sărind de pe cal –, că lecţia de echitaţie s-a terminat. Deseară vreau plata – îi şopteşte, continuând să meargă alături, pregătit să intervină dacă Diana s-ar dezechilibra.

În pădure, la prima poiană mai mare tăiată în două de drumul spre stână, Irina vrea să descalece, „să adun flori pentru bunicuţa; poate găsesc şi frăguţe...” Diana vrea şi ea; „că mă doare fundul de stat în şa”, îi şopteşte lui Daniel; „pentru că nu te-ai sprijinit cu picioarele în scări cum ţi-am arătat”, o linişteşte Daniel.

– Leu, păzeşte-o pe Irina! – strigă Daniel câinelui, care se ţine deja de fetiţă, aşteptând să i de dea mereu câte o bucăţică de carne.

Cei doi măgari şi calul huţul frumos înşeuat – „l-am luat pe-al Mioarei, că-i mai blând”, spune Ion –, sunt lăsaţi slobozi să pască prin poiană.

– Cât putem sta? – întreabă Diana.

– Până se-nnoptează, să vadă Irina jocul licuricilor – îi răspunde Daniel.

– Staţi cât vreţi – le face Ion un semn de liniştire –, abia mai scap şi eu de-acasă... – bombăne, pornind spre un loc umbrit de brazi, de unde se vede toată poiana.

– Cum mai merge? – îl întreabă Daniel când se întinde alături de el pe stratul gros de ace de conifere de sub poala bradului bătrân.

– Merge – vine răspunsul. Sor-ta nu-i rea, dar... gura... În ultima vreme... Poate şi vârsta... Uneori, mă dor urechile. Acum, că nu-i Mioara acasă, sunt singurul ei cal de bătaie, că băieţii noştri îşi fac de lucru toată ziua, ba la stâne, ba la păstrăvărie – vezi că mâine-poimâine vor s-o ia pe fetiţă la pescuit... La scăldat am zis că nu-i las; poate peste câteva zile, să se mai încălzească apa. Bună treabă ai făcut că le-ai convins să vină la noi, la munte – schimbă el vorba. Ia uită-te ce fericite-s, parcă-s două copile... – arată privirea lui Ion în jos, către mijlocul poienii, unde Irina şi Diana se lasă alergate de câine, apoi, întorcându-se

brusc, îl aleargă ele. Da' ia spune-mi, Dane... da' nu te superi că te-ntreb! Doamna doctor ştie cine eşti?

– De ce?

– Aşa... – oftează Ion, lungindu-se pe spate, cu braţele sub cap şi cu privirea în sus, printre ramurile bradului bătrân. Ce bine-am făcut că te-am îndemnat să te duci la teatre, la operă, la concerte – chiar dacă nu pricepi mare lucru la început; acolo se duce lumea bună... femeile frumoase şi... Ar fi fost păcat; frumos cum eşti – semeni cu socru-miu, când l-am cunoscut eu, nu fiţi de-o măsură!... – ziceam că am avut dreptate: dacă tot eşti student în Bucureşti, măcar să te alegi şi cu altceva, ceva mai de valoare decât cu o diplomă. „Că se poate şi la fără frecvenţă!..." – am să-i rup urechile Mioarei; s-a cam puturoşit; m-am şi certat cu Garofiţa... o ştii; diriginta ei... Că... Una-i, una; alta-i alta! – îşi ridică Ion tonul, vădit înfuriat. În ultima vreme mi-o cam laudă de pomană... Da' las' c-om mai discuta; poate o pui pe doamna doctor să stea de vorbă cu ea, aşa, ca-ntre fete; mi-ar plăcea să facă o facultate de viitor, poate chiar Medicina, cu care să poată merge oriunde în lume; mai are doi ani şi termină liceul... Ziceam de... Nu te-ntreb cum ai cunoscut-o, că... La cât de mult ţine la tine... – i-a lăsat pe toţi paf atunci, seara; n-ai văzut?, n-a îndrăznit unul să ia un pahar în plus... A recunoscut-o şi Maria; mama, nu cred, că ea n-a prea stat pe holuri; doar la patul lui socru-meu. Era aşa plăpândă blondă!... ca dintr-o carte de poveşti. Şi-avea un mers elegant... Numai tocurile ei se auzeau pe culoar... Stai să-ţi spun ce am de spus, până nu or obosi, să vină să guste ceva – se precipită Ion, arătând spre coşurile de nuiele luate din spatele măgarului-cărăuş. Fă-i repede un copil! Altfel ţii aproape o femeie care-ţi poartă copilul. Eu ştiu că fetiţa-i a profesorului, că l-am cunoscut; seamănă la ochi, Doamne-Doamne... Da' să nu-i spui c-am recunoscut-o! Restul e treaba voastră. Îţi spun ca să ştii; ţii minte c-am vândut oile pe nimic, să ni se dea dolari, nu lei; tu ai ascuns ţurcanele; ne-am şi certat, că mă învoisem cu turcul să-mi dea două mii cinci sute... Erai dat naibii de mic... Credeam că-i baţi pe-ăia din spital când ai întrebat unde-i „nenea bătrânul", de ce nu mai vine cu antibioticul... Era pe 15, tu erai extenuat; stăteai de două zile cu socru-meu; eu umblam prin oraş – încă de pe 13. Război civil în centru; eram pe la Intercontinental; cineva-mi spusese că sunt drogaţi acolo; voiam să cumpăr morfină. Pe 14, m-a prins valul. Doi mineri s-au legat de ochelarii mei de soare şi de mustaţa mea şi i-am înjurat. M-au fugărit până pe strada Arghezi; ştiu cum o cheamă, că avusesem o mândră acolo când lucram pe şantier. De câteva

ori m-au atins cu vârful bâtelor pe spate. Şi când mi-am dat seama că nu-i nimeni în jur, că nu-s şi alţi mineri, să le vină în ajutor, m-am lăsat brusc în genunchi, ei s-au împiedicat iar eu i-am luat de păr şi i-am bătut cap în cap până i-a umplu sângele, apoi am fugit. Tatăl tău a murit noaptea, spre 16. Rămăseşi tu cu el, că eu tot căutam morfină pe la colţuri; minciunile guvernanţilor, că ăia din Piaţa Universităţii se drogau... Când am venit la socru-meu, femeia de serviciu tocmai îi aprinsese o lumânare; tu dormeai. Profesorul tot nu venise; Diana şi sora ei, anestezista, cică plecaseră cu salvarea; ceva, un accident; le luase salvarea să le ducă la un alt spital – n-am intrat în amănunte. Am rămas eu să-l iau de la morgă pe tatăl tău. La plecare, am vrut să dau ochii cu profesorul; nu ştiu dacă i-aş fi zis ceva, dar... „E la ultimul etaj, la Neurochirurgie" – mi s-a spus. Acolo, o asistentă m-a dus într-o rezervă; „sunteţi domnul colonel Dominte, fratele?", am fost întrebat, dar n-am răspuns; eram total debusolat. Asistenta a început să turuie: „l-au găsit studenţii de la Arhitectură într-o debara, inconştient, cu ţeasta crăpată, plin de sânge închegat. E operat – mi-a arătat spre un bărbat bandajat la cap. Nimeni nu ştie ce căuta acolo; avea în buzunare multă *Ciprofloxacină*; acum o folosim pentru el, să nu facă septicemie". Am ameţit. Nu mai ţin minte cum am ajuns jos, în camionul cu care aduceam acasă sicriul lui socru-meu. Ţie nu ţi-am spus, că erai prea mic şi violent. De-atunci, mama îl pune mereu în pomelnice; scrie la urmă numele lui, Marius. Îl crede mort. Şi eu am crezut, dar când am aflat că pe naşul Brânduşei îl cheamă Trifescu Marius şi-i mare chirurg... între timp l-au făcut şi academician... – om mare! Păcat că... Eah!... După nuntă... Mama şi toţi din familia noastră plecaseră spre casă... Mi-a povestit Sânziana, c-am trecut pe la Ocol să iau o aprobare... Bistriţeanu stă fugar; are umărul şi mâna stângă în ghips... E chiar aşa frumoasă nevasta lui Trifescu? Ştii despre ce vorbesc?

– Mi-a şoptit ceva domnul Theo – oftează Daniel mai mult ca un suspin, apoi îi aruncă o privire cu subînţeles: Mi-a mai spus că-ţi plac alivencele... Ia vezi!

– A fost de mult, Dane; mă jur! Gata, am rupt-o. Maria a şi uitat. Uite-o pe Diana, vine spre noi – şopteşte Ion, apoi, ridicându-se în picioare, o întâmpină: Te-a ajuns foamea, cumnată?

– Setea, mai degrabă – răspunde Diana, acceptând ajutorul lui Daniel să se aşeze în locul lui, că-i mai la umbră. Doamne, asta mică-i inepuizabilă! – arată ea cu privirea spre poiană, unde Irina şi câinele continuă să se alerge.

Stau cu toţii la masă, „că mai e de mers”, arată Daniel în sus, către păşunile alpine, apoi pornesc iar la drum, „c-o să vreţi să ne mai oprim şi-n altă poiană”, intervine Ion, fără să dea alte explicaţii, dar după o bucată de drum, se abat cu toţii în stânga, printr-un desiş, după care braţul lui Ion face un gest rotund:

– Scufiţa şi mama ei pot să facă întrecere; se cheamă hribi – le arată el câteva ciuperci, apoi scoate din desagile de pe măgar două coşuleţe din papură.

Măgarii şi calul au început deja să pască. Daniel şi Ion s-au aşezat pe un colţ de stâncă şi privesc cu nesaţ cum Diana şi Irina fug dintr-un loc în altul, se cheamă când una găseşte mai multe ciuperci şi mereu se aude glasul fetiţei, „Leuţule, lasă-mă în pace!”, că este necăjită de câine, care ar vrea să se joace şi fuge într-una în jurul Irinei, hămăind când şi când.

– Tăticule, cheamă-l – strigă Irina.

– Lasă-l să se joace – îi face Daniel un semn de liniştire. Sunt mai în siguranţă aşa, că sperie şopârlele sau vreun şarpe – şopteşte lui Ion, care stă nemişcat, privindu-le cu ochii umezi pe Diana şi Irina, pentru ca într-un târziu să ofteze:

– Cumnate, aş sta să le privesc o veşnicie... Nimic mai plăcut decât să te bucuri de bucuria cuiva drag!... Eşti un om norocos; Diana are atâta viaţă în ea!... Se cunoaşte că-şi trăieşte copilăria... Restul, ce mai contează?! Eu zic să rămâi asistent la Agronomie, că tot ziceai tu anul trecut... Aici, vorba mamei: ne-am înglodat noi destul. Ea mi-a spus, mie şi Rodicăi, că ştie c-o ascultăm şi nu comentăm, ne-a spus că, la petrecerea din Bucureşti a fetei Adelei, a vorbit cu sora Dianei să te convingă să faci Medicina... Tu şi Diana hotărâţi ce şi cum. Doamne, frumoase-s amândouă, nu fie de deochi! – le mai aruncă o privire încărcată de dragoste părintească celor două şi rămâne cu ochii duşi departe, printre brazii de dincolo de poiană. Poate că n-ar fi trebuit să mai plec de pe şantier... – spune ca pentru sine şi oftează din nou, ca un final de gând negru, dovadă că şi-a luminat obrazul, adresându-se lui Daniel: Ţii minte? Când erai tu mic şi te-am luat la stână, am văzut aici în poiană căprioara aceea cu puiul... Apoi veneai singur să priveşti. Tata socru te-a certat că plecai în pădure şi nu luai câinele cu tine. Uite-le ce fericite vin! – arată spre Diana şi Irina, care se apropie cu paşi rari, atente să nu le cadă ciupercile din coşurile umplute cu vârf.

Până la stână, merg toţi trei alături, cu calul şi cei doi măgari slobozi, venind în urma lor iar câinele şi Irina alergând înainte şi înapoi,

dornici de joacă. Diana vrea să ştie cum se prepară hribii şi, când află că Ion a aruncat din nou şiraguri întregi de ciuperci uscate, face pe supărata, certându-l pe Daniel.

– Vă trimit eu la toamnă câteva sfori cu hribi uscaţi – îi asigură Ion – şi două-trei borcane mari cu ciuperci la sare, dar cele mai bune sunt ghebele la borcan, curăţate, fierte şi sterilizate – doar le pui în mâncare; Maria mea ştie arta ghebelor; face o omletă cu ghebe... Vă trimit eu... – îi asigură Ion.

– Şi pe Rodica, să stea numai în bucătărie – ripostează Daniel –, că eu o să am de învăţat; Medicina-i facultate grea; mai ales anul întâi, că am o profesoară rea – pardon!, intransigentă – la *Anatomie*; pică pe capete...

Diana se repede să dea cu pumnii în spatele lui Daniel, dar el se întoarce şi o ia în braţe, imobilizând-o:

– De ce dai? Cu ce-am greşit?

– Mă necăjeşti şi minţi; în primul rând că nu-s profesoară...

– Poate-ai s-ajungi...

– ...când oi fi babă – vine replica Dianei, dată cu drag, parcă ar fi numai ei doi.

– „Voi fi şi-n iad cu tine!" – îi şopteşte Daniel.

Ion i-a privit cu îngăduinţă, ca pe doi copii care se hârjonesc, iar acum pleacă mai departe, mutându-şi privirea spre Irina, care se amuză, făcându-l pe Leu să se ridice pe picioarele de dinapoi, să ia din mânuţa ei bucăţica de carne prăjită.

La ieşirea din pădure, Daniel încetineşte, inspiră de mai multe ori, face câţiva paşi într-o parte, inspiră iar, apoi, uşor nemulţumit – „ceva nu-i place în locul acela", gândeşte Diana –, se ţine după Ion, care vrea să fie primul, fluierând scurt, ca un ordin, de mai multe ori. Câinii de la stână i-au simţit deja şi veneau toţi patru, în formaţie de luptă, parcă să-i înconjoare, dar fluieratul lui Ion i-a stăvilit, făcându-i să se gudure, bucuroşi că l-au întâlnit pe Leu, căruia încep să-i dea târcoale, schimbând câte un „ham!", ori câte un mârâit de respingere.

– Să staţi doar pe lângă mine sau cu Daniel – le spune Ion Dianei şi Irinei, care s-au oprit să admire priveliştea: poieni cât vezi cu ochii. Cum să nu vrea Zavate aşa minunăţie?! – se apropie el de Diana, rotindu-şi braţul. Drumul forestier vine până colo; să-l facă mai departe, spre vârf, e-o nimica toată; comuniştii l-au făcut pentru armată; în caz de invazia ruşilor, puneau tunurile colea, pe creştet... băteau până la Prut... Pe deal, Zavate poate înălţa un motel. După deal, dacă mai

defrişează vreo sută de hectare, pârtie de schi de câţiva kilometri; iarna, aici, ţine până în aprilie... Mă iertaţi! – tresare el, observând privirea lui Daniel; îşi duce palma la gură, stă aşa un moment, două, apoi încearcă s-o dreagă: Am uitat că sora dumneavoastră... Poate-i mai bine aşa; dacă pierdem definitiv munţii...

– Ca Vodă Lăpuşneanu – îi zâmbeşte Diana.

– Glume, cumnată; glumim şi noi. Macabru, e drept, că altceva ce ne-ar mai rămâne?!...

Ieşit şi el de-a binelea din pădure, Daniel s-a răstit la câini, strigându-le „la oi!" iar toţi patru au plecat spre turma din apropiere. Diana îl vede rămas locului, privind cu interes de jur-împrejur, începând să indice cu degetul câte una din stânele de pe dealuri: „a noastră, a noastră, a noastră... Aia-i tot a noastră, nu? Pe coasta de răsărit e-a Răchitenilor; mai încolo, tot Buliga? Şi după deal? Vădurenii şi Butnăreştii? Da' colo, pe vale?, nu văd nici o stână...

– Paştem noi toţi, prin rotaţie – răspunde Ion, ţinând-o pe Irina de mânuţă; „stai numai lângă mine, sau cu tăticul, că te papă câinii..." Acolo, pe toată valea, credeam că aduc vaci... Am vorbit cu primarul şi plătim toţi, egal, întreaga valea.

– De ce-s numai patru? – întreabă Daniel, continuând să stea pe loc, dar cu privirea spre turma de oi mai apropiată, către care au fugit câinii.

– Unul, de bătrâneţe, ast' primăvară iar pe-ăl chior l-am îngropat zilele trecute – răspunde Ion, dând de înţeles tuturor să-şi continue drumul spre stâna din apropiere.

Diana se preface că admiră cum pasc măgarii şi calul, dar îl fură mereu cu privirea pe Daniel; „parcă-i alt om. Oare aşa oi fi şi eu în secţie?, parcă nici nu mă vede..."

– ...şi parcă am stabilit că-n fiecare primăvară... – arată braţul lui Daniel către o perdea de stuf, întinsă pe vreo 30-40 de metri de la prima stână spre poiană.

– Cumnate... – îl priveşte Ion împăciuitor – au fost vântoase, a viscolit până pe-aproape de Paşte... Ce te-ncurcă? Stufu-i curat, perdeaua-i deasă, legată bine...

– Şi când bate vântul din deal? – întreabă Daniel scurt, pe un ton sever; „aşa oi fi şi eu la examene?!", se sperie Diana. Scuză-mă! – o ia Daniel de braţ, să nu creadă Diana că-i ignorată. Cumnate, – se adresează iar lui Ion – o fi oprind stuful vântul, dar şi mirosul lupului,

când vine dincolo, împotriva vântului – întinde braţul spre pădure. Să dispară! Şi balta? – arată spre iazul din vale.

– După Sânziene. Am angajat deja două escavatoare... avem şi aprobare... Poate îngropăm şi conducta de PVC; tragem apă de sus, de la gheţar... Stai să mai vedem, că dacă pierdem procesul... Gata inspecţia!, altădată... – pune el punct pe un ton ironic. Om veni într-o zi cu toţii... Acum avem altele mai importante, oaspeţi de onoare – se apleacă şi o ia pe Irina în braţe: Vrei să vezi ursuleţul? – iar fetiţa îl prinde cu braţele de gât şi-l sărută pe obraz. E fetiţă ca şi tine – completează bărbatul, bucuros că este sărutat din nou.

Când Ion o sărută şi el pe obraz, Irina îl caută cu privirea pe Daniel, care, speriat că fetiţei nu i-a plăcut, vine şi o ia din braţele cumnatului.

– Voiam să-ţi spun că-i primul nene cu mustaţă care-mi place când mă sărută – îi şopteşte, dar Diana aude şi-i spune lui Ion, să se amuze cu toţii.

Lângă cuşca unui câine, se joacă doi căţei şi un ursuleţ castaniu, cu urechea stângă şi o parte din frunte albe.

– Staţi! – face Ion un gest hotărât, apoi fluieră, strigă un câine pe nume, care se apropie ascultător, primeşte bucăţica de mâncare aruncată şi se lasă în voia bărbatului, să-i fie pusă la gât legătoarea cu care rămâne priponit cu un lanţ de parul de lângă cuşcă. Molda, să stai cuminte! – îi porunceşte Ion, oferindu-i mai multă mâncare în vasul gol de lângă cuşcă, apoi se lasă în genunchi şi-şi răsfiră degetele prin părul de pe spatele căţelei. Licurici, poftim, ia ursuleţul în braţe – i-l oferă Ion.

– Mămico, îl pot lua acasă? – îl prezintă fetiţa mamei sale, care face ochii mari.

– Hai, cumnată, zi da, că-ţi mai dau şi vreo doi iepuri... Căţei nu, că găseşti în Bucureşti câţi vrei...

Toţi râd, fascinaţi de bucuria cu care fetiţa s-a aşezat pe un trunchi de brad şi hrăneşte pe rând, cu biberonul, ursuleţul şi cei doi căţei.

– Bădie Ion, – întreabă Daniel încet – l-aţi dat să sugă la căţea?

– A fost c-am greu, că n-a vrut, până a dat de gust; căţeaua l-a primit repede.

Diana îl vede pe Daniel cum tace, strângând din măsele; „sigur e nemulţumit; îl cunosc...”

– Iubitule!... – i se agaţă ea cu putere de braţ când Ion s-a depărtat să inspecteze doniţele şi cupele puse cu gura în jos în stelajele din faţa stânei.

– Nu m-am băgat niciodată în ale lui, să-i dau sfaturi la sudură sau la construcţii... – răspunde el Dianei în şoaptă. Bădie Ion, să dispară! – strigă, arătând spre ursuleţ. Îl duci doamnei Sânziana, la Ocolul Silvic; e datoria lor; dacă mai stă o lună-două aici, cu câinii şi oile, nu mai are ce căuta în pădure; poţi să-i dai lui stâna de pe acum... Cine zici că l-a adus?

– Cumnate, – îl priveşte Ion pieziş – ce-o să creadă doamna doctor? Haideţi să vă prezint stâna – face el un gest de apropiere Dianei şi fetiţei.

Un cioban tânăr, chemat printr-un gest nervos al lui Daniel, vine de la turma cea mai apropiată, care se îndreaptă spre intrarea în ţarc, o turmă de 2-3 sute de oi păscând din mers, mărginită de câini, urmată de un bătrân micuţ şi îndesat, ascuns sub o căciulă brumărie, tuflită pe o parte şi un cojoc miţos, purtat pe umeri, ale cărui poale mătură pământul.

– Noroc, domnu' Dan! Bine-ai venit!

– Salut, Toderică! – strânge Daniel mâna ciobanului tânăr. Ce mai faci? Moş Vasile e bine?

– Slavă Domnului! Nu-l vezi? Ca de când lumea; plimbă cojocul – arată spre bătrânul din urma oilor.

– Am venit cu doamna mea şi fetiţa – face Daniel un gest către cele două, plimbate de Ion prin stână. De unde? – întreabă, arătând spre ursuleţ.

– Plângea în pădure...

– Aha! Nu te ştiam milos. Pui de lup când aduci?

– Hai, domnu' Dan, că la lup, mata eşti meşter... Mă duc să-l ajut pe tata, să bage oile la strungă – şi fuge să aţină calea oilor, obligându-le să intre în ţarc.

Imediat ce bătrânul şi fiul său încep să-şi spele mâinile până la coate, semn că se vor apuca de muls, Daniel li se alătură; „tu ajută-l pe bădia Ion la vatră, că vrea să frigă nişte hribi", spune tânărului.

– Dacă vreţi să vă reprofilaţi – le şopteşte el Dianei şi Irinei –, trebuie s-o luaţi de jos – şi le ajută să intre în ţarc. Mânaţi oile spre alea două strungi, să vină la muls, că avem câteva mai rebele; doar le loviţi cu palma pe spate.

Irina continuă să fie preocupată de ursuleţul din braţele sale, căruia îi ţine când şi când biberonul; mai mult agită oile, decât să le mâne spre strungă. În schimb, Diana a înţeles: stă printre oi, aproape de cele două guri ale strungii, unde-i umbră de la streaşina acoperişului din stuf şi intervine când şi când, lovind cu palma vreo oaie care ezită să intre la muls; îi place să-şi privească soţul, cioban ca de când lumea.

– Moş Vasile, – îl aude pe Daniel rupând tăcerea amiezii toride, punctată doar de câte un behăit şi de zgomotul unghiilor oilor lovind scândura lucioasă, uşor înclinată spre scaunele celor doi mulgători – şi zici c-a venit ursoaica de mai multe ori?

– Întâi, ne-am întâlnit cu ea pe la Izvorul Sărat; rupsese o oaie la stâna lui Doroftei; au dovedit-o câinii; fugea în pădure.

– Şi-a doua oară? Venea la plimbare pe cărare?

– Ştie Sfântu'! – exclamă bătrânul. Era a doua zi; bătea vântul; doar ce terminaserăm de muls de dimineaţă; oile păşteau pe marginea pădurii; voiam să le ducem pe vale. Până să auzim câinii, a rupt trei oi şi-un câine, pe-ăla chior de-un ochi... Păcat! Mi-era drag... era cel mai rău.

– Aţi chemat hăitaşii?

– Aş! Când te vezi cu turma vraişte...

Un timp, se lasă tăcerea – se aud doar copitele oilor lovind nervoase scândura, lunecând pe ea înapoi, trase de picioarele din spate către genunchii desfăcuţi larg ai bătrânului sau ai lui Daniel, după care, ritmul sacadat al jeturilor de lapte se aude lovind fundul cupelor aşezate pe cele două sârme de inox, deasupra doniţei şi, din când în când, imediat ce oaia este lăsată să fugă la cârd, laptele din cupă este răsturnat peste cel din doniţa mare, din tablă de inox, ca o găleată ovală, să încapă între picioarele mulgătorului. Rar de tot, Diana observă cum mâna lui Daniel ori a bătrânului pescuieşte cocoloaşele de bălegar ale oii mulse, lăsate în cupa cu lapte şi le aruncă afară, în faţa stânei.

– Şi? – aude ea întrebarea lui Daniel pusă pe un ton jos, de discuţie fără importanţă; „coace iubitul meu ceva; îl simt!", îşi surâde Diana, rămânând aproape, să audă.

– Şi... gata! – răspunde bătrânul. Todirică a scos arma din fân, c-o ţine ascunsă. Îl ştii doar ce bine ocheşte – drept în frunte.

– De ce nu i-aţi dat dreptul? – aude Diana întrebarea lui Daniel pusă pe un ton de reproş.

– Patru oi, un câine; fie primit! – s-a oprit bătrânul din muls, făcând un gest categoric. Şi pentru ce?! Să aibă ce vâna ăştia toamna?

Tăcerea se instalează din nou. Dinspre vatra cu jăratec din faţa stânei vine un miros plăcut. Ion merge la poarta ţarcului şi le escortează, de teama câinilor, pe Diana şi pe Irina până unde au aşezat masa: caş, urdă, două pulpe de berbecuţ – „am spus de ieri celor de la stâna din Arini să-l taie de dimineaţă”, se justifică Ion –, câteva castroane pline cu ciuperci la grătar, iaurt de oaie şi mămăliguţa pe care Todirică o răstoarnă din ceaun abia când bătrânul şi Daniel au terminat de muls oile, au strecurat laptele prin bucăţile mari de tifon luate de pe sfoara pe care fuseseră puse la uscat după mulsoarea de dimineaţă şi l-au pus la închegat în cazanul mare din tablă de inox; „uite ce lucrătură! – i-a arătat Ion lui Daniel. Am comandat pentru fiecare stână câte un cazan de-ăsta; personal m-am dus la ţiganii din Roznov...”

– Zece la mânat oile în strungă – o ia Daniel de braţ pe Diana. Urmează, după ce stăm la masă, măturatul ţarcului, spălatul doniţelor, a cupelor, a duşumelelor; aşa se face după fiecare mulsoare... Ce zici, continui, să promovezi examenul, sau dai biletul înapoi? Scuze! Am glumit... – o priveşte el cu surprindere. De ce eşti tristă?

– Am auzit cuvântul Roznov – îi răspunde Diana –, gara din care a urcat în tren prietenul scriitorului – săracul!, o fi murit de mult... –, cu a cărui şubă m-am încălzit în anii mei de început, cei mai grei; parcă a fost în altă viaţă... – spune zâmbind trist, cu ochii mijiţi, ca orbiţi de-o lumină puternică, deşi stă cu spatele la soare, pentru ca imediat să tremure scurt şi, luminându-se de zâmbet, să şoptească: Sigur că dau biletul înapoi! Vreau să vin aici, la reexaminare, în fiecare an. Eu, să-ţi adun un coşuleţ de hribi şi să ţi-i prăjesc până soseşti tu cu oile, purtând cojoc ca al lui moş Vasile...

– Ba unul mai mare – îi întoarce Daniel şoapta –, să încăpem amândoi în el, că te-aş ţine aici şi noaptea...

– Ştiu, oile trebuie păzite... – se alintă Diana.

– Mai ales mioara din cojocul meu...

– Aia... mai greu... că s-ar putea să mai aibă motiv să zboare printre stele... Poftă mare! – spune Diana cu glas sonor celor prezenţi şi se aşează la masă.

Din desagile cărate de măgar, Ion scoate sticla cu ţuică – „Ioane, zi mare; ai adus de-aia veche”, se bucură bătrânul cioban Vasile – şi toarnă mai întâi într-o cană de tablă pentru Diana, apoi pentru ceilalţi. Se ia masa în tihnă, cât oile stau „de amiază”, până se potoleşte arşiţa, unele îngrămădite în altele, cu capul în jos, la umbra vecinelor; „o mare de spinări albe”, admiră Diana. Între timp, laptele din cazanul de inox –

„opera ţiganilor din Roznov” – s-a închegat, iar musafirele – Diana şi Irina – sunt invitate să guste. Masa continuă – „parcă ar mai merge un strop de *otravă”*, şopteşte Diana lui Daniel –, timp în care bătrânul şi fiul său atârnă la strecurat cele două caşuri mari, rezultate din laptele închegat în cazanul de inox, apoi pun la fiert zerul de la ultimele două mulsori – „cel de dimineaţă şi cel de acum, să vă bucuraţi de jintiţă proaspătă”, le invită Ion pe Diana şi pe Irina să ia cu linguroiul mare de lemn caimacul ridicat la suprafaţa zerului încălzit. „Simt gust de cremă Licurici”, se bucură fetiţa, care nu vrea deloc să lase ursuleţul din braţe. Îi trebuie lui Daniel jumătate de oră s-o convingă, promiţându-i că vor veni şi-n zilele viitoare aici, să se joace ea cu Urechiuşă Albă, cum l-a botezat pe ursuleţ.

– Nu-l duceţi nicăieri, că mai vin cu fetiţa să se joace cu el – hotărăşte Daniel bătrânului şi lui Ion deopotrivă.

Mulţumesc cu toţii de ospitalitate ciobanilor şi pornesc înapoi, spre sat. Nimeni nu vrea călare, „aşa ca las măgarii aici, să-i am mâine, când oi duce brânza la vale”, zice Ion.

– Mă însoţeşti puţin? – îl ia Daniel de braţ pe ciobanul tânăr. Şi zi-i aşa, Todirică, – îl aude Diana cum începe când s-au apropiat de intrarea în pădure –, n-ai vrut să-i dai nici o şansă; direct în cap! Şi ştiai că are pui...

– Făcea prăpăd, domnu’ Dan... – se scuză tânărul. Cu o zi înainte...

– Tocmai! O alungaseră câinii. Păi dacă ştiai că are pui, de ce nu i-ai dus dreptul?

– Ce drept?!

– Uită-te câte oi bătrâne şi sterpe avem; numai eu am numărat vreo zece cât am muls. Legai naibii una de-un copac în pădure, că pădurea-i şi-a ei... Să ţii minte! Iar aici, unde-a căzut – arată Daniel spre locul din marginea pădurii –, vezi c-ai turnat prea mult gaz, să nu descopere locul dacă vin cei de la Silvic cu câinele dresat. Pune naibii nişte paie pe jos şi dă-le foc; prea miroase a gaz; învaţă-te să nu laşi urme, că ăştia de la judeţ atât aşteaptă, să ne alunge, să poată veni în voie toamna cu grangurii cei mari la vânătoare... Hai, salut! Întoarce-te la oi – strânge Daniel mâna lui Todirică, apoi grăbeşte pasul, până ajunge lângă Diana, s-o poată lua de braţ, c-o vede mergând cu oarecare sfială, din cauza înserării şi a zgomotelor venite din pădure.

– Te credeam duşman neîmpăcat al urşilor... – îi şopteşte femeia după o bucată bună de drum, când pare să-şi fi recăpătat stăpânirea de sine.

– Duşmănia e una, ura e alta. De la tata ştiu că trebuie să mă tem de urs, dar să nu-l urăsc. N-ai spus tu să renunţăm la ură? – o întreabă Daniel, furându-i o sărutare, s-o mai îmbuneze şi imediat o îmbrăţişează pătimaş, la adăpostul întunericului lăsat deja, profitând că Irina şi Ion merg înainte, discutând aprins despre licurici.

– Şi cumnatul tău se pricepe la poveşti – şopteşte Diana –, uite câte îi spune fetiţei.

Pe la mijlocul drumului, Ion se opreşte, leagă căpăstrul calului de o creangă, să nu plece singur la vale, şi o ia pe Irina de mânuţă să-i arate cum sclipesc licuricii în tufele care mărginesc o poiană. La insistenţele fetiţei, Daniel prinde câţiva licurici şi-l roagă pe Ion să aprindă bricheta, să poată admira Irina frumuseţea gândacilor, a căror jumătate din spate scânteiază chiar şi la lumina slabă a brichetei.

– Înainte de plecarea la Bucureşti, am să-ţi adun câţiva într-un borcan, să-i pui noaptea pe noptieră – o sigură Ion pe fetiţă.

– Mai bine să-i admire aici; la oraş au lumină electrică; pot folosi şi mixerului pentru maioneză... – şopteşte Daniel, iar Diana îi dă un ghiont ca o ameninţare. Poate, într-un borcan mai mare, cu ceva pământ... – o drege el cu glas tare. Oricum, când eram mic, prindeam toamna greieri şi-i ţineam într-un borcan; speram să-mi cânte; a doua zi îi găseam cu picioruşele în sus... Haideţi mai încolo! – se înflăcărează el, pornind către un pâlc de luminiţe, care clipesc asemeni luminilor pomului de Crăciun. Vezi? – o ia pe Irina în braţe – ăsta-i semn că se cheamă; fiecare îşi cheamă iubita lui, să stea de vorbă înainte de a începe petrecerea. Auzi? – şopteşte, solicitând tăcere – aceea e o bufniţă; mai ţii minte?, ţi-am vorbit de ea în parc...

– Da, pasărea care vede noaptea – răspunde Irina. Şi asta? – tresare fetiţa.

– O vulpe; strigă la puiul ei să stea cuminte, că ea se duce în sat după găini.

– Se duce la bunicuţa?

– Nu, că bunicuţa le închide bine... – şi plimbarea prin poiană durează mult, până ce Irina începe să moţăie în braţele lui Daniel.

– Tăticuuu... – scânceşte ea – să nu plecăm, că vreau să văd cum începe petrecerea... Nu-i aşa că Prinţul Licuricilor s-a culcat înainte de-a începe licuricii să lumineze?... E obosit... Aşa mi-ai spus... Acum ştiu

ce-a făcut de-i obosit; a cosit, ca tine, florile... Şi când vine Zâna Blondă să-l trezească?... Abia la ziuă? El doarme pe un pat de flori, cum ai dormit tu cu mămica? Şi nu-i aşa că Zâna Blondă îl vede dormind şi crede că-i mort şi se culcă lângă el? Şi-i face vrăji, să se trezească... Tăticuuuu... da' zânele bune fac şi ele vrăji? Ele nu-s vrăjitoare... nu fac vrăji... Tăticuuu... da' nu vreau ca ursul să fie balerinul cel rău, care să vrea să-l omoare pe prinţ – aşa mi-ai spus... Mie îmi plac ursuleţii... Urechiuşă Albă e-aşa frumoasă!... Vreau o fetiţa balerină în rolul Urechiuşei Albe... Şi Rică e frumos... Pe Rică vreau să-l interpreteze un băieţel balerin... Cred că el... Rică... acum... Tăticuuuu... dacă... începe... petrecerea... tu ai să mă trezeşti, nu?... Tăticuuuuu... eu... – vrea fetiţa să-l mai roage ceva, dar adoarme cu capul pe umărul lui Daniel, care o strânge mai bine în braţe, iese înapoi în cărare şi pleacă la vale, cu câinele mergând cuminte la piciorul lui; Diana, după el şi Ion la urmă, ducând huţului de căpăstru.

*

* *

Două zile la rând plouă; a început spre ziuă, din senin. Plouă mărunt, cu rafale puternice de vânt; se rupe un prun în grădină – „la naiba!, tocmai prunul sub care...", simte Daniel că-i dau lacrimile; „nu-i a bună", îi vine un gând bizar şi scapă o înjurătură – şi o salcie în faţa porţii, dincolo de şosea. În prima zi, Diana şi Irina stau mai mult în pat, sub pilota de puf, la căldurică. Daniel a pus aparatul de radio pe fereastră, să se audă mai bine. Diana se ridică din pat, îl aduce lângă ea şi-şi pune o casetă cu muzică populară; „de veşti proaste sunt sătulă la Bucureşti..." Bătrâna are de lucru în cămară; „nu am nevoie de ajutor, scumpa mamei; staţi la căldurică şi vă odihniţi, că eu golesc nişte borcane cu tocană de legume; le dau la porci, c-oi face altele, proaspete". Daniel şi-a tras cizmele de cauciuc şi a îmbrăcat pelerina de ploaie, să poată umbla pe afară, să îngrijească de gospodărie – datoria lui când este acasă. La prânz, revine în cameră şi aduce cu el un val de aer rece, care o înviorează pe Diana adormită cu o carte deschisă pe piept.

– Tăticuuu, niciodată mămica nu mi-a citit atât de multe poveşti – arată fetiţa spre cărţile împrăştiate între pat şi bibliotecă.

– Poftiţi la masă! – le invită Daniel. Ciupercuţe cu smântână şi cu mămăliguţă moale.

– Şi...? – arată Diana cu degetele apropiate. Plătesc bine.

– M-am convins aseară; până am dus licuriciul bunică-si, ai adormit îmbrăcată.

– Ştiam că-ţi face plăcere să mă dezbraci... – şopteşte Diana.

– Mersi! Şi să te las să dormi.

Râd amândoi. Irina nu înţelege de ce, dar nici nu întreabă; e preocupată să citească singură sfârşitul unei poveşti dintr-o carte veche, luată de pe raftul de jos al bibliotecii, ciufulită rău, scrisă cu literele mai mari, pe pagini îngălbenite de vreme, dar cu poze frumoase, care i-au reţinut din prima clipă atenţia fetiţei; „tăticul mi-a zis că de pe cartea asta a citit şi el şi surorile lui, iar povestea asta mi-a spus-o şi tăticul, dar acum îmi place mai mult, că are poze frumoase...” şi nu se mai îndură să coboare din pat decât spre seară, când, după cină, stau cu toţii de vorbă în camera bătrânei. Irina îl hrăneşte mereu pe Rică şi-i şopteşte bunică-si, ori de câte ori are prilejul, să insiste, „poate tu îl poţi convinge pe tăticul s-o aducă aici pe Urechiuşă Albă, s-o hrănesc şi pe ea, ca i-o fi foame...” Miezul nopţii îi prinde stând de vorbă, gustând mereu din vinul preferat al Ilenei, cu Licurici dormind pe braţele bunicii iar Diana şi bătrâna discutând ca două prietene de când lumea, zâmbindu-şi reciproc de fiecare dată când Daniel, frânt de oboseală – a trebuit să aducă drujba de la Ion, să taie şi să care la stiva de lemne şi să despice cu toporul bucăţile tăiate din răchita prăbuşită de-a curmezişul drumului – se foieşte mereu pe pat, până cedează îndemnului Dianei să-şi culce capul pe braţele ei. În final, pe la unu noaptea, tot el se oferă să mai facă un rond prin ploaie, să ducă de mâncare câinilor, asigurându-se totodată că „stau în post”, bagă capul la găini să le vadă dormind liniştite, intră în grajd şi priveşte vaca dormind culcată pe stratul proaspăt de paie aşternut seara aceasta, trece şi pe la porci, care îl întâmpină cu un grohăit scurt, un fel de „lasă-ne să dormim” şi se întoarce înfrigurat şi ud pe obraz, că-n rest, pelerina de ploaie, veche şi grea, că-i din pânză cauciucată, rămasă de la primul soţ al bătrânei, l-a protejat bine. Îşi sărută fetiţa ca de obicei, apăsat şi umed pe obrăjori, bucurându-se cu toţii când o văd întinzându-se alene, şoptind *tăticul*, apoi Daniel îşi sărută mama pe tâmplă în timp ce bătrâna o îmbrăţişează pe Diana – „tare mi-a mai plăcut, draga mamei, să stau la taifas cu tine!...” – şi, ca un gest firesc, Daniel o ia pe Diana în braţe, „că-i fi şi tu obosită de atâta vorbit cu mama”, s-o ducă în patul lor. Dimineaţa următoare, Daniel o ia de la capăt, doar că-n locul răchitei de la poartă are de rezolvat prunul bătrân şi pletos căzut în grădină; „cum să las pe mâine, mamă?! Dacă va sta ploaia, am destule altele de făcut...” Dar ziua următoare ploaia nu stă

şi nici el nu vrea să mai coboare din pat; o primeşte cu drag pe Irina să se cuibărească între ei – „bunicuţa mi-a zis să vin aici că ea a coborât în beci” – şi lenevesc toţi trei până spre prânz, când iese soarele. Atrasă de cerul înseninat în câteva minute şi de căldura soarelui, Diana uită să-şi mai dezbrace pijamaua; stă în balansoarul de pe pridvor şi, sorbind alene din cana cu lapte bătut, nu se mai satură să inspire aerul tare; „acum înţeleg de ce plămânii tăi sunt aşa de zdraveni”, spune lui Daniel când îi refuză invitaţia la masă; „dacă mă iubeşti, o feliuţă de mămăliguţă rece, o palmă de slănină friptă pe jăratec şi-un păhărel de... ştii tu...” Promisiunea cu plata se repetă, „că trebuie să slăbesc în vreun fel”, spre indiferenţa totală a fetiţei care stă pe o cergă miţoasă din lână şi o hrăneşte cu biberonul pe Urechiuşă Albă, adusă mai înainte de Brăduţ într-un coş agăţat la oblânc; „ţi-o las până spre seară, când vin s-o iau, s-o duc la căsuţa ei. Stau la noapte la stână – i-a răspuns lui Daniel –, că moş Vasile s-a dus în oraş, la dentist, că mai are o măsea care-l doare”. Spre seară, imediat după plecarea ursuleţului înapoi la stână, învelit bine să nu sară jos din coşul agăţat la oblânc, în timp ce, printre lacrimi şi sughiţuri, Irina încearcă să se consoleze hrănindu-l pe Rică, intră pe poartă Vălătuc, alergând şi strigând în gura mare: „*Iina, Iina*!...”, aducând tot noroiul de pe drum pe treptele pridvorului, unde s-a oprit, îmbrăţişat strâns de Irina, care se grăbeşte să-i descalţe ghetuţele, să-l poată invita pe cerga miţoasă. Venind agale, răsuflând greu, ca după un drum lung, urcă treptele şi Rodica, purtând în mâna dreaptă un coş de nuiele: „De trei zile mă plânge că vrea la *Iina*”, spune ea în timp ce-şi descălţă cizmele pline de noroi.

– Tocăniţă de melci – arată spre cratiţa pusă pe masa din bucătărie. Dacă nu-ţi place, nu mă supăr; la noi se mănâncă. Peşte prăjit iar aici, un drob; gustă-l, te rog! – oferă o feliuţă Dianei, sigură că reacţia va fi cea scontată. Mai aveam nişte borcane cu ghebe, le-am dat prin maşina de tocat şi-am făcut un drob. Nu-ţi mai spun cum se face, că frate-miu e la fel de meşter ca mine, ba poate mai meşter, că el şi mama au inventat drobul de ghebe. La toamnă, o să-ţi trimitem vreo 50 de borcane – se bucură Rodica văzându-le pe Diana şi pe Irina cu câtă poftă mănâncă.

– Iar eu o să-i spun repede cum se prepară drobul de ghebe, şi-i dictez numai o dată – n-are decât să-şi ia notiţe –, c-o să am de învăţat la *Anatomie*... – vrea Daniel să pară ferm.

– O, da, *Anatomia*... – începe Rodica să râdă. Ştiu de la Brânduşa că-i cuiul cel mai serios al Medicinii; ea a avut noroc, dar dacă

nimereşti la seria cealaltă... E una, Otrava, care l-a picat de trei ori pe Ahmet al ei...

– „...că bietul băiat, silitor nevoie mare, fără nici o absenţă, a trebuit să repete anul” – preia Daniel lamentarea surorii sale, încercând să abată atenţia de la tăcerea Dianei, care-şi plimbă privirea între ochii tânărului şi ai Rodicăi, muşcându-şi rădăcina degetului arătător, să-şi poată stăpâni râsul.

– Ce-am spus?! – se sperie Rodica. Am spus ceva urât? Ce mă priviţi aşa?! – se uită ea cu teamă; întâi spre Diana, al cărui gest de a-şi muşca rădăcina degetului nu ştie cum să-l interpreteze, apoi spre Daniel, parcă i-ar cere ajutorul; obrazul ei e tăiat în două de un fior dureros care o întunecă. Va rog! N-am vrut să spun ceva de rău... – murmură ea.

Daniel încearcă s-o liniştească, dar Diana şi-a aruncat deja braţele pe după gâtul Rodicăi şi o strânge la piept, sărutând-o apăsat şi umed pe obraji:

– Scumpa mea cumnată!... Otrava aceea sunt eu... sunt eu, da, eu... – repetă, depărtându-se s-o poată privi în ochi, dar cu palmele rămase pe umerii ei, s-o poată îmbrăţişa din nou. Sigur că sunt rea, adică intransigentă cu studenţii.... Dacă nu ştii anatomia omului dumnezeieşte, n-ai ce căuta în Medicină – îi zâmbeşte Diana, vrând s-o sărute din nou, dar se opreşte, neliniştită de expresia feţei femeii din faţa sa. Doamne, Rodica!... Ce-i cu tine?! Vino, scumpo, să stai pe pat... – o duce doi paşi, ajutând-o să se întindă pe patul de lângă soba din bucătărie, pe care obişnuieşte să doarmă bătrâna în nopţile friguroase. Ce-i cu tine? – devine Diana stăpână pe sine, plimbându-şi palmele pe rotundul proeminent al burţii cu calmul specialistului la consultaţie. Relaxează-te. Aşa... ce s-a întâmplat, scumpa mea?

– Nu ştiu, Diana – zâmbeşte trist Rodica, prinzând în palmele sale mâinile Dianei. V-am văzut expresia feţei şi... Nu ştiu ce-a fost în capul meu... Cred că m-am speriat că... M-am speriat că am spus ceva urât, că mi-am supărat fratele, pe tine, mai ales, în prezenţa lui; nu mi-aş ierta-o; am simţit că-i un secret al vostru, care ar fi putut să-l supere pe Dănuţ... Toate spun că l-au crescut... l-au legănat, dar numai eu am întrerupt un an şcoala pe motiv medical, – l-a costat pe tata, tatăl lui Dănuţ, evident, bani buni – de-am stat cu el zi de zi, că-mi era tare drag; n-a ştiut nimeni că m-am prefăcut bolnavă... La liceu vorbeam numai de el, dormeam cu poza lui sub pernă; fetele bârfeau că-i al meu, şi eram tare mândră... De aceea m-am speriat c-am zis ceva urât... Nu-mi place să dau prin băţ... Mi s-a părut că s-a speriat şi... şi ea... – îmi mângâie cu

infinit drag burta –, dar uite-o, stă liniştită, o simt cum s-a liniştit... Mă bucur atât de mult că a fost doar o glumă!... Uite, vezi cum poţi răni pe cineva? Am vrut să fac doar o glumă şi... Şi chiar predai la Medicină? Stai, fii pe pace, nu te întreb cum învaţă nepoata noastră; nici nu cred că ştii dacă nu-i la seria ta; şi nici nu cred că-şi va termina studiile. La cât e de bogat soţul ei... Petrol... Dar!... – schimbă ea tonul, aruncând o privire severă către Daniel – dacă fratele meu vrea să urmeze Medicina, îţi spun ceea ce ştiu că a spus şi mama la el la facultate anul trecut, când s-a dus să se intereseze – ce vrei?, mentalitate de femeie de la ţară – să se intereseze cum învaţă Daniel: dacă nu învaţă bine, fără supărare, te rog să vii la noi cu pielea lui pe băţ!

O clipă, Diana pare contrariată, apoi, înţelegând expresia, izbucneşte în râs, sărutând-o apăsat pe Rodica; un râs lung, amuzat, care trezeşte interesul bătrânei tocmai apărute în uşă cu un braţ de lemne uscate pentru foc. Află despre ce este vorba şi dă tonul la o altă rundă de izbucniri în râs, bucuroasă că poate povesti cum „doamna decan mi l-a lăudat pe Dănuţ al meu şi l-a certat că nu vrea să rămână acolo, la facultate".

– Dar cel mai mult m-a uns pe suflet cum doamna Magda, sora ta, Diana, mi-a vorbit de el, fiind sigură că poate ajunge un doctor bun. De-acum, asta e treaba voastră; voi să fiţi fericiţi, că eu, aici, cu cinci fete ca nişte leoaice, şi cinci gineri ca brazii şi o armată de nepoţi, ne-om vedea de viaţa noastră... Pe Daniel îl văd în visul meu în altă lume; cum era în biserică... stătea mândru în faţa tatălui mirelui şi al naşilor – naşul îi om mare, tot doctor şi el, poate că-l cunoşti; ea, femeie frumoasă... O fi mare avocată, dar... asta-i!, băutura... Şi-apoi... când am văzut pentru ce a ieşit Daniel în grabă din biserică tocmai când să înceapă cununia... chiar că mi-au dat lacrimile – abia am aşteptat să ajung acasă şi să povestesc fetelor mele ce domniţă i-a furat inima feciorului meu în Bucureşti, că i-a făcut pe cei trei preoţi să aştepte să înceapă cununia... Cum veţi hotărî voi, dragii mamei; dragostea şi omenia să domnească între voi! – pune bătrâna punct, apoi se aşează pe marginea patului, s-o alinte pe Rodica: Pari obosită, Rodicuţo. Nu trebuia să vii cu coşul ăsta greu. De ce nu l-ai trimis pe Gheorghiţă ori vreun băiat?

– Lasă, mamă, mi-a făcut plăcere...

– Dar... ştii ce-a spus doctorul: fără efort, fără supărări...

– Mamă, am mai avut trei sarcini – începe Rodica să râdă. Parcă dumneata spuneai că ai cinci leoaice... Ia să vedem ce face puiul ăla de leu al meu şi licuriciul lui frate-miu...

În camera de curat, toate pernele sunt aşezate jos, sub ferestre, ca un pat, pe care stau culcaţi alături Irina şi Andrei. Fetiţa stă întinsă pe spate, cu braţul drept sub cap, iar în arcul braţului stâng ţine umerii băieţelului culcat cu obrăjorul pe pieptul ei.

– ...şi dacă a văzut şi-a văzut că licuricii nu-i spun unde doarme prinţul lor, Zâna Blondă s-a dus la... Ssst! – îşi duce Irina degeţelul la buze – abia a adormit.

– Ba nu *dom* – sare băieţelul în picioare. *Veau* toată *povetea*!... Nu *meg* acasă! – ridică privirea spre mama sa.

Până la urmă, se lasă convins de Daniel, care îl ia în braţe, promiţându-i că-i spune povestea în timp ce-l va duce acasă cocoţat după cap, în ritm de cal bine potcovit; „tu eşti Făt-Frumos iar eu, calul năzdrăvan, căruia mămica ta tocmai i-a dat o tavă cu jăratec...” – şi pornesc înainte spre poartă, spre hazul Irinei şi al Dianei, rămase în pridvor. La despărţire, Rodica, îl mai ţine un timp de vorbă pe Daniel, să fie sigură că nu a supărat-o pe Diana; „mi-e atât de dragă şi vă stă aşa bine împreună!... S-o mai săruţi din partea mea; oricum, ne vedem mâine, că vin iarăşi, s-o ajut pe mama la colivă şi la colaci...”

– A, da! – se bucură Daniel. Poimâine e pomenirea morţilor...

– Şi... – îl priveşte Rodica lung. S-a nimerit să.... Opt ani... – precizează, atentă să-i prindă mâinile lui Daniel, când îl vede tresărind: Nu lăsa durerea să te răpună!... Să facem cele de cuviinţă în tăcere şi fără vorbe multe, că fiecare vorbă o doare pe mama...

– Curios... – îi scapă lui Daniel un oftat însoţit de surâs. Nepoţii n-au mai venit zilnic la mama, să-i amintească de... Cireşele s-or fi copt deja?

– Jumătate-s mâncate, c-am trecut prin livadă... N-au venit pentru că le e jenă de Diana; să nu vă deranjeze... Dar au dat iama prin copaci... Pe mâine, frăţioare!

A doua zi, e forfotă mare în casă. Adolescentele fac echipă cu Irina; „batem grâul în piuă, îl vânturăm, îl spălăm, îl mai alegem o dată şi-l punem la fiert, apoi spargem nucile şi alegem miezii. Băieţii pregătesc lemnele pentru cuptor şi curăţă cuptorul înainte de a aprinde focul; „n-a mai fost folosit de la Paşte; uite cât praf are” – arată Brăduţ Irinei care s-a plictisit deja de ales firele negre de neghină din grâul întins pe o folie de polietilenă şi a venit „să ajut băieţii; că-mi place mai mult cu ei”. Daniel continuă să frământe aluatul pentru colaci, iar Diana, aşezată pe pat lângă Rodica, povesteşte cum a muncit şi ea de Paşte la cozonac. Mai spre seară vine şi Maria; „chestia asta cu *pomana*

cireşelor mă enervează; toată ziua am prăşit a treia oară porumbul de peste deal, că ploile l-au umplut de buruieni; fânul o să înceapă să se scuture" – bombăne ca pentru sine, când ia loc pe pat lângă Diana, făcând semn să i se toarne şi ei „un pahar cu limonadă de-a Ilenei".

– Zi mersi că nu te-am aşteptat să frământi 'neata, lele Marie – îi spune Daniel.

– Zi tu bodaproste c-am venit să-i răsucesc şi să-i coc – i-o întoarce Maria, cercetând aluatul –, că la asta nu-i meşter deloc – îl pârăşte Dianei şi imediat, sorbind grăbită limonada, face curat pe masă, presară făină, începând să împletească de zor, ca într-o întrecere, sumedenie de colaci, până umple o scândură lungă şi lată, cât o faţă de masă, pe care, ajutată de Daniel, o duce la căldură, în camera cuptorului; „să crească un pic, apoi îi ung cu un amestec de ouă bătute cu smântână şi zahăr pudră".

– Şi cum mixer electric nu avem... – spune Daniel, şi ia din mâinile Rodicăi castronul mare în care s-au spart ouăle şi s-a pus smântâna şi zahărul, apoi se retrage într-un colţ să bată cu lopăţica de lemn amestecul, atent să nu sară stropi în jur.

Adolescentele află că s-a umplut scândura cu colaci, aşa că o iau pe Irina de la cuptor, unde privea cum înteţeşte Brăduţ mereu focul şi încep să se joace cu restul de aluat, făcând tot felul de figurine, apoi frământându-le, ca să aibă Irina cu ce se juca şi ea. Odată copt cuptorul de colaci, scoşi rumeni şi aşezaţi cu grijă în coşul de nuiele, vine rândul figurinelor şi a plăcintelor cu brânză, cu urdă, cu căpşuni – după pofta fetelor care ţin mereu cont de preferinţa sau de fantezia Irinei. Bătrâna şi fetele ei – Diana, Rodica, Maria şi Paraschiva, sosită şi ea între timp cu o plachie de peşte, „că au prins băieţii mei vreo câteva kilograme", „dar ia veniţi şi voi, le cheamă bătrâna pe nepoate, c-acuşi vă măritaţi şi-o să duceţi la sfânta biserică vreo colivă mai urâtă ca o mămăligă: staţi lângă mine şi învăţaţi" – cu întreaga suflare feminină lângă ea, începe să clădească pe tava mare de argint ceea ce, în final, va fi coliva, pe care Daniel – „tot el, bunico?!", se supără adolescentele – o acoperă cu coli de celofan şi o duce la rece, în gheţărie; „voi, mâine, la biserică", le consolează Daniel. Irina are cinstea să scoată din cuptor plăcintele şi să guste prima din fiecare sortiment, „că noi oricum...", se codesc adolescentele, care nu scapă de gura bunicii: „Văd eu că vreţi să fiţi numai piele şi os, da' ia mâncaţi sănătos şi mai puneţi mâna pe coada sapei, dacă vreţi să scăpaţi de grăsimea de pe burtă..."

– Ai auzit, dragule, – şopteşte Diana lui Daniel – ia fă-mi rost de-o sapă, s-o pun lângă pat, să dorm cu mâna pe coada ei, poate scap de kilogramele alea....

Maria termină de băut paharul cu care stă în mână, mulţumeşte Paraschivei pentru plachia din care a mâncat cu plăcere – „chiar mi-era foame, că n-am mai apucat să gust ceva de la masa de dimineaţă, de pe ogor" –, iar când se pregăteşte să plece acasă, profitând că Daniel şi bătrâna au ieşit din încăpere şi fără să aibă pic de jenă faţă de surorile ei, o ia la rost pe Diana:

– Păi cum aşa, cumnată? Coadă de sapă?! N-ai pe ce pune mâna toată noaptea?!

În prima clipă, Diana simte că a încremenit – nu se aştepta –, dar observând scânteierea zâmbetului în ochii Rodicăi şi ai Paraschivei, ripostează:

– Cumnată Marie, ceea ce-mi sugerezi tu îngroaşă mijlocul, nu-l slăbeşte, dar asta nu-i rău deloc, doar ai auzit ce normă mi-a fixat soţul tău: şase! Mai greu o să-mi fie noaptea, dac-or fi plângăcioşi ca tatăl lor.

– Cumnată Diana, – o ia Maria cu braţul pe după umeri – începe tu producţia, că legănatul şi toate celelalte vor fi datoria noastră, că de-aia ai cinci cumnate şi-atâtea nepoate adolescente.

Se despart îmbrăţişându-se cu mai mult drag ca de obicei. „Ne întâlnim mâine dimineaţă la troiţă", îşi spun, iar Diana şi Daniel, retraşi în camera lor, se consultă cu ce anume să se îmbrace; „oricum, Diana, ia-ţi pantofii noi, cu toc mediu, că va fi mult de mers, până peste deal, la livadă". Se trezesc devreme şi se pregătesc; „te rog, – i se agaţă Diana de braţ o clipă – tu hotărăşti cum ne îmbrăcăm, şi eu, şi Irinel.. tu ştii rigorile de aici, din sat...", iar când sunt gata – „chiar că arăţi minunat, ca o regină iar Licurici, ca o prinţesă", le încurajează Daniel; „păcat de rochiţa asta!", arată el spre fetiţă, „că după ce-o să ajungem la cireşe..." Băieţii Rodicăi vin să ducă împreună coşul de nuiele plin cu colaci, iar adolescentele, pe rând, tava cu colivă. Daniel le dă şi o sacoşă în care pune haine de schimb pentru Diana şi pentru Irina. „Pomelnicul!" – se aude din drum vocea bătrânei iar Daniel se întoarce în camera de curat, bagă mâna după icoană şi ia hârtia împăturită în patru, galbenă de trecerea anilor şi pătată de cât a fost folosită. Parcurge numele scrise citeţ, scrise de el, tocmai de când era elev, amintindu-şi-i pe mulţi dintre cei scrişi acolo, mai ales în jumătatea a doua a şirului lung de nume. Ţine minte cum mama lui i-a cerut în toamna de după moartea tatălui: „Scrie şi Marius, aşa zice Ionel că-l chema pe bietul om..." „Care om,

mamă?", îşi aminteşte că a întrebat iar răspunsul a fost un oftat: „Ei, un biet om... Dumnezeu să-l odihnească şi pe el!..." Cu hârtia încă desfăcută în mână, se grăbeşte după Diana, să-i arate, dar numai după câţiva paşi, văzând-o pe mama sa cum merge mândră la braţul Dianei, atentă la coliva acoperită cu celofan, dusă de cele două adolescente, se răzgândeşte: „Lasă-l acolo, scris; poate Dumnezeu va avea grijă şi de el. I-a spus Magdei să mă duc la preşedintele Tribunalului ca din partea lui... Ce alt bărbat ar fi făcut asta pentru un tânăr de niciunde, care i-a luat amanta?!... La nunta Brânduşei, când am ieşit pe balcon, ar fi trebuit să-i mulţumesc..." Merge îngândurat chiar şi după ce se întâlneşte la troiţă cu surorile sale şi cu o parte dintre nepoţi; „că ceilalţi vor merge înainte cu ceata de copii la livadă", spune Ileana.

La intrarea în biserică, Diana o ia pe Irina de mânuţă şi i se alătură lui Daniel, amintindu-şi în ultima clipă să-şi acopere capul cu eşarfa de la gât, spre satisfacţia surorilor lui Daniel, care îi tot aruncau câte o privire, neîndrăznind să-i atragă atenţia. „Vezi că mi-am amintit?", pare să-i spună Diana lui Daniel după ce păşeşte în urma lui, cu jumătate de pas, prin pronaosul bisericii, închinându-se la aceleaşi icoane ca Daniel, apoi se lasă luată de braţ de Maria, înţelegând că trebuie să-i stea alături, în jumătatea stângă a bisericii, unde stau femeile. Slujba durează puţin; mai mult timp trece cât citeşte preotul pomelnicele aşezate peste colivele ordonate pe masa lungă din centrul bisericii. Când ajunge la coliva lor, Diana are impresia că vede lacrimi în ochii lui Daniel. I se lipeşte de braţ, strângându-i cu putere degetele în pumnul său iar când preotul termină şi caută să ia alt pomelnic, se apropie şi-i şopteşte: „Condoleanţe! Ar fi trebuit să-ţi spun atunci, dar dormeai aşa profund..." Daniel îi face semn să-l urmeze. De pe măsuţa din pridvor ia trei lumânări; oferă câte una Dianei şi Irinei, pornind toţi trei printre mormintele de ţară, năpădite de buruieni, cu straturi de flori mari, frumos îngrijite pe centru, cât ţine groapa; unele au borduri de piatră; altele din ciment lucrat cu migală, să nu distoneze cu piatră cioplită. Doar cele mai proaspete au cruci din lemn, cu numele mortului scris cu fierul roşu, că celelalte sunt străjuite de cruci dăltuite în piatră de calitate, cu filoane de marmură iar altele, cu dungi roşcate, câteva ruginite, „semn că piatra e scoasă din zone aurifere" – explică Daniel Dianei.

– Vezi vârful acela? – întinde tânărul braţul în zare. Muntele-i plin de uraniu. Eram copil când pe-aici mişunau geofizicieni, apoi geologi, apoi mineri... Au stat şi la noi în gazdă doi fizicieni; jucam cu

ei fotbal duminica; unul dintre ei, Nae, a vrut să mă înveţe pocher că era as, zicea că-n studenţie s-a întreţinut din ce câştiga la cărţi, dar tata nu l-a lăsat să mă înveţe. Am vrut să dau de urma lor anul trecut; unul a fugit în Elveţia înainte de ’89 şi a ajuns mare fizician la C.E.R.N., iar celălalt a murit de cancer. Din ordinul lui Ceauşescu, mina de uraniu a fost închisă şi zidită; trei luni au cărat camioanele fier beton, piatră de râu de la balastierele de pe Bistriţa şi ciment de-ăla bun, din Ardeal. Ei, tată, iaca am ajuns – zice ca un oftat, oprindu-se la picioarele unui mormânt; îşi face cruce şi rămâne privind în gol. M-am ţinut de cuvânt – şopteşte ca pentru sine –, am dus un buchet de flori zânei blonde care te-a vegheat...

– Cum?! – tresare Diana ca trezită din somn, privind speriată crucea de la capătul mormântului. Tata a murit pe 16 iunie?! – întreabă cu glasul sugrumat, apoi, revenindu-şi, păstrează un moment de reculegere şi-şi face trei cruci.

– Da, în noaptea de 15 spre 16, către ziuă – răspunde Daniel.

– Blestemaţi fie cei care au adus minerii! – spune dintr-o suflare Diana, cu glas sonor, plin de ură; imediat îşi îndeasă fruntea în umărul lui Daniel, suspinând; plânge ca de obicei, din adâncul fiinţei sale, dar fără lacrimi. Înţelegi, dragul meu? – ridică privirea, fără să-i pese de tristeţea care o revarsă: Dacă Mituş ar fi ajuns pe 14 cu *Ciprofloxacina*, tata ar fi fost salvat, sunt sigură! Credeam c-a murit pe 14 seara... Ori... l-am pierdut în ultima zi, pe 15; da, abia pe 15, pe la prânz a intrat în declin, în septicemie... Ce bărbat frumos!... – priveşte ea lung poza de pe cruce. Îi semeni... – se lipeşte strâns de braţul lui Daniel. El e bunicuţul tău – răspunde privirii întrebătoare a Irinei, care a înţeles că trebuie să-şi lase părinţii în pace; doar se uită cu drag la florile de pe morminte, neîndrăznind să rupă vreuna.

Fetiţa aprinde şi ea lumânarea şi o înfige în ţărâna moale, lângă celelalte două.

– Când a murit bunicuţul meu? – se aude întrebarea ei rostită sfios, că-l vede pe Daniel cum îşi şterge ochii cu batista şi îi ia palma dreaptă între ale ei, sărutând-o.

– A murit demult... – răspunde Diana. Au trecut... opt ani... şi... şi... Iubitule! – tresare, agăţându-se iar de braţul stâng al lui Daniel. Tu ştii în cât suntem azi?

Daniel îi face semn să păstreze tăcerea; pe uşa bisericii a ieşit preotul, urmat de dascăl şi de şirul de femei cu colivele în braţe; se opreşte pe rând la fiecare mormânt unde stă cineva cu vreo colivă pe

palme, spune rugăciunea, citeşte iar pomelnicul şi cântă *veşnica pomenire*.

– Ce domniţă mândră, ca o împărătească, ai, Dane! Şi ce prinţesă! – alintă preotul creştetul fetiţei când ajunge la mormântul lor. Am cununii noi, aurite; abia aştept să vi le pun!, că mama Lina zice că nu sunteţi cununaţi încă – se uită cu drag în ochii Dianei şi ai lui Daniel. Chiar dacă nu eşti ortodoxă, frumoaso, – face bătrânul preot un semn cu crucea spre Diana – eu tot te cunun în faţa sfântului altar, că te-oi boteza înainte cu un mănunchi de busuioc muiat în agheasmă; Dumnezeu e peste toţi şi peste toate... E timpul să lăsăm vrajba între biserici. Şi pe Adela, croitoreasa noastră de lux – uite ce patrafir frumos mi-a făcut –, am sfătuit-o să-i spună Brânduşei să caute în Bucureşti un părinte care s-o cunune cu alesul ei, chiar dacă-i mahomedan. De Paşte s-au dus la sfântul munte Athos împreună... Haideţi şi voi mai aproape – face bătrânul preot semn tuturor celor din familie să vină în jurul lui, cât se va ruga şi va cânta *veşnica pomenire*.

La poarta cimitirului, femeile împart deja câte un colac, o lumânare aprinsă şi un pahar de unică folosinţă în care pun una-două linguri de colivă. Băieţii Rodicăi o iau pe Irina de mână şi stau la coadă în faţa mai multor femei, să primească pomană de la fiecare, în special de la cele care au bomboane colorate pe colivă. Câte vreo femeie face semn lui Daniel să se apropie: „ia şi de la mine, Dănuţule, de sufletul alor mei..."; „de sufletu' lui Alexandru al meu, Dane, şi ţie, doamnă, că tare-i mai plăcea bărbatului meu cum ne urai, măi Dane, în seara de Anul Nou"; „şi de-aici, măi Dane, că baba mea, fie-i ţărâna uşoară!, făcea de Anul Nou un colac frumos, împletit în patru, anume pentru tine..."; „nene Dan, îl trage de mânecă vreun copil, merge mama Lina şi anul ăsta să dea de pomană în livadă?"; „se supără dacă ne ducem înainte, s-o aşteptăm acolo?"; „am văzut că Brăduţ şi băieţii lui tanti Ileana au dus trei scări acolo..."; „ne-o dai pe Irina la pescuit mâine?, că trage crapul!..."; „ba ne-o dai nouă, la deal de Vad, că am învăţat să dau la lostriţă; uite-aşa am prins una..."

– Măi frumoşilor, – intervine Diana – dar pe mine nu mă invită niciunul la pescuit, să-mi încerc şi eu norocul?

– Noi! – răspund în cor vreo câţiva băieţi –, dar nu aşa frumos îmbrăcată, că vă murdăriţi pe rochie când scoateţi peştele din ac...

– Dacă l-oi prinde – se bucură Diana, lăsându-se plimbată de Daniel prin cimitir, „până-şi schimbă părintele odăjdiile, să mergem împreună". Ştii, dragule, ce mi-a povestit Magda când a venit de la

nuntă?, c-am băut o cafea împreună când am ieşit din sală. Dacă ea ajunge soţia lui Zavate – deja cred c-au făcut şi petrecerea de după cununia civilă; oare la ce restaurant? Păcat că n-am fost în Bucureşti! Aşa mi-ar fi plăcut să mergem împreună!... Doamne, iubitule, cât potenţial de conflict are relaţia noastră!... Tu, faţă-n faţă cu Zavate; viitorii cumnaţi... ce viitorii?! Deja, cumnaţi. Ne-ar fi trebuit un autor tânăr, supărat pe societate, poate şi pe viaţă, unul abia ieşit din curentul tinerilor furioşi englezi – ce mi-a plăcut piesa de teatru *Priveşte înapoi cu mânie*, dar mai ales filmul, poate şi pentru că mă îndrăgostisem de Richard Burton; îmi venea să-l sorb! Cât a stat filmul în centru, am mers în fiecare seară să-l văd. Abia aştept să ne întâlnim cu Odette, s-o tachinez: ea, cu Gérard Philip; eu, cu Burton: ochii aceia albaştri şi privirea blândă!... Aşa aş fi vrut pentru sora mea un soţ. Zavate... Eah, Zavate... Măcar de-ar fi proiectat un coteţ de porci, vorba lui bădia Ion... Magda mi-a povestit că mama, la despărţire, a rugat-o, dacă ajunge soţia lui Mugurel, să-l roage, când va obţine dreptul asupra munţilor, să nu distrugă satul şi cimitirul. Abia acum, umblând prin cimitir, înţeleg că-ntre sat şi cimitir, oamenii ar alege să salveze cimitirul... Ce păcat că doamna Stârcea n-a putut pune la punct o metodă... Acuşi, când începe vacanţa parlamentară, sigur va veni Magda încoace; Rodica mi-a şoptit că deja le-a pregătit o cameră elegantă, cu baie, cu... de toate, ca la tară. Magda a plâns când mi-a povestit cum a rugat-o mama... Nici aur dacă s-ar găsi aici, sub morminte, eu n-aş distruge un cimitir... Ai aşa un sentiment de siguranţă când ştii unde-ţi sunt înaintaşii!... Toţi oamenii mari, la bătrâneţe, se întorc la origini – basmele noastre o spun cu prisosinţă...

Continuă să se plimbe printre morminte – Diana şi Irina, admirând florile; Daniel, amintindu-şi-i pe cei înscrişi pe crucile din piatră; „or mai fi trăind fraţii Miclăuş, cioplitorii?" La poartă, împărţirea pomenilor e pe sfârşite. Terminând de citit pe la morminte, preotul a reintrat în biserică, să-şi lase odăjdiile scumpe şi iese cu o carte sub braţ, urmat de bătrânul dascăl, care-i duce cădelniţa şi alte câteva lucruri, iar ajutorul de dascăl, un fier vechi de călcat, plin cu cărbuni arzând mocnit. Ceata de copii s-a pus în mişcare; cele şase nepoate merg în frunte; Ana şi Angelica au luat-o pe Irina între ele şi-i povestesc mereu câte ceva; nimeni n-are voie să treacă în faţa lor; gura Anei se aude hotărând: „Noi trei răspundem de livadă; anul ăsta, Mioara nu-i, că-i plecată în tabără..."

– Mamă Lina, mergi cu fetele matale – i le arată preotul pe Ileana, Maria şi Paraschiva, că Rodica şi Tudoriţa n-au putut veni –, că eu merg la braţ cu Dan şi frumoasa lui domniţă; mai întineresc şi eu lângă atâta tinereţe. Şi pe unde locuiţi în Bucureşti, prin ce cartier? – întreabă preotul când încep să urce dealul de dincolo de pârâul traversat pe puntea din trunchiuri groase de brad prinse în scoabe mari, făcute la fierărie.

– Mai sus de Piaţa Hurmuzachi, părinte – răspunde cu plăcere Diana, atentă să meargă încet, în ritmul paşilor mărunţi ai bătrânului.

– Aaa... – pare că-şi aminteşte cu plăcere preotul – fosta Piaţă a Muncii. Păi aparţineţi de parohia părintelui Teofan, mai mare ca ani decât mine; duce el un picior cam...

– Da, părinte, – se bucură Daniel – a fost pe la noi cu Ajunul; slujeşte la biserica Sfinţii Constantin şi Elena, ctitoria lui Antonescu.

– Şi-a doamnei Maria, soţia lui, odihnească-i Domnul Dumnezeu în solul patriei pe care au slujit-o cu credinţă! – face preotul câteva cruci către zare. Am auzit că nişte ofiţeri de-ai lui le-au făcut portret votiv la intrare – aşa se cade, că suntem creştini... Şi tot aşa vorbareţ e fratele Teofan? Îl ştiu de când eram copil; venea la noi la seminar şi ţinea ore... Avea har! dar şi gură mare... La început – eram în primul an de seminar –, ţin minte cum ne-a lăudat spiritul legionar; fusese fascinat de Căpitan. Apoi, când a auzit de primele crime, a venit la ore şi ne-a vorbit de păcatul abătut asupra ţării. A doua zi, duminică, la slujbă, i-a afurisit pe criminali; tatăl lui fusese coleg de gimnaziu cu Iorga; s-a rugat toată duminica pentru sufletul marelui cărturar. Peste un timp, într-o noapte, casa i-a fost mitraliată. L-a atins doar un glonte în coapsa stângă; de-atunci duce piciorul... A stat mult timp ascuns la un schit. Când au venit comuniştii, l-au băgat şi pe el... A ieşit cu TBC; a stat pe aici, la sanatoriul de peste deal, câţiva ani... Să nu faceţi politică, dragii mei!... Eu, cu mama Lina, m-am certat de câteva ori; ei îi place de Iliescu; eu nu-l pot suferi, c-a chemat minerii. Ea, nu şi nu, că-i om bun şi cumpătat, vorbeşte frumos... îi plăcea să-l vadă la televizor când stătea seara în târg, la Adela... Ea nu crede că Iliescu a chemat minerii... Dacă nu veneau ei... Cum trec anii!... Iaca s-au dus opt... Erai tuns chilug, măi Dane; spărseseşi un geam la şcoală cu mingea de fotbal... Ion al Mariei mi-a spus la câteva luni după înmormântare, că tatăl tău ar fi scăpat, poate, dacă nu veneau minerii. Mi-a spus că un doctor, unul mare, s-a dus după un medicament la alt spital, dar l-au prins minerii în centru şi văzându-l îmbrăcat elegant, cu ochelari şi cu pălărie de vară, i-

au crăpat ţeasta. Ion zice că l-a văzut bandajat la cap; tocmai fusese scos din sala de operaţii, la Neurochirurgie. M-a întrebat ce să facă şi i-am spus să-l treacă pe pomelnicul vostru; îl cheamă Marius, e chiar la urma pomelnicului; mereu îmi amintesc de el când fac vreo pomenire; i-am zis să-l scrie, că, mort sau viu – viu nu prea cred; cu ţeasta crăpată... –, Domnul o avea grijă de sufletul lui...

– Părinte, – intervine Daniel, semn clar că vrea să schimbe subiectul, pentru că o vede pe Diana mergând abătută şi cu privirea în pământ – vreau să te întreb: ai mai fost, sfinţia ta, chemat la Iaşi?

– Nuuu!... I-am şi spus de-atunci înalt-preasfinţitului, prima oară, când m-a chemat la ascultare: „Nu mă rog pentru conducătorii ţării". Ştii – se adresează Dianei – avem o formulă în timpul Sfintei Slujbe: „şi ne mai rugăm pentru conducătorii acestei ţări". S-a aflat că eu spun mereu *binefăcătorii* în loc de *conducătorii*, că ce conducători avem... Iaca, a dat Dumnezeu şi, din una-n alta, la braţul vostru tânăr, am ajuns şi anul ăsta la livadă... – stă preotul în mijlocul cărării, chiar pe culmea dealului şi priveşte cu drag în jos, către valea ca o scoică, îndreptată cu faţa spre amiază. Bun teren! Şi bun om tat' tu, măi Daniel... Cum să nu vin să sfinţesc livada?! Parcă-l văd intrând într-o seară pe poartă, cu sticla de ţuică de-aia bună în buzunarul surtucului. „Părinte, Maria noastră zice că i-o căzut drag Ion, ăla de-a fost sudor pe şantiere. A ameninţat că fuge cu el în lume dacă n-o lăsăm să se ia cu cununie. Da' eu, părinte, am aflat că Ionică are un copil din flori cu una care şi-a pierdut urma şi şi-a lăsat fetiţa într-un orfelinat. Stai şi matale de vorbă cu Maria, că mereu se ceartă cu mă-sa; cheamă-i pe amândoi la matale şi spune-le să aducă copila la casa noastră, ş-apoi s-or cununa, i-om ajuta să-şi ridice şi ei o casă mare, că le dăm grădina din faţa şcolii..." O ştii, domniţo, pe Mioara? – se întoarce preotul spre Diana, care tresare, trezită din gândurile sale. Până pe la 6 ani, n-a vrut să vorbească; doar se ţinea de Dan. În fiecare duminică, după-amiaza era scandal pe tăpşan; ea ţinea scorul, când băteau băieţii mingea; uita să noteze vreun gol sau punea două-trei în plus lui Daniel.

– Nu mie, părinte – intervine Daniel râzând pe înfundate. Lui Stelică, băiatul domnului învăţător, că pe el îl lăsam să tragă la poartă.

– Cert e că bieţii Maria şi Ion aveau mereu pe câte unul cu jalba la uşă: „Iar mi-a zgâriat scorpia ta – aşa îi ziceau toţi, Scorpia – băiatul pe faţă. Să-şi taie unghiile, că de nu, o prindem noi şi-i tăiem cozile", că avea fata asta un par bogat!... Păcat! De Paşte, am văzut-o la biserică tunsă scurt, modern.... Asta-i, frumoasă domniţă venită aici, în cuibul

tâlharilor. Dănuţ al nostru – o ia preotul pe Diana de braţ, parcă i-ar spune un secret – e cel mai mare; da'-i om blând, ca răposatul taică-su, care a plantat cireşii ăştia intraţi de câţiva ani pe rod, „să aibă unde veni copiii satului, – mi-a spus odată –, că dacă îi păzesc şi duc cireşele la piaţă, nu iau nici cât pe caşul de brânză de la mulsoarea de seară"; şi-a pregătit din timpul vieţii pomana. Ia uite ce-i aici!... – face preotul un gest larg către livada prin care mişună copiii satului şi mulţi părinţi de-ai lor. Ai mai văzut atâţia copii la un loc? Azi s-a nimerit să se-mplinească exact opt ani de când s-a dus la cele veşnice bietul Ionel. Aici, la noi, în Ţinutul Ursului, dacă nu mori de laba ursului – se zice –, mori de bătrâneţe. El a murit tânăr...

– Hai, părinte, odată! – se aude glasul bătrânei. Acu' ţ-ai găsit să-i spovedeşti?! Ţi i-oi trimite mâine-poimâine la biserică...

– Tot aprigă ai rămas, mamă Lina... – îi răspunde preotul pornind la braţul Dianei şi al lui Daniel, în vale, către locul amenajat pentru slujbă: un coş de nuiele plin cu cireşe coapte şi un ştergar alb alături, pe care stau lumânările şi cutia cu chibrituri.

– Nu-s aprigă, părinte; mă uit la copiii ăştia care aşteaptă dezlegare la cireşe, să se sature până s-o-nsera. Şi-apoi, sfinţia ta, mă gândesc şi la bărbaţii mei; aşteaptă şi ei să simtă pe lumea aialaltă gustul cireşelor. Fă odată slujba!

Dascălul se grăbeşte să umple cădelniţa cu cărbuni din maşina de călcat, apoi pune câteva bucăţele de smirnă peste cărbunii din cădelniţă şi i-o oferă preotului printr-o plecăciune, după ritual, sărutându-i totodată mâna.

– Oleacă, oleacă, tot mai îngăduim, mamă Lina – arată preotul cu privirea în vale, spre *Dacia* din care au coborât Rodica, Tudoriţa şi Ion.

– Saru' dreapta, părinte! – se grăbeşte Ion să se apropie. Am întârziat, c-am ocolit pe la Vântoasele, da' şi-acolo e drum rău; mai bine veneam cu căruţa cu cai de-a dreptul.

Diana coboară în fugă, să iasă înaintea Rodicăi, care urcă încet, la braţul Tudoriţei; o ia de celălalt braţ.

– De ce nu mi-ai spus?, că luam maşina mea...

Preotul începe slujba. La finalul pomelnicului, auzind numele lui Marius, Diana tresare; când îl căuta cu privirea pe Daniel, observă că Ion tocmai şi-a mutat privirea de pe ea; „deci e adevărat ce-a spus preotul". Slujba se termină. Prima care primeşte un pumn de cireşe altoi şi o lumânare aprinsă din mâna bătrânei este Irina, apoi Diana: „De

sufletul bărbaţilor mei, Ionel, tatăl lui Daniel, şi întemeietorul livezii ăsteia şi Pamfilie, tatăl fetelor mele"; „bodaproste!, să fie primit!", răspunde Diana şi imediat se retrage la umbra unui cireş, însoţită de Daniel, că bătrâna şi fetele ei au rămas lângă coşul plin cu cireşe să dea de pomană celor prezenţi, după care fiecare aleargă spre vreun copac să se caţere, să mănânce pe săturate.

– Seara asta vreau să-i spun mamei adevărul; să ştie ce-a zis tata înainte de-a muri – şopteşte Diana lui Daniel, mâncând cu poftă cireşele.

– Nu, Diana, nu astăzi – i se răspunde –, ai întrista-o şi mai mult. Acum e fericită; crede sau nu că acolo, pe lumea cealaltă, tata, primul ei soţ şi celelalte rude ale noastre simt gust de cireşe, e mai puţin important pentru ea. Cu adevărat important este că şi-a făcut datoria de creştin. Hai să te schimbi, că Brăduţ a reţinut cireşul de colo pentru tine şi Irina.

La un semn al lui Daniel, patru dintre nepoatele sale, cele mai mari, vin şi fac cerc în jurul Dianei să-şi poată femeia îmbrăca întâi pantalonii de doc, să-şi dezbrace rochia, pe care o împătureşte Daniel cu grijă, şi să-şi pună o cămaşă bărbătească, în care se simte în largul său. Irina umblă de ici-colo cu lumânarea aprinsă – „aşa mi-a zis părintele, s-o ţin să mai ardă un pic" –, până se consumă pe jumătate, apoi, ajutată de Ana şi de Angelica, îşi schimbă hăinuţele şi urcă în cireş pe scara ţinută cu grijă de Daniel. Forfota din livadă seamănă mai mult a petrecere – doar că lipseşte muzica: cei mici, sătui de cireşe, se aleargă, îşi pun piedică sau se trântesc în căpiţele formate zilele trecute din fânul cosit în grabă, să nu încurce musafirii. Ici-colo, câte un prichindel care nu poate urca în copac, strigă la cei căţăraţi spre vârfurile pomilor să-i arunce şi lui cireşe iar fetele, care n-au fost inspirate să vină îmbrăcate în pantaloni, strigă la băieţi să nu îndrăznească să treacă pe sub cireşii în care stau ele căţărate. „Dacă vrei neapărat să cobori, s-o faci pe adolescentul, îmi pot îmbrăca rochia", îl necăjeşte Diana pe Daniel. Se asigură că Irina stă bine pe o creangă şi are la îndemână cireşe destule, ca ea să se poată apropia şi mai mult de Daniel, să-şi şoptească întrebarea:

– Fii sincer, ştie cineva că acel Marius din pomelnic trăieşte de fapt şi este naşul de cununie al Brânduşei?

– Oricum, numele lui va continua să fie pomenit la noi în biserică, doar că va fi trecut pe lista cu viii familiei, după cele două nume scrise azi de sor-mea Maria: Irina şi Andriana.

– O, Doamne! – oftează Diana, continuând să se uite adânc în ochii lui Daniel, ca într-o şedinţă de hipnoză – nu-mi vine să cred că trăiesc toate astea...

– Şi-abia e începutul... – îi răspunde Daniel, înfruntându-i privirea. Băieţii Ilenei au strâns deja şi-au dus acasă un coş cu cireşe, să avem la noapte şi mâine dimineaţă; la prânz, vom veni din nou aici; poimâine, la fel – aşa se face cura de cireşe. Pe urmă se coc cireşii negri altoi. Copiilor nu le plac, dar mama o să vrea câteva găleţi, să facă dulceaţă profesoarelor Mioarei. Nouă – din cireşii sălbatici pe care i-ai văzut în marginea pădurii, că-s mai amari şi „mai plini de sănătate", zice mama. Apoi... Vezi tufele alea? Peste trei sute de coacăze negre; vreo zece de agrişe, aşa, de poftă; afinele de cultură, vreo şase sute de butaşi, n-au intrat încă pe rod; dincolo de drum, pe vale, zmeură vreo doi ari iar dealul de colo, un hectar jumate, unde vezi rândurile acelea, e porumbul Mariei şi-al Tudoriţei; nu ştiu la ce le trebuie atât, că-n august, când e-n lapte, bun de fiert, ajung două-trei rânduri, aşa c-am hotărât să punem nuci; am şi dat comandă la pepinieră pentru trei sute de puieţi, nuci mari cu coajă subţire. Grâul, porumbul, ovăzul pentru cai, cartofii pentru gospodărie şi altele se aduc toamna din jos, de la câmpie, cu banii luaţi pe brânză... pe pastrama de oaie... pe preparatele din carne de porc... Dincolo de stâne, pe valea dintre munţi, avem o porcărie de patru-cinci sute de capete... vaci cam puţine, doar o sută; le ţinem de prăsilă că viţei creştem mulţi, cam trei sute anual, că mai şi cumpărăm primăvara – ne trebuie pentru cârnaţi şi pentru pastramă... O să vizităm într-o zi şi carmangeria; acolo, Ileana, Petrică al ei şi cu bădia Ion sunt directori de producţie...

– Aha! Directori de producţie... – izbucneşte Diana în râs. Ar trebui să înţeleg că şeful eşti tu? Apropo de afumătoare...

– Nu vreau să-i scap din mână. E foarte uşor să te împrăştii... Când dai de gustul câştigului... Mda, de-ale noastre! – pune Daniel punct. Mai ai întrebări? Ce-ai mai vrea să ştii?

– Când mergem acasă – răspunde simplu Diana. Simt că pocnesc de-atâtea cireşe. Nu numai că se înserează, dar am rămas noi şi câţiva copii.

– Şi n-ai vrea să trimitem licuriciul cu fetele înainte şi să rămânem doar noi doi? – o necăjeşte Daniel.

– Mi-ai promis o lecţie de astronomie într-o noapte. Şi...

Râd amândoi, confirmându-şi că n-au uitat. Lasă copiii să meargă înainte, cu Ana şi Angelica primele, ducând-o pe Irina între ele,

povestindu-i cum vor merge mâine la prânz la iazul din capătul celălalt al satului „şi-o să te învăţăm cum se caută racii pe lângă mal, pe sub pietre”; „bunicuţa nu ne lasă, că ei nu-i plac racii; zice că numai ţiganii mănâncă raci, dar mama lui Viorel îi fierbe; el îi mare meşter la prins raci”; „să vezi ce gustoşi sunt!”; „Viorel ne aduce câte-un castron de raci fierţi”; „le spargem cu un cleşte anume carapacea de la picioare...”; „Viorel zice că aşa a văzut el că se mănâncă racii în restaurantele din Franţa...”; „dar să nu afle bunicuţa că ne ducem la prins raci...”

– Le auzi cum complotează? – se agaţă Diana de braţul lui Daniel, obligându-l să se întoarcă puţin, să-l poată săruta. Azi ţi-am spus cât de mult te iubesc? – îi şopteşte.

– Tocmai am simţit-o – o asigură Daniel, lipind-o strâns de trupul lui. Ce păcat că n-am luat câinele cu noi! Am fi rămas toată noaptea în livadă; răsturnam o căpiţă de fân şi dormeam... acoperiţi de stele. Ştii, acolo nu-i rece noaptea; e o zonă curioasă, fără curenţi reci, ca o găleată – de aceea s-au şi copt aşa repede cireşele. Cred c-am să pun şi câţiva butuci de vie, de poftă. După cum am citit în cursul de Horticultură, cred c-ar merge şi castani comestibili, poate pun şi vreo două sute de migdali amari. Sor-mea Maria m-a înnebunit cu porumbul ei – au o plăcere masochistă să prăşească primăvara de trei ori porumbul. Cât porumb face ea acolo, eu cumpăr cu cinci kilograme de pastramă de batal... Acum înţelegi de ce bunul nostru cumnat Mugurel Zavate vrea să pună mâna pe aceste locuri?

– Nu înţeleg de ce surioara mea n-a dat nici un semn. Putea să fi dat un telefon la primărie...

După un timp îndelungat de tăcere, când Irina s-a despărţit de adolescente cu promisiunea că se vor revedea a doua zi – „îi spunem bunicuţei că mergem doar la pescuit; nici un cuvânt despre raci” –, iar Daniel a luat-o în cârcă, oferindu-şi totodată braţul să se sprijine Diana, „că mai avem măcar un kilometru până acasă”, vocea Dianei se aude încărcată de o ciudă exprimată cu plăcere:

– Păi cum să telefoneze dacă te ştie în grija mea?! Dar ia să fi venit singur pe un drum întroienit, plin de pericole...

La culcare, abia urcând în pat de oboseală – „dar vezi, iubire, durerea de picioare de care mă plâng la Bucureşti n-o mai simt” –, cu castronul plin cu cireşe în braţe, Diana mănâncă întruna, ba mai şi ia din castronul lui Daniel, apoi, întinzându-se alene pe pernă – „uite, iubitule, ce burtă mare am, cât a Rodicăi; ce păcat că-i doar de la cireşe!...” –, nu se poate abţine să-şi spună oful:

– Crezi că pe mine nu mă doare că atunci, de Crăciun, eu n-am fost în stare să mă interesez dacă nu ţi s-a întâmplat ceva pe drum?

– Şi pe unde te doare? – o necăjeşte Daniel. Poate găsim un remediu durerii...

– Nu vrei să mă crezi – se supără Diana –, dar să ştii că abia când iubeşti cu adevărat te doare cu adevărat soarta celuilalt...

Târziu, când obrazul Dianei s-a culcat pe pieptul tânărului dezgolit de pijama, să-i poată simţi atingerea, vocea lui Daniel rupe liniştea nopţii:

– Oare pe cine iubea *cu adevărat* doamna Magda de Crăciun, că a telefonat la primărie?

În loc de răspuns, buzele Dianei se lipesc din nou de pieptul lui, aşa cum face de fiecare dată când îi spune pentru ultima oară *noapte bună!*, ca să se poată cufunda în somn. Abia a doua zi, când cedează insistenţelor Anei şi Petruţei – „Angelica a plecat la stână cu nenea Gheorghiţă şi băieţii, să aducă toată brânza cu măgarii, că pleacă la piaţă" – să meargă şi ea la iaz, pe drum, când trec de jumătatea satului, are chef să-l necăjească pe Daniel:

– *Cu adevărat* şi-a iubit finuţa, de dragul căreia te-a trimis la mine acasă, intuind că este cineva care te iubeşte şi pe tine cu adevărat.

Pe Daniel îl indispune rostirea expresiei *cu adevărat*; nu ştie de ce; simte că-l indispune. „Eu iubesc cu adevărat, sau e-o toană a tinereţii?!" – se trezeşte că se întreabă, încetinind pasul, pe măsură ce se apropie de iazul în jurul căruia roiesc băieţi şi fete cu undiţe improvizate din nuiele de alun. O priveşte pe Diana din spate, se îmbată de plăcerea cu care femeia se lasă asaltată de câţiva copii care o invită să pescuiască împreună, fiecare oferindu-i undiţa sa, şi simte cum lumea începe să se învârtă cu el; „cum am putut să-mi pun o aşa întrebare?! Diana este raţiunea mea de a fi", îşi zice ca o asigurare definitivă că visele adolescenţei sale i s-au împlinit. Femeia din faţa sa nu mai are nimic în comun cu doctoriţa din clinica de chirurgie, veşnic preocupată de problemele ei grave, ori profesoara, ţinând captivă atenţia unui amfiteatru întreg – e-o copilă fericită că a reuşit să arunce undiţa aşa cum i-a arătat băieţelul care a invitat-o politicos să ia loc lângă el, pe stânca de sub salcia pletoasă – „aici, doamnă, că trag peştii cei mari; dau mereu nadă în locul ăsta. Vino şi tu, Irina, să te învăţ eu cum să pescuieşti cu râme roşii, de gunoi", o aduce de mânuţă pe Irina oferindu-i cealaltă undiţă a sa, „că eu îmi mai fac o a treia undiţă; am fir şi ac, nuia de alun tai din trufa de colo" şi imediat se apucă de lucru, spre

bucuria Irinei care învaţă cum se face o undiţă; „am să-l învăţ şi eu pe tăticul, că avem un iaz mare lângă o biserică...” Daniel pare că nici nu aude; îl roade acelaşi gând: „Cu adevărat... Oare mă iubeşte cu adevărat?! Ce-ar fi s-o întreb? Aici, de faţă cu atâţia copii?!... Şi-apoi... – se uită lung spre Diana, admirându-i gesturile copilăreşti cu care se ridică şi se reaşează pe piatră, nerăbdătoare să-şi vadă pluta undiţei scufundându-se, fără să-i pese că-şi murdăreşte pantalonii de doc pe fund ori în genunchi, atunci când adună de pe jos râmele răsturnate de Irina din borcanul primit odată cu undiţa. Şi-apoi, – se întreabă Daniel – ce-ar putea răspunde copila asta, că ce-i Diana mai mult decât o copilă?! Ana pare mai serioasă şi mai gravă ca ea” – gândeşte el, privindu-şi pe furiş nepoata, care a făcut rost de o undiţă şi s-a aşezat în apropiere. Deşi vrea să pară indiferent, să se bucure de calmul unei partide de pescuit, Daniel stă doar cu privirea pe cele trei copile: Irina, Diana şi Ana. „Într-adevăr, pot jura că şi ea-i minoră!...” – se simte fascinat de bucuria pe care o emană obrazul Dianei; „şi numai pentru atât, şi a meritat efortul acestor luni – o văd fericită, întoarsă în copilărie, sau poate abia ajunsă acolo, pe aceea care mi-a umplut sufletul şi gândurile atâta amar de vreme....” Aude strigătul unui copil „trage!”, iar când întoarce privirea, în undiţa Irinei, ţinută în sus cu amândouă mânuţele încleştate pe nuiaua de alun se zbate un caras cât palma. Bucuria fetiţei se manifestă abia după ce băieţelul tuciuriu, care i-a oferit undiţa, o ajută să scoată peştele din ac şi-l pune în găletuşa oferită de Ana, „că, oricum, e găletuşa bunicuţei, cu care culege căpşunile din grădină”.

– Viorel, mă ajuţi, te rog! – se aude glasul Irinei. Pune-mi tu râma în ac, te rog!

Băieţelul se precipită să-i arate cum trebuie să ţină acul şi cum să pună râma, „să rămână vie, să se mişte, să atragă peştele. A fost plăcerea mea, răspunde el mulţumirii Irinei, că nimeni nu mi-a mai vorbit aşa frumos”.

– Vezi ce repede se leagă prieteniile la vârsta lor? – se miră Diana în şoaptă, aplecându-se către Daniel, ca să poată fi auzită.

– Vezi că rămâi fără undiţă – îi atrage Daniel atenţia iar Diana apucă nuiaua de alun şi o smuceşte, aruncând peştele departe în spatele său.

Fuge să-l recupereze, dar peştele sare mereu prin iarbă, parcă i-ar face în ciudă. Când îl prinde cu amândouă mâinile, peştele îi scapă, lovindu-se cu putere de umărul său, pătându-i bluza. Copii fac cerc în jurul ei şi se amuză. Viorel se apleacă şi prinde peştele cu două degete

apăsate puternic în dreptul urechilor, apoi scoate din buzunar o sfoară, o trece printr-o ureche a peştelui şi prin gura larg deschisă, făcând nod sforii, s-o poată agăţa de-un ciot, să stea peştele în apă. Până se ridică soarele sus, către amiază, găletuşa Irinei se umple, spre bucuria fetiţei, iar pe sfoara agăţată de ciot stau deja 18 peşti, că şi Viorel i-a pus tot acolo şi pe ai săi; „eu nu duc astăzi peşti acasă că am deja...” La întrebarea Anei „gata, s-a încălzit, intrăm după raci?”, Viorel răspunde cu jumătate de gură: „Nu, azi nu pot; mama a zis să nu intru în apă...” După un timp, Diana îl aude şoptind Irinei: „Promit că-ţi arăt în altă zi. Prindeam foarte mulţi raci în Franţa. Când ne alungau din oraş, trăiam cu raci fierţi. Acum mama nu-i acasă să-i fiarbă. Ieri am cules câteva traiste cu hribi şi s-a dus la târg; de-aceea nici n-am putut veni la cireşe; da’ nici nu am voie să mănânc cireşe...”

Ana şi Petruţa hotărăsc să se întoarcă mai repede acasă, „că avem de plivit grădina; după ploile astea au crescut buruienile...” Irina ar vrea să mai rămână, dar şi Viorel insistă să plece; „m-au rugat copiii să vin, că vine noul licurici al lui Daniel, adică vii tu şi-am vrut să te văd, altfel, stăteam acasă...” – spune cu părere de rău şi pleacă primul, lăsând Dianei şi Irinei undiţele şi borcanul cu râme, „că eu fac rost de altele”.

– Zău că-ntr-o zi îţi arăt cum se prind racii – se întoarce el către Irina –, dar să fie mama acasă, că vreau să-ţi aduc un castron plin cu raci fierţi. Am făcut şi un cleşte mai bun, ca cel din restaurante. Sărut mâna! – se înclină către Diana – iar dacă mai rămâneţi, vă urez *fir întins!*, aşa se zice – apoi se întoarce şi-şi vede de drum, către barăcile din capătul satului.

– Cine-i? – pare Diana curioasă.

– Nu ştiu, că vin mai rar în capătul ăsta de sat; casele alea sunt foste cabane ale geologilor, apoi ale minerilor; au stat şi muncitorii de la drumul forestier – o investiţie foarte mare, c-au muncit trei ani la şoseaua care duce sus, pe vârf. De doi ani, primarul le-a pus cabanele la dispoziţie celor fără adăpost, fugăriţi din Franţa ori Germania. S-a zvonit că cei de la judeţ au primit şi nişte fonduri pentru integrarea ţiganilor cerşetori repatriaţi, dar n-au dat nimic; primarul nostru e-n conflict permanent cu judeţul. Şi-apoi, în câteva zile, cabanele au fost puse la punct; lemn şi piatră avem berechet; bădia Ion a fost şef de şantier, că preotul a făcut apel la săteni duminica la slujbă; vorba lui e mai grea ca a primarului; a preşedintelui Consiliului Judeţean nici nu contează; toţi îi spun *omul cu floarea*, că-n ziua alegerilor locale, se

plimba ca un caraghios îmbrăcat într-un fulgarin lung, ca un anteriu de popă, – el însuşi având o faţă de popă în meditaţie –, se plimba prin centrul oraşului, cu un trandafir în mână, ca un fante de pe vremuri venit la întâlnire cu vreo femeie agăţată la Mica Publicitate; el era membru al partidului care avea siglă un trandafir... Oricum, din toată povestea cu ţiganii, satul s-a ales cu un grup electrogen; e-n clădirea căminului cultural; îl folosim la nunţi; poate alimenta vreo 50 de becuri. Îl pornim şi de Sânziene, că-i petrecere până la ziuă – ai să vezi! – marea sărbătoare a satului; e şi hramul bisericii, Naşterea Sfântului Ioan Botezătorul; vin oameni de prin toate satele din munţii ăştia; muzică, berbeci la proţap; bădia Ion a zis să facem atunci berbecul câştigat de mine – o groapă mare, plină cu jăratec, în care punem berbecul pregătit anume; ai să vezi minune: mirodenii de tot felul, prune uscate fără sâmburi, vin de cel mai bun, rachiu tare, nuci măcinate... totul amestecat cu măruntaiele tocate mărunt... pus totul în interiorul berbecului... Cred c-o să-l facem de dimineaţă, sau de cu noapte, să-l şi servim până la prânz, când va începe petrecerea... În beciul Paraschivei sunt două butoiaşe cu vin alb şi vin roşu, ţinute anume pentru hram. Mâine sau poimâine, tragem o fugă la oraş să vorbim de-acolo, în tihnă, cu doamna Magda. Trebuie să-l convingem pe domnul senator să vină la noi; dacă vrea, îi promitem că va fi incognito; îşi rade barbişonul, care-l face să semene cu un ţap, se tunde scurt – că tot se poartă – şi zicem că-i medic la voi...

– ...la morgă, la spălat morţii – râde pe înfundate Diana. Tu mă vezi pe mine acceptând să fiu colegă de breaslă, chiar şi pentru o zi, cu escrocul ăla?! – face ea pe supărata. Dar de dragul tău şi-al surorii mele... – se agaţă mai strâns de braţul lui Daniel, amuzându-se mereu când Irina se ceartă cu vreun peştişor sărit din găletuşa purtată cu mândrie.

În mijlocul satului, Daniel face semn să se abată puţin şi intră în clădirea de peste drum de căminul cultural.

– Cine vrea să cumpere peşte viu? – întreabă imediat ce deschide o uşă.

– Nu intra cu peştele tău aici că ne împuţi hainele! – strigă la el o femeie care întinde un val de stofă pe-o masă lungă de croitorie. Hai, hai, stai dincolo de uşă!...

Râzând cu poftă, ca de o glumă bună, spre surprinderea femeii de la masa de croit, Maria le iese în întâmpinare cu braţele desfăcute larg, strângând-o îndelung la piept pe Diana, apoi, după ce pune găletuşa

lângă uşă, o ia pe Irina în braţe şi porneşte înainte, să le prezinte atelierul.

– Acum, că tanti Adela îşi deschide o casă de modă în Bucureşti, ne-a dat nouă clientela ei şi tiparele pentru rochiile de tot felul. Ţie şi lui Licurici vă pregătim o surpriză pentru dimineaţa de Sânziene. Îi lăsăm pe bărbaţii şi băieţii noştri să pregătească berbecul, iar pe voi amândouă vă luăm la biserică îmbrăcate în rochii noi – or să vă placă; e cea mai frumoasă mătase primită vreodată. De data asta vă punem şi etichete, că cei din Milano le-au trimis odată cu valurile de mătase.

– Când trebuie să vin la probă? – întreabă Diana cu sfială înainte de-a se despărţi.

– Probă?! – râde Maria. Şi surpriza? Noi nu lucrăm cu probă. Măsurile exacte ni le dă frate-miu, că are un ochi!...

– ...Şi nu numai! – şopteşte Diana lui Daniel cu drag atunci când se apropie de casă.

Rodica îi aşteaptă în bucătărie, ajutându-şi mama să pună masa. Vălătuc s-a ascuns sub pat şi aşteaptă să se apropie Irina, s-o poată speria, trăgând-o de un picior. Fetiţa intră şi ea sub pat şi se hârjoneşte cu Andrei, speriind cele două pisici, care părăsesc cotlonul lor mieunând ameninţătoare. Când vrea să se laude lui Andrei cu peştii prinşi, Irina intră în bucătărie plângând:

– Lipsesc cei mai frumoşi peşti din găletuşă...

– Scumpa bunicii! – o ia bătrâna în braţe, sărutând-o pe obrăjori. Dacă mai stăteaţi mult sub pat, pisicile mai furau doi peştişori... Nu-i aşa că nu-ţi pare rău? Pisicile fac şi ele parte din familie...

– Ba nu, eu am să le bat! – ameninţă Andrei, luând de lângă sobă vătraiul. *Iina,* hai cu mine...

Copiii sunt lăsaţi să umble pe afară. Diana ar fi vrut să-şi supravegheze fetiţa, dar Rodica i-a făcut semn s-o lase în pace; „doar nu crezi c-or să dea de urma pisicilor...”

– Las-o pe Irina să-şi consume supărarea, iar pe Andrei al meu să se creadă cavaler, c-a ajutat o prinţesă la necaz... Am venit să vă iau, pe tine şi pe Irina, să staţi la mine până mâine, că Gheorghiţă al meu şi cu cei doi băieţi au plecat cu Aurel la Iaşi, cu marfă. Frate-miu, – îl necăjeşte pe Daniel în timpul mesei –, o să-ţi fie urât la noapte, c-o să dormi singur...

Dar Daniel îşi face de lucru pe lângă casă până noaptea târziu, ca în anii precedenţi; puţin a lipsit să adoarmă îmbrăcat când s-a întins

un minut-două pe patul din bucătărie înainte de a se hotărî să facă un duş. Adoarme totuşi înfăşurat în halatul de baie – nu mai are putere să-şi îmbrace pijamaua şi să întindă halatul pe patul vecin, să se zvânte. A doua zi dimineaţă nu-şi prea găseşte rostul – s-a dezvăţat să fie singur cu mama lui; „anii trecuţi eram în fiecare zi la altă soră, că toate aveau nevoie de ajutor". Aproape de prânz, se hotărăşte, totuşi, să meargă la Rodica; „poate are nevoie să-i fac ceva treabă pe lângă casă". Îl întâmpină de la poartă râsetele amestecate cu ţipete ale Irinei şi ale lui Andrei. Îi găseşte în ţarcul păsărilor; râd cât îi ţin gura când fugăresc gânsacul şi ţipă, alergând printre păsări, când vine rândul gânsacului să-i fugărească, lovindu-i când şi când cu ciocul.

– Tăticule, uite câte vânătăi am pe funduleţ – ar vrea Irina să-i arate ca pe un trofeu, dar trebuie să intervină să-l apere pe Andrei de furia gânsacului. Nu mergem în casă, te rugăm! – insistă Irina când Daniel se oferă să-i scoată din ţarc. Şi nici să nu mă pârăşti mămicii.

În casă, Rodica şi Diana stau încă în pat, cu spatele rezemat de pernele puse la perete şi se delectează mâncând seminţe de dovleac prăjite în rolă. Cojile le scuipă fiecare unde-i este mai la îndemână, după buna rânduială din casa Rodicăi, din serile lungi de iarnă, când stă cu Gheorghiţă al ei de vorbă, cu sticla de vin roşu între ei şi cu castronul cu seminţe prăjite alături.

– Stai lângă mine, iubitule – îi arată Diana porţiunea de pat de lângă ea. Ştii ce-am stabilit cu Rodica? După ce nasc, vin să stau cu ea, măcar câteva luni, adică cele mai frumoase luni din an, c-ar trebui să nasc la sfârşit de martie, în cel mai bun caz, dacă dă Dumnezeu şi... s-a prins – se uită spre el cu obrazul invadat de zâmbet –, sau cel târziu, prin mai, dacă apelăm la... Ştie! – se grăbeşte să clatine capul afirmativ, când observă că Daniel s-a încruntat.

– Frumos ar fi s-o puteţi aduce şi pe Odette, măcar o lună-două – intervine Rodica. Ce-i, frate-miu, ce-ai roşit ca un puşti? Sigur că ne-am făcut confidenţe; am şi eu, în sfârşit!, o soră pe sufletul meu... Ce lucru mare să-i puteţi face fericiţi şi pe Philip şi Odette!... Auzi, Dănuţ, – devine Rodica gravă, întorcând capul mult, să-şi poată privi fratele în ochi – am discutat îndelung şi cu Diana şi o repet: „copilul lor să vă ştie de părinţi biologici! Contează când va creşte mare. Şi apropo! – face un gest categoric către el – dacă tot te-am prins la mijloc – ia treci aici, între noi, să te pot vedea mai bine, îi face ea loc şi-l aşteaptă să se aşeze, pentru ca apoi să continue: De ce n-ai vrut alaltăieri s-o laşi pe Diana să-i spună mamei care au fost ultimele cuvinte ale lui tata-Ionel?

– Rodico, mama ar fi plâns şi i-am fi stricat bucuria că a reuşit să facă şi anul ăsta pomenirea – răspunde sigur pe sine Daniel, semn că ştie să se impună în faţa surorii sale.

– Mda... – clatină Rodica îndelung capul. Diana crede că Maria şi Ion al ei au recunoscut-o; şi mie mi s-a părut că prea au tresărit amândoi când au dat cu ochii de ea. Am şi discutat cu Diana: o putem lăsa aşa, s-o rezolve timpul, dar... Da, Diana, – se apleacă, să-i poată arunca o privire – mai bine să nu avem secrete de-astea... Am să-l scriu chiar eu pe domnul profesor alături de cei vii – mama se va bucura să afle că trăieşte... Viaţa îşi are meandrele ei... Mare figură şi Ion ăsta al Mariei! – se adresează cu precădere Rodicăi. La un Crăciun, după ce s-a ameţit – mai ţii minte, Dănuţule?, erai încă la liceu –, Ion a luat un aer de şef şi ţi-a hotărât: „La facultate, te duci la Bucureşti şi, un an-doi, înveţi să te porţi elegant, dai de urma lor şi le duci datoria promisă de socru-meu.” Acum, am înţeles despre ce-i vorba. Şi uite cum facem; să văd dacă sunteţi de acord: de Sânziene, când vom da gata o parte din berbec, iar bărbaţii noştri s-or bine dispune, eu deschid subiectul iar tu, Diana, îi spui mamei ce-a zis tata-Ionel. Chiar dacă va fi şi sora ta cu domnul Zavate de faţă. Pregătesc eu două buchete frumoase cu flori de câmp să le oferi întâi tu, Dane, Dianei şi doamnei Magda, apoi... Apoi le vei spune că aşa a rugat tata-Ionel, iar Diana va povesti ce-a zis tata-Ionel, când s-a liniştit după morfina făcută de doamna Magda. Momentele mari trebuie trăite cât mai sus, că-s atât de puţine în viaţă!... Ai să vezi, Diana, cum îl îmblânzim noi pe Zavate!... Mai ales dacă zici că-i aşa îndrăgostit de sora ta... Pariez că după Sânziene domnul senator va merge pe mâna lui frate-miu, să investească în dezvoltarea pe care o vrem noi Munţilor Domniţelor!... să nu-i dăm pe mâna străinilor, că străinii vin, rad tot şi fug la alţii mai fraieri ca noi – e legea nescrisă a invadatorilor.

Liniştea se instalează din nou în încăpere; se aud doar seminţele sparte între dinţi şi, rar de tot, râsetele copiilor venite de afară, de departe, din ţarcul de zi al păsărilor, aflat în spatele casei. Şi, când părea că cei trei, rezemaţi cu spatele de pernele puse la perete, n-au alt ţel decât să dea gata castronul cu seminţe prăjite, se aud râsetele copiilor apropiindu-se, pigmentate cu câte un ţipăt scurt, însoţite de croncănitul continuu al unui curcan. Daniel sare de pe pat şi iese în pridvor; „fuguţa, în casă”, îi îndeamnă pe copii; „ce-i, ţi s-a făcut de cuţit?!”, i se aude vocea lui poruncitoare înfruntând croncănirea războinică a curcanului frântă brusc.

– L-a prins pe gât şi de aripi, să-l ducă înapoi în ţarc – o linişteşte Rodica pe Diana, care s-a ridicat de pe pat speriată. Obrăznicăturilor! – îi dojeneşte vocea Rodicăi pe copii, în timp ce se întinde spre raftul de sus al unui dulap, să apuce o sticlă plină pe jumătate, închisă cu un dop de plută de pe vremuri. Amândoi, cu funduleţul către mine şi pantalonaşii jos! – ordonă copiilor şi-şi toarnă în palma dreaptă lichidul mirosind puternic a ţuică de prune. Hai, hai, prinţeso, pantalonaşii mai jos! – o ia la rost pe Irina, care a ezitat, aşteptând ajutorul mamei. Ia uite câte semne – arată Rodica Dianei –, astea toate-s de la gânsac. Puteţi ţipa, dar să nu vă mişcaţi – le spune şi începe să o spele întâi pe Irina cu rachiu, apoi pe Andrei, care bate pe loc din picioare, ameninţând:

– Toate penele am să le *smug!...*

– Aha! – se miră Rodica, vânturându-şi palma în apropierea feselor copiilor, să se usuce ţuica, în timp ce Diana, lăsată pe călcâie, priveşte semnele de aproape. Curcanul n-a putut lăsa urme, că i-am tăiat vârful ciocului. Gata, îmbrăcarea! – le ordonă. Meritaţi câte o pălmuţă la funduleţ, dar... Cum aţi intrat la păsări?

– Cel mai înalt... şi cine-o fi mai înalt dintre ăştia doi? – se întreabă Daniel, rămas în uşă – a luat cheia din cui.

– Eu *stiu* unde pui tu cheia – se laudă Andrei, s-o apere pe Irina care stă cu capul în jos, privind din nou pe sub sprâncene; „o, Doamne, ca pe vremuri!", se sperie Daniel şi se grăbeşte să o ia în braţe.

– Aşa se ajută copiii între ei; nu, prinţeso? – o sărută el apăsat pe obraz, apoi, luându-l şi pe Andrei cu braţul stâng, îl sărută şi pe el. Dar de ce vă sâsâiţi amândoi? – îi priveşte pe rând zâmbind. Aha, v-a spălat mama Rodica funduleţul cu alcool... Bine ca n-aţi plâns; ia să vă las eu jos, – spune şi-i aşează pe picioarele lor –, că, dac-aţi fi plâns, râdeau gânsacul şi curcanul de voi. Hopa! – face Daniel un gest larg, de atenţionare şi se apleacă spre Irina, descheindu-i bluza la piept. Ce ascunzi tu aici?! – pare să se mire, scoţând câteva pene: trei albe şi două colorate. Am înţeles, devine el conciliant, spre surprinderea celor două mame şi licărul de bucurie din ochii copiilor – aţi văzut-o pe bunicuţa cum a uns colăceii cu pana de gâscă înmuiată în ou cu smântână şi i-aţi făcut rost de alte pene pentru când va face cozonac de Sânziene...

– Ba nu! – refuză Andrei semeţ. *Iina vea* să *schie...*

Şi Daniel, dar mai ales cele două mame devin curioase; ochii tuturor s-au aţintit spre Irina. Daniel se lasă pe călcâie în faţa ei, s-o poată privi în ochi:

– Vrei să scrii cu pana?

– Da... – răspunde fetiţa, devenind tot mai stăpână pe sine pe măsură ce privirea lui Daniel o învăluie protector. Am văzut în filmul cu Mozart cum scria el muzică şi vreau să scriu şi eu la fel...

O clipă, cei din jur nu îndrăznesc nici măcar să respire; ochii lor continuă să stea aţintiţi spre fetiţa care se simte tot mai stăpână pe sine sub privirea care a acoperit-o protector. Mâna stângă a lui Daniel încă mai stă pe braţul Irinei, când Rodica se apleacă vijelios asemeni unei păsări de pradă, prinde trupuşorul fetiţei în palme cu siguranţa ghearelor şoimului iepurele încremenit sub o frunză de brusture crezând că-i la loc sigur şi o ridică la pieptul său, sărutând-o cu foc:

– Mânca-ţi-aş guriţa asta frumoasă!... – exclamă printre lacrimi. Mămica ţi-a dat talentul, penele ţi le-ai luat cu ajutorul lui Andrei, tăticul tău o să ţi le ascută că se pricepe, – ţii minte, Dănuţ, cum te ambiţionai să scrii caligrafic cu penele tale de gâscă? – iar eu o să-ţi fac un cadou – spune, lăsând-o să-i fie luată din braţe de Diana iar ea caută într-un sertar al unei comode vechi, pictate cu scene naive de vreun meşter popular, de unde scoate o călimară de birou veche din sticlă, cu căpăcele din argint ornat cu modele în filigran pentru cele două rezervoare păstrând urme de cerneală uscată. Am cumpărat-o dintr-un târg de vechituri când eram la liceul pedagogic; visam s-o ţin pe-o masă din scândură de brad, la care, cu o pană ascuţită de tăticul tău, să scriu poveşti pentru copii; visuri de adolescentă. Cu ea, tu ai să compui muzică pentru copii – îi oferă călimara, pe care fetiţa o ia cu amândouă mânuţele, să n-o scape, simţind-o că-i grea şi se întinde s-o sărute lung pe Rodica pe gură.

– Mulţumesc! Tu eşti ca mămica mea şi ca nana şi am voie să te sărut dulce – spune, uitându-se imediat spre Daniel –, nu-i aşa, tăticule?

– Eu am să-ţi *timit* pene *meleu,* pene mai *mai*, că tanti *Ieana şi Maiea* au *cucani* mai *mai* – hotărăşte Andrei, spre hazul tuturor, iar veselia şi glumele durează mult, până se aşează cu toţii la masa din bucătărie pregătită de Daniel, cât Diana şi Rodica se îmbracă, după ce copii sunt spălaţi pe mâini şi pe obrăjori.

Se mănâncă puţin şi în fugă, fiecare sub alt motiv: copii au intrat frecvent prin bucătărie să caute prin oalele şi cratiţele de pe plită; Diana şi Rodica: „ne-am delectat cu jumătate de metru de cârnat afumat” iar Daniel: „mama pusese deja masa când m-am trezit”, dar toţi au o dorinţă: „să mai încapă şi ceva cireşe...”, aşa că Daniel merge acasă în grabă şi aduce BMW-ul Dianei în faţa porţii.

– Nu ştiu dacă am voie să transport femei gravide pe locul din faţă – spune el când deschide portierele din spate Rodicăi şi Dianei – „să te audă Dumnezeu!”, îi şopteşte Diana –, iar pe copii îi aşează alături pe locul din faţă, „că şeful de post e ocupat cu cei ce fură lemne; agenţii de circulaţie or să fie pe-aici doar de Sânziene, că satul va fi plin de maşini şi de motociclete” iar până la livadă, pe un drum lung,ocolit, plin şi ăsta de gropi pline cu apă, ocolite de Daniel cu grijă, Rodica povesteşte continuu Dianei, cu lux de amănunte, „să ştii şi tu cum vor pregăti bărbaţii noştri berbecul; totul, numai ei; nici măcar ierburile nu ne lasă să le culegem noi...”

– Asta zic şi eu matriarhat; păcat că-i doar o zi pe an!, nu cum susţii tu, frate-miu, că-i permanent – se alintă Rodica, ţinută în braţe de Diana, „c-o ţin, de fapt, pe finuţa noastră...”

– Nu-i aşa, Daniel? – îl întreabă retoric. Ştii ce mi-a propus Rodica? S-o botezăm Daniela-Diana. Eu i-am promis că imediat ce ajungem în Bucureşti, depunem actele. Cununia religioasă, aici, când ne întoarcem, c-ai auzit că părintele Grigore are cununii aurite.

– Argint aurit – completează Rodica. Iar fetiţa va fi botezată în cristelniţa noua, din argint. Ne-a mers din plin la atelier iarna asta şi-am făcut şi noi o danie modestă bisericii... Nu-ţi ascund – spune Dianei – că ideea a fost a lui Daniel.

– A mea?! Când? – întreabă Daniel, atent să ocolească gropile de pe drumul de ţară, printre ogoare.

– De Crăciun – începe Rodica să râdă. La despărţire, când pleca trenul, mi-ai spus: „Dacă tot cumpără atâtea baterii bădia Ion, poate vă mai luminaţi şi voi, să donaţi ceva la biserica din sat, că unul s-a cam umplut de păcate cu bateriile lui iar altul, plecat în lume, are nevoie de ceva ajutor divin... poate chiar mâine... o vorbă bună la Moş Crăciun...” Când m-am întors în sat, am vorbit cu Maria şi ne-am dus la părintele Grigore să ne spună de ce-ar avea nevoie, să ne facem socotelile la sfârşit de an, când tragem linie, că eu îs cu socotelile.

Diana se apleacă, îşi trece braţele pe sub umerii Rodicăi şi, continuând s-o ţină cu spatele pe genunchii săi, o sărută lung, aproape pătimaş pe obraz; rămâne apoi cu faţa îngropată la gâtul ei, într-un gest de iubire deplină, până simte ca maşina s-a oprit deja iar Daniel îi ajută pe copii să coboare. Coboară şi ea, oferindu-şi braţul Rodicăi, să meargă împreună la deal, spre cireşii prin care încă mai sunt căţăraţi copii, supravegheaţi de un bătrân care paşte o turmă de vreo zece capre cu

ugere mari, pline şi un ţap în fruntea lor, cu capul mereu pe sus, să vadă unde poate găsi o frunză mai gustoasă.

– La datorie, moş Iorgu, la datorie? – îl salută Daniel de departe.

– Să nu rupă crengi şi să nu dea iama prin coacăze ori agrişe, Daniele. Asta-i doamna şi copila ta? Să-ţi trăiască şi să veniţi în fiecare an pe-aici, că eu oi veghea să aveţi la ce veni.

Irina şi Andrei fug înainte, spre pomii în care sunt mai mulţi copii, să li se alăture. Daniel se grăbeşte să le aşeze bine scara, apoi urcă şi el, să-i ţină de braţe, găsindu-le câte un loc sigur, de unde să ajungă la vreo creangă încărcată cu cireşe. Înainte de a urca şi ele într-un pom, Diana şi Rodica mai rămân sprijinite de scara din lemn proptită între două ramuri încărcate cu cireşe.

– Cumnată şi viitoare cumătră dragă, – clatină Diana îndelung capul, continuând s-o ţină de mână – m-a răscolit profund ceea ce ne-ai spus; apropo de.... danie... – saltă ea cu timiditate din umeri. În noaptea de Crăciun, după deschiderea darurilor, mă culcasem şi, la un moment dat, m-am ridicat din pat fără să înţeleg ce vreau. Daniel dormea cu Irina în camera alăturată; eram la începutul relaţiei... adică... venise pentru Irina... adusese de acasă ceea ce ştii... E mult de povestit... poate vreodată... M-am aşezat lângă el, pe marginea patului şi când a deschis ochii, surprins că mă vede acolo, i-am spus ceva de genul: „Mai am un cadou de la Moş Crăciun pentru tine” şi l-am sărutat. Asta a fost tot. Atunci. Dar... cred c-a fost momentul când s-a spart zidul dintre noi... Sau, măcar, aşa vreau eu să cred... Să ştii că noi, medicii, suntem credincioşi; am colegi care şi-au umplut cabinetul cu icoane, alţii au şi candele... sunt clipe când doar El mai poate face o minune... şi noi suntem conştienţi de asta. Dar eu, pentru c-am fost crescută la casa de copii... Nu spun că nu mai intrasem prin biserică, dar abia de când cu Daniel... Acum am început şi eu să mă închin uneori seara, la culcare... Irina nici nu ştia *Tatăl nostru...*

– Ascultă, – începe Rodica pe un ton grav, semn că vrea să schimbe subiectul –, dar de noaptea petrecută pe deal înainte de Sânziene ai auzit?

– Mi-a promis-o! – lucesc ochii plini de bucurie ai Dianei.

– Atunci, e clar: se va rezolva! Hai să urcăm în pom, că fiică-mea vrea cireşe – îşi plimbă Rodica palma peste rotundul proeminent al burţii.

După jumătate de oră, însă, prima care coboară din copac este ea – „fiică-mea spune că s-a săturat de cireşe altoi” – şi, recuperându-şi

pălăria de paie lăsată lângă o căpiţă, începe să se plimbe printre rândurile cu tufe de coacăze negre, din care gustă pe cele mai coapte, apoi se opreşte sub un cireş amar, mâncând pe alese. Irina şi Andrei vor să fie şi ei daţi jos din copac; „mergem cu copii la cireşii pitici, că au fructe mai mari". Diana descoperă plăcerea de-a mânca agrişe , alternând fiecare fruct cu câte un pumn de coacăze negre.

– O vezi? S-ar putea să-ţi facă un băiat, dacă mănâncă atâta acru, aşa se spune – îl face Rodica atent pe Daniel, chemându-l aproape, să nu audă Diana ce-i va spune: Fii sincer! Eşti hotărât să faci pasul?

– Rodico, – se sperie Daniel – ţi-a dat de înţeles Diana că n-ar vrea?! Ea insistă mereu să tragem o fugă la Bucureşti, să-şi ia actul de naştere, să ne căsătorim aici, la primăria noastră. Mi-a fixat şi cadoul de nuntă pe care îl vrea: platoul cu flori de la *Mesteceni*; zice c-o să-l lase aşa, ca o oază de frumuseţe...

– Ce idee!... Păi să te duci la notar – avem unul nou, că Iosub cel tânăr e dat în urmărire generală –, du-te şi fă-i acte; o vor pomeni tinerii mereu... Da'... eu... – îşi lungeşte Rodica vorbele – mă întrebam dacă voi v-aţi gândit bine să faceţi pasul... să donaţi amândoi Odettei... Gândeşte-te bine! Sfătuieşte-te îndelung şi cu Diana; ea, acum, ca orice îndrăgostită, mi se pare puţin exaltată, dar cu Odette şi Philip nu-i de glumit; copilul acela va fi al vostru, de fapt. Va creşte în casa lor; Odette şi Philip le vor fi părinţi, dar trebuie să fiţi şi voi prezenţi în viaţa lui. Adolescenţa şi intrarea în tinereţe e-o perioadă dificilă; am învăţat asta la cursul de Pedagogie. Nu toţi vor avea tăria Dianei; ast' noapte, mi-a spus, la un moment dat, că ea n-a plâns, cu lacrimi, evident, niciodată; „am făcut-o de bucurie, de curând, mulţumită lui Daniel", aşa mi-a spus. De partea cealaltă, Mioara noastră, oricât s-a străduit Maria să-i fie mai mamă decât o mamă, are momente... Nu-i un copil rău, dimpotrivă!, dar Mioara noastră afişează uneori o independenţă... când îşi impune ceva... De Crăciun, a suferit că Stelică, băiatul învăţătorului, venise logodit... „Am să-i arăt că ştiu mai multă religie decât el!", s-a exprimat odată, când a dormit cu mine, că plecase Gheorghiţă cu marfă. Faptul că maică-sa şi-a pierdut urma fără s-o mai vadă vreodată cred c-a marcat-o... I-ar plăcea s-o vadă măcar o dată pe-aceea care i-a fost mamă; „din ce fel de sământă mă trag...", obsesia oricărui adolescent... De-aceea ţine minte: dacă Odette va avea un copil de la voi, indiferent că ei sunt bogaţi sau somităţi în Medicină, copilul trebuie să-şi cunoască originea, să ştie că are locul lui în sufletul vostru, alături de copiii ce-i veţi avea tu şi Diana, să se ştie de fraţi şi, mai ales, să vegheaţi din umbră să crească,

dar nu oricum, ci aşa cum a făcut mama cu noi: să nu roşim niciodată când o privim în ochi. Nu te supăra că ţi-o spun, dar de Crăciun ai greşit; ai greşit foarte tare! Nu spun c-ai minţit, dar nici... Pentru noi, sărbătorile de iarnă au fost sumbre. Întâi a fost gluma lui Ion cu ochiul tău vânăt; putea s-o lase moartă, atât cât spusese Maria, dar el a accentuat, dându-i idei mamei. Şi-apoi, rea de gură cum e, sor-mea Maria n-a putut să păstreze secretul că i-ai cerut lui Ion hainele alea din depozit. Mama a înţeles că ai pe una cu copil. Încercarea ta de-a te justifica spunând că ai găsit o avocată pentru procesul nostru... care are un copil...

– Dar n-am spus asta! – se supără Daniel, ieşind prompt din tăcerea la care l-a obligat tonul Rodicăi.

– Asta s-a înţeles. Noroc de Ion, care a minţit că aţi băut împreună toată noaptea şi i-ai spus... Doar îl ştii: minte cum respiră. Imediat ce s-a destroienit drumul spre oraş, mama a făcut cărare la casa Adelei. Prin telefon, Brânduşa s-a jurat că n-a aflat nimic rău despre tine. Dar mama o ştie că şi asta minte de îngheaţă apele; „şi-apoi, chiar de-ar şti ceva, nu-mi suflă o vorbă, că nu mai are cine-o duce la altar". În ziua când a fost termenul la Tribunalul Suprem iar mama şi Ion s-au speriat că nu le răspunzi la telefon, mai ales că mama te visase foarte urât – înotai mereu printr-o mlaştină –, Ion mi-a povestit că mamei i s-a făcut rău în camera cu telefon de la primărie; te ştia sensibil şi... Telefonul tău suna în gol... Când şi-a revenit, mama s-a jurat ca orice-ai face, va fi de-acord cu tine, numai să nu-ţi fi făcut singur o seamă; plângea şi-şi făcea mereu cruce, că bietul Ion s-a speriat. Şi imediat a dat Dumnezeu şi a răspuns la telefon o colegă; de fapt, acum ştiu că era Diana. Mama a schimbat câteva vorbe cu ea şi a venit acasă răvăşită total; din două-trei cuvinte, Diana o cucerise, dar în sufletul ei... La nunta Brânduşei, noi toate, afară de Maria care era în Olanda, am stat la restaurant; trebuia să supraveghem pregătirile; mama, care trebuia să dirijeze bucătăria, a zis că merge la Bucureşti; intrase din nou în panică; aflase de la portarul căminului ca dormi mai mult în oraş. Pe Brânduşa a prins-o când a venit cu Ahmet pe acasă şi a pus-o să jure că nu ştie ceva rău de tine. „Fata Adelei a jurat strâmb!", au fost primele ei vorbe când s-a întors de la oraş, „am cunoscut-o după cum s-a fâstâcit". Asta a umplut paharul; „mă duc să mă conving; imposibil să nu vină cu ea la petrecere; fata ei va fi domnişoara de onoare a Brânduşei..." Noi am stat ca pe ghimpi la restaurantul din oraş; Ilenei i s-a tăiat de două ori maioneza, Paraschiva a pus sare prea multă în borş, c-a trebuit să-l

înmulţim şi a ieşit un fel de zeamă chioară, dreasă cu un pachet mare de Delikat; eu am uitat să-mi iau de acasă o rochie de schimb, iar Tudoriţa era mereu cu ochii în lacrimi... Eram toate fierte când s-au întors autobuzele... Mama a coborât mai la urmă, că adormise; era şi ea cu ochii în lacrimi. Am căzut în fund pe iarba de lângă restaurant; credeam că pierd sarcina. „Păcat că nu trăieşte Ionel al meu să vadă ce băiat frumos, respectat şi cu mult noroc avem!...” – a spus plângând de bucurie, lăsându-se îmbrăţişată de noi. Toată noaptea am căutat prilej să ne reunim, s-o auzim cum spune ce fetiţă minunată ai, ce soră are prietena ta şi să ne povestească scena din parcare. Nu-s sigură că Ileana, Tudoriţa, Paraschiva sau bărbaţii lor au crezut-o pe mama, dar s-au bucurat de bucuria ei. Maria, când a aflat, ca de obicei, a avut ceva de cârcotit; Brăduţ se jura c-a văzut dormind în patul tău la cămin o fetiţă tare frumoasă iar Mioara a dormit câteva nopţi cu mama, numai s-o pună să-i povestească iar şi iar cum ai fost sărutat în parcare, „să ştiu şi eu cum se sărută un băiat ca să nu-l pierzi”, până s-a înfuriat mama şi a certat-o că numai la îmbrăţişări i-e gândul. Toţi ştiam că Mioara oricum trebuia s-o vorbească de bine pe Diana; a fost singura care se aliase cu bunică-sa şi o proslăveau pe Diana; era şi normal: primise cadourile cele mai scumpe şi un plic cu bani pentru Olanda, pe care zice că nici nu l-a desfăcut, că n-a fost nevoie, dar să nu-i spui Dianei. Singurul om serios din familie, care ţi-a luat apărarea de la început şi-i ţinea hangul mamei, necăjind-o mereu – „eu ţi-am spus de la Crăciun!” –, a fost Ion; el a stabilit să facem petrecerea în prima zi, imediat ce soseşti şi, împreună cu Gheorghiţă al meu, i-a instruit pe toţi cum să vină îmbrăcaţi şi să nu îndrăznească vreunul să-şi toarne singur în pahar, „că nimic nu-i mai urât ca omul beat; dacă-i speriem domniţa sau prinţesa, Prâslea al nostru ne lasă baltă cu toate... Cu o sperietoare de ciori dacă vine, trebuie să-i fim alături, să se simtă ajuns în familie...” Asta am vrut să ştii, Dănuţule; mama vă adoră; ceilalţi se consultă mereu să iasă petrecerea de Sânziene pe placul vostru, iar eu, după noaptea petrecută cu Diana, chiar că am senzaţia că eşti copilul meu şi nu-mi vine să cred că mă faci atât de fericită. Nu-ţi dau alte sfaturi; ştiu că alături de tine, Diana va repeta fericirea mamei alături de tata-Ionel, care a rămas un sfânt pentru noi, toate cinci: ne-a ajutat să ne măritărm în cinste, să ne facem case şi s-avem familii. Du-te cu Diana la Bucureşti, la Paris, unde vreţi, dar să fiţi fericiţi! Lumea ei e spitalul, sala de operaţii.... Mi-a mărturisit – după ce-a gustat puţină ţuică de-aceea bună – că dacă n-ai să vrei Medicina, i-ar plăcea mai mult să fii fermier, să vii istovit fizic acasă; i-ai plăcut tare

mult în zilele în care a plouat şi ai muncit pe afară; „niciodată nu m-am simţit mai femeie în prezenţa lui; într-o seară a adormit cu capul în poala mea...” – îi luceau ochii când vorbea. Şi mama a spus că „Diana noastră ştie să fie fericită, dar să-şi şi împartă fericirea cu soţul”, că mi-a povestit şi ea cum te-a alintat Diana cât ai adormit cu capul în poala ei, „dar ca şi Ionel al meu, odihnească-se în pace!, Dănuţ a luat-o în braţe s-o ducă la culcare şi au ce-şi spune în pat, că-i aud râzând până noaptea târziu...” Vezi, Daniel, de asta o iubesc pe Diana la nebunie. Uită-te la ea cu câtă poftă mănâncă agrişe – arată Rodica spre rândurile cu arbuşti –, sigur o să-ţi facă un băieţel. La celelalte trei sarcini ale mele, nu mă mai săturam de acru; mereu îl trimiteam pe Gheorghiţă în beci după varză murată; acum, cu fetiţa, nici să gust... Hai să mergem la ea, să-i arătăm că mai la vale sunt agrişe mai mari, roz; poate vrea să trecem drumul, că sigur s-a copt şi zmeura...

Diana se bucură de fiecare trufă nouă lângă care se opreşte. Când aude părerea Rodicăi despre pofta ei de acru, nu se poate abţine şi o sărută îndelung, apoi se agaţă de braţul lui Daniel:

– Am să vin în fiecare zi, să mănânc tot ce-i pe aici... Vreau un băiat plângăcios ca tine!...

– Poate vrei să zici urlător – intervine Rodica. Dănuţule, să urci în pod la mama, să vezi dacă mai are covata în care te legănam; ţinea alunele de pădure în ea. Auzi, Diana, într-o noapte, îl pusesem jos lângă pat, să leagăn covata cu piciorul, că citeam la lumina lămpii *Regina Margot.* Ai noştri erau cu toţii la adunat nişte fân într-o poiană, pe alt munte. Când s-au întors, pe la miezul nopţii, eu adormisem cu cartea pe braţe, iar Dănuţ se chinuia să sugă degetul cel mare de la piciorul cu care legănasem covata. De-atunci, tata-Ionel mi-a făcut program de somn după-amiaza, să-l pot legăna pe frate-miu noaptea, când plângea. A fost perioada în care am citit cele mai multe cărţi. Tata-Ionel nu se întorcea niciodată de la oraş fără vreo carte; se împrietenise cu un librar căruia îi plăcea brânza la putină. Când librarul îi recomanda o carte mai bună, îţi poţi închipui?, tata-Ionel o cumpăra în şase exemplare. Chiar şi după ce ne-am măritat, ne cumpăra la toate aceleaşi cărţi. El nu citea – rar de tot, *Scânteia*; îi plăcea şi *Urzica*; avea simţul umorului – dar îi băgase mama în cap, de pe când era doar cioban la stânele noastre, că singura avere pe care n-o pot confisca gealaţii Puterii e cartea. Noi... aşa au fost vremurile... am rămas în sat. Doar Ileana a profesat un timp ca învăţătoare... Când vedeam că la oraş trebuia să stau de cu noapte la coadă, sperând să prindem un chil de lapte... iar aici mama dădea uneori

laptele la purcei... Au venit şi copiii... le trebuia mâncare bună... *Mintea nu creşte numai cu buruieni, că boul ar fi mai deştept ca omul*; mai ţii minte, frate-miu, în ce carte găsisem asta? Eu eram îndrumătoarea lui în probleme de lectură...

– Poate vrei să spui cenzor – face Daniel pe supăratul.

– Erai un mucos... – râde plină de voie bună Rodica. Poate nu-ţi mai aminteşti unde găseam foile îndoite... – asta mă scotea din minţi: pagina îndoită; la liceu ne-au învăţat să tratăm cu sfinţenie cartea.

– O carte cu multă zăpadă şi o doctoriţă ginecolog... – intervine Diana.

– A, deci ţi-a spus! – se bucură Rodica. Adevăru-i că, mai târziu, când termina liceul, i-am recomandat eu să recitească nişte pagini... comportarea acelui tânăr... jocul de replici dintre el şi doctoriţă... felul în care el îi estompează orice puseu de răutate; parcă era un dresor de lei – mereu am asemuit abandonul doctoriţei din cabinet, când revine din sala de naşteri şi e întâmpinată cu un ram de magnolie, cu leoaica de la circ, ostenită să-şi tot arate colţii, urcând cuminte pe masa din mijlocul cuştii; aşteptând blândă apropierea dresorului s-o mângâie. De câte ori mă cert cu Gheorghiţă al meu, pentru că a citit şi el cândva cartea, – era inginer stagiar când autorul şi-a lansat romanul la ei la uzină în sala mare de festivităţi –, dacă dau mereu cu gura, că-s şi eu rea uneori, numai ce-l văd că se uită galeş către mine: „Ce fac, leoaico, mai pornesc mult din bici?, c-am obosit"; alteori, când el n-o mai termină, dacă-s prin casă, îi întorc spatele şi urc în pat să mă aşez cu spatele rezemat de perna pusă la perete: „Am obosit să-mi tot arăt colţii; aruncă naibii biciul şi vino să mă mângâi, că nu te muşc..." Asta-i, cumnată dragă, – o ia Rodica pe Diana cu braţul pe după umeri – vrem-nu vrem, cărţile care ne-au plăcut cândva sunt o fărâmă din viaţa noastră. Adevăru-i c-am şi avut mare noroc cu Gheorghiţă al meu. Când l-am luat de bărbat, tocmai ieşise dintr-o căsnicie care îl împinsese spre crâşmă. L-am dezbărat, dar câteodată, când se vede singur şi cu bani... – de aceea trimit şi băieţii cu el când are marfă multă, sau i-l dau în grijă lui Aurel, un nepot de-al nostru. L-aş mânia pe Dumnezeu să spun că n-am o căsnicie fericită... Dar de ăştia doi ce ziceţi? – îi caută ea pe Andrei şi Irina, care vin posomorâţi, murdari pe faţă şi pe haine de cireşele amare altoi din care au mâncat când au trecut pe lângă copăceii intraţi pe rod.

– Haideţi la maşină să vă spăl pe obrăjori, mozoliţilor, că am o sticlă cu apă în portbagaj – vrea să-i ia Daniel de mână.

Andrei fuge şi-şi îndeasă obrazul în coapsa mamei, îmbrăţişându-i strâns piciorul stâng iar fetiţa o prinde pe Diana cu amândouă mâinile de degetele mâinii drepte, solicitându-i atenţie; suspinând, o întreabă cu sfială, ridicând spre ea obrăjorul mozolit de cireşe negre, pe care lucesc ochişorii ei plini de rugă:

– Mămicooo... tu, aici, la bunicuţa, mai eşti doctor?

Toţi rămân perplecşi; cu greu, îşi aruncă unul altuia câte o privire întrebătoare.

– Cum să nu fiu, mămico?! – se dezmeticeşte Diana, lăsându-se pe călcâie, să-şi poată privi fetiţa de aproape.

– Da' eu te-am auzit când spuneai lui tăticul că ai uitat tot, că eşti mai copil decât Ana sau Angelica...

– Scumpa mamei! – o strânge Diana în braţe în timp ce Daniel şi Rodica râd amuzaţi.

– Mămicooo... – scânceşte în continuare fetiţa, ştergându-şi mereu nasul cu dosul pumnului drept – Viorel e bolnăvior; mi-au spus copiii; stă numai în pat... n-o să-mi mai arate cum se prind racii...

Daniel se uită lung spre Diana; aceasta pare să-i răspundă: „ce mai aştepţi? Du-te şi întoarce maşina".

– Voi rămâneţi la bunica – hotărăşte Diana când ajung în sat. S-ar putea să aibă ceva molipsitor – spune, când o ajută pe Rodica să coboare de pe bancheta din spate, care se duce imediat la portiera şoferului:

– Dacă-i ţigănuşul acela de vreo 10 ani, cu mama culegătoare de fructe de pădure şi tatăl măturător pe la stâne, vezi că locuiesc în prima cabană cu multe sârme pe acoperiş, să poată prinde bine posturile de radio... ăl bătrân e meşter la aparate; el ne repară radiourile...

– Mămicooo... – se agaţă Irina de braţul mamei după ce-i deschide portiera – nu-i aşa că tu o să-l faci sănătos pe Viorel?

Rodica vine şi o ia pe fetiţă în braţe, să poată maşina pleca. La prima cabană, o femeie spală rufe într-un lighean. Daniel îi spune pentru ce au venit.

– Lasă-mă doar pe mine – îi face Diana un semn lui Daniel să rămână afară.

După un timp, iese şi-i face semn lui Daniel să-i toarne apă pe mâini, să se spele cu săpunul de rufe al femeii.

– Nu-mi place deloc; am să văd când ajung la spital... Mergem în oraş; mamă-sa spune că au secţie de chirurgie la spital, dar... Hm!... – se opreşte Diana din spălat şi, ţinând calupul mare de săpun de rufe cu

amândouă mâinile, priveşte în gol. Constantin Turtureanu... El treb' să fie... N-a vrut să rămână în Bucureşti „că-i inflaţie de chirurgi buni..." Hai, toarnă-mi apă să mă clătesc – se adresează lui Daniel, imediat însă, face un semn de atenţionare: N-am chef să dau ochii cu el... Care-i alt spital mai apropiat?, unul judeţean...

– Suceava, dar trebuie să ocolim mult, că-i stricat un pod... Piatra Neamţ, maxim o oră şi jumătate; Iaşi, de-a dreptul, cu maşina asta, cam două ore, dacă mă laşi pe mine la volan...

– Nu! – hotărăşte Diana, îndreptându-şi spatele, parcă ar vrea să ia poziţia de drepţi. Ne oprim aici, întâi; sunt Adriana Crăciun! – spune scurt, cu mândrie. La o adică, îi dau telefon ministrei!

Intră cu paşi repezi în casă, de unde se întoarce aducându-l pe Viorel de braţ, vorbindu-i blând, ca o mamă copilului bolnav:

– Tu eşti băiat mare, ai spus că ai împlinit zece; n-ai de ce să te temi; tocmai tu, care prinzi racii cu mâna... Irina mea abia aşteaptă să mănânce raci fierţi... Doamnă, – întoarce Diana capul spre mama băiatului – încuie uşa, c-ai să stai un timp cu Viorel.

– Nu, că vine soţul meu acasă; i-am lăsat un bilet.

Diana îl urcă pe băiat în spate, culcat pe braţele mamei.

– Să nu treci în viteză prin gropi, te rog! – şopteşte lui Daniel când pornesc spre oraş.

– Ce-i? – o întreabă Daniel mai mult din privire, când ies la drum drept, aproape de oraş, furând-o mereu cu privirea, c-o observă îngândurată.

– Nimic. De-ale noastre...

– Şi totuşi... – începe Daniel să vorbească în franceză. N-am cum te ajuta dacă nu-mi spui ce te frământă.

– Oare aşa sunt şi eu?! Chiar dacă... N-am îndrăznit niciodată să condiţionez... E drept, ştiu că... după... măcar unul din zece, vorba lui Mituş... – vorbeşte Diana încet în franceză, parcă şi-ar povesti sieşi ceva. Dar Turtureanu, pe care Mituş îl aprecia, să coboare la... I-a spus femeii să revină cu băiatul când are măcar trei sute de dolari.

– E nebun! – se înfurie Daniel. Nu-i întreg la cap... Oamenii de pe-aici poate că nici n-au văzut cum arată dolarii...

– *N'est pas corect* – intră în vorbă femeia de pe bancheta din spate, rostindu-şi vorbele într-o franceză clară. Mi-a spus că vrea şi lei, dar să fie cât costă trei sute de dolari... Mâine e zi de târg; cu ce am cules eu ieri, ce mai aduce soţul azi că-i plecat în pădure şi cu ce mai am, dacă s-or vinde bine şi mâine hribii, fac de trei sute...

Coboară o liniște stranie în interiorul luxos al mașinii. Diana își frământă mâinile, privind în gol înainte, prin parbriz. Daniel se abține cu greu să nu-și exteriorizeze în vreun fel sentimentele; pare preocupat să găsească intrarea în curtea spitalului. Doar pe bancheta din spate, când și când, lui Viorel îi scapă câte un geamăt surd de durere iar Daniel îl observă cum se ține cu palmele de burtă.

– Poate că era mai bine să ne fi întors de-a doua zi, sau s-o fi luat spre Italia – spune în franceză, ca un oftat, mama lui Viorel. Dacă-i adevărat că vor veni stăpânii noi ai munților... Eu am văzut în Europa: nici să stai la umbră n-ai voie pe moșia unui patron, darmite să mai culegi fructe de pădure...

Daniel oprește mașina chiar la treptele intrării principale în spital; „colo, pe banca aceea – de altfel, singura –, am stat cât l-au ținut în sala de operații pe tata; pe ușa asta a ieșit doctorul fericit, să ne spună că n-a avut leziuni grave și că «l-am făcut ca nou»...”

– Cine-i de gardă? – întreabă Diana pe asistenta apărută în ușă. Costică Turtureanu este? Daca nu, chemați-l urgent de acasă!

În fața acestei femei pătate pe față și pe bluză cu cireșe negre, cu degetele murdare încă de negru, în ciuda spălatului îndelung cu săpun de rufe, dar cu o poziție atât de dreaptă, de general venit în inspecție, asistenta răspunde timorată:

– Nu... Nu-i. Dar avem medic de gardă, să știți...

– Eu sunt – se aude vocea subțire și melodioasă a unei tinere, care se strecoară pe lângă asistentă, oprindu-se când dă cu ochii de Diana: Doamna profesoară Crăciun!... Saru’ mâna!

– Grațiela... parcă așa te cheamă, nu? Grațiela Melinte... aleseseși medic de familie...

– Acum, Cărbunaru; soțul meu are o echipă de constructori; șantierele de-acolo sunt ale lui – arată către vilele în construcție pe dealul din față. Da, am cabinet de familie, dar fac și gărzi, că nu-s medici. Domnul director nu-i în oraș până mâine seară... Dar vă rog, intrați; spuneți cu ce ocazie pe aici? Vă știam la clinică...

– Am venit la soțul meu, Daniel Ciobanu-Adomniței... Doamna doctor Grațiela Cărbunaru... – face ea prezentările. Îmi petrec concediul în colțul ăsta de rai, pe Valea Domnițelor.

– Zău?! Înseamnă că ne revedem de Sânziene; toți oamenii de pe șantier i-au făcut program soțului; că-i cea mai mare sărbătoare din zonă... Văd c-aveți o urgență... – arată doctorița către Viorel.

– Sigur! Pregătiţi sala! – ordonă asistentei rămase încă în uşa de la intrare. Pe tine te fac mâna mea dreaptă – îi surâde tinerei, apoi îl ia pe Viorel de braţ: Vino, puiul mamei... Voi aşteptaţi acolo! – arată lui Daniel şi mamei băiatului banca din faţa clădirii. Daniel, te rog – devine glasul ei feminin şi tandru – parchează maşina mai într-o parte, să nu încurcăm intrarea...

Timpul începe să treacă. Daniel şi-a făcut o vreme de lucru pe lângă maşină, aranjând mai bine borcanele cu dulceaţă de trandafir în portbagaj, apoi a venit să se aşeze şi el pe bancă, lângă femeia care plânge în pumni; încearcă s-o consoleze: „soţia mea e unul dintre chirurgii cei mai mari din Bucureşti..."

– Da, dar aici... Dumneavoastră, dacă vă cheamă Ciobanu-Adomniţei, cred că sunteţi fiul oierului despre care am auzit c-a murit după ce a fost rupt de urs... Ce ghinion! Să i se agaţe securea în rugii de mure... Şi tot aici a fost adus... Când au văzut că-l scapă din mână... Oare cât să-i dau doamnei tale? – îi atinge femeia braţul, făcându-l atent s-o privească. Am luat toţi banii la mine... cam de două sute de dolari... Mai am şi-o hârtie de 50 de mărci, prima de care am făcut rost când ne-am dus către Franţa; nu m-am despărţit niciodată de ea; o purtam ascunsă, pentru zile negre... credeam că-mi poartă noroc, dar acum, cu necazul dat peste băiatul meu...

Daniel continuă să strângă din măsele; „ce naiba să-i spun?! Dacă Diana îi va refuza banii, o va cuprinde panica; va crede că intervenţia n-a reuşit..."

– Ascultă! – o ia la sigur pe femeie. Ştii câte stâne are familia mea? Crezi că mai am nevoie de banii dumitale?! Şi-apoi, Viorel e prietenul fiicei mele; ieri i-a promis ca vor prinde raci împreună şi-o să le fierbi dumneata un castron, că are un cleşte special...

Femeia îşi luminează faţa; uită de necazul ei şi începe să povestească întâmplări din marile restaurante franceze; „soţul meu a făcut-o pe instalatorul o săptămână, cât a fost bolnav polonezul; ştie o meserie!..., dar l-a pus dracul pe-ăsta mic – era acu vreo patru ani; da, patru, că avea şase ani –, l-a pus necuratul şi i-a tras unuia portmoneul de la spate prea repede... Era vară; bărbaţii proşti poartă portmoneul în buzunarul de la spate, parcă anume să i-l tragi... Iar femeile... ce?, ca doamna matale?!, cât se rujează, şi se rujează un sfert de ceas boldindu-se în oglindă, stau cu poşeta deschisă larg... Cine munceşte greu pentru bani ştie să le poarte de grijă... Da' n-am agonisit nimic şi doar ne-au trecut mii de bancnote prin mână... A pus stăpânire pe noi un baroi de

prin Oltenia. Ţârdică al meu n-a vrut să-l recunoască de stăpân şi a luat o mamă de bătaie... S-a înfuriat baroiul şi i-a călcat acordeonul în picioare, n-a mai avut cum câştiga un ban cinstit. I-am şi spus lui Ţârdică al meu: decât să putrezeşti la ocnă, că bagi şişul în baroi şi eu cu copilul intrăm pe mâna altor baroi, hai să ne lăsăm prinşi, că ne trimit pe banii lor, cu avionul, în ţară. Acolo, măcar sunt legi şi pentru noi... Şi zău, ne place aici în sat; ne descurcăm... Uite-aşa să stea portmoneele pe jos, că nu le-atingem... Oierii ăştia sunt şi buni, dar dacă-i furi... Se zice că voi sunteţi neam vechi de tâlhari – râde femeia. Asta ne-a spus dom primar când ne-a dat barăcile: „Să nu vă pună boala pe voi, care aţi fost nişte ciorditori, să luaţi ceva de la ăştia, care-s neam de tâlhari la drumul mare! Două familii au plecat din barăci de-a doua zi dimineaţă....

– Mamă dragă, – se aude vocea Dianei de pe holul de intrare în spital, abia apoi apare îmbrăcată într-un halat alb prea larg, cu masca trasă în jos, pe barbă şi cu boneta tuflită pe cap – poţi intra să stai lângă el, că-i dus în salon. Gata, i-am scos ce era mai grav – îi vorbeşte femeii pe un ton plin de siguranţa reuşitei, anume să-i dea încredere; degetul ei încă stă întins către pieptul mamei lui Viorel. Va veni o salvare care vă va duce la Bucureşti, cu aprobare de la judeţ. La Bucureşti, un coleg de-al meu, care-i de gardă, doctorul Haralambie – am vorbit cu el şi ştie ce are de făcut –, îl va opera, cred că laparoscopic, va curăţa totul şi, până-n Sânziene, te va trimite acasă cu salvarea. Am vorbit şi-ai să stai în salon cu Viorel, că au paturi libere. Când vă trimite acasă, e posibil ca Viorel să mai aibă 3-4 fire nescoase. Vii aici, când îţi va spune colegul meu, doctorul Haralambie, vii la fata asta frumoasă – o arată pe doctoriţa tânără ieşită şi ea până în uşă –, îi aduci un buchet de flori de câmp, aşa, frumoase ca ea, şi-i scoate lui Viorel firele. Poţi să-i aduci şi nişte cireşe negre, din acelea amare, că se vor coace cireşii din marginea pădurii, să vadă şi ea cum e când mănânci cireşe amare, că m-aţi lăsat să intru în spital murdară pe la gură ca un purcel – se uită Diana dojenitoare către Daniel.

– Ghinionul meu că n-am observat! – face Daniel pe supăratul. Ştiu o metodă mai plăcută de-a împrospăta buzele decât să le speli...

– Îl auzi? – se uită Diana spre tânăra de lângă ea. Al tău tot aşa-i de hâtru?

– Într-un fel, şi-al meu se trage tot de pe dealurile astea – zâmbeşte doctoriţa.

– Gata? – întreabă Diana, luând din mâna unei asistente sosite în grabă foaia de observaţie pe care o parcurge cu o atenţie ce instalează

tăcerea în jur, apoi semnează fiecare pagină. Daniel dragule, vezi că-n torpedo am poşeta cealaltă cu parafa... Du-o la băiat – i-o arată unei asistente pe mama lui Viorel. Ia spune, – o întreabă cu glas şoptit pe femeie când trece pe lângă ea – ai ceva bani la tine?, de-un suc, de-o fructă... pentru tine, că Viorel va ţine regim un timp... Bine! – o loveşte încurajator cu palma peste umăr când femeia îi arată câteva bancnote, grăbită să intre în spital, în timp ce Diana întinde mâna, primeşte parafa, mai parcurge o data cu mai mare atenţie foaia de observaţie, adaugă câteva rânduri la final, semnează şi pune parafa. Scumpo, – se adresează tinerei doctoriţe – să-i spui lui dom Costică Turtureanu că ţi-am dat 10. Pe merit! Auziţi, fetelor, – face un semn asistentelor grămădite la spatele lor, pe holul de intrare – să-i confirmaţi directorului că frumoasa asta a luat 10 la sală. Hai, să vă pup şi să vă las halatul, masca şi boneta. Nu mai aştept salvarea, că ştiţi ce aveţi de făcut. Graţiela dragă, – se adresează tinerei doctoriţe – vorbeşte la bucătărie să-i facă un sendviş mamei lui Viorel, că i-o fi foame...

Daniel s-a şi oprit la portiera din dreapta a maşinii aduse la scară, o deschide şi aşteaptă ca Diana să-şi ia rămas bun de la doctoriţă şi de la asistente, apoi îi oferă mâna să urce. Se înclină şi el în semn de respect către femeile aflate pe treptele de la intrare şi urcă la volan, ieşind încet, cu precauţie, să poată intra în şoseaua destul de aglomerată, în special cu camioane mari, încărcate la refuz cu buşteni de brad.

– Eminescu n-ar mai spune „socotind cât aur marea/ Poartă-n negrele corăbii”, ci ar scrie ceva de genul: adunând grămezi de aur în băncile de aiurea cei ce ne bărbieresc munţii iar când munţii noştri vor rămâne cheli, îi vor sfărâma să vadă ce mai găsesc şi pe sub ei...

Observând-o pe Diana cum tace întristată, privind în gol, îi pare rău de gluma făcută – „ce naiba-s aşa de pueril?!” – şi se preface atent la schimbările din centrul orăşelului.

– Avem nişte suflete acasă... – spune el când intră în parcarea unui supermarket nou.

– Iubitule, îţi mulţumesc! – se întinde din mers, într-un gest strengăresc, Diana când ies din magazin încărcaţi cu sacoşele pline de cumpărături. Eram cu gândul... – se scuză în şoaptă după ce se aşează în scaun, lăsând din nou impresia că nu-i în toate apele.

Daniel se abţine cu greu să nu-i scape vreo vorbă de ocară la adresa câtorva puşti care aleargă să recupereze o minge ieşită în mijlocul şoselei, făcându-l să rateze ieşirea spre satul său. Intră cu calm în stânga, pe nişte uliţe desfundate, trece un podeţ pe care îl ţine minte

de pe când era elev – „uite, acolo am învăţat”, arată el Dianei spatele unei clădiri vechi, impunătoare – şi ajunge în drumul care duce spre munte. Ar vrea să comenteze vilele în construcţie de pe dealurile din jur – „multe sunt ale celor de la judeţ” –, dar un şir lung de căruţe încărcate cu fân proaspăt îi solicită atenţia. Apoi, îmbătat de vederea drumului drept şi lung, atât de drag din copilărie, când venea cu tatăl său la târg, şofează încet, cu gândurile aiurea.

– Iubitule, te superi? – rupe tăcerea vocea tristă a Dianei.

Lasă maşina să ruleze încet şi se întoarce către ea: femeia tocmai şi-a dus o ţigară la gură şi şi-o aprinde. Ochii ei sunt trişti iar obrazul îi este întunecat, „ca la priveghi”, se înfioară Daniel.

– Diana, de ce n-ai fost sinceră cu biata femeie? Chiar aşa de grav e Viorel?

– Doamne, scumpule!... – începe Diana să râdă; un râs spontan, care îi umple obrazul de lumină. Dacă aveam anestezist, îl rezolvam eu. Păcat că nu te-am chemat să vezi ce spital: paturi acţionate electric, saltele aproape noi, medicamente de la *Ratiopharm*, soluţii perfuzabile de la *Fresenius*, materiale de igienă de la *Henkel*, instrumentar de penultimă generaţie; am operat cu o trusă provenită din spitalele de campanie ale NATO; am recunoscut-o. Spitalul primeşte periodic ajutoare din Germania prin două fundaţii caritabile, *Pro Humanitate* şi *Hilfe für Osteuropa*, ambele din landul Baden-Württemberg. Dar, dincolo de sufletul caritabil al unor oameni cu frica lui Dumnezeu, ştii ce-i cu Europa asta de Vest, în esenţa ei? – întreabă Diana, trăgând încă un fum din ţigară, apoi deschide fereastra şi-o lasă să-i cadă pe şosea, numai după ce o zdrobeşte îndelung în scrumiera de pe bord. Mituş m-a certat odată foarte tare; mergeam cu el şi am aruncat ţigara aprinsă; „te rog să n-o mai faci!. Poţi incendia vreun lan de grâu”. Ziceam de Europa de Vest: ne trimite supraproducţia ei sau *second hand*-ul şi ne ia ce avem mai bun; au început cu industria, urmează energia şi băncile, ba ne racolează şi medicii cei mai valoroşi... Este şi părerea celor din Academie, spuma inteligenţei, oameni pe care nu-i consultă nici un partid, mai ales când ajunge la putere. La 8 ani de la Revoluţie, şi un copil născut handicapat ar fi mers mai bine decât noi... Dar cu cine să faci treabă! – vorbeşte Diana de una singură, privind în gol înainte – cu alde Zavate?! Când mă înfuriam c-o vedeam chioară de somn şi intram în sală cu alt anestezist, sor-mea se scuza: „A trebuit să le fac cafele până spre ziuă...” Pocher! – la asta se pricep... Ar trebui s-o înţeleg... dar Odette?! Paştele mamei ei de viaţă!... Scuză-mă, copile... – oftează

Diana, apoi, continuând să privească doar înainte, în gol, începând să bată darabana cu degete în bordul maşinii; „ce-i cu Diana?!... Vorbeşte în dodii; s-o las să se calmeze singură”, îşi zice Daniel, atent la drumul cu porţiuni unde stratul de piatră sfărâmată s-a stricat, lăsând loc unor gropi.

– Te rog, iubitule! – se înviorează Diana brusc. Vrei să mai intrăm o dată pe viitoarea mea proprietate? – întreabă ca un copil alintat, arătând cu degetul întins înainte, spre podeţul de peste firul de apă ce mărgineşte şoseaua. Doctoriţa Cărbunaru mi-a spus că-i place tare mult aici; „duminica mergem cu maşina peste tot; am descoperit o poiană lângă un pâlc de mesteceni pe drumul spre Valea Domniţelor; am fost şi duminica trecută; are tufe mari de margarete; păcat că cineva le tăvălise pe cele mai frumoase...” Ce zici de asta, iubitule? – se uită ea lung în ochii tânărului.

Daniel termină de parcat maşina în acelaşi loc de rândul trecut şi se grăbeşte să-i deschidă portiera Dianei, oferindu-i mâna: „Alteţa-voastră, aţi ajuns pe domeniul vostru...” O însoţeşte apoi cu jumătate de pas în urma sa până în poiană, observând-o cum caută cu privirea semnele trecerii lor pe aici.

– A plouat mult şi toate florile şi-au revenit – îi spune.

– Păcat!... – murmură Diana.

Primul impuls al lui Daniel este s-o ia în braţe şi s-o culce în tufa cea mai apropiată de margarete, să se rostogolească din nou, dar ceva îi dă de înţeles că Diana este tristă. Trece în faţa ei şi-i cuprinde obrajii în căuşul palmelor, obligând-o să-şi înfrunte privirea:

– Diana, de ce eşti tristă?

– Doar gânditoare, iubire, doar gânditoare... Uite, – îşi roteşte ea braţul – toată porţiunea aceea de lângă mesteceni te rog s-o coseşti înainte de Sânziene, să poată face tinerii din oraş plajă ori grătar. Laşi aşa doar de la jumătate încolo, unde-s flori mai multe. Ştii c-a plecat Magda?

Două-trei momente, Daniel nu percepe întrebarea; admiră în gând propunerea Dianei şi tocmai ar fi vrut să-i spună că-n fiecare an, de Sânziene, poiana este cosită doar cu o zi-două înainte iar fânul, încă păstrând parfumul îmbătător, este adunat în căpiţe mici, dezordonate, anume să se bucure de el tinerii veniţi din oraş – ideea a fost a lui bădia Ion: „să-i atragem pe cei de la oraş, să nu mai fim izolaţi” –, care îl împrăştie fie la soare, să aştearnă pe el un cearşaf, să facă plajă, fie la umbra mestecenilor, să doarmă. Câteodată, găseşte culcuşuri din fân şi-n

codrul de brazi seculari de peste apa învolburată, plină de stânci colţuroase ce mărgineşte şoseaua în partea cealaltă, a cărei curgere, acum, după ploile de zilele trecute, se aude ca un muget continuu, întregind atmosfera stranie dintre ei. Cu greu, parcă stimulat de privirea întrebătoare a Dianei, Daniel înţelege ultimele ei cuvinte, „care au fost o întrebare", şi are o reacţie de perplexitate, ca la anunţul morţii cuiva drag:

– O, Doamne!... Unde-a plecat Lena?!

De data aceasta, tresar amândoi. Ochii Dianei s-au mărit; ai lui Daniel s-au micşorat, încercând să zâmbească; „na, că i-am zis din nou Lena..."

– Iubito, pentru o cumnată, Magda sună prea sec – încearcă Daniel o explicaţie. Lena are o anumită fineţe... Nu te supăra, lasă-mă să gândesc frumos despre cumnata mea şi nana fetiţei noastre... Ei, s-a dus...– devine el gânditor. Asta-i! Sunt atâtea alte locuri mai atrăgătoare... N-o fi putut să-l convingă să vină încoace, că-i şi fricos Zavate al ei; după cununie...

– Tocmai! – îi taie Diana vorba. N-a fost nici o cununie. A doua zi după plecarea noastră, Magda a venit pe la prânz la clinică şi a lăsat la secretariat o cerere de concediu. Alaltăieri a telefonat din Paris, de la clinica lui Philip, că doreşte întocmirea dosarului de transfer... că transferul de facto e-o chestie *à la longue*... important e c-a plecat.

– De ce? – se trezeşte Daniel întrebând pe un ton naiv.

Diana surâde, începând să se plimbe tăcută prin iarba înaltă, rupând ici şi colo câte o floare mai frumoasă, până face un buchet mare:

– Pentru mama. Ba nu, e prea mare; îl împart în două, să-i duc şi Rodicăi. Ajută-mă să mai culeg câteva... Tu n-o cunoşti, Daniel, pe Magda... Nu te amăgi, că-i o Lena; e aşa cum se aude: Magda. Aş înclina să spun: o Magdalena... Dacă-i ceea ce bănuiesc eu, îmi pare rău pentru Odette: să rămână singură la peste 50 de ani...

– Cum?! – sare ca ars Daniel. Vrei să spui că doamna Magda şi Philip...?!

– Sunt mai mult ca sigură, iubire.

– Nu pot să cred! De Paşte, o noapte întreagă, n-am surprins un gest măcar... Nu, nu! – îşi flutură Daniel mâinile, scăpându-i cele câteva flori adunate – refuz să cred! Philip şi bădia Ion au cam aceeaşi vârstă, se zice că-i vârsta periculoasă, andropauza, când mulţi bărbaţi o iau razna. I-ai văzut pe amândoi acum. Pot fi comparaţi?

– Daniel, scumpule, – râde bine dispusă Diana – m-aş fi aşteptat să-ţi aperi cumnatul... Philip e-un om învăţat, un savant...

– Şi? Ce-i cu asta?! O vorbă vulgară de-a bărbaţilor spune că sexul nu ştie carte, apropo de manifestarea, chiar şi involuntară, a dorinţei, ceea ce n-am surprins la Philip.

– Eşti un măgar! – se repede asupra lui Diana, agăţându-i-se cu braţele de gât. Am să ţi-o repet până n-o să mai poţi să fii... – îi şopteşte cu buzele lipite de căuşul urechii – pentru că eu, sâc!, o să am peste 80, vârstă la care nu cred să-mi mai trebuiască, iar tu, numai bine, o să-ncepi să nu mai poţi... Şi-apoi, să ştii, – redevine ea serioasă, preocupată să adune florile scăpate din buchet – expresia ta, de fapt, când şi-o spun bărbaţii, este un pic mai vulgară şi se referă la altceva; să zicem... spre exemplu... un savant, poate chiar academician, de ce nu?!, o doreşte pe o femeie oarecare; în cel mai bun caz, vreo laborantă la Anatomie Patologică ori vreo studentă din anul întâi, mult prea blondă. Abia când e vorba de aşa ceva, obiectul în chestiune „nu ştie carte".

– „Obiectul"... – repetă Daniel supărat, clătinând capul dojenitor. Doamnă profesoară de *Anatomie şi embriologie*, – îi ia el umerii între palma, privind-o mustrător un timp, ca apoi s-o strângă la pieptul său – tu denumeşti *obiect* ceva ce, la atingerea ta, se însufleţeşte într-atât?! – o întreabă, lipindu-şi cât mai provocator mijlocul de al ei. Ia să-mi vii tu la reexaminare! – îi şopteşte, încercând s-o ia în braţe, s-o culce undeva, dar neprimind vreo reacţie, se retrage cât îi permit braţele întinse, că-i mai ţine încă umerii în palme; îi vede ochii trişti şi, speriat, îi ia din nou obrajii în palmele făcute căuş: Iubito...

– Îmi pare rău, Daniel! Plecarea Magdei m-a dat peste cap. Am vrut o explicaţie – e totuşi sora mea!, aşa pretindem, a crescut sub ochii mei... –; i-am telefonat, dar telefonul ei mobil e mort; ale soţilor *de Bocage* erau trecute pe mesaj de întâmpinare; m-au anunţat că nu pot fi deranjaţi; cred că erau în sală... sau... Cert! – devine ea fermă, privindu-l cu insistenţă pe Daniel. Este ca şi cum mi-aş fi pierdut o mână. Când ai să fii chirurg, ai să vezi ce-nseamnă să ai un anestezist foarte bun... Restul... dacă te gândeşti la... Chiar dacă-i aşa cum bănuiesc eu, că Magda şi Philip... nu-i bai; sunt destul de cunoscută în lumea medicală ca să putem merge direct la Londra, la profesorul Edwards, fără alte intervenţii... Şi-apoi, bani am destui; cu renumele meu şi cu bani putem avea, la o adică, ceea ce natura ne refuză să obţinem pe gratis.

– Şi cu răsplata unei mari plăceri – o completează Daniel, dar pentru că o vede serioasă, „mult mai gravă, aproape ca la cursuri”, şarjează: Ştii cum se spune: copiii se fac din dragoste...

– Corect, – precizează Diana, fără să-şi fi schimbat aerul grav – se spune: copiii se fac la tinereţe, din prea multă dragoste şi cu un dram de nebunie...

Daniel îi ia din nou obrazul între palme:

– La noi ce-i, Diana? Mă pici la acest examen, dacă susţin că-i nebunia unei mari iubiri? Iubito... – continuă el s-o alinte – uite, ca să fii – de fapt, să fim – cu sufletul împăcat, imediat după întâi, când ne întoarcem în Bucureşti, luăm licuriciul de mânuţă, paşapoartele din sertarul de jos al bibliotecii, că-s amândouă acolo, vize de Franţa avem, eu bani fac imediat după Sânziene, că vând o stână de mioare şi urcăm în avionul de Paris. Ne cazăm la un hotel şi facem o vizită la clinica lui Philip. Să fim cu sufletul împăcat, vorba Poetului: „ce e scris şi pentru noi”...

Diana se uită lung în ochii lui – o privire blajină, plină de căldură. Timid, încearcă şi ea să alinte obrazul lui Daniel cu vârful unui deget:

– Dragul meu copil!... Îmi eşti atât de drag!... Şi-mi pare aşa de rău că nu pot fi... Zău!... Nu-i aşa că nu te superi că sunt tristă? Ştii ce mi-ar plăcea să-mi oferi acum? Tot tu să-mi oferi, că eu... – surâde trist, apoi se înviorează puţin: E o după-amiază atât de senină, cu un soare atât de blând!... Aş vrea să stau măcar jumătate de oră întinsă pe iarbă, cu ceafa pe pieptul tău, să-ţi plimbi degetele încet prin părul meu iar eu să privesc cerul; doar să-l privesc, fără gânduri, fără... Iartă-mă, te rog, că-s atât de bleagă!... – îi spune când îl vede aducând din maşină pătura care a stat pe bancheta din spate. Iubitule, – încearcă să înveselească atmosfera dintre ei când caută un loc mai plin de flori, să stea întinşi – care-i locul unde... unde mă vei învăţa astronomie populară, când vom dormi sub cerul liber?

– Mai sus de tufele acelea – îi arată Daniel. Acolo-i peştera, în zona tufelor care se văd la mijlocul dealului.

– Aşa aproape?!

– De-a dreptul, două-trei sute de metri. Drumul, însă, din cauza defileului, e foarte lung; aproape doi kilometri până în faţa casei noastre şi vreo patru până în centrul satului – ce vrei?, aşezare de munte. Ai să vezi ce va fi de Sânziene: cei ce se vor opri aici, sau mai încolo, spre oraş, *La Răscruce*, unde începe şoseaua spre cariera de calcar, vor veni

în sat de-a dreptul; de-aceea ne şi grăbim să cosim o parte din fân, să poată trece. Iarna, dacă drumul nu-i întroienit prea tare, vin maşini până aici, *La Mesteceni*, ori măcar până *La Răscruce*. Schiorii şi cei cu săniile urcă până colo sus, la pădure şi iau startul la vale, în partea asta, dar mie nu-mi place aici; la noi, în spatele casei, pe Uluc, e mai plăcut cu săniuţa, prinzi o viteză!... şi ai şi pantă de oprire. Poţi şi schia, dar ca începător.

– Vreau şi eu! – se bucură Diana, stând întinsă pe spate, cu ceafa pe pieptul lui Daniel. Venim aici la săniuş. Astă-iarnă, în parc, era aşa scurt traseul acela!...

– La iarnă nu va fi deloc pentru tine – îi spune Daniel. Cel mult, vei privi – îi alintă el burta.

Diana îi ia palma şi şi-o lipeşte apăsat de obraz, sărutând-o de câteva ori, apoi o lasă şi se întinde mai bine pe pătură, privind îndelung cerul. Când şi când, lui Daniel i se pare că o simte oftând; nestingherit, el continuă să-şi răsfire degetele prin părul ei; o face chiar şi după ce femeia adoarme. Îi veghează somnul mai mult de o oră, până ce Diana dă semne că se trezeşte. E târziu; soarele a coborât deja după vârful munţilor.

– Îţi mulţumesc, dragul meu! Ce bine m-am odihnit îmbătată de atâtea flori!... – îi spune ea pe un ton jos, păşind încet prin iarbă către maşină, agăţată de braţul lui Daniel, care duce cu dreapta buchetul mare de flori şi pătura pe umăr. Sunt aşa de bucuroasă că datorită ţie am salvat doi copii, două flori: un Ghiocel şi un Viorel. Bietul băieţel putea muri dacă mai stătea o noapte acasă... – vorbeşte ca pentru sine Diana când maşina rulează încet prin curbele strâmte din defileu. Poate, făcând astea două lucruri bune, Dumnezeu te va ajuta şi a doua oară... cum te-a ajutat şi după ce-ai propus Rodicăi să faceţi o danie la biserică... Zău că de Crăciun a fost ceva!... M-am ridicat din pat şi-am venit hotărâtă să te sărut; o clipă dacă-mi mai ţineai mâna, îţi şopteam să vii la mine în dormitor – aşa, pur şi simplu! – un moment astral...

Un timp, prin defileu, nu se aude decât zgomotul asurzitor al apei din stânga drumului. Diana pare speriată; găseşte totuşi putere să se salte de pe scaun, să privească pe lângă obrazul lui Daniel.

– Vrei să oprim? – este întrebată.

– O, nu, te rog! Nici pe jos n-aş îndrăzni să vin pe aici.

– Ţi se pare. Ia coboară – o invită Daniel, oprind maşina într-o curbă. Vezi – îi arată –, oamenii au lărgit drumul, săpând în stâncă, să

poată trece două căruţe încărcate cu fân, una pe lângă alta. Şi uită-te la apă: nici să vrei, nu te poţi îneca; cel mult, îţi spargi capul de pietroaie.

Diana dă de înţeles că vrea să stea mai mult; inspiră adânc de câteva ori:

– Ce aer tare! Poţi face aerosoli. Anul viitor, eu şi Rodica vom veni cu bebeluşii până aici, pe jos. Ce bine-ar fi fost să fi fost trei!... Aşa m-am bucurat când i-am telefonat de la Hanul Ancuţei iar sora mea ne-a dat de înţeles că... Doar asta aştepta; să fie sigură că rămâne gravidă cu Zavate; l-ar fi suportat, de dragul unui copil, dar n-a fost să fie!... Hm!... – surâde trist, privind fix apa învolburată, rostogolită zgomotos printre pietroaiele din albia râului. Mda... Cred că Lena noastră... Lena! – ce frumos sună... Sigur că mă bucur c-o respecţi. Ea te iubeşte, o ştiu – ce femeie normală, în situaţia ei, n-ar prinde drag de un tânăr ca tine?! De fapt... – continuă Diana să fie fascinată de apa de la picioarele ei –, de fapt, dragul meu, ai dreptate: cred c-am obidit-o de pomană. Certându-se cu marele arhitect – accentuează ea cuvintele ironic –, a dat curs invitaţiei familiei *de Bocage*, sunt sigură! Zilele acestea încep cursurile de vară ale profesorului Albri. Magda are în plan căpătarea unor noi competenţe – aşa se spune mai nou specializărilor: vrea Cardiologie şi Ecografie; bravo ei! Dacă-i aşa, iubitule, – vorbeşte încet, dar cu reală plăcere – surioara mea, actuală mare anestezistă, va mai avea timp să intre în sală doar cu mine.

– Şi cu mine nu?! Măcar la începutul carierei mele – vrea Daniel să pară supărat, iar Diana îl priveşte nedumerită, pentru ca imediat, ieşind brusc din letargia de până acum, să-i sară ştrengăreşte de gât, sufocându-l cu sărutul ei lung, oscilând între patimă şi momentele de alint, după care îşi lipeşte gura de urechea lui:

– Crezi că... dacă mă reazem cu spatele de stânca de colo... la prima furtună mai mare, se va dărâma şi ea?

Râd amândoi – un râs puternic, de oameni veseli, multiplicat de ecoul întors tocmai dinspre stânca privită de Diana cu milă:

– Te iertăm, de data asta... – şopteşte ea stâncii; ascultând cu plăcere ecoul: „de data asta, de data asta...”

– Se spune că aici – arată Daniel în jur – era locul preferat al tâlharilor să atace. Caravanele veneau de după cotul acela, iar tâlharii ieşeau aici, dintre copaci; glasul lor, multiplicat de ecou, speriau pe cei de după cotul şoselei, care fugeau îngroziţi, iar cei câţiva din faţă se predau, adesea fără luptă...

– A-ha, a-ha, a-ha... – repetă Diana, apropiindu-se ameninţătoare de stânca dreaptă şi înaltă ca un zid; pare fascinată de pierderea ecoului pe măsură ce-i tot mai aproape, apoi, din câţiva paşi, se propteşte cu spatele în stâncă, priveşte într-o parte şi-n alta, cumpăneşte o clipă, înţelege că maşina oprită în mijlocul drumului va obliga pe oricine să se oprească şi să cerceteze mai întâi dacă poate trece, aşa că, privindu-l triumfătoare pe Daniel, dar cu ochii aprinşi mai mult de ambiţie decât de dorinţă îl înfruntă: Şi tu crezi că eu mă predau fără luptă?!

Stă mândră şi provocatoare, lipită cu spatele de stâncă, până poate să se agaţe cu braţele de gâtul tânărului, aşteptându-i cu înfrigurare palmele s-o incite mai tare decât sărutul.

– Ei da, să văd dacă te prăbuşeşti şi tu la prima furtună – loveşte Diana cu toată palma stânca înainte de-a se retrage spre maşină –, că mai furtună decât a fost acum... – râde, mulţumind din privire lui Daniel pentru ca i-a deschis portiera:

– Alteţa-voastră poate vrea înapoi în caleaşcă; a scăpat din ambuscadă vie şi nevătămată.

– Mai mult moartă şi făcută zob – se alintă Diana, foindu-se mereu pe scaun. Vai de omoplaţii mei!

– Am să-l rog pe Gheorghiţă să capitoneze stânca asta cu paie de ovăz.

Când Daniel porneşte maşina, Diana îl roagă:

– Coboară, te rog, geamul portierei, că-i păcat de-un aşa aer plin cu vapori de apă şi-un cântec atât de plăcut al râului. Vreau să venim într-o altă zi aici, pe la prânz, să stăm la umbră...

– ...Irina să asculte apa, să-i aştearnă cântecul pe portativ...

– S-o crezi tu! Fac din ea un ginecolog de elită. Acum o las să studieze pianul aşa... îi place... o ţine ocupată... vreau să aibă cultură muzicală... să... să nu ajungă ca mine, o...– îşi vântură Diana mâna evaziv. Întrevăd vremuri tulburi; trebuie să-i dau o meserie... una cu care să mănânce o pâine oriunde în lume, pe timp de pace, dar şi de război. Dar şi un dram de cultură muzicală, să se poată simţi în largul ei şi printre cultivatorii de frumos. Mă uit la bădia Ion: ce mult înseamnă că a frecventat sălile de spectacol... Şi-apoi, – devine ea gravă, privindu-l pe Daniel pe furiş – vom fi o familie de medici; crezi că te las în pace? Cât am stat de vorbă cu mama – tu dormeai cu capul pe braţele mele –, şi-a repetat rugămintea făcută Magdei – m-a impresionat; deşi aici sunteţi ca într-un colţ de rai, iar tu te simţi în elementul tău, mama

priveşte în sus mereu. E fericită că-şi are aici *leoaicele*, aşa le zice ea, deşi o simt că i-ar fi plăcut mai mult să le ştie învăţătoare, „înconjurate de suflete crude, care să se coacă la căldura vorbei lor, nu să le văd la coada oii, a sapei, a cratiţei şi să împungă cu acul nişte haine pe care nu le admiră nici un român pe stradă; eu am fost prima care l-am apărat pe Ion că i-a dat lui Daniel cele două blănuri şi mi-am închipuit, de-aceea m-am şi bucurat, că nu-s pentru nici o avocată, că prea îi luceau ochii când mi-a venit acasă...” Iubitule, vorbele mamei au inflamat sufletul meu; ea priveşte altfel viitorul tău: „Măcar băiatul să iasă de-aici!” Îi pare rău că n-ai plecat anul trecut în Anglia. Vreau să-ţi spun c-a fost singura care a crezut în gluma cu plecatul tău în diplomaţie; „îl cred capabil de lucruri mari” şi a suferit că nu-i adevărat, când a aflat de la şeful de post că detectivul acela... I-am cerut iertare, dar în loc să se supere, m-a felicitat că am vrut să ştiu cu cine am de a face... „Eu, pe Ionel al meu, l-am ştiut de când era copilandru; un om din lumea mea; un ciobănaş frumuşel şi respectuos. Eu eram măritată cu Pamfilie, primul meu soţ la ani mulţi, că era mai mare ca mine; om bun; eu eram o copilă tânără şi frumoasă, dar el – om bun; totuşi, eu... prea copilă... crescusem, eram femeie în toată firea când Ionel... Da, îi fugeau ochii după mine... În biserică, duminica, sau de Sânziene, la petrecere, îi simţeam privirea urmărindu-mă şi nu mă supăram – era aşa curată!... şi el, aşa frumuşel... Abia după ce am rămas văduvă şi cu cinci fete a îndrăznit să-mi caute vorbă... Chiar şi-acum, la 70 de ani, la amurg, ies în spatele casei uneori şi privesc la deal, spre poala pădurii; mi se pare că-l văd coborând călare, la vale, spre casă – îmi aducea mereu flori de câmp sau vreo ramură îmbobocită ori înflorită... El ştia unde răsăreau prima dată ghioceii... Dar viaţa aici, dincolo de buchetul de sânziene ori odihna pe-un cojoc aşternut pe-un pat de fân proaspăt cosit, e aspră...”

Diana tace, fericită că zăreşte ieşirea din defileu:

– Doamne, iubitule, n-aş îndrăzni să conduc de una singură pe aici; de o parte, muntele cade pe tine; de cealaltă, simţi cum te atrage prăpastia...

– Tocmai aici e farmecul drumului spre şi dinspre ţinutul nostru... Şi eu am aceeaşi impresie, de ce să te mint?

– Şi? Nu ţi-e teamă să şofezi prin defileu?

– Important e să priveşti doar înainte, mai ales când îţi doreşti cu adevărat să ajungi.

– Şi nu oricum – se alintă Diana –, ci cu prada lângă tine, tâlharule! – îi şopteşte ea cu drag, bucuroasă că Daniel, parcă

înţelegându-i dorinţa, rulează încet, cu fereastra portierei sale deschise, anume să intre aerul tare şi zgomotul pârâului din apropiere.

„Parcă nici n-am mai trecut vreodată prin minunăţiile astea!... – exclamă în gând, pentru sine, Diana. Prima oară, cred că mă copleşise emoţia că voi ajunge acasă, la mama...” Vizibil impresionat, Daniel ia palma dreaptă de pe schimbătorul de viteză şi-i alintă umărul şi braţul Dianei. Când femeia întoarce capul şi-şi lipeşte buzele de dosul palmei sale, îi mulţumeşte cu un zâmbet larg. Ar vrea să-i spună Dianei că anul trecut, când doar mama lui a insistat să plece la cursurile de zootehnie de la Londra, s-a opus: „Un an măcar, mamă, să mai stau în Bucureşti...” Tocmai găsise actele medicale eliberate de clinica în care murise tatăl său; aflase că pe „nenea bătrânul” îl cheamă Profesor Doctor Marius Trifescu – „restul, să dau de urma prinţesei mele blonde, va fi uşor...” Doi ani, anul întâi şi doi, învăţase şi se educase cât alţii într-o viaţă; „măcar să nu fiu penibil, ca un puşti imberb şi dizgraţios...” Acum e sigur că nimic n-a fost în zadar. Stăpân pe pedale, lasă volanul maşinii liber şi o trage pe Diana pe braţele sale, îmbrăţişând-o.

– Mulţumesc! – îi şopteşte.

– Pentru ce? – pare Diana surprinsă.

– Pentru că mă laşi să te iubesc.

– Aha!... – se alintă Diana – pregăteşti terenul să fiu indulgentă cu tine... Mă jur că nu-ţi dau drumul dacă n-ai să ştii *Anatomia* de 10!

– De 9, ca tine.

– Şi unde-i progresul?! – face Diana pe supărata. De 10! Ai auzit ce mi-a hotărât Rodica: să vin acasă cu pielea ta pe băţ.

– Dacă tu crezi că pielea mea-i mai valoroasă... – îi întoarce Daniel vorba, fericit pe deplin că „abia acum sunt sigur c-am scos-o definitiv din depresia în care căzuse când vorbea de plecarea Magdei la Paris; urât din partea Lenei; putea totuşi să dea un telefon la primărie... Şi ce frumos a rostit Diana *acasă!...*”

Parchează maşina în acelaşi colţ al curţii mari, la umbra unui nuc bătrân şi se grăbeşte să deschidă portiera Dianei, să-l încânte eleganţa cu care femeia îşi oferă vârful degetelor mâinii drepte să se sprijine de palma sa, rotindu-se uşor în scaun spre dreapta, să scoată din maşină amândouă picioarele alăturate mai întâi, oferind privirii priveliştea genunchilor rotunzi, ieşiţi de sub poala rochiei modelată pe coapsele prelungi.

– Seara aceasta, dragule, îţi fac program: întâi mi le masezi – îi şopteşte, simţindu-i privirea pe picioarele sale.

„Poate reeditǎm întâmplarea din noaptea când mi-ai luat prea mult sânge”, ar fi vrut Daniel sǎ-i replice, – „trebuie s-o fac sǎ-mi spunǎ cǎ ea a fost aceea!” –, dar pe treptele pridvorului a apǎrut deja Rodica; era îngrijoratǎ de soarta lui Viorel. Pânǎ scoate Daniel din portbagaj sacoşele cu cumpǎrǎturile fǎcute la supermarket, vestea bunǎ despre soarta copilului a fost datǎ, iar Diana este sǎrutatǎ afectuos pe obraz.

– Cam multǎ linişte în casa asta – se miră Daniel, deschizând câteva uşi. Pentru cine om fi cumpǎrat noi atâtea bunǎtǎţi?

Pe patul din bucǎtǎrie, în capǎtul cel mai îndepǎrtat, dupǎ sobǎ, Irina şi Andrei stau alǎturi, cuminţi, cu privirea în jos, „ca doi pisoi plouaţi”, gândeşte Daniel cu drag.

– Hai! – o vede pe Rodica fǎcându-le semn sǎ înceapǎ. Mereu m-aţi amenințat cǎ-i spuneţi...

– Eu te spun lu’ tata! – amenințǎ Andrei.

– Sǎ-i spui, cǎ palma lui e mai grea ca a mea...– încearcǎ Rodica sǎ rǎmânǎ severǎ.

– Tǎticuuuu... – rǎspunde Irina privirii lungi şi întrebǎtoare a lui Daniel, dar şi încurajatǎ de gestul Dianei de a-şi muşca rǎdǎcina degetului arǎtǎtor, sǎ-şi poatǎ stǎpâni râsul – nu-i aşa cǎ nu mǎ certi rǎu?... Eu l-am luat pe Vǎlǎtuc sǎ... – începe fetiţa mǎrturisirea, dar bǎieţelul se întoarce spre ea şi-i dǎ un pumn în umǎr:

– Mǎ cheamǎ *Andei!*...

– Hei, hei! – sare Rodica şi-l ia pe sus pe bǎieţel, aşezându-l în capǎtul celǎlalt al patului. Diavole, ţi-am spus sǎ nu mai loveşti copiii! După ce-am venit acasǎ şi-am stat la masǎ, – începe ea sǎ povesteascǎ – m-am învârtit prin curte, sǎ vǎd ce mai e de fǎcut; mama trecuse pârleazul la baba Ruxandra, sǎ-i ducǎ de mâncare. Copiii, nicǎieri. La pârâu nu se duseserǎ, cǎ porţile erau închise. Fântâne nu-s pe-aici, sǎ zicem cǎ... Sǎ-mi ies din minţi. Strig, caut, strig – nimic. Lipsea şi Leuţu, cǎ se jucase cu Irina. M-am speriat c-au luat calea muntelui spre stâne, la ursuleţ, cǎ asta micǎ plânge mereu de dorul lui Urechiuşǎ Albǎ. Sar pârleazul, s-o caut pe mama, sǎ pornim împreunǎ la deal. Şi numai ce auzim câinele lǎtrând o datǎ, scurt; erau cu toţii prin tufe, la şerpǎrie, se cǎzneau sǎ prindǎ un arici. Şi doar le spusesem cǎ n-au voie sǎ iasǎ din curte.

– Gata judecata de searǎ? – întreabǎ bǎtrâna intrând cu doniţa de aluminiu plinǎ cu lapte proaspǎt muls. Le-ai spus, au luat aminte şi te-ai rǎcorit – aruncǎ ea o privire severǎ Rodicǎi, vrând sǎ punǎ punct. Nepoatǎ, nepoate, – se adreseazǎ pe rând copiilor – câte o canǎ de lapte

cu spumă! – hotărăşte şi începe să caute într-un dulap, vrând să scoată câteva căni.

– Eu *veau* de-acolo! – prinde curaj Andrei şi face un semn categoric spre sacoşele lăsate lângă uşă, dar nu mai aşteaptă, că sare de pe pat şi se repede să tragă dintr-o sacoşă cutia cu bomboane umplute cu cremă de fructe. *Iina*, vii cu mine, că nu mai dau cu pumnu'? – o întreabă pe Irina, după ce ajunge în holul central, strângând în braţe cutia mare de bomboane.

– Sigur că vine! – o ia Daniel în braţe pe fetiţă şi o duce la uşă, sărutând-o din mers pe tâmplă. Ai grijă de el să nu murdărească pernele, că mă supăr.

– Tăticuuuu'... – scânceşte Irina, iar Daniel iese cu ea până pe hol, s-o asculte – eu l-am luat, c-am vrut să-i arăt patul din peşteră, dar el s-a oprit să prindem ariciul...

– Să nu mai spui nimănui! – îi şopteşte Daniel. Dacă intrai în peşteră nu te mai găsea bunicuţa, că numai eu cunosc tainele peşterii... Gata, v-am iertat – o sărută el din nou şi o lasă în camera de curat, în compania băiatului preocupat să arunce pernele jos, în mijlocul camerei, să se poată tăvăli peste ele.

Daniel se întoarce în bucătărie, unde bucuria e-n toi; Rodica şi bătrâna au primit cadourile aduse din oraş, au îmbrăţişat-o pe Diana şi s-au aşezat s-o asculte cum l-a rezolvat pe Viorel. Imediat, Rodica se pregăteşte să plece acasă, „că Gheorghiţă şi Ion s-au întors de mult; ursuleţul ăsta de pluş este pentru Irina; s-a bucurat tare mult; zice că urşii sunt febleţea ei. Cumnatul Ion spunea că ţi-a văzut maşina între mesteceni; «frate-tu s-o fi apucat deja de cosit margaretele»; mare pezevenghi Ion ăsta!", spune când iese în şosea, umăr la umăr cu Diana, care i-a oferit braţul să se sprijine, urmate de Andrei şi Irina, care păşesc alături, tăcuţi, ţinându-se de mânuţă ca doi şcolari sătui de cât au vorbit la şcoală, în timp ce Daniel vine în urma tuturor, vânturând alene sacoşa cu cadouri pentru băieţii mai mari ai Rodicăi. Se îmbrăţişează cu toţii când ajung în faţa porţilor mari, sculptate în trunchiuri groase de stejar; „opera fraţilor Miclăuş, cei care cioplesc şi crucile pentru morminte", i-a spus Daniel ieri, când au trecut spre iaz.

A doua zi, cum se luminează de ziuă, Daniel se ridică din pat, nu înainte de-a o ajuta pe Diana să-şi îmbrace prin somn pijamaua, „c-o aduc pe Irina aici"; ascultă apoi cu plăcere mulţumirile femeii – „şi te rog, deschide-mi ferestrele, să simt parfumul tufelor de iasomie, că nu

vreau să mă mai mişc, şi tu ştii de ce – îi şopteşte când Daniel o sărută din nou –, *vizualizez*, chiar dacă dorm" – se alintă Diana.

– Vezi, să nu te oboseşti prea tare – îi şopteşte ea la despărţire, spre supărarea Irinei, care se roteşte nervoasă, trăgând de plapumă; „du-te şi tu cu tăticul, să pot dormi liniştită până târziu..."

Daniel face un pas înapoi, se lasă în genunchi lângă pat, să-i poată şopti Dianei în căuşul urechii:

– Dimpotrivă. Armăsarii sunt alergaţi kilometri întregi, până sunt plini de spumă, înainte de...

– Nu-ţi schimba încadrarea, iubitule! – îi ordonă Diana în şoaptă. Rămâi ceea ce-mi place mie: măgar – şi-l sărută, amenințând o clipă că-i crestează cu dinţii buza de jos, „c-ar trebui să-ţi arăt pieptul, să vezi semnele de-ast' noapte"; „aş fi putut eu să refuz ordinele tale?!" – o sărută Daniel din nou şi iese.

Coseşte întâi în jurul tufelor care ascund intrarea în peşteră, apoi dă foc tufelor stropite cu petrolul lampant din bidonul de metal luat de acasă. Asta era grija lui în fiecare an, în vacanţa de primăvară, dar anul trecut a plouat tot timpul, iar anul acesta de Paşte... „Odette, Philip... – gândeşte el cu drag, amintindu-şi-i. Ce păcat că n-am plecat luna trecută la Paris, să-i facem şi pe ei fericiţi!... Le stătea aşa bine împreună!... Şi aveau o aşa mare tristeţe în privire când vorbeau de copii!... Cine să-i înţeleagă mai bine, dacă nu eu, care am crescut 17 nepoţi?! Chiar şi pe Brăduţ l-am legănat; cred că aveam vreo 4-5 ani şi legănam mereu covata; mama şi surorile montaseră stativele în două camera şi ţeseau lăicere în 24 de iţe; eu depănam lâna de pe vârtelniţă şi legănam covata cu piciorul..." Caută în bagajul său, dar îşi dă seama că a uitat să îşi ia de pe colţul mesei sticla de-un sfert cu ţuică; „măcar o gură, să mă gândesc cu drag la Odette; m-aş fi simţit aşa mândru şi i-aş fi purtat un respect nemăsurat văzând-o purtându-mi copilul în pântece, apoi în braţe!..." Ar fi vrut să se ridice de pe stânca pe care stă şi păzeşte focul să nu se întindă. Nu poate. Un gând rău nu-i dă pace: „e mai bine c-am venit aici; vreau ca Diana să rămână gravidă normal, că ceea ce face natura... Cu Odette... dacă... Problema lor! Vor să le fie Diana mamă donatoare, să mai aştepte până naşte şi are ovulaţie din nou, sau – de ce nu?! – să găsească ei o mamă donatoare; eu voi fi de acord". Bucuros, începe să controleze focul stins, ia apoi târnăcopul şi începe să scoată rădăcinile rămase, curăţă locul şi face alt foc, să scape şi de rădăcini, după care, mândru de amenajarea intrării în peşteră – ştie că-i un punct de atracţie pentru vizitatori în ziua, „dar mai ales în noapte de după Sânziene" –,

obosit şi transpirat, se aşează înapoi pe colţul de stâncă, privindu-şi cu încântare *Rolex*-ul; „e-abia ora opt şi jumătate...” Mii de gânduri îl cotropesc. Şi din toate, răsar la rând, parcă la concurenţă, figura Dianei – „niciodată nu va fi mai mult şi mai sus decât în noaptea de Crăciun, de la primul sărut, când m-a trezit, până la cel de la uşă, când pleca la clinică în toiul nopţii” – şi privirea stranie a Magdei, „când am întins-o pe canapeaua de consultaţii şi m-am retras către uşă...” Se simte mândru de el, că nici în cazul Dianei, nici al Magdei, nu a forţat nota: „n-aş mai fi ajuns la trăinicia sentimentelor Dianei de acum; mai trebuie doar, zilele acestea, să mă conving că ea a fost aceea din noaptea petrecută în rezerva de la terapie intensivă...”

Admiră iar curăţenia făcută în jurul intrării în peşteră şi se apucă de cosit; „cei de la oraş s-au învăţat să-şi lase maşinile – vin chiar şi câteva autobuze – între mesteceni şi s-o ia de-a dreptul spre centrul satului – primul pas către dezvoltarea unui turism controlat de mine în partea asta a muntelui, că, de-o ajunge dezvoltarea zonei pe seama *invadatorilor*...” Îi pare rău că nu s-a lăsat convins de Magda – „uite, Magda ar putea fi mamă donatoare, ce idee bună!...” – să-l întâlnească pe Zavate, „mai ales acum, când sunt soţul doctoriţei Adriana Crăciun” – gândurile îi sună straniu în cap: „Care doctoriţă Crăciun? Aceea care, la intrarea în lift, când a început discuţia prin telefon cu profesorul – chiar dacă era strict profesională –, a uitat subit de mine, deşi, o clipă mai devreme, lăsase impresia că nu se mai poate sătura de sărutul meu şi mă ruga cu jumătate de gură să nu fiu nebun, că va veni şoferul salvării să sune la uşă?!...” Stă sprijinit în toporâştea coasei şi priveşte îndelung în vale, spre poiana cu flori de lângă pâlcul de mesteceni. „Ce frumos a fost gestul Dianei când a tras de volan în dreapta!... Cred că-mi fac prea multe gânduri – acum trăiesc! Şi trăiesc aşa cum mi-am dorit...” – îşi zice, simţind cum creşte fericirea în el. Roteşte coasa fără să-i pese că rămân fire de iarbă netăiate. „Oare la anul voi mai cosi aici? Dacă-s la Paris, vom veni cu toţii, dar, dacă... Deznodământul e clar: Zavate, sau altul, va fi stăpân... Ce-aş fi câştigat dacă acceptam propunerea Magdei? Eu, la aceeaşi masă cu Zavate.... I-aş fi dat cu paharul între ochi după primele replici...” Îşi aminteşte că, pe terasă, la nunta Brânduşei, nici cu profesorul n-a fost îngăduitor: „...dacă mama i-a fost alungată din biserică” – îi răsună şi acum în amintire cele spuse de el; „de fapt, bătrânul ar fi fost mai bucuros să se audă înjurat...”, oftează Daniel, trăgând cu ciudă cutea lungă peste gura coasei; „de ce nu l-oi fi provocat la un pahar, ori la o ţigară, mai târziu, pe balcon?! Bădia Ion e vinovat;

trebuia să-mi fi spus de-atunci că l-a găsit la Neurochirurgie, operat; altfel aş fi gândit... Voi discuta serios cu Diana, fără resentimente – Mituş este, totuşi, tatăl Irinei; poate oricând să vină la noi să-şi vadă fetiţa –, să stabilim între noi o relaţie... să n-am mustrări de conştiinţă după ce va muri... are 65 de ani... în 10-15 se va stinge... el a făcut din Diana ceea ce este ea acum, de ce să n-o recunosc?! Adriana Crăciun, marele chirurg!..." Începe să cosească din nou, mult mai în forţă, cu ciudă, luând brazde late, cât îi permit braţele întinse la maxim; „deseară voi fi ca armăsarul acela pe care tata mi l-a dat să-l port puţin, până în capătul satului şi înapoi, dar eu, neştiind despre ce-i vorba, l-am alergat pe după deal şi l-am adus gâfâind, plin de spume..." Se opreşte, scoate cutea din teaca plină cu apă şi iarbă, să fie umedă mereu, dar nu mai ascute coasa; rămâne aşa, sprijinit de toporâşte şi râde, amintindu-şi mirarea lui bădia Ion când a văzut cum armăsarul moleşit complet de galopul nebun pe după deal, odată adus de căpăstru la coada iepei în călduri legată între cele două lemne montate în formă de V, să nu se poată mişca prea tare, a înviat, „parcă a mâncat jăratec, tată socrule", l-a auzit exclamând şi au asistat cu toţii într-o aşteptare plină de decenţă, fără glume urâte, doar cu vorbele bătrânului care era proprietarul armăsarului, în final, după ce a dat de duşcă paharul mare de ţuică de prune îngălbenită de vreme în butoiaşul de dud: „Lasă, măi Ioane şi măi Ionele, că al doilea pahar l-oi bea cu drag când o să-mi spuneţi că aveţi un mânz de toată frumuseţea" şi a plecat ducându-şi acasă armăsarul roib, ce păşea mândru pe drum, „parcă-i Andreuţ, când vine îmbrăcat în uniforma de la Liceul Militar", l-a auzit pe tatăl său vorbind admirativ; „să te uiţi bine şi să iei exemplu de la el, măi Dane", ţine minte Daniel că i s-a adresat tatăl său, iar bădia Ion a pufnit în râs, întrebându-şi socrul: „De la armăsar, tată, sau de la ofiţeraş?" Răspunsul a fost: „Nu vorbi măscări, măi Ionele, că te spun Linei mele să-ţi măsoare spatele cu vătraiul..." „Aşa-i, măi Dănuţ, – a devenit bădia Ion serios dintr-o dată – întâi şi-ntâi, învaţă să mergi, să te opreşti şi să stai de vorbă cu vreo persoană aşa cum o face Andreuţ, parcă-i prinţul din *Heidelbergul de altădată*[1], frumoasă piesă de teatru!, când ajungi student, să te duci neapărat s-o vezi", dar când a ajuns el în Bucureşti, piesa nu se mai juca de mult. Oftează şi continuă să ducă brazda mai departe. Soarele a început să-i încingă spatele şi să-i încălzească pălăria de paie; „şi-abia e ora 9..." Se întoarce, caută canistra de plastic pitită sub o pală de fân

1 Autor: Wilhelm Meyer Förster.

cosit, să stea apa rece, şi-şi toarnă în cap. Închide ochii, să lase apa din păr să-i curgă şiroaie pe faţă şi rememorează imaginea Dianei, lăsându-şi întâi picioarele să iasă din maşină. Imediat însă, îi apare în gând figura acelei femei îmbrăcate într-un halat prea larg, cu masca trasă mai jos de bărbie şi cu boneta tuflită pe cap; „ochii ei n-au avut o aşa scânteiere de mulţumire nici în cele mai frumoase momente intime petrecute împreună!... – gândeşte Daniel cu drag. Sigur că voi studia şi eu Medicina şi mă voi lăsa în voia ei – poate şi-a lui Mituş, de ce nu?! –, voi fi ucenicul cel mai ascultător, să ajung să am şi eu lucirea aceea în privire...” Trage apăsat cutea peste gura coasei şi-şi propune să nu mai facă pauză decât la capătul brazdei. „Iarna voi veni cu copiii aici la săniuş. Odată, când nu va fi gravidă, o voi lăsa singură cu sania pe Uluc, să trăiască şi ea plăcerea vitezei încercată de atâtea ori de mine în copilărie...” Nici măcar nu se întreabă dacă anul viitor vor mai fi stăpâni pe aceste locuri. Când îşi aminteşte de proces, fuge la canistra cu apă rece de izvor şi-şi toarnă din nou în cap. Ar vrea să înjure cu glas tare, să se răcorească, dar aude un lătrat scurt şi-l vede pe Leu repezindu-se să-şi proptească labele din faţă pe burta lui. Prin iarba din spatele său, de pe coastă, Irina fuge în zig-zag, hârjonindu-se cu o tânără tunsă scurt, aproape băieţeşte, zveltă, îmbrăcată într-o rochie lungă de stambă şi cu ghete negre în picioare. Mai să n-o recunoască pe Mioara; „o ştiam mai frumoasă, cu părul acela al ei de invidiat... şi... şi de când umblă în bocanci şi cu fuştălăul ăsta lung, ca un măturoi? Ba nu, că-i poala rochiei...”

– Hei, Dănuţule, nu mă mai recunoşti?! Să nu cumva să păcătuieşti, nici măcar în gând, să ne certi că ne-am fugărit prin iarbă şi ţi-am încurcat-o. Hai să te pup, c-a dat Domnul să te văd iar în formă, cu coasa în mână – zice tânăra şi se grăbeşte să-şi lipească de trei ori obrazul de-al lui Daniel, într-o parte şi-n alta, la rând. Auzi, Diana, – se întoarce cu un aer de mare prietenie spre femeia care se apropie agale, uşor stânjenită de momentul revederii, pe care nici ea nu ştia cum se va consuma –, să ştii că e păcat să vorbim de coasă ca simbol al morţii; ea este simbolul ţăranului; toate scrierile mari au referiri, poate capitole întregi despre cosit; însăşi *Cartea Cărţilor*...

– Hopa! – îşi pune Daniel palmele în şolduri. Eu mă aşteptam să-mi vorbeşti de cărţile recomandate: scena cositului din *Ion*, Konstantin Levin la moşia lui, în *Anna Karenina*; chiar şi fragmentul din *Donul liniştit*; fiecare, încărcat de-o anume greutate în economia cărţii. Nici poeţii nu-s mai prejos: *Coasele murmură, greblele suspină*...

iar mai încolo, acelaşi poet[1]: *Nu-i peniţă grebla, nici condei nu-i coasa,/ Dar poţi scri cu coasa rânduri după plac.* Să te întreb când ai deschis ultima oară o carte de versuri? Şi ai un raft de vreo cinci metri acasă... Ştii ce-a spus părintele Grigore când şi-a adus tatăl tău lucrurile de la Bucureşti? Era tare mândru de *Dacia* lui nou-nouţă. „Nu, Ionele, – l-a contrazis preotul – asta-i adevărata bogăţie" – i-a arătat întâi lăzile cu cărţi cumpărate de-a lungul anilor, apoi spre tâmplă, că aflase de la tatăl tău că văzuse toate spectacolele în Bucureşti. Pe urmă, – zâmbeşte plin de afecţiune Daniel, aruncând o privire fugară şi spre Diana, care se încruntă, semn că vrea să-l certe pentru cum şi-a întâmpinat nepoata – când te-a scos din cristelniţă şi te-a dat în braţele lui bădia Ion, părintele a adăugat: „Abia acum eşti bogat cu adevărat." Ia zi-mi, ai mai făcut lucrarea *Cositul în literatură* pentru Cercul de Română?

– Româna!... – face un gest disperat Mioara. *La Paris, şi birjarii vorbesc franceza.* Eu am studiat...

– Mi-nchipui! – i-o taie Daniel, dând semne de nervozitate. Te pomeneşti că-mi spui şi vreun citat din Biblie; dar să fie despre cosit! – hotărăşte el pe un ton încărcat de ironie, în timp ce continuă s-o măsoare cu privirea, spre surprinderea Irinei, care nu înţelege nimic, şi sentimentul de jenă al Dianei, rămasă în picioare, cu coşul de merinde sub braţ; „adevărată Scufiţă Roşie", gândeşte Daniel cu drag, trăgând apoi cu ochiul şi spre Leu, aşezat în coadă lângă el, cu limba scoasă lung, gâfâind de căldură.

– Sigur că-ţi dau! – îl înfruntă Mioara semeaţă, stăpână pe sine. „*Iată ce vedenie mi-a arătat Domnul Dumnezeu: Se făcea un stol de lăcuste la datul otavei, şi era otava după cositul cuvenit regelui*", Amos,7 cu 1. Dacă te dai aşa citit, poţi să-mi spui ce-a vrut să spună?

– Că prima coasă era a regelui, că cei puternici, de când e lumea, iau caimacul; otava, dacă mai răsărea şi dacă nu era distrusă de lăcuste, rămânea poporului. Atunci, ca şi acum. Clar? *Das ist Klar?*, că doar ai fost în tabără de germană, nu?

În tăcerea generală, Daniel mai stă momente lungi, obositor de lungi, cu privirea fixată dojenitor pe Mioara, pentru ca imediat să se întoarcă spre Diana şi să-i ia coşul de pe braţ. Scoate nervos sticluţa cu ţuică, o destupă, dar nu mai îndrăzneşte s-o ducă la gură. Pune imediat pluta la loc, o pocneşte cu toată palma, că dopul intră până la refuz şi o aruncă în coşul lăsat jos, în iarbă.

[1] Esenin

– Pe căldura asta, cinstesc erudiţia nepoatei mele cu apă rece de izvor – spune el şi bea pe săturate din canistra de plastic. Ei, şi-acum, după acest extemporal scurt, promovat *cum laude*, – devine el jovial – să luăm masa la iarbă verde... Înţeleg că v-aţi cunoscut – le măsoară imediat cu privirea pe toate trei.

– O, închipuie-ţi!... – se luminează Diana, îmbrăţişând-o cu privirea pe Mioara.

– Uite ce mi-a mai dăruit Diana! Păcat că n-am fugit până acasă să-mi pun şi setul trimis deja de Crăciun şi de Paşte; am fost cea mai mişto!; să mă vezi şi tu... – se fudulește Mioara, apropiindu-se să-şi prezinte alt medalion, inelul cu safir şi broşa din pieptul rochiei; „se şi asortează al naibii cu măturoiul ăsta de rochie cernită a ta”, ar vrea să-i replice Daniel, dar se abţine cu greu – „ce naiba este cu mine?!” – converteşte izbucnirea în râs într-un zâmbet larg, adresat Irinei, pe care o ia în braţe, prezentând-o cu mândrie:

– Şi mie mi-a dăruit acest licurici. Mulţumesc, scumpo! – se înclină în faţa Dianei, apoi o sărută pe obraz, observând cu plăcere cum femeia, atât de stingheră până acum, se umple subit de viaţă, simţindu-se în largul său. Şi ca să nu uiţi lecţia de zilele trecute, – îi pune el în mână coada greblei – dai şi tu extemporal.

– Cum îndrăzneşti?! – sare Mioara să ia grebla. Te pârăsc eu bunicuţei!

– Mioara scumpo, – o reţine Diana, păstrând grebla –, este plăcerea mea. Tu ia furca, să facem un pat de fân, pe care să luăm masa.

– Furca s-o ia *unchiul meu*, de care trebuie să ascult – ave, Cezar! – salută ea ştrengăreşte şi pune imediat mâna pe coasă: Eu voi duce brazda până la capăt, să vadă că nu uit aşa uşor ceea ce m-a învăţat – şi începe să cosească, străduindu-se să ţină brazda la fel de lată.

– Iubitule, – îi şopteşte Diana lui Daniel când încep să pună masa – e-un copil, uită-te la ea. De ce eşti supărat?

– Sper că *domnişoara măturoi* nu mi-a venit acasă cu broşuri colorate, din acelea pe care mama le punea pe oalele cu lapte acru.

– Ce vrei să spui?! – se sperie Diana.

– Autismul are si alte forme decât cele studiate de Medicină.

– Nu înţeleg.

– Bădia Ion m-a rugat să stai de vorbă cu ea – te rog şi eu; te implor! –, poate-şi alege o facultate de viitor, aşa cum şi tu, de fapt, noi amândoi, vrem pentru Licurici. Păcat că n-ai văzut-o anul trecut, când

avea părul lung până la brâu şi rochia mai scurtă, până la genunchi şi umbla numai în încălţări cu toc...

– Iubitule, e-abia adolescentă; vârsta frondei... – îi prinde Diana mâna pe furiş, strângându-i cu putere degetele. Bine, îţi promit! Până la plecarea noastră mă ocup doar de ea. O vom chema şi la Bucureşti; poate şi la Paris, de ce nu?! Ambiţioasă cum o văd, pariez că ea va învăţa *Anatomia* de 10!...

– Azi ţi-am spus că te iubesc mai mult ca ieri? – se uită Daniel cu infinit drag în ochii Dianei.

– Deseară vreau să mi-o dovedeşti mai mult decât azi-dimineaţă – îi întoarce Diana şoapta, apoi pleacă spre capătul brazdei, s-o aducă pe Mioara de braţ la masă, dar mai întârzie un timp, că Irina vrea neapărat să înveţe şi ea să cosească şi se declară mulţumită după ce reuşeşte să cioplească o tufă de sunătoare.

Masa începe într-o voie bună întreţinută de plăcerea cu care Diana laudă priceperea Mioarei; „coseşti mai bine decât Daniel; uite ce perfect ai tăiat tu iarba" şi ajunge la citatul dat mai înainte, „care denotă o mare capacitate de reţinere a ceea ce înveţi, dar şi rodul unei tenacităţi care te va ajuta nespus în viaţă" – un adevărat curs, pe care Diana îl ţine cu duhul blândeţii, sporind admiraţia lui Daniel – „în amfiteatru era rece, distantă, impunătoare" –, care trage cu coada ochiului spre Mioara şi o vede cucerită total de Diana; doar Irina îi ignoră şi, luând câteva bucăţele de carne, se lasă alergată de Leuţu printre brazdele cosite deja, „că nu vreau să-l supăr pe tăticul; mi-a spus că iarba încurcată se coseşte mai greu".

– Te superi că te lăsăm singur? – îl întreabă Diana pe Daniel. Mioara ne-a invitat la cireşe.

– Ba nu, ba nu, Mioara! – protestează Irina aproape plângând, aruncându-i-se de gât, s-o sărute pe obraz: Te rog, te rog, te rog!... Mi-ai promis că mă duci la Urechiuşă Albă.

– Bine. Fug acasă şi pun şaua pe doi cai. Mergem întâi la stână, apoi să culegem cireşe amare altoi, că bunicuţa face dulceaţă diseară. Mă aşteptaţi aici.

Mioara pleacă imediat la vale, de-a dreptul prin grădini, spre casa ei din mijlocul satului. Revine călărind primul cal, cu celălalt dus de căpăstru: a îmbrăcat pantaloni de vară, ca ai Dianei, o pereche de adidaşi albi şi o bluză de tercot modernă, cu multe buzunare, dar uzată puţin, semn că-i cumpărată din vreo dugheană cu *second hand*-uri; „oricum, arată civilizat", se bucură Daniel.

– Ce, nu-ţi place? – întreabă Mioara când îl vede măsurând-o atent cu privirea.

– Să i-o dai maică-ti, să-ţi facă una identică din pânză de in; şi, dacă ţii neapărat, să-ţi coase şi eticheta asta... – îi arată el bluza. Să ai grijă de comorile mele! – îi hotărăşte plin de zâmbet.

O ia pe Irina de subsuori şi i-o pune pe şa, în faţă, apoi trece, ca din întâmplare, palma peste traista agăţată de oblânc în partea dreaptă; simte arma lui bădia Ion, cea cu ţeava retezată şi, în vreme ce Irina se foieşte, aşezându-se mai bine pe jumătatea din faţă a şeii, ochii lui arată Mioarei spre traistă:

– Să ai grijă! – îi repetă. Oricum, iei câinele şi nu cumva să cedezi rugăminţilor licuriciului meu, să aduceţi ursuleţul la vale, că mă supăr, înţeles? – face un semn Irinei, care aprobă fericită, nerăbdătoare să pornească la deal.

Daniel o învaţă pe Diana să încalece singură, „că doar n-o să rogi vreun cioban să te ridice de subsuori în şa..."

– Am eu Ciobanu-al meu; care-i mai mult Adomniţei – chicoteşte Diana, iar după ce se aşează definitiv în şa, se apleacă sub pretext să-l sărute, ca să-i poată şopti: Să-mi vii obosit şi transpirat direct în pat şi să nu îndrăzneşti să mă laşi să dorm dacă am picat de somn...

Sprijinit în toporâşte, Daniel urmăreşte cei doi cai, „cu cele mai scumpe persoane ale mele – Doamne, nu-mi vine să cred că mi-ai dat atâta fericire! –, soţie, fiică şi nepoată, reunite în locul ăsta, unde mi-am pus atunci dorinţa aceea, când vedeam stelele căzând pe cer..."

– Mergeţi cu Dumnezeu! – se trezeşte că le spune după ce le vede că au intrat în desişul pădurii şi-şi face semnul crucii de trei ori.

Îşi agaţă iar la brâu tocul umplut cu apă şi iarbă, ascute îndelung gura coasei şi porneşte o nouă brazdă, „că-i păcat să nu fac drum celor care vor trece de-a dreptul spre tăpşanul din mijlocul satului". Ştie că mai la vale, în spatele livezii, va trebui să cosească o postată mare de iarbă, pe care a şi pus ochii; un loc unde vor săpa poimâine groapa – „ba nu, răspoimâine, în ajunul sărbătorii" –, şi-i va supraveghea pe nepoţi să-i aducă numai lemne de esenţă tare, să iasă cărbuni mulţi şi rezistenţi, iar tot răspoimâine, spre seară, se va duce cu bădia Ion la deal, la stâne, să aleagă berbecul cel mai bun. Simte cum, de atâta bucurie, puterile i se dublează – coasa i se pare mai uşoară ca sapa. Trage brazdă după brazdă, până noaptea târziu, chiar şi pe luna plină ridicată deasupra brazilor, bucuros că a avut ideea să-şi cumpere câteva perechi de mănuşi

din bumbac împletit, cu palmele acoperite cu piele sintetică, anume să-şi protejeze degetele, să nu mai facă bătături. Ascunde uneltele sub o tufă de alun şi pleacă spre casă doar cu furca sub braţul drept – „pentru orice eventualitate" – şi cu canistra de plastic goală în mâna stângă. Pe cerdac, în coasta casei, aşezate cu gura în jos pe scândura lată, stau mai mult de 30 de borcane cu dulceaţă de cireşe amare; „pentru profesoarele Mioarei..." Vrea să ia unul în mână, să se convingă că-i destul de legată, dar îl lasă urgent la loc; sunt foarte fierbinţi, puse de curând. Ştie că mâncarea îl aşteaptă pe masa din camera alăturată, sub prosopul alb, din cânepă, dar vrea să treacă întâi pe sub duş.

– Ei! – aude şoapta Dianei – cum ne-a fost înţelegerea? – şi-i vede, la lumina lunii intrată pe fereastră, braţele albe chemându-l.

A doua zi se trezeşte mult mai de dimineaţă, – „dar, oare, am mai avut timp să dorm?" –, chiar înaintea mamei sale, că are de bătut coasa mai întâi. Diana, trezită şi ea, îl mai reţine un timp, „doar nu fuge iarba aceea..." şi-i dă de înţeles să stea cu capul culcat pe pieptul ei, să-l poată alinta.

– Bine că ştiu reţeta, iubitule; când voi simţi că se impune, la Bucureşti, stadionul e-aproape; zece-douăzeci de ture, să-mi vii acasă transpirat şi frânt – râde, sărutându-l cu nesaţ. De-ai şti ce zi minunată am avut ieri!... Drumul călare prin pădure mi s-a părut mai frumos, iar peste deal, după-amiază, la cireşe!... Deja erau culese două găleţi, că mama trimisese băieţii Rodicăi şi trei nepoate, care le culeseseră pe cele amare mai mari. Eu şi Mioara am stat tolănite pe-o căpiţă de fân. Să vezi ce ascultă fetele de ea!... Ca să stăm noi mai mult de vorbă tolănite pe fân, iar Licurici să se joace cu iezii din turma bătrânului, Mioara i-a pus pe copii să scoată acolo sâmburii cireşelor, că mama n-a avut decât să le pună la fiert. Să ştii că Mioara e-o companie atât de dulce!... A, evident! – aprobă când observă privirea întrebătoare a lui Daniel – mi-a promis că merge la oraş, imediat după Sânziene, să cumpere un manual de *Anatomie*, că asta-i baza la admiterea la Medicină... Şi-n caz de eşec, mai sunt şi cele câteva locuri cu plată, dar să nu-i spui, să nu se lase pe tânjală; asta va fi problema mea. I-am promis că o voi medita eu, chiar dacă... Ştie; i-am vorbit de Paris – aşa s-a bucurat!... Ştii la ce m-am gândit ast' noapte? – devine ea gravă, săltându-i lui Daniel capul de pe pieptul său, să-l poată privi în ochi, să se facă înţeleasă mai bine – dacă eu rămân grea, poate-o convingem pe Mioara să fie mamă donatoare pentru Odette. Iubitule, – încearcă ea să fie mai convingătoare – doar nu sunteţi rude de sânge... şi-ţi promit că recoltarea nu va fi deloc

traumatizantă pentru Mioara. Nu te supăra că ţi-am spus-o, dar e de datoria mea să gândesc în perspectivă, ca un medic. Eu sunt om de ştiinţă... eu... – încearcă ea să se facă înţeleasă. Şi-apoi, – schimbă brusc tonul, devenind gravă – toate astea vor fi... vor fi secretul nostru; o chestiune intimă, la urma urmei. Fata-şi va avea viaţa ei; va fi ca o soră a noastră mai mică. Te rog să n-o mai ironizezi! Ieri ai fost pe muchie de cuţit; vrea şi ea să fie mai... Adolescentă, ce vrei? Ţi-a dovedit că poate aprofunda Biblia... Promiţi să te gândeşti la ceea ce ţi-am spus?

– De-acord cu toate! – confirmă Daniel, savurând cu nesaţ fericirea care a umplut obrazul Dianei – dar... – se lasă el copleşit de îndoială, până observă privirea tulburată de îngrijorare a Dianei – nu ştiu dacă stadionul va fi deschis când va fi nevoie să mai fac o sută-două de ture...

Braţele Dianei izbucnesc în sus, provocator de albe, dezgolind şi o parte din pieptul cu semen discrete de la săruturile prea dezlănţuite ast' noapte şi-şi înfig degetele în gâtul lui Daniel:

– Azi ţi-am spus că vreau să te omor?

– Mi-o spui deseară, că am o surpriză pentru tine – îi răspunde Daniel după ce sărută fiecare semn de pe pieptul ei, apoi îi sărută degetele care au sugerat că-l strâng de gât şi se ridică pe marginea patului.

– O clipă, te implor! – îi face Diana semn să se reaşeze unde a stat. Să-ţi iei ceva de mâncare, că dimineaţă plecăm să culegem cireşe din pomii de pe poala pădurii, de-acelea foarte amare, pentru dulceaţa noastră. Mai stai, nu fugi... – îl ceartă cu glasul plin de dragoste şi-l trage spre ea, să-şi poată îngropa obrazul la pieptul lui, inspirând profund, sărutându-l totodată: Doamne, câtă plăcere!... – îi şopteşte. Sora mea avea dreptate: ăsta ar fi parfumul cu cel mai mare efect la femeile cu adevărat îndrăgostite... Moscul e nimic pe lângă ăsta... Fugi, lasă-mă!, că nu mai apuci să pleci: nu ştiu ce m-a apucat; nu mă mai recunosc... chiar c-am devenit dependentă de... Gata, spor la muncă, iubire! – îi şopteşte, dându-i de înţeles că-l lasă să plece, după ce-i mai fură un sărut scurt.

Simţind că pluteşte, mergând în vârful picioarelor, Daniel ia aminte la liniştea din casă, acum, la mijitul zorilor – „mama doarme dusă, c-a muncit la dulceaţa de cireşe amare a profesoarelor până târziu" – şi se strecoară în camera mai mare; adună de pe masă mâncarea din vasele acoperite cu prosoape albe din cânepă şi o ia cu el, s-o aibă pe deal. Se opreşte din cosit abia la prânz, când mănâncă pe săturate şi se

culcă la umbra tufei de alun, acoperită cu câteva pale de fân, să aibă umbră destulă. Cade într-un somn greu, frământat de un vis cu ape tulburi, din care scoate mereu o batistă – „oare Diana a mai spălat-o şi mi-a înapoiat-o?", se întreabă când sare în capul oaselor. I se pare că a auzit paşi. Într-adevăr, dinspre pădure, de-a dreptul prin iarba înaltă,încă necoaptă pentru cosit, se apropie o femeie mărunţică, mergând semeaţă, purtând în bandulieră arma de vânătoare.

– Hai noroc, Dănuţule! Faci drum, faci drum oaspeţilor...

– Săru' mâna, lele Sânziană! Le fac drum, să treacă de-a dreptul... – răspunde el cu drag. Ia loc.

– Da' nişte apă rece ai? – întreabă femeia şi bea cu plăcere din canistra oferită. Iaca am luat-o de-a dreptul; mă duc la sor-ta Maria, să-mi facă şi mie o fustă şi-o bluză, să mă-nnoiesc de ziua mea. Dac-o mai avea timp. Da' tu când îţi aduci minunea aia de fetiţă să se joace cu ai mei?, că mai avem şi-un ied de capră neagră cu piciorul în lopăţele; am să-l prind eu pe-ăla care pune capcane!... – îşi loveşte ea ameninţătoare patul armei cu palma. Vezi că la una dintre stânele voastre au împuşcat o ursoaică; una cu pui. Am auzit că făcea prăpăd... Dacă află judeţul, chiar că ne strânge pe toţi de gât. Spui băieţilor să-mi aducă puiul urgent la Ocol, să-l pregătesc pentru sălbăticie. Şi să vii cu fetiţa la noi. S-o aduci şi pe mamă-sa, c-am auzit că-i fată tare frumoasă... Ce naşte din pisică... – îl priveşte femeia lung, bănuitor. Eşti ca tat' tu: ai luat-o pe cea mai mândră şi mai frumoasă. Da' şi mai mare în meseria ei... Mi-a spus doctoriţa Cărbunaru, c-am fost cu-al meu de i-am scos ghipsul. Veniţi după Sânziene pe la noi, poate se uită şi la braţul lui al meu... Hai să mă duc... Ce să fac? – se întoarce femeia după primul pas, agăţându-şi de umăr arma cu ţeava în jos. I-am spus că poate veni acasă... Copiii... Nu numai ei, da' şi eu... când îi noapte şi-i furtună, cum a fost zilele trecute, i-am simţit lipsa... Aia... – stă femeia locului, lovind cu vârful ghetuţei în pământ – se lăuda că vine la toamnă să se ocupe de procesul nostru; jumătate de noapte s-a lăudat ce mare-i şi ce procese grele a câştigat. Vezi c-o să te caute... I-au cam scăpărat ochii când a aflat că tu ştii toate câte s-au făcut, iar actele sunt la tine. Zicea că imediat după nuntă pleacă în Mexic, la fiică-sa, dar revine la toamnă... Apoi... cred c-ai aflat... lumea vorbeşte... Aia a băut pahar după pahar... Ce-i pasă! Ea a plecat... Eu... Bine că nu stau în sat, c-aş crăpa de ruşine... Măcar copiii mei de-ar învăţa bine, să poată ieşi din codru... Mama Lina ce mai face? Am să trec şi pe la ea, că are mereu o vorbă bună; ea m-a sfătuit să mă împac... de dragul copiilor... Mulţam pentru apă! Mai vorbim de

Sânziene, că vin în sat cu ţâncii mei, care or s-o adore pe-aia mică... le-am zis că-i o prinţesă... Abia aşteaptă să vadă cum arată o prinţesă în carne şi oase... Vor să-i dea o colivie cu o gaiţă, pe care au învăţat-o toată iarna câteva cuvinte – să vezi ce frumos şi clar le spune!...

În urma femeii, Daniel coseşte în dorul lelei; mereu se întoarce să mai cioplească vreun smoc de iarbă rămas în picioare. „Asta-i, oare, căsnicia?!", se întreabă, gândind la Sânziana, la huiduma de soţ al ei, la „flămânda Eulalia" şi la profesor.

– Am luat de bună doar căsnicia mamei – se trezeşte dojenindu-se singur când o zăreşte pe Sânziana întorcându-se din sat.

Stă sprijinit de toporâşte şi o aşteaptă până urcă malul Ulucului spre el; un pas hotărât, de femeie învăţată cu cărările muntelui; palma ei dreaptă se sprijină de cureaua armei agăţate pe umăr cu eleganţa încrederii cu care o doamnă iese din Ateneu iarna, pe gheţuş, la braţul soţului.

– Sor-ta Maria te roagă să tragi o fugă până la atelier. Revin în ajun, seara, că-s gata hainele. Nu uita de ursuleţ; să-l aducă băieţii mai repede la Ocol.

Daniel aruncă toate uneltele sub tufa de alun şi pleacă de-a dreptul spre mijlocul satului. Ştie de ce-i chemat. Întinde pe masa mare de croit rochia Dianei şi o cercetează îndelung; „dac-o fi nevoie, are câteva pense care pot fi descusute", îşi zice, admirând-o:

– Lele Marie!... – se dezlănţuie şi-şi ia sora cu braţul pe după umeri, sărutând-o pe obraz. Creatoare de modă trebuia să te faci...

Rochia Irinei este şi mai frumoasă; „dar dă drumul tuturor penselor, c-a pus pe ea măcar un kilogram", o sfătuieşte pe Maria înainte de plecare.

– Dănuţ, le fac şi nişte rochii de toamnă – îi spune Maria, conducându-l până în dreptul magazinului sătesc, „să iau fetelor câteva sticle de cola". Am nişte materiale frumoase de rochie!... Adela m-a lăsat să-i copiez şi tiparele pentru pantaloni de damă. Diana poartă pantaloni iarna? Am o stofuliţă adusă de curierul de la Milano pentru jachete, dar i-aş face un pantalon pentru haina de blană că am de unde, că au aprobat un coeficient mai mare de pierderi; iarna, pe ger, o să-i prindă bine. Ia mai stai un pic! – îl opreşte în faţa magazinului. Ce i-aţi făcut Mioarei? Ion e-n culmea fericirii; fata zice că nici nu se gândeşte să nu urmeze Medicina... E-adevărat c-o luaţi cu voi la Paris?... Lasă, mai vorbim... Hai, fugi la prinţesele tale, că-ţi iau foc călcâiele... Să nu le vorbeşti de rochii, să fie surpriza deplină. La aia mică îi fac o

boneţică, iar Dianei, o eşarfă superbă, să şi-o pună pe cap la intrarea în biserică.

Lui Daniel, niciodată nu i s-a părut drumul mai lung până acasă. Vreun kilometru, merge în căruţa lui Aurel, care pleacă la ieşirea dintre munţi, dincolo de *Răscruce*, să adune lucerna cosită prima oară. Lângă vatra din spatele casei, munca e-n toi: bătrâna pune dulceaţa de cireşe amare sălbatice în borcane, Mioara înfiletează capacele, iar Diana şterge cu o cârpă udă urmele de dulceaţă de pe borcane şi o lasă pe Irina să le ducă pe cerdac, unde le aşează într-o ordine perfectă, cu gura în jos pe scândura frumos rindeluită. „Eu sunt în plus", le zice Daniel şi intră în casă, pune scara la pod şi dă jos de pe sfoara întinsă între două grinzi cojocul tatălui său. Caută şi cerga cea mare, dar negăsind-o, se duce la cazanul cu dulceaţă luat de pe pirostrii şi pus pe pământ, în jurul căruia îşi văd de treaba lor bătrâna „şi fetele mele dragi şi harnice", le arată pe Diana, Mioara şi Irina. Daniel înmoaie degetul în siropul rămas pe fundul cazanului, din care se vor umple câteva borcane „pentru clătite", gustă, apreciază printr-o exclamaţie scurtă ce bun a ieşit şi, trecând pe lângă Diana, îi face un semn cu sirop pe vârful nasului, stârnind un val de râs.

– Mamă, ştii unde-i cerga mare? – întreabă în şoaptă, bucuros că Irina şi Mioara se hârjonesc, fugărindu-se să-şi facă vreun benghi cu sirop pe faţă.

– Mioara, unde-ai pus cerga mare după aerisire? – strigă bătrâna.

– Sub lăicerul verde, pe patul din dormitorul lui Daniel – răspunde fata, făcând o figură lungă, prefăcându-se supărată că Irina i-a şi punctat faţa cu sirop.

Nimeni nu-i dă atenţie. Bătrâna se preocupă să umple alt borcan, amintindu-şi să-i strige lui Daniel „şi să iei căciulile cu urechi; vezi că-s în sipet", când tânărul intră deja în casă pe uşa din spate. Împăturește cerga s-o poată pune lângă cojoc, scoate cele două căciuli cu urechi ale lui din sipet şi le pune într-un sac împreună cu două pulovere de lână, iar când să închidă sipetul, zăreşte pielea lupului doborât de el. O ia, o roteşte pe toate părţile să se convingă că-i păstrată întreagă; o întoarce pe spate să admire cele două semne rămase de la loviturile pumnalului cusute cu migală şi o ia să o prezinte Dianei, dar se răzgândeşte înainte de a ajunge la uşă: „Aş putea-o speria; vine dintr-o lume în care valorile sunt altele; am văzut cum a apreciat tenacitatea Mioarei de a găsi în Biblie o referire la cosit deşi eu aş fi jurat că-mi va spune pilda din

Evanghelia lui Matei despre vremea secerişului, când neghina trebuia strânsă în snopi şi arsă, mult mai potrivită vremurilor noastre... Cu blana asta mă pot lăuda vreunei *neghine*, lui Zavate, spre exemplu, ori altui milionar care vine la munte înarmat cu carabină cu lunetă şi cere un foişor din care să poată trage asupra fiarelor." Se întoarce şi aruncă blana lupului pe capacul sipetului. Afară, bătrâna a terminat de pus în câteva borcane şi siropul rămas pe fundul vasului, iar Mioara şi Irina îşi dispută datoria de a spăla cazanul, până se înţeleg s-o facă împreună: „tu îmi torni apă şi eu îţi arăt cum trebuie frecat cu un şomoiog de iarbă", hotărăşte Mioara.

– Iubitule, mama a pus la uscat covata cea mare de frământat pâine plină cu codiţe de cireşe amare, pe care-o să le amestece cu nişte ierburi; să mă tot îmbolnăvesc la iarnă de cistită... – îi şopteşte Diana lui Daniel. Ştii că dormi singur la noapte? Suntem invitate la Mioara.

– Nici vorbă! Pe deal, lecţia de astronomie... – răspunde Daniel tot în şoaptă.

– Zău?! – face Diana ochii mari. A, asta era surpriza... Şi... – se întristează, furând-o cu privirea pe Mioara – cum o refuz pe biata fată?

Dar Mioara nu mai aduce vorba de invitaţie. Doar la plecare, când o sărută pe Irina, care îi reaminteşte de promisiunea că vor dormi împreună, se scuză:

– Mi-am amintit că mama a insistat să merg la ea la atelier, s-o ajut să împacheteze câteva rochii care trebuie livrate mâine dimineaţă. Oricum, seara aceasta nu mai am timp să pregătesc nimic, dar mâine seară sunteţi oaspetele mele şi-ale mamei, că tăticul şi fraţii mei se duc de mâine seară la Suceava cu marfă.

Irina se consolează hrănindu-l pe Rică, iepuraşul care s-a învăţat să stea cuminte în braţele ei până ce fetiţa, după ce mănâncă şi ea puţin la masa de seară, adoarme ghemuită în poala bunicii. Daniel ia iepuraşul şi-l duce la locul său, în cuşcă.

– Să nu uitaţi să luaţi câinele cu voi – le spune bătrâna la despărţire, lăsându-se sărutată pe tâmplă de Daniel, sărutând-o şi ea cu drag pe Diana pe frunte; „parcă mi-ar fi dat binecuvântarea ei", se va bucura Diana când vor trece prin livadă, spre deal.

Daniel şi-a aruncat pe umărul drept cojocul şi cerga împăturită pe lung, a luat sacul sub braţul drept iar pe stângul şi l-a oferit Dianei. Câinele merge tăcut în faţa lor la distanţă de doi-trei paşi, corectându-şi direcţia imediat ce-l simte pe Daniel că o face.

– Te-am amenințat vreodată c-am să te fur? – întreabă Daniel, savurând plăcerea cu care Diana păşeşte prin iarba înaltă, stând agăţată mai mult de formă de braţul său.

– O, Doamne, de câte ori mi-a spus-o privirea ta, dar nimic nu-i mai plăcut decât să-ţi dejoc planul, mergând cu tine de bunăvoie...

Ajung la locul ales de cu ziuă de Daniel, în apropierea tufei de aluniş. Tânărul pipăie pe întuneric uneltele ascunse sub tufă şi scoate furca.

– Dacă vrei, pot aprinde lanterna – îi spune Dianei.

– O, nu!... Ai risipi vraja întunericului acestei nopţi.

– Întuneric şi nu prea – arată el în jur. Acuşi, când se vor pierde şi ultimele raze ale soarelui ce luminează scamele de nori de pe cer, se va instala întunericul de care am nevoie să te învăţ astronomie populară.

Până după miezul nopţii, când răsare luna, munceşte atent, clădind un pat înalt şi lat din câteva furci încărcate cu fânul adunat din brazdele cosite dimineaţă. Dă de mâncare câinelui şi-i arată locul unde să stea şi să păzească. Aşterne cojocul pe fân, pune la îndemâna lor cele două căciuli cu urechi şi puloverele de lână, „pentru când om adormi”, îşi pipăie buzunarul drept să se convingă că are pumnalul şi lasă furca lângă patul din fân, la îndemâna mâinii sale drepte. Diana este beată de fericire – în întunericul nopţii, ochii ei par primele stele răsărite deja. Când o află, mulţumeşte cu un zâmbet şi se întinde cu faţa în sus, cu ceafa pe braţul stâng al lui Daniel şi şopteşte:

– Să le aşteptăm să răsară şi cele adevărate.

– Când vedem prima stea căzătoare, trebuie să ne punem două dorinţe.

– Neapărat două?

– Măcar două.

Diana se îndeasă mai bine, până stă cu jumătatea dreaptă a spatelui pe pieptul lui Daniel, împingând cerga puţin să nu-i gâdile firele barba.

– Eşti ca un calorifer; nu mi-am dat seama până acum ce fierbinte poţi fi. La iarnă va trebui să-mi închid caloriferele.

– N-ai să mai decizi tu – o asigură Daniel. Îţi va dicta cel mic, din burtica ta, ce şi cum.

– Să te-audă Dumnezeu! Uite-o! – zvâcneşte braţul stâng al Dianei spre cer. Ai văzut-o?

– Da. Spre munte. Ce ţi-ai dorit?

– Spune tu întâi – se alintă Diana.

– Şi dacă te rog?

– Bine... cedez... De fapt... – se scutură cerga de râsul scurt al Dianei – ţi-am cedat de prima dată: noaptea, după ce ne-am întâlnit în parc, m-am gândit mereu la tine; întâi, cu drag; apoi, cu ciudă... Ba nu: întâi, cu ciudă; apoi, cu drag... Ba eu cred c-a fost doar ciudă, c-a trebuit să mă gândesc la tine; „fir-ar el de puşti!" – au fost primele mele cuvinte dimineaţă când mi-am văzut ochii în oglinda de la baie; mi se păreau de nerecunoscut, parcă erau plini cu pulberi de diamant – spune încet, pe un ton izvorât din visare, înseninând parcă totul în jurul ei cu fericirea lăsată să iasă din ungherul sufletului, unde a stat ascunsă până acum; aşteaptă ca revărsarea mărturisirii acestei mari bucurii să se aşeze înaintea boabelor de rouă pe flori, apoi, revenind la realitate, spune: Mi-am dorit să rămân gravidă şi să fie băiat. Tu?

– Mi-am dorit să rămâi gravidă şi să te iubesc întotdeauna măcar ca acum.

Diana inspiră profund, îndesându-şi spatele mai cu putere în coastele lui Daniel. Stă aşa minute în şir urmărind cu privirea stelele, dar nu mai vede niciuna căzând. În sfârşit, când pică o nouă stea, lăsând o dâră luminoasă în urma ei, se ridică să-l poată vedea pe Daniel, stând sprijinită cu cotul stâng pe pieptul tânărului:

– Ai văzut-o, iubitule? Ce ţi-ai dorit?

– S-o fi văzut şi tu şi să-ţi fi pus o altă dorinţă.

– Mi-am pus! – răspunde Diana cu o bucurie copilărească. Mi-am dorit să-mi răspunzi cu sinceritate la o întrebare: când ai dormit cu Mioara aici, pe deal, ce dorinţe ţi-ai pus? Cred că ţi-ai pus... – îşi îndulceşte Diana tonul.

– Hm!... – se scutură trupul lui Daniel de râsul uşor – sigur că mi-am pus. Prima a fost să am din nou oi multe, că rămăseserăm săraci, cu câteva mioare... A doua...

– A doua... – îl încurajează Diana, fără să mai insiste în vreun fel; doar şi-a culcat obrazul drept pe pieptul lui Daniel şi-i ascultă ritmul regulat al inimii.

– A doua, ba nu!, aceasta a fost prima; era dorinţa mea trainică... Era... – îl simte Diana cum surâde, expirând aerul îndelung, ca o eliberare.

– „Era" – îl imită ea, atrăgându-i atenţia că: S-a îndeplinit – sau mai este... Ce să înţeleg?

– Dacă-i adevărat că-i noapte şi că sunt pe deal, în apropierea tufei de alun, dacă stau întins pe cojocul aşternut pe fânul cosit

dimineaţă, dacă aceea culcată cu obrazul pe pieptul meu eşti tu, zâna mea blondă, şi dacă toate acestea-s adevărate şi nicidecum nu visez – vorbeşte Daniel încet, ca pentru sine, sărutând mereu creştetul femeii –, atunci înseamnă că prima stea căzătoare, pe care am văzut-o amândoi, este aceeaşi de demult, întoarsă pe cer să mai cadă o dată, să ne îndeplinească şi dorinţele din noaptea aceasta... – îşi apleacă Daniel capul din nou, să-i sărute iar creştetul, ca o asigurare dată Dianei că-i înţelege fericirea răbufnită din adâncul sufletului ei, ca de fiecare dată, prin lacrimile care-i umezesc lui pieptul.

– Doamne, de ce nu mor noaptea asta aici, în braţele omului meu drag?! – o aude suspinând.

*
* *

Au adormit abia spre ziuă, când luna plină, în descreştere, părea agăţată în vârful unor brazi înainte de-a coborî dincolo de munte, iar răcoarea urcată dinspre apa învolburată dintre stâncile mari, străjuită de sălciile de pe vale i-au obligat să-şi îmbrace puloverele din lână, să-şi pună căciulile cu urechi – „parcă plecăm la Polul Nord; abia ne mai putem săruta", a chicotit Diana, iar cojocul dedesubt şi cerga acoperindu-i până sub bărbie le-a asigurat un confort nesperat; „ar trebui să mă supăr, că nu m-ai adus în fiecare noapte"; „promit că vom veni mereu până plecăm..."

– Auzi? – o face Daniel atentă să asculte zgomotul pădurii trezindu-se deja la viaţă. O vom lua şi pe Licurici cu noi, să-şi umple sufletul, să retrăim nopţile de-acum prin ceea ce va cânta când noi vom fi bătrâni.

– Dar nu deseară! – hotărăşte Diana. Mai venim o dată doar noi doi, să fiu sigură că n-am visat... – spune înainte de-a aluneca în somn.

Daniel ar vrea s-o mai sărute, ca o ultimă urare de *somn uşor!*, dar obrazul Dianei, atât cât a mai rămas neacoperit de căciula din piele de iepure vienez, – „parcă-i blăniţa lui Rică" –, s-a îndesat la pieptul lui, protejat de braţul stâng al tânărului arcuit peste umerii ei, cu cerga miţoasă acoperindu-o până sub nas. Daniel îşi dă capul mult pe spate, până-l zăreşte pe Leu stând de pază, să se ştie în siguranţă. Nu se poate abţine şi se foieşte un timp sub cergă, cercetând dacă spatele Dianei este acoperit bine, iar înainte de a se hotărî să se abandoneze somnului,

reuşeşte să sărute vârful nasului îndesat în coastele sale. Adoarme imediat şi el – un somn uşor legănat de cearta unor păsărele în tufa de aluni de la capul său, urmată de un adevărat scandal în cuibul de sub o tufă mai din deal al unei prepeliţe cu puii treziţi flămânzi prea de dimineaţă, peste care fâlfâie un stol mare de grauri grăbiţi către livada din depărtare, să ia prima masă în cireşii altoi şi, din când în când, vorbind prin somn, cucul, cu glasul încă nepierdut definitiv anul acesta, pentru că n-a mâncat destule cireşe, cum se spune din bătrâni, îşi strigă o dată, scurt, numele: *cucu...* – un strigăt de vietate somnoroasă, tresărind prin somn, să răspundă prezent la apelul naturii. Odată cu aerul rece, aşternând pânza de rouă peste tot, urcă din vale şi parfumul poienelor cu fânul înalt, legănat de vânt, cu florile încă vii, atrăgând roiurile de albine de la sutele de stupi ai prisăcarilor veniţi cu rulotele lor în capătul vreunei poieni din marginea cealaltă a satului. Prin somn, Daniel o simte pe Diana cum şi-a eliberat nasul de sub braţul lui şi, căutând un loc mai comod cu ceafa pe umărul său, inspiră adânc, regulat, aerul îmbătător al dimineţii. Doarme şi el, un somn cum n-a mai avut de când era copil, de dinainte de-a deprinde meseria de cioban; puţin îi pasă de zgomotele din jur; ştie că Leu şede la doi-trei paşi de capul său şi va lătra chiar de va simţi saltul vreunei broaşte, ori mişcarea vreunei şopârle; stă nepăsător la gâlceava necontenită a feluritor stoluri de păsări poposite în tufa de aluni, ca seriile repetate ale bătrânilor din cartier, simpatizanţi înfocaţi ai partidelor politice, veniţi să pună ţara la cale sâmbăta, din două în două ore, în sala lor de la parterul căminului studenţesc rămasă de pe vremuri, când era singurul loc cu televizor alb-negru, „la care stăteam şi eu, că aveam scaunul meu în faţă, lângă uşă, să văd meciurile şi serialul *Dallas*", povestea adesea nea Georgică despre primii lui ani în *câmpul muncii*; „ehei!, ce ordine şi ce disciplină erau atunci în cămin; fetele n-aveau voie să intre decât până în dreptul biroului meu, să lase vreun bilet prietenului, iar singurele care intrau prin camere erau două femei de serviciu, două babe urâte şi rele de gură, a căror sarcină principală era să descopere cine îndrăznea să aibă vreun reşou în cameră, că trebuia făcută economie la curentul electric, şi-abia apoi să mai mături şi să menţină curăţenia la grupurile sanitare". Soarele dimineţii, ridicat deja peste culmea dealului cu livada, îi încălzeşte obrazul lui Daniel, făcându-l să viseze la zilele când dormea până târziu în patul său de la căminul studenţesc şi intra soarele pe fereastră, încălzindu-i obrazul. Atunci, înainte de a se ridica din pat, visa întotdeauna la Diana; acum îşi spune, chiar şi prin somn – „dar oare

chiar dorm?!" –, c-o are lângă el; îi aude respiraţia rară, semn că plămânii ei nu se mai satură de aerul înmiresmat. „Sssst!" – i se pare că aude, abia apoi percepe fâşâitul unor paşi uşori prin iarba înaltă de la vale de tufa cu aluni. Mâna lui dreaptă coboară încet de pe patul de fân până ce degetele sale ating coada furcii, asigurându-se că-i la locul ei; „dar de ce tace Leu?!", se întreabă şi-şi mişcă puţin capul, mijindu-şi privirea: câinele tocmai îşi lasă botul înapoi pe labele din faţă; înţelege că-i cineva de-al casei. Printre gene, să nu se dea de gol că-i treaz, vede întâi baticul înflorat al Mioarei legat în fundă la ceafă, apoi trupul ei de copilă zglobie mişcându-se în voie sub rochia de stambă; e încălţată cu sandale de vară şi poartă agăţată în degetul arătător al mâinii stângi bundiţa dezbrăcată de curând, să nu transpire la urcatul dealului. Daniel închide ochii; „nu va îndrăzni să ne trezească; nu pare să fie trimisă de mama să ne cheme la vale". Paşii fetei se depărtează, apoi se apropie încet, se opresc, iar Daniel simte ceva pe picioarele sale. Nu înţelege ce se întâmplă. Când paşii se depărtează din nou, mijeşte ochii şi abia după ce saltă capul puţin, o zăreşte pe Mioara cum adună cu braţele fânul de pe o brazdă cosită ieri. Următoarea greutate, Daniel o simte pe burta lui. Alături de el, Diana continuă să respire rar şi profund, semn că doarme adânc. La al treilea braţ de fân pe care fata îl aşează cu grijă peste pieptul lui şi al Dianei, Daniel deschide ochii şi-i prinde încheietura mâinii drepte:

– Îţi rup urechile! – îi şopteşte.

– În loc să-mi mulţumeşti că am grijă de voi, să nu faceţi pneumonie de la răcoarea dimineţii... – îi răspunde tot în şoaptă Mioara şi-şi smuceşte braţul, plecând înapoi la vale, după ce-şi culege bundiţa din mers; paşii ei se aud foşnind prin iarba înaltă, semn că merge „cosind", anume să culce totul în cale, cum făcea în copilărie, când se supăra pe el şi voia să-i încurce fânul.

Daniel surâde îngăduitor şi se întoarce spre stânga, privind-o cu drag pe Diana cum doarme acoperită de cergă şi de fân până sub bărbie şi cu căciula îndesată pe ochi, lăsând să încânte privirea tânărului doar vârful nasului şi gura ei frumos conturată, aşteptând parcă momentul să-şi încreţească în stânga colţul buzelor într-un surâs de plăcere. Daniel nu se poate abţine şi se ridică încet, sprijinit în cotul stâng şi, aplecându-se, îşi lipeşte gura de buzele care par să-l fi chemat. Imediat ce le atinge, buzele Dianei se depărtează puţin, îşi oferă căldura umedă, iar Daniel se simte sorbit ca o picătură de rouă de pe vreo floare în jocul copiilor, apoi, când este eliberat, aude o şoaptă adiind pe lângă obrazul său:

– Mai lasă-mă, iubitule, te implor! Mi-e atât de bine!... – şi Diana continuă să doarmă; o trădează respiraţia rară şi profundă, ca mai înainte, dar buzele nu-şi mai au conturul perfect; par mereu umede şi ademenitoare prin surâsul păstrat pe ele.

Fericit ca în prezenţa unui bebeluş care a gângurit după ce i-ai sărutat năsucul, îmbătat de glasul pădurii adus de vânt la vale, Daniel rămâne sprijinit în cotul stâng; înţelege că nu se mai satură s-o privească: „e mai fragilă ca o copilă, pe care eu, bărbatul maturizat brusc, am corupt-o să doarmă cu mine pe deal, să gustăm împreună din deliciile iubirii... Oare care-i va fi reacţia când se va trezi?!... Dar, oare, eu voi mai putea vedea vreodată în copiliţa aceasta cu năsucul şi guriţa ieşite de sub căciula de blană pe doamna aceea atât de mândră, care impunea respect şi făcea culoar când trecea pe holul Facultăţii de Medicină la braţul savantei Stârcea, nume de referinţă în Genetica mondială, împreună cu care a semnat câteva studii de specialitate în *Journal of Genetics and Genome Research*?!...", gândeşte Daniel stând înţepenit în braţul stâng sprijinit cu cotul înfipt în blana miţoasă a cojocului mai bătrân decât sine – „oare pe ăsta, genetic vorbind, am fost pornit şi eu spre lume?!" – şi nu se poate abţine să nu-l citeze din nou pe Dante, în gând, e drept, amintindu-şi cum iubirea lor a mişcat noaptea întreagă stelele pe cer „iar acum simt soarele urcând deasupra capului nostru..." Observă obrazul Dianei – atât cât îl lasă căciula de blană să se vadă – înroşit de căldură şi, precaut, cu gesturi de părinte care nu vrea să-şi trezească bebeluşul, deznoadă şiretul clapelor şi împinge uşor căciula spre vârful capului.

– Bună, amiaza mea însorită! – îi zâmbeşte Diana, deschizând ochii, atentă o clipă la ceasul de la mâna stângă a lui Daniel, care indică apropierea amiezii. Nu pot să cred că dorm de atâta timp...

– Eu nu pot să cred că-s treaz...

Îşi surâd, incapabili de alte gesturi.

– Ce-i asta?! – se miră Diana, ridicându-se în capul oaselor. Doamne, iubire, acum înţeleg de ce am dormit aşa profund – arată ea palele de fân aşternute peste cerga care-i acoperă.

– Cineva trebuia să vegheze să nu riscăm pneumonia de la răcoarea dimineţii – o ajută el să se ridice din pat.

Se dau duşi cu greu spre casă; Diana s-a aruncat de mai multe ori pe patul din fân, rostogolindu-se asemeni lui Vălătuc pe pernele bunicii. Râde cu poftă când reuşeşte să-l tragă pe Daniel peste ea, să se poată juca împreună în fân, amuzată când află că părul ei s-a umplut de

flori şi frunze ofilite. Pornesc la vale, spre casă, alături, înfierbântaţi de soarele amiezii, cu Leu fugind mereu în jurul lor.

– Ţi-o fi foame, Leuţule, dar aşteaptă şi tu să ajungem acasă, că mai am aici un suflet flămând – o ia cu braţul stâng pe după umeri pe Diana.

– Ba eu cred că-s două suflete deja – se alintă ea, făcând semn cu privirea spre mijlocul său – „încă subţire", gândeşte Daniel –, strâns în cureaua pantalonilor din pânză de in, în care Diana se mişcă atât de lejer.

Înainte de a intra pe portiţa gardului din spatele casei, câinele dă semne de nervozitate, mârâind într-un anume fel.

– Face a lup – şopteşte Daniel Dianei, apoi fluieră scurt şi şopteşte apăsat: La picior! – iar câinele i se lipeşte de piciorul drept.

Îl prinde cu două degete de pielea de după cap, mai mult simbolic, şi-l duce la cuşca lui, punându-l în legătoare.

– Stai cuminte aici! – îi hotărăşte.

Din ograda casei se aud ţipetele de victorie sau exploziile de râs ale lui Andrei şi ale Irinei. Lângă cuştile lor, şi ceilalţi doi câini dau semne de nervozitate, mârâind adesea a lup.

– Ce-i, scumpule, ce s-a întâmplat? – pare neliniştită Diana, văzându-l pe Daniel precaut.

– Avem un lup în curte – îi arată Daniel imediat ce ajung la colţul casei, relaxându-se într-un zâmbet larg.

Îmbrăcată într-o rochiţă cu buline albe şi roşii, purtând pe cap o scufiţă din acelaşi material, legată cu o panglică lată sub bărbie, Irina fuge prin curte, ducând cu mândrie pe braţul stâng un coşuleţ mic din nuiele de salcie pletoasă. În urma ei, Vălătuc se târăşte în patru labe, acoperit pe cap şi pe spate cu blana lupului.

– Tăticu', tăticuuuu'!... – le iese Irina în cale – Andrei a vrut s-o pape pe bunicuţa şi i-am spus că tu, când ai să vii, aşa cum au venit tăietorii de lemne, îi tai burtica....

– Te pap pe tine, te pap pe tine *si* pe *Dieana*... – vine băieţelul în fugă, agăţându-se cu braţele de mijlocul Dianei, care îl ia de subţiori şi-l ridică să-l poată săruta.

– A trecut Mioara mai de dimineaţă pe aici, că Maria i-a făcut fetiţei rochiţa asta; voia să fie sigură că-i va veni şi cealaltă, iar Mioara le-a arătat blana, să se joace – povesteşte Rodica, înainte de a o îmbrăţişa pe Diana. Cum ai dormit? – o întreabă în şoaptă.

– Nu ştiu – răspunde Diana îmbătată de plăcerea discuţiei. Nu-mi amintesc cum am dormit, c-am visat tot timpul...

Pe Rodica, răspunsul o face să izbucnească în râs, îmbrăţişând-o din nou pe Diana; pare că nu se mai satură s-o sărute pe obraz:

– Mamă, – se adresează bătrânei ieşite în pridvor – am şi eu o soră care ştie să se bucure de viaţă... Ea e mai fiica ta decât... – se opreşte plină de zâmbet – le ştii dumneata mai bine, că doar ţi-s fete, dar nu-ţi prea seamănă. Uită-te la ea cum îi lucesc ochii!... – o prinde cu braţul pe după umeri pe Diana, aşteptând-o pe bătrână să coboare treptele pridvorului. Cred că ochii ei au adunat toate stelele de pe cer. Pariez că ne-ai lăsat cerul fără stele! – se întoarce spre Diana, sărutând-o iar.

Sătul s-o tot alerge pe Irina, Andrei dă semne că a obosit şi târâie blana pe jos, arătând-o bunicii s-o ia din mână:

– M-am *sătulat* să fiu lup; *cânii* mă *lată meleu*...

– Bunicaaaa... bunicuţa mea... – se agaţă Irina de braţul bătrânei – nu-l laşi pe tăticu' să ia blana la Bucureşti? Tăticuuuu'... te rog! – fuge şi se agaţă de degetele lui Daniel. Am costum de Scufiţă şi vreau să jucăm la cămin, apoi şi la şcoală, *Scufiţa Roşie*. Eu am să cânt la pian: la-la-la-la pentru Scufiţă şi mulţi de do de jos pentru când apare lupul.

– Sigur, scumpa bunicii – aprobă bătrâna rugămintea fetiţei. Ţie am să-ţi dau un gânsac împăiat – spune băieţelului, care leapădă blana şi saltă dintr-un umăr, semn că nu-i pasă, începând să fugă după cârdul de raţe.

– Deci e-adevărat?! – pare că s-a trezit la realitate Diana, privind îndelung cele două cusături de pe spatele blănii de lup; ridică imediat braţele, să se poată agăţa de gâtul lui Daniel, şoptindu-i ca o dojană: De-ăsta-mi eşti! Lupilor le iei doar blana; căprioarelor, inima.

– Ba le iau cu totul – îi întoarce Daniel şoapta.

Bătrâna aduce un sac de plastic în care împachetează blana de lup şi i-o pune Irinei în braţe, şoptindu-i:

– Roagă-l pe tăticu' s-o pună de pe acum în portbagaj, să n-o uite. Gata! – bate ea din palme, solicitând ascultare – toată lumea la masă!

Diana şi Daniel trec întâi pe sub duş, iar când ajung în odaia mare, cu cele două mese alăturate, încărcate cu farfurii pline, o găsesc pe Maria cercetând atent rochiţa de Scufiţă a Irinei; fetiţa se lasă rotită mereu şi măsurată cu metrul de croitorie.

– Mioara trebuia să revină la atelier să-mi confirme că i-am nimerit măsurile. Într-adevăr, Scufiţo, ai mai pus ceva cărniţă pe tine – o alintă Maria pe Irina, care o mai sărută o dată pentru costumul de Scufiţă. Înţeleg că voi nu v-aţi întâlnit cu Mioara – se adresează ea Dianei şi lui Daniel. Nu ştiu ce-i cu fata asta; s-a trezit dis-de-dimineaţă şi a plecat pe deal; a dat strechea în ea de când cu tabăra de germană... Singurul lucru bun e că s-a lăsat convinsă de tine să înceapă să înveţe pentru Medicină – se adresează Dianei. Cred că vrea să caute în librăriile din Suceava cărţi de *Anatomie* pentru admitere – numai de-ar ţine-o entuziasmul! A zis că *Anatomia* trebuie ştiută ca *Tatăl nostru*...

După o pauză în care Maria se roteşte puţin în jurul Dianei şi-i mai măsoară şoldurile cu metrul de croitorie ţinut mereu pe după gât – „mda, n-ai mai pus pe tine, dacă frate-miu te ia la greblat fânul..." –, se aşează cu toţii la masă, chiar şi Maria, care trage cu coada ochiului spre fereastră, să fie sigură că nu i-a scăpat calul, al cărui frâu l-a agăţat de tulpina unui tei tânăr.

– Ia staţi! – ridică ea tonul, adresându-se Dianei, dar şi lui Daniel. Am văzut şuba tatei pe cerdac... Mamă, – întoarce privirea spre bătrână – sper că nu i-ai lăsat să doarmă pe dealuri?

– Maria! – se aude glasul autoritar al Rodicăi; şi-a aruncat deja privirea în ochii surorii sale ca un semn clar de ameninţare; o fixează una-două secunde, apoi spune pe un ton calm, încărcat de ironie: A fost o noapte cu lună. Au adunat fânul; doar nu-ţi închipui c-au numărat stelele.

– Mai ales că cele căzătoare sunt rare în iunie; vremea lor e-n august – intervine Daniel pe un ton la fel de grav, stăpânindu-şi cu greu zâmbetul; face doar cu ochiul Dianei, care se simte prinsă la mijloc.

– Ne facem de râs în faţa Dianei cu poveştile mamei despre stelele căzătoare – încearcă Maria o scuză.

– Marie, Marie... – intervine bătrâna, reuşind să-şi ascundă o clipă zâmbetul cu care a ascultat toată discuţia – ce linişte ar fi şi-n casa ta dacă l-ai trimite măcar de câteva ori pe vară pe Ion al tău să împrumute cojocul lui Ionel al meu... Cerga, nu; că tu ai cergi mai bune şi mai groase...Aveţi prin casă şi căciuli cu urechi...

Un val de râs umple încăperea; chiar şi copiii se amuză, fără să ştie de ce, dar este clar că le place să-i vadă pe cei dragi veselindu-se. Fericită că a ieşit din centrul atenţiei, Diana se lipeşte cu putere de braţul lui Daniel; mâna ei stângă caută pe sub poala feţei de masă mâna lui Daniel s-o strângă, dar nimereşte cu vârful degetelor pe piciorul

tânărului. Nu se poate abţine şi-şi plimbă toată palma în sus, uitând de toate când simte atingerea degetelor lui Daniel pe dosul mâinii sale ca o încurajare; asta o face să râdă şi ea în rând cu cei de la masă, în timp ce vârful degetelor sale frământă de câteva ori bărbăţia tânărului, până când mâna dreaptă a lui Daniel o opreşte într-un gest care-i spune: „ajunge, că-mi ies din minţi!" Dincolo de copii, între Andrei şi Rodica, Maria a zâmbit un timp şi ea, bucuroasă de bucuria tuturor, dar acum, când toţi s-au potolit, lasă tacâmurile sprijinite de marginea farfuriei, cum a învăţat demult, la orele de practică de la liceul pedagogic, şi-şi priveşte dojenitor mama, replicându-i:

– Am băieţi mari de-acum şi fată de măritat peste doi-trei ani....

– Şi? – întreabă scurt şi sec bătrâna, instaurând tăcerea în odaie. Ţi-o fi slăbit privirea într-atât încât te temi că n-o să vezi dacă mai pică vreo stea şi pentru tine? Poate mai ai şi altă dorinţă, că aceea de-a rămâne cea mai bună croitoreasă din zonă ţi s-a îndeplinit.

– Mai bine rămâneam în umbra Adelei, decât s-aud c-avem o Fatma în locul frumoasei noastre nepoate Brânduşa.... – oftează Maria din adâncul sufletului.

– *Gazoina!* – se trezeşte exclamând Andrei cu gura plină iar după ce înghite dumicatul, adaugă: *Asa* îi *zâce Mioa-a...*

Sinceritatea copilului naşte un val puternic de râs. Maria îşi mai toarnă un pahar din damigeana cu vin – „bun sucul ăsta al Ilenei; ţine de sete", aprobă în glumă –, şi se ridică de la masă:

– Mă grăbesc, că... Îţi simt lipsa – o bate cu palma peste umăr pe Rodica –, dar nici vorbă!, prea mult praf... lucrăm şi cu adeziv urât mirositor... Măcar de n-o apuca strechea pe Mioara. Iubita mea cumnată, – schimbă brusc tonul, cuprinzând-o pe Diana cu palmele de umeri, apoi se apleacă s-o sărute pe obraz – ştiu că erai invitata noastră seara asta, dar nu-i nici Mioara... eu voi lucra până târziu... Nu-mi scapi! – o ameninţă, sărutând-o părinteşte pe tâmplă. Cum trec Sânzienele, răsuflăm... Întâi, sunteţi invitatele mele – se adresează Dianei şi Irinei deopotrivă. Şi tu! – întoarce privirea spre Daniel – să mi-l iei pe Ion de pe cap; vă duceţi cu toţii peste deal, la iazul dintre sălcii, la un pescuit de răpitori noaptea. Sânziana v-aşteaptă şi ea la Ocolul Silvic; o să-ţi dai cu părerea şi despre umărul lui bărbat-su, c-a avut un accident... Vor şi celelalte trei surori să le onoraţi casele, măcar în nişte după-amieze... Ion al meu nu cred că vine mâine, că are marfă multă, remorca plină; da' poimâine pe după-amiază, musai! A zis că vă ia din nou pe toţi la stâne,

să alegeţi berbecul – se opreşte privirea Mariei pe Daniel. Vrei să pun pe cineva să cosească la *Mesteceni*?

– Lele Marie, – se uită Daniel galeş spre sora sa – glumeşti. Mâine seară ajung în vale şi poimâine, într-o oră-două, curăţ jumătate din poiană, că-i păcat de florile din partea dinspre brazi, pe care-o las aşa, să aibă ce culege tinerii.

– Şi să ştii, frate-miu, – se întoarce Maria când ajunge în pragul încăperii, rotindu-şi privirea peste toţi, nu lipsită de un anume zâmbet echivoc – noaptea aceea mirifică, elogiată de mama, e poimâine, spre Sânziene – mai citeşte-i şi tu pe clasici; nu-i aşa, Rodico? Se cunoaşte c-ai cam tras chiulul; tata-Ionel nu te-a prea luat la fân, c-ai fi ştiut că nu se adună noaptea, nici chiar pe lună, că-i umezit de rouă şi putrezeşte. Săru' mâna, mamă! – se înclină în faţa bătrânei. Şi nu te speria de mine, cumnată dragă, – se adresează Dianei – că vorbesc uneori ce nu trebuie. Da' ia spune: a căzut vreo stea ast' noapte?

– Destule – răspunde Diana cu drag.

– Le-aţi numărat?

– Doar pe primele două, să le spunem dorinţele – intră Diana bucuroasă în jocul replicilor.

– Şi restul?

– Le-am lăsat să cadă pentru alţii, că noi am gândit că trebuie să le ajutăm pe primele două să ne îndeplinească dorinţele.

– Să dea Domnul să le fi ajutat cu spor! Vezi, mamă, ce noră *harnică* ţi-a adus Prâslea? – face Maria un gest larg cu braţele, adresându-se bătrânei, care se amuză, sorbind-o continuu din privire pe Diana. Dar să nu uiţi, Diana, – continuă Maria, întorcându-se s-o îmbrăţişeze din nou, cu mai multă afecţiune – ia de bune şi vorbele marilor noştri cărturari şi poimâine noapte, în noaptea de Sânziene, caută pe cer vreo stea pe care s-o ajuţi... că anul viitor, pe vremea asta vreau să mă las de croit şi de cusut altcuiva, să mă întorc la legănat. Mama celui mic va avea nevoie de timp, să taie şi să coase ceva cu adevărat unicat şi de valoare, nu ţoale, fie ele şi pentru cei din Milano... Mare bucurie ne-ai făcut cu Mioara, c-ai convins-o... Poimâine, vă aduc eu de cu zi cerga mea, că-i mai groasă şi mai moale... – face un gest de prietenie Dianei şi iese.

După terminarea mesei, bătrâna se ocupă singură de făcut ordine; Rodica este luată de braţ de Diana, să fie condusă acasă, dar nu se mai opresc în faţa porţii; „ne facem digestia cu un castron de seminţe, vrei?", insistă Rodica iar Irina, care a mers de mână cu Andrei, vorbind

despre Scufiţa Roşie, scoate un chiot de bucurie şi fuge înainte, să descuie portiţa de intrare în ţarcul păsărilor. Timp de două ore nu se aud decât râsetele copiilor în curte şi crănţănitul seminţelor de dovleac în încăperea mirosind adormitor de la buchetul mare de flori de câmp – „au învăţat băieţii mei să-mi aducă de fiecare dată când revin seara acasă de la muncă” –, printre şoaptele Rodicăi şi ale Dianei – două bune prietene, plutind în calmul confidenţelor făcute cu prea mult drag, aţipind într-un târziu culcate pe aceeaşi pernă mare şi pufoasă, tâmplă lângă tâmplă. Le trezeşte Daniel, venit „să-mi recuperez soţia şi prinţesa, că drumu-i lung şi, cum sunt mulţi tâlhari pe-aici...”

– Să nu-l crezi, Diana. Poate singurul tâlhar e el – îl arată Rodica pe fratele său. Suntem o comunitate unită, altfel n-am rezista câte 3-4 luni pe an sechestraţi aici de zăpadă. Ai să vezi de Sânziene... De Crăciun şi de Anul Nou, dacă sunteţi în ţară, veniţi aici într-un concediu; atunci petrecerea are alt farmec... Ascultă, – o ia pe Diana de braţ cât timp Daniel convinge copiii să lase gâştele în pace – voi când vă reîntoarceţi la Bucureşti?

– La început de iulie. De ce?

– Aş merge cu voi... aşa... un control în plus la un ginecolog bun...

– Rodica! – devine Diana fermă, eliberându-şi braţul, s-o poată privi în ochi. Mâine dimineaţă plecăm la Bucureşti. Dacă nu-i nimic grav, poimâine seară, sau de Sânziene pe la prânz, suntem înapoi. Abia văd dacă şi Viorel a scăpat numai cu o intervenţie laparoscopică...

– Diana, – o ia Rodica din nou de braţ – doar un control în plus... şi-apoi, plăcerea de-a fi cu voi... Copii, – se întoarce spre Andrei şi Irina – hai, pantalonaşii jos, să vă văd funduleţul.

– Nu, că ne-am jucat cu iepuraşii – răspunde Irina mândră. Tot Rică al meu e mai frumos şi mai cuminte.

– O prinţesă are dreptul la ceea ce-i mai bun – confirmă Rodica, apoi o îmbrăţişează lung pe Diana: E chiar aşa plăcut pe deal, sub cerul liber? Anul viitor, în iunie, îl iau şi eu pe Gheorghiţă al meu, c-aş vrea şi a doua fetiţă, că băieţii îşi iau zborul când ai mai mare nevoie de ei...

– Rodica, – devine Diana fermă, iar tonul ei îl face pe Daniel s-o privească mirat; „parcă eşti în amfiteatru”, îi şopteşte, dar Diana continuă nestingherită: Mâine dimineaţă la 7 plecăm. Când ajungem, mergem direct la cabinetul unuia dintre cei mai buni ginecologi, cu aparatură performantă, apoi, dacă totul e bine, trec şi eu pe la clinică – lipsesc, totuşi, de-atâtea zile... aici, semnal la telefon nu am...

– Diana, cum se poate?! Uite colo, pe deal, lângă biserică, prin grădini de-a dreptul, în câteva minute, e primăria...

– Vrei să mergem? – o ia Daniel de braţ pe Diana.

– Eu, oricum, până după Sânziene, nu plec din sat; zău că nu-i nici o urgenţă!... – insistă Rodica.

– Mergem? – arată Daniel Dianei în direcţia primăriei. Poate telefonăm şi-n Franţa...

– Daniel, las-o pe după Sânziene. Oricum, telefonul meu, cu numerele din Paris, e-n bordul maşinii.

Ajunşi în poartă, Rodica întinde lung braţele pe după gâtul Dianei:

– Ţine minte tot ce ţi-am spus până acum; a fost din suflet. Ia uită-te în ochii mei; văd în ei oarece neliniște...

– Mi-ar fi plăcut să te iau mâine la Bucureşti...

– Nu duce grija Bucureştiului. Dacă cineva ar fi avut nevoie de tine, ar fi telefonat la primărie. Fata de la telefon e o nepoată de-a soţului; n-a întrebat nimeni de voi. Iar cel de care ai tu nevoie cu adevărat e aici – îşi arată cu privirea fratele. Irina mi-a povestit că Daniel o va conduce şi pe ea la altar, ca pe Brânduşa. Eu sunt singura din familie care n-am avut nimic împotriva alegerii Brânduşei; i-am văzut când au venit împreună la Adela; m-a impresionat cum le luceau ochii când se priveau – sigur era dragoste! Cei din neamul Adomniţei ştiu să iubească; nu te uita la Maria; a fost cea mai înfocată dintre noi, dar viaţa, greutăţile... vârsta... poate şi... derapajele lui Ion... De altfel, mama zice că Ion este cel mai bun ginere al său; el are grijă de mama mai mult ca oricare dintre noi, fiicele; chiar dacă mama mai rupe câte o coadă de mătură de spatele lui... N-o să regreţi niciodată c-ai intrat în familia noastră, ţi-o jur!

– Eu ce să-ţi jur, Rodica? – îi întoarce Diana vorba, privind-o cu drag.

– Nimic, Diana. Îmi ajunge ceea ce i-ai jurat lui Daniel. Şi să nu uiţi că eu l-am legănat pe Prâslea; îl iubesc la fel de mult ca pe oricare dintre copiii mei...

*

* *

Seara, începe să bată vântul; vijelie în toată legea, fără urmă de nor pe cer; „vin zile secetoase”, oftează Daniel, aranjând în portbagaj

borcanele cu dulceaţă de căpşuni şi peltea de zmeură, anume pregătite de Paraschiva pentru Irina, trimise prin fiica ei cea mare, Angelica, în două coşuri de nuiele agăţate simetric de oblâncul şeii, „că mama se teme să nu rămâneţi fără loc în maşină; bine că n-a apucat bunica să vă pună şi hribi la borcan, că vă trebuia remorca lui nenea Ion", s-a bucurat fata văzând ce loc puţin rămăsese în portbagaj. „Sigur, de Sânziene, va fi senin şi cald", s-a bucurat Daniel, privind cerul. Din cauza vântului, au renunţat la noaptea petrecută iarăşi pe deal; totuşi au ieşit toţi trei în livadă la lăsarea întunericului, s-o îmbuneze pe Irina, „că numai mamei i-ai vorbit de stele; las' că ştiu eu că aţi dormit pe deal ast' noapte".

– Uite că noaptea aceasta va fi toată a ta – îi spune Daniel când aşterne cojocul direct pe iarbă, să poată sta întinşi pe el toţi trei.

Le vorbeşte mult, repetând ceea ce a spus şi ast' noapte; Diana ascultă cu plăcere, iar fetiţa, cu interes, întrebând întruna, până oboseşte şi-şi culcă obrazul pe jumătatea stângă a pieptului lui Daniel, că pe cealaltă îşi culcase demult Diana capul, necăjindu-l mereu ba cu câte un sărut fugar pe cicatricea de pe gât, sub ureche, – „asta ţi-o rezolv eu imediat ce ne întoarcem la Bucureşti" –, ori cu palma dreaptă insinuată abil pe sub curea, să-i strângă din când în când bărbăţia în pumn; „sâc!; ştiu că asta se cere rezolvată de urgenţă, dar acum predai astronomia; n-ai ce-mi face..." „Vezi tu pe naiba când ajungem în pat!" – a ameninţat-o Daniel, dar, odată ajunşi în pat, Diana l-a ţintuit cu umerii în perna mare, ordonându-i: „Să nu îndrăzneşti să ai iniţiative! Noaptea asta ori se rupe ceea ce s-a prins ast' noapte, ori se prinde ceea ce nu s-a prins până acum..." – şi s-a dezlănţuit, dând frâu liber unei nebunii încheiate abia în zori, după ce cocoşul a început să cânte a doua oară.

– Hai să ne îmbrăcăm, totuşi, – spune Diana cu glasul obosit – poate vine Licurici să mai doarmă aici, că eu, sigur nu deschid ochii până la prânz. Şi ai grijă să nu-ţi vadă mama pieptul şi umerii, c-o să mă creadă canibală... De fapt, – murmură ea când îşi culcă obrazul drept pe pieptul lui Daniel – cred c-am fost; niciodată n-am simţit nevoia ca acum, să te devorez... Ştii că femelele scorpion, după împerechere, îşi devorează partenerul? – îl întreabă, sărutându-i cu colţul buzelor pieptul, apoi, când pare să fi adormit, murmură: Eu de ce n-aş fi făcut-o?!

Daniel adoarme şi el, preocupat să-şi ţină în permanenţă braţul stâng încordat, s-o simtă pe Diana dormind pe pieptul lui. Se trezeşte aproape de prânz şi coboară din pat mai grijuliu ca niciodată să n-o trezească pe Diana; până şi apa în baie o manevrează încet să nu facă zgomot; doar la bărbierit, când atinge din grabă cicatricea rămasă de la

cornul ţapului, vrea să înjure, dar îşi înghite vorbele după primul sunet; „ar fi trebuit să sacrific două-trei zile, să stau în secţia Dianei, să mă rezolve”, îşi zice ca o părere de rău; „bine că a hotărât ea c-o va face imediat ce vom ajunge în Bucureşti” şi rămâne minute în şir cu ochii pironiţi în oglindă, visând la croaziera de la începutul lunii septembrie; nu înţelege de ce şi-o doreşte aşa mult, „poate pentru că vom fi doar noi trei; ba eu cred că vom fi patru!”, îşi surâde, amintindu-şi dezlănţuirea de ast’ noapte a Dianei; „doar prima dată am mai avut impresia că nu voi ajunge viu la ziuă; chiar că m-a devorat!...” Păşeşte tiptil, întorcându-se în cameră să se îmbrace, iar înainte de a ieşi, gata îmbrăcat, cu cămaşa încheiată până sub bărbie, să nu-i vadă mama urmele muşcăturilor, se opreşte lângă pat şi stă nemişcat, privind-o fix pe Diana cum doarme – niciodată nu i s-a părut atât de frumoasă!; „şi niciodată nu am iubit-o mai mult...” Continuă să stea în picioare şi s-o privească – „o devorez şi eu cu privirea”, îşi zice îmbătat de plăcere. La un moment dat, când tocmai s-a hotărât să se întindă pe celălalt pat şi să stea s-o privească până se va trezi, Diana deschide ochii încet şi-i surâde:

– Ca să vezi! Ai renăscut din ceea ce-am lăsat nedevorat... Doamne, că frumos mai eşti!... – exclamă , făcând ochii mari să-l poată măsura cu privirea. Niciodată nu mi-ai părut mai frumos ca acum... şi niciodată n-am simţit mai acut nevoia să ţi-o spun... Azi ţi-am spus că te iubesc? O, da – începe Diana să râdă –, ţi-am spus-o ast’ noapte... Hai, sărută-mă şi du-te, că vreau să mai dorm câteva ore. Roag-o pe mama s-o ţină ocupată pe Irina, să nu mă deranjeze, să pot dormi, să-mi refac forţele pentru la noapte, că va fi preludiul la noaptea de Sânziene de mâine seară... – îi şopteşte ca o ameninţare tandră, reţinându-l o clipă după sărutul lung, mai pătimaş ca oricând; îl reţine să-i poată fixa privirea ca într-un ritual păgân de comuniune. Fugi, diavole, că mor cu tine de gât! – îl alungă Diana într-un final.

– Şi ce?! – o necăjeşte Daniel, furându-i încă un sărut. *Voi fi şi-n iad cu tine* – îi şopteşte înainte de a ieşi.

Abia când ajunge în bucătărie, să caute ceva de mâncare, Daniel simte în gură gustul dulceag al sângelui. Întâi se uită în oglindă: i-a fost crestat puţin interiorul buzei de jos. Exclamă imediat fericit:

– Sărut mâinile! Şi micuţei mele prinţese şi împărătesei-mamă.

Îşi sărută mama pe tâmplă, apoi îndoaie genunchiul drept, ca un adevărat cavaler, să poată săruta fetiţei mânuţa dreaptă băgată până spre cot în aluatul din ligheanul aşezat pe un scăunel.

– Bunicuţa îmi face... cum se cheamă?... aaa... colţunaşi. Cu brânză, cu urdă, cu căpşuni, cu afine şi cu cărniţă tocată amestecată cu mărar – termină Irina de enumerat, îndoind pe rând degeţelele mâinii stângi cu care a ţinut ligheanul să nu cadă de pe scăunel. Vin cu mămica pe deal să-ţi aduc?

– Nu. Lăsaţi-o să doarmă. Eu merg în grădină, să bat coasa, dincolo de pruni, să nu se audă, iar când termin, vin să gust colţunaşii, apoi plec să termin cărarea.

Trecând prin cămara de alimente spre ieşirea în spatele casei, îşi toarnă un pahar din damigeana cu ţuică şi-l bea cu sete. În timp ce bate coasa aşezat turceşte pe iarbă, tresare, oprindu-şi braţul drept în aer, cu ciocanul pregătit să lovească oţelul sclipitor: „Prost mai sunt! Nu trebuia să pun gura pe alcool în perioada asta!" Fuge în casă, în cămara cu alimente şi caută oalele cu lapte pus la prins în dimineaţa asta. Bea pe nerăsuflate o oală, „poate mai tai din efectul alcoolului", apoi se întoarce la bătut coasa. Revine în bucătărie, gustă din primele castroane cu colţunaşi, elogiază „priceperea Scufiţei care îşi ajută bunicuţa", repetă rugămintea să nu fie deranjată Diana, ia pachetul pregătit de mama sa şi pleacă la coasă. Nici nu ştie când se înserează; doar se trezeşte că-i tot mai întuneric şi nu mai vede bine iarba din faţa sa, că-ntotdeauna apare vreun muşuroi de cârtiţă, pe care trebuie să-l ocolească, să nu-şi rupă coasa. Către miezul nopţii, porneşte spre casă. Geamurile toate sunt în întuneric; de obicei, la mama lui era o lumină de veghe, măcar candela, să nu se sperie fetiţa dacă se trezea noaptea. În odaia mare, la lumina lanternei, vede farfuriile cu mâncare, din care gustă puţin; pachetul dat de mama sa l-a mâncat abia la lăsatul întunericului; nici măcar nu s-a aşezat pe vreun braţ de fân, ca de obicei; l-a mâncat din picioare, grăbit să reînceapă cositul – pentru mâine dimineaţă i-au mai rămas câteva brazde în poiana de la *Mesteceni*; „păcat!, va trebui să încep chiar cu tufele de margarete tăvălite de mine cu Diana", şi-a spus amuzat, „acolo unde, regina mea zice că şi-a pierdut diploma de medic..." Acum, intrat în baie, sub duş, direct de pe uşa de pe hol, Daniel hotărăşte că mâine va cosi porţiunea din centru, să rămână tinerilor veniţi la petrecere tufele mari de margarete. Îmbracă pijamaua curată, pusă de dimineaţa în dulapul cu prosoapele de corp şi se strecoară în dormitor. La lumina slabă venită de la cerul înstelat de sfară, i se pare ceva în neordine cu patul lat, în care doarme el cu Diana; femeia stă pe cealaltă jumătate, făcută arc – vede cu greu că o ţine în braţe pe Irina.

– Lasă-ne, că abia a adormit – sclipeşte în întunericul camerei privirea vie a Dianei aruncată o clipă spre el.

De sub braţul drept al femeii, arcuit protector peste trupuşorul fetiţei, i se pare ca răzbate un oftat – mai degrabă un scâncet scurt de copil. Se apleacă şi sărută dosul palmei drepte a Dianei, apoi obrăjorul fetiţei. Înţelege că-i prea târziu să mai aştepte vreo reacţie, aşa că se îndreaptă din şale, cu gând să plece să doarmă în camera copilăriei sale, nu înainte de a şopti:

– Somn uşor, scumpele mele! Mâine, când veţi face ochişori, voi fi acasă; mai am doar câteva brazde la *Mesteceni.*

În camera copilăriei sale, îndrăzneşte să aprindă lanterna: patul e răscolit, cum l-a lăsat când a luat cerga să doarmă pe deal. Îşi fixează ceasul de la mână să sune la ora 5 şi se culcă, trăgând peste el doar cerga; „noaptea viitoare vom dormi iar pe deal...” – este singurul gând pe care îl mai are înainte de a se cufunda într-un somn greu, din care îl rupe brutal ţiuitul enervant al soneriei *Rolex*-ului; „să te ia naiba!”, îl ceartă şi-l scoate de la mână, aşezându-l cu grijă pe raftul dulapului din apropiere. Ştie că nu va mai avea nevoie de el; când va termina cele câteva brazde din centru poienei, unde terenul e drept, fără muşuroaie de cârtiţă, numai bun să stea cei veniţi de la oraş, se va întoarce acasă; soarele va fi deja sus, „de-o suliţă”, cum spun bătrânii, iar el va fi adunat în câteva căpiţe brazdele cu fânul zvântat de rouă, „numai bun de luat cu braţul către cei ce-şi vor face câte un culcuş, pe care să-şi aştearnă pătura scoasă din portbagajul maşinii”. Stă o clipă în cumpănă, hotărând în final să se bărbierească totuşi, renunţând la hainele cu care a fost ieri; scoate din dulap o bluză nouă şi-şi îmbracă pantalonii de doc.

– Unde pleci aşa fercheş? – îl priveşte cu drag bătrâna după ce se lasă sărutată pe obraz. Ştii c-a venit Viorel? Ieri, spre seară, a intrat în curtea noastră maică-sa, fericită nevoie mare, mi-a sărutat mâna, apoi pe-a Dianei, care mă ajuta la strâns lenjeria de pe cerdac, unde-o pusesem la soare. În drum era o salvare de-aceea nouă, mare... Diana a fost rugată să meargă până la Viorel, să-l consulte şi ea. Fetiţa a rămas cu mine.; „lasă c-ai să-l tot vezi; acum vine din spital; să nu iei vreun microb”, i-a spus Diana. Peste un timp, când se întorcea spre Bucureşti, salvarea a lăsat-o în faţa porţii – total schimbată; parcă-i murise cineva drag. „Viorel...?” – mi-am dus eu palma la gură. „E foarte bine, slavă Domnului!”, s-a bucurat ea o clipă, apoi a devenit din nou tăcută. Abia la masa de seară mi-a spus ca sora ei nu se mai întoarce de la Paris... „Era mâna mea dreaptă în sala de operaţii”, a oftat şi şi-a luat fetiţa să

doarmă cu ea. Lasă-le, că până s-or trezi, tu vii acasă, dacă zici că mai ai doar la *Mesteceni*. Să coseşti frumos, căpiţele să le faci mici şi dese, că, oricum, fânul acela va fi împrăştiat, să se bucure de el cei ce vin mâine de la oraş...

Daniel ajunge în poiană când se luminează bine de ziuă. Ascute îndelung coasa doar cu cutea înmuiată mereu în teaca de la brâu şi trage o brazdă fără să slăbească ritmul măcar o clipă. Doar când ajunge la drum, se opreşte, îşi şterge transpiraţia de pe frunte şi priveşte firişorul de apă ce desparte poiana de şosea; îl priveşte în neştire; „dincolo de *Răscruce*, la podul de piatră, firişorul acesta venit tocmai din gheţarul de pe vârful muntelui, se va uni cu apa învolburată de peste drum, care se va vărsa apoi în alt pârâu, apoi în altul, care se uneşte cu Bistriţa...” şi urmăreşte în gând traseul până la Marea Neagră; „oricum, nu trece prin Paris, că i-aş transmite Lenei un gând frumos şi întrebarea uşor maliţioasă: *De ce te-ai ferit să mai treci pe la noi înainte de plecarea noastră din Bucureşti*?, dar las’ că, mâine, după petrecerea din jurul berbecului făcut la groapa cu jar, după ce-o voi convinge pe Diana să bea măcar un pahar de vin bun, voi aduce vorba în aşa fel încât să ştiu cine a urcat atunci în pat lângă mine; nu, nu-i corect *să ştiu*; trebuie să fiu sigur c-ai fost tu, Lena...” – se uită Daniel trist la firişorul de apă curgând alene.

– Ba poate că nu! M-aş bucura să fiu sigur c-a fost Diana – spune el cu glas tare, aruncând petalele unei margarete în apa de la picioarele sale.

„De ce n-oi fi aruncat floarea întreagă?! – se miră când ajunge în marginea cealaltă a poienii şi începe o nouă brazdă. Voi face-o când ajung iarăşi la drum; Lena merită şi ea flori de câmp...” – dar, preocupat să-şi şteargă îndelung transpiraţia de pe frunte cu batista înmuiată în apa limpede şi rece de la marginea drumului, uită de fiecare dată când ajunge la capătul brazdei. A socotit greşit aseară; nu crede că va termina înainte de-a fi soarele sus, aproape de ora 10. Florile se cosesc greu, mai ales tufele de margarete iar în pâlcurile de sânziene intră cu atenţie; anul trecut a tăiat un şarpe; nici atunci nu-l luase pe Leu cu el, să-l lase să se joace prin iarbă, să sperie toate vietăţile.

Soarele s-a ridicat deja. Fără brazda pe care o începe acum, crede că va mai trage încă una. Apoi, în câteva minute, va aduna tot fânul cosit în căpiţe mici – „câte perechi de îndrăgostiţi se vor bucura de el!...”, îşi zice, simţindu-se invadat de o bucurie stranie, dublată de un început al unei dureri născute din gelozie, „sau, poate, din invidie”, îşi

zice tresărind: „Ce-a fost asta?!” Claxonul se aude din nou. Departe, în drum, vede *BMW*-ul crem. Înfige coada toporâştii în pământ, cum a învăţat că trebuie lăsată coasa, ca să nu se accidenteze cineva în tăişul ei, pune teaca plină cu iarbă umedă şi cutea lângă toporâşte şi porneşte de-a dreptul prin iarba înaltă spre drum. Diana a coborât de la volan; e îmbrăcată în rochia cea mai bună a ei, „cu care a venit şi la biserică”, şi-şi duce mâna stângă la ochelarii mari de soare, să-i potrivească mai bine pe nas; „cu ăştia era şi-n holul căminului, când a venit prima dată la mine...”

Daniel se opreşte chiar pe malul firişorului de apă:

– Sărut mâinile! Bună dimineaţa!, deşi-i aproape amiază – încearcă el un surâs, derutat de poziţia dreaptă, „ca în amfiteatru”, a Dianei. Unde pleci? – întreabă cu glas domol, învăluit de grijă; ceva îl face să simtă cum se îneacă.

– Plec – vine răspunsul scurt, sec, răsturnând dintr-o dată universul în sufletul tânărului rămas pe malul celălalt al apei.

O clipă, Daniel nu vede în faţa ochilor decât cerul înstelat, pe care nu se mai mişcă nici o stea. Chiar şi soarele i se pare că a încremenit în înaltul cerului. Doar în faţa sa, femeia şi-a ridicat încet braţul stâng, a prins rama ochelarilor între degetul mare şi vârful indexului, ridicându-i pe cap, mai sus de frunte.

– Diana, – încearcă Daniel să rupă tăcerea, vorbind fără noimă – ai condus singură prin defileu... Nu ţi-a fost frică?

– Frică?! De ce? Am privit doar înainte... – vine răspunsul simplu.

Ochii lui Daniel cad o clipă în jos, către firicelul de apă; se teme că s-ar putea prăbuşi de pe mal în adâncul apei devenită lată, adâncă şi învolburată. „Styx, ori Rubicon?!”, se cutremură el, ameţit de ideea că stă pe malul unuia dintre cele două ape mitice[1].

– Ascultă, Daniel! – aude vocea fermă a Dianei. Înţelege că trebuie să plec.

– Păcat! Nu vei fi mâine aici... La noapte, noaptea de Sânziene, nici vorbă... – spune tânărul pe un ton calm, dar încărcat de tristeţe. Oricum, îţi vom povesti eu şi Irina...

– Tu nu înţelegi că plecăm?

[1] Styx = unul dinte cele 6 fluvii ale Infernului, care separă lumea viilor de lumea morţilor, numit şi *râul urii*; Rubicon = râul trecut în forţă de Cezar, când a pus capăt regimului republican în Roma.

– Amândouă?

– Amândouă.

– De tot?

– De tot.

Ochii lui Daniel scapă din mirajul apei late, adânci şi învolburate şi se ridică prompt, căutându-i pe ai Dianei. Femeia se uită undeva, spre munte. Nu-şi mai spun nimic. Şi nici măcar nu par deranjaţi de tânăra care se apropie, ducând în mâna dreaptă o geantă sport, iar pe braţul stâng, un fâş din acelea de pe vremuri, bun să te apere de ploaie; pare o elevă neajutorată, rătăcită pe un drum de ţară.

– Bună ziua! Sărut mâna, doamnă! – se aude vocea ei melodioasă, de adolescentă întârziată. Mai este mult până la primăria Valea Domniţelor? Mă iertaţi că zâmbesc, dar numele mă face să... Ăsta pare mai mult drum de tâlhari...

– Domnişoară, – preia Daniel iniţiativa, arătându-i cu braţul întins – acolo, clădirea de lângă biserică... Pe drum, îs câţiva kilometri – defileu, drum de tâlhari... Glumesc – încearcă el un surâs. Dac-o luaţi de-a dreptul, cel mult un kilometru... Dar staţi! – face Daniel un semn categoric, apoi arată spre căruţa cu doi cai care se apropie la trap. Aurele, opreşte! – îi strigă tânărului care mână caii. Du-o pe domnişoara până la primărie, te rog!

– Eu am invitat-o la ieşirea din târg, dar a preferat un camion care s-a dus după buşteni, ca să meargă pe jos de la *Răscruce* până aici – sare tânărul sprinten din căruţă s-o ajute pe fată să urce alături de el în scaunul căruţei.

– Aurele, domnişoara vrea la primărie – îi strigă Daniel. Vezi că primarul e la judeţ, să-i invite pe şefi să vină mâine. Caut-o pe contabilă.

Trapul cailor pe drumul pietruit şi zgomotul apei învolburate venit de dincolo de maşina crem – „ca un unt de calitate”, îşi aminteşte Daniel cum a caracterizat-o cândva; „când?, a fost adevărat, sau fantezia mea a luat-o razna?!” – acoperă tăcerea instalată între el şi femeia din faţa sa; „cine-i doamna aceasta atât de rece, cu privirea ca de gheaţă?!... Trebuie să fiu tare!”

– Diana, draga mea, – se aude şoptind fără voia lui, ca în momentele de mare tandreţe – ce-i cu tine? Ştiu că vestea rămânerii doamnei doctor Magdalena la Paris... Mi-a spus mama că...

– Este şi asta, într-un fel... – pare vocea Dianei că face o concesie. Magda a anunţat că se căsătoreşte cu Philip, care a divorţat deja; francezii au o procedură urgentă de separare prin notariat... E

problema ei! – devine vocea Dianei fermă. Am bănuit întotdeauna că-ntre ea şi Philip... Nu asta-i problema. Vezi că inelul familiei *de Bocage* ţi l-am lăsat pe raftul bibliotecii; e-al tău; l-ai plătit cu moneda de argint. Mamei i-am spus că a apărut o problemă de urgenţă; că trebuie să plec să operez un caz greu în străinătate; va înţelege în timp că nu mă mai întorc; vei încerca tu să gestionezi situaţia cum crezi că-i mai bine; ştiu c-o vei face; poţi spune orice...

– Ascultă, Diana! – ridică puţin tonul Daniel. Ce-mi ascunzi? De ce pleci aşa, pe nepusă masă? Ce anume te-a insultat sau supărat?

– Nimic.

– Poate... că am exagerat, plecând mereu pe deal, la coasă... viaţa mai aspră de aici... lipsa electricităţii... obiceiurile... comportarea celor din familie...

– O, Doamne, cum îţi închipui?!

– Atunci? Spune ce-mi reproşezi.

– Tocmai! – vine răspunsul apăsat al Dianei, care îl strânge în spate pe Daniel. Nu mi-ai dat niciodată prilejul să mă supăr cu adevărat pe tine; mi-ar fi fost mai uşor acum să te las... să plec!

– Unde?

– Cum unde?! – tresare Diana, iar ochii ei îi înfruntă pentru prima oară pe-ai lui Daniel; „Doamne, ce goi sunt!", se sperie tânărul. Înapoi – îşi completează femeia răspunsul pe un ton ferm.

– Noi doi, Diana, – încercă Daniel s-o îmbuneze – stabiliserăm un *înainte*... Vrei să ţi-l repet? Accept orice corectură vei face... Dar nu aşa; nu te pot ţine în picioare cât vom vorbi. Uite cât fân proaspăt cosit avem... – încearcă el o glumă.

– Isprăveşte! – răsună ordinul Dianei, iar Daniel are din nou impresia că obrazul femeii a devenit urât, respingător, parcă ar fi fost opărit cândva; „stai că-ţi arăt eu ţie!... Cred că te-ai trezit cu fundu-n sus astăzi..."

– Ascultă, Diana; vezi apa asta? – arată el firişorul de la picioarele sale. În familie, când încercăm să ne punem de acord, să ne rezolvăm problemele – oricum, s-a amânat orice discuţie pe mai târziu, de poimâine încolo –, mi se spune Micul Cezar. Închipuie-ţi că trec Rubiconul – arată degetul lui în jos, către firişorul de apă – şi te iau în braţe... Îţi poţi închipui ce se va întâmpla?...

– Nu trebuie să-mi închipui – surâde trist Diana; „Doamne, frumoasă-i!", o soarbe cu privirea Daniel, rămânând încremenit locului, s-o poată admira. Ştiu, Daniel! – continuă glasul domol al doamnei din

faţa sa şi simte cum pluteşte deja în alte sfere, pe aripile fericirii. Ştiu ce va urma. Dar trebuie să ştii şi tu că vei rămâne cu mine pe cap toată viaţa.

– Asta şi vreau!

– Dar nu ştii că vor fi zile când îţi voi mânca sufletul, că-ţi voi reproşa că nu m-ai lăsat să mă întorc la el, acum.

– O, Doamne, iar el?! – face Daniel un gest disperat. Pentru a câta oară? – întreabă, calmat deja, hotărât să n-o înfrunte pe Diana, speriat c-o poate îndârji inutil.

– Definitiv – vine răspunsul rostit încet, dar ferm. Ieri mi-a arătat actul semnat de Eulalia la Consulatul Român din Mexico City. Divorţul este ca şi pronunţat.

– Şi de ce-ai hotărât atât de prompt să te întorci la el? Refuz să cred c-a venit până aici într-o maşină de salvare ca să-ţi dea ultimatum.

– Este cel care m-a ajutat să ajung ceea ce sunt.

– Spre cinstea lui! Că, la umbra stejarilor, nici măcar plantele agăţătoare nu cresc.

– Este tatăl Irinei.

– Mai mult decât mine? Ia hai s-o întrebăm pe fetiţă.

– Dar îl iubesc! Îl iubesc!! – ţipă scurt, cu disperare Diana.

– Poftim? – tresare Daniel ca trezit din somn.

– Aşa-i cum ai auzit. Păcat că n-ai înţeles asta mai demult, când, în toiul vreunei discuţii, îmi scăpau expresii ca *Mituş al meu, dragul de el*... Toate acestea trebuiau să-ţi fi dat de gândit.

– Toate acestea mi s-au părut fireşti, exprimând eleganţa sufletului tău. Am admirat că ştii să-i porţi respectul cuvenit. Chiar ţi-am dat de înţeles, iar acum ţi-o spun deschis, că nu l-aş fi lăsat să fie absent din viaţa Irinei. Doar nu-ţi închipui c-aş fi fost vreodată în stare să îndrăznesc să-ţi sugerez, măcar!, să nu mai lucrezi cu el... Diana, nu suntem sălbatici; uşa noastră i-ar fi fost deschisă. La nunta Brânduşei, dacă n-ar fi plecat să se culce, l-aş fi provocat să stăm de vorbă mai mult; măcar să-i mulţumesc pentru că, prin doamna Magda, m-a ajutat să intru în audienţă la preşedintele Tribunalului...

– Termină, te rog, termină odată! – îşi duce Diana palmele la frunte, clătinând capul a disperare. Dumnezeule!... De ce mă chinuieşti, întinzând atât de mult pelteaua?!...

„Pelteaua...” – la auzul acestui cuvânt, Daniel simte cum devine brusc rigid: corpul întreg i-a înţepenit; doar ochii şi-i poate mişca în cap, măsurând-o pe femeia din faţa sa, care continuă să se zbuciume:

– De ce-mi faci despărţirea şi mai grea? – îi aude vocea disperată. De ce nu înţelegi că trebuie să mă întorc la el? De ce nu accepţi că...?

– Diana! – o întrerupe vocea fermă a lui Daniel, făcând-o să-şi ridice privirea, să-l înfrunte; obrazul femeii a devenit şi mai frumos „Doamne-Dumnezeule, de ce nu-mi dai putere să păşesc peste *Styx* şi s-o iau în braţe?!, să-i spun că ea a fost zeiţa mea când mi-a jurat iubire aici, prin simplul gest de-a trage de volan în dreapta... Vrea să devină muritoare de rând încălcându-şi jurământul?!... – gândeşte Daniel o clipă, impresionat de umbra fricii, pe care o ghiceşte cum se zbate în ochii atât de dragi cândva; „de ce nu pot păşi peste...?! Ce prostie, să gândesc că apa asta e *Styx*-ul...", îl fulgeră gândul, îndurerându-l; se stăpâneşte şi continuă: Nu-mi cere să înţeleg, dar să şi accept; e prea mult pentru mine – şi pentru că-şi dă seama de ascendentul asupra Dianei, continuă: Văd că fetiţa nu-i în maşină. Ai gândit foarte bine: te duci la Bucureşti, hotărăşti în linişte, iei decizia pe care o vei considera cea mai bună şi revii după Irina când ai în buzunar certificatul de căsătorie cu domnul Trifescu. Promit să...

– Cum îndrăzneşti să-mi pui condiţii?! – îl înfruntă Diana. Fetiţa va pleca acum, cu mine! De-aceea am şi oprit: să te rog să mi-o aduci, că s-a ascuns.

– Altfel, n-ai fi oprit? – întreabă Daniel.

– Şi te mai rog ceva – continuă Diana, parcă nici n-ar fi auzit întrebarea. Şterge din memoria telefonului numerele mele de telefon; tot ce-i legat de mine!, să nu-ţi vină ideea vreodată...

Daniel se teme că nu va mai putea să se mişte; chiar şi ochii îi stau fixaţi pe chipul Dianei; „asta e tot?! Da... Ea spune că a fost o peltea..."

– Imposibil – se aude răspunzându-i cu calm. Chiar de-aş vrea să şterg, nu pot; telefonul e-acolo, în colţul cel mai îndepărtat al portbagajului.

– Voi şterge eu şi-l voi pune în coletul cu care îţi voi trimite tot ce mai ai la mine.

– Voi spune la poştă să returneze orice colet venit de la Bucureşti pentru mine.

– Dar mai ai la mine...

– Ceea ce am *la tine* – accentuează el cuvintele – nu-mi poţi returna vreodată printr-un colet.

– Ascultă, nu m-am oprit aici să facem jocuri de cuvinte.

– Ce ne-am fi făcut fără jocurile de cuvinte?! – întreabă Daniel ca un reproş. Nici măcar finalul cărţii aceleia cu doctoriţa ginecolog n-am apucat să ţi-l dau să-l citeşti... apoi să-l fi modificat...

– Nici nu mă interesează!

– Pentru că-l repetăm şi noi, aşa cum este scris; e soarta romanelor bune, să nu le poţi schimba finalul.

– Dacă-ţi închipui că mă mai poţi juca din cuvinte, amintiri, ori alte de-astea, te-nşeli! – răsună vocea gravă a Dianei; „exact ca-n amfiteatru", acceptă cu tristeţe Daniel. Să-ţi fie clar – şi-ţi dau cuvântul meu de onoare! –, n-am a-ţi reproşa nimic. Celorlalţi, nici atât. Păcat că nu mi-am putut lua rămas bun de la nimeni.

– Ştiu. La voi în spital, nu se spune *la revedere!*

– Plec, pentru că aşa am hotărât – continuă Diana nestingherită –, pentru că aşa trebuie! – accentuează. Iar înainte de despărţire, vreau să-ţi mai spun doar atât: pentru liniştea mea, a fetiţei şi – evident – a lui Mituş al meu, nu cumva să îndrăzneşti vreodată să mă cauţi; îţi interzic să îndrăzneşti să încerci s-o faci! Nici măcar *din întâmplare* să nu se *întâmple*; contez pe onestitatea ta; nu mă face să regret că te-am cunoscut. Lasă-mă să-mi gestionez viaţa cum cred eu că-i mai bine. Cum trebuie! – adaugă cu fermitate.

Daniel simte că s-a înmuiat; „ce-i cu femeia asta?! N-o pot lăsa să plece aşa... ca de la casă pustie..."

– Diana, ce-i cu tine, ce s-a întâmplat? De ce nu stai să discutăm ca doi prieteni? De ce refuzi să te mai sprijini pe vreo amintire, ori, vorba ta, pe *alte de-astea*? Nici tu nu ştii de ce pleci: că-i mai bine, sau pentru că trebuie?

– Te rog să-mi aduci fetiţa! Tu ştii unde se ascunde.

Vocea tot mai fermă, dar şi poziţia rigidă a Dianei îl lovesc din plin pe Daniel, împietrindu-i sufletul; „crezi că eu nu pot juca la fel de tare?", o întreabă în gând, înfruntându-i cu calm privirea.

– Bine, ţi-o aduc. Dar, înainte, voi pune şi eu nişte condiţii. Eu nu-ţi interzic să îndrăzneşti să încerci. Dimpotrivă, te rog s-o faci. Îmi poţi returna cele câteva bunuri fără valoare rămase în casa ta doar dacă mi le aduci tu. Oricând! Suntem o familie de oameni civilizaţi; îţi vom respecta hotărârea luată şi vei fi, mai precis, veţi fi!, bineveniţi oricând; veţi fi primiţi ca oaspeţi de onoare mereu, fără pic de reproş ori de resentiment. Cât despre noi doi, începând de astăzi, până anul viitor de Sânziene la ora 24, poţi reveni în orice moment; voi avea tot timpul la mine, la gât, alături de cruciuliţa din aur de la Ierusalim, inelul plătit cu

ultima monedă de argint a străbunei mele. Ţi-l voi pune în deget şi vom porni *înainte*, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, indiferent de cum va trece peste noi anul acesta. Ţine minte: Sânzienele sunt şi la anul, ca în fiecare an, tot pe 24 iunie. Şi-ţi jur că până la anul nu ne va alunga nimeni de aici!, chiar dacă Zavate ori altul ca el va veni cu toată Jandarmeria Română. Iar eu te voi aştepta. Nu uita: 24 iunie, ora 24! – îi hotărăşte. După... Nu mai ştiu ce va fi după.

Sfârşind ceea ce avea de spus, bucuros în adâncul sufletului că a putut să se abţină – „am şi eu orgoliul meu; e cazul s-o ştie şi această doamnă, care nici măcar n-ar fi oprit dacă nu se ascundea fetiţa" –, Daniel mai rămâne o clipă cu privirea spre femeia care şi-a coborât pe nas ochelarii de soare – „nici măcar nu vrea să ne mai privim în ochi..." – şi, calm, se întoarce, pornind spre stâncile din spatele casei sale; are mersul elegant, acelaşi deprins demult, când îşi impusese să aibă ţinuta elevului venit de la Liceul Militar. Se simte ca un general plecat de unul singur să dea cea mai grea bătălie; „cum să mă despart de fetiţă, obligând-o să plece împreună cu mama sa?!..."

Intră în peşteră, Peştera *Odihna Tâlharilor*, şi merge până în capătul ei, unde se vede lumina puternică intrată pe *horn*. Pe prichiciul săpat în piatră, ca o bancă lângă zidul drept, sau ca un pat într-o celulă de închisoare, Irina stă aşezată turceşte, cum a găsit-o de atâtea ori stând pe pătucul ei de la cămin; stă cu iepuraşul ţinut strâns la piept, ca pe un prunc. Nici măcar nu-l priveşte pe Daniel; se uită doar în ochii iepuraşului, în timp ce-i mângâie urechiuşele. Cu gesturi molcome, de om obosit, oftând scurt, ca o răbufnire de durere, Daniel se aşează lângă ea. Nu spune nimic; doar stă. Într-un târziu, mângâie şi el urechiuşele iepuraşului; uneori, şi dosul palmei fetiţei, strângând-o câte puţin, ca o încurajare.

– Ştiu de ce-ai venit – rupe fetiţa tăcerea. Mi-a spus mămica aseară. I-am promis că nu plâng. Ştiu că trebuie să mergem la tata Mituş; el este tatăl meu, aşa cum nenea Gheorghiţă este tăticul lui Vălătuc şi nenea Ion, al Mioarei şi... toţi ceilalţi tătici. Dar dimineaţă, când am auzit cum mămica o minciuneşte pe bunicuţa că trebuie să plece de urgenţă să opereze în altă ţară, am fugit şi m-am ascuns aici. Voiam să te mai văd o dată, să te întreb dacă pot să-l iau pe Rică la Bucureşti, să fie prietenul meu.

– Sigur că-l poţi lua; este al tău – îi răspunde cu drag Daniel, răsuflând uşurat. Mergem?

– Şi nu te superi că mă întorc la nenea bătrânul? – întreabă fetiţa, coborând de pe prichici.

– Nu-i mai spune aşa. El este tata Mituş.

– Mămica mi-a spus că ne oprim acolo unde este leagăn, să mâncăm alivence. Îmi promisese şi bunicuţa că-mi face astăzi. O săruţi tu pe bunicuţa din partea mea?

– Sigur c-o sărut. Vrei să te iau în spate? – întreabă Daniel când ies afară din peşteră.

– Tăticule, sunt fetiţă mare – îl ceartă Irina. Dă-mi mânuţa. Mămica mi-a promis că ne oprim şi la mormântul Măriucăi, fetiţa aceea vitează. Acolo unde am mâncat alivence, ne întâlnim cu tata Mituş, că ne aşteaptă să mergem împreună. Crezi că el o să-l iubească pe Ricã?

– Sigur. El va iubi tot ce iubeşti tu.

– Şi pe tine?

– Pe mine de ce?

– Ai spus că va iubi tot ce iubesc eu. Pe tine te iubesc mai mult ca pe Ricã.

Daniel simte că se îneacă. Se apleacă de mai multe ori să rupă câte un fir de iarbă rămas întreg în urma coasei. Lângă el, parcă înţelegându-l, fetiţa merge în tăcere; doar îi caută mereu mâna, să se ţină de ea, strângându-i cu putere degetele.

– Tăticuuuu'... – se opreşte ea şi ridică privirea spre ochii lui Daniel –, dar tu mi-ai promis că mă duci şi pe mine la braţ, ca pe Brânduşa, în biserică...

– Tu ştii că eu îmi respect promisiunile.

– Şi când am să te mai văd?

Clipe în şir, Daniel tace, lăsând-o pe Irina să alerge prin iarba necosită din jumătatea dinspre mesteceni, cu iepuraşul în braţe, rupând cu mâna liberă câte o floare.

– Astea să le dai bunicuţei din partea mea – îl roagă, vrând să-i ofere buchetul, dar se răzgândeşte şi fuge să aşeze buchetul lângă coasa înfiptă în pământ, care străluceşte ameninţător. Vreau să ai mâinile libere, să mă iei în braţe, să-mi dai un pupic dulce la despărţire – ar vrea să se alinte Irina, dar tonul ei sună fals. Nu mi-ai spus când te mai văd – pare că-l ceartă fetiţa când ajung pe malul firului de apă ce desparte drumul de câmpul cu flori.

– Într-o zi cu soare şi cu multe flori de câmp – îi răspunde Daniel.

Priveşte spre maşină: Diana stă la volan, cu ochii ţintă înainte; „oare îmi va arunca măcar o privire la despărţire?", se întreabă Daniel. „Dacă da, îi fac un semn să mai aştepte şi mă duc la portiera ei. Ducă-se dracului de orgoliu! Cu braţul stâng trecut pe sub genunchi, dreptul peste umeri, s-o pot lua pe sus, o voi scoate din maşină şi o voi săruta – ştiu că-i place să sărute. Pe urmă, să hotărască ea!..."

Se apleacă, o ia pe Irina în braţe şi o ridică până ce fetiţa îşi lipeşte guriţa de buzele lui. „Doamne, ce-i cu mine?!", se cutremură, simţind sărutul fetiţei – „aproape ca al maică-si..." Îi sărută vârful nasului, apoi fruntea şi, surâzându-i ca o încurajare, ori ca o mulţumire pentru sărut, se apleacă şi o lasă jos dincolo de firul apei ce mărgineşte drumul.

Fetiţa îl strânge mai bine pe Rică în braţe şi pleacă agale, dar mândră, spre maşină; trece prin spatele ei, deschide portiera din dreapta-spate şi urcă. Din cauza soarelui care se reflectă în lunetă ca într-o oglindă, ochii lui Daniel nu pot zări dacă fetiţa face vreun semn. Totuşi, palma lui se ridică în aer şi se mişcă de câteva ori într-un gest prietenesc de rămas bun.

În faţă, Diana pare că a înţepenit cu palmele aşezate corect pe volan, ca un şofer începător, şi cu privirea fixă înainte. Totul pare încremenit – „hai, Diana, te implor, aruncă-mi o privire!", dar femeia pare stană de piatră. „Măcar fă un gest!..." – nimic!... Şi, pe nesimţite, maşina începe să ruleze – mai tare, tot mai tare... La un moment dat, încetineşte brusc, parcă s-ar fi înecat, virează stânga, face o buclă pe toată lăţimea şoselei – „vino, iubito! Jur că te duc în braţe de-a dreptul până acasă, cu Licurici adunând flori în urma noastră, cea mai originală domnişoară de onoare. Îţi voi pune mai întâi în deget inelul *de Bocage*, apoi, după ce ne-om cununa... vom înapoia inelul lui Philip, să-l ofere soţiei, frumoasa Lenuş – cum i-a zis la un moment dat în noaptea de Înviere –, pentru că aşa-i corect; e semnul trăiniciei familiei *de Bocage*; Magda este totuşi sora ta, măcar pentru că i-ai ţinut biberonul şi-ai legănat-o când era mică...", se umple Daniel de fericire –, dar maşina şi-a îndreptat botul spre înainte, începând să ruleze – întâi încet, apoi mai tare, tot mai tare, până prinde viteză şi se pierde ca o nălucă după primul cot al şoselei.

Rămas locului nemişcat, Daniel priveşte în urma BMW-ului, fără să mai înţeleagă ce-i cu el aici; stă ca o statuie pe malul firului de apă rece şi cristalină, firişor coborât de sus, din vârful munţilor. El

continuă să stea stană de piatră, statuie lovită în creştetul capului de soarele torid, oprit în înaltul cerului.

– Nici Styx, nici Rubicon... – se aude şoptindu-şi, anume parcă să întregească zgomotul pârâului de dincolo de drumul pietruit, cu denivelări pe alocuri, de-a lungul căruia îi rămâne pierdută privirea; „trebuie s-o aştept! Sigur se va reîntoarce..."

- EPILOG -

– Te omor, Daniel; când ajung acasă, te omor! – ţipă Diana în telefon. Dacă nu-mi ştii cele 5 pagini ca pe o poezie, te omor! Îţi tai toate mingile, tot echipamentul – tot! Gata, nu se mai poate: cobor milităria din pod. Până la vacanţa de vară, îmi ştii jumătate de *Anatomie* ca pe *Tatăl nostru*! Irina mi-a spus că erai deja la fotbal când a plecat ea de acasă – nici măcar la şcoală... Durere de cap!... Las' că-ţi dau eu ţie durere de cap! Să te culci seara devreme, nu să-mi stai pe net cu toţi neisprăviţii... Am terminat! – hotărăşte şi depărtează telefonul de la ureche, să-l poată privi, să-i atingă ecranul în punctul de închidere. Lua-v-ar naiba de telefoane! – înjură că n-a atins punctul corect. Ce mi-o fi trebuind mie sofisticatele astea?!... Şi tu de ce mustăceşti? – o ia la rost pe Magda, care a pregătit ceştile cu espresso, dar nu se hotărăşte să le pună pe birou; stă cu ele în mâini ca o chelneriţă rătăcită printre mese.

– Şi nu te superi?

– De ce?

– Dacă-ţi spun de ce zâmbesc.

– Spune odată! Şi dă-mi cafeaua aia că adorm din picioare.

– Ai rostit numele prohibit – continuă Magda să surâdă, retrăgându-se, parcă ar apăra cele două ceşti de furia Dianei.

– Te-ai scrântit, soro, ce-i cu tine?! Ce nume am interzis eu? Când?!

– Acum 14 ani, când m-am întors din Franţa...

– Da?! Şi de ce surâzi abia acum?

– I-ai spus lui Adrian Daniel.

– Eu?! Eşti... – îşi flutură Diana palma pe la tâmplă. Cum i-am zis?! – tresare, uitându-se speriată spre Magda.

– „Te omor, Daniel; când ajung acasă, te omor!" – repetă Magda surâzând; imediat însă ia un aer grav, pune o ceaşcă în faţa Dianei pe birou, lângă un vraf de acte, apoi, atentă la ceaşca din mâna sa, păşeşte încet spre fotoliul de masaj aşezat în colţul încăperii. Mă dor şi pe mine picioarele. Doctorul Arbore mi-a zis să le ţin noaptea ridicate pe o pernă.

– Dacă ţi-a spus asta, înseamnă că-i un doctor prost – hotărăşte Diana, privind absentă pe fereastră. Poftim?! – tresare, întorcându-se către Magda. Cum am spus?

– Cine aude ce bombăni tu!... – face Magda un gest de respingere. Eşti frântă. Mai bine te-ai duce acasă.

– Acasă pe naiba! Trebuie să trec pe la Municipal; m-a rugat mai înainte fosta mea colegă Alexandra – mi-am şi notat aici, arată câteva cuvinte scrise lăbărţat pe o coală albă –, aceea salvată de noi când eram dincolo, în spitalul vechi... peritonită... adusă de fii-sa, o copilă; acum, copila a ajuns prim-balerină şi şi-a scrântit piciorul înainte de premieră, habar n-am ce premieră. N-o pot refuza; am fost colege până-n anul patru iar acum, vara, de câţiva ani încoace, Alexandra îmi trimite 2-3 borcane cu dulceaţă de cireşe amare – buuună, ca pe vremuri... – rămâne Diana cu privirea pierdută în gol. Ca pe vremuri... – repetă ca pentru sine. Am să mă duc – oftează –, ce să fac?, s-o pun pe picioare pe... Izabela, parcă o cheamă; s-o pun în două-trei zile, că Irina a luat deja bilete la premieră. Apoi... acasă... – oftează Diana, privind în gol pe fereastră. Aici, spital... acasă, spital...

– Acasă? Ce spital?! – pare Magda surprinsă.

– De nebuni... – oftează Diana din nou. Credeam că odată cu moartea lui... dar a trecut deja un an şi ceva... E-aşa de... totul!...

– Ce tot murmuri acolo?!

– Poftim?! – tresare Diana, revenindu-şi; surâde, jucându-se cu ceaşca de cafea din mâna sa. Auzi? Au fost trei cazuri urâte azi; multă bătaie de cap... Ce zici de-o plimbare cu maşina?

– Cu tine? Eu cu tine?!

– Da. Au înfrunzit copacii. Viorele nu cred că mai sunt la Cernica; poate lăcrămioare...

– La Cernica?!

– De ce nu?

Magda se apropie de ea, îi pune palma pe frunte, apoi se retrage clătinând capul a surprindere:

– Măcar de-ai fi avut febră... Pariez că nici nu mai ştii care-i ieşirea din Bucureşti spre Cernica. Mai bine mi-ai spune ce-a fost bâlba aceea în sală, când să-l începi pe ultimul; s-au speriat toţi...

Diana tace; s-a întors către fereastră şi continuă să cerceteze cu privirea aglomerarea maşinilor în parcare:

– Şi doar i-am spus lui Mituş că-i nevoie de parcare subterană... „Mai bine facem încă două etaje", imită ea spusele soţului. Pentru cine, dacă pacienţii nu-şi pot parca maşinile?... Ăştia de-alături, cu service-ul auto, au zis că ei nu mai vând, ca să ne extindem. Am mână liberă să negociez cu ei dublul preţului zonei, dar nu vor...

Magda tace. Aşezată comod în fotoliul de masaj, porneşte programul pentru pulpele picioarelor, apoi îşi aminteşte de telefonul mobil:

– Na, că-l ţin cu sonorul suprimat... c-aşa a hotărât marea şefă...

– Nu ţi-e ruşine să comentezi?! Ce, intrăm în sală să stăm de vorbă la telefon?!

– Ce-i asta?! Patru apeluri nepreluate... – vorbeşte Magda de una singură, atingând febril cu vârful indexului ecranul telefonului. Bună, scumpa mamei! – spune în franceză imediat ce apelul ei este primit. Am fost în sală cu Diana, trei operaţii grele. Evident, scumpo, şi lungi; mai înainte am ieşit; doar ce ne-am făcut o cafea. Cum?... Suntem bine, scumpo, toţi suntem bine; termină cu... O fi de la vreme, scumpa mamei; ştiu că la voi plouă. Culcă-te şi tu mai devreme... Sună-l pe tăticu' la clinică; nu pe mama-Odette; ce să ştie un chirurg?!

– Taie, scoate, aruncă, închide la loc... – murmură ironică Diana în româneşte, plimbându-se pe lângă fereastră. Ce poate şti un măcelar de ce-o doare capul pe-o tânără de 16 ani... Ia întreab-o, măcar e frumos?

– Cine, ce spui acolo?! – se supără Magda, aruncând o privire bătăioasă Dianei.

– Cel pentru care o doare capul... – precizează Diana cu subînţeles.

– Ei... Diana; când e prea obosită, are chef de glume – spune Magda în telefon în franceză. Cum?!... Bine, scumpa mamei. Vorbeşte şi cu mama-Odette. Lasă bazaconiile astea; vei fi văzut vreun film de-ăsta, american, cu monştri; sensibilă cum eşti... Aaa, ai citit... Te sărut, scumpo! Noi suntem bine. Da, toţi. La prânz, Irina-i la cursuri, ţine telefonul închis. Cine?! Mai înainte a vorbit Diana cu el; tocmai a venit de la fotbal. Nu, el tot n-are mobil, că nu-i dă voie Diana; ar sta de vorbă toată ziua cu colegii. Dacă te face tocilară, nu-i mai răspunde un timp la e-mail-uri. Pedepseşte-l. Trece-i adresa în *spam*. Aaa, vrei totuşi să corespondezi... Te reconfortează... Evident!... – surâde Magda cu subînţeles. Lasă că-l cert eu cu prima ocazie, când merg cu puştoaicele la Diana. În fond, e verişorul tău... Pa, scumpul mamei piţigoi! Tare mi-e dor să te aud: *maman Lenouche, qu-est que ça pitzigoy*? Nu-ţi mai pot spune să te uiţi în oglindă, c-ai să vezi o porumbiţă... Sărut-o dulce pe mama-Odette...

– ...şi mai ales pe tăticul... – spune Diana în româneşte.

– ...şi pe tăticul – continuă Magda nestingherită. Sigur, şi din partea Dianei, cu mult drag – adaugă. Pa! – şi închide.

– Din partea Dianei, cu mult venin, ca de obicei – precizează Diana, plimbându-se nervoasă pe lângă fereastră. Nu mai pune fetiţa în situaţii penibile. Philip ştie cât mi-e de drag... – îşi flutură ea braţul prin aer. Nu-l iert nici moartă pentru ceea ce ţi-a făcut acum 14 ani... Ce-i cu Odile?

– S-a culcat înainte de prânz, că astăzi n-a mers la şcoală, are de pregătit o lucrare la Latină; s-a trezit de la ora 5, că are spor dimineaţa, apoi a vrut să mai doarmă puţin la prânz şi a sărit din pat plângând. I-a sunat pe-ai ei; sunt bine; apoi a sunat la noi... Adevăru-i că şi pe mine mă doare capul...

– Mie-mi spui! Credeam că nu o mai termin pe ultima. Niciodată nu mi s-a mai întâmplat să scap bisturiul din mână...

– Şi eu... am, aşa, o stare proastă... – o ţine Magda pe-a ei. Abia aştept să plecăm în vacanţă: Caraibe!... – face ea un gest larg cu braţele. Îl las pe Sergiu cu puştoaicele la plajă, că mie nu-mi prieşte soarele, iar eu mă închid într-o cameră de hotel să dorm continuu. Sau stau pe balcon şi citesc; balconu-i chiar lângă plajă. Tu când pleci?

– Imediat ce iau copiii vacanţa mare, am plătit deja.

– Le-ai spus, s-au bucurat?

– Închipuie-ţi... – oftează Diana cu tristeţe. Sunt mari; au alte priorităţi... mofturi! Dar le-am hotărât: împreună, altfel nu mai vedeţi un leu de la mine!

– Şi la ce te-ai oprit?

– Capitalele baltice, vasul Empress, categoria lux, cabină cu balcon. Las copiii de capul lor; că au de toate pe vas, chiar şi piane, vreo câteva, pentru Irina; sală de sport pentru... eu voi sta pe balcon, în şezlong, să privesc marea... Am auzit că-n Nord, dacă ţii în mână o bucată de pâine, o îngheţată sau... orice, de mâncare, pescăruşii se reped şi ţi-o iau din zbor...

– Cu plecare din Copenhaga, nu? – întreabă Magda pe un ton uşor ironic.

– Da, avion până la... Ia stai, ce vrei să spui?! – se sperie Diana.

– Nimic – saltă Magda din umeri. Soro, dar noi nu mai mâncăm astăzi?

– Nu, nu! Ce-ai vrut să spui?

– Toate croazierele din Nord încep la Copenhaga. Faceţi şi Marea Nordului sau numai Baltica?

– Şi fiordurile, *traseul vikingilor*; douăzeci de zile. Cred c-am să dorm pe săturate. Iau şi manualul de *Anatomie*, să-l ascult zilnic pe Adrian. Pe Irina o las cu-ale ei: lupi, cerbi, iepuraşi, o vrăjitoare – a citit tot ce s-a scris despre vrăjitoare; credeam c-a luat-o pe urmele *divelor* astea nebune, care îmbogăţesc vrăjitoarele, dar... Mai nou, se chinuieşte cu un urs... citeşte totul despre urşi... O las în ale ei – asta-i!... Douăzeci de zile pe vas, cred că nici n-o să ne vorbim – steie cu bazaconiile ei! Tu?

– Eu?! – se arată Magda cu degetul oarecum nepăsătoare. Tot cu bazaconii, dragă. Eu mi-am cumpărat o tabletă şi-am umplut-o cu cărţi cumpărate online. Am găsit şi *Viaţa la second hand* a lui Cătălin Andrei Păduraru, nu-ţi aminteşti? Ce te uiţi aşa mirată la mine? Senatorul CAP-one...

– A, da; venise la noi cu propunerea unei clinici private de implanturi şi chirurgie reparatorie... – îşi aminteşte Diana, începând să râdă. Mituş al meu l-a întrebat dacă are ceva de reparat sau de prelungit. „Da... Ştiu că sunteţi de elită; poate mai atrageţi şi alţi plasticieni...” – a răspuns Păduraru pe un ton firesc, dar a lăsat-o în coadă de peşte. Mituş a insistat, vădit insinuant: „Putem şti ce? Hai, doamnele – a arătat spre

noi – sunt colegele mele; pentru noi, medicii, orice organ este la fel de important.” Şi-atunci, Păduraru, cu aerul lui sobru, dar elegant – adevărat politician; nu degeaba ar fi avut şansele cele mai mari la Preşedinţie –, a răspuns: „Nasul, domnule academician. Când voi ajunge Preşedinte, voi da un decret prezidenţial prin care să oblig la lungirea nasului pe oricare politician care a minţit cu neruşinare în campanie.” Păcat c-a intrat în curba aceea în viteză. Au rămas, totuşi, în urma lui nişte legi drastice contra paradisurilor fiscale, o piesă de teatru şi un roman...

– Am auzit de curând că un critic literar a adus argumente imbatabile că romanul lui Păduraru ar fi fost scris de-un profesionist, Mihai Vlădeanu, fostul lui purtător de cuvânt în campania pentru parlamentare. Ştiai?

– La ora asta nu mă interesează să ştiu decât când vine Anuţa de la bucătărie cu prânzul ăla copios, că am o foame de lupoaică, dar am şi de semnat actele astea... – arată Diana vraful de hârtii de pe masă, ca o invitaţie subtilă adresată Magdei să plece.

– Eu mă duc în sala de mese; vreau să-mi tihnească – vorbeşte Magda încet, ca pentru sine. Mai trec apoi o dată prin rezerve să văd operaţii şi plec acasă; ai mei şi-au făcut bagajele; eu... abia m-am programat la *Femina Beauty Salon*; zău că vreau măcar să mă aranjez şi eu mai... N-am mai trecut pe la un salon de-o veşnicie. Nu vrei să mergi şi tu?

– Pentru cine?! – surâde trist Diana. Hai, fugi, că am de lucru.

– Pa! Sărută-i pe-ăia mici.

– Sărută-i tu. Cu Adi sunt în plin război civil, ai ascultat doar; l-am declanşat deja; de la tat’ su a moştenit ceea ce mi-e mie mai urât: fotbalul. Măcar Mituş al meu, în facultate, a jucat fotbal de nevoie, portar; ca sportiv, avea masa gratuită. Adi al meu nu visează decât să bage goluri. Iar cu Irina am ajuns la armistiţiu: s-a mutat la mansardă, unde a stat tat’ su ultimii trei ani, pân’ la moar... te... – pare Diana încurcată.

– N-a stat în Mexico City?! – devine Magda interesată.

– Înainte, dragă, a stat... – precizează Diana. Mituş adora să stea singur la mansardă. Acum, fiică-mea. A terminat de antifonat toată mansarda, s-a mutat şi-şi vede de ale ei.

– Numai tu nu-ţi vezi de ale tale – o priveşte Magda cu reproş.

– Ce vrei să spui?! – ridică Diana privirea din acte.

– ...S-o umileşti... – clatină Magda capul ca un om îndurerat. Biata de ea, abia a îndrăznit să-mi spună; şi ştii că-i plăcea să mai vină pe la noi, să se joace cu puştoaicele mele...

– Magda, – ridică Diana tonul, devenind fermă – te rog să mă laşi să-mi gestionez singură situaţia din familie! Să te văd eu când puştoaicele tale, ajunse mari, vor pleca de acasă seară de seară. Când am aflat că Irina mea intră în blocul *Yanis*, am crezut că turbez; numai moşnegi şi babe acolo. E drept, mulţi foşti; alţii, notorii prin prezenţa lor în media, ori de-ăştia, milionari de carton, ahtiaţi după prospături. Ultimul lucru pe care i l-aş tolera fetiţei mele...

– ...care va împlini acuşi 23 de ani... – intervine Magda.

– ...este s-o ştiu cu vreun moş, ori, pe ascuns, cu vreunul căsătorit! – decretează Diana. Şi zici c-am umilit-o urmărind-o?! – se aprinde ea. Stai să-ţi spun ce mi-a făcut când mi-a zărit maşina parcată lângă Centrul Cultural: a venit, a deschis portiera, m-a luat de mână forţat şi m-a dus la intrarea în bloc. A format un număr la interfon şi a spus: „Doamna Sia, mămica ar vrea să vă salute. Vă rog să-i deschideţi”, şi m-a condus până la lift. Bătrâna muziciană a umplut paharul: „Chirurgiţo, deocamdată, ceea ce face Irinel e fericirea ei. Las-o să fie fericită. Poate că şi noi am avut fericirea noastră cândva, dar nu ne-am meritat-o, că... Şi eu şi tu ne-am vândut sufletul; eu, pianului; tu, bisturiului. Ori... fără suflet...” – şi m-a condus de braţ până la uşă. Asta-i! Ştii că n-am acces la mansardă; „vă interzic să-mi tulburaţi universul!”, a hotărât Irina şi a pus yală intrării. Uneori, după miezul nopţii, când e foarte linişte, am impresia că aud cum cântă... Mereu aceeaşi temă! Uneori, dimineaţa, aruncă o pungă plină de ştime la tomberon.

– Lasă-mă să stau de vorbă cu ea.

– Chiar te rog! Vino diseară sau mâine; oricum, înainte de-a pleca în Caraibe... că la întoarcere, n-o să vă mai săturaţi de povestit... Poate-o convingi pe Irina mea să mai stea de vorbă cu doamna Aurelia... măcar câteva şedinţe...

– Nu mi s-a părut c-ar avea nevoie, dar... Dacă nu astăzi, că-s prea obosită, mâine, că tot n-avem sală, dorm la voi. Îmi iau şi puştoaicele, că ele adoră să-l asculte pe Adi; abia n-o să mai fim deranjate; îl ştii pe Adi: când mă prinde la voi singură, stă numai de gâtul meu.

– A simţit că-ţi face plăcere – spune Diana încet, ca o confirmare, atentă doar la acte.

– Asta aşa-i – zâmbeşte Magda. A, stai să vezi: nu ţi-am spus că puştoaicele mele, la şcoală, s-au lăudat la colege că au un verişor care va ajunge mare fotbalist; ce vrei?, aproape 14 ani... – râde Magda, gata să iasă pe uşă.

– Fotbalist!... – face Diana un gest disperat. S-o creadă el! Să vezi ce chirurg scot eu din Adi al meu!... – ameninţă, lovind cu palma în vraful de acte. Pe Irina am scăpat-o din mână, că începuse Mituş... că... de fapt... Doamne, ce greu ne-a fost! Trei ani...

– Acu'-mi spui?! Atunci, nici dracu' nu putea sta de vorbă cu tine – ca de piatră, robot! Să stai trei ani, să-l aştepţi să revină din Mexic, să moară în patul lui...

– Magda, te rog!... Şi-aşa mă doare capul...

– Pe mine, inima. Te-ai întrebat cum m-am simţit când m-ai ţinut departe de finuţa mea şi de Adişor, care nici măcar nu-mi mai zâmbea? Trei ani – rupţi de lume!

Diana tace, privind îndelung în fundul ceştii de cafea, parcă ar vrea să-şi ghicească viitorul.

– Magda, – şopteşte într-un târziu – hai s-o lăsăm pe altădată... e mult de spus şi mult prea grav... Acum... sunt...

– Evident, ai de lucru... – face Magda un gest ironic, îndreptându-se spre uşă.

– Stai, stai; unde pleci? – se precipită Diana, renunţând la acte. Vreau să te rog ceva... Am o idee... – începe ea să zâmbească. Dar nu mi-o lua în nume de rău... Ştiu că Odile a ta şi Adi... cum să zic?... se tachinează. Poate se plac – 16 ani, cum e mai.... dar şi mai... Ea, oricum, din câte-mi spui, e cu picioarele pe pământ... M-aş bucura să-l atragă spre Medicină. Te rog, mai fă un espresso! Ce nesimţită *clavicola* asta!... – bate Diana cu palma într-un document din faţa sa. Ia uite-aici! – îi întinde dosarul. Citeşte-l, că fac eu cafeaua.

Liniştea se aşterne în cabinetul spaţios, cu dulapuri înţesate cu cărţi şi reviste de Medicină, un birou anume pentru calculator şi terminalele aferente, canapea din piele naturală pentru consultaţii, sau pentru orele de odihnă ale Dianei, biroul ei de şefă de clinică, încărcat de dosare, nelipsitele fotolii din piele aşezate faţă în faţă lângă măsuţa din faţa biroului, planta ornamentală din colţ, două uşi cu cheie ale unui dulap încastră în perete, televizorul agăţat alături, numai bine să poată fi privit de la birou şi fotoliul de masaj din colţ. Magda citeşte cu atenţie dosarul. Diana a terminat de aşezat ceştile cu cafea pe farfurioarele frumos ornate cu motive arabe aurite – „cadoul primit de la patroană",

îşi surâde ea ironică – şi se apropie de Magda, care îi face un semn hotărât să n-o deranjeze până nu termină de citit şi ultima pagină.

– Ramadanul mamei ei de balabustă! – explodează Magda. Vrea să ne bage pe gât ce-a înlocuit la clinica din Madrid. Până şi eu, la cabinet, am un ecograf mai bun, de ultimă generaţie.

– Ssst!... – se repede Diana şi-i pune palma la gură. Dacă suntem ascultate?!

– Şi ce?! Am înjurat-o de Paşte... de Paştele lor, sau ce-o fi ăla. Mi se rupe! Şi-aşa, vreau să denunţ contractul. Tu nu-ţi dai seama că, fără noi două...

– Şi cu ce-mi cresc copiii? Hai, că Irina... de la anul... dar până atunci vrea un pian mai bun... Vila trebuie întreţinută... Dar Adi?... Pensia de urmaş, după taică-său...

– Ştiu! – se înfurie Magda. Nu-i nevoie să mai baţi şaua; e de zece ori mai mică decât pensia soţului meu. Te-am rugat, după moartea lui Mituş, să trecem la oricare clinică de stat; dacă nu curge, picură. Aici – totul, pe chitanţă!; grosul îl ia... cine să-ţi mai dea ceva, când aici o zi de spitalizare costă cât...?!... Şi ea vrea să mai aducă un second hand... Vorba lui CAP-one: suntem o ţară la second hand... Auzi, – schimbă Magda tonul, mulţumind print-o înclinare a capului pentru cafeaua pusă de Diana pe colţul apropiat al biroului – te-am mai auzit o dată, de mult, spunând *clavicola*... De ce-o porecleşti aşa pe doamna Fatma?

– „Doamna Fatma”! – ridică Diana braţele exasperată, plecând spre fereastră.

Impresionată neplăcut de gestul Dianei de a-i întoarce prompt spatele, să se poată apropia de fereastră, să-şi bea cafeaua privind cu interes elicopterul care pare să dea târcoale clădirii, Magda opreşte masajul picioarelor şi trece în unul dintre cele două fotolii din piele, purtând cu grijă farfurioara cu ceşcuţa pe ea, să n-o verse.

– Nu ştiu ce-i cu mine astăzi – o aude pe Diana vorbind cu glasul scăzut până spre şoaptă –, a început când m-am apucat de-al treilea. Mi s-a făcut rău când l-am văzut cu faţa în jos... Cineva – cred că Porumbiţa, de-aceea am şi trimis-o la sala 4 – mirosea a usturoi; întâi am crezut că-i arsenic...

– Parcă-ţi plăcea să mănânci – îşi aminteşte Magda. Şi astăzi ai comandat ostropel la cantină...

– Nu ştiu! – saltă Diana din umeri. Atunci, mi-a picat rău. Şi de-atunci, sunt... Am şi ţipat la Adi al meu... Dar nu mai merge cu duhul blândeţii; nu mai pot, sunt la capătul puterilor. Pe Irina am scăpat-o; o să

moară de foame cu muzica ei. Trebuie să pun şaua pe Adrian – chirurg îl fac!

– Du-te acasă.

– M-aş duce, dar când ştiu ce mă aşteaptă... Nu mai suport; mă obsedează că trebuie să-i tai tot: echipament, mingi... Sunt aşa tulbure!... Te rog, n-o mai amesteca pe Odile în... Mă fac de râs. Nici la toamnă, dacă Odile vine în România, nu vreau să se vadă cu Adi al meu... Mereu în compania celorlalţi băieţi pe stadion, golănaşul meu...

– Diana! – izbucneşte Magda în râs. Jură că nu vrei să fii bunică de pe acum!... Stai, stai cuminte, face un gest de stăvilire cu palmele când o vede pe Diana cum se apropie de ea încruntată. Întâi şi-ntâi, copiii ştiu că suntem surori. Sper că nu ţi-a trecut prin cap să le vorbeşti de testul ADN – rămâne secretul nostru! Şi-apoi... Ia loc, soro! – o invită autoritar, arătând insistent celălalt fotoliu. Odată şi-odată, va trebui să le spunem. Adi nu-i un copil rău. Decât s-o ştiu pe Odile vânată de... Parisu-i plin de tentaţii, oricât ar fi ea păzită de părinţi...

– Eşti nebună?! – sare Diana în sus. Cum poţi gândi aşa despre Odile?! Se cunoaşte că n-ai crescut-o tu...

– În schimb, aceea pe care ai crescut-o tu şi-a pus yală la mansardă – izbucneşte Magda cu o ciudă evidentă în glas. Bine, bine... – încearcă să calmeze atmosfera – promit să stau de vorbă cu ea... măcar câteva şedinţe cu doamna Aurelia... deşi... – „nebuna cred că eşti tu”, îi spune în gând.

Un timp, în încăpere se aude doar zgomotul ceşcuţei cu cafea lăsată încet pe farfurioară – mâna Magdei o alintă îndelung, urmărind cu vârful degetelor motivul floral aurit:

– De fapt, e-un citat din Coran; ceva asemănător cu *Poruncile* lui Moise. Astea-s ceşti de ceai... Ale mele le-au luat puştoaicele; le-au dus la şcoală unor colegi musulmani să le traducă – ceva ca în *Evanghelie*... Auzi? – începe Magda să râdă – ce, nu ţi-ar plăcea să ne încuscrim? Fiica mea şi-a lui... şi-a lui Philip, cu băiatul tău şi-al lui Mituş... – se lasă ea pe spate privind visătoare tavanul. Dacă nu s-or căsători acum, tineri, crezi că mai apucăm să ne jucăm cu nepoţii?...

– Dacă tu crezi că golănaşul meu...

– Termină! – loveşte Magda biroul cu palma. Cum ai vrea să se poarte la 16 ani? Ca un academician de 75? Scuză-mă!... – încearcă ea să împrăştie tensiunea instalată. Mai ascultă şi părerea mea... Adrian nu-i chiar... Cred că-i mai mult un aer de frondă... Uite, de mult ţin să-ţi spun: când a fost la ziua puştoaicelor mele, a spus un banc... uşor frivol,

dar cu haz... Moş Teacă al meu – că aşa s-a comportat atunci, ca un veritabil Moş Teacă – l-a admonestat. Până la încheierea petrecerii, pe bietul băiat nu l-am mai auzit decât „da, domnule", „da, doamnă" – auzi!, mie, „doamnă", care nu eram pentru el decât „draga mea Lenuş", sau „mătuşica mea frumoasă"... Mi-a fost aşa o ciudă pe Sergiu!... Şi-aşa mult mi-a plăcut de bietul copil!...

– Normal! Doar ţi-a plăcut şi de taică-său – vine replica ironică a Dianei, care, sesizând reacţia Magdei, îi strigă: Jură că n-a fost nimic între tine şi Mituş al meu.

– Iar?! Babă nebună! – sare Magda din fotoliu, măturând cu dosul pumnului drept ceşcuţa şi farfurioara din faţa sa.

Trece fără să-i pese peste cioburile de pe jos şi se opreşte la uşă, cu mâna pe clanţă:

– Stai dracului în „clinica lui Trifescu" până cazi şi tu sub masa de operaţie, nu numai bisturiul din mâna ta! Muziciana are dreptate: voi, chirurgii, sunteţi duşi cu sorcova; starea voastră de bine este în sală, măcelarilor! Să-i spui patroanei să se şteargă undeva cu contractul meu. Să-ţi lase şi ţie un colţ de hârtie să te ştergi, că doar tu, de-acum 5-6 ani, de când ţi-a predat Mituş volanul, că pe el l-a apucat dorul de Mexico City, tu tai şi spânzuri aici, în numele „doamnei Fatma". Am să las totuşi, la registratură cererea de demisie... – coboară Magda tonul. Treizeci de zile înainte... Oricum, după concediu – salut! Mi-ajunge cabinetul propriu. Babă nebună ce eşti!... – şopteşte ea din nou şi iese trântind uşa.

– Aşa-mi trebuie, dacă ţi-am întins mâna când te-ai întors din Franţa pe jumătate nebună... Bine măcar că ştiu că nu-mi eşti soră, să mă tem că vreun copil de-al meu... – vorbeşte Diana de una singură, potrivindu-şi cu gesturi mecanice ochelarii pe nas, atentă la actele pe care le citeşte.

Uşa se deschide încet şi intră secretara, purtând pe palme platoul de inox, acoperit cu un capac înalt şi ţuguiat ca o cupolă de biserică, de sub care răzbate mirosul plăcut de ostropel.

– Acolo – arată Diana masa calculatorului. Anuţa, adună şi cioburile – face un semn spre mizeria de pe jos.

După plecarea secretarei, lasă totul şi se ridică, întinzându-se până-şi aude spatele trosnind. Merge la chiuvetă şi se spală îndelung pe mâini, apoi, inspirând cu o reală plăcere, se apropie de platoul cu mâncarea comandată. De pe sală se aude cum liniştea este spartă de o

serie de paşi apăsaţi, ca de militar în misiune, însoţiţi de vocea plină de rugă a Anuţei:

– Domnule, vă rog!... Nu puteţi intra aşa la doamna profesor...

Uşa este deschisă cu violenţă, iar în cabinet intră un tânăr tuciuriu, îmbrăcat în combinezon de pilot, cu casca pe cap. Firul de contact al căştilor audio flutură pe lângă umărul său, cu microfonul tras mai jos de bărbie. Mâinile îi sunt pline de sânge, iar pe faţă are urme de degete; doar ochii îi sunt vii, injectaţi de durere. Pe combinezonul negru de pilot se disting petele mari de sânge închegat.

– Doamna profesor, eu... – încearcă să se scuze Anuţa, dar tânărul o împinge afară şi închide uşa.

– Doamnă, uitaţi-vă la mine... – se apropie tânărul cu pas şovăielnic, implorând: Vă rog!...

– Lasă-ne! – strigă Diana Anuţei, care a băgat capul pe uşă.

– Doamnă... eu... poate vă mai amintiţi... Vă rog! – face tânărul un pas hotărât, se întinde peste birou, trage sertarul şi aruncă înăuntru un plic destul de gros, scos în ultimul moment din sân: Zece mii... Îl purtăm mereu cu noi... vorba şefului, poate poliţiştii de la circulaţie şi-au pus aripi... că-mi place să zbor cu viteză... – încearcă el un zâmbet; imediat redevine precipitat: Sunt Viorel, trebuie să v-amintiţi! Acum 17 ani m-aţi salvat... m-aţi dus la spitalul din târg, apoi aţi chemat salvarea...

Diana scapă din mână capacul mare cât o cupolă, care face un zgomot de clopot dogit. Se apropie de tânăr speriată:

– Dumnezeule, ce-i cu tine, omule?! Ce-ai păţit?!

– Nu eu. El.

– Care... el? – întreabă Diana, căutând pe nevăzute, cu mâna tremurândă, marginea biroului, să se sprijine.

– El, doamnă. Când am ajuns, era într-o baltă de sânge, cu ursoaica deasupra; abia l-am tras şi l-am dus la elicopter. Îmi spusese să-l aştept în poiană... De unde să ştiu ce avea de gând?! Îi dădeam naibii pistolul meu, că am unul ascuns... Doamne-fereşte, sunt obligat să mă las la sol în vreun loc pustiu...

– Cu... cu.... cum? – reuşeşte cu greu Diana să întrebe. Vrei să spui că l-ai adus pe...?

– Da, doamnă. Aşa mi-a spus odată; eram în Deltă şi băuserăm o sticlă de vodcă... ne era frig şi se înnoptase, nu mai puteam zbura... „Dacă mor, lângă tata – mi-a spus. Dacă mai suflu, la ea; ştii unde, clădirea cu heliport pe acoperiş...” Mi-a arătat-o odată, când cerusem

aprobare de survol peste partea asta de Bucureşti... Acum, n-am mai cerut; poate rămân fără brevet... dar cui îi mai pasă! Fără el...

– Ascultă, omule, – devine Diana stăpână pe sine – unde l-ai dus?

– Au venit mai mulţi cu o targă...

Diana se repede la uşă şi iese în grabă, urmată de tânărul pilot, care o întreabă:

– Doamnă, eu pot să...? Măcar să urc în elicopter, să mă identific la dispecerat, că m-oi trezi somat de vreun avion de vânătoare...

– Du-te, du-te! – îi face Diana un semn şi intră spre sălile de operaţie. Olga! – ţipă la o asistentă. Telefon doctoriţei Axinte să se prezinte urgent la sală. Urgent! Indiferent unde este!

Uşile mari, batante se dau în laturi; Fănuş Grigorescu, un medic bătrân, vrea s-o oprească:

– Cine i-a aprobat să-l aducă la noi?!

Diana loveşte cu genunchiul o altă uşă batantă – „Paştele mă-si! – înjură – iar nu mai merg senzorii" – şi intră în sală. În faţa ei, pe targă, ceva nedefinit: haine, sânge şi răni deschise, pe care sângele a început să se închege. Degetul Dianei face semne precise. Pune şi ea mâna pe un foarfec şi taie cracul drept al pantalonului, să-l poată scoate de pe trup. Se roteşte apoi în jurul tărgii. Face alte semne precise asistentelor care se ocupă de pregătirea pacientului; nici măcar nu poate vorbi; doar într-un târziu, după ce examinează trupul gol, sfârtecat, ordonă:

– Loredana de la Oftalmologie să vină urgent, să-i vadă ochiul. Chemaţi-l şi pe Pruteanu de la Urologie, să oprească sângerarea; atât, s-o oprească! – arată degetul ei spre mijlocul năclăit în sânge.

Imediat intră la duşuri şi începe să se pregătească. Uită să-şi pună pampers, se întoarce de la uşă, constată cu bucurie că are pe ea chiloţii potriviţi, apoi îşi spală mâinile din nou. La intrarea în sală este oprită de Magda:

– Ce-i cu urgenţa asta? Ce te-a apucat?! Sunt atâţia colegi prezenţi... Grigorescu-i de gardă, Pruteanu este încă în clădire...

– Consideră că nu te-am rugat niciodată ceva mai... – se uită Diana cu pioşenie în ochii ei. Te implor, sor-mea!...

– Diana, uită-te la mâinile tale! – se sperie Magda. Niciodată n-ai tremurat aşa.

– Te rog intră în sală cu mine! Ia în buzunar o seringă cu benzedrină. Dacă observi că mă clatin, mă-nţepi imediat! Pe răspunderea mea! Te implor!

După câţiva paşi, se opreşte şi strigă:

– Doctoriţa Axinte! – iar când Magda, speriată de-a binelea, a ajuns în faţa ei, o priveşte insistent, de aproape, şi-i şopteşte apăsat, ca o ultimă ameninţare: Dacă mi-l scapi, jur pe copiii mei că nici tu nu ieşi vie din sală!

Magda a înlemnit. „Cine-i?", întreabă pe o asistentă grăbită să ducă în debara coşul cu hainele tăiate. „Nu ştie nimeni. Un elicopter... neanunţat...", i se răspunde şi rămâne din nou singură. Ordinul Dianei a speriat-o. Se pregăteşte cât poate de repede şi intră în sală – tocmai se aştern câmpurile peste trupul curăţat de sânge. Zăreşte doar rana de la frunte până sub maxilar, trecând peste ochiul stâng. Pieptul i-a fost acoperit iar la mijloc vede ceva confuz; „i-a fost sfâşiat sexul; bietul om!", suspină Magda şi-şi intră imediat în rol, preocupată de anestezierea accidentatului, care nici măcar nu geme; doar inima îi mai bate. Când şi când, Magda aruncă privirea spre Diana: o vede uitându-se în tavan, să numere camerele de luat vederi, dacă sunt toate în funcţiune; încă mai stă cu braţele îndoite şi i se observă degetele tremurând. „Soro, abţine-te! Nu mai fi tu primadona operei!... Uită-te cum îţi flutură palmele..." – îi strigă în gând şi vânează momentul când să se repeadă şi s-o ia de braţ, s-o scoată din sală, strigând celorlalţi să se ocupe: „Uitaţi-vă la ea! E extenuată... şi nebună!" Dar n-are curaj; palmele tremurânde ale Dianei au hipnotizat-o. „Gata?" – vede privirea întrebătoare a Dianei aruncată ca un ordin spre ea. „Închipuie-ţi că da!... – clatină Magda capul afirmativ – dacă mai am ce anestezia...", adaugă pentru sine odată cu înăbuşirea unui oftat, după ce aruncă o privire monitoarelor. Palmele Dianei se lovesc între ele, ca o primă mişcare a unei explozii de aplauze. Cu ochii măriţi de surprindere, Magda vede palma stângă a Dianei întinsă ferm către medicul de dincolo de masă în timp ce indexul mâinii drepte s-a îndreptat pieziş, arătând instrumentul de care are nevoie. „Nu pot să cred! De piatră să fi fost şi poate că ar mai fi tremurat puţin..." În sală domneşte o linişte stranie. Ca niciodată, se aud numai şi numai ordinele scurte, voalate de mască ale Dianei. Până şi aparatele nu mai scârţâie când sunt aduse deasupra locurilor unde intervin mâinile Dianei. Roata din stânga a microscopului a uitat să mai şchioapele în mers iar telecomanda ecranului coborât din când în când în faţa ochilor Dianei funcţionează corect. Nimeni nu are iniţiative; doar se răspunde prompt gesturilor Dianei. Singură, ea, Magda pare dirijor şi executant. „Ne-o fi trimis doamna Farma vreun ministru arab sfârtecat de vreo mină..." – gândeşte, pipăindu-şi buzunarul, să se convingă că seringa cu

benzedrină este la locul ei. Dar Diana continuă în acelaşi ritm; nici măcar n-o întreabă din priviri pe Magda dacă mai poate prelungi intervenţia. „Pentru un ministru, oricare ar fi el, sora mea nu s-ar fi jurat pe copii; n-are nimic mai de preţ", îşi spune Magda, înţelegând că, totuşi, e „cineva mult prea important pentru sora mea" şi-şi zice că nu poate greşi; tot ce-a mai învăţat în cei trei ani cât a stat în Franţa şi toată experienţa de dinainte şi de după îi sunt acum aliate în lupta cu lunecarea spre moarte a celui întins pe masa de operaţii. „Închipuiţi-vă că-n faţa voastră, pe masă, este cel mai drag, cel mai scump om de pe pământ..." – vorbele lui Mituş îi răsună abia acum în cap ca un ordin, „dar mai ales ca o îmbărbătare", îşi zice ea, privind pe furiş ceasul digital al unui aparat din apropiere: „Au trecut deja trei ore!... Unde-o fi ajuns?" Lângă ea, simte câte o adiere de liliac – e semn că Diana a început să transpire; „numai de nu s-ar prăbuşi!...", îşi pipăie Magda din nou buzunarul cu seringa pregătită. Degetele Dianei par că brodează obrazul celui accidentat; a rămas de rezolvat doar buza de jos. „Sexul? I l-o fi tăiat de tot?!" – se întreabă Magda, aruncând privirea peste spatele încovoiat al surorii sale; „câţi pumni am dat eu în copilărie în spatele ăsta, când mă obliga să stau în clasă şi să învăţ, în timp ce fetele celelalte se jucau pe afară!..." La mijlocul celui de pe masă, de sub câmpul pătat cu sânge, se zăreşte furtunul sondei urinare – „slavă Domnului!, înseamnă că mai are doar burta..." Ochii Magdei caută iar ceasul digital. Aparatul şi-a terminat rolul şi a fost împins departe, să nu mai încurce echipa care rezistă cu stoicism. Doar când şi când, ca o umbră, câte cineva iese pe furiş din sală şi se întoarce cu palmele ridicate, semn că a luat alte mănuşi după ce s-a spălat şi dezinfectat pe mâini. Descoperă că şi aparatul ei de oxigen are un ceas digital, dar n-a fost pornit vreodată; funcţionează doar cronometrul: au trecut deja cinci ore şi zece minute. „Ce bine că n-am băut toată cafeaua!" – se bucură Magda, amintindu-şi ceaşca şi farfurioara aruncate de braţul ei de pe masă; şi-a dat drumul în pampers doar o dată, puţin, în urmă cu două ore; Diana încă mai *broda* rana de pe obraz; „bietul om! Va arăta ca un pirat..." Degetele Dianei fixează mai bine în nări legătura la oxigen şi lipeşte de gura bolnavului capătul unui furtun băgat între dinţi, pentru umezirea limbii. Imediat, ajutată de doctorul Pruteanu şi de o asistentă, Diana începe să bandajeze capul, dar se opreşte înainte de a ajunge la maxilar; face semn să se menţină totul aşa; ea se preocupă de burtă. Când termină, peste vreo oră, se întoarce la maxilar.

– Lena, mai rezistă un sfert de oră?

O clipă, Magda nu-şi dă seama că Diana i s-a adresat; nu-şi aminteşte să-i mai fi spus în ultima vreme Lena; de când s-a întors din Franţa, când vrea s-o alinte, Diana o strigă Lenuş; a aflat că Philip îi spunea *Lenuche*; începuse să-i spună şi ea – Lenuş, pe româneşte –, mai mult ca o tachinare; uneori ca un reproş că nu era vehementă, să acţioneze pe toate căile, să-şi recapete fetiţa, lăsată la divorţ lui Philip. Crizele de zbucium tot mai dese ale Magdei, dorul după micuţa Odile, îl disperau chiar şi pe Mituş, care părea mai tot timpul cu gândul în altă parte – „academician; deja e-n Olimp", şopteau cei din jur. Fuseseră contactaţi toţi marii avocaţi, foşti colegi de bară ai Eulaliei, dar Magda refuza în ultimul moment să semneze deschiderea procesului de recuperare a fetiţei; „lăsaţi-mă să mă ocup de gemene", sfârşea ea orice nouă colaborare cu vreun avocat. Cazon până-n măduva oaselor – tocmai fusese înaintat la gradul de general cu trei stele –, Sergiu achita onorariul avocatului şi-şi cerea scuze în numele soţiei. Micuţele Alina şi Adina deveneau din zi în zi raţiunea majoră de-a trăi a Magdei; şedinţele de psihoterapie cu doamna Aurelia deveniseră tot mai rare, iar drumurile ei în Franţa, să mai stea cu Odile, tot mai distanţate şi numai de o zi-două, timp în care vorbea la telefon continuu cu cele două bone angajate şi cu Sergiu, „a treia bonă şi cea mai de încredere", îl alinta Magda pe soţul ei trecut în rezervă imediat după ultima avansare. Acum o vede pe Diana aşteptând răspunsul său.

– Sigur, sigur! – îi confirmă.

Observă că Diana se ocupă de o cicatrice de sub maxilarul stâng; „unde, la cine am mai văzut eu aşa ceva?!", se întreabă Magda, simţindu-se cuprinsă de un fior straniu; urechile ei percep o muzică ciudată, are sentimentul unei mari bucurii, cum n-a mai avut de mult, poate din primii ani când s-a întors din Franţa, când îi plăcea să-şi roage finuţa să-i cânte *Frumoasa morăriţă*; „nana, tu vezi mereu în mine un copil..." – şi era obligată să asculte *Sonata lunii* cu ochii închişi; „numai aşa se ascultă, nana mea dragă; uită-te la murdăriciul meu scump cum doarme; închide ochişorii imediat ce eu încep să-i cânt *Sonata lunii*; nu mai vrea legănat..." Îmbătată de plăcere, uitând pentru o clipă unde se află, Magda zâmbeşte larg acestei amintiri, simte miros de usturoi – „au servit şi alţii ostropel la cantină" –, şi, speriată, deschide ochii: „la naiba!, sor-mea şi-a găsit să rezolve şi cicatricea aceea veche de când lumea!... Soro, trezeşte-te şi tu! Cu, sau fără aia, tot ca dracul va arăta... Dacă va mai apuca zorii..." – oftează Magda. „Oricum, trebuie să ţi-l scot viu din sală, să n-am probleme..." – hotărăşte, revenind complet la

realitate – „m-oi gândi altădată la cicatrice şi voi rechema în auz *Sonata lunii* când voi bea în tihnă o cafea pe balconul hotelului de lângă plaja din Jamaica; voi citi şi voi asculta muzică – marea mea plăcere, că altele, în afară de îmbrăţişarea scumpei mele Danielle, când trag o fugă la Paris, o zi-două, şi dorm cu ea în pat, necăjind-o să poată rosti corect câteva cuvinte în româneşte şi serile când puştoaicele mele tăbărăsc pe mine să le las să-mi doarmă de o parte şi de alta... vorba lui Omar Khayam: *Ce clipe ca acestea în viaţă-ţi mai rămân?*, poate, doar, bucuria gândului că Danielle va veni la toamnă şi... şi...” Tresare şi ia aminte la ale meseriei: aparatele încep s-o neliniştească; îi pare rău că a mai acceptat un sfert de oră. „Nişte flacoane *Philip-Albri* mi-ar prinde bine”, gândeşte ea când, cu sufletul uşurat de povară, urmează targa umăr la umăr cu Diana. E prima oară când sora sa însoţeşte bolnavul; de obicei, intra în baie să se schimbe; adesea, făcea şi duş. Acum împinge şi ea targa; asistenta, atentă la orice gest al şefei – asemeni întregului personal din clinică –, vine docilă din urma lor. Uşa rezervei de lux stă larg deschisă; în toţi anii de când s-a inaugurat Clinica Privată de Chirurgie, mai cunoscută sub numele de *Clinica Trifescu*, au mai stat în rezerva aceasta doi bancheri arabi, un şef de stat – „sau de trib”, gândeşte Magda amuzată –, un personaj ciudat, păzit zi şi noapte de un poliţist plasat la uşă, iar câte doi civili arabi în capetele holului, o actriţă din Franţa venită desfigurată de la o filmare pe Transfăgărăşan şi câteva amante ale unor oameni de afaceri români, doi dintre ei închişi deja pe mai mulţi ani, iar al treilea, în arest preventiv pentru finalizarea dosarului de privatizare a unui combinat de fire şi fibre sintetice. Când este transferat pe pat, Magda observă că trupul celui operat poate fi numit *omul invizibil* – i-au mai rămas nepansate doar braţul drept şi piciorul drept de la genunchi în jos. Diana se grăbeşte să tragă un scaun de sub masa de la fereastră şi se aşează lângă braţul drept al celui operat. Îi ia palma între ale sale şi o alintă:

– Scumpule, te implor să nu pleci!

Speriată de tonul surorii sale, cum numai în filmele vechi de dragoste mai aude, Magda rămâne perplexă; abia mai are putere să cupleze şi ultimele contacte la monitoarele de pe console. „E clar! – îşi zice, abţinându-se să nu încerce s-o deranjeze pe Diana, deşi mai are de lucru cu braţul drept al bolnavului. Acesta-i iubitul secret al surioarei mele. Ne-am mirat – şi eu şi doamna Aurelia – că nu are pe nimeni... o femeie frumoasă ca ea.... cam plinuţă, e drept, dar nici eu nu-s departe de kilogramele ei – dar pentru cine să slăbesc?! Ar fi ridicol; am

împlinit deja 57 de ani... am o mândreţe de fată de 16; două puştoaice frumoase foc şi deştepte – una aproape cazonă, ca taică-su; alta lipicioasă ca mine – de aproape 14 ani... Ce-mi pot dori mai mult de la viaţă?!", se întreabă, ascultând cu reală plăcere vorbele dulci ale Dianei – „ar fi jenant, ca un act de voyeurism, dacă n-aş şti că bărbatul acesta stă cu picioarele amândouă deasupra gropii...", oftează Magda, mai sceptică decât a fost vreodată; „ţi l-am scos viu din sală, soro, – îi spune femeii care continuă să sărute dosul palmei bărbatului –, de-acum, ce-o vrea Dumnezeu..."

– Iubitule, mă auzi? Dacă da, mişcă un deget... Magda, – ridică Diana tonul – nu crezi c-ar fi cazul să-şi revină?

– Ştii câte ore l-ai ţinut pe masă? – pare iritată de întrebare Magda. Încet... încet... îşi va reveni – coboară ea tonul, alintându-şi sora pe spate cu toată palma; un alint mai mult ca o consolare; o îmbrăţişare dată la un priveghi unui membru al familiei celui mort. Scuză-mă un minut; intru în baie să... – spune, grăbindu-se să scape de pampersul care o incomodează la mers. Du-te şi tu – îi şopteşte la întoarcere, prizând momentul când asistenta venită cu câteva flacoane de sânge iese din rezervă.

– Nu-i cazul – răspunde Diana, renunţând o clipă să mai sărute dosul mâinii. Al meu e uscat. Abia îmi ţine de cald la şale. Iubitule, – se apleacă ea spre urechea bolnavului – am pe mine chiloţi de bumbac, deşi e primăvară deja; nu mi-au mai lipsit niciodată din dulapul cu lenjerie intimă din cabinet... Trebuie să te trezeşti! Ai ajuns la timp, înţelegi? Va fi bine. Totul va fi bine!... Eşti pe mâini bun, iubitule. Se spune că, de pe mâinile noastre, ale mele şi ale Lenei, nu poţi ieşi decât viu, chiar de-ai vrea să mori. Mă auzi, iubitule? Te implor, dă-mi un semn!...

Uşa rezervei se deschide şi intră întreaga echipă care a fost în sala de operaţii. Doi dintre ei se apropie şi cercetează aparatele de pe console: „La limită...", şopteşte Pruteanu.

– Vă rog! – hotărăşte Diana. Grigorescule, – se adresează celui mai în vârstă – preia clinica! Nu-s aici pentru nimeni! Doar pentru el! – arată spre *omul invizibil*. Rămâne în grija mea şi-a doctoriţei Axinte! – face un gest ferm, indicând tuturor uşa de ieşire din rezervă.

– Diana, ai înnebunit? – se sperie Magda, imediat ce rămân singure. Eu trebuie să plec acasă, să...

– Te-am rugat să mă ajuţi. Dacă nu pentru el, fă-o pentru mine, te implor! – îi aruncă Diana o privire încărcată de rugă născută din

durere, apoi se grăbeşte să ia din nou mâna dreaptă a bolnavului pe palmele sale, s-o sărute.

Enervată, dar şi uşor îngreţoşată de comportarea Dianei – „chiar c-a înnebunit; n-am văzut-o niciodată într-o astfel de transă, frizând comportarea infantilă" –, Magda iese din rezervă, şoptind totuşi înainte de-a închide uşa: „Revin imediat". Cu dosul palmei drepte a bolnavului lipit de obrazul său, rămasă singură, Diana vorbeşte, bucuroasă că şi-a regăsit tonul de demult, din vremuri uitate:

– Iubitule, trebuie să-ţi revii! Dacă pleci, ies şi eu odată cu tine din clinică; înseamnă că nu mai sunt bună de nimic. Renunţ şi la catedră, la Rectorat – la tot! N-am să mai pot intra în amfiteatru; întotdeauna priveam spre colţul din dreapta-sus. Acum, dacă pleci, voi fi sigură că n-o să mai am bucuria să văd vreodată pe cineva acolo; înainte, în adâncul sufletului, speram. Devenise o obişnuinţă; toţi studenţii mei se feresc de colţul acela; nu ştiam de ce rămâne gol. Acum ştiu; instinctiv, privirea mea te căuta...

– Am revenit – se aude vocea sonoră a Magdei, care închide uşa cu oarecare nepăsare, făcând zgomot, în timp ce-şi împărtăşeşte bucuria: Am vorbit. Puştoaicele au mâncat şi s-au culcat; au ore mâine de la 7. Sergiu, ca de obicei, joacă pocher pe calculator cu o echipă din Australia; speră să le ia toţi banii. Sau să-i piardă pe ai săi – oftează ea resemnată. Am sunat-o pe Odile – anunţă ca pe o victorie. Ce crezi? Stătea de vorbă pe net cu Adi şi cu Irina. Adişor al meu m-a şi informat că-i datorez măcar trei sute de lei; „cât o consultaţie de-a ta la cabinet; am vindecat-o pe Odile de migrenă". Mânca-l-ar mama de copil – mi-i aşa de drag când mă necăjeşte!... Irina se întreba de ce nu-i răspunzi la telefon. I-am liniştit pe toţi... Ia să vedem... – îşi înfrânge ea logoreea, atentă la zbuciumul Dianei; „săraca!, plânge la capul unui om pe jumătate mort... Ce jumătate?! Ar fi bine... Păcat!, ăsta nu apucă ziua...", şi imediat palmele Magdei alintă umerii încovoiaţi ai Dianei, iar gura ei se lipeşte îndelung de părul de pe ceafă: Scumpa mea surioară!... – îi şopteşte, vrând să sune a îmbărbătare, dar îşi dă seama că tonul a fost de consolare; „mai bine i-aş adresa condoleanţe... dar cum s-o fac?! Să mă port totuşi... E amantul ei secret; trebuie să-i fiu alături!" Ia să mă mai uit la.... – zice pe un ton neutru, apropiindu-se de consolele montate în perete. Mmm.... da! – îi scapă un oftat trist, rămânând cu mâinile în şolduri. Am chemat farmacista şefă să-mi dea flaconul adus în ianuarie din Franţa, *Philip-Albri*... poate... Odette mi-a spus că ea l-a folosit; a pierdut foarte mult sânge; numai transfuzia nu ajută... Ce-i cu tine?! – se

sperie când o vede pe Diana cu fruntea căzută pe marginea patului, ţinând cu stânga dosul palmei bolnavului lipit de obrazul ei. Sor-mea, revino-ţi... – îi mângâie spatele, sărutându-i iarăşi, de câteva ori, ceafa.

– Lena, draga mea, trezeşte-mi-l! Văd şi eu monitoarele... Măcar să-i spun că-mi pare rău... Iubitule, – îi sărută Diana mâna bolnavului de mai multe ori – trebuie să-ţi spun! Trebuie să ştii... Am vrut să vin; găsisem, când m-am mutat la vilă, sacoşa cu plicuri. Pretextul era să ţi-o aduc... Magda! – ţipă Diana, întinzând mâna dreaptă spre un ecran: A oscilat...

– Văd, dar nu-i ce crezi... – şopteşte Magda cu tristeţe. Senzorii toţi sunt pe mâna pe care o săruţi tu... Dar continuă să-i vorbeşti; fă abstracţie de prezenţa mea – o îndemnă stând cu privirea pe ecrane. De ce naiba nu vine farmacista odată?!...

– Am ajuns! – pare să-şi dea sufletul de efortul urcării treptelor o femeie bătrână, îmbrăcată civil, intrată pe uşă cu o cutie de carton în mână. Doar ce-am trecut prin birou s-o scot din frigider – se scuză ea. Doamna Axinte, am citit şi eu de câteva ori pe internet şi.... – spune când Magda se repede şi-i ia cutia din mână, începând să o deschidă. Oare-i nimerit să riscăm?...

– Pe răspunderea mea! – strigă Diana. Şi stai dracului la uşă, nu mai înainta, că-mi aduci toţi microbii de pe drum, de la rahaţii de câini ai primarului!... Dă-mi foaia să scriu flaconul şi să semnez.

– Ce foaie?! Nu s-a ocupat nimeni... – şopteşte Magda, făcând un gest discret farmacistei şefe să iasă din rezervă. Îl pun? – arată Dianei flaconul.

– Pune-l dracului odată, dacă zici ca Odette şi Philip l-au recomandat. Măcar să am un motiv serios să-i omor... – murmură, lipindu-şi iar buzele de dosul palmei bolnavului.

După un timp îndelungat, în care nu se aude decât ticăitul aparatelor de pe console şi sărutările fierbinţi ale Dianei aplicate pe dosul mâinii încărcate de senzori şi cu branulele pentru transfuzie şi perfuzii, Magda rupe tăcerea, şoptind:

– Poţi lăsa o clipă mâna în pace?

– Vrei să spui că se simte ceva?! – sare Diana de pe scaun şi se apropie de aparate, punându-şi ochelarii; stă locului mult timp, atentă la trasor, sprijinită de braţul Magdei. Hai, iubitule, fii tare! – se roagă, privind ţintă diagrama care curge domol din aparat. Personal mă duc la Paris şi-i sărut mâna lui Philip şi depun o coroană pe mormântul profesorului Albri... Lenuş, scumpa mea, nu-i aşa că se observă un salt

pe diagramă? Tu vezi mai bine... Mie mi-au dat lacrimile... Iubitule! – strigă disperată şi se repede spre pat, căzând în genunchi, să-i poată săruta din nou mâna; cu greu, reuşeşte să apropie scaunul, să se poată aşeza pe el, fără să ia în seamă agitaţia Magdei, venită s-o ajute. Numai tu, scumpule, mă faci să plâng... – şopteşte bolnavului – uite cum îmi curg lacrimile...

– Să-ţi fac un tranchilizant? – se grăbeşte s-o întrebe Magda.

– Ai înnebunit?! – se sperie Diana. Tocmai acum?! Iubitule, am văzut cu ochii mei saltul... Trebuie să te trezeşti... Ştii, iubitule, sacoşa cu plicuri voiam să fie pretextul...

– Di... a... na... – face Magda ochii mari –, despre ce vorbeşti?!...

– Lasă-mă! Trebuie să-i spun! Venise toamna, iubitule... Acceptaserăm – şi eu, şi soţul meu, nici nu mai ştiu cine a fost cu ideea – să participăm la reuniunea chirurgilor de la Piatra Neamţ... Toamnă superbă... Mijloc de octombrie... L-am lăsat pe Mituş să participe la deschidere... a fost aşteptat la intrarea în Teatrul Tineretului... „Frumoasa dumneavoastră doamnă nu intră?" – a întrebat curtenitor doctorul Răzeşu, acelaşi care mi-a hotărât mie soarta la grătarul din curtea vilei lui Alex. Mai ţii minte? Ţi-am povestit... Plecarea mea în miez de noapte spre Bucureşti... şuba scriitorului acela... Lasă-mă!! – se scuturǎ Diana de palma care s-a aşezat pe umărul ei. Sora mea... trebuie să ţi-o aminteşti... anestezista... Ia mâna de pe mine! – strigă fără să se uite spre Magda, care a atins-o din nou. Iubitule, trebuie să-ţi spun! În faţa teatrului erau mai multe taxiuri. M-am apropiat de un şofer bătrân şi l-am întrebat dacă ar face un drum în munte, până la tine, pentru o sută de dolari – de fapt, acesta fusese gândul cu care plecasem din Bucureşti. Pretextul era să-ţi dau sacoşa cu plicuri... Înţelegi, iubitule? Eram ca beată. Cred că şi Mituş – bietul de el, odihneascǎ-se în pace! – şi-a dat seama. Înainte de-a ajunge la teatru, când traversam parcul, privind la sacoşa din mâna mea, a şoptit: „Să ai grijă de cel mic." La barajul de la Bicaz, l-am rugat pe taximetrist să oprească, să beau un suc de la chioşcul de-acolo şi să admir peisajul. L-am cinstit şi pe bătrân cu un suc. „Doamnă, să fie într-un ceas bun! Bine c-am observat, să merg mai cu atenţie, că-s gropi pe aici" – a arătat el spre burta mea. Vântul îmi lipise rochia de trup şi se zărea rotundul pântecului. Mi s-a făcut teamă, iubitule, înţelegi? – se vaită Diana, sărutând de câteva ori la rând dosul mâinii. Mi-am amintit că purtam copilul lui Mituş.... că... Nu! Nu mai ştiu ce-am gândit; am scos din poşetă suta de dolari şi i-am pus-o

bătrânului în palmă. „Înapoi la hotel!” – i-am ordonat. N-am avut curaj, iubitule... Trebuia să-ţi spun c-am încercat... Am încercat, dar n-am avut curaj... La prânz, când s-a terminat festivitatea de deschidere, i-am spus lui Mituş să ne întoarcem la Bucureşti. Am stat numai pe bancheta din spate, cu ochii închişi; mi-a fost teamă să nu surprind vreun zâmbet pe obrazul soţului meu, vreo expresie cât de firavă de bucurie... – mă îngrozise gândul că l-aş fi putut da jos de la volan şi să întorc maşina... să vin la tine...

– La cine, draga mea? – întreabă Magda cu glasul tremurat, stând lăsată pe călcâie lângă scaunul Dianei, să-i poată vedea ochii.

– La el, Lena, la el... – spune Diana cu o bucurie stranie în glas, alintând între palmele sale cele trei degete libere ale mâinii drepte a bolnavului.

– Care el? – reuşeşte Magda cu greu să articuleze întrebarea.

– El! – aruncă Diana o privire bolnavului de pe pat.

– Dar cine-i el? – devine Magda contrariată, ridicându-se în picioare.

– Cum cine?! – o ceartă Diana cu glasul şoptit. El. Nu ştii cine-i el?

– Nu! – vine răspunsul iritat al Magdei. Doar nu vrei să... să spui...?!... – face ea ochii mari, strângând cu disperare în pumn umărul stâng al Dianei. Nu poate fi el!! – strigă, eliberând umărul, pentru ca imediat degetele ei să se înfigă în părul de la ceafă al Dianei; îi dă capul pe spate şi o priveşte în ochi, şoptindu-i cu ură: Minţi!! Spune-mi adevărul! Oricum stau cu tine aici, nu trebuie să mă minţi...

– Magda, linişteşte-te! – o imploră Diana, ridicându-se de pe scaun. Nu te mint; e Daniel, ce, nu ţi-l mai aminteşti? Copilul nostru drag... fostul meu... Nu mă obliga să spun prostii; n-a fost niciodată *fostul*; nu putea fi; crede-mă! Eu l-am exilat... dar el a fost mereu prezent... Magda, ce-i cu tine?! – se sperie Diana, repezindu-se să-şi îmbrăţişeze prietena, care-i lunecă din braţe şi cade în fund pe scaun, începând să plângă cu obrazul ascuns în palme:

– Nu-i adevărat! Spune-mi că nu-i adevărat...

– Şi eu aş vrea să nu fie adevărat, scumpa mea Lena... dar a fost adus cu elicopterul de undeva, cred că din munte... L-a adus un băiat pe care eu l-am salvat... e pilot...

– Viorel... – suspină Magda, continuând să stea cu faţa îngropată în palme. Să nu-mi spui că l-a atacat ursoaica...

– Ţi-a spus şi ţie Viorel? A trebuit să plece urgent, că nu ceruse permisiunea să intre în spaţiul aerian al Capitalei... Te rog, Lena, linişteşte-te, că am nevoie de tine. Cine-i de gardă la Intensivă? Barbu? S-o chem cu un tranchilizant...

– Ai înnebunit?! – sare Magda de pe scaun. Vrei să mă blegesc de tot? Trebuie să fiu în formă! – strigă ca un ordin şi fuge în baie, de unde se întoarce peste câteva momente afişând un aer de om calm, sigur pe sine: Doar jumătate de seringă... Dacă vrei şi tu... mă duc în cabinet şi... Ia să vedem – se apropie ea cu pasul sigur de ecranele de pe console. Vezi? Vino să-ţi arăt pe diagramă: la 10 minute, a început să-şi facă efectul. Puţin, dar şi l-a făcut! Scumpule, – se apleacă spre Daniel când ajunge lângă braţul lui drept – sunt eu, Magda; Lena, cum mi-ai spus tu o dată – trebuie să-ţi aminteşti; m-ai minţit c-ai pierdut cheile... Sssst! – face un gest nervos Dianei să nu intervină. Scumpule... scumpul nostru, dacă mă auzi, mişcă un deget... Diana, ai văzut? – ţipă Magda, repezindu-se să sărute şi ea dosul mâinii lui Daniel. I-a tresărit un deget... Uite şi pe diagramă... vezi pic-ul ăsta? Este o reacţie conştientă. Doamne, Diana! – sare de gâtul prietenei şi o sărută lung şi apăsat pe obraji. Ce bine-i că m-ai solicitat să rămân şi ce bine-ai făcut că nu mi-ai spus cine-i!...

– Cum, nu ţi-am spus?

– Nu. Cred că n-aş fi rezistat să stau în sală. N-am rezistat nici la puştoaicele mele, la apendicectomie. Nu scumpo, n-avem nevoie de nimic – spune unei doctoriţe care a intrat, urmată de o asistentă. Ba da, Verginico, ba da: o cană mare de cafea. La mine în cabinet ai tot ce-ţi trebuie. Mare şi fără zahăr! – strigă asistentei.

Când uşa rezervei s-a închis, încăperea se cufundă într-o tăcere cosmică, în care doar aparatele din jurul patului omului bandajat total, ca o mumie trimisă către alte galaxii, punctează liniştea cu bip-uri regulate. Diana a încremenit în picioare, sprijinită de spătarul scaunului. Magda păşeşte încet, pe vârfuri, pe la capătul patului.

– Măcar încă două flacoane... – arată ea cu privirea spre aparatele de pe console. Trebuie! – se pocneşte ea cu palmele peste coapse şi se retrage spre fereastră, preocupându-se de telefon: Danielle, scumpa mamei!... – şopteşte în franceză cu infinită dragoste imediat ce i se răspunde. Vreau cu tăticul. Du-te, Odile iubito, trezeşte-l şi dă-i telefonul tău... M-am temut că pe-al său l-a închis... Bună, scumpule! – spune după un timp. Bună, Odette; ştiu că te-am trezit, dar... e bine că ascultaţi amândoi. Philip dragule, ascultă-mă: am nevoie urgentă de

măcar trei flacoane *Philip-Albri*... Sigur că l-am făcut... Diana e-aici, ea l-a operat; îţi poate confirma... – se întoarce Magda cu faţa spre Diana, ascultând cu atenţie vorbele din telefon. Sigur că este urgent! – strigă. Saltul a fost măsurabil, îţi poate confirma şi Diana... Cum... Nu ştiu. Din munte până aici... până a fost găsit... cred că un urs; sigur un urs!... până a fost urcat în elicopter... Poate o oră jumate, ba poate mai mult... Da, avea puls.... Nu, Odette, ce-ţi trece prin cap?! Nu-i nici un demnitar adus de la vânătoare... Philip dragule, ce vânătoare primăvara?!... n-aţi înţeles?!... se miră Magda, pentru ca imediat să strige cu disperare: *C'est lui, chéri, c'est lui*[1]!!...

Diana tresare. I se pare ca şi degetele lui Daniel au tresărit. Ar vrea să se ducă să privească diagrama de aproape, dar nu se mai poate mişca. Dinspre fereastră, din telefonul Magdei, se aud vorbe şi iar vorbe – un murmur continuu.

– *Oui, ma très chère Odette; c'est lui*...[2] – repetă Magda cu glasul obosit, privind în gol spre uşa pe care intră în vârful picioarelor asistenta de mai înainte, purtând cu amândouă mâinile cana-termos a cafetierei.

„Unde o pun?" – întreabă din privire apoi scoate din buzunarele halatului două ceşcuţe şi două farfurioare pe care se grăbeşte să le spele în baia rezervei. „Altceva?" – întreabă din privire, dar Magda îi face semn să plece; ea rămâne locului, cu privirea înceţoşată, ascultând; când şi când, notează cu pixul tras din buzunarul de la piept cuvinte şi cifre pe caietul găsit pe mijlocul mesei.

– Odette scumpo!... – tresare ea, scăpând pixul din mână. Ce-i de văzut?! Lasă copilul acasă. Cum să-l vadă aşa, sunteţi întregi la cap?! Are nebandajate doar braţul drept şi gamba dreaptă; în rest, bandaje şi electrozi. Vrei să ţi-o dau pe Diana să-ţi confirme?... Bine, dragilor, grăbiţi-vă... E abia ora două... Da, ora unu la voi. Vă sărut, vă sărutăm!... – le şopteşte cu drag şi închide telefonul, repezindu-se imediat spre Diana s-o îmbrăţişeze; îi aplică un sărut zgomotos pe obraz, apoi, împingând-o, îşi face loc pe scaun şi se ocupă de palma lui Daniel: Scumpule, nici să vrei, nu mai pleci... Dimineaţă, Odette şi Philip vor fi aici cu câteva flacoane... Pe la opt-nouă sunt la Otopeni... – socoteşte ea cu glas tare –, la nouă jumate, maxim zece sunt aici! Până atunci, Philip mi-a dictat o reţetă... – fuge ea şi recuperează cele notate pe caiet. Plec

[1] Este el, iubitule, este el (fr.)
[2] Da, scumpă Odette, este el... (fr.)

jos, la farmacie, să mi-o prepare – flutură reţeta şi iese în fugă pe uşă, oprindu-se în prag s-o închidă încet, fără zgomot.

Diana simte c-o strânge în spate; gestul cu care Magda a îndepărtat-o de pe scaun a făcut-o să se simtă în plus – Daniel devenise numai al ei; „dar nu i-l las! De peste 17 ani e-al meu! L-am ţinut ascuns. Ursoaica l-a scos de unde îl exilasem eu şi mi l-a redat..."

– Trebuie să-i spun Irinei – ăsta-i adevărul! Auzi, iubitule: licuriciul tău mi-a strigat zilele trecute „eşti mai rea decât vrăjitoarea mea!" Am să-i spun adevărul... că te-am salvat... Da, da! Vrăjitoarea te-a salvat. Ţi-o mai aminteşti pe Irina? Licuriciul tău drag... A crescut aşa mare!... Te implor, nu pleca! Ai să te faci bine, scumpule!... Ai să vezi... Eşti cununa de aur a existenţei mele... Nu mai visez colanul de academician! Îmi va ajunge privirea ta când îţi voi scoate bandajul de la ochi. Loredana a spus că nu ţi-a fost atins globul ocular, şi Loredana e o mare specialistă, singura căreia i-am dat 10 din tot sufletul. Ce bine-am făcut c-am convins-o să vină la noi!... A meritat să-i accept un salariu aşa mare... De restul n-am teamă – a fost treaba mea! Uite, vezi?... Iubitule, nici un grad în plus! Dacă nu faci febră în primele 48-72 de ore... N-ai să faci! Ştiu cum am lucrat... Important e să-ţi revii; sângele!, aici e treaba Lenei – Doamne, ce geloasă am fost în noaptea de Înviere când i-ai spus Lena!... Copilării... Maga-Lena... „E mai uşor de pronunţat partea a doua..." Cum ne jucai tu din vorbe!... Am uitat să te cert pentru atunci... Şi pentru atâtea altele!... Dar, vorba ta, ce ne-am fi făcut fără jocurile de cuvinte?!... Nici n-am crezut că n-o să vii să deschizi portiera... braţul stâng pe sub genunchi... dreptul peste umeri... n-aş fi opus rezistenţă – dimpotrivă! –, dar voiam s-o faci tu; la o adică, să te pot învinovăţi... Ce vrei!... Orgoliu... Eram mai puştoaică decât tine, chiar tu mi-ai spus-o... Gata, iubitule! – pare că se îmbărbătează Diana. Să lăsăm trecutul. Noi doi avem un *înainte*, aşa mi-ai spus.

Mai sărută o dată apăsat, umed şi zgomotos dosul palmei, apoi se îndreaptă din şale, să poată privi aparatele către care duc firele de la braţul şi piciorul nepansate. Nu desluşeşte nimic, dar nici nu se îndură să lase mână lui Daniel ţinută pe palmele sale:

– Revino-ţi, dragul meu! Să vezi ce mare a crescut Licurici a noastră!... Am să-i spun cine eşti... ce-ai însemnat pentru ea... Era... Chiar că era un licurici pe atunci!... Promit să nu mă mai supăr pe ea! Mâine o chem să te vadă, să-ţi vorbească... Va fi dădaca ta, ai să vezi. Când vei începe să mănânci... câte puţin... cu linguriţa... ca bebeluşii, că intestinele tale cârpite de mine.... Dar nu! Nu te speria... E bine totul.

Dar de mâncat, vei începe... O voi lăsa pe Irina să te hrănească; şi n-o să te certe ca pe Arici-Murdărici – Doamne, de i-ai fi văzut cum se alergau în jurul mesei!... Jumătate din prânzul lui Adişor al meu ajungea pe jos. Dar aveam mai multă încredere în ea decât în bonă. Apoi... în ultimul an... Cu Mituş.... Nu! Cu tine îi va face plăcere; imposibil să fi uitat totul! Nu şi-a amintit niciodată, nici un cuvânt... Oi fi interzis eu?!... Ar fi putut să-şi amintească, măcar când se înfuria, dar... Ce vrei? La anişorii ei de-atunci... Îi voi aminti eu – tot! Cu lux de amănunte. Şi-ai să vezi, te va iubi din nou; va fi bona ta... Vom trimite vorbă mamei să-ţi facă săptămânal un borcan cu cremă *Licurici* – va fi numai bună pentru început... Promit că, până de Sânziene... Domnul Ion va face berbecul la groapa cu jăratec; doar ne este dator cu un berbec; ai câştigat pariul... Eu îţi voi da voie să mănânci; sigur vei reintra într-o digestie normală până atunci, promit! Important este să-ţi revii... Ştii, iubitule: ţi-am salvat pectoralul stâng – pernuţa pe care puneam noi capul. Gheara ursoaicei s-a oprit mai jos de claviculă, după ce ţi-a rupt-o; s-a agăţat în lanţul de aur de la gâtul tău; medalionul dăruit de... de Mituş. Dacă nu se oprea, cred că-ţi sfâşia toracele... Iartă-mă, iubitule, n-am mai stat să-l deschei; l-am tăiat cu foarfecul de ghips; era năclăit în sânge închegat. Promit să-l dau eu la un bijutier... Există Dumnezeu, iubitule! Lanţul te-a salvat. Altfel, toracele... Va fi bine, iubitule! De-acum, nu voi sta în clinică decât pentru tine. Imediat ce trece perioada critică, te iau acasă la mine; aici e mult prea scump... La mine e mai bine şi o să-ţi placă; parterul va fi al tău; vor înflori copacii, vei ieşi pe uşa din spate în livadă; braţul drept îl vei putea folosi să manevrezi căruciorul... Hm!... Ce ciudat!... După moartea lui Mituş, am vrut să-l vând... Adi n-a vrut: „îmi aminteşte de tăticul...” Am un băiat minunat, iubitule; Dumnezeu mi-a dat copii minunaţi. Ai să vezi. Cu Adi ai să te împrieteneşti repede, n-o să-ţi ceară să-l duci în cârcă... – începe Diana să râdă. Are o forţă în braţe!... Putea să-l ducă pe Mituş până la etaj – nu-i plăcea la parter... voia în universul lui, la mansardă... De fapt... Hm!... – se opreşte Diana şi sărută din nou dosul palmei. Dumnezeu a vrut să avem, totuşi, de-acum încolo, un *înainte*...

După un timp, ţinând încă palma lui Daniel pe palmele sale, ca pe ceva scump şi fragil, Diana ridică privirea spre aparate: nu poate desluşi mare lucru cu ochelarii de distanţă, dar nici nu se îndură să părăsească scaunul – parcă s-ar teme să nu-şi piardă locul –, să privească de aproape cu ochelarii pentru operaţii; cei de lectură îi lasă întotdeauna pe birou, în cabinet; acasă are alţii; chiar şi în torpedoul

maşinii a pus două perechi de ochelari, de distanţă şi de aproape, pentru orice eventualitate – asta de mult, când a înţeles că nu mai este tânără.

– Tu ai să stai la parter, iubitule. Până începi să mergi. Salonul mare va fi camera ta, ai să vezi, o să-ţi placă; sub fereastră am câteva tufe de iasomie; parfumul lor urcă până la mine în dormitor. Da'-mi mut şi eu dormitorul la parter. Dacă vrei, voi cumpăra şi un cocoş... Mai ţii minte? Doamne, ce m-am speriat că l-ai tăiat... Oare fac şi eu Alzheimer?! Amintirile vechi îmi sunt aşa de proaspete!... Dar nu mai ţin minte dacă am băut cafea astăzi... Prostii! Nu-s vechi... Eu le-am uitat... Sigur! E-abia ora trei şi jumătate la noi... Dimineaţă îi spun Irinei, trebuie să-i spun! O să mă ierte... Ea nu ştie că se poate intra la mansardă prin uşa de la boilerul cu apă caldă. Anume am făcut intrarea, pentru când se încuia Mituş pe dinăuntru; instalatorul mi-a dat ideea. Am să-i spun Irinei că povestea ei nu poate rămâne aşa; Vrăjitoarea e chiar mama prinţesei; ea îl salvează pe prinţ... iar Ursul.... e aşa cum i-a scris cineva pe marginea textului... Draga mamei, sigur că l-am citit; ce mamă nu vrea să ştie cu ce se ocupă fiica ei?! „Prea linear, monocord; ori îl scoţi, ori îi dai Ursului un rol complex." Scumpa mamei! Ce doctoriţă pediatră voiam să scot eu din tine!... Când mă gândesc cum îl îngrijeai pe Arici-Murdărici!... Auzi, scumpul meu? Când ai să poţi să stai pe banchetă, mergem la Cernica... acolo unde... Nu-i drept, scumpule! În faţa lui Dumnezeu – tu m-ai întors cu faţa spre Dumnezeu; ce ciudă mi-a fost în duminica aceea când m-am dus cu fetiţa în biserica de la Piaţa Hurmuzachi să te întâlnesc!... şi n-ai venit... Apoi, în momentele mai grele... nu pot spune că-s o practicantă, dar am învăţat să-I rostesc numele... –, în faţa Lui, tu eşti soţul meu; ne-am cununat la Cernica... Oare de ce n-oi mai fi fost pe acolo? Nici nu mi-am amintit... O singură dată, era de mult, lăsasem copiii acasă cu menajera şi eram cu Mituş în Canada, – peste tot mergea doar cu mine; am să-ţi povestesc de ce... –, ne-am dus la o biserică ortodoxă; el era foarte credincios, băiat de ţărani săraci... Biserica avea un parc mare în jur, de fapt, un colţ de pădure – am avut senzaţia stranie că-s la Cernica... Poate pentru că văzusem un copac înclinat. Am fugit şi m-am aşezat pe el, vânturându-mi picioarele... Apoi mi s-a făcut ruşine; eram înconjurată de somităţi ale Medicinii... Cineva chiar s-a bucurat: „Avem un copil printre noi..." La New York, mergeam la braţ cu Mituş; discutam despre ceea ce făcuserăm dimineaţa la spital; vorbeam în româneşte. Un puştan negru s-a ţinut după noi; credeam că vrea să-mi smulgă geanta. M-am oprit şi m-am întors către el. „Europeni?" – ne-a întrebat şi imediat a ridicat în

faţa noastră geanta diplomat, pe care a deschis-o; era plină cu ceasuri. „Veritabile!” – ne-a spus. Nu i-am dat importanţă. Ceasul tău, scumpule, ca şi medalionul, l-a dus o asistentă la mine în cabinet – sunt în siguranţă!...

Diana se opreşte, surâde o clipă cu privirea pierdută în gol, apoi se apleacă şi sărută de mai multe ori dosul mâinii.

– Te rog! Nu te opri; vorbeşte-i – aude la spatele său vocea şoptită a Magdei.

– Eşti aici?! De când?

– De când l-ai regăsit pe Dumnezeu... Vino să vezi – o trage Magda cu putere de umărul halatului. Vezi? – îşi plimbă degetul pe o diagramă. A început să înregistreze. E conştient, iubita mea soră, e conştient! – îi şopteşte la ureche, apoi îi cuprinde umerii în braţul stâng şi o sărută apăsat pe obraz. Vezi, e mai bun decât orice poligraf! – arată spre aparat. Stai, nu te întoarce la scaun. Ce i-ai spus? – se sperie Magda, plimbând pe vârful degetelor sale toată fâşia de hârtie cursă din aparat. Uite, aici s-a bucurat – îi şopteşte. Dar aici... – oftează ea privind cu atenţie. S-a întristat de câteva ori... Ce dracu’ i-ai spus? – ridică tonul. Scuze! – şopteşte. Uite cum a tresărit cursorul acum; m-a auzit ţipând – spune Magda mai mult din gesturi. Am să studiez cu atenţie ce-i în calculator, poate trag o diagramă cu viteză mai mare... Ce i-ai spus de l-ai întristat? Ssst!, încet, să nu audă...

– I-am vorbit, Lena... Tot ce aveam pe suflet; doar e Daniel al nostru; dacă nici lui nu pot să-i spun...

– Ba da, scumpo, ba da! – o sărută Magda din nou. Du-te şi-i vorbeşte mult... ceva.... A, da, despre ceas, despre medalion... despre Cernica; tot ce crezi c-a fost mai plăcut pentru el – îi şopteşte, apoi o duce de braţ spre scaun. Vrei o cafea? – întreabă. Diana! – o trage iar de umărul halatului spre aparat – uite cum a sărit cursorul spre plus când am rostit cuvântul cafea – îi arată pe diagramă un vârf. E-un mare băutor de cafea, singurul lui viciu; „plantator de cafea trebuia să mă fi făcut”, a spus cândva. Du-te şi vorbeşte-i; am nevoie de el conştient. Trebuie să mă conving că-i conştient!

Diana se reaşează pe scaun timorată de-a binelea; îşi dă seama că are trac; nu ştie cum să înceapă. Ia mâna lui Daniel pe palmele sale şi o sărută apăsat, cum îşi aminteşte că-i săruta mânuţele lui Adrian când plângea după ce-i făcea vreo injecţie.

– Scumpule, mă auzi? Sunt eu, Diana...

– Nu cred!... S-a întristat... – şopteşte printre dinţi, ca pe o respingere fermă, vocea Magdei.

– Dragul meu, – continuă Diana, prinzând curaj – ai ajuns la timp...

– Aşa, aşa! – o încurajează Magda.

– Gata, acum te odihneşti. Să nu te sperii că n-ai să vezi; te-am bandajat la ochi; te-ai zgâriat pe frunte; obrazul n-are nimic, doar o vânătaie la ochi, nici măcar cât aceea de la Crăciun...

– Aşa, aşa!... – şopteşte Magda, atentă la diagramă.

– ....iar buza... ce să-ţi fac, scumpule?... un pic mai tare ca atunci când te-am muşcat... dar o să-ţi treacă. Promit că vei fi ca nou!

Magda se repede şi o ia cu braţele pe după gât, sărutându-i ceafa.

– Iubito, te ador! – îi şopteşte în căuşul urechii. Continuă, continuă... – vorbeşte mai mult din semne, întorcându-se urgent la aparate.

– Scumpule, te-am bandajat pentru că erai tot zgâriat... să nu te infectezi... Am avut eu grijă de tot: ceasul *Rolex*...

– Nu! – exclamă fără să vrea Magda.

– ....şi medalionul de la Ierusalim...

– Nu... – repetă şi mai încet Magda, făcând semn Dianei să se apropie. Uite, – îi arată – a respins întâi numele tău... acum ceasul şi medalionul... E semn sigur că nu-i fac plăcere... Subconştientul lui...

– Du-te naibii cu jucăria ta cu tot! – îi şopteşte Diana cu ură. Soţie de copoi ce eşti! Mai bine de bărbat' tu că joacă pocher pe calculator... Trezeşte-mi-l! – îi strigă cu glasul sonor – trezeşte-mi-l cu metode medicale, nu poliţiste.

– Metoda asta îmi spune că nu-i o legumă, deşteapto; măcelăriţă ce eşti! – o îmbrânceşte Magda. Vreau să... A mişcat – tremură mâna ei, întinzându-se spre aparat. A mişcat! – strigă fericită. Uite ce salt!... Daniel scumpule, – se repede spre bolnav şi-i ia mâna, de dosul căreia îşi lipeşte lung buzele – sunt eu, Magda, Magda-Lena... – insistă, privind fix aparatul. Daniel, sunt... Mai ţii minte când ţi-am luat sânge? Chiar nu-ţi mai aminteşti? Tânărul acela căruia i-ai donat sânge a ajuns...

Cu privirea ţintă pe hârtia care curge din aparat, Magda lasă uşor mâna lui Daniel pe pat şi se ridică de pe scaun, apropiindu-se să poată privi mai bine. Fără să spună un cuvânt, dar vizibil iritată, merge

la masa pe care stau mai multe calculatoare şi se preocupă de unul anume.

– De ce...?... – murmură, uitându-se lung în ochii Dianei, care a înlemnit; nici măcar n-are putere să deschidă gura. De ce mă respinge?! – îşi duce Magda la capăt gândul, şoptind Dianei întrebarea. Vino încoace! – o trage spre măsuţa de sub fereastra dinspre stradă. Ia loc să bem o cafea – hotărăşte, umplând ceştile. Ce i-ai spus urât despre mine la despărţire – o loveşte în mod repetat cu indexul mâinii drepte în piept. De ce mă respinge? Aparatul meu nu minte!

– Lenuş scumpo...

– Nu-mi mai spune aşa! Copilul ăsta – întinde ea braţul spre patul înconjurat de aparate – mă ignoră, în cel mai bun caz. La tine a reacţionat în fel şi chip. Vrei să-ţi dovedesc? Vino! Vorbeşte-i! – îi ordonă, în şoaptă, cu buzele lipite de ureche.

– Daniel scumpule, sunt Diana... Ceasul şi medalionul sunt la mine în cabinet... – se opreşte Diana, ridicând privirea spre Magda ca un elev leneş, care-şi priveşte cu teamă profesoara, să afle dacă a răspuns corect; „hai, hai, vorbeşte-i, ce naiba!" – şopteşte mai mult din modelarea buzelor Magda. Eu, Diana, te-am operat – rosteşte sonor glasul Dianei, iar mâinile Magdei, ca ale unui dirijor, o încurajează să atace în forţă partitura. Magda a fost anestezista; slavă Domnului, nu faci febră; la ziuă vor veni de la Paris Odette şi Philip... îţi mai aminteşti?... Au fost la noi, la masă, de Înviere, când ai scos creierele de miel ca un mare maestru...

– Hai, hai! – şopteşte Magda fericită.

– ...am fost cu toţii surprinşi de siguranţa cu care ai lucrat... am ciocnit ouă roşii...

– Insistă, insistă! – se roagă în şoaptă Magda.

– ...Licurici le-a spart pe toate; adunase o farfurie plină cu ouă... Mai ţii minte? Iubitule, în noaptea aceea, m-ai cerut oficial de soţie; mi-ai pus pe deget inelul familiei *de Bocage*, pe care ţi l-a dăruit Odette în schimbul...

– Paştele mă-sii! – se aude cum înjură Magda, încet, printre dinţi, lovind cu dosul palmei diagrama. Vino! – face un gest de chemare cu palma, apoi nu-şi mai poate descleşta gura; doar mâna ei atinge cu vârful degetelor diagrama plină de oscilaţii, multe dintre ele negative; ultima, ieşită din cadru. Hai! – face un semn cu privirea spre masa cu ceştile de cafea încă aburind. Ce-a fost cu inelul Odettei, unde-i? – o ia

Magda la rost pe Diana imediat ce se aşează la masă, vorbind încet, dar cu ciudă.

– Când am plecat, i l-am lăsat în dormitor, pe un raft...

Clipe în şir, Magda rămâne cu privirea spre *omul invizibil*, care se zăreşte cu greu printre stativele pentru flacoane şi firele care îl leagă de aparate. Abia după ce soarbe mecanic de mai multe ori din cafea, îşi priveşte sora:

– Cel mai mult l-a durut când i-ai amintit de inel. V-aţi certat; ce-a fost între voi?

– Nimic, Lenuş, îţi jur! Seara, când a venit de la coasă – parcă a fost ieri! –, l-am auzit făcând duş – un duş improvizat, dar niciunul de prin hotelurile prin care am mai stat nu mi s-a părut mai grozav!... –, apoi a intrat în cameră încet; era o lumină slabă, de la cerul înstelat de afară... cred că răsărise şi luna... Dormeam cu Irina... Tocmai vorbisem la lăsarea serii cu Mituş; venise în sat cu salvarea care l-a adus acasă pe Viorel. L-am rugat pe Daniel să ne lase în pace. A doua zi – el plecase cu noaptea în cap la muncă; mai avea un ceas-două şi termina –, m-am oprit în capătul poienii unde cosea... I-am spus că plec... Atunci i-am spus că i-am lăsat inelul pe raft... L-am rugat să mi-o caute pe Irina care se ascunsese...

– Şi?

– Nu mă mai întreba, Lenuş; mi se face rău, ameţesc... – pare Diana tot mai obosită.

– Măcar un sfert de benzedrină...

– În nici un caz! Dacă nici pentru el nu pot sta trează... Cafea, da! – arată spre cana-termos, iar Magda se grăbeşte să-i umple două ceşti la rând, pe care Diana le soarbe fără să-i pese că-s fierbinţi. Ce urâte! – arată cu dispreţ ceşcuţele goale rămase pe masă. Astea-s de aici, de la cantină... Oare... – devine ea gânditoare – oare unde-o fi ceşcuţa care a zburat atunci? Hm! – surâde îndelung unei amintiri care i-a umplut sufletul de fericire. Cred... – rămâne privirea Dianei pierdută în gol, pe măsură ce se întunecă tot mai mult la faţă – cred că atunci, de Crăciun... Da-da! De Crăciun... Irina a făcut o criză; o certasem că nu mă ajuta să caut instalaţia pentru pom; a spart tot, pe alese; ştia precis unde este fiecare lucru: ceşcuţa cu tot cu farfurioară, călimara de sticlă dată de Rodica, broşa mea şi a ei primite de Mărţişor; l-a călcat în picioare pe Baloo cel mic cumpărat de doamna profesoară Apopii, a tăiat cu foarfecul jacheta galbenă cumpărată de 1 Decembrie – „nu mai vreau să fiu Gălbenuş”, au fost singurele ei vorbe. Rămăsesem perplexă;

primul gând a fost că pierd sarcina, apoi, când n-am sesizat nici o tulburare în burta mea – Adişor a fost un făt extrem de cuminte –, mi-am dat seama că-mi pierd din nou copila în prăpastia manifestărilor de anii trecuţi. Pornisem să mă îmbrac, s-o bag forţat în maşină, să încui portierele şi să plec spre munte, să-mi salvez copila; mă şi vedeam telefonând la primărie, să vină el înaintea mea călare, că ninsese mult în Nord... Irina, însă, a început să strănute din cauza penelor împrăştiate din jacheta tăiată şi s-a liniştit. A privit cu ciudă la toate pe care le stricase şi s-a dus la pian. Până seara a cântat întruna *Ceata lui Piţigoi*, cu tot mai multe improvizaţii. „S-o crezi tu că mai faci doctoriţă din fetiţa noastră", mi-a şoptit Mituş, care asistase calm la toată nebunia. Fără calmul lui, nu ştiu ce m-aş fi făcut. Telefonul tău, dat din Castelul *Bocage*, unde petreceaţi revelionul, m-a întristat şi mai mult, dar a înseninat atmosfera din familia mea. Irina alerga extaziată prin toată vila, strigând : „Fetiţă, fetiţă, nanei mele îi trimite Moş Crăciun de Mărţişor, o fetiţă!..." şi a cântat mult la pian, improvizaţii, până a obosit. Iar la culcare a venit şi m-a sărutat pe burtă: „Am să te iubesc şi pe tine – s-a adresat copilului purtat de mine –, deşi băieţii sunt răi, bat fetiţele..." Apoi s-a făcut linişte în casa mea. Doar în iunie – ţin minte că mâncam cireşe altoi în grădină şi ne „împuşcam" toţi trei, reciproc, cu sâmburii –, în veselia generală, mi s-a făcut rău. Aceeaşi teamă de sinucidere avută într-o noapte, când eram cu el – arată Diana cu privirea spre patul bolnavului. Alăptam şi n-am vrut să iau nici un medicament. A sosit de urgenţă doamna Aurelia. Era pe 23 iunie; a doua zi, Sânzienele. Am aflat mai târziu că Mituş o rugase să stea cu mine; doar atât, să stea. A dormit la noi, în salonul mare. Ţin minte că bona cu copilul şi Irina stăteau la etaj, la mansardă; acolo dusesem pianul, să nu-mi trezească băiatul. Pe 24, cred c-am grămădit de zece ori câteva lucruri intime într-o geantă de umăr. Ba am şi dus de două ori geanta la maşină. Pregătisem din timp BMW-ul: roţile, plinul de benzină – control amănunţit; îl pusesem pe soţul bonei să se ocupe; subconştientul meu... Şi tot de-atâtea ori renunţam. Ca o umbră, doamna Aurelia mă seconda. Cred că-n buzunar avea pregătite nişte seringi. Când am deschis poarta vilei, m-a ajutat, că nu pusesem încă senzori la intrări. A urcat şi ea lângă mine, pe locul din dreapta, fără să scoată un cuvânt; cred c-ar fi mers cu mine. Atunci am rămas cu privirea înainte, spre nucii de peste drum, care fac umbră parcării. N-am vrut să pornesc motorul; „să nu-mi mai scape piciorul de pe ambreiaj", mi-am zis. Priveam doar înainte, exact ca în urmă cu un an şi o zi... Aşteptasem să vină la portiera mea, s-

o deschidă, braţul lui stâng pe sub genunchii mei; dreptul pe după umeri... eu, să mă agăţ de gâtul lui... Nu l-aş mai fi întrebat „dacă te vede cineva?" şi nu mi-ar mai fi răspuns: „Îmi *reperez* onoarea: am ajutat o doamnă să iasă din maşină." Visam că mă va duce într-una dintre tufele de margarete rămase necosite... Chiar mă gândeam să-i şoptesc ceva de genul: „Ce bine!... Vreau să pierd de tot diploma de medic aici..." Dar am înţepenit aşteptând. Apoi m-am dezmeticit; de sus, de la etaj, o auzeam pe Irina cântând *Sonata lunii*. Am pornit maşina ca să mă conving că nu-mi mai scapă piciorul stâng de pe ambreiaj. Am început să-l urăsc; ştiam că, orgolios, aducându-mi-o pe Irina de unde se ascunsese – n-am îndrăznit niciodată s-o întreb unde; „stihiile trecutului nu trebuie trezite", îmi spuneam, dar eu cred că se ascunsese în Peştera *Odihna Tâlharilor –*, aducându-mi-o, a rămas dincolo de firişorul acela de apă; era un orgolios; l-am văzut cum mergea când a plecat după fetiţă; parcă era un ofiţer superior pe câmpul de luptă – mersul acela al lui!... Îmi dăduse deja ultimatum: „anul viitor, 24 iunie, ora 24!" Cred că de oboseală, am mişcat puţin piciorul pe ambreiaj. Maşina s-a pus în mişcare. În spatele meu, Irina îl pupa mereu pe Rică... Atât. Nici măcar nu puteam vedea în urmă; luneta se aburise, iar din oglinda retrovizoare mă orbea soarele. Când am făcut o buclă pe toată lăţimea şoselei, l-am zărit rămas în picioare. Nici măcar nu-mi făcea semne cu mâna; stătea drept, mândru, nemişcat ca o statuie; „lua-te-ar dracul! Ce-ai fi vrut, să vin eu la tine?!..." Până la Hanul Ancuţei, am mers cu ochii în lacrimi. De ciudă. Niciodată n-am mai plâns de ciudă. Mituş mă aştepta pe marginea şoselei. Cred că, dacă nu m-ar fi aşteptat, aş fi întors maşina; „să-i sparg capul!", îmi tot ziceam. Dar m-a aşteptat Mituş – i-am sărit în braţe... Peste un an şi o zi, de Sânziene, termenul limită... nu mai ţin minte când am coborât de la volan. Poarta n-a închis-o nimeni. Mituş stătea în salonul mic împreună cu soţul doamnei Aurelia; cică jucau table, dar... Înainte de miezul nopţii am făcut o nouă criză. Doamna Aurelia m-a dus la maşină şi m-a urcat pe scaunul din dreapta; „Lasă, conduc eu...", dar nu i-am dat cheile şi nici ea n-a insistat. Mă uitam hipnotizată la ceasul de pe bord, aşteptând. Când a fost afişată ora 24, am răsuflat uşurată. M-am dus în bucătărie, am căutat *Napoleon*-ul şi am băut direct din sticlă. „Eu merg să mă culc", i-am spus doamnei Aurelia. Am urcat la mansardă: bona moţăia, legănându-l pe Adrian, iar Irina dormea de-a curmezişul patului, ca de obicei. M-am întins lângă ea şi, ca niciodată, nu m-a mai alungat. S-a întors, a aruncat braţul stâng peste pieptul meu şi şi-a îndoit genunchiul stâng peste stângul meu.

Asta-i tot; din ziua aceea, nici o amintire, nici o vorbă, parcă nici n-ar fi existat... până ieri, când a intrat în cabinetul meu un pilot plin de sânge... Ba nu! Până ieri, când l-am văzut pe al treilea întins cu faţa în jos, iar cineva mirosea a usturoi – mi-am reamintit spaima trasă când am intrat în camera lui de cămin; ce zile fericite! Oare am trăit eu toate astea?! N-ai de unde să ştii, Lena... – îi şopteşte Diana pe un ton încărcat de tristeţe.

– Vorbeşte în contul tău, soro! – o ceartă Magda în surdină. Hai, mai bine... – face un gest spre patul bolnavului.

– Ascultă, ce mi-ai pus în cafea – întreabă Diana cu calm, umplându-şi din nou ceaşca, după ce s-a ridicat de pe scaun.

– De ce?! – se miră Magda ca trezită din somn.

– Uită-te la mine: aş putea intra în sală fără nici o ezitare – îşi prezintă Diana braţul stâng, întins ferm, să se vadă că nu-i tremură degetele. Hai la aparate! – hotărăşte după ce aruncă pur şi simplu cafeaua pe gât.

Se plimbă îndelung pe lângă aparate, privindu-le de aproape cu ochelarii speciali, pentru operaţii. Prinde un moment, când o simte pe Magda lângă ea, îi ia braţul, parcă s-ar sprijini, dar îşi lunecă degetele în jos, până îi întâlneşte palma, i-o ridică şi se apleacă puţin să-i poată săruta mâna:

– Mulţumesc, scumpo! N-am să pot niciodată să-ţi mulţumesc îndeajuns.

– Era de datoria mea, Diana. Am făcut-o pentru el. Şi să nu-ţi treacă prin cap că ţi-l las; nu mai plec în Caraibe; nici nu-mi place soarele, iar zborul cu avionul până la Miami, apoi spre Jamaica, Golful Montego; m-ar extenua. Îl las pe Sergiu cu puştoaicele; ştiu că le va tihni; şi-au făcut atâtea planuri!...

– Mulţumesc! – îi sărută Diana mâna din nou.

– A fost şi dimineaţa mea, soro... – şopteşte ca pentru sine Magda.

– Poftim?

– Nimic... Vezi? – îşi plimbă vârful indexului drept pe o diagramă, vorbind abia şoptit – aici sunt centrii atenţiei; sunt încordaţi la maxim. Să nu-l obosim. Du-te şi vorbeşte-i. Minte-l frumos. Vreau reacţii conştiente.

Diana se apropie de scaun, se aşează cu precauţie, alintă cu vârful unui deget dosul palmei lui Daniel, îi observă cele trei degete

libere tresărind – că pe degetul mare şi pe index are senzori –, continuă să-i mai atingă dosul palmei, apoi se apleacă şi-l sărută umed şi apăsat:

– Sunt eu, scumpule, mama licuriciului tău drag, care-şi aminteşte mereu cum îl duceai în spate... dar cel mai mult i-a plăcut când l-ai luat la subţioară, ca pe un săculeţ de cartofi. În fiecare primăvară mergem la Cernica şi culegem viorele – pe cele mai frumoase. Vara-i atât de răcoare pe copacul acela înclinat; cred că-i stejar, nu? Mă auzi? Dacă da, apasă cu un deget pe palma mea. Nu-i aşa că nu-i stejar? A apăsat! – şopteşte Magdei. Nu mă pricep la copaci, nu-i cunosc. Ştii unde eşti, da? – şi imediat Diana confirmă Magdei că degetul mijlociu al lui Daniel a atins palma sa. Dragul meu, să nu te sperii. Nu eşti grav, dar a trebuit să te pansez tot, c-ai fost zgâriat, chiar şi pe frunte. Nu ţi-a fost atins nici un organ vital; doar eşti zgâriat de la spinii în care ai căzut... Eu şi Magda; trebuie să ţi-o aminteşti, e sora mea, – iar Diana clatină capul afirmativ spre Magda, semn ca i-a fost atinsă palma –, eu şi ea vom avea grijă de tine; important e să nu ţi se infecteze zgârieturile. Ţi-am rezolvat şi cicatricea de pe maxilar, rămasă de la cornul ţapului; mereu te încurca la bărbierit... Te bucuri? De ce nu te bucuri?! – se uită Diana la degetele lui Daniel care nu se mai mişcă. Scumpule, a fost o nimica toată şi, dacă tot erai anesteziat... Aşa, mă bucur că accepţi – se apleacă ea şi-i sărută degetele. Şi să nu-ţi faci griji pentru spitalizare... pentru costuri... Aşa, mă bucur că nu-ţi faci – îi spune când simte apăsarea degetului mijlociu –, imediat ce trec zilele cât... Ai să vezi, te iau la mine acasă; Irina va sta cu tine, va fi bona ta; la început te va hrăni cu crema Licurici, făcută de mama...

– Ssst! – se aude izbucnirea Magdei, iar Diana îi vede mâna făcând semne disperate să se apropie. Uite, – îi şopteşte cât mai încet, cu buzele lipite de ureche – a reacţionat tare urât când ai rostit cuvântul *mama*. Ai supărat-o la despărţire? Ce dracu' alte boacăne ai mai făcut acolo, în munte?!

– Lena, i-am spus doar ca trebuie să plec de urgenţă, că-s chemată în străinătate să operez... Jur că mama m-a îmbrăţişat la despărţire; a ţinut morţiş să îngrămădesc în portbagaj şi plapuma pe care mi-o dăduse de pomană când am lăudat-o ce călduroasă este; o am şi acum... Ba nu; cred c-o am pe cea adusă de el de la cămin...

– Gata, lasă-l că-i prea obosit. Uite, – arată degetul Magdei o linie – l-am extenuat.

– Mai lasă-mă o clipă, te rog!

– Nu! E-al meu de-acum. Trebuie să mă conving eu că...

– Doar cât să-i spun că-l iubesc...

– Ai înnebunit?! – o împinge Magda într-o parte. Eşti întreagă la cap?! – îi şopteşte după ce se apleacă spre urechea ei.

– Lena, dar ăsta-i adevărul! – se apără Diana.

– Adevărul tău!

– Ce vrei să spui?!

– Mai bine te lăsam dracului să adormi acolo, pe scaun – arată spre masa unde au băut cafelele –, că mai mult mă încurci.

– Deci... mi-ai strecurat, totuşi, ceva în cafea...

– Am nevoie de tine trează, să veghezi să nu facă temperatură... Lasă-mă să mă ocup de el! – o împinge pe Diana cu un deget, parcă ar ţintui-o în locul unde se află şi merge să se aşeze pe scaun; ia palma lui Daniel între ale sale, vorbindu-i încet, ca unui copil adormit: Daniel, ascultă-mă; ştii cine sunt? Scumpule! – se bucură, sărutând dosul palmei. Sigur că m-ai recunoscut... Sunt Magda-Lena... Pentru tine sunt oricum. Dar să nu uiţi că sunt naşa acelui licurici care a antrenat întreaga sală cu *Ceata lui Piţigoi*... Promit c-ai s-o auzi cât de curând!...

Ochii Magdei îi caută pe cei ai Dianei, să-i confirme că degetul mare al lui Daniel i-a apăsat cu putere palma.

– Scumpule!... – îi sărută ea din nou degetele. Fii atent: îţi voi pune în perfuzie un nou medicament. Vei simţi o căldură în tot corpul, apoi, somnolenţă. Trebuie să dormi; organismul se reface mai bine în somn. Înainte, însă, ascultă-mă, scumpule: cheia reuşitei pe care o deţii tu este liniştea; să laşi timpul să curgă în linişte, fără stres, fără gânduri – bebeluş, Daniel, înţelegi? – îl întreabă cu glasul plin de dragoste maternă, iar privirea ei, ridicată brusc spre Diana, confirmă apăsarea puternică a degetului mijlociu al bolnavului în mijlocul palmei sale. Restul cheilor sunt la noi, Daniel; sunt la Diana, la mine şi la toţi ceilalţi din echipă... Daniel, scumpule, – încearcă ea să se facă înţeleasă în timp ce, ţinând palma sa sub cele trei degete libere ale tânărului, îl roagă – vreau să apeşi în palma mea de un număr egal cu numărul anilor scurşi de când nu ne-am văzut.

Diana face ochii mari, privind speriată spre palmele celor doi, îngemănate ca ale unor îndrăgostiţi la prima întâlnire – pur şi simplu o atingere. Cu ochii aţintiţi spre degetul mijlociu al lui Daniel, Magda aşteaptă şi ea. În sfârşit, parcă simţind privirea celor două femei, degetul mijlociu începe să se mişte, apăsând în centrul palmei aflate dedesubt. Şi Diana şi Magda numără încet, abia mişcând buzele la fiecare mişcare.

– Iubitule! – strigă Diana imediat ce au ajuns la 17, iar degetul mijlociu rămâne ridicat; ar vrea să se repeadă, să-şi facă loc la mâna bolnavului, dar un gest ferm al Magdei o opreşte:

– N-ai înţeles că-i al meu? – îi şopteşte. Daniel scumpule, mişcă degetele piciorului drept... Aşa.... Acum puţin, cât poţi, ale stângului. Bravo, scumpule! Şi-acum confirmă-mi câte cântece a cântat Licurici a noastră la nunta Brânduşei. Excelent! Îl încurajează – două a cântat. *Ceata lui Piţigoi* a fost primul sau al doilea cântec? Bravo, scumpule! Meriţi un sărut dulce – spune Magda şi-i sărută apăsat cele trei degete. Am spus sărut, nu pupic dulce, că pupicul dulce e scump şi are cine ţi-l da... Acum, odihneşte-te...

Magda îi mai sărută o dată dosul palmei şi se ridică să pună în stativul pentru perfuzie flaconul adus între timp de o farmacistă, care, nevrând să le tulbure, doar a făcut semn că-l lasă pe masă lângă cana-termos cu cafea. Cufundată în gândurile sale, după ce flaconul a fost conectat la braţul lui Daniel, Magda începe să se plimbe încet prin faţa aparatelor. Se uită la ceas, fuge la calculator şi caută ceva.

– Diana, vino.... – şopteşte fără să ridice privirea din monitor. Vezi? – se plimbă degetul ei pe o diagramă – vezi ce frumos a reacţionat când i-am spus că are cine-i da pupicul dulce?...

– Scumpo!... – îi îmbrăţişează Diana umerii, dar Magda rămâne rece, preocupată doar de calculator. Uite, *jucăria* mea îmi arată că adoarme; vezi cum s-au aplatizat toate?... Doamne!... – şopteşte în timp ce se ridică de pe scaun şi caută să-şi amintească încotro e Răsăritul. Păcat că „doamna Fa" – ce frumos miroseau pe vremuri săpunurile Fa!... – nu ne permite să atârnăm icoane de-ale noastre pe pereţi...

Îşi face cruce de mai multe ori, trece din nou prin faţa aparatelor, priveşte cu interes fiecare diagramă, apoi merge agale spre masa de la fereastră şi, realmente, cade pe scaun. Când se aşează şi ea pe scaun, Diana observă că Magda plânge de-a binelea – pe obrazul ei se rostogolesc lacrimi mari, spre colţul buzelor, care şi-au încreţit colţurile a zâmbet de fericire.

– Lenuş, scumpa mea! – o alintă Diana.

– Iartă-mă că te-am repezit, Diana! Doamne, ce teamă mi-a fost!... Şi-s aşa de fericită acum!... Eram la Paris în primele luni şi-am intrat în sală cu Odette; operaţie lungă, trei ore, şi grea; un accident pe autostradă, adus cu elicopterul. Odette a reuşit, eu l-am ţinut în viaţă, dar în salon am descoperit că era legumă; undeva, pe parcurs, creierul nu-i

fusese irigat un timp... Ce te uiţi aşa la mine, Diana?! M-am temut că şi la Daniel, până a ajuns aici...

– Nu, Magda, nu pot să înţeleg: tu tocmai o despărţiseşi pe Odette de Philip şi ea te solicita la sală?!

– Eram la Paris, Diana – vine răspunsul ironic al Magdei.

– Chiar că nu mai înţeleg ce mariaj ai avut...

– Nici nu te-am rugat să îţelegi! – îi scapă Magdei replica acidă. Vezi că *jucăria* mea a înregistrat o reacţie neplăcută a lui Daniel la auzul numelor Odette şi Philip – schimbă ea subiectul. Dacă vrei, dau drumul la voce şi-ţi arăt pe diagramă; ceva între durere şi părere de rău. Poate pentru că n-a mai ajuns student la Paris... poate...

– Isprăveşte! – strigă printre dinţii încleştaţi Diana, legănându-şi capul, cu ochii apăsaţi în podul palmelor alăturate. Crezi că mi-e uşor să-mi amintesc?! Totul a fost atât de... Am greşit sau nu întorcându-mă la Mituş – Dumnezeu mi-e martor! Şi judecător...

Mâinile ei se întind şi le prind pe-ale Magdei, să se poată privi în ochi, să fie convingătoare:

– E aici, Lenuş! E al nostru din nou – copilul nostru! Dacă trece perioada critică, maxim trei zile, jur că va fi iarăşi ce-a fost; ştiu cum am lucrat! Timpul, scumpa mea soră, timpul va lucra în favoarea lui... Peste o săptămână-două, când va începe tumefierea să se retragă, îi pregătesc salonul mare...

– Poftim?! – tresare Magda.

– Ce rost are să-l las aici?! Nu-i vorbă, îi pot plăti eu spitalizarea, am de unde!, dar de ce să arunc bani în punga patroanei, când eu îi pot asigura...

– De ce la tine şi nu la...?... – se miră Magda, imediat însă Diana îi taie vorba:

– Eşti nebună, soro?! Ce-ar zice Sergiu?! Şi-apoi, eu am fost... ca şi... ca şi soţia lui!

– Diana! – solicită un moment de tăcere vocea fermă a Magdei. Am vrut să spun că, decât la tine, mai bine la Paris, în clinica lui Philip.

– Nu, nu! – hotărăşte Diana. Eu l-am operat, eu îl scot la liman! Vorbeşti de parcă nici n-ai fi medic... Poate... în ultima fază de recuperare... Dar chiar tu ai spus că a reacţionat neplăcut la numele Odette şi Philip...

– A, da! – îşi reaminteşte Magda. Voiam să spun altceva: la ziuă, când vin Odette şi Philip, cât mai puţine discuţii cu voce tare; nu mi-l stresaţi! Încă-i al meu, eu dictez, să-ţi fie clar! Ia să văd... – se

ridică încet, frântă de oboseală şi merge la aparate. Vino să vezi ce somn liniştit are – şopteşte Dianei, plimbându-şi degetul pe una dintre diagramele de diferite culori de pe o rolă de hârtie care coboară încet, pală peste pală, într-o cutie mare de carton. Cât e ceasul? Abia cinci şi jumătate? Te las un pic singură, că am ceva de rezolvat în birou – o atinge Magda cu palma peste braţ pe Diana şi se grăbeşte să iasă din încăpere.

Rămasă singură, Diana începe să se plimbe prin jurul patului; s-ar aşeza din nou pe scaun, să-i alinte mâna lui Daniel, dar îi este teamă; ştie că Magda ar descoperi că i-a tulburat somnul. Priveşte cu nerăbdare ceasul – nici ea nu ştie de ce, „doar Philip şi Odette vor ajunge abia pe la zece..."

– Am rezolvat, am trimis... – şopteşte Magda bucuroasă, ca un copil care-şi anunţă mama că a îndeplinit sarcina dată.

– Ce-ai trimis? – întreabă Diana.

– Păi... pe e-mail... am... – se fâstâceşte Magda pentru două-trei secunde, pentru ca imediat să devină fermă: Ducă-se singuri! Le-am scris puştoaicelor un e-mail că mi s-a stabilit un diagnostic clar: alergie la soare şi le-am rugat să-şi facă singure bagajul. Am promis puştoaicelor că le încarc cardul cu câte două mii de euro, la fiecare, să aibă, dar să nu-i scape o vorbă lui Sergiu. Sergiu dormea; cred c-a jucat până spre ziuă. Decât să-l ştiu implicat în afaceri dubioase, ca mulţi colegi de-ai lui, să mă tem că vin mascaţii peste noi... Măcar e conştient şi nu se atinge de pensie; cardul lui cu pensia e la mine; i-am şi schimbat parola, să am bani pentru fete. Ce ia peste pensie, indemnizaţia de militar, treaba lui! Câştig eu suficient la... Mda.... S-o anunţ pe Gisela că nu ştiu când îmi reiau consultaţiile la cabinet... Oricum, le sistasem cât era vacanţa în Caraibe... Şi să ştii – ridică Magda glasul –, dacă va fi cazul – arată spre patul bolnavului –, am şi eu bani destui, de care nu ştie Sergiu... Poate mai mulţi decât tine... Dar sper că nu va fi cazul...

Cât timp Magda a vorbit, cu ochii scânteindu-i de o bucurie lăuntrică, aproape de beţie sau ca în transă, Diana s-a uitat lung, tot mai bănuitoare spre ea:

– Lenuş, acum eşti tu poetă... Uiţi cât costă o noapte în rezerva asta? La mine îi pot crea condiţii mai bune. La nevoie, mai cumpăr două-trei aparate de gimnastică, îi angajez şi-un kinetoterapeut... Pot să lipsesc şi eu jumătate de oră, să merg în cabinet?

– Mda... – oftează Magda, începând să se plimbe pe lângă ferestre. Vom vedea. Să nu anticipăm... Să-l scoatem din perioada

critică... Mai bine i-ai întocmi foaia – devine ea fermă. Sper că n-ai uitat cum îl cheamă – Ciobanu-Adomniţei – şi data naşterii... 25. 03.'75, Bunavestire; cade în fiecare an la aceeaşi dată; pariez că nu mai ţineai minte!... Hai, du-te; rămân eu... – aude Diana în urma sa vocea ironică a Magdei.

Ajunsă în cabinet, Diana se grăbeşte să intre în baie, să facă duş. Îşi prepară un espresso dublu şi începe să-i întocmească lui Daniel foaia de observaţie. Instinctiv, aruncă ochii spre tabloul de pe perete, dintre distincţiile primite la diferite universităţi; din fotografie îi zâmbesc Irina şi Adrian, stând tâmplă lângă tâmplă; „parcă-i el cu Irina, când m-a rugat să-i bat cap în cap... Ce păcat că Irina a distrus broşele!..." Îşi notează în agendă să caute pe înregistrări ora la care l-a început ieri pe al treilea şi i-a căzut bisturiul din mână; „cred că-i ora la care el a fost atacat de ursoaică..." Se întoarce la foaia de observaţii, dar nu mai are nici un chef de scris; „am s-o rog pe Magda; ea are mai mult de scris..." Gustă tot mai rar din cana mare umplută cu espresso şi priveşte tabloul copiilor.

– Scumpa mamei, licuriciul mamei drag! – exclamă imediat ce Irina îi răspunde în şoaptă la telefon. E trecut de ora şase; ştiu că astăzi ai cursuri...

– Mămico, de când nu mi-ai mai zis aşa!... Cu mămica, Arici, cu mămica... – spune Irina cuiva aflat în încăpere cu ea. Adi-Arici a adormit aici. Toată noaptea te-am sunat; nici nu te mai cert că nu ţii telefonul în buzunar cu sonorul suprimat; că nici nu ştii să-l suprimi... Mi-ai vorbit aşa frumos!... Mi-a spus o asistentă c-ai avut un caz greu; aproape şase ore. E adevărat că vin Philip şi Odette? Ne-a spus Odile, că nici ea n-a avut somn; am ţinut-o noi de vorbă.

– Mama, mama mea iubită, – se aude vocea lui Adrian, care a smuls telefonul din mâna surorii sale – de ce n-aţi vrut să vină şi Odile; aş fi luat-o să mă vadă la un antrenament; nu vrea să creadă că-s aşa bun... Mamă, mamă, stai, nu-mi închide; ştii că te iubesc. Promit să-ţi masez gambele o lună, seară de seară, dacă-mi dai bani de taxă la club; mâine e ultima zi.... te rog, mamă!... Fără taxă nu mai pot intra... Irina n-are nici ea... Promit că învăţ toată *Anatomia* ca pe o poezie... Uite, jur s-o învăţ ca pe jurământul *Demonului*, pe care-l citeai tu duminică. Hai, că, dacă te întreb, nici tu nu ştii corect *Tatăl nostru* – te-am prins eu o dată... Îmi dai bani?

– Cardul meu Visa e-n noptiera mea; are PIN-ul 2503. Să-mi laşi scris cât ai scos. Acum fugi jos, la tine-n dormitor şi lasă-mă să vorbesc cu Licurici...

– Licurici, Licurici, Licurici!... – se aude glasul lui Adrian tot mai slab, semn că pleacă spre uşă. Are mama un Arici şi-un Licurici...

După o tăcere de câteva clipe, Irina îndrăzneşte să întrebe:

– Mămico, ce-i cu tine?! Noi toţi am avut o noapte foarte grea. Odile s-a speriat de graba cu care au plecat părinţii ei, Adişor m-a rugat să-i cânt mereu Beethoven... eu nu ştiam cum să-l mai potolesc; toţi, când sunteţi într-o pasă proastă, vreţi să vă cânt, dar mie cine-mi „cântă", că-s şi eu... am, aşa, o tensiune... două ore am cântat continuu, mereu aceeaşi frază muzicală... Nu ştiu ce-o să zică doamna Vlada... Am lucrat puţin pe partitură... Ei, de-ale mele. Ştiu! – devine ea ironică – altfel am fi discutat dacă eram studentă la Medicină şi eu aş fi vrut Psihiatria, iar tu... Văd cum te cerţi cu nana când vine pe aici... Dar spune-mi: cine însenineză atmosfera, ca să redeveniţi cele mai bune prietene?... Las' c-o întreb eu pe nana de ce-mi cere mereu Brahms, măcar câteva note din Simfonia 3, chiar cântate la pian... Dacă eram la Medicină, cearta ar fi fost întreită... şi-aţi fi ascultat manele, nu Beethoven şi Brahms. A, cred că ştiu! Nana o fi avut şi ea vreo iubire ca-n *Aimez-vous Brahms?*[1]

– Mânca-te-ar mama de Licurici!

– Mămico, ce-i cu tine? De când nu mi-ai mai spus aşa!... Promit că deseară, cât Adi-Arici-Murdărici te masează, eu îţi cânt... Am să-ţi cânt tot Brahms – vă învăţ eu minte!...

– Irinel, mamă, ascultă-mă!, că mă grăbesc... – şopteşte Diana cu glasul cu care i-a vorbit toată noaptea *omului invizibil*. Supără-te, dar am citit şi eu povestirea ta...

– Mamă, se cheamă libret; e-aşa greu de ţinut minte? – se alintă Irina. Crezi că eu nu ştiu că intri în camera mea pe la boiler?... Mă mir că-ţi încape fundul printre boiler şi perete – se aude râsul Irinei.

– Măgăriţo! – o dojeneşte Diana. Hai că n-am timp de alintături. Rezervă-te pentru când ai să vii la clinică... Voiam să-ţi spun doar că... În adolescenţă am scris şi eu o povestire, să ştii; a fost pusă şi la gazeta de perete, publicată şi-n revista şcolii... Despre opera ta... – revine Diana la tonul grav.

[1] Film de dragoste cu Ingrid Bergman şi Anthoy Perkins.

– Mamă, nu mă mai face de râs; poate te mai aude cineva... E balet, nu operă. Că nici tu nu eşti anestezistă, nici nana chirurg; nu le mai încurca.

– Bine, bine. Ce-ar fi ca ursul tău să fie ursoaică, mama lui Urechiuşă Albă, dacă tot zici că doamna Vlada ţi-a lăudat partitura ursuleţului? Prinţul Licuricilor să fie atacat prin somn de ursoaică; de fapt, ea să-l scoată din peştera în care se ascunsese să doarmă, iar Vrăjitoarea ta să-i trateze rănile, că Vrăjitoarea este de fapt Prinţesa Blondă, sau Prinţesa Licuricilor dacă vrei tu, îmbătrânită la miezul nopţii, după petrecere; a îmbătrânit-o stăpânul pădurii, cel care tună şi fulgeră...

În telefon se lasă o tăcere suspectă; Diana îşi depărtează aparatul de la ureche: nu înţelege dacă mai este în funcţiune, că ecranul s-a stins pentru economie de energie – „voi trece la telefonul meu vechi!" Îl atinge cu vârful degetului, vede scris *Irina* şi-l duce imediat la ureche:

– Iubita mamei, mai eşti pe fir?

– Mămico, mă îmbrac şi vin la spital, ce-i cu tine? Fericită te-am mai văzut, dar... să-mi dai dintr-o dată rezolvarea finalului... Fii sinceră: nu cumva doamna Sia a avut iar o criză de inimă şi, negăsindu-şi drăguţul ei de profesor-amorez-de-demult, cum îi place să-l alinte pe domn profesor Dobre, a venit la nana?, că ştie şi ea ce bună-i nana... Numai doamna Sia putea gândi un aşa final... Azi nu mă mai duc la cursuri! Să nu mă mai suni decât dacă... Vreau să găsesc tonalitatea... Am aşa un chef să compun! Încep cu.... – şi-n telefon, Diana aude începutul unei melodii. Nu, nu! – aude cum se corectează Irina în timp ce atacă iar aceeaşi linie melodică. În re minor sună mai bine... Mamă, scumpa mea, – spune Irina în telefon – îţi mai vrea sufleţelul ceva de la mine?, că am o idee...

– Mă gândeam să te chem la clinică... să... Lasă, Licurici, mai vorbim pe la prânz, după ce scap de Philip şi Odette... Să-ţi scoţi şi tu bani de pe card, să vă cumpăraţi ce aveţi nevoie, că eu...

Diana începe să-şi facă vânt cu foaia de observaţii; nici măcar n-a mai răspuns mulţumirilor Irinei; a simţit doar cum îi ard obrajii de sărutările ei şoptite în telefon; „ce mult a trecut de când n-a mai fost copilă!..." – gândeşte, intrând veselă în rezervă. Magda îi ia foaia de observaţie imediat ce o vede şi se grăbeşte s-o completeze; „Philip mă certa întotdeauna dacă amânam completarea..."

– Vezi cum te porţi cu ei! – o atenţionează pe Diana când începe să parafeze cele notate.

– Uiţi că ne-am mai întâlnit şi la congresul de la Hamburg?

– O, da! Abia i-ai răspuns la salut.

– Eram în doliu...

Minutele încep să se scurgă. Imediat după ora 7, Diana merge la raportul de gardă; Magda este deja scoasă din program; „lasă-mă aşa, măcar câteva zile, să mă ocup doar de el”, i-a şoptit înainte de-a o vedea ieşind pe uşă. Ascultă raportul de gardă integral şi acceptă ca echipa să treacă şi prin rezerva în care se află Daniel. Timoraţi de crizele de autoritate ale Dianei, dar mai ales de ameninţările ei cu datul afară din clinică, nimeni nu întreabă nimic – doar Magda prezintă câteva date şi-şi invită colegii să studieze diagramele lungi căzute în cutiile de carton de la baza consolelor. La o întrebare naivă a unui medic tânăr „cine-i pacientul?”, vocea aspră a Dianei – cu care frânge orice discuţie aprinsă din clinică –, precizează: „Cineva din familia doamnei. Ne ocupăm noi două” şi nu s-a mai lungit discuţia.

– Vrei să spui c-am greşit? – o întreabă pe Magda când rămân singure. Daniel e unchiul doamnei Fatma.

– Cred că era unchiul Brânduşei... – bombăne pentru sine Magda, scuzându-se că pleacă în cabinetul său, „măcar să mă spăl pe dinţi, că vreau să-mi pup fostul soţ”, îi şopteşte Dianei, înainte de a ieşi pe uşă.

„Doamne, toţi am înviat astăzi”, se bucură Diana, începând să controleze fiecare colţ al rezervei să fie sigură că femeia de serviciu, intrată tiptil, ca o umbră, şi-a făcut bine treaba când a venit cu igienizarea după ora 5. În baie, stă mult în faţa oglinzii – are emoţii; pe Odette nici n-a salutat-o la Hamburg, că n-au apucat să se întâlnească; Odette a prezentat lucrarea în ultima zi, când Diana plecase deja spre casă; Irina făcuse o viroză severă. „Nici măcar atunci nu l-am invocat pe Daniel, deşi Irina m-a întrebat de mai multe ori dacă am avut vreodată o gripă atât de rea...” Din oglindă îi surâde trist o femeie în vârstă; „ce fălci am!... şi puţină guşă... După ce termin cu Odette şi Philip, o chem pe Mihaela să-mi întocmească un meniu drastic; până-i scot bandajul de pe ochi, măcar 6-7 kilograme să dau jos – indiferent cum!”

– Ce zici? – aude întrebarea Magdei pusă şăgalnic, aşa cum o auzea când sora ei pleca la vreo întâlnire.

Acum, Magda a intrat ca scoasă din cutie; până şi pantofii i-a schimbat; „aveam în vestiar o pereche; mi-s puţin cam strâmţi, dar... măcar cât stă Philip...”

– Ce te uiţi aşa sever la mine? Ai uitat că mi-a fost soţ; vrei să-mi plângă de milă? Văd că şi tu te-ai aranjat... Mă laşi pe mine să hotărăsc ce şi cum... Daniel nu trebuie să ştie că-s prezenţi; să-l ferim de orice emoţie. Am suprimat toate microfoanele, i-am dezlipit şi senzorii; n-am nevoie de anchete; mi-au fost utile până m-am convins că-i întreg la... – îşi loveşte Magda tâmpla cu vârful degetului, vorbind în şoaptă. Am scos deja din calculator înregistrarea – e secretul nostru; *jucăria* mea nu-i autorizată. Sergiu m-a rugat să nu fac vâlvă; să-l folosesc pe ascuns, la nevoie, când am eu interes, da, dar nu vâlvă; a fost misiunea lui cât a lucrat la Londra. Ai noştri îl ţin doar pentru – face Magda semn Dianei să se apropie, să-i poată şopti în căuşul urechii – misiuni speciale... analize.... anchete – softul e totul. Detectorul de minciuni e-o glumă pe lângă... Gata, softul a plecat în eter, undeva, într-un ambalaj de film deocheat... Doar eu ştiu să-l dezambalez şi să-l instalez.

– Eu, nici măcar să umblu cu ăsta – îşi arată Diana telefonul mobil. Trebuia să mă laşi să-i spun! – răbufneşte din pieptul ei părerea de rău.

– Ce?!

– Că-l iubesc.

Magda se retrage un pas şi o priveşte cruciş:

– Cu ce drept, Diana?!

– E singurul domeniu în care nu-i nevoie de vreun drept, Lenuş...

– Bine! – cedează Magda. Îl vei avea două-trei luni aici, în *clinica ta* – timp destul să-i spui. Ba nu! Să-ţi câştigi un drept... Că l-ai avut, dar i-ai dat cu piciorul! – îi strigă cu ciudă vădită în glas.

– Eşti rea, Magda. Amândouă suntem vinovate faţă de el...

– Hai să vorbim fiecare în contul său. Sau mai bine să tăcem – hotărăşte Magda, aşezându-se cât mai comod în unul dintre cele două fotolii din piele de lângă măsuţa joasă din colţul îndepărtat al rezervei de lux.

Diana trece pe lângă aparate, dă un ocol patului, nu se poate abţine şi se aşează pe scaun, priveşte lung mumia bandajată, observă punga cu urină plină, o deconectează de la furtun, o priveşte lung în lumină să-i vadă culoarea, dă din cap că-i place şi intră în baie bombănind la adresa „înţepăturilor de soră mai mică, de care nu te-ai debarasat”. Aduce punga curăţată, o conectează la furtun, merge înapoi în baie să se spele pe mâini şi revine să cerceteze mai în amănunt toate aparatele. Abia apoi, după ce îndrăzneşte – parcă în ciuda Magdei, care

o urmăreşte cu privirea obosită – să fure o sărutare mâinii lui Daniel, se aşează şi ea în fotoliu. O asistentă vine să-i semneze nişte acte; Diana îi şopteşte că are în baie un pahar cu urină, să-l ducă la laborator; un medic îi cer un sfat în şoaptă, secretara o întreabă dacă nu-i cazul să arunce mâncarea adusă ieri, „că miroase în cabinet a usturoi" şi o întreabă ce să comande de la bucătărie – „nimic", îi răspunde ea pe un ton hotărât şi o roagă să aibă pregătite mai multe cafele pentru ora 10; „câte?", „cât mai multe, măcar opt şi sucuri bune; şi mai spune la bucătărie c-o să am doi musafiri din Franţa; să fie totul impecabil!", apoi închide ochii şi ea. „Chiar nu mi-ai pus nimic în cafea?, că nu mi-e somn", întreabă; „meritai otravă, dar am nevoie de tine", suspină Magda, fără să deschidă ochii – şi liniştea se instalează definitiv, punctată de bip-urile aparatului care monitorizează inima şi foşnetul hârtiei cu diagrama de temperatură căzută în cutia de carton – „poate rup de undeva fonduri pentru un sistem modern", gândeşte Diana; „oricum, aceeaşi înregistrare, mult mai precisă, o am în calculator". Ar vrea să viseze la ceva plăcut; recheamă cu insistenţă amintirea dimineţii de după gripă, când l-a obligat pe Daniel s-o iubească aşa îmbrăcată cum era pentru a pleca la serviciu – „toate tratatele serioase spun că actul iubirii este manifestarea supremă a viului; uneori, ultima pentru scorpionul şi păianjenul mascul care se lasă devoraţi de femelă după împerechere, ori pentru somonii urcaţi pe râurile Canadei după ce-şi depun icrele" –, dar în capul său nu stăruie, ca niciodată!, decât imaginea trupului sfârtecat de dinainte ca asistentele să înceapă a aşterne câmpurile. „Dacă păţeşte ceva – ştiu eu?!, poate se prăbuşeşte avionul care-i aduce pe Odette şi Philip cu flacoanele salvatoare *Philip-Albri* –, mă retrag la pensie... Dar nu! Ştiu cum am lucrat; Daniel şi-a revenit – pentru puţin timp; a putut chiar să numere până la 17, ce bună-i Lena!; oare ce-a vrut să-i spună când i-a vorbit în doi peri?!; că şi-a uitat cheile... ce chei?! mi-e indiferent!, ea mi-l va readuce complet la viaţă; eu voi veghea să-l am din nou cum era... să-l iau la mine acasă... întâi, în salonul mare... am o sofa pluşată; am s-o pun lângă patul lui, să pot sta întinsă şi să-l privesc... Aş înnebuni de plăcere să-i simt din nou mâna pe piciorul meu, de la tendonul lui Ahile până sub genunchi, ba poate şi mai sus, dar cu o oprire de o secundă-două pe muşchii gemeni... Ce copil timid era la început – Doamne, ce jenă mi-e de minciuna cu cistita!... – şi ce tigru am slobozit în el!... Oare m-am speriat că n-o să-i pot face faţă?!... Cu o noapte înainte, mă prinseseră zorii jucându-mă cu el; am citit că li se mai întâmplă aşa celor care iau droguri... Spre seară, când am rămas

singură cu Mituş în salvare, mi-a spus, oarecum timorat de aerul rece cu care l-am întâmpinat: «Două veşti am să-ţi dau: acesta-i actul prin care Eulalia acceptă divorţul în condiţiile ce le voi stabili eu; ea a plecat în Mexico City cu onorariul încasat pe proces, care înseamnă mai mult decât tot ceea ce rămâne în ţară; a spus că nu se va mai întoarce; a doua veste şi cea mai însemnată: familia lui Ahmet vrea o clinică privată de chirurgie în România, cu condiţia s-o conduc eu; pentru români, ea să fie *Clinica Trifescu*; pentru asta, eu am nevoie de tine; şi nu ca mâna a doua a lui Trifescu; vei fi de la început şefa absolută; eu, doar cu numele...» Tocmai încercam să sparg gheaţa în care stăteam şi să-i spun: «De acord, Mituş; cu o condiţie: când soţul meu va termina Medicina, va lucra cu noi», dar, până să ies eu de sub gheaţă şi să-mi descleştez gura pecetluită de perplexitatea că vedeam – în sfârşit! – un act prin care Eulalia acceptase definitiv şi irevocabil divorţul, Mituş a adăugat: «Cu o condiţie; mai degrabă o rugăminte; va fi secretul nostru...» şi, cu vocea lui de demult, de când m-a strigat *doctoriţa Crăciun*, să mă întorc şi să iau plicul rămas pe birou în faţa lui, mi-a spus secretul... Fără el, – un secret care m-a îngrozit!... –, poate că l-aş fi refuzat din start, ori pe parcurs; clinica nu s-ar mai fi înălţat, noi doi, iubitul meu Daniel, poate c-am fi fost acum medici la Paris, Irina poate c-ar fi fost deja un nume în Muzică – dacă nu te produci la Paris ori la Viena, înseamnă că nu exişti! – şi... mda... păcat!... nu l-aş mai fi avut pe Adrian, poate singurul câştig adevărat al acestui iad în care tu nu ai fost cu mine!... – Adrian mi-e atât de drag, Daniel – cred c-aş fi înnebunit fără el –, şi mi-e atât de ciudă pe el că n-are decât fotbal în cap!... A luat ce-a fost mai rău de la taică-său... Dar las'!, că şi eu m-am complăcut; îmi convenea să-l ştiu pe Mituş stând în poarta improvizată în spatele vilei şi apărând şuturile lui Adrian... Doi ani de tras la poartă zi de zi, pe soare, pe ploaie, vânt sau viscol... ce putea scoate din băiatul meu?!... Îmi convenea că-l ştiam pe Mituş stând cuminte în curtea vilei... Îi găseam frânţi de oboseală; uneori, dormind tun, iar eu, soţia academicianului Trifescu, «părăsită de Trifescu plecat în Mexic după prima soţie», mândră şi imperturbabilă, din zi în zi mai bună – şi mai singură!... –, adunam stele pe umăr într-un război cu moartea, pe care aş spune că l-am câştigat doar dacă-l voi vedea pe dragul meu Daniel plecând sănătos acasă... Dar... – oftează Diana din adâncul sufletului, absentă parcă din rezerva de lux în care bântuie moartea – cine a provocat acest război?... Cine l-a lăsat pe acest tânăr la marginea drumului ca să se ducă singur în bârlogul ursului?!..."

– Paştele mamei ei de viaţă! – se trezeşte că înjură cu glas tare Diana, eliberându-se de veninul din suflet.

Din fotoliul alăturat, Magda, care aude aproape zilnic înjurătura asta, deschide întâi un ochi, apoi pe celălalt, privind-o cu oarecare curiozitate:

– Acum ce mai ai? De ce nu dormi?

– Abia acum, soro, merită să-mi înjur destinul, eşti mulţumită?

– Nici eu nu dormeam; mă gândeam că ar trebui să înjur şi eu, dar nu m-am hotărât pe cine, dacă-i adevărat că soarta ne-o mai facem şi singuri... sau, conştienţi, o lăsăm pe mâna celor din jur...

Liniştea coboară din nou în încăpere şi se încăpăţânează să rămână apăsătoare, punctată de bip-urile aparatului de monitorizare a inimii, până în clipa în care e spartă de un acordeon, urmat de vocea lui Yves Montand: „A Paris...", soneria personalizată a apelurilor venite de la familia *de Bocage*. Magda, care a simţit în buzunar vibraţiile telefonului înainte de a se fi auzit soneria, l-a şi deschis:

– Bună, scumpii mei! – spune în franceză. Unde sunteţi?... Imediat... – se precipită ea, sărind vioaie din fotoliu: Hai, au ajuns – zice Dianei şi se grăbeşte spre ieşirea din încăpere, trecându-şi din mers palmele peste obraz, până pe păr, tapându-şi puţin buclele să nu-i fie răvăşite.

Pe holul lung, dincolo de peretele despărţitor din sticlă, Philip şi Odette, cu halatele mari fluturându-le ca nişte mantii cavalereşti pe umeri, cu bonete de vizitatori pe cap şi cu papucii sterili din pânză bleu legaţi peste pantofi, se apropie umăr la umăr, flancaţi de două asistente cu braţele încărcate de hainele groase ale musafirilor.

– La mine în cabinet... – le face Magda semn să ducă hainele, apoi îşi deschide braţele larg imediat ce uşile de sticlă se retrag în lături: Philip *chèri*! – se revarsă în vocea ei bucuria învăluită în tandreţe iar braţele i se agaţă de gâtul bărbatului, sărutându-l cu foc pe amândoi obrajii, pentru ca în final, după ce-şi aruncă reciproc o privire de aproape, gura ei să se lipească de-a bărbatului într-un sărut scurt, dar plin de patimă: Fii binevenit! – îi şopteşte.

– Dulce... – clatină Philip capul cu vădită plăcere. Dacă ştiam că-i atât de dulce, nu te mai lăsam să revii în România... – îi spune cu oarecare complicitate în glas, apoi braţul lui stâng – că mâna dreaptă poartă geanta frigorifică – o cuprinde pe după umeri într-un gest patern de mare iubire şi o sărută apăsat pe frunte. Iubito, – o priveşte din nou în ochi – mi-ai dat deja raportul de gardă dacă mă întâmpini cu atâta

bucurie... Iar tu – se adresează Dianei în timp ce-şi lasă geanta frigorifică jos, să aibă ambele mâini libere, să-şi poată desface braţele larg – trebuie să fii criminala din umbră, care-mi trimite de-atâţia ani ameninţări voalate. Poftim, – îşi arată pieptul – cu care mână vrei să mă înjunghii, ca să ţi-o sărut pe cealaltă?...

Braţele Dianei s-au ridicat deja, se încolăcesc în jurul gâtului bărbatului din faţa sa şi-l strâng cu putere vreme de câteva secunde, slăbindu-l apoi domol, să-l poată săruta pe ambii obraji cât mai aproape de colţurile gurii. Philip i-a luat mâna dreaptă în palmele sale, dar privirea tulbure de lacrimi a Dianei îl opreşte; mâinile ei reţin doar dreapta bărbatului, o ridică puţin şi se retrage, lăsându-şi loc destul să se poată apleca, s-o sărute cu drag:

– Promit să vin cât de curând la Paris şi să-mi îndeplinesc şi cealaltă parte a promisiunii: un buchet mare de flori pe mormântul domnului profesor Albri...

– Scumpo! – se eliberează Odette din braţele Magdei şi o sărută îndelung pe Diana. Mă bucur că te văd fericită – mi-o spun lacrimile tale –, înseamnă că sunt speranţe. Ştiam că stânga e mâna ta forte... – i-o arată înainte de a o lua s-o ducă la gură să-i sărute palma. Simt... – pare Odette contrariată, atingându-şi obrazul cu palma Dianei – simt că ţi-au rămas bătături... Chiar aşa bine l-ai lovit acum 17 ani că nici acum nu ţi-au trecut? Să nu-mi spui că şi ursoaica a lovit acelaşi ochi...

– Celălalt – intervine Magda, acoperind explozia de râs, în timp ce prinde în mâna dreaptă geanta frigorifică, iar cu braţul stâng îl ia pe Philip, să intre primii în rezerva de lux a spitalului.

Nimeni nu mai spune nimic. Philip şi Odette, care şi-au tras deja mănuşile chirurgicale scoase dintr-un pacheţel sigilat oferit de Magda, se plimbă de mai multe ori în jurul patului privind flacoanele de pe stative, urina din pungă, zgâlţâind punga de câteva ori, să-i descopere culoarea adevărată şi se opresc să cerceteze diagramele.

– Flaconul numărul unu, scumpo – şopteşte Magdei, arătând cu privirea spre geanta frigorifică. Restul, la frigider – se grăbeşte s-o ajute pe Diana să stivuiască flacoanele pe raftul de mijloc, apoi, închizând uşa frigiderului, setează temperatura la 6 grade. Dacă ar fi Fahrenheit, cât? – o priveşte autoritar pe Diana, dar nu-i mai dă răgaz să răspundă. La Baltimore, când am fost luna trecută, să trecem la producţia de serie, stăteam numai cu telefonul în mână, deschis la pagina convertorului. Dacă-n liceu am refuzat să învăţ scara Fahrenheit, acum, memoria mea

refuză s-o mai facă. *Lenuche*, stai numai lângă mine, dacă n-am voie să vorbesc tare; eşti sigură de....? – se loveşte Philip cu degetul la tâmplă.

– Vino lângă mine – îi oferă Magda un scaun în faţa calculatoarelor de pe masa din centru şi-şi duce apoi degetul arătător la buze, solicitând discreţie.

Cât ea reinstalează programul şi coboară de pe net, din adresa secretă, înregistrarea făcută noaptea trecută, Diana şi Odette, retrase la masa de la fereastră, discută în şoaptă, cu foaia de observaţie în faţă.

– Odette *chérie*... – şopteşte la un moment dat Philip, făcând semn soţiei să li se alăture.

Stau toţi patru pe scaune, îngrămădiţi unul în altul, cu capetele aplecate, şuşotind. Tresărind parcă, Philip îşi îndreaptă spatele, aruncă o privire spre patul bolnavului, apoi Magdei:

– Familia i-a fost anunţată?

– Ce familie?! – pare Diana că s-a trezit din somn, întrebând în româneşte.

– La finele e-mail-ului: „Ne-am interesat, totu-i sub control, evoluţie pozitivă” – şopteşte Magda în franceză lui Philip, apoi, în timp ce Odette merge la patul bolnavului, urmată îndeaproape de soţ, îi răspunde Dianei cu o anume răutate în glas, ca o dojană: Au trecut 17 ani şi peste... *copilul nostru* – accentuează ironic ultimele două cuvinte.

– Magda! – îi prinde Diana braţul cu violenţă, obligând-o să se întoarcă spre ea: Ce ştii tu în plus faţă de ceea ce ştiu eu?

– Că... poate... o fi trăit şi el în toţi aceşti ani... Oricum, dac-ai fi vrut să-l cauţi, nu-l mai găseai la căminul Agronomiei.

Răspunsul plin de ură al Magdei o face pe Diana să se simtă mai rău decât atunci când a fost împinsă de pe scaun, să lase locul surorii sale; „fosta mea soră...” *Nici măcar un strămoş comun*, îşi aminteşte cum i-a întâmpinat specialistul de la Institutul Medico-Legal, când s-au dus împreună după rezultatul testelor ADN. „Măcar de-un mic păcat sunt absolvită...”, şi-a auzit sora oftând; „nu suntem surori”, i-a răspuns Magda privirii întrebătoare, apoi au urmat câteva tachinări, la intervale mari de timp, apropo de o eventuală relaţie a ei cu Mituş, „păcatul de care ai zis că eşti absolvită, nefiindu-mi soră de sânge”, dar apogeul a fost atins ieri: „ce, nu ţi-ar plăcea să ne încuscrim? Fiica mea şi-a lui... – de ce-o fi ezitat?!... – şi-a lui Philip, cu băiatul tău şi-al lui Mituş”. Nu i-a plăcut deloc întrebarea. Dacă nu s-ar fi precipitat totul – venirea lui Daniel mai mult mort, „la 25 ani distanţă după tatăl său...” –, poate că s-ar fi gândit doar la asta – ceva nu i-a plăcut în ezitarea Magdei; „ce

crede, că pic în fund la particula *de* din numele Odilei?! – nobilă!, *de Bocage*... Al meu e fiul academicianului Trifescu, deşteapto!, cel care ne-a *crescut* pe amândouă; ce ajungeai tu, dacă nu era el să te oprească în clinică? Eu dovedisem că-i pot fi de folos, de pe când mă striga Borş; n-a trebuit să mă culc cu el întâi... Şi-apoi, câte dintre cele cu care s-a culcat şi le-a luat mâna dreaptă a lui în sală?!" După un timp de respiro, privind-o pe Odette cum s-a aşezat pe scaunul de lângă pat, oftează, dându-şi singură verdictul: „babă nebună ce sunt!..." şi se apropie cu paşi mărunţi de grupul celor trei de lângă patul unei mumii; „acesta nu poate fi acelaşi cu cel ce-mi recita versuri în miez de noapte; Magda are dreptate: nu-l mai puteam găsi la căminul Agronomiei... Zilele trecute, când mi s-a legat de mâna cartea aceea veche şi ciufulită, *Demonul*, în traducerea lui George Lesnea, am ignorat când dintre filele ei au căzut două flori presate; acum cred că erau viorele... puse de el atunci... M-am aplecat, le-am cules şi le-am aruncat în curte, pe fereastra larg deschisă... Ce ştie Magda în plus, de mi-a spus că-n două-trei luni, cât va sta aici – deşi eu mă tem că vor fi minim patru – voi avea timp să-mi câştig *un drept*... Mai mult decât Philip pentru ea, Daniel a fost ca şi soţul meu; ne-am iubit nebuneşte, ce drept mai mare?!", oftează ea profund, recăpătându-şi stăpânirea de sine. „Până una-alta, e al meu! Eu l-am operat; cunosc fiecare ungher din ceea ce a sfârtecat ursoaica... Paştele mă-ti! – se uită cu ciudă amestecată cu dragoste spre mumia de pe pat. La plecarea ta acasă, tot mă ţin de cuvânt şi-ţi sparg capul, orgoliosule! Viorel ţi-ar fi dat bucuros pistolul pe care zice că-l poartă mereu cu el..." Când ajunge în spatele Odettei aşezate comod pe scaun – o băbuţă firavă, cu palmele ei micuţe băgate sub palma mare a lui Daniel, pe care a sărutat-o de mai multe ori –, înţelege că femeia plânge; o lacrimă a udat degetele tânărului; „refuz să cred că baba asta s-a închipuit vreodată...!... Parcă eu îs mai brează?! – babă nebună!" – oftează zgomotos Diana.

– Şaizeci de ani... – spune încet, ca pentru sine.

– Ssst!, e treaz – şopteşte Magda.

Degetul mare al lui Daniel se plimbă peste palma stângă a Odettei; îi dă de înţeles să o întoarcă, s-o poată pipăi îndelung, oprindu-se pe inelarul femeii, apăsându-i în mod repetat falanga unde ar fi trebuit să stea inelul.

– *Oui chéri, c'est moi, Odette, c'est moi!*[1] – explodează femeia, aplecându-se să-i sărute iarăşi dosul palmei, iar când Philip îi strânge lui Daniel încheietura mâinii, ca un salut, Odette completează cu drag, ca o şoaptă de încurajare adresată unui copil în suferinţă, departe de explozia disperată a Magdei, de la miezul nopţii: *C'est lui, chéri, c'est lui, Philip, mon cher mari...*

Cu cele trei degete libere, Daniel strânge cu putere inelarul Odettei, apoi, alintând un timp cu vârful degetului mijlociu falanga pe care stă inelul doamnelor, se opreşte, face un gest de atenţionare apăsându-şi vârful degetului, după care palma lui se roteşte puţin: „asta-i, îmi pare rău!..." – spune gestul său.

– Nu-i nimic, scumpule; înţeleg c-ai pierdut inelul... Noi, în schimb, avem moneda de argint – îl liniştеşte Odette, sărutându-i cu fervoare mâna.

Urmează un şir lung de asigurări că se va face bine; „totu-i să fii liniştit şi să ai răbdare; mai bine decât Diana nu te putea opera nimeni. Acum e rândul Magdei să te treacă peste cele 72 de ore critice... Vom sta şi noi lângă tine. Eşti un viteaz binecuvântat, ca-n frumoasele voastre poveşti nemuritoare: două zâne au grijă de tine... Îţi spun un secret, scumpule, dar să rămână între noi – îi vorbeşte Odette, apropiindu-se de urechea lui, în timp ce continuă să-i ţină mâna între palmele sale. Astăzi, în avion, pentru prima oară, Philip, soţul meu, mi-a mărturisit că te invidiază: dac-ai fi făcut febră în noaptea de Înviere, nu ştie care dintre noi ar fi venit să-ţi ofere căldură, dar acum, când ai cu adevărat nevoie, toate trei suntem lângă tine. Iar eu, scumpule, îţi promit că la toamnă vom veni la tine cu mult *aur de Bocage*, un portbagaj plin, şi nu numai... aducem şi un diamant...

Diana observă gestul nervos al Magdei, prin care temperează elanul Odettei: „să-l lăsăm, că-l obosim...", iar Philip întăreşte spusele fostei lui soţii, o Magdă zglobie, bucuroasă de orice moment când este lângă Philip, că i se poate agăţa de braţ, să-l sărute pe obraz cu o fericire copilărească. „Oricum, o ceartă zdravănă tot vei primi!" o ameninţă Philip; „şi de la mine! – pare mult mai severă Odette; trebuia să venim de acum doi ani...", dar Magda înlătură orice supărare cu sărutările ei oferite celor doi cu drăgălăşenia unui copil alintat. O lasă pe Odette să-i mai adreseze câteva vorbe lui Daniel, pe Philip să-i strângă din nou încheietura mâinii, „ne retragem să ne odihnim un pic", şi-i conduce

1 Da, dragule, sunt eu, Odette, sunt eu! (fr.)

afară din rezervă, şoptindu-i Dianei să rămână ea cu Daniel, „până ţi-o trimit pe doctoriţa Barbu să te înlocuiască, poate mai ai şi tu ceva de rezolvat”. Diana simte că nu mai are astâmpăr; stă un timp cu doctoriţa Barbu, oferindu-i foaia de observaţie s-o studieze, o roagă apoi să rămână ea să aibă grijă de pacient – „mă suni dacă-i ceva!” – şi pleacă după Magda. O găseşte în sala de studiu, la spatele soţilor *de Bocage*, care privesc atenţi ecranul mare, împărţit în opt ecrane mai mici, pe care rulează ceea ce au înregistrat, în mod simultan, camerele de luat vederi; fiecare din unghiul său. Palma dreaptă a Odettei se ridică să primească palma Dianei, pe care o strânge, lipindu-şi-o de obraz, în semn de preţuire, dar şi ca un gest clar c-o roagă să fie lăsată să urmărească în linişte întreaga operaţie. Magda iese prima din sală; „să nu-mi las pacientul singur; deseară, să aduci fotoliul tău de masaj în rezervă, că vreau să stau cu el”, „ba vom sta cu rândul, că nici eu nu am ce face acasă – răspunde Diana, abătându-se din drum: Să spun Anuţei să le ofere gustări, cafele şi suc de rodii; ştiu că-i place Odettei”.

Pe băncile de aşteptare din faţa liftului pentru vizitatori, înainte de uşile mari din sticlă, Magda vede doi tineri care tocmai şi-au lăsat rucsacurile mici de voiaj pe o bancă şi-şi leagă papucii din pânză bleu, primiţi la intrarea în spital odată cu halatele care aşteaptă aşezate îndoite cu grijă pe spătarul unui scaun. Sunt îmbrăcaţi în uniforme elegante, de culoare bleumarin, cu câte un însemn discret, din fir auriu, ca un blazon, pe revere. Fata, văzută de Magda din spate, este potrivită de statură, mai degrabă înaltă, suplă, cu un păr blond, lung şi bogat, adunat într-o plasă fină; ochii ei albaştri privesc plini de tristeţe pieziş, pe lângă spatele băiatului care a îngenuncheat în faţa ei, să-i poată lega mai bine şireturile lungi ale papucilor din pânză. Când băiatul se ridică în picioare, trecându-şi instinctiv palmele spre genunchi, deşi nu au atins pardoseala, că a stat doar pe călcâie, Magda face ochii mari, exclamând:

– Adrian scumpule, ce-i cu tine aici?! Şi ce-i asta, noua uniformă a clubului?

Băiatul a luat deja poziţia de drepţi, şi-a scos şapca de pe capul tuns chilug şi şi-o pune cu un gest sigur, ca de militar, sub braţul stâng, înclinându-se respectuos către doctoriţa din faţa sa:

– Sărut mâinile! E uniforma colegiului şi nu mă cheamă Adrian, ci Octavian...

Magda simte că ameţeşte; o durere ascuţită îi taie toracele, coborând vertiginos spre burtă, „parcă aş naşte...”, şi rămâne cu privirea pe lângă umărul băiatului, aţintită fix pe Diana, care şi-a încetinit pasul,

jucându-se nervoasă cu furtunul stetoscopului; brusc şi-l îngrămădeşte în buzunarul bluzei de medic şi, surprinsă de prezenţa fetei, face un gest larg cu braţele:

– Mioara scumpo! Ai şi ajuns... Doamne, ce frumos îţi stă în uniforma asta!... Te face mai... Zău că erau ridicole poalele alea lungi; păcat de corpul tău atât de....

Şi dintr-o dată se lasă o tăcere ca de plumb, în care doar privirile celor patru se întretaie surprinse. Cu un calm mascat mai degrabă din dorinţa de a nu se pierde total, tânăra înfruntă privirea Dianei doar pentru o clipă, înclină imediat capul mai domol şi mai elegant decât a făcut-o băiatul de alături şi spune, încercând să arboreze un zâmbet cu care să risipească neînţelegerea, dar nu-i reuşeşte, că obrazul ei întunecat exprimă doar tristeţe:

– Mă iertaţi!... Mă cheamă Ionela; sunt fiica domnului Ciobanu-Adomniţei, care a fost adus ieri cu elicopterul. El este fratele meu Octavian. Venim direct de la gară, că suntem elevi la Iaşi, la Colegiul „Negruzzi”; am călătorit toată noaptea; o aşteptăm pe mama, că trebuie să ajungă şi ea.

Vocea fermă a fetei o face pe Magda să-şi recapete stăpânirea de sine; „Doamne, frumoasă trebuie să fie soţia lui Daniel, dacă are aşa copii minunaţi” – îşi plimbă ea privirea peste cei doi, oprindu-şi-o cu violenţă în ochii speriaţi ai Dianei:

– Bine, copii! Staţi şi-o aşteptaţi aici pe mama, că va veni cineva să vă ducă la tatăl vostru. Eu şi doamna profesor avem puţină treabă – spune Magda cu vocea autoritară, ca un ordin, în timp ce o apucă strâns de braţ pe Diana şi o obligă să meargă alături de ea spre uşile mari de sticlă, care se retrag imediat ce ele ajung sub raza de acţiune a senzorilor. Stăpâneşte-te! – îi strigă Dianei printre dinţi; apucând-o mai strâns de braţ.

Departe, în faţa lor, uşa liftului special, pentru targa cu operaţi, se deschide şi iese asistenta de serviciu de la depozitul de haine aflat la parter:

– Doamna profesor, mă iertaţi! – se înclină asistenta în faţa Dianei, fără să se mai apropie. Doamna se rătăcise şi... – arată spre femeia rămasă lângă uşa liftului; nu i se vede mai deloc faţa din cauza baticului negru punctat cu verde, cu care este îmbrobodită, dar şi a braţului fetiţei de 2-3 ani agăţată de gâtul său, cu picioruşele cuprinzându-i pieptul şi spatele peste haina groasă de primăvară rece; în jos, de la jacheta îmblănită, coboară o fustă lungă, tot neagră, a cărei

poală acoperă gleznele, lăsând să se zărească doar vârfurile ghetelor negre.

Lângă ea, o fetiţă de 5-6 ani, cu ochi mari, negri, uşor migdalaţi, îmbrăcată elegant, cu pantalonaşi de stofă, geacă galbenă, umflată de la puful de pinguin din interior şi o căciuliţă fistichie dintr-o blăniţă de iepuraş albastru, stă agăţată cu mânuţa dreaptă de fusta mamei. Puţin mai într-o parte, un băiat de vreo 10-11 ani, cu un păr bogat, tuns elegant, cu un fular multicolor, ieşind puţin la gât de sub jacheta de tercot, stă şi el în poziţia de drepţi, aşteptând replica femeilor în alb.

– Bine-bine! – se grăbeşte Magda s-o liniştească pe asistenta speriată că a intrat pe holul operaţilor cu vizitatori fără halate şi papuci. Du-i acolo – arată spre cei doi elevi –, pune-le halatele pe umeri, papucii în picioare şi aşteptaţi-mă. Hai! – şopteşte Dianei, care, asemeni unui om hipnotizat, se lasă dusă în cabinet, în timp ce Magda merge cu privirea întoarsă mereu, s-o poată urmări pe fetiţa care păşeşte repejor, mereu agăţată strâns cu mânuţa de fusta mamei.

„Doamne, nu-mi vine să cred!..." – se cruceşte Magda, oprindu-se o clipă înainte de a intra în cabinet, s-o mai privească pe fetiţa care, obosită deja, trage de fusta mamei sale. „S-o rezolv întâi pe Diana!", îşi hotărăşte Magda intrând în cabinet după sora sa, care păşeşte asemeni somnambulilor. O aşează pe canapeaua de consultaţii, obligând-o să se întindă, apoi pregăteşte în grabă seringa scoasă din dulapul cu medicaţia de urgenţă:

– Numai puţin, Diana... – îi şopteşte în timp ce-i introduce acul în vena braţului stâng. Vezi? Numai un pic ţi-am făcut, să te liniştești, nu să adormi... – îi arată.

După ce aruncă seringa la coşul de gunoi, se întoarce, îşi face loc să stea pe canapea cu jumătate de fund – „ah, fundul mare al doamnelor!", exclamă ea, smulgând un zâmbet trist Dianei – şi începe să alinte obrazul surorii sale cu toată palma:

– Gata, scumpo; ai să te liniştești...

– Lenuş, tu ai ştiut? – întreabă într-un târziu Diana, cu glasul pierdut de tot, reţinând între palmele sale mâna care i-a alintat clipe în şir obrazul.

– Depinde ce – răspunde Magda, surâzând amar. Chiar şase nu mi-am închipuit... Ai observat? Cred că-i gravidă; se observă după expresia gurii; chiar şi felul cum ţinea fetiţa în braţe... Cum te simţi?

– Ca dracu'! Dar cum noi, doctorii, n-avem voie să fim mai bolnavi decât pacienţii... – răspunde Diana cu privirea pierdută aiurea,

spre fereastră. Gata, în scenă! – ordonă ea, coborând picioarele la marginea patului.

– Nu, Diana! – protestează vehement Magda, împingând-o la loc, pe canapea. Încă puţin, te implor!... Ai să vezi... te vei limpezi şi... Trebuie să fii calmă, să... Măcar un sfert de oră... Stai aici liniştită, că mă ocup eu de... – spune ea, ridicându-se să plece.

– Magda! – strigă Diana, repezindu-se să-i prindă mâna, s-o apropie de ea; o priveşte lung în ochi şi, după ce clatină capul în semn că *nu*, şopteşte: Îţi jur! Îţi jur că n-am vrut să-ţi ascund... Nici măcar eu nu mi-am pus problema... Cât despre Mituş... Chiar şi el mi-a spus c-a fost nevoie să fac cezariană mai devreme, imediat după opt luni... Vârsta... Şi lactaţia s-a declanşat mai greu... deşi profesorul Luca a spus că-s la termen... aşa l-am auzit spunând unei asistente când mă închidea... N-am vrut să dau importanţă. Poate... poate de teamă... Ai dreptate: odată cu el, am exilat totul... – se zbuciumă Diana, plângând fără lacrimi, ca-n momentele ei de durere profundă, când ochii i se umplu de tristeţe, iar obrazul îi este tăiat de umbre.

– Diana! – îi hotărăşte cu severitate Magda. Închidem aici discuţia asta, clar? Înainte de toate, suntem medici – trebuie să-l salvăm pe el! – se întinde braţul ei în direcţia rezervei. Între noi două şi el, până părăseşte spitalul, nu mai încape nimic! Poate... părerea Odettei şi-a lui Philip... Şi ei, ca şi noi, au un singur scop: salvarea lui. Stai şi te linişteşte, te rog! Daniel are nevoie de tine! – îi spune pe un ton hotărât. Lasă-i familia... Nu mi-am închipuit că... N-avea ce căuta aici cu ăia mici; or să se sperie. Greşeala-i a mea... Nu trebuia să spun în e-mail... Gata, linişteşte-te!

– Magda, te rog!... – se ridică Diana în capul oaselor. Minte-i frumos... Am să vin şi eu; deja m-am limpezit... Doar să-mi fac o cafea...

Dar nu se mai îndură să mai coboare de pe canapea; îi este teamă; „cum să dau piept cu adevărul la care nici nu m-am gândit vreodată?!" Stă cu braţul drept sub cap şi priveşte în neştire tavanul; „şase copii!..." – nu-i răsună în cap decât cuvintele astea.

– Ba şapte! – se trezeşte pufnind nervoasă şi sare de pe canapea cu aceeaşi agerime ca pe vremuri.

Fuge în baie, se spală îndelung pe dinţi, apoi pe obraz şi-şi aranjează părul privindu-se în oglindă; „măcar în faţa familiei *de Bocage* să mă prezint bine..." – îşi zice salivând la gândul unei cafele espresso, deşi ştie că aparatul, cu unul dintre cele două canale înfundat,

o enervează; trebuie să-l manevreze de două ori ca să-şi facă porţia dorită. Când se aşează în scaunul „managerial” – o amuză mereu termenul – de la biroul său, în care se simte confortabil, că-şi poate ţine picioarele ridicate pe cutia de lemn pitită anume sub birou, o vede pe Magda intrând precipitată, vânătă de ciudă şi cu ochii roşii, plini de lacrimi:

– Eu, pe asta, o pocnesc! – spune şi ia cana din faţa Dianei să soarbă o gură de cafea. Pe Dumnezeul meu c-o pocnesc! Şi-a găsit să facă instrucţie cu copii cei mari imediat ce a intrat în rezervă, înainte de a ajunge lângă patul lui Daniel... Dumnezeule, o bat! Paştele mamei ei!...

– Lenuş, te implor... – încearcă Diana s-o tempereze.

– „Ce cauţi cu fusta asta scurtă afară din curtea liceului?!” Se referea la fusta elevei. Ţi s-a părut scurtă? Mie, nu. Ba chiar era decentă, la corpul ei atât de frumos... „Şi tu de ce te-ai tuns? Arăţi ca un soldat.” Bietul băiat a murmurat ceva, o minge, un geam... Atunci am auzit un geamăt. Degetul mijlociu al lui Daniel stătea ridicat. S-a îndoit de câteva ori, chemând. „Putem să-l atingem?” – m-a întrebat eleva şi imediat ce i-am aprobat din privire, s-a apropiat de pat şi s-a aplecat să sărute mâna tatălui. Degetele lui Daniel au vrut s-o atingă. M-am grăbit să-i scot degetul mare şi arătătorul dintre senzori, să-şi poată folosi palma, să-şi alinte fiica pe obraz. La băiat, degetele lui s-au ridicat, capul băiatului s-a aplecat mai mult, iar palma tatălui a putut să-i alinte capul tuns chilug. Şi din nou l-a alintat pe obraz iar... cum a zis că-l cheamă?... a, da, Octavian... iar Octavian i-a mai sărutat mâna o dată. Daniel l-a lovit încurajator cu vârful degetelor peste obraz. Celălalt băiat l-a sărutat şi el. Când a observat gestul întrebător al tatălui făcut cu palma, s-a aplecat până ce tatăl său a putut să-i atingă părul des şi uşor buclat; mai ţii minte?, aşa îl avea şi Daniel... „La noi nu există pedeapsa cu tunsul...” – a spus băiatul ca o glumă, alintând degetele tatălui. „Pe ei îi pune directorul să crape 50 de butuci, pentru sobele din şcoală” – a completat fiica cea mare, iar palma lui Daniel a făcut un gest de apreciere a glumei. Fetiţa de 5-6 anişori, scumpetea aceea cu ochi migdalaţi şi negri, ca ai... Doamne!... – şopteşte Magda în extaz – ca ai lui, a fost docilă, a sărutat mâna tatălui, dar cea mică, îngrămădită tot timpul cu obrazul la pieptul maică-si, n-a vrut cu nici un chip. A luat-o Octavian în braţe, i-a şoptit ceva şi a apropiat-o de mâna tatălui. Când degetele lui Daniel s-au jucat un timp în părul de pe creştetul ei, a făcut ochişorii ei frumoşi cât mai mari şi am auzit-o şoptind – ceva serafic, parcă era un

îngeraş: „Tăticul!... Tăticul meu s-a ascuns... doarme...” M-am întors şi-am ieşit, că m-a umflat plânsul. Uite, nici acum nu mă pot stăpâni... A rămas doamna Barbu cu ei... Nu-mi cere să mă întorc; zău că nu mai suport!...

– Bine! – hotărăşte Diana scurt, pe un ton ferm, de om calm, stăpân pe sine. Mă duc eu la ei – spune şi porneşte spre ieşirea din cabinet, dar se opreşte înainte de uşă, să răspundă la telefon: Da... Tocmai veneam acolo, dar dacă... arată-le, te rog, unde-i cabinetul meu şi întoarce-te la bolnav.

Uşa cabinetului este deschisă larg, iar Diana a rămas cu mâna pe mânerul frumos nichelat, întâmpinând-o pe femeia îmbrobodită şi îmbrăcată lung şi ceruit – „ca un măturoi”, îşi aminteşte Diana gluma lui Daniel –, încercând să-i întâmpine pe oaspeţi cu zâmbetul provocat de amintirea glumei când Mioara, abia întoarsă din „tabăra de Germană”, a venit pe deal unde cosea Daniel.

– Vă rog, vă rog! Intraţi toţi – îi pofteşte Diana. Mioara, domnişoară – se adresează femeii îmbrobodite şi elevei – vă rog, luaţi loc – le arată cele două fotolii din faţa măsuţei joase.

Fetiţa de 5-6 anişori, care a venit agăţată cu mânuţa de poala fustei mamei, a fugit în spatele femeii, şi-a îndesat obrăjorul în fesele ei şi, ţinându-se agăţată strâns cu amândouă mânuţele de faldurile fustei mamei, începe să plângă:

– Nu vreau injecţii, nu vreau injecţii!... Nu, fugi de-aici, că tu faci injecţii!... – se apără cu amândouă mânuţele când Magda, cu ochii umezi de o bucurie stranie, face un pas către ea s-o ia în braţe.

Fetiţa cea mică s-a agăţat mai strâns de gâtul mamei şi, cu obrazul îngropat în gulerul îmblănit al hainei, plânge cu sughiţuri. Eleva trece fratelui rucsacul din mâna sa şi o înşfacă pe fetiţa pitită la spatele mamei, gata să se înfăşoare în faldurile fustei largi, şi o ridică la pieptul său, şoptindu-i:

– Elena, gata, Gălbenuş scump, te apăr eu. Vrei să te apere Nela?

– Vreau, vreau, vreau să mă aperi tu... – scânceşte fetiţa.

– Gata, Gălbenuş, nu mai mieuna ca un pisoi – îi şopteşte Octavian, aplecându-se spre urechea fetiţei, care uită de plâns şi se întoarce nervoasă spre el şi-l loveşte cu vârful degetelor peste faţă, într-o mişcare de sus în jos, cum dau pisicile cu lăbuţa. Lenuş... – pare s-o certe Octavian, ferindu-se să nu-i fie atinşi ochii.

– Gaaa-ta! V-aţi şi întâlnit?! – îi dojeneşte Mioara, făcând o jumătate de pas către cei doi.

– Mi-a zis pisică... – scânceşte fetiţa.

– Gata, Lena iubito; vrei să ne facem de râs? – îi şopteşte Ionela, privind-o de aproape. Eşti la mine în braţe... – o asigură, sărutându-i vârful nasului. Nu-i aşa că te bucuri?

Ochişorii negri ai fetiţei clipesc aprobator, alungând ultimele două lacrimi mari, pe care Ionela i le şterge cu un şerveţel de unică folosinţă scos urgent din buzunar. Băiatul cu părul buclat s-a şi apropiat de mama sa, a luat fetiţa cea mică între palmele sale, a sugerat că o culcă pe spate pe pardoseală, făcând-o să izbucnească în râs, a balansat-o puţin, a ridicat-o ca pe o păpuşă în faţa ochilor săi, să se poată privi şi i-a şoptit:

– Vrei să te mai duc în cârcă? Dacă da, ascunde obrazul la pieptul meu şi taci, că râde Gălbenuş de tine...

– Ba nu râde, că plânge şi ea – arată mânuţa fetiţei spre sora ei mai mărişoară, înghesuită cu obrazul la pieptul Ionelei.

Păstrând aerul ospitalier, dar uşor distant, cu care i-a întâmpinat, Diana continuă să-l fure cu privirea ei rece pe Octavian, cercetându-i atent, cu ochii medicului aflat la consultaţie, fiecare porţiune a corpului, de la pantofii frumos lustruiţi ce se zăresc în papucii de pânză bleu, uniforma stând ca turnată pe trupul său de atlet tânăr, însemnele aurii de pe reverele hainei, gulerul cămăşii bleu impecabil – „şi Daniel avea mania cămăşilor perfecte” –, cravata bleumarin, în nuanţa uniformei şi ochii lui jucăuşi, deşi trişti în esenţă, mereu aţintiţi spre micuţa Elena, căreia să-i zâmbească protector, să-i alunge spaima de injecţie – „Dumnezeule!, gândeşte o clipă Diana, aşa-mi zâmbea şi el când m-a ţinut în braţe să nu mă arunc pe fereastră... Copilul ăsta e leit Adrian al meu, doar că-i mereu copleşit de tristeţe şi-i tuns chilug, asemeni lui când l-am dus în sala de mese... Un sfert de secol, aceeaşi poveste...” – inspiră Diana profund, să-şi mascheze oftatul şi-şi mută privirea pe fiecare dintre cei prezenţi, împiedicându-şi-o de ochii înlăcrimaţi ai Magdei, pironiţi pe fetiţa din braţele elevei – „poate singura dintre noi, deşi cu obrazul ei frumos de adolescentă umbrit de tristeţe, eleva este singura care-i stăpână pe sine... Şi sora mea Lena... parcă-i fascinată – ba chiar e fascinată! – de Elena, fetiţa speriată de injecţie... Trebuie să-i dau afară, să rămân cu Mioara!” – îşi hotărăşte Diana, făcând un gest autoritar Magdei:

– Du-i, te rog, pe toţi la bufet; fiecare, ce vrea! – hotărăşte, arătând Magdei, uşa rămasă deschisă. Frumuseţe mică, – se adresează fetiţei din braţele băiatului – îţi place îngheţata? – dar fetiţa îşi ascunde obrazul mai tare la pieptul fratelui.

– Eu vreau cu căpşuni – spune fetiţa din braţele Ionelei. Mamă, am voie? – întreabă pe Mioara.

– Numai una şi să nu vă certaţi iar, că mă supăr. Ai grijă! – face un gest de atenţionare lui Octavian, care iese ultimul din cabinet. Dacă i-aş lăsa, s-ar bate toată ziua; lui Octav îi place s-o necăjească, iar Lena mea nu ştie deloc de glumă; starea ei de bine e-n braţele Nelei... – încearcă Mioara o scuză, vorbind întruna; „e răvăşită rău", se uită Diana cu îngrijorare la femeia din faţa sa; „Doamne, ce-a rămas din tânăra dezinvoltă şi elegantă lângă care am stat tolănită pe fânul din livadă şi i-am vorbit de frumuseţea vieţii de studentă la Medicină!... Cum îi luceau ochii când îi spuneam c-o luăm cu noi la Paris!..."

– Te rog, Mioara, ia loc!... – îi arată Diana unul dintre cele două fotolii de lângă măsuţa joasă, din faţa biroului său de lucru.

– Nu pot sta, doamna doctor. Sunt... sunt... – îşi duce Mioara palma la frunte.

– O clipă! Să nu uit... – o temperează Diana, grăbindu-se să scoată din sertar plicul aruncat acolo ieri de pilot: Ia-l, Mioara – i-l pune Diana în mână. Viorel l-a pus în sertarul meu ieri.

– Doamna doctor...!... – se sperie Mioara, făcând ochii mari, în timp ce mâinile ei încep să-i tremure atât de tare, că scapă plicul jos. Deci... vreţi să spuneţi... Chiar nici o şansă?!...

– Mioara, linişteşte-te! – îi şopteşte Diana cu drag, punându-i din nou plicul în braţe, că palmele femeii s-au alăturat ca la rugăciune, iar privirea ei tulbure, înecată în lacrimile care au început să se rostogolească pe obraz, o imploră:

– Oricât! Avem de unde... Salvaţi-mi-l! Doamna doctor! – se repede Mioara şi-i ia mâinile, începând să i le sărute. Viorel mi-a spus că sunteţi cea mai bună... Dacă e cazul.... dumneavoastră ştiţi mai bine.... acum, cât mai suflă... la Viena... am auzit că şi turcii au un spital mare.... poate la Paris... Dăm tot, nu ne mai interesează – aşa a vrut Dumnezeu, aşa să fie!, dar salvaţi-l... Mie-e milă de ăştia mici... El e totul pentru ei...

Diana nu mai suportă să simtă pe dosul mâinilor sale sărutările femeii amestecate cu lacrimi. O prinde cu putere de braţe, o duce până lângă fotoliu, obligând-o să se aşeze, apoi îi pune plicul în mână:

– Unu! – face ea un gest ferm de atenţionare cu indexul mâinii drepte ridicat în faţa ochilor Mioarei, obligând-o să-şi înghită lacrimile. N-am negociat niciodată viaţa unui pacient; crezi c-aş face-o tocmai cu Daniel?! Doi! – o ameninţă din nou cu degetul ridicat. Chiar nu m-ai recunoscut?! Nu ştii cine sunt?

– Ba da... – rosteşte încet Mioara, vădit timorată. Mereu îmi amintesc şi... şi... şi mă căiesc pentru ceea ce-am făcut. Nici măcar nu i-am cerut iertare! – strigă vocea ei înecată brusc în lacrimi, în timp ce privirea sa arată în direcţia rezervei unde stă Daniel. Dacă e să moară, nu vă umpleţi de păcate, luându-le şi pe ale mele; trebuie să-i spun, să-l rog să mă ierte; avem atâţia copii; cum am să-i mai privesc în ochi, dacă tatăl lor moare fără să-i fi cerut iertare eu?!

– Mioara, ce-i cu tine? – o întreabă Diana pe un ton calm, impunându-şi să ţină în mână situaţia.

– Eram o copilă, doamna doctor! – se vaită Mioara. Eram chiar mai mică decât Ionela noastră... Nici eu nu ştiu de ce am făcut-o... Apoi mi-a fost ruşine şi am plecat cu tata la Suceava...

– Mioara draga mea, – se lasă Diana pe călcâie lângă fotoliul femeii, luându-i mâinile între palmele sale – despre ce vorbeşti?

– Lasă, că ştiţi dumneavoastră... Când m-am întors, eraţi plecată... Dacă nu v-aş fi supărat eu... Zău c-am vrut să fie o glumă! Apoi mi-a fost ruşine... Degeaba mă căiesc duhovnicei mele acum; răul făcut atunci se răzbună; însăşi Sfânta Genţiana în *Cuvânt de bine către...*

– Mioara! – strigă Diana, scuturând-o cu violenţă de braţ. Despre ce rău vorbeşti?

– Dimineaţa... când aţi dormit pe deal... Am vrut să fie o glumă, dar...

– Ce glumă, femeia lui Dumnezeu?! Nu mă mai fierbe atât! – se înfurie Diana.

– Dumneavoastră vi se vedea doar nasul din căciula de iepure... Cred că a fost ciuda, iar ciuda, ca şi invidia, e un păcat mai mare ca gelozia; cu păcatul geloziei nu m-a încercat ucigă-l toaca...

– Ascultă, Mioara! – se ridică Diana în picioare enervată de-a binelea şi se retrage doi paşi, amenințând-o cu palma întinsă către ochii ei. N-am înţeles nimic! Şi te rog ceva: când mai intri în spitalul de care răspund, laşi la intrare toate vorbele astea mari ale tale cu sfinte şi epistole, clar?! – îi hotărăşte Diana pe un ton aspru, cum o face cu medicii din subordine, când este sigură că-s pe punctul de a greşi, doar că acum are surpriza să vadă că femeia din faţa sa, doborâtă de durere

mai înainte, şi-a ridicat semeaţă fruntea, îndreptându-şi spinarea, după care se pregăteşte să părăsească fotoliul:

– În cazul acesta, mă văd obligată să-mi iau soţul şi să-l duc la alt spital. Eu şi surorile mele ne vom ruga pentru el. Nu-l pot lăsa pe mâna unei femei fără Dumnezeu.

„Asta-i nebună de-a binelea – se sperie Diana. Mi-l poate lua cu forţa... Trebuie s-o îmblânzesc!..."

– Mioara draga mea, – se lasă din nou Diana pe călcâie în apropierea fotoliului, punându-şi amândouă palmele pe braţul drept al femeii – cum poţi gândi aşa despre mine?! Credinţa mea în Dumnezeu este să fac tot ceea ce pot; să învăţ mereu să pot mai mult şi mai bine, iar când am epuizat tot ceea ce mi-a dăruit Dumnezeu, Îl invoc să mă ajute, să-şi pogoare duhul Lui sfânt peste ceea ce am făcut eu. Trebuie să avem încredere, draga mea! Vreau să-ţi spun că lui Daniel îi datorez credinţa adevărată în Dumnezeu; el m-a făcut să...

– Greşiţi, doamnă! – ripostează cu vehemenţă Mioara. Soţul meu, amorţit în credinţa lui, plină de icoane, de odăjdii şi de cruci, n-a vrut măcar o dată – o dată!, gesticulează îndurerată Mioara – să vină cu mine şi să asculte cu evlavie cuvântul adevăratei credinţe rostit atât de convingător de pastorul nostru. Nici măcar copiii mei – copiii mei, doamnă!... – se zbuciumă vocea Mioarei, dar Diana îi zgâlţâie cu putere braţul, strigându-i scurt, ca un ordin:

– Mioara!

– Da, doamnă – tresare femeia, devenind docilă, asemeni unui copil cuminte, plesnit peste obraz de mamă.

– Spune-mi, – îi alintă Diana cu infinită dragoste braţul de care s-a agăţat – spune-mi în ce lună eşti? – o întreabă privindu-i pântecele.

– Se cunoaşte?! Abia s-au împlinit două săptămâni de când... mai precis, 13 de zile întârziere... Aş fi vrut să-i spun zilele astea că n-a fost în zadar, că n-am păcătuit de dragul păcatului şi-a poftelor sale, cum l-am acuzat ieri dimineaţă, când ne-am cerrr... taaa... a... – ezită Mioara să-şi rostească integral cuvântul, apoi devine fericită: Doamna doctor de la noi din sat mi-a spus că nu încape îndoială că am rămas... Chiar se cunoaşte?

– Data viitoare când vii, să vii singură, să stai mai mult, să-ţi facem un control amănunţit.

– Asta nu! – hotărăşte Mioara. Ce-o vrea Dumnezeu... – pune ea punct. Am acceptat discuţia cu doamna doctor ca să nu mai cad în păcat inutil.

Speriată de-a binelea, dar impunându-şi să fie calmă, Diana se ridică în picioare şi începe să se plimbe. Când îşi aruncă privirea pe peretele încărcat cu distincţiile sale înrămate şi agăţate unele lângă altele, pe mai multe rânduri – „la ce bun atâta progres, când...?!", îşi surâde plină de amărăciune –, ochii ei, ca de fiecare dată, se opresc pe cei doi copii pozaţi tâmplă lângă tâmplă, înţelegând subit – de fapt abia acum are puterea (sau este nevoită) să recunoască – de ce fotografia aceasta valorează pentru ea cât o icoană făcătoare de minuni; o privea cu evlavie ori de câte ori era tristă sau pleca spre sală – îi dădea puteri!, şi mereu i se părea că aude glasul ironic: „hai, să aibă şi mămica o plăcere pe ziua de azi", apoi închidea ochii un moment şi, întotdeauna, i se părea că simte palma lată pe şalele ei, încercând s-o apropie în timp ce ea îi lovea cap în cap pe Irina şi Daniel, născând şi acum, la distanţă de ani şi ani, acelaşi fior care i-a înfierbântat mijlocul, determinând-o să hotărască în final: „îmbrăcarea şi acasă!" Tresare, ruşinată brusc – „femeia asta este soţia lui, mamă a şase copii!..." –, smulge tabloul din perete cu tot cu cui şi-l ascunde în sertar, apoi se întoarce către Mioara, cu aerul spăşit al hoţului prins asupra faptei. Femeia însă continuă să cântărească în palme plicul cu bani; surâde unui gând şi strecoară plicul în buzunarul de la piept al jachetei îmblănite.

– Nu înţeleg cum cel din Elveţia a putut spune directoarei că evoluţia soţului meu e pozitivă, când el nici măcar nu poate vorbi... – se miră cu glas tare Mioara, iar când întâlneşte privirea speriată a Dianei, se explică: Dimineaţă, directoarea, care-i la Oslo, la patronatul magazinelor *Nordland*, mi-a telefonat acasă să-mi spună că cel din Elveţia... Probabil a aflat de accident şi s-a interesat... şi i-a scris... pe e-mail, cred....

– Din Elveţia? Cine?! – întreabă Diana.

– Partenerul nostru. Adevărul, de fapt, este cel spus de Viorel aseară: soţul meu a fost sfâşiat tot. Credeţi...?

– Sunt prima care trebuie nu numai să cred, scumpo, ci să sper şi să dau speranţe înzecite familiei. Te rog să te duci acasă şi să-ţi încurajezi familia. Şi te rog să nu mai vii cu copiii decât când îţi spun eu; se pot speria văzându-i faţa tumefiată. Promit să te informez în fiecare zi!

– Şi chiar nu sunteţi supărată pe mine pentru...?

– Pentru ce să fiu, scumpa mea? Şi cum aş putea să fiu, tocmai pe tine?!

– Zău c-am făcut-o de ciudă!

– Ce-anume, draga mea? – îşi impune Diana să fie calmă, străduindu-se să aibă un ton cât mai plin de căldură.

Mioara se uită un timp în ochii Dianei, alintă şi ea palmele care i-au alintat braţul şi-i spune:

– Nu ştiu ce-a fost în capul meu. Bine că n-am făcut un gest mai... Nici n-aveam cum, că Daniel mă simţise şi mi-a urmărit fiecare gest. Am luat de trei ori fân cu braţul şi am pus peste amândoi, apoi, când Daniel m-a prins de încheietura mâinii şi mi-a şoptit că-mi rupe urechile, am plecat mândră de ceea ce făcusem...

– Doamne-Dumnezeule, Mioara scumpa mea! – explodează Diana, îmbrăţişând-o mult, pentru ca apoi s-o sărute de câteva ori pe obraji. Cum, tu ai pus fânul acela peste noi?!

– Da, eu...

– Ce frumos! – râde cu o revărsare nestăvilită de bucurie Diana. Eu am fost convinsă că Daniel.... să nu răcim, că se lăsase roua...

– N-aţi ştiut?!

– Nu, mă jur! Credeam că Daniel. Chiar mi-a plăcut – confirmă cu aplomb Diana, devenind brusc visătoare: Cerga mirosind a lână şi fânul acela reavăn, cu un parfum atât de puternic!...

– Şi eu... care... atâţia ani am trăit cu conştiinţa păcatului... Mi-am dat singură canon... M-am gândit că din cauza mea... – se zbuciumă Mioara copleşită de durere.

– Scumpo! – se uită cu severitate Diana spre femeia din faţa sa; „asta a luat-o razna şi simt că mă trage după ea; trebuie să-mi revin!", îşi hotărăşte. Mioara scumpo, – îşi stăpâneşte şi mai mult tonul Diana, luând un aer ferm, ca în momentele de decizie din clinică ori de la universitate – vreau să fii sigură că am plecat urgent spre Bucureşti din motive mult mai grave. De fapt... Tu, acum, eşti matură, ai copii – trebuie să înţelegi! Am fost nevoită să mă întorc la soţul meu, la tatăl fetiţei mele... Să mă întorc la... Scumpa mea! – o sărută Diana din nou pe ambii obraji, spre totala nedumerire a femeii din faţa sa – Mioara scumpo, tu ai rămas ca o soră a mea; – „trebuie s-o îmbunez şi s-o scot mai repede din clinică" –, vreau să-ţi spun ca unei surori dragi că, gândurile mele triste le alung amintindu-mi căpiţa de fân în care am stat amândouă şi-am mâncat cireşe, amuzându-ne cum aruncam sâmburii. Poate că şi eu regret; regret multe! Viaţa are şi bune şi rele; important este să avem tăria, demnitatea să... Lasă, vom mai discuta...

Şi, dintr-o dată, Diana îşi intră în rolul medicului nevoit să încurajeze familia celui aflat pe malul prăpastiei:

– Draga mea, să nu dramatizăm. Daniel este într-o situaţie dificilă, dar nu disperată. Este pansat tot pentru că tufele de spini în care a căzut...

– Spini? Ce spini?! – face Mioara ochii mari. Am fost aseară de-am... Aveţi microfoane aici? – şopteşte, rotindu-şi privirea. Am... – arată palma ei că au curăţat locul. Bestia, că bestie a fost! – prinde vlagă tonul Mioarei – l-a atacat în coasta stânei; s-a repezit la el prin perdeaua de stuf pe care n-au mai apucat ciobanii s-o elimine când au stat viscolele. A rupt câteva oi, a ucis doi câini, a.... Bestie turbată!

– Turbată?! – şopteşte Diana surprinsă.

– Au fost date aseară probe la judeţ, la...

Diana cumpăneşte o clipă, o vede pe Mioara stăpână pe sine şi, întinzând mâinile peste birou, să-i poată prinde braţele, şopteşte:

– Vă ajută să se ştie că ursoaica a fost turbată?

– Au şi ars-o ciobanii ast' noapte, împreună cu câinii ucişi şi cu oile rupte, să nu se-ntindă turbarea.

Diana îi strânge cu putere braţele, făcând-o atentă:

– Bine că mi-ai spus; am să modific şi eu analiza.

Privind-o fix în ochi, Mioara îi şopteşte:

– De câţiva ani suntem în război cu ministerul... ăştia cu apele şi pădurile... L-am auzit şi eu pe soţul meu, care n-a vorbit o dată urât, înjurând şi blestemându-se că l-a salvat pe unul de la moarte...

– Ghiocel Săsărman?

– Ăsta cine-i?

– Ministrul Mediului – răspunde Diana.

– Dacă ăsta-i cel cu vânătoarea... Trei ani la rând, toamnă de toamnă, au venit oameni mari, cu bani mulţi şi arme scumpe; toţi visau să vâneze ursoaica noastră... Mă duc să-mi caut copiii – spune Mioara pe un ton simplu, ridicându-se prompt din fotoliu. De-acum, cum o vrea Dumnezeu... Dacă dumneavoastră ziceţi... Şi Viorel mi-a zis că sunteţi cea mai mare. Ionela noastră mi-a şoptit că dumneavoastră şi doamna anestezistă... a citit pe internet în tren... sunteţi cele mai... Să nu mă uitaţi cu turbarea! – îi ordonă Dianei în şoaptă înainte de a ieşi pe uşă.

Diana o conduce până la bufet. În sala frumos amenajată, Elena stă în braţele Magdei, agăţată cu o mână de gâtul doctoriţei şi cu cealaltă vânturând două acadele din care suge pe rând. Alături, fetiţa mică, stă ca un bebeluş în braţele Odettei, care o sărută mereu pe obrăjorul drept, în timp ce toţi ascultă cum Elena, vânturând acadelele prin faţa sa, după ce a supt puţin din cea verde, continuă:

– Nu, nu vreau Lenuş! Gălbenuş, da, că aşa îmi zice tăticul, dar Lenuş, nu! Lenuş este numele pisicii mele. Dacă-mi mai spui aşa, o rog pe Dicuţa să nu-ţi mai dea bani – îl ameninţă pe Octavian.

– Nici eu nu-ţi mai aduc păpuşi – o necăjeşte Octavian, în timp ce Ionela traduce soţilor Bocage discuţia celor doi.

– Îmi aduce Nela! – hotărăşte fetiţa.

– Tu ştii cum mă cheamă pe mine? – intervine Magda, privind-o de aproape, gata-gata s-o sărute pe guriţă.

– Cum? – întreabă fetiţa.

– Îmi dai un pupic dulce? – îi pune o condiţie, iar când o vede că ezită, spune: Ştiu, tăticul ţi-a spus că numai mămica are voie la pupic dulce.

– De unde ştii? – se miră fetiţa.

– Ştiu, pentru că pe mine mă cheamă Lenuş.

– Minţi. Tu nu eşti pisică. Tu eşti tanti doctora, ai *setocop,* cu care asculţi oamenii – pune fetiţa mâna pe stetoscopul de la gâtul Magdei.

Philip declanşează mereu telefonul din mâna sa, fotografiindu-i pe cei din jur.

– Diana, te rog, între băieţi! – face el un semn autoritar. Şi dumneavoastră, şi dumneavoastră – o roagă tot în franceză pe Mioara, iar Magda ar vrea să-i traducă, dar Ionela şopteşte: „Mămica vorbeşte fluent mai multe limbi".

– Să mergem la Daniel să vă luaţi rămas bun – hotărăşte Diana, vizibil deranjată de atmosfera de familie stabilită între cei prezenţi.

Nu-i pasă de privirea tot mai iscoditoare a lui Philip şi nici de lacrimile Odettei care, la ieşirea din rezervă, după despărţirea familiei de Daniel, insistă s-o ducă pe Elena în braţe până jos, la ieşirea din clinică. Fetiţa a simţit dragostea bătrânei şi, deşi a scâncit când a fost lăsată din braţe de Magda – „îmi dai un pupic dulce?", a rugat-o pe Magda la plecarea din braţele ei –, s-a lipit toată de pieptul Odettei, cu amândouă braţele agăţate de gâtul bătrânei.

– Când vii s-o vezi pe Lenuş a mea? – o întreabă la despărţire.

– La toamnă – traduce Ionela răspunsul Odettei.

– Dacă-mi mai dai un pupic dulce, îţi dau la toamnă un pisoi, că Lenuş a născut patru – se alintă fetiţa. Şi ţie îţi dau, că nu mi-ai făcut injecţii – spune Magdei, care şi-a umplut din nou ochii cu lacrimi când a strâns fetiţa la pieptul său. Ba nu-ţi mai dau! – se alintă fetiţa când se desprinde din sărut şi o vede pe Magda înlăcrimată. Lenuş a mea se

sperie şi fuge sub pat când eu sau Maria – arată spre fetiţa mică – plângem. Dacă promiţi că n-ai să mai plângi, poate am să-ţi dau, dacă vii la noi şi-mi aduci o păpuşă mică de pluş, că eu am un raft întreg de păpuşi. Maria vrea broscuţe de plastic, zice că face un iaz.

Jos, la uşa de ieşire din clinică, le întâmpină un bărbat tânăr şi înalt, către care fug amândouă fetiţele cu braţele ridicate; sunt prinse din mers în arcul braţelor şi adunate la pieptul tânărului, care înclină privirea în semn de respect către cei străini lui. Îşi opreşte privirea pe Diana şi se înclină din nou:

– Sărut mâinile, doamnă doctor! Eu sunt Brăduţ-lunganul. Ce mai face domnişoara Irina? Cred că a crescut mare şi nu mai are nevoie de scaun, dacă uită cineva să se aplece, să fie îmbrăţişat.

– Este la... la cursuri... la... – se bâlbâie Diana, luată prin surprindere. Este plecată la nişte cursuri – conchide cu fermitate.

– Să-i spuneţi că am şi eu o Irină; are 11 ani; şi pe soţia mea tot Irina o cheamă. Fetiţa mea este la Colegiul „Ciprian Porumbescu” din Suceava, la clasa de desen.

Brăduţ se mai înclină o dată în faţa tuturor şi pleacă spre microbuzul din parcare, purtând cu grijă în braţe, ca pe două buchete mari de flori, pe cele două fetiţe. Se opreşte lângă microbuz, le lasă pe fetiţe să-şi mai fluture mânuţele în direcţia persoanelor rămase la intrare, apoi le dă drumul în microbuz să se aşeze singure pe locurile lor de pe bancheta din spate, iar el se grăbeşte să le lege centurile de siguranţă.

– Mioara, dă-mi numărul tău de telefon să te ţin la curent – spune Diana când începe schimbul de amabilităţi la despărţire.

– Poftiţi, doamnă profesoară – intervine Ionela, oferindu-i o hârtie. Vi le-am scris eu: al meu, pe care îl voi ţine la ore doar pe vibraţii, cu sonorul suprimat, că nu-l voi închide vreodată, să ştiu dacă m-aţi sunat; al doilea este al fratelui meu, aici este telefonul fix de acasă; răspunde bătrâna care are grijă de fetiţe; uneori şi mama; iar aici sunt telefoanele de la birouri şi mobilul doamnei Graur, directoarea... Pentru orice urgenţă sau veste mă sunaţi pe mine, că eu o să-mi permit să răspund şi-n timpul orelor...

– ...doar e vedeta liceului... – murmură Octavian, iar Mioara îl ia simbolic de ureche, întârziind totuşi, semn că l-a strâns puţin, dovadă că a rămas un semn roşu: „să fii şi tu!”, i-a şoptit.

– ...sau o sunaţi pe doamna directoare Graur, deşi sunt două-trei locuri în zonă fără semnal... sau poate fi plecată în străinătate... – îşi sfârşeşte Ionela ceea ce avea de precizat.

În atmosfera de jenă generală instalată după replica nerostită a elevei – „mama nu poartă telefon mobil” –, dar înţeleasă de toţi, mai ales de Philip, care o măsoară insistent cu privirea pe femeia-măturoi, Magda pufneşte un „mda!” nervos şi face un pas către microbuz, dar se întoarce violent spre Diana, îi bagă mâna în buzunarul bluzei de medic şi trage afară stetoscopul:

– Oricum, ai zis că le înlocuim – spune şi pleacă spre microbuz.

Urcă la cele două fetiţe şi le pune la gât câte un stetoscop:

– Să vă jucaţi de-a *doctora* – le zâmbeşte, sărutându-le pe rând.

– Eu am să-ţi dau un căţel, că Lăbuş al meu are frăţiori mai mici – îi spune Maria.

Magda le îmbrăţişează din nou, îndelung, hotărându-se cu greu să coboare, abia când înţelege că a sosit Mioara cu ceilalţi trei copii. Îi îmbrăţişează pe toţi, lăsându-l la urmă pe Octavian, care dă de înţeles că va sta în faţă, lângă şofer.

– Câţi ani ai? – îl întreabă.

– Am împlinit 15 de curând, imediat după Bunavestire.

– Sora ta-i mai mică? – nu se poate abţine Magda să nu-şi şoptească întrebarea, parcă s-ar teme să nu audă Mioara, care s-a aşezat deja în spate, lângă fetiţe.

– Mai mare; Nela a împlinit 16 în ianuarie – răspunde Octavian tot cu glasul şoptit, parcă l-ar fi rugat Magda s-o facă, şi mai sărută o dată mâna doctoriţei oferită cu graţie, apoi, prins cu putere de umeri între palmele cu gesturi sigure ale femeii, se lasă sărutat apăsat şi fierbinte pe obraz.

– Fiţi liniştiţi, scumpii mei, tăticul vostru se va face bine – îi şopteşte Magda lui Octavian la ureche şi-l conduce de braţ spre portiera din faţă, să urce lângă şofer.

Urmăreşte cu privirea microbuzul până îl vede ieşind din parcare şi mai rămâne un timp în bătaia vântului, privind în gol; „16 ani împliniţi în ianuarie... mai mare cu o lună ca, Odile a mea...” – îşi repetă mereu. Nu înţelege nici ea de ce-o frământă gândul acesta; „oricum, nici un cuvânt Dianei!”, îşi hotărăşte când se simte înfrigurată de aerul rece şi se grăbeşte să intre în clinică. Philip o aşteaptă lângă uşă, sub jetul de aer cald al ventilatoarelor de la intrare. Văzându-l, Magda i se aruncă în braţe şi-şi îndeasă obrazul la pieptul lui, începând să plângă; el îi îmbrăţişează umerii într-un gest, mai degrabă, părintesc.

– Ai văzut-o, iubitule? – întreabă Magda, ridicând spre el ochii înecaţi în lacrimi. Ai văzut-o pe Elena?

– Scumpa mea, pisicilor *Lenuş* nu le plac lacrimile, ai auzit doar – o necăjeşte Philip. Hai, stăpâneşte-te, să putem intra; doar nu vrei să te pârască cineva lui Sergiu că ai plâns în braţele fostului soţ...

– Unde n-ar da Dumnezeu! – îi scapă Magdei o explozie de ciudă. Poate l-aş mai interesa şi eu, nu numai pocherul său...

– *Lenuche*! – îi strigă Philip, ridicându-i bărbia cu indexul mâinii drepte, s-o poată privi în ochi. Nu mi-ai spus niciodată că...

– Avem două fete la care ţine ca la ochii din cap, dragule. Spune-mi, – devine ea gravă, privindu-şi fostul soţ cu ochii plini de rugă – puteţi sta până la primul pansament, să vedeţi plăgile?

– Sigur, scumpo! Am şi vorbit cu Odette; nu mai mergem la hotel; vom accepta camera de oaspeţi a clinicii. Mai rămânem câteva zile, până trece perioada critică, deşi eu cred c-a trecut. Odette e încântată de ceea ce-a văzut; ba, sincer să fiu, cred că-i geloasă pe Diana. Vrea neapărat o copie a înregistrării, s-o prezinte doctoranzilor săi. Ia spune-mi! – devine Philip grav, oprindu-se în mijlocului holului în aşa fel c-o obligă pe Magda să-i înfrunte privirea: Îl mai iubeşti? – o întreabă scurt, ca un ordin.

Magda se uită lung şi cu o seninătate greu de suportat în ochii fostului soţ:

– Doamne, Philip, te credeam mai deştept. Ba nu, mai francez. Mi-ai pus o întrebare de neamţ.

– Are cinci copii, *Lenuche*...

– Ba şase, că paparuda aceea e gravidă iar. Puteau fi ai mei toţi....

– Şi nu sunt? Pe câţiva i-ai cucerit deja; te-au simţit că-i iubeşti cu ardoare – copiii simt asta. Dar ce facem cu Odile?

– Discutăm la noapte sau mâine; vin la voi în cameră şi discutăm... Până la toamnă, mai este timp destul. Oricum, după externarea lui Daniel, voi veni în Franţa; atunci vom hotărî ce şi cum.

– Promit că de data asta te bat!

– Mă apără Odette – se alintă Magda.

– Ba o să mă ajute să te bat mai bine. Acum am fi fost cu toţii în Franţa, în clinica mea – ce chirurg aş fi făcut din el!

– A avut grijă Diana să-i pună piedică... – spune încet, aproape şoptit, Magda.

– La divorţ, te-am rugat să te întorci urgent, să-l cauţi şi să-l aduci în Franţa.

– Eram deja cu Sergiu, dragule...

– Măcar de-ai fi nimerit bine.

– Am două puştoaice minunate, dragule, iar Sergiu e topit după ele.

– Mda... Dar pe el... l-ai văzut ce soţie are?

– Dar ai văzut ce copii minunaţi i-a dăruit? – ripostează Magda.

– Ooo, *biensûr!*... – acceptă Philip, apoi, abţinându-se cu greu să nu râdă, şopteşte: Noaptea, m-aş speria s-o văd apropiindu-se de patul meu.

– Poate că pentru unii, *noaptea, toate pisicile sunt negre*... – spune Magda cu ciudă. Sau – clatină ea capul cu subînţeles – ca orice român cu bani, tigru, cum îl ştiu, cine ştie ce felină se apropie noaptea de patul său în vreun hotel de lux din ţări exotice...

– Oh, gelozia feroce a româncelor!... – face Philip un gest de disperare. Sper c-ai făcut o glumă, *chérie* – o priveşte el lung, oprindu-se înainte de a deschide uşa rezervei de lux a spitalului. La cât de mult călătoreşte Daniel al nostru, dacă are vreo felină, sigur o ţine în pădure... şi i-o fi surprins ursoaica; un tigru cu pantalonii coborâţi fuge mai greu ca o felină cu fustiţa ridicată...

– Măgarule! – îi dă Magda un ghiont. Lasă că te pârăsc eu Odettei că vorbeşti urât şi mă necăjeşti mereu.

Se abţin amândoi cu greu să nu zâmbească. În rezervă, în jurul patului stau deja Diana, Odette, câţiva medici şi două asistente. Palma Dianei s-a aşezat din nou sub palma dreaptă a lui Daniel să primească semnul de încuviinţare sau respingere – prin păstrarea degetului mijlociu ridicat – la întrebările pe care i le pune. Odată consultaţia terminată, Odette şi Philip se oferă să rămână să-l supravegheze pe Daniel. Două asistente primesc ordin de la Diana să treacă mereu prin rezervă. Magda şi Diana inspectează în amănunt, ca de obicei, toate saloanele, urmate de medicii de gardă din secţiile respective, apoi, odată cu înserarea, vor să se retragă spre cabinetele lor.

– Văd că te uiţi cu ciudă la mine... – constată Magda. Ce-am mai greşit?

– Nu trebuia să-i chemi pe Philip şi Odette în sala bufetului.

– Au vrut să vadă copiii.

– Nu şi soţia, Magda! – îi răspunde Diana, şoptindu-şi vorbele printre dinţi, cu ură. Noroc de injecţia făcută de tine, că m-am putut stăpâni... Ce-i cu omul ăsta, ce ştii despre el? Cine-i? Cu ce se ocupă? El a fost adus cu un elicopter privat; soţia, cu un microbuz *Mercedes* nou-nouţ...

– Caută pe internet Complexul Alpin *Lina*.

– *Lina*?! – se opreşte Diana, să-şi poată privi sora cu ochii măriţi de surprindere. Vrei să spui că produsele lactate *Lina*, cu care mi-am crescut băiatul şi tu fetele...?... De când ştii? De unde ştii?

– Mi-a spus Ionela cât am stat de vorbă la bufet. Ai s-o găseşti şi pe ea în site-ul celebrului Liceu Internat din Iaşi, actualmente Colegiul Naţional „Negruzzi"; tocmai a câştigat un loc să plece cu echipa României la Olimpiada Asiatică de Ştiinţă. Speră să ia măcar o menţiune; i-ar asigura acceptul ca bursieră la Massachusetts Institute of Technology, visul ei de-a se dedica Fizicii. Acum, că tatăl său e-n spital... I-am hotărât să nu îndrăznească să renunţe la plecarea în Asia. De altfel, am să mai stau cu ea de vorbă la telefon. Mă duc să mă culc puţin, că ameţesc; nu credeam că pici aşa rău după benzedrină. Culcă-te şi tu. Ne vedem la miezul nopţii.

În cabinet, Diana îşi mai face o cafea şi se preocupă de foaia de observaţii a lui Daniel. Merge în debara, caută în buzunarele hainelor tăiate, nu găseşte nimic, sigilează coşul de gunoi şi-i dă dispoziţie unei infirmiere să-l ducă la crematoriu. Printre probele martor din arhiva laboratorului găseşte una de la un vânător muşcat toamna trecută de o vulpe turbată şi contaminează proba recoltată de pe hainele lui Daniel. Cere laborantelor o analiză de urgenţă, are grijă să fie înregistrată cu data de ieri şi rescrie medicaţia prescrisă lui Daniel. Aşteaptă să-i fie adusă de la farmacia spitalului medicaţia antirabică şi se oferă personal s-o administreze; de fapt, o aruncă la coş, sigilează coşul şi-l trimite la crematoriu. Abia apoi trece pe la bufet, îşi cumpără câteva mere – „trebuie să slăbesc!" – şi se retrage în cabinet. După miezul nopţii, Magda o găseşte stând la calculator.

– Ai citit şi tu? – îşi întreabă sora imediat ce o vede intrând.

– De ce? – pare Magda indiferentă.

– Vezi ce-au făcut aici? – îşi plimbă Diana vârful indexului peste imaginile Complexului Alpin *Lina*. Doamne, ce de-a construcţii!... Şi ce motel mare! „Pârtia cu cel mai lung sezon de schi" – citeşte ea. Uite pădurea de mesteceni! – se bucură copilăreşte, oprindu-se asupra unei poze prezentând o poiană plină de corturi, copii de diferite vârste jucând fotbal şi pădurea de mesteceni pe fundal. Totuşi... caut de câteva ore... nici o imagine cu el... O fi lucrând şi el aici? Ştii cumva cu ce se ocupă? – ridică Diana privirea spre Magda, care stă sprijinită de umărul ei.

– Se cunoaşte că nu te pricepi să cauţi; voi, chirurgii... – face Magda un gest de lehamite şi pune mâna pe maus, apoi începe să tasteze ceva. Citeşte! – îi arată o poză pe un aeroport, cu un bărbat înalt, cu ochelari de soare, trăgând după sine dezinvolt un geamantan pe rotile: „Conducătorul delegaţiei crescătorilor ovinelor din Europa la congresul de la Sydney" – arată degetul Magdei textul scris în engleză, iar când vede că Diana priveşte îndelung poza, nu se poate abţine şi spune cu vocea încărcată de o anumită bucurie învăluită într-o ironie tristă: Să mai fiu tânără, unuia ca ăsta i-aş face şi zece copii, nu numai unul...

– Vorbeşte în contul tău, soro! – izbucneşte isteric Diana şi loveşte butonul de alimentare a tuturor aparatelor de pe masa calculatoarelor, întrerupând contactul cu priza. Parcă ne-am înţeles că încheiem orice discuţie... De astăzi înainte, – o ameninţă cu palma întinsă către pieptul ei – îţi interzic orice referire la familia mea! Clar?! Lasă-mă...

– Ştiu! – îi taie Magda vorba – „...să-mi gestionez singură şi fericirea şi nefericirea". Doar atât îţi spun: eşti o contabilă proastă. Ca şi mine, de altfel. Doar am fost *surori* atâta timp, ce naiba! – lovesc palmele Magdei aerul de mai multe ori într-un gest de respingere fermă a oricărui comentariu. Stai şi te culcă; mă duc eu să am grijă de directorul general al celui mai mare complex alpin din Europa – accentuează ea ultimele cuvinte.

– Cum ai spus?! – sare Diana din scaunul „managerial" şi se repede să aprindă alimentarea cu energie a aparatelor de pe masa calculatorului.

– Mai bine te-ai culca – îi face Magda un semn spre canapea.

– Nu, nu! – protestează Diana. Te rog! De unde ştii că el este...?

– Mi-au spus copiii lui la bufet. Lasă-mă să plec; Odette şi Philip sunt obosiţi. Culcă-te şi tu, că mâine dimineaţă trebuie să-l pansăm. Nu mai chinui internetul, că nu se poate deschide cu bisturiul...

– Ieşi afară, măgăriţo... – o alungă Diana cu un gest încărcat de tandreţe. Lasă-mă să-mi bucur măcar privirea...

– Că trupul... har Domnului! – exclamă ca într-un ritual Magda, înălţându-şi din mers braţele spre cer.

Ajunsă lângă uşă, nu se îndură s-o deschidă; face o rotire violentă pe călcâiul stâng, o observă pe Diana rămasă cu privirea tristă îndreptată în jos, pe un ciob uitat de Anuţa când a adunat ceaşca şi farfurioara sparte ieri şi nu se poate abţine şi face un pas mare, până lângă sora sa, ridicându-i bărbia, să-i poată vedea ochii:

– Ştiu de ce l-ai părăsit: ţi se aplecase de prea multă iubire... Fir-ai tu a naibii!, mereu ai luat caimacul... – îi şopteşte cu drag, pe un ton de dojană încărcat de o ciudă tandră. Să nu-mi spui că-s babă, că încă mă simt verde... – surâde şi se retrage spre ieşire dând din cap a pagubă; abia când deschide uşa, adaugă: Mă duc să mă mulţumesc iar cu zaţul unei jumătăţi de noapte... Culcă-te! – îi hotărăşte şi închide uşa în urma sa.

La ora 3, când vine Philip s-o înlocuiască – „nu pot dormi, *Lenuche*; două-trei ore mi-s de ajuns" –, Magda se abate prin faţa uşii cabinetului Dianei şi o deschide puţin, contrariată de fanta de lumină care se zăreşte la prag. Sora sa doarme cu capul pe braţele puse unul peste altul pe marginea mesei calculatorului; „aşa o găseam şi-n sala de clasă la casa de copii; învăţa până-i cădea capul pe braţe", îşi aminteşte. Calculatorul e încă aprins – îl dă de gol un led şi zgomotul surd al ventilatorului. Magda mişcă puţin mausul; ecranul se aprinde imediat – aceeaşi poză a bărbatului impozant, îmbrăcat lejer, în haine de vară, cu ochelari mari de soare, trăgând după el geamantanul *Samsonite*; „sigur e *Samsonite*, are şi Sergiu unul", se uită Magda lung la bărbatul pe care nu l-ar fi recunoscut dacă n-ar fi scris sub el textul în engleză. Stinge calculatorul, o ia pe Diana de braţ, în ciuda protestelor ei slabe – „şi ce-ai vrut să spui cu caimacul dacă juri mereu că Mituş nu s-a atins de tine?"; „când vin în vizită şi-mi faci cafea la nisip, numai tu iei caimacul... Hai, dormi!" – îi răspunde Magda şi o întinde pe canapea, acoperind-o până la brâu cu un pled din caşmir, pe care îl ştie ascuns în sertarul de jos al bibliotecii, pentru nopţile friguroase. La ziuă, după ora 8, uşa se deschide din nou şi intră Philip; se aşează pe marginea patului şi alintă fruntea transpirată a Dianei; o alintă îndelung, cu toată palma, până vede că deschide ochii cu greu, semn sigur că-i prea obosită şi ar mai fi dormit încă.

– Stai calmă, totul e bine – îi surâde Philip. Demult, când te-am cunoscut, cred că sunt peste 20 de ani, ca orice bărbat în prezenţa unei doamne atât de frumoase, mi-am dorit să te trezesc într-o dimineaţă cu o mângâiere... Apoi am cunoscut-o pe sora ta... Acum trăiesc adevărul din zicerea voastră, a românilor, că cine aleargă după doi iepuri... – râde el şi-i sărută mâna care se odihneşte pe marginea canapelei. După ce te trezeşti de-a binelea – Odette ţi-a trimis o cană cu cafea făcută la cafetiera Magdei, îi arată –, vino să-l ducem pe Prinţul Licuricilor la pansat.

Speriată, Diana aruncă pledul de pe ea şi-şi coboară picioarele la marginea patului, agăţându-se cu disperare de braţul lui Philip:

– De unde ştii?!

– Pe vremuri, când era confidenta Irinei, *Lenouche* mi-a povestit că fetiţa se gândea să scrie o povestire cu titlul ăsta. De ce te-ai speriat? A scris-o cumva şi noi nu ştim?

– Nici *noi*, adică doar eu, nu ştiam că ai alergat după doi iepuri – ocoleşte Diana cu abilitate răspunsul. Zicerea noastră, a românilor, spune că nu prinzi nici unul. Ţie, *alergătorul*, totuşi, unul dintre cei doi iepuri ţi-a făcut o mândreţe de fată. Nu crezi c-ai alergat cu spor? – îl priveşte Diana cu un aer încărcat de dojană învăluită în zâmbetul ei ironic.

– Diana, cu spor a alergat el – se uită Philip cu blândeţe în ochii ei, surâzând cu subînţeles: La 40 de ani, să ai şase copii – ba şapte!, izbucneşte el în râs –, că dacă săpăm mai adânc, or fi opt... sau, cine ştie!... Asta da *alergătură* cu spor... L-am sfâşia şi noi, bărbaţii fără noroc, nu numai o ursoaică nebună... Hai! Cafeaua, şi vino!... – îi ordonă, ieşind.

În urma lui Philip, cu sufletul uşor şi zâmbetul înflorit pe buze cum n-a mai fost de mult, Diana fuge sub duş fără să mai încuie uşa cabinetului; ştie că nu intră oricine la ea. Dar nici n-a acceptat anticameră cu secretară. Un val de nelinişte o copleşeşte, mai ales când caută prin sertare şi nu găseşte nici un chilot curat; desigilează o pungă şi îmbracă un chilot steril, de unică folosinţă, anume pentru pus pampers, dar prea strâmt pentru şoldurile ei. Vizita lui Philip i-a înseninat dimineaţa; totuşi, ca şi la beţie, acum nu simte decât mahmureală. Abia la câteva minute după ultima gură de cafea şi numai când soarbe jumătate din ceaşca de espresso făcută la aparatul ei stricat, simte că redevine stăpână pe sine. Trece prin secretariat, întreabă ce mai e nou – „un telefon de la o doamnă Graur, dacă e nevoie de vreun act pentru spitalizarea domnului adus cu elicopterul; i-am făcut legătura la Administraţie”; „bine, bine”, răspunde Anuţei şi se îndreaptă cu paşi repezi spre rezerva „domnului de pe aeroportul din Sydney”... „Oare acela-i Daniel al meu, la care am visat mereu fără să accept că-l visez?!” – se întreabă înspăimântată. Rămâne o clipă locului şi închide ochii; simte în jur miros de aeroport la primele ore ale dimineţii, după ce au trecut măturătoarele mecanice. „Cu mersul lui elegant şi ferm, Daniel o fi luat-o înainte... Dacă mă rătăcesc?!” Deschide ochii şi se descoperă singură pe un hol vast, „ca o legătură între diferite porţi de îmbarcare...

iar eu mă îndrept spre niciunde" – îşi zice cu tristeţe. Inspiră adânc mirosul detergentului parfumat cu care s-a spălat pe jos – „ca-n marile aeroporturi", prin care a aşteptat avioanele de legătură către oraşele lumii unde era invitată – şi închide ochii, închipuindu-se alături de Irina în sala Teatrului Naţional; „doamna Petropulos-Vlada mi-a recomandat să văd *Aerogară spre niciunde*, să-i spun dacă-mi plac decorul şi costumele; sunt semnate de-o protejată de-a marii muziciene, Ina Răzeşu-Zugravu, aceea care a pictat interiorul Centrului Cultural; trebuie să-l vizitezi, mămico, e un fel de Capelă Sixtină a României; dacă o roagă doamna Sia, pictoriţa ar putea să-mi facă şi mie decorul şi costumele la *Prinţul Licuricilor*..."

Piesa de teatru a indispus-o: pe un aeroport de tranzit, un bărbat plecat din România aşteaptă avionul care să-l ducă departe, „cât mai departe de ţara unde am fost împuşcat în umăr la Revoluţie, minerii mi-au spart capul în iunie şi noii viitori satrapi m-au dat afară din Guvern când le-am spus că numai vandalii distrugeau cetăţile luate în stăpânirea lor", spune el stewardesei care trebuie să se întoarcă în ţară; „în fiecare vineri însoţesc avionul ce se reîntoarce la Otopeni. Mulţumesc grevei personalului de la acest aeroport că ai pierdut legătura şi am putut sta două zile cu un ministru pe care l-am admirat mereu când apărea în mass-media", „eu îţi mulţumesc pentru tot ce mi-ai arătat în acest oraş; gust pentru prima oară bucuria Occidentului..." La masa de lângă geam, unde îşi bea cafeaua bărbatul rămas singur, cere permisiunea să se aşeze o doamnă uşor dezorientată de întâlnire: este fosta lui colegă de facultate, fugită de mult în Occident; „acolo am de toate; într-o zi însă, mi-am amintit de tine, de tinereţe, de studenţie; m-am lăudat prietenelor c-am fost frumoasă, dar fugisem fără nici o fotografie – fără amintiri! Când erai în Guvern, m-am lăudat prietenelor c-am fost prieteni, că ne-am tras-o adesea; mai ţii minte nopţile de pe plaja de la Costineşti? În dimineaţa când am aflat că fusese invadată Cehoslovacia, am urcat împreună în tren şi-am făcut blatul până în Capitală; am aplaudat frenetic discursul lui Ceauşescu rostit din balconul CC-ului; mai ţii minte?, eu m-am şi înscris imediat în partid; am crezut sincer. Acum credeam că te găsesc în ţară, să fim împreună..." „Eu speram să te regăsesc în Occident, să fac primii paşi alături de tine..." Între timp, dincolo de fereastră a apărut un avion. Bărbatul se grăbeşte să se îmbarce. În pauză, Diana a vrut să plece; nu s-a simţit bine deloc. „Mămico, te înţeleg, eşti în doliu, dar..." Adevărul a fost altul: nu i-a plăcut personajul masculin; i se părea că-l cunoscuse în tinereţe, pe când

era un răzvrătit; acum e un învins. La începutul actului doi, după mulţi ani, femeia stă la aceeaşi masă şi bea o cafea. Bărbatul, purtând un pahar cu cafea luat de la un automat cu de toate şi trăgând după sine un *Samsonite* nou-nouţ, cere voie să se aşeze. Se recunosc. „Timp de 19 ani, am exasperat toate fostele prietene, răscolindu-le albumele ori bibliotecile; nicăieri, nici o amintire cu mine; parcă nici n-am trecut vreodată prin România", spune la un moment dat femeia. „La anii mei, nu mai are sens să cred că pot prinde rădăcini printre străini...", oftează bărbatul. „A trebuit să fug, să mă întorc la babele mele din cartierul acela de lux; altfel, tot răscolind în căutare de amintiri, m-am temut să nu iasă moartea dintr-un geamantan şi să-mi dea o palmă. Uite-mi avionul...", arată femeia spre botul ca de cetaceu apropiindu-se ameninţător de fereastră. Rămas singur, să-şi bea restul de cafea şi să privească avionul plecând, acelaşi cu care a plecat şi el cândva spre niciunde, călătorul o vede pe stewardesă venind la braţul unui tânăr; „în fiecare vineri trec pe aici, iar o dată pe an îmi iau băiatul în plimbare; acum, că-n primăvară a împlinit 18 ani, i-am oferit un sejur de-o săptămână; zice că se va face pilot; e fascinat de avioane" – arată femeia spre tânărul care urmăreşte decolarea avionului gigant spre niciunde. „Ce ştie de tatăl lui?" „Că într-o zi, se va întoarce de niciunde... Mergem? – îl întreabă stewardesa pe băiat după ce acceptă braţul oferit de călător. Ce faci, nu-ţi iei geamantanul?" – arată călătorului spre *Samsonite*-ul impunător, rămas lângă masa pustie. „La ce bun? E gol." Diana i-a cerut Irinei să facă un ocol, s-o lase la intrarea în clinică; a preluat ea toţi accidentaţii din noaptea aceea de sâmbătă; în general, *băieţi de Dorobanţi*, urcaţi beţi sau drogaţi la volan, care au mai avut totuşi puterea să solicite să fie duşi la Clinica Privată de Chirurgie, mulţi dintre ei veniţi cândva în vizită pe la Secţia de Chirurgie Plastică şi Reparatorie, unde-şi aduseseră prietenele pentru „mici retuşuri", cum s-a exprimat o tânără operată de cinci ori, şi nu în acelaşi loc, până a putut arăta ca o stea de cinema, „mai puţin organul central", a constatat cu ironie Magda la externarea fetei. „Dacă prietenul meu nu va fi mulţumit cât sunt de strâmtă, revin", a ameninţat fata. „Degeaba, la prozencefal[1], zonă responsabilă de ceea ce-ţi lipseşte, nu putem umbla." „Bine că mi-aţi spus; dacă *boy-friend*-ul nu va fi mulţumit de... cum i-aţi zis... vom apela la o clinică străină", a părut mulţumită fata iar Diana a ameninţat-o pe Magda c-o sancţionează dacă mai este ironică vreodată cu pacienţii.

1 Zona din creier responsabilă cu inteligenţa ș.a.

Acum i-ar săruta şi mâinile în fiecare clipă; fără flacoanele *Philip-Albri* nu crede că Daniel şi-ar fi revenit. A ezitat aici, în faţa uşii rezervei de lux – prea de lux s-o ofere celor aduse pentru *mici retuşuri*, că însăşi patroana a stabilit ca rezerva să stea în aşteptarea unor personalităţi. A derutat-o mirosul de aeroport „spre niciunde". În noaptea de după spectacolul de la Naţional, pe când se odihnea către ziuă, în faţa cafelei, şi-a amintit de-o altă noapte, tot de vară, când a citit pe sărite o carte; „călătorul din piesă pare acelaşi cu tânărul răzvrătit din cartea aceea plină de viscol, doar că au trecut nişte ani peste el" – altceva, nimic! Acum, la câţiva paşi de bărbatul sfâşiat de ursoaică, înţelege că-i aceeaşi carte pe care o citiseră amândoi „şi nici măcar nu m-am gândit o clipă la Daniel!..." – se cutremură, speriată de ceea ce-o aşteaptă dincolo de uşa în faţa căreia s-a oprit; „înăuntru, în jurul lui, sunt toţi prietenii mei adevăraţi – câţi mai am –, care-mi cunosc acum secretul vieţii, de care nici eu n-am fost conştientă – Adrian... Poate nici Mituş n-a vrut să se întrebe; i-o fi ajuns părerea de rău din luna iulie; tocmai trebuia să mergem la Ambasada Franţei, la dineul oferit de 14 Iulie; «scuză-mă, dragule, că mai întârzii puţin; trebuie să mă schimb, să-mi iau o rochie mai... să nu se observe ce anume port pe dedesubt, că am schimbat chilotul; mi-am pus tampoane... am început să sângerez şi mi-e teamă să nu se declanşeze cu violenţă...»". Apoi nu mai ţine minte ce-a fost. „Magda are dreptate: nu văd mai departe de vârful bisturiului; parcă nici n-am auzit la cursuri de sângerări în primele săptămâni de sarcină..." Oftează privind în gol spre băncile goale de dincolo de uşile mari din sticlă. Toată noaptea i-a visat pe cei doi elevi: fata aceea frumoasă, leit maică-sa de pe vremuri, cu părul ei bogat şi blond adunat în plasa cu ochiuri fine; pe băiat îl ştie dintotdeauna, de un sfert de secol, doar că acela, de demult, abia coborât de la munte, pentru care forţa braţelor era valoarea supremă, umbla mereu cu pumnii strânşi. „Dacă l-aş tunde chilug şi pe Adişor al meu..." Nu poate zâmbi. „Sigur, Mituş a ştiut adevărul; poate de-aceea i-a şi făcut toate mofturile... Dacă Adişor al meu ar fi venit înainte de termen, profesorul Luca l-ar fi dus la incubator, măcar o săptămână-două..." Ar vrea să înjure, să se elibereze – „de ce anume?!", se întreabă, neînţelegând natura nodului din piept, care o sufocă.

– Intră naibii odată, să-l ducem la pansat! – îi strigă Magda, apărută în uşa rezervei.

Primul pas e mai greu. În alte condiţii, crede că ar fugi şi s-ar ascunde de ruşine. E sigură că toată noaptea Odette şi Philip au discutat

despre Adişor al ei, pe care îl ştiu din poze, comparându-l cu elevul tuns chilug, cu ţinuta lui solemnă, de cadet imperial ieşit la plimbare prin centrul Vienei înainte de război, cum povestea odată doamna Petropulos-Vlada când au băut o cafea la nisip în livingul de epocă, dominat de „unul dintre cele mai bune piane din Bucureşti, chirurgiţo; *Stradivarius*-ul pe care a cântat Voicu şi pianul meu – cele două mari bijuterii din Bucureşti". La al doilea pas, dă cu ochii de *omul invizibil*; simte cum muşchii spatelui o înţepenesc într-o poziţie dreaptă, de femeie mândră, păşind cu eleganţa unei regine printre curtenii săi spre cavalerul îngenuncheat, pe care urmează să-l înnobileze.

– Bună dimineaţa tuturor! – se înclină spre cei prezenţi, grăbindu-se să o îmbrăţişeze pe Odette. Aşadar, vom merge la pansat – spune, aşezându-se pe scaun, să-şi poată băga palma dreaptă sub dreapta lui Daniel, totul cu dezinvoltura, dar şi cu calmul rangului şi faimei sale.

Începe un şir lung de întrebări, primind răspunsurile prin acelaşi semn făcut cu degetul mijlociu. Tonul ei rămâne ferm, de medic celebru aflat la vizita zilnică; totuşi, în glasul Dianei tremură când şi când rostirea unui cuvânt, se mai lungeşte silaba finală ori întârzie rostirea întrebării până ce este alintată mâna dreaptă a bolnavului încă o dată, ca o încurajare. În final, patul este dus în sala de pansamente pe roţile sale, cu tot cu stativele din colţuri, pentru flacoanele din care picură în vene soluţiile perfuzabile. Odette şi Diana fac semne asistentelor să se retragă puţin şi se ocupă doar ele amândouă de bolnav. Philip şopteşte ceva Magdei şi imediat este adusă masca mobilă de anestezie. Odette încuviinţează că este mai bine aşa; tot timpul cât este pansat, Daniel stă mai mult adormit, să nu simtă durerea. Pentru prima dată, vederea plăgilor o indispune pe Magda; i s-a mai întâmplat la fetiţele sale: după operaţia de apendicită, nici n-a vrut să se uite. Acum închide ochii când vede jumătatea stângă a obrazului desfigurată. „Quasimodo..." – şopteşte fără să vrea şi se întoarce să-şi şteargă lacrimile. „Bine c-ai rămas tu ca Esmeralda"[1] – clatină Diana capul supărată, continuând examinarea aspectului fiecărei porţiuni operate; discută mult, în şoaptă, cu Odette, fiecare indicând cu penseta vreun loc anume. Toată operaţiunea durează mai mult de două ore. Philip a adus un spray anume de la Paris: „pentru plăgi"; „ştiu, – confirmă Diana – închipuie-ţi că la achiziţia de tratamente scumpe suntem primii; un fel de cobai ai Uniunii Europene; oricum, să-mi aminteşti să te sărut, drept mulţumire"; „îmi

1 Personaje din *Notre-Dame de Paris* de V. Hugo.

place că eşti de acord cu mine că evoluează surprinzător de bine; tu meriţi sărutată", îi şopteşte Odette, atentă să-l panseze cât mai corect pe Daniel.

– Scumpule, – îi alintă Odette îndelung dosul palmei drepte când ajung din nou în rezervă, iar Magda le-a confirmat că-i conştient – ai o evoluţie pozitivă. Important este să o asculţi pe Diana. Îţi va fi greu, dar eu, care am văzut atâtea... Vom mai sta câteva zile – şi eu şi soţul meu, Philip –, să fim siguri că se menţine evoluţia pozitivă.

Diana simte că o zgârie la ureche expresia *evoluţia pozitivă*; o folosea Magda când s-a întors din Franţa; „prea general! – s-a înfuriat odată Mituş –, învaţă să te exprimi la obiect, ca un medic priceput", a certat-o pe Magda atunci. Philip ia locul soţiei pe scaunul de lângă pat şi-l pune în gardă pe Daniel cu necazurile pe care le va avea de înfruntat, „până vei coborî la marginea patului, să reîncepi să mergi; boala la pat este umilinţă şi penitenţă..."

– Uite, dragul meu prieten, – schimbă el tonul, devenind mult mai apropiat –, să ştii că am rămas doar noi doi în salon şi putem vorbi ca între bărbaţi... – îi strânge braţul într-un gest complice, făcând cu palma liberă semn doamnelor din jurul său să păstreze tăcerea.

Îi vorbeşte de capul bandajat; „obrazul şi pleoapa sunt zgâriate; Diana, care-i maestră în astfel de intervenţii, m-a asigurat că nu-ţi vor rămâne semne; de altfel, eu ştiu ce face ea când operează în secţia de Chirurgie Plastică..." Apoi Philip îi explică de ce trebuie protejaţi ochii de lumină, „până-şi recapătă pleoapa mobilitatea". După o acoladă în care deplânge durerea de spate şi pielea inflamată ce-l vor chinui până va începe să se mişte, îi confirmă din nou că-s doar ei doi în salon şi „trebuie să-ţi vorbesc sincer, ca de la bărbat la bărbat"; aduce în discuţie problema sexului sfâşiat de atingerea ghearei ursoaicei; „dar urmărind cu atenţie înregistrarea operaţiei, sunt sigur că-şi va recăpăta total funcţiile – răbdare doar!"

– Ce vă uitaţi aşa la mine?! – se înfurie Philip, când, după aproape două ore de vorbit „între patru ochi" cu Daniel – mai mult el vorbind bolnavului, care n-a putut reacţiona decât mişcându-şi degetele mâinii drepte –, s-au retras cu toţii în cabinetul Dianei, lăsându-l pe Daniel în grija unei asistente. Un bărbat ca el, aflând că-şi poate pierde sexul, cade cu siguranţă în depresie.

– Nu ştiam ca depresia este ulterioară nebuniei... – se trezeşte Diana rostindu-şi gândul cu glas tare.

Cei trei, aşezaţi comod să-şi bea cafeaua, se privesc speriaţi.

– Ce-ai vrut să spui? – îndrăzneşte Philip să întrebe într-un târziu, când Odette şi Magda par a degusta din nou, dar într-o tăcere suspectă, din ceşcuţele lor cu cafea.

– Dacă-i dăm crezare unui mare poet[1], bărbatul ajuns acum la 40 de ani, e ceva între prooroc şi nebun. El tocmai a împlinit 40 pe 25 martie şi nu cred să aibă vocaţie de prooroc...

O tăcere stânjenitoare se aşterne peste toţi cei prezenţi. Magda se grăbeşte să mai prepare câte o ceşcuţă de cafea pentru fiecare şi abia când vede înflorind pe obrazul tuturor zâmbetul provocat de plăcerea cafelei tari, spune cu oarecare maliţie în glas, parcă ar vrea să strice şi bruma de linişte aşternută în cabinet:

– Ba chemare de prooroc a avut, dovadă că s-a înfăptuit tot ceea ce a visat, doar ai văzut câte ceva pe internet.

– Şi-atunci, ce-a căutat în bârlogul ursoaicei?! – vine replica Dianei exprimată pe un ton ferm, vecin cu duritatea.

– Un moment! – sare Odette din fotoliul de masaj în care părea că a aţipit, cu spatele şi picioarele masate lent, ca o mângâiere. Vreau să ştiu care-i miza acestei contraziceri – se uită ea pe rând în ochii Dianei şi ai Magdei; atitudinea ei a îngheţat orice gest al celor două doamne; deşi mică de statură, Odette pare că domină încăperea; până şi soţul ei, Philip, dă de înţeles tuturor că nu i-a rămas decât posibilitatea s-o asculte cu sfinţenie. Credeţi că putem da timpul înapoi? – întreabă Odette scurt. Aş fi prima care aş ajunge la el cu o zi înainte de tragedie şi l-aş lua de urechi.

– De amândouă odată? – întreabă Magda.

Soţii *de Bocage* se privesc nedumeriţi; n-au înţeles întrebarea. Scăpărând în colţul stâng al gurii un surâs trist, Diana se ridică din scaunul său „managerial" şi se retrage spre fereastră, privind parcarea. Încurajată de zâmbetul Dianei, Magda continuă:

– Daniel avea o glumă; o ştiu de la ea – îşi arată sora. Pentru vreo greşeală ori vreo glumă care nu era pe placul ei, Diana îl ameninţa cu urecheala, iar el cerea să fie luat de amândouă urechile odată, numai bine să-i frângă mijlocul.

– Degeaba! – se grăbeşte Philip să întreţină atmosfera. Trebuia să-i frângă şi gâtul, s-o poată pune în tolba lui, cum fac vânătorii cu raţele sălbatice lovite în aripă.

---

1 Byron

Fără să renunţe la a privi în gol, în tăcerea care s-a lăsat, încărcată de privirile Odettei şi ale Magdei, exprimând dojana adresată lui Philip, Diana spune încet şi pe un ton încărcat de durere:

– Dragul meu Philip, toată viaţa, cu excepţia câtorva zile, eu n-am fost decât o biată raţă domestică...

După clipe lungi încărcate de tăcerea celor care nu ştiu cum să reacţioneze la replica Dianei, aceasta, parcă stimulată de vreun eveniment petrecut în parcare, se întoarce la scaunul său şi se aşează cu acelaşi aer hotărât, dar conciliant de la unele şedinţe prezidate de ea la Rectorat:

– Bun! Acestea fiind spuse, să vedem cum procedăm mai departe...

Odette şi Philip vor să se odihnească; „vom sta cu Daniel la noapte"; Magda cere îngăduinţa să plece două-trei ore acasă, „măcar să mă uit în geamantanele puştoaicelor mele: la Română, profesoara le-a dat de citit în vacanţa de primăvară două romane; vroiam să văd dacă şi le-au cumpărat, că nu le las să le citească pe tabletă; au de făcut anumite adnotări cu creionul; cartea-i sfântă!" – o opreşte pe Odette, care ar fi avut ceva de comentat în favoarea tabletei.

Diana trece prin rezervă, pe la Daniel, se bucură când află de la asistentă că doarme de jumătate de oră, citeşte raportul, să fie sigură că nu a fost omis vreun medicament, priveşte diagramele, apoi face o inspecţie generală în toată clinica. Imediat după prânz este căutată de un procuror, acelaşi care a mai venit şi-n cazul unui tânăr care a ucis un pieton, apoi a intrat cu maşina într-un stâlp; „trebuie să-l anchetăm pe şeful de la Complexul Alpin *Lina*; mascaţii sunt în maşină; vă respect prea mult ca să tulbur spitalul; sper să meargă de bunăvoie". „Şi eu mi-aş dori să meargă" – îi răspunde cu calm Diana, rugându-l să-şi pună halatul pe umeri, papucii peste pantofi şi boneta pe cap. Îl conduce în tăcere, dar cu aerul ei ferm de autoritate supremă în spital, până la uşa rezervei, unde îi prinde cu putere de jandarm braţul şi-i face semn să păstreze tăcerea. Intră în rezervă, face semn asistentei să plece, apoi îl duce pe procuror până lângă pat şi ridică cearşaful, prezentându-i trupul bandajat tot:

– Repet: şi eu mi-aş dori să meargă. Pe cel care a ucis un om mi l-aţi lăsat totuşi în spital, să-l scot din comă.

Procurorul nu-şi poate dezlipi privirea de pe omul bandajat complet, conectat la aparatele de pe console, cu câteva furtunuri

coborând spre branulele din braţul drept şi de pe laba piciorului drept; după un timp de gândire, cere foaia de observaţie.

– Deci, cei de la Suceava nu s-au înşelat: ursoaica era turbată... – clatină el îndelung şi afirmativ capul, vizibil mulţumit. Îmi puteţi da o copie, sau...?

– Sau? – îl priveşte cu severitate Diana, hotărâtă să-l domine; „fir-ai tu de puşti! Sunt, totuşi, doctoriţa Adriana Trifescu..."

– Sau trebuie să vin cu o cerere oficială? – se scuză procurorul, roşind în faţa acestei doamne, membră de onoare a câtorva academii de Medicină străine.

În drum spre ieşirea din clinică, procurorul nu se poate abţine să nu-şi verse oful: „Dacă nu s-ar fi aflat la Ministerul Mediului... Urs încă tânăr, de vreo 17 ani, mare cât un bivol... peste 500 de kilograme... Un trofeu ca ăsta ar fi convenit oricui... Contez pe dumneavoastră că ne veţi anunţa când îi putem lua o declaraţie..." Diana răsuflă uşurată; nici măcar Magdei nu-i va spune de vizita procurorului; se teme că ar putea scăpa o vorbă lui Sergiu, „iar ăştia rămân *în slujba patriei* până la moarte, nu degeaba au pensii şi indemnizaţii aşa mari..." Nu-i place deloc graba cu care până şi ministrul s-a scandalizat de moartea ursoaicei. „Un om aşa bogat ca el nu putea trece neobservat de procurori – trofeu, nu glumă!" – oftează, surâzând trist, dar imediat i se face teamă până şi de ceea ce-şi spune în gând. „Ministrul!..." – se bucură ca un copil când îşi dă seama că are la cine apela.

– Zău?! E la dumneavoastră în clinică?! – se miră ministrul Săsărman. Sigur, la cât s-a întins, chiar dacă jumătate din investiţii sunt ale băncii din Elveţia... îşi permite să stea şi-n rezerva de lux, iar de acolo... iar de acolo, îi promit câţiva ani la răcoare, mai răcoare ca la el la munte, iarna. De trei ani, ne-a mâncat sufletul toamna. Dădea ursoaicei săptămâni în şir câte o oaie beteagă, până o sătura şi o făcea să se retragă în bârlog mai devreme, tocmai când începea sezonul de vânătoare. Başca faptul că prietenii noştri din Vest ar fi vrut să taie câteva mii de metri cubi din răşinoasele de rezonanţă, pentru viori iar ei, cică întregul colectiv de conducere, au stabilit să încheie un contract exclusiv cu producătorii români de instrumente cu coarde. Or să vină vioriştii români la el la vorbitor să-i cânte... hă-hă-hă!...

– Ghiocele! – intervine Diana pe un ton ferm; „Paştele mă-ti de derbedeu!, mereu vii cu mă-ta să ţi-o controlez la burtă fără să plăteşti măcar o dată consultaţia; şi te mai lauzi că eşti cel mai bogat ministru din Guvern..." Lasă-mă să-mi cânt şi eu partitura despre Daniel

Ciobanu-Adomniţei – îi spune pe un ton blând, în care se simte ironia uşoară; imediat însă devine gravă şi-i povesteşte cum Daniel i-a donat sânge.

– O fi cum spuneţi dumneavoastră, doamnă profesoară, – conchide ministrul –, dar eu mai ştiu că părinţii mei l-au plătit regeşte.

– Ceea ce nu ştii este că nu s-a atins de nici un cent; banii aceia – şi alţii, evident – stau la temelia Casei de Copii *Licurici;* poţi controla.

– Oricum, donaţiile de sânge sunt benevole. Încheiem aici subiectul acestui cioban. Când s-o aduc pe mama la consultaţie?

– Când voi termina de ales macul de nisipul fin; în total, unsprezece baniţe, zece mac, una nisip, că am dat foc aripii furnicii-regine salvate de mine cândva, dar povestea[1] nu s-a adeverit; probabil cei ce ne-au defrişat pădurile au ucis şi furnicile – spune pe un ton calm, apoi închide telefonul şi se căzneşte un timp până îi trece numărul alături de cele pentru care telefonul său e ocupat mereu.

Se duce în rezervă, şopteşte asistentei să plece pe secţie şi-şi trage lângă pat fotoliul de masaj adus între timp de două infirmiere. Se aşează şi ia mâna lui Daniel între palmele sale. Când degetele lui Daniel îi pipăie degetele să înţeleagă cine îi ţine mâna, Diana se apleacă spre el şi-i spune:

– Sunt eu, Daniel, Diana. Nu te las, Daniel; eşti în grija mea... – şi-i strânge uşor între palme cele trei degete libere.

O clipă, are intenţia să se aplece şi să-i sărute din nou dosul mâinii, dar se abţine la timp; îşi dă seama că nu mai are puterea s-o facă.

*
* *

Noaptea târziu, când este rândul ei să-l păzească din nou, o asistentă de la dispecerat intră tiptil şi o întreabă dacă poate accepta un vizitator, „un ţigan îmbrăcat elegant; zice că-l cheamă Viorel". Precipitată, Diana iese pe hol să-l întâmpine.

– Asta-i rezerva în care a stat ministrul acela arab făcut bucăţi de explozie? – întreabă tânărul înainte de intrare. Cred că-s plini pereţii de *schije* – oftează el, păşind încet, încurcat de şireturile papucilor care s-au deznodat. Şefu', – spune luând între palmele sale degetele lui Daniel – sunt eu, Viorel; tocmai am ajuns în Bucureşti; voiam să ştiţi că

1 *Harap-Alb* de Ion Creangă

l-am recuperat; era în inima ursoaicei – zice şi-i pune pumnalul în mâna eliberată în grabă de Diana de senzori; Daniel îl manevrează cu reală plăcere de puşti, deschizându-l şi închizându-l la loc, după care îl oferă lui Viorel, ridicând un deget în semn de atenţionare. Sigur, domnu' Dan, îl păstrez pentru când veniţi acasă. În rest, perdeaua de stuf de la stâna 3, prin care s-a repezit ursoaica, a rămas aşa, cu gaura aceea ca de explozie. Locul încă nu-i curăţat, poate mai vrea cineva să ia probe; doar stâna au mutat-o astăzi mai departe de pădure, că fugeau oile şi lătrau câinii a urs la locul unde te-ai luptat cu... În rest, oi, câini şi namila, evident, au ars ciobanii totul într-o fostă groapă de mangal, să nu împrăştiem microbul turbării...

Diana observă cum Viorel îi strânge cu subînţeles încheietura mâinii, iar palma lui Daniel face semnul că-i în ordine.

– Plec şefu', că trebuie să fiu la aeroport... vine doamna cu cursa de noapte.

Diana îşi ia un halat de molton pe umeri, cheamă o asistentă să o înlocuiască şi-l conduce pe Viorel până în parcare.

– De-acum, vara, sper c-o să veniţi iar la noi; să vedeţi ce iazuri mari avem şi ce de-a peşti... – îi spune Viorel în lift. Eu chiar m-am gândit odată să fac o glumă şi să vă aduc o oală cu raci fierţi, cum vă promisesem atunci, dar mi-a fost ruşine. Şi m-am temut de şefu'; niciodată nu m-am întins la vorbă cu el; nu poţi să ştii ce are în cap; e tare tăcut. La noi chiar se şopteşte că nu vorbeşte fluent decât o limbă: a copiilor; cu ei are un stuchit la furcă!... Le ţine hangul şi o zi întreagă. Puradeii mei, că am trei, îl iubesc mai ceva ca pe mine, că eu îi mai cert; mereu mi se plânge nevasta că-i scapă la baltă, parcă-s răţuşte.

Când ajung în parcare, Diana îi prinde braţul, făcându-l atent:

– Şi totuşi... Aici nu sunt *schije*... – arată privirea ei în jur. Care-i adevărul?

– Era singur în stână, controlul săptămânal, când a auzit câinii. N-a mai avut timp să se ferească; namila s-a repezit la el; parcă ştia – turbata! – că şefu' umbla de vreo două luni pe la judeţ să-i aprobe s-o împuşte un vânător autorizat, că, imediat ce s-a trezit din hibernare, chiar dacă şefu' i-a legat o oaie de-un copac, începuse să facă prăpăd. „La toamnă, în sezon, aşa zicea judeţul, – gesticulează Viorel nervos – că dom' ministru are raţiunile sale de stat." Raţiuni de stat!, nişte golani... Tata zice că avea mai multă cinste el, când ciordea prin Occident. „V-au lăsat pe voi să şterpeliţi câte ceva prin restaurantele lor de lux şi mai făceau din când în când scandal, încărca câte un avion ca

să vă readucă acasă, dar numai ca să abată atenţia noastră de la conchistadorii lor, scrobiţi şi cu genţi diplomat, trimişi să ne fure cu totul" – ce bine le zice şefu' când are chef de vorbă!... – începe să râdă tânărul, dând ocol maşinii, să cerceteze pneurile. Dar le zice rar şi numai mie, când înnoptăm undeva, că-s eu prea obosit şi nu mai pot şofa sau e plafon gros de nori şi primesc ordin de la dispecerat să stăm la sol... Mda... – se uită el lung la noroiul de pe maşină – încă arată bine... O rezolv eu! – hotărăşte; imediat, oftând, rămâne cu privirea ridicată spre ferestrele etajului la care se află rezerva: Cum naiba de i-a căzut securea din mână?! I-o fi sărit în cap de pe stâncă?... Noroc de pumnal; i-a pătruns printre coaste, până i-a dibuit inima. Când l-am scos de sub ea, abia i-am tras braţul drept afară din pieptul ei... Era intrat până mai sus de cot...

– În faţa stâncii, zici? – îl priveşte Diana în ochi.

– Doamna doctor, credeţi-mă! Dacă nu-s la ieşirea dânsei de pe culoarul de sosire, pus la patru ace şi cu caleaşca aurită, să-i iau geamantanul, mă sancţionează. Nu suflă nimeni în faţa doamnei directoare, mai ales că azi vine nervoasă, că a plecat mai repede şi n-a terminat de semnat contractele.

– Nu-i Daniel şeful?

– El îi cu dezvoltarea. Doamna Rodicuţa, că aşa o alintăm noi, e cu personalul, cu salarii, contracte, banii care intră şi ies; nici dom' Gheorghiţă, cât a fost diriginte de şantier la motel, n-a suflat în faţa doamnei. Odată, când ploua cu găleata, şi l-a prins bând cot la cot cu cei ce asfaltau şoseaua de acces spre motel, a chemat salvarea şi l-a trimis la Iaşi la dezalcoolizare. De-atunci, dom' Gheorghiţă al ei, nici pe bere fără alcool nu mai pune gura. Gata, săru' mâna! Am plecat, că am de hrănit trei puradei, o soţie, mamă, soacră; tata zice să cumpăr acordeon celui mic; vioară, saxofon şi acordeon. Dacă-mi mai face nevasta o fată, o trimit la Conservator, să cânte cu orchestra fraţilor săi. Săru' mâna! – strigă urcând la volanul unei maşini de teren, plină toată de noroi. Până la Focşani a plouat mereu – se scuză Viorel, observând privirea Dianei, apoi, închizând portiera din mers, iese din parcare în viteză.

Diana rămâne cu un gust amar; „Viorel n-a mai avut încredere în mine; de fapt, a venit să-i spună lui Daniel care-i versiunea *oficială* a uciderii ursoaicei..." Stă ore în şir pe fotoliul său de masaj, cu toate programele oprite, să nu adoarmă furată de plăcerea atingerii muşchilor spatelui –, „marele dorsal" –, sau a gambelor – „de la tendonul lui Achile, în sus, spre şold, cu o oprire pe gemeni..." Oftează, apoi,

surâzând trist, se ridică, lasă în pace palma lui Daniel – „că şi-aşa a adormit” – surâde unui gând: „oare e aceeaşi palmă, care-mi masa picioarele?!”; cercetează flacoanele, citeşte în calculator toate diagramele, priveşte în zare punga cu urină, golind-o apoi, se convinge că raportul oxigen-aer din tubul conectat la nările bolnavului este cel stabilit de Magda şi se opreşte la fereastra dinspre parcare cu tâmpla rezemată de muchia zidului, privind în gol; plânge; plânge fără lacrimi. Aşa o găseşte Magda, care o sărută apăsat pe tâmplă şi o trimite la culcare. La ziuă, vine în cabinetul ei cu cana-termos de la cafetieră plină, o lasă pe Diana să-şi umple ceaşca, apoi îşi toarnă şi ea puţin, cât să guste:

– Am băut trei cești ast’ noapte, spre ziuă; cu cine crezi? Doamna directoare Graur; venise direct de la aeroport. E-o blândeţe de femeie. M-a cucerit. Dacă vine în Bucureşti săptămâna viitoare, când rămân singură acasă, am invitat-o să doarmă la mine, deşi firma are vreo trei apartamente în Bucureşti, pentru cei ce vin cu probleme. Am rugat-o să mai stea, să te trezesc; sigur ai cunoscut-o cât ai stat la munte, dar a refuzat. Nu mi-a plăcut tonul... Imediat, s-a scuzat că vrea să plece. Viorel era jos, în parcare; dormea întins pe bancheta din spate. Ştii ce mi-a făcut Rodica la despărţire? Mi-a strecurat în buzunar un plic; „tot zece; ştiu că jumătate din reuşită în cazul acesta vi-l vom datora...”

– Trebuia să mă trezeşti! – izbucneşte Diana – să-i spun că plicul dat de Viorel l-am înapoiat Mioarei.

– Eu nici nu l-am primit; „cum îţi închipui că te-aş mai privi în ochi?! Eu vreau să văd în tine o soră; te-am invitat să dormi la mine, tocmai pentru că te-am simţit din prima clipă ca pe o soră, iar tu vrei să mă plăteşti pentru că mă îngrijesc de sănătatea lui Daniel?!” – mi-am ieşit eu din pepeni. „Daniel este fratele meu!” – a încercat Rodica să se impună, dar şi-a găsit omul; începusem deja să mă simt jignită. „O fi, dar de ce nu-ţi pui problema c-a însemnat ceva şi pentru noi, şi nu neapărat o pereche de pantaloni, cum s-ar crede...” A făcut nişte ochi la mine!... Credea că are de-a face cu colaboratorii ei, pe care îi ţine din scurt. Am înţeles subit că prea întinsesem coarda şi am luat-o de braţ. Mă duruse şi faptul că refuzase să te reîntâlnească. V-aţi certat la despărţire?

– O, Doamne! – se sperie Diana. Mi-a fost cea mai bună prietenă cât am stat acolo. Chiar i-am şi spus că văd în ea o soră.

– A, asta era... – surâde trist Magda. Când am luat-o de braţ, ca s-o îmbunez, i-am repetat că o simt ca pe o soră – ceea ce-i adevărat; când se deschide, are un suflet catifelat!...

– Mie-mi spui! – oftează Diana, începând să se plimbe cu privirea mereu pe fereastră. Gata, a venit primăvara...

– Poate, pentru copiii noştri. La plecare, Rodica s-a întors către mine înainte de a urca în maşina aceea de teren luxoasă, strălucind la luminile din parcare, semn că a fost spălată şi dată cu ceară la spălătoria de la aeroport, că-i place şi lui Sergiu al meu să lase cheile unui spălător cât mă aşteaptă să cobor din avion când vin de la Paris; „doamnă doctor, – mi-a zis – noi, cei de-acolo, am încetat de mult să mai fim poeţi; lucrul de calitate trebuie plătit corespunzător; fiţi sigură, nu vă rămânem datori". Vorbele astea m-au făcut să ripostez din nou. Am făcut-o cum cred că-i mai bine: „Eu, Rodica, – i-am răspuns zâmbind – ţi-am cerut mai mult decât un plic: să fii ruda mea; de fapt, eşti, dar... Lasă, pentru prima întâlnire ajunge." Nu ştiu ce a înţeles, că a stat o clipă locului, cu piciorul drept pe scară şi privirea în jos, cumpănind. Peste câteva secunde, a pufnit într-un surâs trist, apoi a urcat şi a închis portiera fără să-mi mai arunce vreo privire.

– Hm!... Rodica... – rămâne Diana gânditoare. Când mai vine pe aici, mi-ar face mare plăcere s-o revăd...

– Mă îndoiesc să-i facă şi ei... – murmură Magda.

– Ai spus ceva?

– Da. Să mergem la ei; Philip şi Odette or fi obosit...

*

* *

Următorul pansament are loc a doua zi. Magda îi cuplează masca de anestezie; vrea ca Daniel să fie tot timpul inconştient; reacţionează doar o singură dată, când penseta Odettei îi ciupeşte prepuţul dezgolit de bandaj. Primul care se bucură este Philip – „bravo!, are nervi; am avut emoţii..." – şi sărută apăsat obrazul stâng al Dianei. Odette face o serie lungă de observaţii pentru viitoarele pansări. „Ţie, *Lenouche*, eu ce să-ţi recomand? – întreabă Philip, aplecându-se la urechea Magdei. Experienţa îmi spune că trebuie să-l ţii sedat zile în şir după ce-i eliberezi ochii; n-o să-i placă ceea ce va vedea. Chiar şi tu te-ai speriat rândul trecut; nu-i frumos că i-ai zis Quasimodo..." Seara, Diana se oferă să stea până spre miezul nopţii; Magda şi soţii *de Bocage*

s-au retras în camera de oaspeţi; „avem şi noi o fetiţă; nu vrem să creadă că a fost lăsată a nimănui”, s-a scuzat Magda; „ăştia chiar că au avut un *ménaj à trois*”, nu se poate abţine Diana să-şi spună când îi vede ieşind împreună atât de drăgăstoşi unii cu alţii, „deşi Philip are, mai degrabă, aerul cerbului din pădurea Cernica”, se vede nevoită să recunoască. După ora 21, în semiîntunericul rezervei de lux, când Diana, tolănită în fotoliu, s-a lăsat pradă masajului gambelor, privind cu ochii mijiţi cum cearşaful care îl acoperă pe Daniel se ridică ritmic, semn că respiră uniform fără furtunul din nări, pe care Philip i l-a scos la prânz, cineva bate discret în uşă. Îi este lene să se ridice, dar nici nu rosteşte *intră*, să nu-l trezească pe Daniel; doar priveşte uşa; „procurorul de caz o fi primit ordin să mi-l ia şi să-l ducă la Jilava; prea mulţi vânători printre bogaţii lumii care dictează demnitarilor români – sta-le-ar în gât trofeul la care au visat!...” Dimineaţă, când s-a trezit, Diana a umblat un ceas pe internet; ziarele, mai ales cele din Suceava şi Neamţ, umpleau prima pagină cu „monstrul învins cu demnitate, doar cu un cuţit”. I-a reţinut atenţia un fragment dintr-un editorial semnat Mihai Vlădeanu; i s-a părut cunoscut numele, ştie că l-a auzit de curând; „ce rost ar avea să-mi bat capul când şi unde?!...” „Oare cum se simt *excelenţele lor* cutare şi cutare – autorul a dat nume sonore de bancheri şi demnitari de la noi ori de aiurea –, care vin în România cu carabine ultimul tip şi nici măcar nu-şi privesc prada în faţă? Trag din foişoarele înălţate durabil, să nu le clatine scărpinatul vreunui mistreţ obosit de gonaci. Singurul pericol vine din prostia altei *excelenţe*, care ţinteşte boaşa stângă ori dreaptă a vreunui coechipier de măcel, deşi eu suspectez informaţia de aranjament jurnalistic: făpturile care se duc înarmate cu carabine la vânat din înaltul foişorului nu pot fi numite bărbaţi, le lipseşte tocmai bărbăţia, – *fără coaie,* se spune în popor – deci n-a avut ce coi să piardă cel lovit de coechipier în vintre; este din categoria *scopiţilor de România*, cărora nici sinuciderea nu le reuşeşte. În schimb, distrugerea României le-a reuşit mai ceva ca distrugerea Romei vandalilor. Acum au început să turbeze toţi că-n doar un deceniu şi jumătate un tânăr coborâtor din seminţia tâlharilor-apărători ai unei intrări secrete în Moldova şi-a unor domniţe ce le-au furat tâlharilor inimile a înălţat pe plaiurile lăsate lor moştenire în veci de Vodă Lăpuşneanu un imperiu alpin fără ajutorul arginţilor din vânzarea ţării ori a aurului cămătarilor legali – băncile –, care l-ar fi executat până acum cu metodele lor civilizate, – vai, ce civilizaţie ne-a adus coana Europa de Vest!... –, alungându-l din munţii pe care n-a putut să pună laba lor de animal mitic – asemeni dragonului

din Palatul Imperial Chinez, care stă cu gheara peste un glob pământesc în miniatură – o gaşcă internaţională de falsificatori, care dădeau golanilor din ţările recent scăpate de sub dictatura bolşevică acte de proprietate pe orice – *flăcăii în război ni-i duci, pe fete ni le iei*[1] – bun venit şi la noi, secole douăzeci şi unu!, care vei fi religios, sau nu vei fi – ce gogoriţă!, că s-a ştiut de mult că tu vei fi; vei fi religios; religia pumnului care loveşte şi adună banii, apoi loveşte din nou, mai cu putere, să nu îndrăzneşti vreodată să ceri banii înapoi. Ca scriitor, în ursoaica turbată pornită să distrugă stânele din jur, de la care s-a hrănit toată viaţa, văd întruchipată clasa politico-economică românească, speriată că vreun urmaş de oier român cu suflet vertical, asemeni Vrâncenilor lui Ştefan, ar putea s-o înfrângă înainte de-a distruge ea totul. Oare câte gropi cu mangal or fi trebuind ca să fie arsă turbarea din România?!"

– Octavian scumpule, intră... Încet, că tăticul tău doarme... – se precipită Diana spre tânărul care a băgat capul pe uşă.

– Mama, mămica mea, nu mă recunoşti?! Sunt eu, Adrian...

Diana clipeşte de mai multe ori şi-şi scutură capul – a avut impresia că-l vede în uşă pe Octavian, doar că-n locul şepcii de elev, poartă un fes cu inscripţia unui club sportiv.

– Hai, scumpul mamei, intră... – se bucură ea.

– Săru' mâna, mămico! – se aude vocea Irinei rămasă în uşă.

– Licurici scumpo! – se apropie Diana cu braţele desfăcute.

– Mămico, nici un semn... – se aude vocea plină de dragoste, deşi s-a vrut o dojană. Uite, ţi-am adus lenjerie de schimb; n-ai mai trecut pe acasă de...

– Ssst! – face un semn Adrian, arătând speriat spre bolnavul pansat pe cap, mai puţin nasul, acoperit cu cearşaful până spre bărbie. Cine-i? Iar vreun ministru de-al patroanei?... – se apleacă spre urechea mamei, luând-o de braţ. N-am văzut nici un pistolar pe hol ori la uşă...

– Haidem pe sală... – îi adună Diana cu braţele amândouă, ca o cloşcă puii cu aripile şi-i împinge spre ieşire.

Telefonează asistentei să ia rezervă în primire şi-şi conduce copiii până jos, la intrare.

– Mămico, ce-i cu tine?! – se retrage Irina un pas, s-o poată privi. Şi tu şi nana... parcă sunteţi în altă lume... Odile ne-a spus că părinţii ei încă mai stau în Bucureşti...

1 *Noi vrem pământ!* – G. Coşbuc

– Se odihnesc. Pleacă sau au plecat deja la aeroport; eu nu ştiu; am alte probleme... Fugiţi şi voi acasă, că-i târziu. Şi să nu mai îndrăzniţi să veniţi aici – vă interzic! Deja am impus un program... La telefon! – atât! Tu, – se adresează lui Adrian – cum îndrăzneşti să-mi vii îmbrăcat aşa?! Te-a adunat sor-ta de pe terenul de fotbal... Îţi rup urechile!

– Hai! – face băiatul un pas până în faţa mamei sale. Amândouă odată, că sigur te dor şalele...

Fără să mai stea pe gânduri, Diana îşi ridică braţele iar degetele ei prind zdravăn urechile tânărului, ale cărui palme, asemeni unui balerin, iau mijlocul mamei între ele, îl strâng cu putere şi-l ridică jumătate de metru de la pământ, în explozia de râs a femeii rămase agăţate cu braţele de gâtul fiului, ca acasă, în clipele lor de drăgosteală, mai demult. Când este lăsată în jos, obrazul ei se îngroapă la gâtul lui Adişor al ei şi-l sărută lung sub ureche:

– Mânca-te-ar mama de voinic!

– I-ar fi stat bine balerin – intervine Irina fericită. Prinţul şi Ursoaica – ce moment tragic mi-ar fi ieşit!... Doamna Sia a insistat să-l compun în Re Minor: cred că-i cel mai dur moment; încă nu l-am finisat... Mama, – se sperie Irina prinzându-i braţele s-o poată privi de aproape – ce-i cu tine?! Te-ai întunecat aşa, de-odată, la faţă... Am spus ceva ce nu trebuie?

– Nimic, scumpa mamei. Ai găsit un birou de cadastru, să putem scoate grădina mai repede la vânzare?

– Nu! – exclamă copiii într-un glas.

– Eu nu renunţ la terenul meu, unde m-am antrenat cu tăticul. Un prieten a zis că-mi face rost de-o păpuşă de cauciuc acţionată de un program, care s-o facă pe portarul, să mă antrenez. Licurici are şi ea o surpriză...

– Nu mai vreau pian scump. Doamna Sia mi-a dat cheia; pot merge la pianul ei, că ea, de Paşte, pleacă la Prăjeşti, la fosta ei vecină de pat de la Canal.

– V-aţi rezolvat problemele băneşti? – vrea Diana să încheie discuţia, că a început să-i fie frig. Sper că n-aţi uitat codul PIN al cardului.

– Douăzeci şi cinci, zero trei. Dacă puneai 23, era ziua mea de naştere – încearcă Adrian să facă o glumă.

– Trebuia să mai aştepţi şi tu două zile, să te naşti de Bunavestire – spune Irina încet, zâmbind trist. Hai, Arici-Murdărici, că

ne îngheaţă mămica; uite ce vânt rece bate – îşi zoreşte ea fratele, zornăind cheile maşinii, pe care Adrian i le ia din mână.

– Ia stai! – o reţine Diana, privind-o lung, uşor pieziş, că tocmai se întorsese spre intrarea în clinică. Ce-ai vrut să spui?

– Nimic, mămico.

– Sigur? Ia uită-te în ochii mei!

– Mămico, tocmai ne bucuram cu toţii că-i liniştea de odinioară în familie...

– Douăzeci şi cinci, zero trei, Irina! – îi spune apăsat Diana. Ce ţi-a amintit?

– Că-i Bunavestire.

– Da. Şi? – tonul Dianei a devenit calm, învăluit în căldură; îşi priveşte fiica aproape implorând-o.

– Îmi aminteşte de copilărie, mămico.

– Zău?! Mânca-te-ar mama de licurici!... Iar ai luminiţe în ochi...

– Şi doamna Sia a observat că-mi lucesc ochii de bucurie când îmi laudă vreun fragment din compoziţie.

– Şi ce-ţi aminteşti din copilărie de Bunavestire? – insistă Diana.

Irina stă o clipă în cumpănă; face un gest scurt, de o anume eleganţă, şi-şi ridică gulerul scurtei de blană. Îşi priveşte mama cu seninătate în ochi şi-i zâmbeşte – un zâmbet forţat:

– Eram în clasa întâia şi plângeam. Toţi copiii veniseră la şcoală cu sandvişuri cu peşte şi mirosea îngrozitor în clasă. Doamnei învăţătoare i-am spus că mă doare o măsea şi m-a trimis acasă... Pa, mămico; la revedere! Uite-l pe Arici-Murdărici, a şi urcat în maşină, m-a rugat să prindem măcar repriza a doua a meciului de la televizor... Dacă o prindem, mi-a promis că-mi calcă el bluza cu volane. Pa, te sărut dulce!

Diana renunţă să mai cheme liftul; urcă în grabă treptele; „măcar 30 de etaje, în pas repejor, pe zi, i-a spus Mihaela când i-a adus reţeta de slăbit; asta înseamnă de 6 ori de jos, până sus, la Dermato...”, dar când ajunge în cabinetul său şi se prăbuşeşte în unul din cele două fotolii din piele, rămâne cu gândul agăţat de ziua în care Irina a venit mai repede de la şcoală. „Mămico, tata Mituş nu-i acasă; nici anul acesta nu-i telefonăm să-i spun *La mulţi ani?*” Tocmai îl hrănea pe Adrian, că bona păzea peştele dat la cuptor, să ştie când să-l întoarcă. I l-a pus în braţe pe Adrian, a luat-o pe Irina de mânuţă şi au mers în salonul mic,

unde era biblioteca, biroul de lucru, telefonul fix, faxul şi fotoliile pentru oaspeţi. Fetiţa i-a scăpat din mână şi, fericită, s-a repezit spre telefon; a luat receptorul şi i l-a oferit; îşi aminteşte şi acum cât de tare îi lucea privirea; asta a înfuriat-o şi mai profund. A înşfăcat-o cu braţul drept, s-a aşezat într-un fotoliu, a culcat-o cu burta pe genunchii săi, i-a tras pantalonaşii cu tot cu chiloţei în jos şi i-a lovit de 5-6 ori fesele cu palma stângă. „Parcă ţi-am spus să-l uiţi! Ai înţeles? Spune, ai înţeles?" Spre surprinderea sa, fetiţa n-a vărsat o lacrimă. Când a fost chemată la masă, a venit, s-a scuzat că nu vrea peşte – „mi-au dat toţi copiii câte o bucăţică din sandvişurile lor" –, apoi s-a retras în camera sa şi a început să citească povestea *Greuceanu*; când a trecut pe la ea înainte de culcare, ca de obicei, Diana îşi aminteşte că a găsit pe pieptul fetiţei cartea căzută deschisă la mijlocul poveştii. A închis-o şi a pus-o la loc pe raft. „Nici măcar nu mi-am pus o clipă problema că ar fi putut să se întoarcă la număratul degeţelelor mâinii stângi", îşi spune Diana acum, plângând fără lacrimi – plânsul ei de durere; ştie că n-o să aibă niciodată puterea să le spună copiilor săi adevărul despre bărbatul pe care l-a revăzut sfâşiat „şi-am să-l trimit acasă, familiei sale, aproape cum a fost, chit că-l voi ţine aici până la toamnă!; altfel, m-am sacrificat de pomană, ajungând profesoara Adriana Trifescu... Puteam să rămân în vechiul spital, doctoriţa Adriana Crăciun".

Adoarme în fotoliu, cu capul lăsat pe umărul stâng, ca un călător obosit într-o gară de tranzit.

*

* *

Imediat ce asistenta de la sala de operaţii termină de bărbierit obrazul lui Daniel, sub supravegherea atentă a Dianei – „seamănă mai mult a abatele Faria decât a Monte Cristo", i-a şoptit Magda –, Loredana priveşte cu atenţie prin microscop cicatricea de pe pleoapa stângă. Îi pune lui Daniel mai multe întrebări, pare mulţumită de răspunsurile date prin semne făcute cu mâna dreaptă şi spune asistentei să reducă la zero intensitatea luminii, apoi scoate de pe ochi pansamentele ocluzive. Diana şi Magda stau cu sufletul la gură. De dimineaţă şi-au dat întâlnire la salonul de cosmetică. „Abia aştept un motiv să-i măresc salariul Mihaelei!... – s-a entuziasmat Diana coborând de pe cântar. Opt kilograme – nu-mi vine să cred!... Irina mi-a şi zis într-o seară, când s-a cuibărit lângă mine: «Jură că n-ai un drăguţ! Înfloreşti pe zi ce trece...»". „Ai mei nici n-au observat; puştoaicele nu-şi mai dau rând la a-mi

povesti cât de minunat a fost în Jamaica, iar Sergiu al meu tace chitic; se teme să nu-l cert că a pierdut toţi banii la pocher. Norocul lor că fetele au avut câte două mii pe card; altfel nu vedeau decât camera de hotel şi plaja, asigurate prin bilet.” Au hotărât scoaterea pansamentelor ocluzive astăzi, după ce termină Loredana operaţiile, „să am timp să-l pot eu descânta vreo două-trei ore, că prea a stat fără să vadă; unul singur e unchiul patroanei”, le-a spus Loredana zilele trecute, când au stabilit să fie sala liberă; toţi de prin spital au început să afle că în rezerva de lux stă „unchiul doamnei Fatma”.

– Acum, te rog frumos să încerci să deschizi încet ambii ochi. Poţi să-i deschizi şi pe rând; încet, însă. Ai înţeles? De ce nu-mi răspunde? – se uită Loredana contrariată spre Diana.

– Abia mai înainte i-am scos pansamentul de la buză – şopteşte Magda. Daniel, ai auzit ce-a spus domnişoara doctor? Poţi rosti vreun cuvânt?

– Da, doamnă – se aude şoapta mai mult gâjâită decât rostită.

– Spune-mi, te doare tare buza de jos? – întreabă Diana aplecată mult pe lângă Loredana, să-i examineze cu fascicolul unei lanterne oculare plaga tumefiată.

– Nu, doamnă – se forţează Daniel să răspundă.

– Lăsaţi-mi-l! – îşi intră Loredana în rol şi împinge scaunul cu rotile până în faţa unui aparat, pe care îl manevrează să-l aducă la ochii lui Daniel, să-l poată controla.

Rămase în centru sălii de la Oftalmologie, Magda şi Diana, umăr lângă umăr, aşteaptă cu înfrigurare vreo reacţie din partea tinerei specialiste preocupate doar de bărbatul aşezat într-un scaun special cu rotile, ancorat în chingi să nu cadă, cu un stativ la spate purtând o perfuzie şi punga colectoare de urină agăţată în stânga.

– L-ai auzit, Magda? – întreabă Diana în şoaptă – primele cuvinte adresate nouă, după 17 ani, au fost *da, doamnă*; *nu, doamnă* – pare să se reverse durerea din sufletul său, continuând amândouă să aştepte cu nervii încordaţi la maxim vreo reacţie a tinerei care îl mută pe Daniel în faţa altor aparate.

– Mda... Nici o... Ia să-l duc din nou în mijlocul sălii – vorbeşte Loredana cu calm, împingând scaunul unde a fost mai înainte, refuzând printr-un gest ferm orice ajutor: Doar eu mă descurc în întunericul din sală. Acum, domnule Ciobanu, voi începe să luminez încăperea. Stau lângă dumneavoastră; să-mi faceţi semn când încep să vă supere ochii.

Daniel tace iar mâna lui dreaptă, că stânga, bandajată, îi stă încă legată de corp, nu face nici un semn.

– Vedeţi ceva, domnule Daniel? – întreabă Loredana pe un ton familiar, trădat de inflexiunea unor silabe, semn că-i vorbeşte plină de teamă, cât mai reverenţios, „doar unul e unchiul patroanei spitalului”.

Toţi cei prezenţi – tânăra specialistă, Diana, Magda, un medic rezident care filmează totul cu o cameră digitală performantă, la rugămintea Dianei, şi două asistente – văd cu surprindere ochii lui Daniel rotindu-se, cercetându-i pe cei din jur.

– Nu – vine răspunsul lui şoptit.

Magda şi Diana, care se ţin discret de braţ, simt cum se cutremură, fiecare sprijinind-o pe cealaltă să nu cadă din picioare.

– Nu văd nici un licurici... – adaugă Daniel, iar Magda simte degetele Dianei încleştate în încheietura mâinii sale.

– Îmi pare rău, domnule Daniel, dar lampa-licurici a noastră s-a ars şi n-am mai adus alta, că-i prea agresivă. Spuneţi-mi, vedeţi ceva? – pare Loredana că începe să fie cuprinsă de disperare; privirea ei se aruncă speriată spre Diana şi Magda, parcă le-ar implora.

Stăpână pe sine, încă sub fiorul plăcut născut de vorbele lui Daniel – „s-ar fi aşteptat s-o vadă pe Licurici...” –, Magda merge în faţa lui, se lasă pe călcâie să-i poată reţine atenţia lui Daniel şi îl întreabă:

– Spune-mi, ce vezi?

Ochii lui Daniel se uită fix în ai Magdei. Fără să-şi poată mişca buzele – umflate dizgraţios de plaga încă vânătă –, şoapta lui se aude cu greu:

– O Esmeraldă.

Magda tresare; i se pare că pe jumătatea sănătoasă a feţei lui Daniel a trecut un zâmbet. Vede în ochii lui un anume licăr – „acelaşi din clipa când l-am zărit rezemat cu spatele de uşa cabinetului meu, în care ne reîntorseserăm să căutăm cheile şi, derutată, m-am apropiat de el” –, un licăr fugar, ca o amintire şi, fericită ca o puştoaică pusă pe şotii cu prietenul ei, îi şopteşte mai mult din modelarea buzelor:

– Te omor!

– Lena, întâi fă-mă bine, să mă pot apăra – desluşeşte Magda cu greu vorbele lui Daniel.

– Ce-i, ce vă spuneţi acolo?! – intervine Diana, instaurând un aer de respect născut din frică în rândul celor prezenţi, care lasă impresia că nici nu mai îndrăznesc să respire.

O vede pe Magda cum se retrage cu zâmbetul împietrit pe buze – „te pomeneşti că şi-a dat seama c-a orbit!...” – şi se repede să-i ia locul în faţa lui Daniel, prinzându-i în palma stângă degetele mâinii drepte:

– Daniel, spune-mi, mă vezi? Daniel, – insistă Diana să obţină o reacţie – spune-mi, mă recunoşti?

Mâna ei îi strânge mai cu putere degetele:

– Spune-mi: cine sunt? – devine tonul ei ferm.

Capul lui Daniel se mişcă încet într-o parte şi-n alta, în semn că *nu*, făcând-o pe Diana să-l privească îngrozită.

– La întrebarea asta, răspunde-ţi singură, doamnă profesor – percepe Diana cu greu răspunsul lui Daniel.

Ochii ei mai rămân o clipă înfipţi în adâncul privirii reci a bărbatului din faţa sa; imediat, şi-i închide, că nu mai desluşeşte nimic. Îşi lasă bărbia în piept, ca o confirmare şi se ridică, trecând cu capul aplecat la refuz printre cei prezenţi, speriată că i s-ar fi putut vedea lacrimile pornite în jos, pe obraz.

– Loredana, – spune din drumul său către ieşire – să notezi în foaia de observaţii totul – şi închide uşa cu zgomot, trântind-o, ca în ieşirile când este prea grăbită.

Magda o găseşte în cabinet, stând în picioare lângă fereastră, cu tâmpla rezervată de muchia zidului. Când înţelege că Dianei îi curg lacrimile pe obraz, fără cea mai mică intenţie de-a şi le şterge, Magda i se aruncă de gât, îşi îndeasă obrazul la pieptul ei şi izbucneşte şi ea în plâns.

– Doamne, ce frică mi-a fost că i-a afectat nervul optic!... – o aude pe Diana şoptind fericită.

– Şi mie, Diana, şi mie... – oftează printre suspine Magda.

– *C’est lui, chéri, c’est lui*!... Ce frumos, dar ce straniu născut din disperare a sunat în noaptea aceea strigătul tău!... – spune Diana încet, alintându-şi sora; par două fetiţe părăsite, îmbrăţişate în durerea lor. Ştiu c-ai să te duci în cabinet şi-ai să le dai raportul... ai să le trimiţi şi filmul... Păcat că n-o să se audă ce ne-a spus!... – şi Diana, surâzând amar, după ce se aşează în scaunul de la birou, iar Magda ia loc pe canapea, spune pe un ton încărcat de durere: „La întrebarea asta, răspunde-ţi singură, doamnă profesor”... – repetă ea abia şoptit. Spune-mi, Lena, ce să-mi răspund?!... – se uită lung în ochii Magdei, apoi glasul ei capătă nuanţa unui reproş: Am auzit că ţi-a spus Lena...

Magda îi povesteşte întregul dialog.

– Înţelegi, Diana? – se entuziasmează ea – copilul ăsta încă mai are umor; m-am simţit ca acum 17 ani...

– Iar el, dacă ţi-a zis Esmeralda, sigur te-a auzit când l-ai făcut Quasimodo... Ai să vezi tu umor când o să înceapă să vorbească...

– Să ştii că ai dreptate!... – se sperie Magda. Sunt cazuri când cel anesteziat aude şi înţelege tot...

Rămân amândouă gânditoare, cu privirea în gol, surâzând când şi când vreunei amintiri. Loredana le găseşte aproape adormite cu ceştile de espresso în faţă, neatinse, răcite de mult.

– De ce nu mergeţi acasă? Pot rămâne eu cu domnul Daniel... că n-am nici un program după-amiază... – încearcă tânăra o scuză când observă privirea profesoarei aruncată cu violenţă spre ea. Ştiţi... eu am auzit că doamna Fatma are rude aici, în munte... M-am uitat pe internet... Doamne, ce bărbat!... Era la Parlament, la o discuţie cu ministrul Agriculturii... Ştiţi cum e poreclit? *Opt cuvinte*. Rar spune o propoziţie mai lungă. A avut obiecţii serioase la Codul Silvic; a cerut protejarea zonelor cu arbori de rezonanţă. Ce mă priviţi aşa?! – încearcă tânăra un zâmbet plin de mirare. Ce, nu ştiţi cum arată? Am auzit că şi doamna Fatma era o splendoare în facultate; eu n-am mai prins-o, că plecase cu soţul...

– Lori, – o priveşte Magda uşor ironic – arată-ni-l şi nouă la Parlament – face ea un gest discret spre măsuţa calculatorului. Măcar să ştim pe cine tratăm.

Atentă la Diana, care a încremenit în scaunul său managerial, ca în momentele când trebuie să ia o decizie importantă în privinţa activităţii din clinică, mai ales atunci când trebuie să sancţioneze pe cineva, Loredana se apropie cu sfială de calculator şi caută pe internet. Ecranul afişează o imagine de pe holurile Parlamentului: în prim-plan, un bărbat tânăr, înalt, cu obrazul inexpresiv, stă de vorbă cu ministrul Agriculturii.

– Poza-i de la începutul lui martie, când s-au agitat spiritele cu Codul Silvic – explică Loredana fericită că o vede şi pe Diana interesată de poză. Mmm... ce ziceţi de aşa bărbat?!

– Ştii câţi copii are? – întreabă Magda, privind pe furiş spre Diana care, ajunsă în spatele tinerei doctoriţe, a rămas cu ochii pironiţi pe poză.

– Ce, unul în plus i-ar strica? – se trezeşte tânăra că întreabă; imediat însă îşi muşcă vârful indexului drept, ca un copil cuminte

descoperit că s-a obrăznicit. Mă iertaţi!... Glumesc uneori cu colegele... Se poartă tot mai mult mamele singure cu copii...

– Şi-atunci când mamele rămân fără slujbă, cine mai asigură întreţinerea copilului? – întreabă Diana pe un ton calm, lipsit de orice nuanţă.

O tăcere suspectă se instalează în „cabinetul profesoarei Trifescu". Magda o fură cu privirea pe tânăra doctoriţă şi o vede cum roşul aprins al obrazului glisează uşor spre culoarea vânătă.

– Nu ne-ai adus nici foaia de observaţii şi nici nu ne-ai spus o vorbă despre ochii domnului Daniel Ciobanu-Adomniţei – continuă Diana pe acelaşi ton încărcat de reproş.

– Mă iertaţi! – îşi înclină capul respectuos tânăra în faţa profesoarei. Foaia este în oficiu, la locul ei. Mi-am permis să... să glumesc... – arată spre calculator – tocmai pentru că vederea domnului Daniel Ciobanu-Adomniţei este în ordine. Veţi găsi în foaie toate investigaţiile: tomografia oculară, câmpul vizual, tensiunea intraoculară... – ca la carte! Doar mobilitatea pleoapei stângi... până dispare tumefierea... Pot să mă retrag?

Mult timp după ieşirea Loredanei din cabinet, Magda şi Diana rămân în faţa calculatorului cu privirea pe ecranul care se stinge la intervale regulate de timp, dar Magda se apleacă şi atinge mausul, să aibă ce privi din nou.

– Eu, pe asta, o dau afară! – se aude la un moment dat ameninţarea Dianei.

– Te-ai prostit... – surâde Magda. În locul tău, aş încuraja-o. Uiţi că penisul operat de tine trebuie verificat dacă funcţionează la parametri optimi?

Diana tresare şi se ia cu mâinile de cap, începând să se plimbe cu paşi apăsaţi prin spaţiul dintre birou şi fereastră.

– Ce pacoste! Ce pacoste să am o soră ca tine! – se vaită ea.

– Pentru mine, în schimb, este o binecuvântare... – spune Magda pe un ton de zeflemea, aşezându-se în faţa calculatorului. Să-ţi salvez adresa acestei poze; altfel, la cât eşti de pricepută, ai s-o cauţi cu bisturiul prin calculator... Stai naibii jos, nu te mai agita ca o leoaică. Nu spun ce fel de leoaică – se vede de la o poştă...

– Poate te dau şi pe tine afară! – ameninţă Diana, dar fără convingere; deja i-a înflorit zâmbetul pe buze.

– Dă-mă, dragă. Abia scapi de două... Oricum, trebuie să recunosc!, cea mai indicată să... mai ales că te-ai făcut atât de

frumoasă... eşti tu; abia poţi face comparaţie cu ceea ce era înainte... Dar! – strigă Magda, ridicând palma dreaptă ca pe un semn de stop în faţa Dianei pornite s-o agreseze – ai grijă că au trecut totuşi 17 ani. Savanţii încă n-au stabilit dacă... organul cârpit de tine – „magistral", a spus Odette – are un număr prestabilit de funcţionări, dat prin codul genetic, ceea ce-ar fi un dezastru în cazul lui; la şase copii, cred c-a ajuns la fundul sacului, săracul!...

Diana închide ochii strâns, clatină de câteva ori capul şi-şi înfige din nou degetele în buclele frumos vopsite ale părului:

– Dumnezeule, ce mi-e dat să aud!...

– Adevărul, soro, adevărul... Ei, lasă, că nici tu n-ai postit în timpul ăsta – fie primit! Chiar tu mi-ai spus, când ai vrut să-l părăseşti, că-n absenţa ta, Mituş... cu una din bone, bucovineanca aia ţanţoşă...

– Era bolnav, Magda, era bolnav! – strigă Diana cu glasul înecat. Lasă-l să se odihnească în pace...

– Iartă-mă! – o îmbrăţişează Magda, sărutându-i în mod repetat obrajii. Glumim şi noi... Zău c-am avut emoţii! Şi-apoi... şocul că nu şi-a pierdut simţul umorului... – mi-era aşa de dor de vorbele lui!... Doamne, de ce n-oi fi avut inteligenţa lui Philip, să-l caut după divorţ... Avea copil... soţie minoră... Ei, şi?! Să-i fi luat pe amândoi pe sus, să-i duc la Paris... ar fi făcut Medicina... ar fi... Ei, şi?! Dar, după cum îl ţin minte, nu-l cred în stare să-şi fi înşelat soţia... Ba... poţi să ştii?!

– Ce tot vorbeşti acolo; te-ai prostit?! – o ia Diana la rost. Femeie bătrână!...

– Bătrână eşti tu, că ai 60! – face Magda pe supărata, imediat însă îşi ia sora cu braţele pe după gât şi o sărută pe frunte: De-al dracului! – îi strigă când o simte că s-a înfiorat. Abia acum, când ne vestejim, ai avut curajul să-mi povesteşti istoria şubei aceleia superbe... În locul tău... Doamne, proaste am mai fost amândouă! Şi scriitor, şi cu ochii albaştri!... Ăştia nici măcar nu te mai dezbracă... Eşti gata făcută bucăţi de la primul *săru' mâna!*...

– Magda iubito!... – face Diana ochii mari. Ce-i cu tine, cum poţi vorbi aşa?! Suntem mame de fete; ce-ar gândi puştoaicele tale dacă te-ar auzi?!

– Oricum... – oftează Magda, sorbind şi cafeaua Dianei în timp ce se plimbă gânditoare prin birou – ar spune... Ce să spună?! – pare că s-a dezmeticit, oprindu-se lângă fereastră. Acum e vremea lor să crească, să prindă rădăcini, să crească drepte – de-aceea m-am şi gândit să le dau la un liceu ca lumea. Când or ajunge ca mine... Nu, nu! Nu le

doresc soarta mea. Oricum, la maturitate, dacă se vor maturiza frumos, sigur vor avea momente în care vor recunoaşte că am fost moartă; moartă încă de pe când... Apropo: ştii că mi-a scris Mugurel din închisoare?

– Care Mugurel?

– Zavate. A auzit că-s un cardiolog de elită – aşa s-a exprimat –, mă felicită şi mă roagă să trec pe la Jilava, să-l consult, crede că va avea nevoie de un stimulator cardiac; aşa i s-a spus...

– Du-te, ţine-l în viaţă. Da-da, merită! La cât bine a făcut el României... Cred că are bani ascunşi chiar şi la Polul Nord, în vreo banchiză. Ăştia-s adevăraţii conţi de Monte Cristo. Nu-i vezi cum ies din temniţe? Nici măcar nu încearcă să zgârie pereţii, nicidecum să sape vreun tunel.

– Prietenul tău Weissmann, nici măcar n-a dat *bună ziua!* pe la Parchet; l-a şi primit ţărişoara care nu-şi extrădează oamenii...

– Ce tot vorbeşti acolo?! Te-a euforizat într-atât cafeaua mea? Cine-i ăsta?

– L-ai şi uitat?! – râde cu subînţeles Magda. Sigur că l-ai uitat – se înfurie ea prompt şi începe să se spele pe mâini, semn că vrea să plece. Face parte din *epoca Daniel*. Avocatul care te-a insultat la un început de martie. Ba nu: la începutul lui martie din *anul Daniel*. Te-ai plâns până şi lui Mituş, când băieţelul lui i-a zis Irinei... *muştar*; Doamne, ce i-a mai trecut prin cap copilului ăsta s-o amăgească pe fetiţă... Să le fi văzut pe alea mici cum îşi priveau tatăl bandajat!... Abia aştept să le văd când vor veni din nou. Mă duc la mine în cabinet. Trebuie să-i informez familia că ochii lui sunt în regulă. Întrebarea-i... Cui naiba să-i telefonez?! *Măturoiul* nici nu cred că răspunde la telefon; se fereşte de instrumente ale lui ucigă-l toaca. Pe Rodica nu vreau s-o sun; mereu ne ocoleşte când vine pe aici. Ea discută doar cu directoarea economică, să fie cu plata la zi. Nici măcar n-a acceptat să suportăm şi noi... adică... să suporte şi investitorul elveţian... Orgoliu! – loveşte Magda palmele în dulapul cu reviste medicale.

– Ce-i cu tine, ce vrei să spui?! – devine Diana atentă. Ce investitor, ce plată? Până la urmă, plăteşte societatea de asigurare... de fapt, va deconta...

– Am găsit! – o întrerupe Magda. Telefonez Ionelei; şi-aşa, n-am mai vorbit cu ea de câteva zile, să n-o deranjez de la învăţătură; îmi face aşa mare plăcere!... Să-ţi dau telefonul ei, să-i vorbeşti şi tu. Da'-l ai, că ţi l-a dat scris pe-o hârtie. Diana, – îi prinde Magda mâna,

obligând-o să se uite în ochii ei – trebuie să-i vorbeşti! Odată şi-odată, noi trebuie să... Sunt fraţi de sânge! Noi avem datoria...

– Noi?! – o priveşte Diana cu ochii măriţi. De unde şi până unde *noi*?! De câte ori să-ţi repet să nu te mai amesteci în familia mea? Închipuie-ţi c-aş fi acceptat de Paşte să primesc oferta lor să ne trimită maşina cu produse; „vi le aducem la poartă; doar să le descărcaţi...” Crezi că mi-a fost uşor să-i conving? Tu – că ai familia în Jamaica şi, pe deasupra, ai un ulcer; eu – că-s singură acasă şi n-am voie nici dulce, nici carne... Lasă-mă să conduc eu spitalizarea lui Daniel cum cred că-i mai bine. Gata! Ţi-ai terminat misiunea.

– S-o crezi tu! Trebuie să-l ţin sedat. Îţi dai seama cum ar reacţiona să ajungă în faţa unei oglinzi? Priveşte cum arăta acum două luni! – loveşte Magda monitorul calculatorului cu dosul palmei. Odette are dreptate: nu mai putem da timpul înapoi – Doamne, ce i-aş face!... Dar... eu am tot amânat de câţiva ani... tu nici măcar...

– Te rog, Lenuş, lasă-mă! – îşi aşează Diana coatele pe birou să-şi poată sprijini capul între palme. Crede-mă, nu-mi pot reveni din spaima trasă că ar fi orbit... Ţie ţi-e mai uşor: te duci acasă la puştoaice, la soţ, dar eu... Plec uneori de aici cu inima atât – face ea un gest larg –; îmi spun c-o să-mi chem copiii lângă mine şi... Dar, când ajung în casa aceea, în care am trăit aproape 16 ani cu bietul Mituş...

– „Bietul”!.. – oftează scrâşnit Magda. Plecarea lui în Mexic a făcut din tine... Dumnezeule!... Erai ca un robot... Până şi copiii se izolaseră; Vila Verde ajunsese o fortăreaţă... Îmi venea să mă duc eu în Mexico City sau să-l trimit pe Sergiu în ultima lui misiune, să-l răpească din braţele Eulaliei şi să ţi-l...

– Termină! – ţipă Diana ca o isterică.

– ... aducă – îşi isprăveşte Magda ideea.

– Nu-mi mai aduce aminte de anii aceia, te implor! – spune Diana încet, cu glasul pierdut de tot. Ne ducem fiecare crucea...

– Mi-ai interzis mereu să deschid acest subiect. Puterea lăsată ţie de Fatma, când soţul ei n-a mai putut intra în România, te-a transformat în zbir. Crezi că de dragul salariului mare am rămas aici?! De dragul tău, să nu te mănânce colegii şi, la rugămintea lor, să nu-i mănânci tu. Poate nu-ţi dai seama, dar venirea lui Daniel te-a întors unde erai acum 17 ani – colegii încă nu ştiu ce să creadă: ai uitat să ţipi şi să dai sancţiuni; toţi se roagă pentru sănătatea Fatmei că a avut inspiraţia să-şi trimită unchiul aici, să-l tratezi tu. Iar eu le-am dat mereu de înţeles că acesta-i adevărul; „însăşi doamna Fatma mi-a telefonat şi

m-a rugat să renunţ la concediu...” – când pe ea o doare-n cot; bani să iasă!

– Continuu să-mi trăiesc viaţa în minciună... – spune Diana încet, ca o spovedanie, ocolind privirea prietenei.

– Ba poate că abia acum intrăm în adevăr...

– „Intrăm”... – repetă pe un ton abia şoptit Diana. Intrăm când ieşim din viaţă. Cât am putut, eu am avut grijă de tine; tu ai absentat când te-aş fi vrut alături... Măcar de nu ţi s-ar fi aprins călcâiele acum 17 ani, când te-ai dus după Philip!... Aş fi avut şi eu cu cine mă sfătui... Poate c-aş fi recunoscut în sufletul meu că-i port copilul... poate că, măcar, l-aş fi căutat să-i spun... poate... Hm!... Poate... Mioara, această habotnică pocăită, masochistă ce-şi dă singură canoane pentru vini inventate, poate că n-ar mai fi intrat în viaţa lui...

– Şi Ionela?... – murmură Magda, ameţită de vorbele încărcate de durere ale Dianei.

– Ce-i cu Ionela?! – tresare Diana.

– Păi... – se dezmeticeşte Magda, vrând să schimbe vorba... Mă duc în cabinet la mine, să-i dau telefon...

– Ia stai! În ce clasă este?

– Nu ştiu, n-am întrebat-o – saltă Magda umerii şi iese.

Târziu, după vreo două ore, când revine în cabinetul Dianei, se miră imediat ce deschide uşa şi o vede la fereastră privind în gol.

– Ce-i cu tine? Credeam c-ai plecat acasă. Ionela a vrut să-şi audă tatăl şi m-am dus în rezervă. Şi-au vorbit. Dac-ai fi văzut cum îi luceau ochii lui Daniel!... N-a putut rosti prea multe cuvinte; îl încurcă buza de jos; trebuie să fim atente, poate vreun nerv... A vorbit în schimb domnişoara... Doamne, îmi venea să înghit telefonul... Vorbeşte aşa frumos!... Daniel parcă se înzdrăvenea văzând cu ochii... A venit la telefon şi Octavian – trebuie să-i asculţi odată vorbind... Tată şi fiu – ce frumos!... Şi câtă căldură... Puştiul şi-a tachinat tatăl că şi el a fost tuns chilug tot pentru geamuri sparte, „că, pe-atunci, spartul butucilor pentru foc era datoria omului de serviciu de la şcoală...” Pun pariu că dacă-i îmbrac la fel, pe Adişor şi pe Octavian, nu descoperi care-i al tău!... Dar ce ai? Nu mă asculţi? Diana, ce-i cu tine? Ce s-a întâmplat?!

– Vino! – porneşte Diana spre calculator, arătându-i pe ecran poza unei cărţi de identitate. Am deschis folderul celor de la dispecerat, care înregistrează persoanele ce intră în spital. Socoteşte şi tu când a fost concepută Ionela... În perioada Paştelui, înainte de nunta Brânduşei. Când m-am dus cu el acasă, Mioara era deja gravidă – fată de 16 ani!...

Mă mir că n-a băgat furca în noi... S-a mulţumit doar să ne acopere cu fân...

– Despre ce tot vorbeşti? – întreabă Magda indiferentă, fără să-şi poată dezlipi privirea de poza cărţii de identitate de pe ecran; citeşte iar şi iar şi nu-i vine a crede: Născută în ianuarie, anul următor... – îşi confirmă cu glas sonor. Şi doar, o clipă, când mi-a spus Octavian că a împlinit 16, mi-a trecut prin minte să... – vorbeşte ea de una singură. Asta înseamnă că la nunta Brânduşei, Mioara era deja gravidă... Îl omor! – izbucneşte, lovind cu toată palma biroul calculatorului. Mă duc şi-l omor!

– Tu?! – se dezmeticeşte Diana. Eu îl omor! Tu cu ce drept?

– Păi... – se uită Magda speriată spre Diana, pentru ca imediat să izbucnească în râs; un râs gâlgâitor, enervant pentru Diana, care nu mai înţelege nimic. Şi de data asta, Daniel al nostru are dreptate... Hai să-l facem bine, să-i dăm posibilitatea să se apere... poate ne rupe el gâtul din nou; măcar să nu ne fi chinuit de pomană să fim frumoase...

– Neserioasă, ca întotdeauna! – are Diana un gest spontan de respingere. Închipuie-ţi că nu m-aş fi întors de pe barajul de la Bicaz; îl găseam lângă o minoră cu burta la gură... Doamne, ce jenant!... – îşi cuprinde ea tâmplele între palme, într-un gest reţinut de manifestare a durerii. Şi eu, în aceste zile, nici măcar în sală n-am mai intrat – de frică, să nu-l văd pe el, întins pe masă...

– Bucuria chirurgilor, că nu-ţi mai adjudeci tu toate cazurile grele – o incită Magda.

– În clinica asta, pacienţii vin – deşteapto!, îi strigă Diana cu ciudă – pentru cuplul Adriana Trifescu şi Magdalena Axinte...

– Eu am figurat „plecată în concediu” – încearcă Magda o glumă; după o clipă de tăcere, hotărăşte: Retroactiv, programează-te şi tu, altfel, iar zbiară la noi leoaica deşertului...

– Ssst!... – face Diana un gest disperat, plimbându-şi degetul prin aer, semn că ar fi microfoane în pereţi.

– Trebuie s-o mai chem pe doamna Aurelia... Mă tem că, sigur, ai accente de paranoia. Mă duc prin clinică, să-mi fac rondul... – şopteşte Magda ca un final de discuţie. Apoi... apoi merg acasă; am început să-mi ţin puştoaicele din scurt. Le-am ameninţat că, de la toamnă, le dau la colegiul ăla din Iaşi. Sergiu al meu – totuşi, are sânge de militar în el – a îmbrăţişat imediat ideea; măcar un an-doi, fetele noastre, cam răsfăţate aici, în Bucureşti, să cunoască ordinea şi disciplina dintr-un liceu-internat de renume... Tu ce ai de gând?

– Mă duc acasă – răspunde cu gândul aiurea Diana. Ştiu că am undeva o sticlă cu puţin *Napoleon* de pe vremea când nu-l puteam potoli altfel pe...

– Diana, pe cine să potoleşti?! – devine Magda neliniştită.

– Vreau acasă! – ocoleşte Diana mâna care s-a întins să-i prindă braţul. Beau un pahar şi mă culc. Dacă întreabă de mine cel din rezerva de lux, ceea ce cred că nu se va întâmpla, spune-i că m-am dus să aflu cine sunt... Lasă-l în seama şefei de tură. Să spui fetelor de la dispecerat să-mi încuie ele cabinetul, după ce te saturi de admirat poza celui de la Parlament –, face ea un gest către ecranul monitorului şi iese – cu care ai fi făcut şi zece copii... – adaugă înainte de a trânti uşa în urma sa.

Trece nepăsătoare prin toate uşile holului vast, care se deschid ca într-un ceremonial când se apropie de ele – „tăticule, mă mai iei cu tine la spital, să văd cum se deschid uşile când ne apropiem de ele?, parcă-s militarii din garda Preşedintelui", ţine minte cum l-a rugat odată Adrian pe tatăl său – şi, pentru prima oară de când a primit reţeta de slăbit de la Mihaela – „pe asta aş lăsa-o să-i facă ochi dulci lui Daniel, are atâta fineţe în ea!..." –, se opreşte în faţa liftului, să nu mai coboare pe trepte. Oglinda din lift îi trimite o imagine care o lasă rece: femeie matură – „cum naiba ne-a spus atunci la telefon, că abia la 40 de ani femeile ating apogeul?..." –, cu obrazul fin, fără riduri, gura ei dintotdeauna, frumos conturată când nu-şi subţiază buzele înainte de-a spune o răutate sau de-a certa pe cineva, şi ochii plini de-o lumină palidă – „mama, ce drăguţ ai?, că prea îţi lucesc în ultima vreme ochii; credeam că nu-ţi mai revii vreodată după ce s-a îmbolnăvit tata Mituş..." –; doar sub eşarfa de la gât i se zăresc totuşi cele două semne – „şi doar le-am spus cum să mă coase!" –, rămase din sâmbăta când s-a dat pe mâna celor de la Clinica de Arşi să-i scoată surplusul de piele de pe gât – „nu mai vin niciodată să operez cu voi sau să vă scot dintr-un rahat când vă moare cineva, dacă suflaţi o vorbă!", şi-a ameninţat colaboratorii. Acum ştie că mai trebuie să apeleze la fondul de ten câteva zile. Crede că şi Magda a făcut acelaşi lucru, săptămâna trecută, când a acuzat o intervenţie la măselele de jos – „ale naibii!, în ambele părţi odată...", ţine minte că a ironizat-o, dar s-a abţinut la mai mult, bucuroasă că n-a lipsit din clinică; se simţea în pericol fără ea. „De astăzi, timpul... Parcă el mi-a spus odată o maximă în latină despre timpul care le rezolvă pe toate... Pe dracu'!... Le-a rezolvat de minune!..." Îşi dă seama că goneşte aiurea pe străzile aglomerate ale Bucureştiului. Când coboară din maşina oprită într-o parcare, se întreabă

dacă are vreun ban în poşetă. Pune o bancnotă în mâna bătrânei din pragul bisericii şi intră să se închine, dar nu-şi mai aminteşte la care icoane trebuie s-o facă mai întâi. Stă locului în spatele unor femei care ascultă smerite vocea preotului oficiind vecernia, face trei cruci şi iese, oferind la întâmplare câte o bancnotă cerşetorilor din pronaos. Abia când ajunge din nou în parcare, lângă maşină şi-şi aruncă privirea spre intrarea în biserică, unde stă grupul celor 5-6 cerşetori, înţelege că a venit la biserica în care „Brânduşa – actuala Fatma-fără-milă – a fost dusă la altar de *el*". „Ba nu! Am fost eu dată afară de celălalt *el*" – îşi zice cu durere, urcând grăbită la volan, să nu le mai audă pe cele două ţigănci venite să-i mai cerşească „încă o bancnotă, de sufletul matale..." Şofează cu mare atenţie, până reuşeşte să iasă în bulevard. Caută un loc între două maşini parcate pe marginea unei străzi şi-şi culcă fruntea pe volan. Ar vrea să recheme amintirea tânărului elegant coborând treptele din faţa bisericii cu fetiţa ei îmbrăcată în rochia albă de domnişoară de onoare purtată în braţe – nu şi-l poate aminti! „Cu câtă plăcere mi-a spus mama că m-a văzut sărutându-l!... Oare cât o avea mama acum, că era în putere; oamenii ca ea, de la munte, trăiesc mult... Cred că... are... da!, trebuie să aibă 87 de ani... Or fi lăsat-o picioarele, dacă n-a venit să-şi vadă fiul..." Iese cu greu din parcarea de pe marginea străzii, că-i trafic intens, şi pleacă spre casă. „Vila Verde..." – îşi zice, oprind maşina în parcarea de peste drum, sub nucii cărora au început să le cadă mugurii florilor. Toamna târziu îi place să oprească aici, să audă cum cade pe maşină vreo nucă desprinsă din coajă. N-are nici un chef să mai comande deschiderea automată a porţii şi să intre în curte. Vila e-n întuneric. Doar la mansardă se vede fereastra mare acoperită de oblonul modern, din plastic, printre lamelele căruia se disting fantele de lumină – ştie că Irina, îmbrăcată elegant, în rochia care a început să se rupă pe alocuri – „dar trebuie să cânt întotdeauna ca la concert; niciodată în ţinută lejeră, chiar şi atunci când compun, mi-a hotărât doamna Sia" –, ştie că fiica ei este la pian, iar pe Adişor – „gata, am 16 ani, nu mai vreau să te aud cu *Adişor*, că nu-s bebeluş; râd prietenii de mine" – îl aude cum loveşte mingea în grădina din spatele casei; e zgomotul care îi reaminteşte de venirile ei tot mai dese de la clinică – adevărate fugi de-o oră, cel mult –, să se convingă că totul e-n ordine: Mituş stătea în poartă şi, cu precizia dată de concentrarea lui doar pe o singură acţiune, apăra mingile trimise de Adrian, din zi în zi, cu mai multă putere şi ţintite doar în corner; „el va fi fotbalistul care n-am fost eu", îi striga soţul fără să piardă mingea din ochi. Ea se bucura – într-un fel – că domneşte calmul

şi se întorcea *în lumea ei*, la clinică; uneori, prelua primul caz sosit la urgenţă – asta o reconforta. „Mă amăgeam”, îşi zice acum, „şi iată unde am ajuns...” De când colegii i-au făcut rost de un portar-robot, Adrian al ei stă până târziu şi se antrenează, în timp ce ea, preocupată doar de pacientul din rezerva de lux, nici măcar nu-l mai ceartă că nu deschide *Anatomia*; „am învăţat eu pentru următoarele două-trei generaţii; de altfel, n-am prea auzit ca urmaşii unor oameni de vază să-şi egaleze părinţii...” Părăseşte parcarea, face o buclă şi intră cu botul maşinii până aude senzorii avertizând-o că s-a apropiat la câţiva centimetri de poartă. „Dar Adişor al meu nu-i fiul lui Mituş...” – rămâne Diana cu privirea fixată pe poarta din fier forjat. Coboară într-un târziu, deschide cu cheia poarta mică, să nu facă vreun zgomot, merge tiptil până în spatele casei şi rămâne sprijinită de colţul zidului, privindu-şi fiul cum încearcă să fie mai abil decât senzorii robotului, un manechin din plastic şi oţel, care se înclină întotdeauna să oprească mingea. Când şi când, şuturile lui Adrian sunt atât de puternice că robotul este dat peste cap sau nu mai poate reacţiona la timp.

– Mânca-te-ar mama! – i se agaţă Diana de gât, dornică să-i fie strâns mijlocul în braţe.

– Mama, – se uită băiatul cu drag în ochii ei – dacă ştiam că vii, puneam pe masa din bucătărie buchetul mare de lalele cumpărat din centru; e pe măsuţa din camera ta. Avem în cuptorul aragazului o tavă cu friptură şi garnitură de legume, făcută de mine. Licurici-leneşa a zis că stăm la masă după ce-şi consumă ideea; năzbâtiile ei, mămico; bine că nu s-a dus să cânte la... ştii tu... bătrâna care ni-e dragă nouă, Sfânta Vineri... O să stăm la masă toţi trei.

– Măgarule! – îl dojeneşte Diana. Am spus eu că nu mi-e dragă marea muziciană?! Ia vezi, poate-ţi insult şi eu idolii tăi din fotbal...

– Nu-mi rupi urechile?

– Nu, că mi-ai frânt deja mijlocul – râde Diana. Fă-ţi programul cum vrei, dar să n-aud că rămâi corigent! Mă duc s-o sărut pe Irina şi mă întorc urgent la spital, că... Mâine-i duminică, poate vin să luăm prânzul împreună.

– Imposibil! Plec cu echipa de juniori la Constanţa. Te superi?

Dar Diana face un gest de liniştire şi intră în casă. Urcă încălţată până la mansardă, ascultă la uşă aceeaşi frază muzicală repetată de 7-8 ori – „o fi schimbând vreo notă, sau... dar la ce ureche muzicală am eu...”, îşi zice – şi bate în uşă, apoi intră:

– Doar să te sărut şi să-mi luminez şi eu sufletul cu lumina licuricilor tăi... – spune, îmbrăţişându-şi fiica.

– Mămico, nu mă face să te controlez şi eu... că pot veni la clinică după miezul nopţii, să întreb de tine... Fii sinceră: ai un drăguţ! Uite ce super arăţi... Dacă-mi confirmi din cap că da, jur că nu te mai caut la spital să te fac de râs şi voi sta aici toată noaptea să compun. Promit să lucrez la final; vreau ca duetul Zână-Prinţ să fie...!... – îi ţine Irina mâinile mamei, strângându-i cu delicateţe degetele. Spune-mi, te rog, că ai pe cineva care să te merite!... Ba nu! – să-ţi umple sufletul; e mai important.

– Asta trebuie să mi-o spui tu, că nu mai eşti licurici. Licuricii-s acolo – arată braţul întins al Dianei spre ştimele de pe capacul pianului. Tu trebuie să intri în zodia zânelor... Ne-am înţeles? – privesc ochii Dianei adânc în ai fiicei sale. Nu sacrifica totul pianului. Dacă nu pe mine, măcar pe doamna Anastasia ascult-o. În absenţa unui el, pentru care să arzi, nici clapele pianului nu se mişcă, nu numai stelele...

– Şi nici bisturiul nu pare destul de ascuţit, parcă aşa a spus doamna Sia când te-a certat – completează Irina, privindu-şi mama cu zâmbetul pe buze, pentru ca imediat, fără să-i dea răgaz de-o replică, să-i prindă iarăşi mâinile, obligând-o să se privească în ochi. Spune-mi! Îl mai iubeşti? – o întreabă scurt, cu afecţiunea plină de grijă a unei bune prietene.

– Pe cine?! – tresară Diana.

– Pe el – răspunde scurt Irina, furată de dialog. Pe tă-ti... – ar vrea să precizeze, dar se abţine şi încearcă să rectifice: Pe... pe tata Mituş...

– Licurici! – îi taie Diana elanul, făcându-i-se brusc milă de tânăra atât de fragilă din faţa sa.

„Doamne, ce repede a crescut copila mea!... Oare chiar ar fi vrut să mă întrebe dacă-l mai iubesc pe...?!... Cred că nici nu-l mai ţine minte pe Daniel; i-au rămas în cap doar poveştile spuse de el... *El*... *El* avea câte o vorbă frumoasă pentru orice... Cum i-ar spune *el* acum?!... *El*... Care el?! Omul făcut bucăţi, ancorat într-un stelaj de metal trimis de Philip, conceput anume să poată dormi bolnavii arşi în orice poziţie?!... Tânăra asta atât de fragilă, care a scris povestea şi, de câţiva ani, compune pentru un Prinţ al Licuricilor, pe care, desigur, îl dezgroapă mereu din sufletul său plin de-o iubire abstractă ar cădea în depresie să reîntâlnească un Quasimodo... Deşi... Nu, nu-s în stare să fac aşa ceva! Şi, inevitabil, Daniel ar afla că mai are un fiu... Trebuie să-mi duc

crucea! Singură mi-am pus-o în spate... «Adriana, gândeşte-te bine: n-am voie să-ţi cer să-l părăseşti; eşti tânără... Eu vreau doar să-mi fii alături mereu, ca medic în sală, altfel nu mă interesează clinica finilor mei, oricât de modernă ar dori-o ei...»”

– Mama, de ce te-ai cutremurat?! – o opreşte Irina înainte de a deschide uşa principală de intrare în vilă.

– Libelulă! – exclamă Diana. Asta eşti... – adaugă, încercând să zâmbească şi-şi strânge fiica în braţe. Gata, fug; plec înapoi la clinică, trebuie! Poţi să mă controlezi... Ba nu, n-ai voie să intri. Îmi telefonezi prin centrală, să fii sigură că-s în clinică, eşti mulţumită?

– Nu! – se alintă Irina. Dar de când îmi spui *libelulă*? Şi doamna Sia mi-a spus că semăn cu o libelulă. Pe Murdărici l-ai sărutat? – o întreabă când ajung împreună, la braţ, ca două prietene, pe treptele de intrare în vilă. Auzi ce furios trage la poartă? Îţi spun un secret, dar să nu mă dai de gol: nana l-a certat la telefon că nu ştie să-şi respecte verişoara; „să te gândeşti la ea cum te gândeşti la Irina, care ţi-e soră: altfel, îi interzic să-ţi mai scrie”. Pe de altă parte, Odile mi se plânge că, de când s-au întors din România, părinţii ei se poartă mai ciudat cu ea; parcă o iubesc mai mult; „cred că tăticul s-a îndrăgostit din nou de mama-Lenouche; niciodată nu mi-au vorbit aşa frumos de ea – amândoi! Mămica a rămas încântată ce bună anestezistă a ajuns mama-Lenouche; speră să lucreze cu mine în sală când voi face primele operaţii, că peste 10-12 ani, când eu voi fi chirurg, mama-Lenouche va mai lucra încă”. Odile mi-a spus că au stabilit cu exactitate şi ziua când vor veni toţi 3 în România; pe 2 septembrie, să fie aici pe 3, de ziua ta; pe urmă să mergem cu toţii într-o excursie prin ţară. Credeam că-i pot amâna, să fie când voi avea premiera. Odile mi-a promis că va veni la premieră. I-am promis şi eu că voi fi pe holul spitalului când va face prima operaţie ca mâna întâi. Să nu-i spui nanei, că-s secretele noastre, ca între fete – e-aşa matură în gândire Odile!... Abia aştept s-o întâlnesc la toamnă!

Diana simte că-i dau lacrimile de fericire. Îşi strânge din nou fiica la piept şi iese în grabă din curte. Până în parcarea din faţa intrării principale în clinică, şofează frământată de aceeaşi întrebare: „Ce-a apucat-o pe Magda? Parcă era încântată să se încuscrească peste 3-4 ani cu mine... Oare n-o mai interesează Adişor al meu de când a aflat că-i fiul lui Daniel?!...” Nu ia în seamă că a lăsat maşina pieziş – „oricum, mâine vin puţini colegi, că-i duminică” şi intră, ca de obicei, cu pas sigur, începând să urce treptele spre Chirurgie; abia după două-trei clipe înţelege că a fost strigată de asistenta de la dispecerat:

– Iar a insistat doamna aceea să vă caut prin clinică. Am găsit-o, totuşi, pe doamna doctor Axinte; i-a dat dânsa relaţii despre domnul Ciobanu.

– Sigur nu era doamna Fatma? – devine Diana atentă.

– Sigur, doamnă profesor! Şi tot cu număr ascuns, dar am notat ora şi-l chem mâine pe Sorin, IT-istul nostru, să umble în serverul centralei... aşa, de curiozitate.

– Curiozitate?! Ce te-a apucat?

– Păi dumneavoastră, rândul trecut, aţi întrebat... că prea s-a interesat...

– Aaa... – se dumireşte Diana. Îmi amintesc; săptămâna trecută; a întrebat dacă mai trăieşte... – începe Diana să râdă, apropiindu-se de ghişeul asistentei. Cum i-ai zis?, că m-a amuzat, dar am şi uitat...

– Vocea blondă veritabilă – surâde cu oarecare precauţie asistenta –, că prea vorbea...

– Nu, nu mă interesează vocea. I-ai zis...

– A, da; aşa cum se spune dintotdeauna despre dumneavoastră: dacă accidentatul a apucat să ajungă viu pe mâinile doamnelor Trifescu şi Axinte, moartea e trimisă să se plimbe.

– Bine, fetiţo – încuviinţează Diana, începând să urce treptele. Nu mai chema nici un IT-ist, că n-am de unde-i plăti ore suplimentare.

După câteva trepte urcate repejor, cum i-a indicat Mihaela când a început cura de slăbire, se opreşte şi spune asistentei de la ghişeu:

– Luni, când vine IT-istul la serviciu, să se uite, totuşi...

„O fi de la Procuratura din Suceava, ori vreo secretară pusă de procurorul de-aici... – gândeşte cu indiferenţă. Nu asta-i acum problema mea! – îşi hotărăşte. Cred... Da, cred că Magda are dreptate: ce viitor poate să aibă prietenia unei studente la Medicină cu un fotbalist – să fim serioşi! Mituş al meu a fost portar cât timp n-a avut cum se întreţine în facultate... dar era deja student la Medicină!, şi-ncă unul eminent... De la toamnă – ba nu, imediat ce-l externez pe Daniel – cobor milităria din pod!...” Înfuriată, „ca un căprar trezit de ploşniţele din cazarmă” a citit undeva, începe să controleze fiecare secţie la rând – citeşte teama de vreo sancţiune în ochii tuturor celor de noapte şi simte că s-a regăsit – aceeaşi şefă de clinică de dinainte de intrarea pilotului de elicopter plin de sânge în cabinetul său – „ce bine mă simt!” „De-un timp, puterea te măguleşte mai mult ca reuşitele” – i-a strigat odată Magda, iar ea a ameninţat-o ca de obicei, „te dau afară!” Nu-i mai pasă – parcă pluteşte. Lasă la urmă rezerva de lux; „dacă-i treaz, îi spun doar atât: umblu să-

mi răspund singură la întrebarea ce ţi-am pus-o", dar în rezervă e-o linişte deplină, punctată de bip-urile monitoarelor, ale căror ecrane, dimpreună cu cele două ferestre nu dau voie întunericului să fie stăpân absolut. Îl zăreşte întâi pe Daniel culcat pe partea dreaptă, sprijinit în stelajul special, să nu facă răni pe spate. Inima îi bate regulat în monitorul de pe consolă, iar respiraţia lui abia se simte.

– Ssst!... – aude o şoaptă din fotoliul de masaj tras chiar lângă pat.

Magda stă lăsată pe spate, să poată moţăi în voie; se ridică şi-i face semn Dianei să o urmeze pe culoar:

– Nici tu n-ai avut stare să rămâi acasă? – o întreabă, dar văzând-o cu gândurile aiurea, încearcă o glumă: Ţi-ai răspuns la întrebarea cine eşti?

– Mercedes, pentru când va arăta din nou ca Monte Cristo, dacă tu, care te crezi o Esmeralda, l-ai comparat cu Quasimodo – să-ţi fie ruşine! Am să te pârăsc lui Philip.

– M-a şi certat, că m-a auzit când am rostit Quasimodo. Au văzut deja filmul de la Oftalmologie şi câteva fotografii în detaliu. Odette m-a trimis să caut un unguent de la Bayer; de trei ori pe zi. Philip m-a rugat să-i filmez gura în prim-plan când vorbeşte, să analizeze filmul cu un prieten neurolog. Dacă e cazul, îl aduce pe neurolog la Bucureşti. Ce faci? Dacă tot ai venit... Apropo, – o trage Magda mai departe de uşa rezervei – am vorbit la telefon cu... eu ştiu?, că s-a ferit să spună... o voce foarte...

– Or fi fost cei de la Silvic, Suceava, că vor să termine dosarul ursului ucis.

– Evident, omul nu contează – pufneşte înciudată Magda. Nu cred c-a fost de la Silvic, Suceava şi nici de pe aici; era o voce foarte cultivată; m-a impresionat ce elegant s-a oferit să ne trimită orice medicament de care avem nevoie...

– Voce cultivată zici? O fi vreo soprană chemată anii trecuţi să le cânte la stâne – vrea Diana să încheie discuţia. Gata! La lucru! Cum se simte?

– A adormit. Auzi, dacă tot ai venit, stai tu cu el o oră-două, că vreau să dorm puţin...

Propunerea o bucură nespus pe Diana, – „biata Magda a venit şi ea de-acasă..." –; în sufletul ei îi iartă totul; „ştiu că-i este ciudă; chiar şi mie mi-e ciudă de mor când îmi amintesc, dar cum paradisul nu este decât la timpul trecut..." În faţa uşii rezervei, crede că Magda va pleca

spre cabinetul său, să se culce, dar o vede cum i-o ia înainte şi intră încet, cu atenţie, să nu facă vreun zgomot; „mai rămâne să apară şi *vocea cultivată*, să fiu ţinută la uşă!...” Asta o înfurie: loveşte cu dosul palmei întrerupătorul, cum face când intră prin saloane în control şi se apropie de pat. Priveşte întâi punga cu urină – „las-o să se mai adune”, hotărăşte Magdei –, dă un ocol patului, cercetează din privire monitoarele de pe console, abia apoi vine în faţa lui Daniel şi se aşează în fotoliul rămas lângă pat. Îi vede ochiul sănătos deschis; celălalt, mai puţin.

– Sărut mâinile! – îi aude şoapta. Vă rog să mă iertaţi pentru azi; am vrut să fac o glumă... – desluşeşte cu greu vorbele lui.

– Bine, bine; lasă glumele şi stai liniştit să te faci bine. Hai, dormi! – atinge Diana cu palma dreaptă mâna sănătoasă a lui Daniel şi, cu aerul ei de şefă de clinică, aer deprins în atâţia ani, se îndreaptă cu pasul ferm al chirurgului stăpân pe sine spre ieşire, lovind din mers întrerupătorul, să stingă luminile din salon; puţin îi pasă că Magda, urmând-o îndeaproape, i-a şoptit un *idioato!* plin de ciudă.

– Asta eşti! – îi strigă când intră după ea în cabinet. Nici cu un duşman nu m-aş fi purtat aşa. Este exact comportarea medicilor care n-au primit sau nu-s mulţumiţi de bacşiş – să-ţi fie ruşine! De astăzi, nu mai ai ce căuta la el, decât când te chem eu; este al meu; rezerva aparţine de Terapie Intensivă!...

Diana a şi ajuns lângă fereastră şi şi-a rezemat fruntea de sticla rece, privind în jos, către maşinile din parcare. Când Magda, contrariată de tăcerea ei, se apropie s-o prindă de braţ, să-i mai spună ceva, îi vede lacrimile picurându-i de pe obraz pe pervazul din marmură.

– Cum ai fi vrut să mă port?! – o aude pe Diana întrebând. Să mă arunc de gâtul lui, să-i spun că-s fericită că-l aud şoptind câteva cuvinte – oricum, mai mult de opt –, să-i jur că astăzi m-am bucurat că vede, la fel de mult cât m-am bucurat când Adişor al meu, când l-am luat prima oară în braţe, mi-a dat certitudinea că nu s-a născut orb?!... Acolo, în patul acela, ancorat în fiarele care îl ţin pe o parte să nu facă escare, dincolo de toate câte au fost şi-au rămas amintiri, este tatăl fiului meu!... – flutură braţul Dianei în aer. Lasă-mă să plâng de bucurie... Nu-i fericire; e bucurie. Fericirea a fost, dar s-a dus dracului... ca toată viaţa mea... un robot performant dintr-o sală de operaţii... Du-te, te rog, şi mai stai tu cu el... Voi veni mai târziu să te schimb. Acum nu-s în stare. Bolnavul, indiferent cine-i, indiferent cât îţi este de drag, trebuie să vadă în medic un om tare.

– Lecţia lui Mituş... – murmură Magda. Orgoliu şi iar orgoliu! – gesticulează ea plină de nervi, apoi, calmându-se, oftează, arătând-o insistent cu degetul arătător: Este ceea ce-ai învăţat cu prisosinţă de la Mituş: să fii orgolioasă! Mă mir că mai recunoşti c-ai avut parte şi de fericire. În rest... Aşa-i cum ai spus: raţă domestică. Mă duc... Mă duc eu să dorm lângă el, nu cu el, evident; asta ai făcut-o tu, în urmă cu 17 ani. Întotdeauna ai luat caimacul... Lua-te-ar dracul! – îi strigă cu ciudă, continuând s-o ameninţe cu braţul întins către ea. Tu i-ai întors fundul imediat – aerul tău de cea mai mare şi mai tare! – dar eu l-am mai privit o clipă şi i-am văzut privirea: aşa i-o fi fost şi când l-a atacat ursoaica... De fapt, adevărata ursoaică...

– Lasă-mă, Lenuş... – se roagă Diana cu glasul stins, întinzându-se pe canapea. Fă-mi ceva, te rog! Să dorm, să dorm... să uit durerea din inimă... Cred că-i un citat de undeva[1]. Cu el, aş fi ştiut; cu el aş fi... *c'est lui, chéri, c'est lui*!...

– Ţine braţul întins! – îi ordonă Magda, aşezându-se lângă ea cu seringa în mână.

– Ce mult te-am invidiat, dar te-am şi iubit c-ai rostit vorbele astea!... Ar fi trebuit să fie ale mele; ştii doar că Odette plănuise fertilizare in vitro... să-i poarte copilul... Eu... Ce naiba, cât îmi injectezi?!... – se uită spre seringă, apoi aprobă printr-un gest. Eu nici n-am fost... stai, că nu-mi mai găsesc vorbele... n-am fost conştientă că-i port copilul... Ştii ce m-a întrebat Irina seara asta?... Dar dacă nu s-a gândit la el?! Mititica!... De când i-am dat câteva palme la fund, nici n-a mai îndrăznit să-i rostească numele...

– Taci. Hai, închide ochii... Lasă, mă ocup eu de toate. Aşa-i, Diana: este el, scumpo, este el... Toată copilăria ai stat cu patul lângă mine să mă poţi alinta... Acum o fac eu... Somn uşor! – se apleacă Magda s-o poată săruta pe obraz şi mai continuă s-o alinte un timp, cât să se asigure că a adormit, apoi scoate pledul din caşmir şi o acoperă până mai sus de mijloc.

*

* *

– Ce-i?! – tresare Diana când simte palma Magdei zgâlţâindu-i cu putere umărul.

1 Aluzie la monologul lui Hamlet

– Te lăsam să dormi până după-amiază, că prea adânc dormeai – cred că-i primul tău somn deplin din ultimele săptămâni –, dar am venit să-ţi spun că Rodica e-n rezervă; stă de vorbă cu Daniel...

– Imediat, imediat! – sare Diana din pat. Doar să dau cu apă pe ochi...

În baie, văzându-se cu obrazul atât de şifonat, stă mai mult; se spală, acoperă inciziile de sub maxilare cu fond de ten şi-şi piaptănă buclele părului coafat ieri. La ieşirea în holul central, zăreşte trecând prin faţa sa o doamnă grăbită, îmbrăcată elegant, „elegant şi scump", îşi zice, dar afişând un aer lejer, deloc preţios.

– Rodica... – o strigă Diana pe un ton încărcat de dragoste, iar când femeia se opreşte, uşor derutată, se apropie de ea: Nu mă recunoşti?

– Bună ziua, doamna doctor! – îşi înclină Rodica privirea într-un gest plin de respect, mult mai nimerit într-o sală de recepţie dată în onoarea unor diplomaţi străini. Mă iertaţi că nu v-am căutat! Nu credeam că duminica sunteţi în clinică. Îmi propusesem să vă caut miercuri, să vin *pregătită*...

– În ce sens? – o priveşte bănuitor Diana.

– Doamnă doctor, – o vede Diana pe femeia din faţa sa privind-o fix, cu seninătate; „am fost eu vreodată prietenă cu femeia aceasta atât de severă?!" –, ştiu că aţi făcut eforturi foarte mari, că fratele meu vă datorează viaţa...

– ...şi doamnei doctor Axinte, şi... – ar vrea Diana să completeze, dar se simte incapabilă să mai spună ceva; doar se uită în ochii Rodicăi, îndrăznind totuşi să adauge: Ai fost de mai multe ori pe aici şi m-aş fi bucurat...

– Eraţi ocupată, doamnă profesor, iar eu sunt mereu pe fugă.

– Nici măcar timp de-o cafea?

– Nu beau cafea, doamnă profesor.

Diana simte cum o strânge în spate acest *doamnă profesor* rostit atât de respectuos; i-ar striga ceva femeii din faţa sa, dar nu-şi dă seama ce.

– Cândva eram pentru tine Diana... – reuşeşte să spună.

– Atunci, aveam un frate...

– Rodica, promit că-n două luni, maxim trei, Daniel va veni acasă refăcut.

– Refăcut... – surâde Rodica plină de amărăciune şi, prompt, ca la un ordin, îşi îndreaptă spatele şi se uită adânc în ochii Dianei: Eu îl

vreau înapoi pe fratele meu de dinainte de plecarea dumneavoastră; poate chiar de dinainte de a vă împrieteni...

– Rodica, – îşi recapătă Diana stăpânirea de sine, hotărâtă s-o înfrunte – oamenii se mai şi despart... oricât s-ar iubi...

– Tocmai!

– Ce tocmai?

– Doamnă doctor, – preia Rodica frâiele discuţiei, evidenţiind o femeie puternică, mult prea stăpână pe sine – haideţi să vă spun de ce mi-e dor de celălalt frate al meu: când s-a înserat, mama m-a rugat să-l caut. Întâi am văzut coasa înfiptă în pământ; apoi, pe fratele meu, sau ceea ce mai rămăsese din el. Stătea în picioare în capătul poienei, chiar pe marginea pârâiaşului de lângă drum şi repeta când şi când, arătându-mi apa: *Nici Styx, nici Rubicon*... M-am speriat şi-am căzut jos. „La Iaşi, profesorul Cojocaru", i-am spus când m-a luat în braţe. M-a dus de-a dreptul peste deal, la casa soră-mi Maria, dar Ion, imediat ce revenise de la Suceava, îşi luase copiii şi plecase la stâne după berbecul promis. Cheile maşinii erau la el în buzunar. Daniel a spart geamul portierei, a rabatat scaunul din dreapta, m-a culcat, a pornit maşina – el ştie cum – iar peste două ore de mers ca la raliu eram în curtea Maternităţii de pe Cuza Vodă din Iaşi, cu două echipaje ale poliţiei rutiere după noi. Până în toamnă, profesorul Cojocaru m-a salvat, dar a trebuit să vin apoi periodic la tratament şi, cum în spital stătusem cu o studentă de la Studii Economice, m-am hotărât să fac şi eu Economia Agrară, să-mi ocup mintea cu ceva, altfel... riscam s-o iau razna... În noaptea aceea, după „raliu", fratele meu a fost amendat şi a rămas fără carnet. De-atunci, n-a mai pus mâna pe volan. Acum, când e nevoie să umble prin munţi, are doi cai sau o motocicletă rusească... Un an, a stat în biblioteca de la căminul cultural, să-şi pregătească licenţa; aşa spunea el; ţinea în faţă trei cărţi groase şi câteva cursuri. Mama şi cu ceilalţi din familie începuseră să se îngrijească de bibliotecară; o fată simpluţă, cu un tată fost miner, pripăşit printr-o baracă de la fabrica de ciment; mătura prin curtea fabricii. Până în vară, fata devenise o prinţesă – tot ce intra mai bun în magazia atelierului lua întâi forma trupului ei; filiformă cum era, ne şi convenea, parcă era manechin. Fratele meu, însă, o respecta, mai ceva ca pe oricare dintre noi, surorile. Până de Sânziene. La miezul nopţii, Daniel a cerut o sticlă din vinul cel mai bun, două pahare şi a ciocnit cu Minodora, apoi a invitat-o la dans, că-n sat la noi, de Sânziene, e petrecere mare. Spre ziuă şi-au pierdut urma. A doua zi, către seară, baba la care stătea Minodora în gazdă ne-a spus că fata

plecase de dimineaţă. Când, peste o zi sau două, am găsit-o în baraca lui taică-său de la fabrica de ciment şi-am rugat-o să aştepte, să revin cu Daniel, a fugit. Nimeni nu i-a mai dat de urmă. Dar nici n-a mai căutat-o cineva. Satul întreg era în fierbere; se termina electrificarea iar Daniel, încă de prin toamnă, când se închisese procesul nostru odată cu arestarea unui grup de falsificatori de acte, începuse să pună bazele complexului alpin. După petrecerea de Sânziene, cam prin august, a cerut dispensă de vârstă de la judeţ, că Mioara era încă minoră şi s-au căsătorit; oricum, Mioara era deja gravidă. Nuntă n-au făcut, că mama a murit. Se zice că de inimă rea. Apoi, viaţa şi-a urmat cursul, doamnă. Încă înainte de a-mi da licenţa, eu am început să ţin frâiele economice ale complexului alpin, care era la început o simplă asociaţie. Cred c-am avut şi noroc; mai întâi, Daniel a vândut ceva, nu ne-a spus ce, pe 25.000 de dolari. Apoi, în anii următori, când înjghebaserăm asociaţia şi începuserăm producţia de lactate şi carne, cineva din Elveţia a venit şi ne-a oferit colaborarea; avea nevoie de produsele noastre, în special cremele pentru copii. Daniel n-a vrut; „să nu prind picior de bancher ori de *investitor strategic* pe aici!" Atunci, aşa, pe ochi frumoşi, că nici noi, până acum, n-am prea înţeles de ce, elveţianul a început să ne plătească marfa în avans. N-am avut maşini mari, frigorifice, să-i ducem în condiţii optime produsele lactate la magazinele lor?, ne-au trimis ei... N-am avut bani pentru un separator performant, să scoatem toată grăsimea din lapte, ne-au şi trimis – în custodie, cică. Bani destui pentru investiţii? – ne-au dat ei, şi nu în împrumut; voiau un procent-două din investiţie. Şi-apoi, altele şi altele. Bătrânelul de la banca din Elveţia parcă era regina albinelor sau a furnicilor din poveste, când dai foc aripii, dar noi nu primiserăm niciodată nici o aripă să-i dăm foc; doar îi spuneam ce ne-ar mai trebui, ca să rămânem în linia întâi; asta era condiţia lui: „să-mi spuneţi ce vă trebuie ca să rămâneţi cei mai buni". Chiar şi-n dimineaţa de după accident, partenerul din Elveţia ne-a încurajat... Dacă firma de asigurări nu ne-ar fi decontat spitalizarea că, har Domnului!, am cotizat cu milioane la ei, s-au oferit imediat să trecem totul în contul lui. Ce să credem? Ani în şir, Daniel mai puţin – că el visa extinderea de acum –, eu, mai mult, că semnam pentru bani, ne-am temut că-i acţiunea perversă a aceluiaşi grup de interese care voia să pună mâna pe munţii noştri. Ne-am mai liniştit când Curtea Internaţională ne-a confirmat înscrisul lui Vodă Lăpuşneanu găsit în arhivele din Iaşi: „de veci şi pentru totdeauna cu ceea ce-a lăsat Domnul sub soare şi sub pământ cât poate intra omul". Înţelegeţi ce înseamnă asta? Guvernul nu poate

dispune de nimic din subsol fără voia noastră. S-a scris ceva în presă despre acest precedent creat în România?! Nimic! Un ziar local s-a grăbit să scrie în ediţia online; a doua zi, textul a fost scos. Dar s-a aflat. Periodic, suntem căutaţi de investitori; minereurile de sub munte sunt importante. Totuşi... pentru generaţiile actuale este de-ajuns ce-i la suprafaţă, este singurul punct în care eu şi Daniel suntem de acord. În rest, când intru în biroul lui sau vine el în al meu, ies scântei; el are idei, eu trebuie să caut bani; aşa am dus-o ani în şir. Anul trecut am sistat orice dezvoltare; nici nu prea mai avem unde şi cum. Mă întreb dacă nu cumva s-o fi văzut trecut pe linie moartă, deşi are atâtea de făcut!... Anul acesta se anunţase un an dificil; colaboratorul din Elveţia ne-a spus că, de fapt, el este broker; investitor, la urma urmei. El a investit în noi banii altcuiva, care i-a dictat ce şi cum. Asta nu ne-a speriat; milionul de franci elveţieni dat în urmă cu vreo 15 ani a ajuns acum la vreo... mulţi, în orice caz... – se opreşte Rodica la timp, schiţând un surâs, care abia răzbate de sub tristeţea de pe obrazul său. De fapt, situaţia Complexului Alpin *Lina*, care la început a fost Asociaţia Alpină *Mama Lina*, poate fi găsită şi pe internet, pe pagina Fiscului. Asta-i... Mă iertaţi că vreau să plec, dar până diseară trebuie să fac un ocol şi pe la Iaşi, că-mi pleacă o nepoată la o olimpiadă... La revedere, doamnă profesor!

Diana a rămas stană de piatră; doar ochii ei urmăresc becurile semnalizate ale liftului care a coborât spre parter. „Nici o vorbă despre familie, nici o întrebare despre Irina...” I se pare că spusele Rodicăi au strivit-o – n-a mai rămas nimic din sentimentele ei. Se întoarce agale şi trece printre uşile deschise automat de senzori ca nişte porţi către eşafod. Nu crede că va mai avea puterea să dea ochii vreodată cu Daniel; „m-a aşteptat până anul următor, la miezul nopţii...” I se face brusc teamă – o teamă atroce că ar putea fugi înapoi la treptele centrale, să urce pe acoperiş; „exact ca-n noaptea aceea, când l-am rugat să mă ţină în braţe...” Se opreşte lângă automatul de sucuri şi dulciuri şi se sprijină cu amândouă mâinile de uşa din sticlă; înăuntru, de dincolo de rafturile cu produse, oglinda aşezată ca fundal trimite spre ea obrazul frumos al unei femei mature; doar lumina ochilor pare stinsă. „Nu, nu pot să urc – nu trebuie! Am promis că-l redau copiilor săi; poate vreodată, când Adişor al meu va împlini 18 ani, îi vom face o vizită acolo, în bârlogul lui de urs – şi las pe atunci sinuciderea; poate mă va sfâşia el... merit să mor de mâna lui.”

– Doamna profesor, dacă doriţi fise pentru vreun produs, vă aduc eu – se oferă o asistentă care trece pe sală.

– Nu, nu; mulţumesc! Mă uitam să văd ce produse au, că le-am cerut să le elimine pe cele carbogazoase.

Pleacă grăbită spre cabinetul său; „de-aş ajunge mai repede la dulapul de urgenţă!...” Îşi face un tranchilizant intravenos, aruncă seringa la coşul de gunoi şi se întinde pe canapea. Sare imediat în picioare, caută tabloul cu copiii săi ascuns în sertar şi-l agaţă la locul lui în perete; „fie ce-o fi!” Se întinde din nou pe canapea, sperând că va adormi, dar îşi dă seama că este tot mai limpede la cap, mai calmă şi indiferentă – n-o mai obsedează imaginea unui tânăr stând stană de piatră în capătul unei poiene pline cu flori, privind firicelul de apă din faţa sa.

– Până la urmă, a fost *Styx*-ul, Râul Urii... – se trezeşte spunând cu glasul abia şoptit, plin de durere.

Îşi aruncă stetoscopul pe după gât şi iese din cabinet, coborând la parter, să ia la rând fiecare încăpere – doar priveşte; ici şi colo face vreo observaţie, fără să mai ameninţe cu sancţiunea, ca de obicei. Pe cei operaţi de curând, chiar dacă nu-s pacienţii ei, îi consultă îndelung, studiindu-le şi foaia de observaţii; în câteva locuri face adnotări şi scrie vreo indicaţie în raportul de tură al salonului. Abia la prânz ajunge în rezerva de lux; „doarme – îl arată asistenta de serviciu pe Daniel. Doamna doctor Axinte v-a căutat la telefon; credea că sunteţi în trafic şi nu auziţi; mi-a spus că revine spre seară”. Diana îşi dă seama că a uitat telefonul în cabinet, „ei, şi?! N-are cine mă căuta... Mi-a dat târcoale moartea, dar...” Face semn asistentei să plece, apoi cercetează în amănunt totul. Stă mai mult la calculator şi citeşte atent diagramele din ultimele 24 de ore. Trage apoi fotoliul de masaj lângă pat şi se aşează.

– Sărut mâinile, doamnă! – aude.

– Buna, Daniel! Te-am trezit...

– Nu, doamnă.

– Înseamnă că erai treaz.

– Da, doamnă.

Diana ar vrea să zâmbească, dar întâlneşte privirea lui Daniel – amândoi ochii sunt deschişi în mod egal. Se apleacă imediat şi priveşte cu atenţie cicatricea de pe faţă.

– Te-a dat cu unguent doamna doctor Axinte?

– Am fost dat de două ori. Cine-i doamna Axinte?

– Magda. Aşa o cheamă acum. Nu ştiai?

– Nu, doamnă.

Diana simte că o trec valuri-valuri de călduri; ar fi vrut să-i spună că a aflat de la Rodica despre... să-i ia mâna dreaptă între palmele sale şi să rostească un sincer *îmi pare rău, dragul meu!*, dar încă se simte strivită de toate câte le-a aflat; „omul ăsta chiar s-a ţinut de cuvânt!...” Se preface că-i analizează braţul drept, pipăind petele vinete unde am stat branulele pentru perfuzii – de fapt, îi face bine să-i simtă atingerea. „Prostule! – îi zice în gând, amintindu-şi-l cum arăta în poza de la Parlament, apoi pe aeroportul din Sydney – înainte de-a te fi dus în bârlogul ursoaicei... Oare cum aş fi reacţionat dacă m-ai fi căutat?! Dar, oare, te-ai mai gândit vreodată la mine?!... O sticlă cu vinul cel mai bun şi două pahare... Fata transformată de familia ta într-o prinţesă – cred şi eu; câte haine frumoase ştiau să facă surorile tale!... Spre ziuă v-aţi pierdut urma... Dar de ce te-o fi părăsit?!... Apoi... – şase copii!... Vei fi fiind şi tu, acum, un sectant absurd, ca nevastă-ta... Trebuia s-o întreb pe Rodica; ea pare o femeie normală... dar voi doi sunteţi la cuţite când e vorba de complexul alpin...”

– Spune-mi, Daniel, când mai vine... doamna Rodica – încearcă ea să fie protocolară – pe aici?

– Miercuri, doamnă. Va fi pregătită.

– Pentru ce? – pare Diana naivă.

– Să vă caute, doamnă.

– Crezi că nu ajunge ce mi-a aruncat Viorel în sertar când te-a adus? – păstrează Diana tonul domol al discuţiei.

– Doamnă, consider că...

– Ascultă! – ridică Diana tonul. Vezi că obrazul tău drept şi palma mea stângă s-au mai întâlnit cândva; sper că-ţi aminteşti.

– Nu, doamnă. Mi s-a interzis să îndrăznesc s-o fac.

Diana simte durerea care îi taie pieptul – „sper să nu fac infarct!” –, apoi îi coboară de-a curmezişul mijlocului – „oricum, ciclul nu mi-l mai poate declanşa”, gândeşte, găsind putere să ofteze; mai degrabă, un suspin mascat în oftat; „trebuie să fiu tare – mai tare ca bolnavul din faţa mea!”

– Cum ţi-ai putut închipui că aş putea pretinde ceva? Te vor jupui destul costurile spitalizării impuse de patroană. Şi să ştii – se grăbeşte Diana să abată atenţia de la patroană –, chiar a doua zi, când a venit la mine în birou, i-am pus soţiei tale în braţe plicul nedeschis, aşa cum l-a aruncat Viorel în sertarul biroului meu.

– Soţiei mele?!

– Da, Mioarei. N-a vrut să-l primească; s-a speriat: psihologia tipică a familiei bolnavului; crede că nu mai sunt speranţe.

Ochii lui Daniel o privesc fix; „oare nu mă crede?!”; îl vede cum trage aer în piept şi exclamă:

– De ce-ai făcut asta, Diana?! Dacă tot ai vrut să-l refuzi, trebuia să-l fi aruncat dracului pe fereastră, sau la gunoi, poate s-ar fi bucurat de el vreun om sărman... cum ai aruncat şi şuba aceea de şantier...

Diana a rămas perplexă; ochii ei şi ai lui Daniel se privesc fix – „doar stângul îi clipeşte cam des; cred c-a şi lăcrimat de durerea pleoapei...” –; se înfruntă ca într-un moment de respiro al unei bătălii – „şi totuşi, ai rostit mai mult de opt cuvinte”, ar vrea să destindă atmosfera vocea Dianei – „sper să-mi guste gluma”; „ba nu!, am să-i spun: a-ha, eşti încă gelos pe cel care mi-a ţinut de cald în tinereţe” –, dar ea nu apucă să deschidă gura că se aude vocea lui Daniel încet, ca o rugăminte de mare taină:

– Doamnă, vă rog să nu mai afle nimeni, mai ales doamna directoare Graur, că i-aţi înapoiat plicul doamnei mele. Mai ştie cineva?

– Nu! – se grăbeşte Diana să răspundă, hotărâtă s-o caute imediat pe Magda, să-i povestească, mai ales că acel *doamnei mele* i-a creat imediat o altă dimensiune a lui Daniel ca soţ, „chiar dacă nu-i sectant ca ea... Nu-i, sigur că nu-i!, îi trec prin cap gândurile. Mioara mi-a şi spus că soţul ei n-a mers o dată măcar să asculte cuvântul Domnului, sau cum o fi spus – oricum, cu patos de fanatică...”

– Bine – confirmă Daniel. Voi spune că mi l-aţi pus mie în noptieră, eu l-am descoperit astăzi şi am chemat pe cineva să i-l dau; vă rog, dacă vă întreabă, să confirmaţi doamnei directoare Graur – scuzaţi!, am uitat că vă cunoaşteţi –, surorii mele Rodica; îi voi spune că mâine am chemat pe cineva de la minister să-i dau plicul.

– Ai mai dat?

– Doar când n-am putut rupe piciorul care s-a întins să-mi pună piedică.

Se privesc în tăcere. Diana aşteaptă măcar o vorbă în plus de la Daniel, dar nu mai primeşte nimic; nici măcar privirea nu s-a clintit din ochii ei; „câtă răceală! Într-adevăr, mă urăşte. În 17 ani, eu m-am amăgit că l-am uitat; el a rămas pe malul *Styx*-ului şi a lăsat să se dezvolte în el ura...”

– Ascultă, Daniel, – începe Diana, impunându-şi să iasă din capcana privirii bărbatului legat de pat prin stelajul special – vreau să ştii ce te aşteaptă: de astăzi, perfuzii mai puţine, pe măsură ce-ţi voi da

să bei tot mai mult şi numai ceaiuri preparate de mine, iar de mâncare, începem ca la bebeluşi, că intestinul tău a suferit totuşi. Mâine îţi scot şi atela de la umăr; *clavicola* – accentuează ea – s-a sudat bine... De ce surâzi?

– N-am surâs, doamnă.

– Mi s-a părut – face Diana un gest de scuză, simţind cum a roşit pentru gluma nereuşită. Miercuri scoatem sonda urinară – continuă ea pe tonul grav de mai înainte. Vreau să-l am toată ziua lângă mine pe doctorul Pruteanu, urologul-şef al nostru; vreau ca vezica să-şi reia funcţia. Apoi... Apoi vei coborî sigur la marginea patului, vei merge, întâi cu un cadru special până la baie şi, evident, vei intra în faza de recuperare: te aşteaptă sala de gimnastică. Asta-i tot. Mai ai vreo întrebare?

– Ce face Irina?

Diana încremeneşte. Mâna ei, care se preocupa de dozatorul instalat sub flaconul perfuziei, începe să tremure; „să nu mă dau de gol!", îşi ordonă şi se preface un timp că nu-i reuşeşte fixarea corectă a dozării soluţiei trimise în venă.

– Irina este plecată la nişte cursuri de vară la Paris. Câteva luni – precizează, pentru ca imediat să schimbe subiectul. Revin peste o oră, după ce-ţi pregătesc primul castronaş – de fapt, câteva linguri – de mâncare pentru bebeluşi.

– Când lăsaţi pe cei din jur să-mi dea o oglindă?

– Deja, tumefierea scade în fiecare zi.

– Doamna doctor Axinte mă fotografiază mereu cu telefonul.

– Trimite pozele în Franţa; se consultă cu Odette şi cu Philip.

– Frumos! Civilizat, aş zice; s-au despărţit, dar au rămas în relaţii prieteneşti; i-am auzit în primele zile... Un gest măreţ; să vină din Paris anume pentru mine. Dacă vorbiţi la telefon cu Irina, să nu-i spuneţi de mine; cred că nici nu-şi mai aminteşte; era aşa mică!... De ursoaică, în nici un caz! Urechiuşă Albă să rămână în amintirea ei ca un pui de vietate. Până la urmă, când creştem, toţi devenim fiare.

Diana are impresia că nu a auzit bine ultimele cuvinte; ar vrea să-l întrebe pe Daniel ce a vrut să spună, dar i se face frică; „deja am început să ne sfâşiem..."

– Plec să-ţi pregătesc prima ta masă.

Oftează a uşurare când ajunge pe hol; începuse să se teamă să mai stea în compania lui Daniel. „Şi dacă cineva îi va oferi o oglindă?!..." Primul lucru pe care îl face când ajunge în cabinet îi

telefonează profesoarei Aurelia Mătăsaru – o consideră mult mai apropiată decât Magda; trei ani a fost prezentă aproape zilnic în casa ei.

– Sigur că vin, Diana draga mea; vin mâine la prima oră... aşa, ca din întâmplare...

Asta îi dă putere Dianei să-şi recapete aerul ei sever – „mai degrabă rece şi distant" – de şefă de clinică. Îl tratează pe Daniel ca pe un bebeluş căruia îi dă să înghită câteva linguriţe din mâncarea cumpărată anume de la farmacie zilele trecute. Seara, când vine Magda, îi povesteşte discuţia avută cu Daniel despre plicul returnat Mioarei.

– Poate află doamna Aurelia mai multe despre familia lui – încearcă să se consoleze singură Magda.

A doua zi, intră amândouă în sală la prima oră – o urgenţă adusă cu un elicopter al armatei. Când termină intervenţia şi vor să bea o cafea, află de la asistenta care trebuia să stea cu Daniel că „am fost invitată să-i las singuri; a venit la el doamna profesor Aurelia Mătăsaru". Diana şi Magda uită de ceştile cu espresso şi se plimbă – una, prin faţa uşii; alta, pe lângă fereastră – ca două feline obosite, aşteptând ceva în cuşca lor.

– Să mă ia naiba dacă mai înţeleg ceva! – exclamă doamna Aurelia imediat ce intră în cabinet şi se îndreaptă glonţ spre cele două ceşti, pe care le soarbe una după alta. Voi vedeţi-vă de programul vostru. Eu revin poimâine. Ce bine c-am venit cu taxiul! N-aş fi fost în stare să şofez...

– Aurelia draga mea! – i se agaţă Diana de braţul stâng, spre surprinderea Magdei, care nu le credea aşa bune prietene. Spune-ne, te rugăm!...

– Nimic. Nucă tare. N-am mai întâlnit până acum pacient care să-mi reziste trei ore şi jumătate. Mă duc la nebunii mei; măcar de la ei pot scoate mai mult decât „da, doamnă; nu, doamnă"... – spune când iese pe uşă.

Miercuri, însă, Aurelia a revenit în cabinet numai după o jumătate de oră:

– A venit sora lui şi m-a rugat să-i las puţin...

Peste un timp, asistenta de serviciu anunţă că „doamna Graur a plecat" şi Aurelia se grăbeşte spre rezerva de lux.

– Nici măcar să ne salute... – oftează Diana.

– Am vorbit aseară eu cu ea la telefon; ştiam că vine; Daniel a insistat să-i aducă telefonul şi tableta.

Diana tace; se simte din zi în zi tot mai străină de omul din rezerva de lux. O ia pe Magda şi începe să inspecteze saloanele – timpul i se pare că stă în loc. Trage cu coada ochiului spre prietena sa şi o vede mai abătută decât oricând.

– Mi-e groază, Diana. Cred că n-am să-mi iert niciodată că nu l-am ascultat pe Philip, chiar dacă rămăsesem gravidă cu Sergiu; m-a rugat să-l caut pe Daniel şi să i-l duc la Paris; „însurat, neînsurat, cum o fi, scoate-l de acolo”... Poate n-am făcut-o pentru că el începuse deja să se dezvolte... Mda... – clatină Magda capul în semn că *da*. Hai s-o aşteptăm pe doamna Aurelia la tine în cabinet; e totuşi, dincolo de psihiatra de excepţie, cea mai bună psihoterapeută; la cât e de solicitată, mă mir că şi-a făcut timp să vină două zile la el...

Într-un târziu, când Diana şi Magda par să fi încremenit în fotoliile din piele, privindu-se reciproc încărcate de aşteptarea plină de teamă, doamna Aurelia intră şi aruncă din uşă, pe birou, foaia de observaţii a lui Daniel. Se aşează în scaunul managerial – „nu se stă rău în ăsta, dar se trăieşte mizerabil, am auzit, cu una ca Fatma patroană”, spune – şi începe să scrie ceva pe ultima pagină a foii; subliniază apăsat, cu ciudă, ultimele cuvinte, semnează şi, ridicându-se, trânteşte cu putere parafa peste semnătura sa.

– Fetelor, când i se mai dezumflă obrazul, lăsaţi-i copiii să vină la el; cred că-s singurii cu care vrea să vorbească. Te rog, nu mă supăra! – face un gest categoric de respingere a plicului întins de Diana. Ajunge cât cotizaţi amândouă la azilul ăla al meu, la care sper să mai apucăm să stăm şi noi pe-o bancă la bătrâneţe... La despărţire, ce să vă spun, că vă sărut?! – le măsoară cu privirea ei dojenitoare, de adevărat dresor. Fetelor, consideraţi ca v-am dat palme; ţie, – o arată pe Magda – una; ţie, – face un semn Dianei – măcar o sută. Dar, în gândul meu, când ştiu că l-aţi salvat, vă îmbrăţişez. Nu vă pot spune de la ce l-aţi salvat: accident ori sinucidere? Dar, pentru că l-aţi salvat, totuşi, vă sărut – le zâmbeşte cu drag doamna Aurelia. Frumoase cum v-aţi făcut... Hm!... Ce parşivă-i viaţa!... V-o spune mama unui tânăr frumos şi inteligent, dar... Mda, frumoaselor, – le priveşte pe rând, clătinând afirmativ capul – poate că speraţi... Dacă aş fi citit în sufletul lui – care nu mi s-a deschis nici atâtica, să-mi pot face loc –, dac-aş fi citit că ar vrea s-o facă, nu ştiu cu care dintre voi, că prea v-aţi făcut amândouă frumoase, aş zice că-i vindecat deja; dar – oftează cu durere doamna Aurelia – nu vă aşteptaţi de la el la mai mult de „da, doamnă; nu, doamnă”... Oare – trece pe obrazul ei un nour negru în timp ce priveşte în gol pe fereastră –

, oare de ce n-oi fi minţit când Mituş – Dumnezeu să-l odihnească! – m-a pus să aflu de la el dacă te iubeşte sincer?! Iar tu – se răsuceşte prompt spre Magda – mai meriţi o palmă, că mi l-ai oferit pe tavă, convingându-l să-mi facă o vizită la cabinet... Doamne, cu ce tânăr minunat am stat atunci de vorbă!... Naiba să mă ia şi pe mine!... – oftează, întoarsă iar cu faţa spre fereastră, să nu i se vadă ochii umezi. Am şi eu acum un băiat la vârsta lui de-atunci... – spune încet, privind în gol. Mototol cum e Tudorel al meu, că stă toată ziua în arhivele cu izvoare istorice, i-aş pupa şi picioarele unei doamne cum eraţi voi acum 17 ani, care i-ar arăta că mai există şi altceva măreţ pe lume decât să dovedeşti că un oarecare Vlăduţ de 2-3 ani este coborâtor direct, pe-o linie bărbătească neîntreruptă, din seminţia Muşatinilor. Dar, la cât de mult îmi iubesc băiatul, aşa mototol cum e, dacă ar păţi şi el ca acest fost tânăr –, arată privirea ei spre rezerva de lux –, aş...!... – face un gest disperat de ameninţare. Cu bine, doamnelor! – spune ca un punct pus apăsat şi iese; paşii ei mărunţi, de bătrână micuţă şi grasă, mereu pe tocuri, se aud pierzându-se după prima uşă de sticlă.

Rămase încă dezorientate de monologul lung al doamnei Aurelia, Diana şi Magda reuşesc cu greu să-şi arunce privirea una către alta, apoi, ca şi cum s-ar fi vorbit, privesc spre foaia de observaţii rămasă pe birou, în faţa scaunului managerial, „în care se stă bine, dar se trăieşte prost, se zice, cu o patroană ca Fatma”, pare că-şi amintesc amândouă şi surâd amar. Mai stăpână pe sine, Magda se apropie şi începe să răsfoiască paginile foii de observaţii; o face cu mâinile tremurânde. La ultima filă, o ajută şi Diana, care s-a lipit de braţul ei, parcă să se sprijine. Amândouă citesc într-un glas cuvintele subliniate apăsat:

– Autism impus. Formă severă, cronicizată.

Ultimul cuvânt abia se poate citi; peste el, începe semnătura, apoi, parafa medicului: *Prof. Univ. Aurelia Mătăsaru, Doctor în Psihiatrie/Psihologie, Honorary Professor of University College London.*

*

* *

– „Doamnă doctor Axinte, cine mi-a trimis-o de două ori pe cap pe doamna profesor Mătăsaru? Măcar de mi-ar fi adus un exemplar cu autograf al tratatului *Psihopatologia iubirii infantile.* Poate că-l meritam. Şi poate că i-aş fi dat una-două sugestii pentru ediţia a doua.”

– Ce sugestii? – face Diana ochii mari.

– Nu ştiu – saltă Magda umerii într-un gest de neputinţă. Atât mi-a spus şi a închis ochii la loc. Nu mi-a mai răspuns la nici o întrebare; s-a scuzat că-i este somn.

– Ei lasă că-i dau eu lui somn! – strigă Diana şi se repede pe uşă afară din cabinet, urmată îndeaproape de Magda.

Când ajunge în faţa intrării în rezerva de lux, imediat ce răspunde la salutul unor medici care trec din sens opus, încetineşte pasul şi se lasă luată de Magda de braţ.

– Ce să-i spun?! Ar afla că mi-ai spus ce ai discutat cu el; nu ţi-ar mai spune nimic. Pe tine nu te urăşte...

– Crezi că pe tine...?!... – se sperie Magda.

– „În dragoste, precum şi-n ură..." – murmură Diana, privind dezorientată în jur. Mă întorc în cabinet să beau o cafea; abia îl mai las să doarmă, după care îl duc la sală, să-i scot atela de la umăr şi să-i fac un control imagistic amănunţit. Apoi îi prepar masa; până n-are două-trei scaune consistente, nu pot să accept că tractul lui digestiv e-n ordine... E tot ce mai pot face pentru el.

Tăcută, dar în sufletul ei mulţumită de siguranţa cu care i s-a vorbit, Magda pleacă prin secţie; se felicită că-n ATI s-a înconjurat numai de medici pricepuţi, care stau lângă bolnavul scos din operaţie până sunt siguri că pacientul şi-a intrat în ritm normal. Când revine în cabinetul Dianei, o găseşte navigând pe internet.

– Ai văzut? – este întâmpinată de Diana, care îi arată câteva poze la rând. Poiana de la *Mesteceni* e ocupată de o tabără permanentă pentru copii orfani...

– Mai este una sus, la stâne; serii de câte 4-5 zile; ies mereu discuţii; copiii vor să stea mai mult şi se grămădesc 2-3 în pat; îi fascinează să mâne oile la strungă sau să îngrijească târlele; fetele spală vasele după fiecare mulsoare...

– Zău?! Unde scrie? Arată-mi, te rog! – se bucură Diana. Ştii c-am urcat şi eu cu Irina o dată la stâne? Am mânat şi oile în strungă...

– Ai s-o faci din nou, dacă te pune Fatma pe liber. Directoarea economică mi-a spus dimineaţă c-a sunat-o *doamna Fatma*: „Ce-i cu rezerva de lux?!" – era tare nervoasă.

– Normal... – surâde plină de voie bună Diana. Trebuia să-i fi spus că-l am pe Daniel aici. Hai să-l ducem în sală; poate ne trezim cu Fatma venind în România să-l vadă; să-i eliberez braţul stâng; să se poată îmbrăţişa...

În sală, toate operaţiunile de scoatere a atelei şi schimbarea pansamentelor sunt făcute pe masa centrală, sub lumina tuturor reflectoarelor şi cu camerele de luat vederi în funcţiune. Magda a sesizat gestul discret al Dianei şi i-a pus masca lui Daniel, să inhaleze puţin, cât să-l ameţească, apoi i-a tras un câmp peste suportul de deasupra ochilor.

– Cât vei fi pansat, eu îţi voi spune o poveste... – îi şopteşte, aşezându-se pe un scaun, cu buzele lipite de urechea lui, dar el pare să fi adormit.

Când şi când, Magda îşi opreşte palma care alintă obrazul drept al lui Daniel şi întinde gâtul să vadă unde a ajuns Diana, ajutată de doi medici tineri de la Secţia Plastică şi Reparatorie şi câteva asistente, dintre cele mai bune, care înţeleg din privire ce trebuie să ofere profesoarei – „aceeaşi din ziua când l-a operat!...", îşi zice Magda plină de admiraţie pentru gesturile atât de sigure ale Dianei.

– Abia aştept să trimit filmarea Odettei şi lui Philip! – o ia cu braţul pe după gât şi o sărută pe obraz când ajung în vestiar să se spele pe mâini şi să-şi schimbe hainele.

Cu calmul de până acum, din timpul orelor petrecute în sală, să-l penseze şi să-l controleze în amănunt, Diana face semn Magdei că n-au terminat încă. Patul mobil a fost dus în sala de gimnastică, unde Daniel este nevoit să se supună medicului kinetoterapeut şi insistenţelor Dianei, care nu-l slăbeşte până nu-l vede că-şi poate mişca puţin braţul stâng; „măcar să te ajuţi la manevrat tableta sau telefonul, sper că ştii să le foloseşti", îi spune când patul, fiind reîntors în rezervă, rămâne doar ea cu Magda; gluma, însă, nu clinteşte un muşchi pe obrazul lui Daniel; el îşi întoarce puţin capul pe pernă şi închide ochii. Rar de tot, rosteşte un cuvânt sau două, cât să solicite apă sau să refuze să mai mănânce din ceea ce-i duce Diana cu linguriţa la gură.

Miercuri e zi mare: dimineaţa îi este scoasă sonda urinară de către şeful secţiei Urologie, medicul Pruteanu, care se ocupă de Daniel până seara târziu. Spre miezul nopţii intră cu oarecare sfială în cabinetul profesoarei Trifescu, doar cât s-o anunţe cu bucuria victoriei în glas:

– Vezica şi-a intrat în funcţiune; garantez că-n două-trei zile retenţia va fi în limite normale.

Înainte de a ieşi, îşi aminteşte ceea ce era mai important:

– O puteţi anunţa pe doamna Fatma că nici măcar nu am sesizat vreo grimasă de usturime în timpul micţiunilor, că, la cât ceai i-aţi dat să bea astăzi, au fost destule. Felicitări, doamnă profesor! Încă mai avem ce învăţa de la dumneavoastră...

– Prutene, – îl priveşte Diana chiorâş, hotărâtă să-l pună la punct, ştiindu-l nemulţumit că a stat de decor în timpul operaţiei – felicitări vreau să primesc de la nevastă-sa după ce-o va iubi de două-trei ori, că are 40 de ani, iar aia, cred că are vreo 34-35...

– Aia... – face medicul un gest de lehamite, vrând să iasă, dar vocea severă a profesoarei, „doctore Pruteanu!", îl obligă să se răsucească milităreşte, că doar a fost medic militar, rămânând în uşă în poziţia de drepţi, raportând: Zilele trecute am văzut o doamnă potrivită de statură, elegantă şi cu pasul ferm, ca o delegată la vreo conferinţă de pace, însoţită de o... „aia" – spune medicul Pruteanu ironic –, aducând mai degrabă a sperietoare.

– Doctore Pruteanu, măsoară-ţi vorbele! Nu eşti între prieteni, la o bere... – îl ceartă Diana.

– Am crezut că vreţi o părere de om informat. Mă iertaţi! Sărut mâinile!... Oricum, – spune medicul Pruteanu când trece de prag – prefer *burqa* doamnei Fatma, decât baticul negru cu puncte verzi al lu' *aia*... – şi se înclină respectuos, închizând uşa cu grijă.

Noaptea, culcată pe canapeaua din cabinetul său, Diana visează urât; nu ştie ce; doar se trezeşte confuză, cu pieptul şi gâtul ude de transpiraţie. Imediat după raportul de gardă, este anunţată de centralistă să fie în cabinet la ora 10; „i-am confirmat doamnei Fatma că astăzi nu aveţi sală".

– Stau şi eu cu tine, s-o asigur că Daniel evoluează pozitiv – se oferă Magda, sfârşind într-un surâs, că şi-a amintit interdicţia de a folosi termenul „evoluţie pozitivă".

La 10 şi câteva minute, sună telefonul fix.

– Ce-i cu rezerva de lux?! – intră vocea subţire şi uşor tremurată de nervi a *doamnei Fatma* direct în subiect. Ştiu, am citit pe raportul zilnic postat pe internet pentru mine – taie glasul subţire intenţia Dianei de a începe să explice. Cum v-aţi permis să ocupaţi rezerva de lux cu un... român de rând; ca să fiu elegantă, să nu spun cioban.

Magda scapă ceaşca de cafea în poală şi sare de pe scaun, fugind la chiuvetă, să-şi răcorească pulpele cu apă rece. Văzându-şi sora cu fusta ridicată, într-o poziţie hilară, Diana izbucneşte în râs, muşcându-şi imediat rădăcina indexului drept până simte durere.

– Ţi se pare de râs, doamnă profesor Trifescu?! – răsună din telefon vocea patroanei. În clinica mea din România, rezerva de lux este pentru personalităţi. Vrea confort? Să stea acasă, la ciobăniţa lui, nu să-mi împută mie rezerva cu mirosul de bălegar de oaie – că-i ştiu părerea

neveste-si despre mine. Mâine, îl transferi în salonul mare, dacă plăteşte la timp, cu cash – nu mă interesează să aştept cu lunile decontul de la asigurări –, sau n-are decât să se ducă la alt spital.

– Ne vom duce – răspunde pe un ton calm şi apăsat Diana. Aştept de la dumneavoastră un fax că-mi denunţaţi contractul.

– Şi-al meu! – strigă Magda. Sunt doctoriţa Axinte.

– Vorbesc cu doamna Trifescu! – hotărăşte patroana. Trebuie să ştii că te-am ţinut în clinică pentru că ai fost soţia academicianului Trifescu.

– Mă îndoiesc – răspunde Diana cu calm. Ia cereţi toate operaţiile grele de pe când trăia soţul meu, luaţi-vă un consilier care pricepe chirurgia şi aflaţi cine a operat de fiecare dată mâna întâi. Doi! În contract se prevede că am dreptul la spitalizarea gratuită în rezerva de lux a unui membru al familiei timp de 20 de zile pe an, cu renunţarea la bonusul de final de an. Pot dovedi că Daniel... – îşi tărăgăneză Diana vorbele, schimbând imediat tonul: Fetiţa care v-a fost domnişoară de onoare, dacă n-aţi aflat, a fost Irina, fiica mea. Iar doamna cu blana Païsi, care dormea în patul lui Daniel când aţi venit să-i lăsaţi un cadou de Crăciun pentru bunicuţa dumneavoastră, care cred că miroase la fel de frumos a bălegar de oaie, eram eu. Şi tot eu am fost doamna cu ochelari de soare iarna, când v-am desenat cele două *clavicole* în holul căminului studenţesc.

– Doamnă Fatma, – intervine Magda nervoasă din cauza arsurii de pe picior – şi eu am dreptul prin contract la spitalizarea de 20 de zile. Întrebaţi la registratură când se împlinesc 40 de zile de la prezentarea lui Daniel în clinică şi semnaţi-ne denunţarea contractelor cu ziua următoare. Na, c-a închis... – flutură Magda receptorul telefonului fix, pe care, după ce-l priveşte ameninţător, îl aruncă la locul lui. Doamne, ce m-am opărit pe pulpe – îşi ridică ea fusta cu o mână, căutând în dulapul cu medicamente de urgenţă o cremă. Aş putea scrie un tratat despre facerea de bine...

– Când ajungem mari, toţi devenim fiare... – spune Diana, ocolind privirea surprinsă a Magdei. Să-ţi povestesc de ce te-am rugat să spui că-s plecată la Rectorat când m-a căutat mama ministrului Săsărman... Mai ţii minte că am riscat luându-i lui Daniel mai mult sânge decât trebuia? Apoi ai luat targa cu tot cu el şi-ai dus-o în rezerva ta, la Terapie Intensivă...

Magda a încremenit cu fusta ridicată cu mâna stângă şi cu palma dreaptă unsă cu cremă lipită de pata roşie de pe interiorul coapsei drepte. Diana se sperie de privirea pierdută în gol a surorii sale:

– Lenuş iubito, ce-i cu tine?! Voiam să-ţi spun că golanul ăsta de ministru al Mediului...

– Ştiu. Mi-ai mai spus şi m-ai rugat să nu afle soţul meu. Mersi! Mă duc la mine în cabinet; am un unguent nou pentru arsuri... – spune şi iese, aranjându-şi din mers poala fustei albe. Oricum, n-o să ne mai mângâie nimeni coapsele... – oftează înainte de a închide uşa.

A doua zi spre seară, la ieşirea din sală – un cancer operat fără speranţe prea mari –, Diana şi Magda sunt aşteptate pe hol de directoarea economică, rămasă anume peste program să le predea un fax:

– Începând de astăzi, costurile spitalizării domnului Ciobanu-Adomniţei din rezerva de lux trec în sarcina patronatului spitalului. Trebuie avizat şi de dumneavoastră – oferă directoarea un pix Dianei, să-şi dea acordul.

Cele două doctoriţe îşi trec una alteia faxul, îl citesc de mai multe ori, Diana semnează fără nici un comentariu şi solicită câte o xerocopie; „vreau să-i fac o surpriză plăcută lui Daniel", spune Magda când rămân singure, după ce directoarea le aduce copiile faxului. Pe culoarul lung, înainte de ultima uşă de sticlă, văd ieşind din rezerva de lux opt tineri şi un bărbat pleşuv, toţi cu halate agăţate pe umeri şi cu papuci din pânză în picioare. O fată se desprinde de grup şi fuge cu braţele desfăcute spre Magda:

– Sărut mâinile! Cu colegii mei de echipă şi cu domnul profesor am fost la tăticul să-i ducem flori. Dom' profesor a analizat traseul banilor cu care plecăm la Olimpiada din Filipine şi a aflat cine a susţinut toate costurile. Doamnele – se întoarce ea spre colegi – sunt chirurgul şi anestezista care l-au salvat pe tăticul...

Elevii, dimpreună cu profesorul, se înclină în faţa celor două doamne.

– Eu mai rămân o clipă – se adresează Ionela profesorului preocupat ca elevii să urce repede în microbuzul care-i aşteaptă în faţa intrării principale să-i ducă la aeroport, apoi, fata se întoarce spre Magda şi Diana privindu-le pe rând cu atâta sinceritate în ochi că doctoriţele se simt strâmtorate. Plec la drum lung... – spune Ionela. Atâtea ore în avion... Sunteţi atât de frumoase amândouă!... În copilărie, se mai şoptea

încă în sat de o iubire a lui tăticu'... Vă supăraţi dacă vă întreb care dintre dumneavoastră?

– Eu – răspund Magda şi Diana într-un glas, păstrându-şi zâmbetul încărcat de căldura cu care i-a însoţit pe elevi, sărutându-l pe fiecare în parte la despărţire.

Continuând să le privească pe rând, cu obrazul plin de zâmbet, Ionela şopteşte:

– Vă mulţumesc! Într-adevăr, la 23 de ani, tăticul meu a fost fericit.

– Şi-acum? – întreabă Diana.

– Se laudă cu copiii lui minunaţi. Şi cu mine, evident.

– Cum adică şi cu tine?! – devine Diana suspicioasă. Un pic, un pic, vă rog! – face ea un semn profesorului, care aşteaptă la scara microbuzului.

– A, nu ştiţi? – pare Ionela mirată. Nu-i nici un secret. Eu, de fapt, sunt sora mamei Mioara; soră după tată. Aveam un an şi câteva luni când a murit mămica şi, cum Octavian tocmai se născuse... iar mămica şi tăticul fuseseră elevii mamei mele... Vă sărut!, că trebuie să fim la aeroport cu trei ore înainte. În avion, mă voi gândi cu drag la dumneavoastră amândouă... Îi voi scrie pe net lui tăticu' sau, mai sigur, poate tăticul n-are conexiune aici, s-o întrebaţi pe Odile; m-a căutat pe Facebook şi mi-a cerut prietenia; zice că sunteţi mămica ei bună – se adresează Magdei. Doamna Odette a îndemnat-o să mă caute... Voia să mă convingă să fim colege la Medicină, în Paris, dar eu nu renunţ la gândul meu... să ajung savantă... să... Massachusetts Institute of Technology!... Ştiţi câţi laureaţi Nobel a dat lumii?... Vă sărut mâna cu respect! – le ia tânăra mâna pe rând, le-o sărută cu drag, apoi fuge, urcând în microbuzul pornit deja.

În aerul cald de primăvară, cu vagi miresme de liliac – poate de la tufele din apropiere, poate de la trupul Dianei –, cele două doamne stau nemişcate, privind în direcţia în care s-a dus microbuzul cu tinerii participanţi români la Olimpiada de Ştiinţă din Asia.

– Parcă-i noaptea când a avut loc nunta Brânduşei – spune Magda privind cerul, să descopere vreo stea. Tot aşa, coborâsem scările din faţa restaurantului... Daniel – tânăr, frumos, elegant şi manierat ca un prinţ – te aştepta, că-i promiseseşi că vii. Dar n-ai venit. Te-ai oprit la spital şi te-ai avântat că salvezi un... – un derbedeu, aş zice, dar n-am voie, c-am depus un jurământ –, să salvezi o viaţă şi m-ai chemat în

ajutor. În noaptea aceea, în urmă cu 17 ani, m-am jurat că ţi-l iau, că nu-l meritai. Şi... ţi l-am luat...

– Trebuia să-mi fi dat seama – suspină Diana. *C'est lui, chéri, c'est lui!...*

– *Oui, ma chére, c'est lui*... – aprobă Magda, vorbind ca în transă, cu privirea pierdută peste casele din jur. A fost al meu jumătate de noapte, suficient să mi-o dăruiască pe scumpa mea Odile-Danielle...

– Danielle!... – exclamă Diana ca într-o şoaptă de iubire, apoi, revenindu-şi, spune pe un ton de om gata de scandal: Şi doar te-am auzit spunându-i aşa de câteva ori... Credeam că aşa o alintă Philip, după numele actriţei preferate...

– Aş vrea să nu se afle aşa curând...

– Nici eu nu mă simt în stare să spun că Adişor al meu...

– Lăsăm pe la toamnă, Diana – hotărăşte Magda, continuând să caute în zadar cu privirea vreo stea pe cerul de deasupra oraşului invadat de lumini.

– Îl facem bine, – spune Diana parcă ar hotărî ceva în stilul ei de şefă de clinică –, îl lăsăm să plece acasă şi ne-om sfătui în linişte noi două cum să... Să ce?! – tresare, întrebând surprinsă, ca trezită din somn, dar nu primeşte nici un răspuns; Magda se încăpăţânează să zărească măcar o stea.

– De stea căzătoare, să-mi pot pune o dorinţă, nici nu poate fi vorba...

– Lasă-le dracului de stele! – explodează Diana. Fantezii...

– Jură că nu ţi-ai pus niciodată vreo dorinţă la căderea unei stele – o necăjeşte Magda cu intenţia vădită de joc.

– Şi?! – devine Diana mai ursuză. Îţi îndeplineşte dorinţa – şi?! Şi mai departe? Uite, – se întinde braţul ei în urma microbuzului plecat spre aeroport – asta înseamnă dorinţă împlinită, nu... un... un golănaş care bate mingea toată ziua şi... şi... – tremură glasul ei, devenind subit sigură pe sine, ca să poată spune apăsat: – şi o fetiţă lăsată altora, în Franţa, s-o crească. Asta fac stelele cu dorinţele noastre. Cadă dracului toate; n-am ce le cere.

– Te-a apucat?! – o priveşte Magda, gata de ceartă. Eu am ce le cere: pe el! – arată braţul ei spre etaj.

– El... – pufneşte Diana întristată. În 17 ani, nu mi-ai dat o dată de înţeles...

– În 17 ani n-am avut voie nici măcar să-i rostesc numele!... – îi strigă Magda cu vădită ură în glas. Hai mai bine să intrăm... – spune

încet, ca o scuză, făcând primul pas către intrarea fastuoasă în Clinica Privată de Chirurgie.

– Intră singură! – îşi aruncă Diana vorbele peste umăr. Cât ai să mai poţi intra... – adaugă ca o ameninţare, iar când o simte pe Magda apropiindu-se, hotărăşte: De mâine, intru cu doamna Barbu în sală. La prima oră, dacă între timp nu mi s-a luat dreptul de conducere, îţi aprob denunţarea contractului.

– De ce?

– Că nu te mai vreau în preajma mea. Toată viaţa mea a fost o minciună.

– Toată viaţa ta a avut un singur adevăr: intrarea ta încrezătoare în sală şi ieşirea victorioasă. Iar eu a trebuit să-ţi ţin spatele; lungeai la nesfârşit intervenţiile, că nu mai ştiam dac-am să-i pot trezi.

– Oricum, crede-mă, nu vreau să te mai văd! – face Diana un gest categoric, prin care, mai ales de când hotărăşte în numele patroanei, încheie orice discuţie. Figura ta mă indispune.

– Foarte bine! – ridică şi Magda tonul. Până nu ţi se ia dreptul de-a conduce şi de-a hotărî, tapetează toţi pereţii cu oglinzi, să vezi o figură care-ţi place. Şi să ştii că nu eu am trăit în minciună! – îi strigă, apropiindu-se să-i poată şopti cu ciudă, printre dinţi, că deja ies mai multe persoane de la cabinetele private care ocupă jumătate din parterul clădirii.

– Te rog! Lasă-mă-n durerea mea... Cum crezi c-am să-l mai pot privi când ştiu că, în timp ce-mi recita „eu sunt statornic, eu nu-nşel”...?

– Ascultă! – o prinde Magda cu violenţă de braţ. Hai să-i montez senzorii pe braţ şi să reinstalez programul. Îl întreb doar atât: ”cine a urcat în pat lângă tine în noaptea de după transfuzie?” Va ezita. Îţi garantez că va ezita! Era trecut de miezul nopţii; dormea dus; eu intrasem să-i mai ascult inima, că *cineva*, care îl iubea, cică!, în inconştienţa ei, îl dusese în pragul colapsului. Pot jura că-ţi va confirma că a fost sigur că eşti tu. A avut doar două momente de ezitare: masându-mi gemenii, cum făcea cu tine când te apropiai de patul lui, cred că i s-au părut mai dezvoltaţi. Apoi, când, îmbrăţişându-i capul, şi-a îngropat obrazul la pieptul meu, care era mai opulent decât al tău, l-am simţit cum...

– Isprăveşte! Deja nu te mai pot suporta.

– Bine că l-ai suportat pe el, care te-a înşelat de zeci de ori. L-ai căutat disperată două zile; noroc de mine că aflasem de garsoniera lui

secretă, în care l-ai găsit mort de beat. În loc să-l internezi, l-ai lăsat să plece trei ani în Mexic...

– Ba în iad! – ripostează Diana cu o durere profundă, ce-i mijeşte privirea şi-i schimonoseşte obrazul. Când ţii la cineva, – spune ea încet, cu glasul sugrumat şi cu privirea în jos – trebuie să-ţi aminteşti la greu că, deşi, când ţi-a fost bine, n-ai rostit în faţa lui vorbele *Demonului*, i-ai jurat totuşi în suflet „voi fi şi-n iad cu tine...” Iar eu, pe Mituş, l-am urmat; trei ani în iad!... Da, am fost cu Mituş al meu trei ani în iad. Şi cu asta – devine Diana stăpână pe sine, ca atunci când pune o concluzie fermă –, cred că ne-am spus totul.

Porneşte în sus, pe treptele intrării în clinică, cu pasul ei hotărât, de profesoară care a făcut întotdeauna culoar pe unde a trecut şi a impus respect până şi organelor de anchetă venite să analizeze vreun deces ori sinuciderea vreunui demnitar care n-a mai ratat ţinta, un pas cu care ţine la respect întreaga clinică – „doamna profesor!...”, părea că-şi şoptesc speriate până şi scaunele de pe holuri când trecea –, dar, de data aceasta, ezită înainte de prima treaptă a scării centrale; o aşteaptă pe Magda până o simte alături, ca să-i poată spune fără nici o inflexiune în glas, ca o informare:

– Mâine la prima oră îţi voi semna actul de denunţare a contractului; îl găseşti la secretară. Poţi pleca oricând.

– A doua zi după ce va pleca şi el acasă, pe picioarele lui, refăcut atât cât vom fi în stare să-l ajutăm să se refacă. Mai puţin ieşirea din autism, că pentru el nu va fi nici o *dimineaţă* care să-i însorească viaţa într-atât... – răspunde Magda, impunându-şi un ton calm, fără să clipească măcar cât îşi priveşte şefa în ochi, apoi, la fel de calmă, îi întoarce spatele şi intră în liftul destinat personalului medical, lăsând-o pe Diana să urce pe jos.

*

* *

– Trezeşte-te, te rog, trezeşte-te!

Dar Magda continuă să doarmă profund. Ochii Dianei caută speriaţi în jur; în coşul de gunoi, observă o seringă. Se apleacă şi o cercetează: diazepam injectabil: „şi-a administrat cam o jumătate de doză...” Îşi priveşte sora – parcă nici n-au trecut peste 40 de ani; aşa dormea şi-n dimineţile în care o obliga să se trezească la 5, să repete la *Anatomie*, „că de la anul, când eu o să fiu la facultate, dacă n-ai apucat acum să-ţi intri în ritm...” I se face milă. Toată noaptea şi-a închipuit-o

pe sora sa în braţele lui Daniel; tranchilizantul ce şi l-a făcut şi ea, s-o adoarmă, mai rău a întărâtat-o – i-a limpezit gândurile şi nu vedea în amintire decât palma dreaptă a tânărului urcând încet dinspre tendonul lui Ahile... în sus... tot mai sus...

– Te rog, trezeşte-te... – îi şopteşte din nou.

Atinge cu cotul măsuţa calculatorului trasă lângă canapea şi imediat se aprinde monitorul, afişând pagina intrată în aşteptare când Magda a adormit. Imaginea de pe ecran îi este cunoscută Dianei; vederea ei o indispune – este pagina de final a bilanţului contabil, care i se prezintă spre semnare la fiecare început de an; bilanţul contabil pe anul precedent. Mişcă puţin cursorul; ajunge la semnătura de jos, din dreapta: *Director Economic, Ec. Rodica Graur.*

– Ce-i? Cine-i?! A, tu...– aude vocea somnoroasă a Magdei. Am adormit citind ceva...

– Ăsta nu-i bilanţul de la Complexul Alpin...? – rămâne Diana cu degetul sprijinit pe ecran.

– A, da... Eram curioasă şi... Ce-i, ce vrei? – se dezmeticeşte Magda şi stinge calculatorul imediat.

– Hai cu mine, te rog!... Toată noaptea s-a stins şi s-a aprins lumina în rezerva lui... Mi-e teamă să nu se fi întâmplat ceva... Nici nu ştiu dacă soneria de avertizare mai merge, că n-am verificat-o... Aseară l-am lăsat dormind...

– Ştiu. Mi-a cerut să-i fac un sfert de somnifer – spune Magda, grăbindu-se să-şi aranjeze ţinuta în timp ce Diana a şi ieşit din cabinet.

În faţa uşii rezervei de lux îşi dau seama amândouă că abia mai suflă de oboseala treptelor urcate în grabă şi se opresc, privindu-se speriate.

– Doamne! – îşi face Magda cruce şi pune mâna pe clanţă, deschizând uşa încet.

– Intraţi, intraţi, vă rog!– se aude vocea lui Daniel, încă distorsionată de buzele umflate mult în partea stângă. Stau la televizor – arată el spre ecranul extraplat agăţat pe peretele din faţă. L-am trecut pe internet şi urmăresc zborul avionului cu care au plecat copiii spre Bangkok. Vedeţi: avionul acela, din capătul unei linii ce porneşte din Londra; acum sunt deasupra Oceanului Indian... Cât timp văd avionul pe ecran – îl vedeţi?, s-a mai mişcat puţin –, înseamnă că totul e-n ordine... e-n grija radarelor...

Aşezate de o parte şi de alta a patului, stând în picioare în dreptul capului lui Daniel, Magda şi Diana îşi caută cu insistenţă privirea, să-şi poată adresa un zâmbet – ochii lor sunt plini de fericire.

– Bine, Daniel, bine! – se bucură Diana, plimbându-şi palma dreaptă pe fruntea lui, ca atunci când cauţi să afli dacă are temperatură. Eram într-un control de rutină prin saloanele cu cei operaţi... Somn uşor!

– Şi vizionare plăcută! – adaugă Magda, preocupată de tableta luată de pe pieptul lui Daniel. Ce citeşti?

– Un roman, doamnă. Când şi când, aprind ecranul televizorului, să văd pe unde au mai ajuns copiii.

– Reţine! – îi face Diana un semn de atenţionare. Dacă apeşi butonul ăsta o dată, vine asistenta; de mai multe ori la rând, primesc şi eu semnal în telefon şi, dacă sunt în clinică, vin imediat sau telefonez medicului de gardă. Înţeles?

– Da, doamnă.

Atentă la grimasa făcută de Diana când a auzit *da, doamnă*, Magda preia discuţia:

– Stai, priveşte, dormi... ce vrei! Vom mai trece, să aflăm pe unde-s copiii. Oricum, când vor ateriza, dă-ne un semn.

Enervată de gestul Dianei de-a ieşi prima şi în grabă din rezervă, Magda se simte obligată s-o urmeze. Ar vrea s-o certe că au părăsit încăperea atât de repede, dar îşi dă seama că nici ea n-ar mai fi avut chef să continue discuţia. Înţelege că şi Diana este la fel de răvăşită ca şi ea – de la emoţia din clipa intrării în rezervă – primul ei gând a fost că Daniel s-ar fi putut accidenta –, a trecut prea repede la bucuria de a-l vedea stând la televizor; ba şi cu tableta lăsată deschisă pe pieptul lui; a sesizat de prima dată că citeşte un roman; îi vine să zboare de fericire.

– Merg la tine să bem o cafea?

– Nu, Magda. Dimineaţă, scurtez cât pot raportul de gardă şi intrăm în sală; domnul cu plămânul stâng...

„Să nu uiţi să-mi semnezi denunţarea contractului”, ar fi vrut Magda să spună, dar îşi vede sora mult prea abătută.

– Să-ţi fac o injecţie?

– Mi-ar prinde bine un somn adânc de trei-patru ore... Oare ce citeşte? – întreabă Diana când Magda i-a terminat de injectat jumătate din seringa luată din dulap şi-i apasă tamponul de vată muiată în alcool pe locul înţepat.

– Cam prea matur ca să-i controlăm noi, *mamele*, lecturile; nu crezi? – se uită lung Magda în ochii surorii sale. Hai, dormi. Promit că

mâine stăm amândouă lângă el şi-l ţinem de vorbă cât îl hrăneşti la prânz. Am aşa un chef să-l aud vorbind!... Ai văzut ce mult şi ce frumos ne-a vorbit cât a prezentat traseul avionului în care sunt copiii?

Se apleacă, îşi sărută apăsat sora pe frunte şi vrea să plece, dar vocea Dianei o mai reţine:

– De ce mă necăjeşti sărutându-mă pe frunte?

– Ai rămas aceeaşi broscuţă cu ochii calzi şi picioarele reci – îi surâde Magda. Ştii că te-am invidiat mereu că ai picioarele aşa frumoase?

– Şi la ce mi-au folosit? – îi răspunde printr-un oftat Diana.

– Oare? – stă Magda câteva secunde locului, privindu-şi sora cu un surâs hâtru, dincolo de care se ghiceşte dorinţa ei arzătoare de-a o răni, măcar atât cât s-o usture. Mâine, de faţă cu tine, îl întreb pe Daniel.

Diana închide ochii strâns şi surâde îndelung unui gând, care îi umple obrazul de tristeţe. Când o simte pe Magda că s-a aşezat lângă ea, pe marginea patului, îi ia între palmele sale mâna care ar fi vrut s-o alinte şi se întreabă:

– Oare de ce n-am putere să mă duc în rezervă, să apropii fotoliul meu de patul lui şi să stau doar să-l privesc în ochi, până l-aş simţi că nu mai poate răbda şi începe să vorbească?!...

– Eu l-aş întreba care-i povestea acestei fete atât de frumoase, care stă acum în avion şi se gândeşte la cei de acasă; poate şi la noi... Aşa frumoasă era şi soţia lui când ai fost în munte?

– Da...

– Cum naiba să nu-i facă atâţia copii?! – pune Magda o concluzie fermă şi-şi loveşte sora de câteva ori peste obraz cu palma şi se ridică să plece. Dormi, că ţi se închid ochii...

– Magda, – o reţine Diana o clipă – şi totuşi, omul ăsta s-a ţinut de cuvânt, m-a aşteptat un an.

– Noi, mult mai deştepte, mai coapte la minte, am aşteptat 17... – ripostează Magda pe un ton încărcat de o ironie născută din durere. Şi pentru că nu mai putem da timpul înapoi, măcar cu câteva luni, să-l fi omorât eu, nu ursoaica... Hai, dormi. Vin eu să te trezesc – spune şi închide uşa.

Dimineaţă, Diana iese din cabinet înainte de a veni Magda; a trezit-o alarma telefonului mobil fixată la 6, numai bine să aibă timp să stea destul în faţa oglinzii; i-au răsunat în cap toată noaptea vorbele Magdei: „am aşteptat 17...” şi a durut-o ca niciodată gândul că nu mai poate da timpul înapoi... Îşi întâlneşte sora pe hol: „Lasă-l, că doarme.

Avionul e încă deasupra oceanului; mai are câteva ore până la destinaţie. Hai să trecem pe la raportul de gardă – nu te întinzi, că nu-i timp – şi să intrăm în sală."

Aproape de finele operaţiei, când Diana şi-a ridicat palmele, semn că lasă pe medicul din faţa sa să facă singur suturile exterioare, se aud două telefoane sunând de câte două ori, semn că au primit mesaje:

– Cui dau eu sancţiuni astăzi? – întreabă Diana, pregătită să facă semnul crucii peste sutura ştearsă îndelung cu dezinfectant: O să-mi supravieţuieşti şi tu – spune celui operat, care mai doarme încă. Cine a îndrăznit să intre cu telefoanele în sală?! – îşi roteşte intrigată brusc privirea, oprindu-şi-o pe palma înmănuşată a Magdei; vede telefonul său şi al Magdei; îi este arătat ecranul unuia dintre cele două telefoane mari, de ultimă generaţie: „Tocmai am aterizat. Vă îmbrăţişăm cu mult drag, Nela şi colegii".

Tot personalul din sala de operaţii aşteaptă; de obicei iese scandal. Acum, profesoara face un semn discret Magdei spre vestiar, îşi schimbă hainele, îşi zâmbesc uşor ironic, privindu-se reciproc în oglinzile în faţa cărora se aranjează, revin amândouă, umăr la umăr, în uşa sălii de operaţii; Diana mai dă ultimele dispoziţii medicilor care vor însoţi operatul în salon, apoi pleacă împreună spre rezervă. Înăuntru e-o aglomerare de halate bleu agăţate pe umerii celor care stau în jurul patului lui Daniel. Ochii Dianei cad pe tânărul căruia i-a intrat boneta pe capul tuns până spre sprâncene; „Doamne, leit Adişor al meu!..." Celălalt băiat stă alături, la fel de tăcut ca fratele său. Rodica spune ceva în şoaptă, ceva interesant, că ochii lui Daniel n-o slăbesc o clipă – încăperea pare dominată de dialogul lor; femeia elegantă – „ca o delegată la o conferinţă de pace", cum spunea doctorul Pruteanu; „mai degrabă ca o subalternă dintr-un film american, care trebuie să dea raportul", gândeşte Diana – vorbeşte încet şi cumpătat despre contracte şi bani, savurând parcă fiecare înclinare a capului făcută de Daniel, care stă întins pe pat, nemişcat, doar mişcând capul, să fie sau nu de acord cu sora lui; „ca pe front; generalul este el", priveşte Diana cu spaimă finalul dialogului dintre ei şi-n gândurile sale revine imaginea tânărului plecat cu pasul ferm, de ofiţer superior, să i-o aducă pe Irina fugită să se ascundă; „iar între noi, înfiptă în pământ, stătea coasa aceea bizară, cu tăişul sclipind ameninţător în soare". Alături de Rodica, la picioarele patului stă „sperietoarea"– „oare ce-ar fi vrut să spună despre ea doctorul Pruteanu?!" –, care plimbă nervoasă între degete un fel de mătănii; „oricum, gesturile ei o trădează că păşeşte sigur spre o formă de

nevroză", oftează Diana, mutându-şi privirea pe femeia de alături: o bătrână – „sau îmbătrânită prematur..." – lăcrimând mereu; „nu cred că-i mama; ce uitucă!... fac oare Alzehimer?!... Rodica mi-a spus că mama a murit... *se zice că de inimă rea*...Cred că bătrâna asta-i Ileana, cea cu vinul ca un sirop", simte Diana cum îi scapără un surâs în colţul gurii.

– Săru' mâna, doamna doctor! – înclină uşor capul Ileana în direcţia Dianei.

Se face un schimb rece de amabilităţi, într-o atmosferă mai degrabă de jenă decât de respect, instaurată de acel *săru' mâna* exprimat umil de femeia îmbătrânită la obraz şi cu spatele încovoiat, dar îmbrăcată elegant, cu haine scumpe, de sărbătoare. Doar când mâna Dianei ridică boneta şi-şi trece palma peste părul lui Octavian, crescut puţin, ca o perie – „măcar a fost un şut precis, ori o greşeală de apreciere a direcţiei?", îl întreabă –, cei prezenţi izbucnesc în râs iar tânărul se scuză:

– Am rupt plasa iar mingea a ajuns în geamul centralei termice.

– Pentru aşa şut, eu te recomandam echipei de juniori – aruncă Daniel o privire plină de dragoste fiului.

Abia acum, Diana şi Magda văd pe cele două fetiţe adormite de o parte şi de alta a lui Daniel, cu năsucul îndesat în coastele tatălui.

– Sunt somnoroase; le-am sculat devreme, să nu ajungem târziu – se explică Rodica Magdei, după ce o ia cu prietenie de braţ. Am vorbit mai înainte cu Ionela; tocmai trecuse de controlul vamal. N-am vrut să vă deranjăm; eraţi în sală... Doamna Diana, – pare că se bucură la vederea doctoriţei – chiar mă bucur că sunteţi astăzi în clinică; doresc să discutăm probleme financiare; am discutat, e drept, şi cu doamna directoare economică... Ne-a luat prin surprindere oferta patroanei clinicii. Eu am acceptat-o, dar...

– Rodica! – şopteşte apăsat Daniel, aruncându-i o privire de gheaţă din ochiul sănătos, că celălalt stă acoperit cu un prosop. Rămâne cum am stabilit eu; nu te amesteca. Am vorbit la telefon cu Brânduşa; măcar a avut bun simţ să mă caute la telefon; mi-e de ajuns că mă lasă să stau în rezerva asta cât este nevoie.

Diana şi Magda îşi aruncă o privire scurtă; n-au aflat de nici o discuţie între Daniel şi patroană, cu atât mai mult de vreun nou fax de la Fatma; ştiu doar de la directoarea economică a clinicii că „plata este la zi".

– Doamna Diana, – reia Rodica subiectul – putem merge un pic pe hol?

Diana insistă să stea de vorbă în cabinetul ei, dar înainte de-a intra, face un semn Rodicăi să aştepte; „lăsasem o doamnă culcată dezbrăcată pe canapeaua mea...” şi intră în grabă, smulge din perete tabloul copiilor săi, îl ascunde în sertarul de jos al biroului, apoi o invită pe Rodica.

– O cafea?

– Nu, Diana – se uită Rodica în ochii ei cu sinceritatea unei vechi prietene. Întâi, vreau să-ţi cer scuze pentru... de fapt... supărarea... nici acum nu mi-a tre...cut, dar vreau să fiu cu sufletul împăcat... De fapt, atunci, profesorul Cojocaru îmi spusese...

– Ştiu, Rodica – o ia Diana de braţ s-o aşeze în unul din cele două fotolii. Mi-a spus profesorul Cojocaru, că l-am rugat să se uite în arhivă. Mi-am amintit că şi tu, la un moment dat, ai fi vrut să vii cu mine la Bucureşti. Sunt vinovată! Trebuia să fi înţeles că ceva-i în neordine. Dar vina este a ta: te-ai încăpăţânat să-l păstrezi, deşi profesorul Cojocaru ţi-a scris clar în foaia de observaţii... Cu aşa ceva nu se glumeşte! – devine tonul Dianei ferm. Să ştii că şi Mioara m-a supărat, când a venit prima dată să-l vadă pe Daniel: „cum o vrea Dumnezeu...” Şi-atunci, Dumnezeu de ce ne mai ajută pe noi, medicii, să ne specializăm... să... să putem face investigaţii?! Scuză-mi tonul! – îşi duce Diana palma la frunte. Sunt obosită şi... Sora mea, Magda, este specializată în ecografie; are cabinetul ei la parter; hai s-o amăgim pe Mioara...

– S-a rezolvat! – o asigură printr-un gest scurt Rodica. Zilele trecute am dus-o la Iaşi. De când nu-i Daniel lângă ea s-o apere – de fapt, ordinul lui, că ordine dă fratele meu, a sunat clar: „Lăsaţi-mi soţia în pace; vreau linişte în familie; datoria ei este să se îngrijească de copii”. Tot Mioara se ocupă şi de programul distractiv din taberele de copii ale complexului. „Dar numai distractiv, nu şi educativ!”, a hotărât Daniel. Acum, cât Daniel n-a putut vorbi... Ascultă, Diana!– devine Rodica dintr-o dată sigură pe sine, luând un aer atât de familiar că Diana întinde braţele şi o cuprinde, sărutând-o pe ambii obraji:

– Spune, Rodica... Doamne, ce mă bucur că nu mai eşti aşa rece faţă de mine!... Aş vrea să stăm odată o seară întreagă, ca pe vremuri şi, cum spuneţi voi economiştii: să tragem linie socotelilor...

– Diana, – întrerupe Rodica efuziunea femeii din faţa sa – răspunde-mi sincer la o întrebare: Viorel, pilotul unuia dintre elicopterele noastre, mi-a zis că ţi-a aruncat în sertar un plic cu bani.

– Da... – confirmă Diana cu jumătate de gură, simţind cum i se aprind obrajii. I-am returnat... i-am pus lui Daniel în sertarul noptierei; întreabă-l.

– Tu nici măcar să minţi nu ştii. Frate-miu e expert. Cică i-a dat unui... N-a vrut să-mi spună cui. Şi nici n-are rost să mă cert cu el. Ştii cumva cui i-a dat? Diana, dacă pretinzi că-mi mai porţi un pic de prietenie, ajută-mă; nu-l vreau pe Daniel ieşit în cătuşe de aici; suntem vânaţi. Fără poziţia lui fermă: „Dacă trece Codul Silvic în favoarea străinilor, care ne bărbieresc munţii, plec de pe valea mea cu cinci mii de feciori ca ai Vrâncioaiei; până la Bacău se adună o sută de mii, iar în Bucureşti ajungem un milion!...” Aşa a spus când a fost la Palatul Parlamentului... Înainte, când nu aveam hotărârea Curţii Internaţionale de Justiţie că suntem proprietari de drept ai locurilor acelea, eram doar hăituiţi. Acum suntem vânaţi. Toţi de pe la judeţ şi de pe la Mediu îl vor arestat pe Daniel pentru uciderea „celui mai mare urs carpatin” – mare scofală! Îl voiau ei, trofeu pentru vreunul de-al lor. Jur că rămâne între noi! Cui i-ai dat plicul cu cele zece mii de euro?, atât era în el... Lui Daniel sau l-ai înapoiat Mioarei, când a venit pe aici?

– Rodica, nu mă pune să regret întâlnirea cu tine. De ce vrei să-l mai trădez o dată pe Daniel?

– Aaa... te-a luat complice s-o apere pe... pocăita asta; măcar de-ar fi pocăită! – surâde cu amărăciune Rodica şi se repede s-o sărute pe obraz. Deci fratele meu n-a dat nici un ban vreunui... M-am liniştit... Ni se întind mereu capcane, că Daniel n-a vrut niciodată să cotizeze la vreun partid. Dă-i dracului de bani! Facă-şi biserică scrântitele astea... Nici măcar nu se cheamă biserică, ci cupolă... Hai în rezervă, că-i târziu deja şi avem multe drumuri de făcut.

În rezerva de lux, e-o ceartă continuă între cele două fetiţe ridicate deja în capul oaselor de o parte şi de alta a lui Daniel, care mai ţine acoperită cu prosopul jumătatea stângă a obrazului; cu ochiul drept, însă, pare că-şi soarbe fetiţele; „Doamne, aşa era şi atunci când o privea pe Licurici a noastră!...”, se bucură Diana, abţinându-se cu greu să nu izbucnească în plâns; „în sfârşit, l-am regăsit pe tânărul fericit de odinioară; ce dor mi-era de privirea asta!... şi colţul drept al gurii i s-a încreţit puţin, ca pe vremuri; îmi plăcea să-i sărut mai mult colţul stâng...”

– Ba eşti o mincinoasă! Eu am luat pisoiul cel mai frumos, şi mie Aurel mi-a făcut o cuşcă mai frumoasă – strigă Elena, reţinută cu greu de braţul drept al tatălui.

– Şi ce?! Eu sunt licuriciul lui tăticu'...

– Şi eu am fost. Şi nici tu n-ai să mai fii când mămica va face un licurici mai mic.

Ochii Dianei fug între Daniel şi Mioara: el, calm, îşi priveşte soţia; ea pare strâmtorată; mai degrabă furioasă – dovadă privirea plină de ciudă – „amestecată, totuşi, cu speranţă" –, aruncată o clipă soţului. „Ce naiba-i între ăştia doi?!", se mai miră o dată – în plus – Diana, prefăcându-se că admiră cearta celor două copile.

– Ba am să fiu mereu! – strigă micuţa Maria, că toţi suntem licuricii lui tăticu'. Primul licurici a fost mămica. Şi să ştii că şi Lăbuş cel Mic al meu are cuşcă dată cu lac; miroase frumos – ripostează micuţa Maria, ţinută strâns în braţe de Magda, să nu se repeadă la sora ei peste pieptul tatălui.

– Gaaaa-ta! – se aude vocea severă a Mioarei, iar fetiţele înţepenesc. Tăticul e bolnav; aveţi grijă să nu-l loviţi. Jos din pat; gata, v-aţi făcut moftul.

– De-o săptămână aşteaptă să vină, să doarmă puţin sub braţele tatălui – şopteşte Rodica Dianei. Copii, plecăm – hotărăşte ea pe un ton ferm. Doamnă doctor Axinte, cum facem cu pisoiul şi căţelul? – o întreabă pe Magda, făcându-i totodată cu ochiul. Mergem la microbuz, îi vedeţi, ca să fiţi sigură că fetiţele şi-au ţinut cuvântul şi ducem cuştile înapoi la fermă, să aibă grijă fetiţele de pisoi şi de căţel, bine?

– Am si pentru tine un pisoi – se apropie Elena de Diana, s-o poată prinde de mână.

– Şi eu îţi dau un căţel! – sare fetiţa cea mică din braţele Magdei, să prindă cealaltă mână a Dianei. Că şi tu eşti tanti doctora şi ai grijă de tăticul nostru. Ţi-am adus şi peşte; eu l-am prins.

– Mincinoaso! – o ceartă Elena. L-au prins băieţii cu năvodul.

– Eu i-am luat pe cei mai mari din năvod! – se fudulește Maria.

Toţi cei prezenţi sunt fascinaţi de cearta celor două fetiţe. Băieţii stau liniştiţi şi tăcuţi, în poziţie de drepţi, de o parte şi de alta a patului, întâlnindu-şi când şi când privirea cu a tatălui, într-un gest de confirmare a bucuriei că sunt împreună. Magda are mereu ochii umezi.

– Cum facem cu peştele şi cu ce-am mai adus? – întreabă Rodica. Vi le ducem noi acasă dacă ne daţi adresele.

– Cel mai bine ar fi acasă la tine, Diana – spune Magda. Lăsăm şi cuştile...

Când simte toate privirile aţintite asupra sa, mai puţin a lui Daniel, care pare s-o ignore, Diana, rămasă cu privirea în gol, tresare:

– Poftim?! Cum adică la mine?! Eu nu pot pleca; acasă nu-i nimeni că... menajera... Irina-i la... Nu, nu! Cel mai bine... Ei, nici să nu părem absurde – devine ea brusc jovială şi încearcă un surâs împăciuitor, aruncând o privire scurtă lui Daniel care îşi cercetează pe rând cu privirea copiii; „Doamne, cât de calm poate fi!...” Evident că vă mulţumim pentru tot. Punem în portbagajele maşinilor noastre. Cât despre căţel şi pisoi... – se lasă ea pe călcâie în faţa fetiţelor – mătuşa voastră Dicuţa are dreptate... –, dar când vede cum în ochişorii fetiţelor apar primele lacrimi, hotărăşte: Magda, pisoiul şi căţelul rămân în Bucureşti, să avem noi două grijă. Am eu o casă undeva... – le spune fetiţelor – cu camere multe şi cu curte frumoasă, unde să se plimbe pisoiul şi cu o grădină mare, s-o păzească Lăbuş cel Mic, iar eu şi doamna Magda vom avea grijă în fiecare zi...

Fetiţele s-au şi aruncat de gâtul Dianei, începând s-o sărute la întâmplare, până o lasă fără bonetă pe cap.

– Şi aşa n-am pisică în casă şi nici câine în curte – şopteşte Diana la urechea Magdei când băieţii duc cele două cuşti într-o magazie din spatele spitalului, descuiată de administrator.

– N-ai nici umor – o ceartă Magda în timp ce aşteaptă liftul, că-s prea obosite să mai urce pe trepte. Închipuie-ţi c-am fi mers cu toţii să descărcăm la tine cele aduse...

O tăcere suspectă se instalează între ele până ajung în cabinetul Dianei.

– La mine?!

– Da. Mergeam cu toţii la tine. Ştiu că Adrian şi Irina sunt acasă. Îţi poţi închipui ce-ar fi fost când băieţii s-ar fi întâlnit sub privirile noastre, ale tuturor?...

– Poate... – se uită Diana spre sora sa cu o privire calmă, de femeie mult prea încercată de viaţă. Apoi am fi mers cu toţii acasă la tine, să descărcăm vasul tău cu păstrăvi vii şi lădiţele cu produse, iar fetiţele le-ar fi oferit puştoaicelor tale, ori domnului general, pisoiul şi căţelul. Elena, aşa cum era gătită astăzi, pare coborâtă direct din fotografiile Odilei când era de vârsta ei. Plus că puştoaicele tale, în primele clipe, ar fi glumit pe seama tunsorii lui Adrian, până s-ar fi dumirit că nu-i Adrian... ci Octavian... Ăsta da simţ al umorului. Mă întreb cine şi cum l-ar fi gustat. Vrei – îşi arată Diana telefonul mobil – s-o chem pe Rodica înapoi? Uite-i numărul; l-am accesat. Dau drumul apelului?

Magda se uită fix într-un colţ al camerei şi dă mereu din cap. Obosind, îşi opreşte capul, rămâne în nemişcare un timp, după care îşi înalţă privirea, înfruntând ochii Dianei, în care nu citeşte nimic.

– Ce fac, dau sau nu drumul apelului? – se aude întrebarea Dianei.

Magda continuă s-o privească lung; îi spune cu glasul încărcat de amărăciune:

– Închide-l! – arată ea spre telefon. Omul ăsta a fost adus aici să-l facem sănătos, nu să ne exhibăm noi secretele vieţii intime. De doi ani, Odette şi Philip mă roagă să fiu de acord să-i spunem adevărul fiicei noastre; legea e de partea copilului; are voie să-şi cunoască originea genetică. Ai avut dreptate când ai spus: îl facem bine, îl lăsăm să plece acasă şi ne sfătuim; poate mergem amândouă la Paris; mi-ai fi de mare folos dacă te-aş şti lângă mine când vom vorbi cu Danielle...

– Cred că eu, cu ai mei, n-am să pot vorbi niciodată – oftează Diana. Adişor al meu spune mereu că datorează talentul la fotbal tatălui său; doi ani, zi de zi, până a cădea definitiv la pat, Mituş a stat în poartă – pe soare, pe frig, ploaie ori viscol... Altfel, nu l-am fi putut stăpâni... Ar fi fost inuman să-l ţin închis mereu la mansardă... Cât despre Irina... deşi au trecut 15 ani, cred că încă mai are şi acum pe fese urma degetelor mele, când i-am interzis să mai îndrăznească vreodată să mai amintească de el... Vezi ce de-a simţul umorului am?... Când am dormit cu el pe deal, sub poala pădurii, i-am cerut primei stele căzătoare să rămân gravidă şi să fie băiat. Îţi jur că am uitat ce şi-a dorit el! Şi doar mi-a spus... Plec! – spune ca o hotărâre luată în urma unui moment îndelungat de gândire şi se îndreaptă spre uşă. Nu mai am ce-i face; de-acum, timpul şi străduinţa lui în sala de sport.

– Diana, te rog, ia-ţi măcar telefonul; unde pleci aşa?!... – se sperie Magda.

– Plec să mă odihnesc, Lena. Ştiu undeva un pat înclinat. Sper să-mi mai aduc aminte cum ajung la el.

– Diana, – mai face Magda o ultimă încercare – şi cu autismul lui ce facem?

– Eu în nici un caz, nu-l pot ajuta; are nevoie de-o dimineaţă... – spune Diana, deschizând uşa încet, parcă ar fi vrut ca sora sa s-o oprească, iar când păşeşte peste prag, sfârşeşte ceea ce avea de spus – ... eu nu-s decât înserarea lui...

*

* *

– Nana, nu pot vorbi mai tare, că doarme Adi-Murdărici; aseară a venit târziu de la antrenament; oricum, înaintea mamei. Mămica a ajuns pe la miezul nopţii; doar când am ieşit pe balcon, înainte să mă culc, am zărit maşina băgată cu botul până în poartă... Te-am sunat acum, să te rog să vii la noi; mămica doarme îmbrăcată pe canapeaua din salonul mare; nici pantofii nu şi i-a dat jos; pantofi albi, de spital; e plină de noroi până spre genunchi...

– A fost la o intervenţie, Licurici; la un accident, undeva, pe-o şosea... – minte Magda speriată de cele ce aude.

– N-a mai băut niciodată *Napoleon*; acum doarme pe canapea, cu sofaua trasă alături, iar pe sofa stă sticla de *Napoleon*... Ast' noapte, când am auzit-o vorbind, credeam că-i cu cineva... ştii tu... adică, înţelegi... că prea se îngrijeşte în ultima vreme.... Vorbea aşa frumos!... O auzeam cum povestea ceva unui bărbat, că a repetat de două-trei ori *dragul meu*. Fericită că mămica mea-i fericită, am fugit să mă culc. Acum, când am intrat în salonul mic şi-am văzut-o prin uşa dintre saloane... m-am speriat...

– Stai cuminte, Licurici iubito! – o linişteşte Magda în timp ce se agită să-şi pregătească trusa de prim ajutor. Ast' noapte a vorbit la telefon cu Philip; mi-a spus Philip; i-a cerut părerea despre accident şi, pe măsură ce-a băut coniac de foame... O ştii doar că se tachinează mereu cu fostul meu soţ... Vin imediat la voi. Pune de-o cafea mare şi tare.

– Şi-un pupic dulce, nana, că nu mi-ai mai spus de mult Licurici; parcă aţi înviat amândouă; v-aţi făcut aşa frumoase!... Vreau să rămâneţi aşa până la toamnă, în octombrie, să nu cumva să vă îngrăşaţi din nou, că vreau să mă mândresc cu voi la premiera mea – se alintă Irina, fugind desculţă să descuie intrarea în vilă, să nu mai fie trezit Adrian de soneria de la poartă.

Magda aduce în portbagaj şi cele două cuşti; îi dau lacrimile când le transportă pe terasa de la intrarea în Vila Verde – şi pisica şi căţeluşul se uită cu o aşa durere în ochii ei, că abia poate să-i şoptească Irinei:

– Cel mai frumos cadou primit vreodată de mine; dar cum în apartamentul în care stau... Din când în când vor veni şi puştoaicele mele să se joace... Pe el îl cheamă Lăbuş cel Mic; ei îi spui cum vrei. Pe mămica ei o cheamă Lenuş.

– Te superi dacă-i spun şi eu aşa? O şi duc în camera mea, la mansardă. Am s-o învăţ să doarmă pe pian – se bucură Irina. Pe Lăbuş îl duc lui Adi; las cuşca lângă uşa lui...

Magda a ascultat din mers bucuria Irinei. Face semn că vrea să rămână singură cu Diana, care doarme profund, cu pantofii – pantofi albi, cu talpa joasă; comandă specială pentru costumaţia personalului din clinică – murdari de noroi, mişcaţi prin somn pe pielea scumpă a canapelei – „tocmai ea, care-i obsedată de igienă!" –, iar ciorapii pătaţi şi ei de noroi până aproape de genunchi. Fusta albă, de la costumul de medic stă ridicată aiurea, dezgolindu-i coapsele pe jumătate. Peste bluza de la costumaţie a îmbrăcat o jachetă de fâş, pe care o poartă în portbagaj pentru vreme rea. „Cred c-a venit istovită şi s-a aruncat pe canapea", gândeşte Magda, neîndrăznind s-o atingă – prea doarme profund –, „totuşi, putere să caute sticla şi să tragă sofaua alături a mai avut", îşi zice şi ascunde în bibliotecă *Napoleon*-ul – „oare era plin?!, imposibil!, ar fi intrat în comă" –, apoi îi descalţă pantofii şi-i duce la uşă, rugând-o pe Irina, care a venit cu cafeaua, să-i cureţe.

– Nana –, face semn tânăra să se reîntoarcă pe hol, cu tava în braţe – oare fac bine dacă-i ofer ceşcuţa asta? – arată degetul graţios, de pianistă, spre ceşcuţa înflorată aşezată pe o farfurioară la fel. Zilele trecute am găsit-o în lada mea cu păpuşi. Nu ştiu ce-i cu ea, de ce-am pus-o acolo împreună cu lucrurile copilăriei mele, pe care mămica mă punea mereu sa le arunc la tomberonul de gunoi din curte. Când am văzut-o, m-am gândit la broşa aceea frumoasă, scarabeul negru, cu ochi de chihlimbar, pe care îl porţi tu la ocazii.

Magda priveşte îndelung ceşcuţa şi farfurioara – „astea au zburat prin geamul camerei lui Daniel" – şi surâde trist; „au mai fost două broşe, pe care tu le-ai călcat în picioare şi o călimară din sticlă, de pe vremuri...", ar vrea să-i spună Irinei, dar converteşte totul într-un surâs larg, plănuind în gând o glumă pentru Daniel: „primul ceai i-l voi servi în ceşcuţa asta..."

– Irinel scumpo, spunem mamei aceeaşi minciună, te rog: în loc s-o fi aruncat la tomberon, ai ascuns-o şi mi-ai dat-o cu prima ocazie.

Intră în salon, pune tava pe birou şi se întinde pe sofaua alăturată canapelei, să-i poată mângâia Dianei picioarele cu toată palma dreaptă, încet, de la tendonul lui Achile până sub genunchi. După numai câteva clipe, Diana simte atingerea şi, cu ochii închişi încă, mişcându-se încet, ca o pisică alintată, scoate un sunet de o reală plăcere.

– Nu pot să... să... cred!... – şopteşte, făcând ochii mari după ultimul cuvânt. Ce cauţi aici?! – se ridică într-un cot, privindu-şi încruntată sora. O, Doamne, capul meu! – se vaită, căzând la loc, întinsă pe canapea.

– Cu cine ai vorbit ast' noapte?

– Cu sticla de coniac. Mi-am închipuit c-am avut curaj să-l aduc să stea la mine. Dar nu-i vorba numai de curaj... – surâde amar Diana, privind fix tavanul. Cinci ai lui, unul al lui bădia Ion şi-ncă doi cu două doamne... – socoteşte ea pe degete. Ast' noapte i-am povestit c-am găsit drumul spre Cernica. N-am avut curaj să intru în biserică; am rostit cândva un *da* mult prea apăsat, ca să-l fi putut şi respecta. Am cumpărat de la chioşcul din curte lumânări şi le-am aprins în cimitir, la mormântul unui ofiţer decorat de Mareşal cu *Ordinul Mihai Viteazul cu spade*, iubitul doamnei Anastasia Petropulos-Vlada, pe vremea când ea nu împlinise 19 ani. În simfonia *Steaua Polară*, Irina, care a fost s-o asculte de câte ori s-a cântat în Bucureşti, spune că cel mai frumos fragment pentru pian şi orchestră este dedicat lui. Şi mai spune că fragmentul pentru oboi şi pian – celălalt fragment de rezistenţă al simfoniei – este compus în amintirea unui tânăr cu care muziciana... Ast' noapte, i-am cerut scuze că eu, deşi pretind că şi el a fost iubitul meu, nici măcar un exemplar din cele trei ediţii ale Tratatului de Chirurgie n-am fost în stare să-i ofer... nicidecum să-i dedic măcar un capitol! Cred c-am adormit răpusă de *Napoleon* – ce femeie poate rezista lui Napoleon?! –, am adormit înainte de a-i spune că am găsit paltinul nostru, dar era prăbuşit la pământ; putrezise. Miroase cumva a cafea?

În timp ce Magda se preocupă să umple ceştile cu cafea – „are rost să mai trezesc strigoii tinereţii, oferindu-i ceşcuţa recuperată de portar din zăpadă?" –, încă întinsă pe canapea, dar străduindu-se să-şi ridice capul greu de băutură, Diana întreabă:

– Ai fost pe la clinică? Ce face?

– Ca şi tine: doarme. Ast' noapte a stat de vorbă pe *Skype* cu Ionela şi cu ceilalţi copii. Am ascultat o jumătate de oră la uşă. Păcat că n-am înregistrat măcar câteva minute cu telefonul, să-i râd în nas doamnei Aurelia, cu diagnosticul ei... – gesticulează Magda plină de voie bună; „îi ofer totuşi ceşcuţa!", îşi hotărăşte şi trage un scaun lângă Diana, punându-i în faţă, cu un anume ceremonial, farfurioara, un şerveţel de hârtie îndoit pe diagonală, apoi ceşcuţa: Surioara mea de pe vremuri este servită...

Diana bea cu reală plăcere cafeaua, ducând cu eleganţă ceşcuţa la gură. Nici măcar când şterge îndelung cu şerveţelul de hârtie un strop de cafea de pe exteriorul ceşcuţei, să poată admira floarea în relief, nu are vreo reacţie de surprindere.

– Îţi plac farfurioara şi ceşcuţa? – întreabă Magda.

– Frumoase. De pe vremuri. Pariez că le-ai găsit în vreun târg de vechituri. Le-ai adus să le dai Irinei? I-ar plăcea, cred, să aibă din ce-şi bea cafeaua seara, când compune.

– Da. Adică nu... Le aveam în poşetă, să le las la birou... Mă mai gândesc... Ce faci? – schimbă Magda tonul, vădit iritată. Eu zic să stai şi să dormi. Eventual, şi o aspirină. Eu plec la clinică; peste jumătate de oră este programat la kinetoterapeut. Dă-mi şi... – zice şi ia din faţa Dianei ceşcuţa şi farfurioara, le spală la chiuveta din baia de serviciu de pe holul de intrare şi le pune în poşetă.

Înainte de a-şi lua rămas bun de la Diana, Magda este cuprinsă cu braţele pe la spate şi ridicată puţin, apoi, întoarsă cu faţa spre tânărul îmbrăcat cu un halat scump peste pijamaua de mătase.

– Pot să te sărut pentru cadou? – este întrebată de Adrian înainte de a fi lăsată din braţe. De unde-l ai?

– De la surioara ta – răspunde Magda cu simplitate în glas, după ce a aruncat o privire Dianei, parcă s-o întărâte; „las' că-i spun eu adevărul..."

– Surioara mea a primit şi ea ceea ce cred că i se potriveşte: o pisică. Îmi spui? – o strânge Adrian mai tare în braţe pe Magda.

– Ţi-am spus adevărul; nu-i aşa, Diana?

– O-la-la! – se miră tânărul, lăsând-o pe Magda din braţe, să se poată apropia de canapeaua pe care stă întinsă mama sa. Gata, s-a terminat! Să nu mai aud că eu sunt Murdărici în casa asta – arată el râzând petele de noroi de pe canapea.

În veselia generală, întregită de prezenţa Irinei ţinând la piept pisoiul blând, aproape adormit, Magda îşi ia rămas bun şi pleacă în grabă. La clinică, merge direct în sala de kinetoterapie, să privească din fotoliul de la biroul medicului specialist exerciţiile la care este supus Daniel – stă doar şi priveşte; o singură dată ochii lui Daniel s-au întâlnit cu ai ei „şi nu ne-am spus nimic", gândeşte acum cu tristeţe Magda, continuând să urmărească precizia cu care braţele bărbatului tânăr, stând drept în treningul scump, de firmă, abia scos din ţiplă, urmează cu precizie fiecare indicaţie a kinetoterapeutului, medic specialist angajat prin contract anume pentru „cazul Adomniţei". La început, Magda ar fi

vrut să-l pună pe Daniel la testul de efort, „să-mi dau şi eu importanţă”, s-a certat în sinea sa, dar, văzându-l atât de atent la orice indicaţie a medicului, s-a mulţumit doar să-l privească, visând la clipa când va intra în rezerva de lux purtând tava cu farfurioara şi ceşcuţa plină cu ceai; „ba nu; am dezlegare de la Diana să-i ofer o cafeluţă”. De când tranzitul intestinal i-a intrat în parametri normali, Magda a fost aceea care a trebuit să-şi dea acordul; „da, Diana; cardiologic vorbind, îi putem oferi o cafea-două pe zi” – şi se visează stând în picioare în faţa lui când va pune mâna pe ceşcuţă. „Şi dacă n-o va recunoaşte?!” „Spune-mi, Daniel: dacă dau un dos de palmă acestei ceşcuţe şi-o arunc pe fereastră, crezi că va mai supravieţui şi de data aceasta, sau te ţin aici, în spital, până va fi omătul mare, să sper că va cădea în vreun troian din curtea spitalului?...” Îşi surâde – simte că surâsul său e trist, „cum tristă a fost şi plimbarea Dianei de ast’ noapte; ea, măcar, are *morminte ale iubirii*, la care s-a dus în pelerinaj...”

– Doctore Mitrofan, – îi aude vocea severă venind dinspre uşa de intrare în sala de sport – ce-s mişcările astea lente?! Îl înveţi bunele maniere? Le ştie, fii sigur! Obligă-i tendoanele să se întindă! Te doare tare braţul stâng când îl îndoi? – o vede pe Diana cum face un pas către Daniel, întrebându-l.

– Nu, doamnă.

– Şi ai stabilitate în picioare când stai aşa drept? Ştiu: „da, doamnă” – i-o ia Diana înainte, apoi întinde braţul spre medic: E-al tău, doctore Mitrofan. Vezi că de-acum încolo, spitalizarea este suportată de doamna Fatma; pune-l pe picioare mai repede.

– Am înţeles, doamnă profesor; îmi voi da toată silinţa, vă promit! Să ştiţi că mă înţeleg foarte bine cu domnul Adomniţei; a renunţat la cadrul de mers deja...

– Bine! – încuviinţează Diana şi se întoarce către ieşire, bombănind când trece pe lângă biroul la care stă Magda: Fii şi tu sec la vorbă; un *da, doamnă* mi-i de ajuns... Hai! – face un semn categoric Magdei s-o urmeze.

– Avem sală astăzi? – întreabă Magda abia când ajung în cabinetul Dianei; o vede mult prea concentrată, ca la începutul unei operaţii dificile şi-i respectă tăcerea.

– ...Şi-ncă una foarte grea... – vine răspunsul odată cu zgomotul poşetei ajunse din uşă direct pe scaunul de la calculator. Dă-mi! – stă palma Dianei întinsă. Văd c-ai plecat spre casa mea cu trusa după tine; ce credeai, c-am băut ca proasta? Atât cât a fost nevoie să-i spun totul.

– Şi el unde era? – se hotărăşte Magda s-o înfrunte.

– Acolo unde am fost şi eu – ba chiar şi tu! – pentru el în toţi aceşti ani. Dă-mi! – stă palma Dianei întinsă.

Ascultătoare, ca un copil cu frica de părinţi prins asupra faptei, Magda scoate din poşetă farfurioara şi ceşcuţa, pe care Diana i le ia din mână, le admiră o clipă – „Doamne, ce privire rece!, parcă-i în sala de operaţii", se înspăimântă Magda – şi le aruncă pe amândouă odată de pardoseala din romburi de marmură, „să fie cel mai somptuos cabinet de şefă de clinică", i-a spus Mituş în vremea finisării construcţiei spitalului.

– Şi-acum, ia loc – aude Magda vocea calmă a Dianei, în timp ce o vede păşind printre zecile de cioburi de pe jos. Normal, ar fi trebuit să te ţin în picioare, cum făceam cu voi, toţi, cărora vă asigur pâinea, dar şi spatele în clinica asta. Gaaa-ta! Ai văzut cum s-au cuminţit fetiţele acelea alintate când a strigat aşa măturoiul acela de femeie? Şi el n-a zis nimic. Ştie că-şi poate vedea în linişte de-ale lui; altfel, cum ar fi ajuns *marele,* din *micul* Cezar care era pentru locurile acelea?! Şi te rog! – arată degetul Dianei cioburile de pe jos – de astăzi, chiar că te rog să nu te mai amesteci în familia mea. Îţi interzic! Nici măcar nu te întreb cum a ajuns ceşcuţa la tine. Crezi că nu mi-au ajuns cuţitele scoase ast' noapte din inima mea? Şi ce-ai fi vrut? – să-l pui la încercare şi pe el? Pe cine?! Pe cel care a refuzat din prima zi cadrul de mers? Şi cu ce drept ai propus familiei să descarce totul la mine acasă? Ba dimineaţă i-ai şi spus lui Adi: sora ta ţi-a făcut cadou căţelul. La câte am pe cap, căţel şi pisică îmi mai lipseau... Nu râde! – o ameninţă Diana cu indexul mâinii drepte vânturat spre ea. Când ai rostit *sora ta* ai fost la un pas de a-i spune...

– ...adevărul, pe care îl vor afla cât de curând copiii noştri – o completează Magda, ridicată deja în picioare, s-o poată înfrunta. Tânăra aceea superbă, care acum o fi în focul unei Olimpiade, şi care m-a făcut să-ţi dezvălui cel mai ascuns secret al meu, cum puştiul ăla mirosind a transpiraţie şi cu bătături imense pe degete m-a făcut să-ţi vorbesc de primul copil, pe care n-am avut cum să-l păstrez; da!, tânăra aceea s-a împrietenit cu Daniela mea. Restul, va avea grijă să-l facă reţeaua de socializare: „Uite familia mea..." „Uite-o şi pe a mea..." „Dar ce caută Hadrian-fotbalistul alături de tine, şi tuns ca un cadet francez?! Iar asta mică – petite Hélène – e poza mea din copilărie..."

– Bine, şi ce vrei? – întreabă Diana cu glasul obosit, semn că s-a descoperit învinsă.

– Vreau să nu te mai ascunzi după bisturiu – asta ai făcut toată viaţa! Ştii ce mi-a spus Irina dimineaţă? Da, Irina, această tânără după care îşi întorc toţi bărbaţii capul – mă mir că nu i-ai impus să umble în uniformă de grădiniţă...

– Ştii bine că i-am respectat...

– Pe naiba! Războiul civil cu ea s-a încheiat abia când a apărut în faţa noastră o ameninţare care ne-a trezit pe amândouă: moartea lui, bântuind prin spitalul pe care ai uitat să-l mai ţii în pumnul tău de fier, şi – slavă Domnului! – nu merge mai rău ca înainte... Dimineaţă, Irina mi-a mărturisit că ast' noapte, când te-a auzit vorbind cu *Napoleon*, credea c-ai venit c-un drăguţ – se observă de la o poştă că el a adus primăvara în sufletul tău... Şi-al meu – de ce să n-o recunosc?! Hai să fim raţionale. Crezi că mi-e teamă de el? Nu... De copiii lui mi-e teamă; de ochişorii frumoşi ai Elenei, în care-mi văd fetiţa pe care n-am putut-o creşte eu... Puţin îmi pasă de *autismul* lui – i-aş arăta eu lui *autism impus*!... Dar asta trebuia s-o fi făcut – „de-ar şti omul ce-ar păţi...!...", exclamă, revenind imediat la tonul de dinainte –, trebuia s-o fi făcut înainte de a-şi căuta moartea în bârlogul fiarei... Ştii cum am scăpat de toţi care m-au asaltat, visând să le fiu amantă? – prezentându-le puştoaicele mele ca pe cel mai de preţ cadou dat de Dumnezeu mie... Şi, slavă Domnului!, numai eu ştiu de câte ori l-am luat pe *Napoleon* lângă mine... că nici eu nu-s de fier... El nu trebuie să-şi mai cheme copiii, că pe-ai lui i-am văzut, pe-ai noştri îi ştim... De data asta, – schimbă Magda tonul, devenind sarcastică –, nu mai chema secretara sau femeia de serviciu; adună-ţi singură cioburile – arată degetul ei în jur. Ai dreptate: să ne gestionăm singure şi cioburile, dar şi ceşcuţele rămase întregi, din care mai putem – eventual! – gusta un strop de cafea... – îi surâde şi iese, închizând uşa cu grijă.

*

* *

Imediat după prânz, când ştie că doctorul Pruteanu a ieşit din sală, Diana îl cheamă la ea şi-i oferă să aleagă una dintre cele două ceşcuţe cu cafea la nisip, pregătită anume de secretară. Din vorbă-n vorbă, ceea ce-l surprinde pe medic – învăţat doar să primească ordine ori ameninţări de sancţionare –, se ajunge la ceea ce-o frământă pe Diana:

– Frate-miu, care-i ziarist de investigaţii, s-a interesat de sectele religioase apărute ca ciupercile în ţara noastră. Astea cu batic negru cu

puncte verzi, – că fecioarele poarta batic gri cu frunze mari verzi – sunt *surorile blajine*. E-o sectă numai de femei, care şi-au impus comuniunea cu *Mama Natură*. Totul este curat la ele; nu, pe cuvânt, nu glumesc. Să nu vă închipuiţi aberaţii erotice sau... *Opt Cuvinte*, cum i se spune pe ascuns unchiului doamnei Fatma – apropo, l-am văzut astăzi mergând la braţul doctorului Mitrofan; chiar că-i un bărbat impunător; nu degeaba fâşneaţa de Loredana s-a şi grăbit să-l ia de celălalt braţ: „Domnule Daniel, chiar din prima zi fără cadru?! Vă pârăsc doamnei Fatma, să ştiţi...", la care domnul Ciobanu s-a uitat aşa sever la ea, că biata Lori s-a mulţumit doar să-l ducă până la uşa rezervei; „de-acum, vă las în seama braţelor doctorului Mitrofan, fost campion european la lupte..." Ziceam că *Opt Cuvinte* cred c-ar face-o bucăţi pe aia, nevastă-sa, să bănuiască vreo... O lasă în voia ei. La banii lor, orice muieruşcă ar lua-o razna... Aşa... Mama Natură...

– Nu prea înţeleg ce vrei să-mi spui – se supără Diana. Îmi ascunzi ceva, doctore! – îl ameninţă ea, întinzând spre el arătătorul stâng; mâna dreaptă ţine mereu ceşcuţa de cafea în aer ca pe o cupă cu şampanie.

– Mi-aţi zis că aşteptaţi verdictul soţiei lui, apropo de organul operat. Mă tem c-o să aşteptaţi mult şi bine. Frate-miu a pus mâna pe biblia lor, ce va apărea în curând; se vrea la concurenţă cu biblia mormonilor, „dar dusă mai sus", s-a exprimat frate-miu. Rămâne între noi, deocamdată, vă rog! – se uită medicul fix şi cu insistenţă în ochii Dianei. Cică *blajinele* astea şi-au impus codul naturii: de câte ori este polenizată o floare?, dar vaca, de câte ori are parte de taur ca să dea viaţă unui viţel? Tot aşa, iapa, de armăsar... Dacă se prinde de prima dată, e binecuvântarea Naturii. Dacă nu – viol! Iar doamna blajină fără noroc, care s-a lăsat violată de soţ, îşi dă singură canon, aşteptând o zi mai fecundă din luna următoare; dacă nu cumva duhovnica lor îi dă canon să aştepte un an, timp în care, în casa aceea – post negru!...

– Doctore Pruteanu, – se uită Diana galeş în ochii bărbatului din faţa sa – nu te-am chemat aici...

– Ba da!, să ştiţi adevărul. Odată, de-un 8 Martie, v-aţi exprimat părerea de rău că „o fată atât de frumoasă ca Brânduşa!..." Mi-a trebuit cam mult să-mi dau seama că deplângeaţi faptul că, vorba lui Esenin, patronii spitalului „ascund sub văluri negre femeile frumoase"; era vorba de doamna Fatma, fostă Brânduşa. Iertată fie-mi vorba, dar regretatul domn profesor Marius a şi spus atunci, când ne-am retras noi, bărbaţii, la un pahar: „Ţara noastră o fi câştigat ea o clinică privată de

chirurgie – *big deal!*, unde se vor trata miliardarii –, dar a pierdut o femeie frumoasă, poate cea mai frumoasă blondă pe care am avut-o."

– Ieşi afară, măgarule!! – ţipă Diana ca scoasă din minţi.

– Când îmi denunţaţi contractul? – întreabă medicul pe un ton calm. Vreau să plec altundeva, că aici m-am săturat să stau mâna a doua.

– Nu stai mâna doua, Prutene – reuşeşte Diana să-şi impună să fie calmă; „atât mi-ar mai trebui, să se afle că cel din rezerva de lux este tânărul cu care m-am afişat odată la Teatrul Naţional". Crezi – spune ea pe un ton şi mai scăzut – că vei câştiga mai mult altundeva, în România? Crezi că nu ştiu de plicurile pe care le primeşti când îţi pleacă acasă pacienţii mulţumiţi de cum i-ai tratat? Pe el nu ţi l-am lăsat, pentru că am vrut să fac eu totul... să nu arunc pe nimeni în gura doamnei Fatma, la o adică... Vino mâine la prima oră şi spune-mi dacă, într-adevăr, vrei să-ţi semnez. Mai consultă-te şi cu soţia, cu care cred că te vezi măcar dimineaţa, când ajungi acasă, pentru că ai fost „reţinut prea mult la spital" – dar nici măcar nu-ţi arăt obrazul; spre 50 de ani, bărbaţii sunt ca lebedele înainte de moarte. Fii sigur că, peste 15-20 de ani, la vreun 8 Martie, vei *cânta* şi tu colegilor de pahar ceea ce vei fi făcut sau vei fi vrut să faci... Uite că şi sectele astea sunt bune la ceva; mai igienizează...

Încurajat de surâsul ironic al profesoarei, doctorul Pruteanu rămâne în uşa întredeschisă deja:

– Mai ales când au un pastor venit de aiurea, despre care se şopteşte că-i gay, altfel n-ar fi avut atâta trecere la „alea", pe care le tratează ca pe surorile lui; de obicei, soţii de oameni cu dare de mână, că nu degeaba contul sectei lor, pentru viitoarea *cupolă* – doar ei şi ăştia cu şorţuleţ, care, cică, dictează destinele lumii, au *cupole* – este plin de bani. Fratele meu a şi zis: „Asta ne mai trebuia, şi-ncă unde, în ţinutul ortodoxismului apărat de Ştefan cel Mare şi Sfânt, că-n rest, România are de toate. De toate, care-i sunt străine şi de prisos. Unele, chiar periculoase." Zilele viitoare, dacă nu-l loveşte vreo maşină, fratele meu îşi va publica articolul, şi-atunci, vorba lui Lăpuşneanu – ştiaţi că cei din ţinutul dezvoltat de domnul Ciobanu-Adomniţei au un act original de pe vremea lui Vodă Lăpuşneanu, recunoscut de Curtea Internaţională? Dacă n-ar fi atâţia martori care să jure că domnul Adomniţei a fost atacat de o ursoaică hrănită de ei ani de-a rândul, frate-miu s-ar fi avântat într-o nouă anchetă, că piele de urs, în care să se îmbrace vreun mercenar al celor care ne căpuşează... Poate că articolul lui frate-miu, vorba lui Lăpuşneanu, va *popi pre mulţi*... Hai, că v-am spus prea multe;

mă mir că m-aţi ascultat. Pe mine mă enervează cumplit frate-miu, când vine cu tot felul de bombe; apoi, când bombele explodează, îl agasez eu, că vreau amănunte încă nerostite. Mulţumesc pentru cafea! Şi... – se întoarce medicul după ce trece pragul – domnul academician s-a jurat: „Totul s-a întâmplat înainte de-a mă căsători cu doctoriţa Adriana Crăciun..."

– Pleacă odată! – face Diana un gest de dezgust. Tocmai îmi ziceam în gând că expresia soţului meu a fost: „am avut-o studentă, noi, Facultatea de Medicină", că doamna Fatma chiar a făcut anul întâi la noi, dar tu ai încercat să profanezi amintirea unuia care ţi-a fost mentor. Să-ţi fie ruşine! Nu-ţi denunţ contractul; pur şi simplu te dau afară.

– Ba i-am adus un omagiu celui care a ştiut să fie şi bărbat, când, celebru fiind, s-a văzut făcut cârpa unei avocate ariviste – o priveşte doctorul Pruteanu sigur pe sine. Daţi-mă afară. Au nevoie de chirurgi buni în ţările nordice, unde-i frig mereu; măcar să aibă nevastă-mea unde purta blănurile pe care mă punea să i le cumpăr de fiecare dată... Nu toate doamnele sunt doamne, ca dumneavoastră – fiecare are alt preţ. Lăsaţi-mă să-mi termin ideea, doamnă! – face doctorul Pruteanu un gest de respingere a enervării profesoarei din faţa sa, pe care o domină deja cu atitudinea lui de ofiţer ieşit la raport: Vă simţiţi agasată că, de vreo trei ani, mă ţin după dumneavoastră?... Numai când e cazul, doamnă, şi din respect pentru punctul în plus dat la contestaţie, când am putut alege Chirurgia – ce mult a trecut de-atunci!... Se zvonea ceva frumos; eraţi de nerecunoscut, dar a fost doar un zvon, că-n vară v-aţi căsătorit cu dom profesor; probabil perspectiva asta vă schimbase radical. Ce bărbat nu şi-ar fi dorit o soţie ca dumneavoastră?!... În urmă cu trei ani, când se ştia că soţul vă este plecat în Mexico City, la prima soţie şi la fiica acesteia, crescută de el, v-am văzut maşina în lunca Ialomiţei, într-un loc pustiu; duceaţi strâns de braţ un bărbat care părea total rătăcit pe pământ; eu eram pitit undeva, sub nişte sălcii, cu o fată, cu care zburasem de pe pământ – cele două extreme ale iubirii... De-atunci, am început să mă ţin după dumneavoastră, să vă fiu aproape. La operaţia unchiului doamnei Fatma am fost singurul chirurg cu pampers; deja vă căzuse bisturiul din mână cu două-trei ore înainte; mă aşteptam să picaţi din picioare... Nici n-aţi observat că eu am stat mâna a doua, nu Grigorescu; uitaţi-vă pe înregistrare. Şi tot frate-miu, săpând mereu, că-i un ziarist fanatic, a aflat de-o poveste care se spune acolo, pe Valea Domniţelor, pe şoptite şi numai de la o sticlă de whisky în sus. După ce mi-a spus-o, l-am obligat să jure c-a uitat-o, altfel n-o să mai primească

de la mine nici măcar o sticlă goală, că la cât câştigă el ca ziarist independent... Speră să dea lovitura cu secta... Luaţi loc, doamnă, vă rog!... Mă simt... că vă ţin în picioare...

Docilă, dar mai ales interesată să afle, Diana se aşează cuminte la locul ei, în fotoliul de la birou.

– Ziceam de poveste – continuă doctorul Pruteanu, rămas în picioare, cu spatele la uşa închisă între timp. Frate-miu a aflat că de mult, când încă se mai temeau că vor fi alungaţi din sat de alde fostul miliardar Zavate, sătenii l-au văzut pe actualul şef suprem al Complexului Alpin *Lina* venind în sat cu o tânără superbă. Şi cum familia lui trecea drept o familie unită, care, cică, muncea şi duminica după ce preotul termina slujba în biserică, biata fată a fost pusă la treabă de a doua zi: la fân, la adunat fructe de pădure, pe lângă casă, că mama tânărului, poate cea mai vrednică femeie din sat, crescuse cinci fete, îngropase doi soţi... familia ei avea câteva stâne... Când suna ea adunarea, i se umplea curtea de călăreţi, că satu-i mare, întins pe valea unei ape... Biata tânără venită de la oraş să se odihnească... vorba ceea: a cam văzut ce fel de soacră o aşteaptă...

– Doctore Pru... – exclamă Diana; imediat însă face un gest de renunţare; „o fi vrând să-mi întindă o capcană?!...” Nimic, doctore; credeam că vrea să intre cineva şi ţii uşa blocată cu spatele. Scuze! Te-ascult...

– Ziceam de tânăra aceea... Într-o dimineaţă şi-a luat sora – ea pretindea că-i este fiică, dar ea părea prea tânără, de vârsta băiatului şi fetiţa nici nu-i semăna – şi a plecat. Până seara, tânărul a înnebunit – mulţi l-au văzut stând împietrit la marginea drumului privind fix spre oraş. Se spune că la lăsarea serii, sora lui l-a luat şi l-a dus la Iaşi, unde a stat câteva zile. Când s-a reîntors, a uitat de orice treabă pe lângă casă şi s-a mutat să stea din zori până se însera într-o fostă clasă de şcoală transformată în biblioteca locală a căminului cultural. Când a venit vestea că cei ce reclamaseră dreptul de proprietari peste ţinutul acela fuseseră arestaţi, pentru că fuseseră dovediţi ca falsificatori de acte vechi, el, tânărul de care vă spuneam, a devenit eroul satului, că el se luptase cu falsificatorii. A pornit afacerea; la început, cu bani puţini, apoi, se şopteşte că nepoata lui, căsătorită cu un arab cu petrol, i-ar fi dat bani mulţi printr-o bancă din Elveţia; i-ar fi dat doar lui, că fata, devenită musulmană, fusese dezavuată de familia prea ortodoxă, dar, ca o ironie, o familie cu deviaţioniste gen soţia domnului Ciobanu, măturoiul pe care îl ştiţi. Deşi *eretică* şi ea, soţia domnului Ciobanu-

Adomniţei a făcut mare scandal când a bănuit că banii din Elveţia sunt de la fosta Brânduşa; n-a suportat-o niciodată pe verişoara sa, căreia şi acum îi zice Gazolina; o bârfea că s-a căsătorit cu sondele arabului. Evident că înţelegeţi despre cine vorbesc... Dornic să transforme zona şi indiferent la soarta celor două verişoare, pe care el le numise cândva *căpriţele de pe punte*, proaspătul şef al asociaţiei agro-zootehnice înfiinţate de el, tip dur cum e cunoscut în zonă, şi-a trecut imediat soţia pe linie moartă; în sensul marilor familii nobiliare: soţia, cu copiii şi cu gospodăria – nimic mai mult! Un fel de: *femeia, la coada cratiţei!* Dar să ştiţi că tipul nu-i aşa cum se spune. Când a trebuit să-i scot sonda urinară, am stat o zi întreagă cu el; atunci s-a dat prima oară jos din pat ajutat de mine; mi-a fost teamă să vă spun. E-un tip jovial; am discutat despre orice; m-a pus să-i povestesc pe unde am călătorit şi cum e pe acolo. Vă puteţi închipui că el, la averea pe care o are, n-a trecut graniţa decât o dată, la un congres la Sydney şi s-a lecuit, că nu i-a folosit la nimic? Mai zicea că-n tinereţe, când cică era un puşti, un student care rămânea mereu fără bani – c-a fost şi student la Zoo, dar a renunţat după vreo doi-trei ani –, s-a dus să facă bişniţă la turci şi s-a ales cu un pat de kalaşnikov în spate, că a căzut cu faţa la pământ şi a fost ţinut aşa, cu ţeava automatului în ceafă, până ce ceilalţi hoţi bulgari le-au luat totul din maşină şi şi-au pierdut urma...

– Altceva? – se sperie Diana când îşi aude întrebarea rostită fără să stea prea mult pe gânduri.

– Nimic. M-a întrebat dacă am copii şi mi-a vorbit de-ai lui. E foarte mândru că fiica lui mai mare participă la Olimpiada Internaţională de Ştiinţă din Asia, care se ţine la Bangkok. La 40 de ani, să ai 5 copii şi-un altul pe drum... Cât am stat cu el, tocmai a aflat de la sora sa, care i-a rămas alături şi a ajuns directoarea economică a complexului, că *blajina* e gravidă. „Slavă Domnului că s-a prins!" – atât a comentat ca pentru sine, dar eu care ştiam de la frate-miu... am înţeles ce era de înţeles. Anume am stat cu el până noaptea târziu, l-am tot provocat la discuţii – nimic! Am adus vorba de cele câteva doctoriţe tinere de pe secţie, de Loredana, de asistente... N-a sărit nici o clipă calul; parcă nici nu-i bărbat tânăr. O fi şi el *blajin*, mi-am zis. Într-o ţară în care ăştia cu afaceri mari şi cu bani mulţi pe mână au amante gârlă şi-şi sparg milioanele numai prin locuri exotice, cu tot felul de pănărămi care ne umflă nouă conturile când vin aici să le umflăm buzele şi pieptul, chiar că diagnosticul pus de doamna profesoară Mătăsaru acestui bărbat tânăr are un sâmbure de adevăr... Mă iertaţi că m-am uitat în foaia lui, dar

trebuia să scriu şi eu ceva după ce i-am scos sonda. Îmi pare rău că v-am întristat! Ştiu că ţineţi la doamna Fatma, că... mă rog!... încercaţi să smulgeţi de la ea salarii cât mai mari pentru noi toţi, dar... V-am spus toate astea pentru că deja am un post asigurat la o clinică în Finlanda. Mi-l reţin până în septembrie; ataşatul lor militar în Franţa a fost operat de mine când am fost acolo într-un schimb de experienţă. Voi lăsa o cerere la secretariat şi vă rog să mi-o aprobaţi. Soţia nu vrea. Eu vreau. Vreau s-o iau de la capăt cu cineva care, dacă se va şti că-s în Mexico City, să mă scoată într-o zi cu soare la aer curat, să privesc o apă învolburată curgând printre sălcii. Oare în Finlanda au sălcii?! – se miră doctorul Pruteanu, rămânând o clipă dezorientat; imediat, îşi revine şi se înclină respectuos, rostind înainte de a ieşi din cabinet: Sărut mâinile, doamnă! Dacă v-a ofensat ceea ce v-am spus, sau dimpotrivă – alegeţi dumneavoastră motivul –, vă rog să-mi semnaţi cererea. Şi fiţi fără grijă: din ceea ce-am discutat, nu va părăsi nici o vorbă cabinetul acesta.

În urma doctorului Pruteanu, Diana rămâne mult timp cu privirea ţintuită pe uşa închisă cu grijă; stă încremenită fără să-i pese de telefonul care a sunat de câteva ori. Abia spre seară deschide calculatorul şi citeşte activitatea pe ziua de astăzi, „aceleaşi pagini la care are acces şi doamna Fatma". Ar vrea să spună – „măcar în gând" – ceva urât la adresa patroanei – „blonda cea mai frumoasă pe care am avut-o" –, dar nu se simte în stare. Gândul ei stă doar la lunca Ialomiţei, la poiana prin care s-a plimbat la braţul unui bărbat docil, care se lăsa dus unde voia ea; tocmai se oprise să privească fascinat apa învolburată şi întreba mereu cum se cheamă floarea aceea albă, frumos mirositoare, culeasă mai înainte dintre sălcii. „Nu-i aşa că n-am voie să mă scald? Siretul are mai multe vârtejuri – noi le ziceam bulboane – şi mama ne interzisese să ne scăldăm. Frate-miu Dominte se ducea seara cu băieţii la scăldat, că-i mai mare ca mine; oare ce face? El e ocupat mereu; «duşmanii poporului sunt mulţi şi trebuie eliminaţi toţi!...». Într-o seară, tocmai venisem de la şcoală, l-am găsit mâncând; trecuse în fugă pe acasă. Îşi lăsase hainele groase, militare în camera de curat şi i-am văzut pistolul. Mi l-a luat şi mi-a dat o palmă, că mi-au sărit mucii pe pereţi, cum se zice... Mama l-a certat. Mereu îl certa... «La mine în ogradă nu-mi mai intri îmbrăcat militar! Nu suport ciubotă în casa mea!»"

Diana merge la fereastră şi-şi ocupă locul ei preferat, cu fruntea lipită de sticla rece a geamului – priveşte parcarea mare a spitalului şi plânge; plânge ca de obicei, fără lacrimi. Şi, pentru prima oară în viaţa ei, se blestemă – „că n-am avut puterea să mă arunc atunci; Irina ar fi

rămas cu el... El ar fi avut grijă de ea mai ceva ca de...” – dar nu-şi mai termină gândul, că uşa este deschisă cu violenţă.

– Ce-i cu tine?! – o ia Magda la rost. Ţi-am telefonat de câteva ori; eram în plin război. Al meu a insistat să-i trec în contul de pocher câteva mii de euro; zice că-i în mână şi vrea să câştige ce-a pierdut, dar eu m-am înfuriat şi i-am strigat: găseşte-mi şi mie un joc la care să câştig ce-am pierdut!... Mi-am luat fetele şi-am plecat să dormim la tine; credeam că eşti acasă. Ai tăi tocmai veniseră de la veterinar: vaccinuri, foi de observaţie pentru... Adişor era tare mândru: „mătuşica mea dragă, căţelul primit cadou – ca să nu zic şpagă – de tine, e rasa cea mai grozavă de câini inteligenţi şi loiali stăpânilor; doar la anumite stâne găseşti de-ăştia”. A început scandalul: puştoaicele mele şi-au dat seama că pisica şi căţelul îmi fuseseră date mie. Tu n-ai răspuns la telefon... N-am avut ce face. I-am telefonat Rodicăi. M-am bâlbâit; ea ştie că Irina este la nişte cursuri în Franţa... Până la urmă, am dat vina pe tine, că nu mai vrei să dai animalele. Mi-a promis că prima oară când mai vin fetiţele la tatăl lor.... că i-ar plăcea să le dea chiar ele puştoaicelor mele... M-am bâlbâit din nou... Găsesc eu o minciună, să nu se întâlnească. Măcar până la toamnă... că... sper... Iar plângi?! – se înfurie Magda. Doamne, ce cute adânci ai pe obraz!... Ce s-a mai întâmplat? De el nu poate fi vorba, c-am trecut prin rezervă şi-i bine mersi – citeşte. Aşteaptă un semn de la fiică-sa, să le ureze copiilor succes. Ce faci, nu mergem acasă?, că-s tare obosită.

– Închipuie-ţi cum îs eu; hărmălaia de-acasă m-ar enerva. Du-te doar tu; spune copiilor că am o urgenţă şi culcă-te unde vrei: la mine-n dormitor, în salonul mic, în cel mare...

Înainte de-a părăsi încăperea, Magda se apropie şi-şi sărută sora pe obraz, şoptindu-i complice: „Succes! Seara asta, poate te ţine el de vorbă. Cum ai zis că era poreclit? A, Cezar... Norocoaso! Ast’ noapte, Napoleon; noaptea asta, Cezar...” – şi-o mai sărută o dată, făcându-i un gest de îmbărbătare, căruia Diana îi răspunde cu un surâs mai degrabă amar decât condescendent, cum ar fi vrut ea – nu-i pot ieşi din minte toate câte i le-a spus doctorul Pruteanu –, l-a simţit tot timpul în apropierea ei, mai ales în situaţii dificile; chiar a bănuit un timp că o curtează. Crede c-ar fi fost singurul căruia – poate! – i-ar fi cedat, „că nici eu nu-s de fier”, dar totul s-a oprit într-un punct anume; „am gândit că-s prea bătrână pentru el, care era recunoscut că-i plăceau doar tinerelele abia venite în clinică”. Atunci, Diana a început să-l ţină la respect; „drept cine mă iei, soldăţoiule?!”, i-a strigat odată, apoi i-a

părut rău, dar, orgolioasă, n-a vrut să-şi ceară scuze. Trece prin secretariat, deschide mapa şi găseşte cererea de denunţare a contractului. Nici măcar n-o citeşte în întregime; scoate pixul şi o aprobă, semnând apăsat. Apoi iese, încuie secretariatul şi începe controlul clinicii. La Urologie, studiază toate foile de observaţii semnate de el, consultându-i pe bolnavi, trezind o adevărată foială a asistentelor de la saloane, toate uitându-se speriate în ochii medicului de gardă, pe care Diana l-a surprins de două ori săltând discret din umeri, semn că nu înţelege nici el ce a apucat-o pe profesoară să facă o contravizită la o oră aşa târzie. „Are stofă de militar. Fustangiu notoriu, adesea grobian, dar te poţi baza pe el în sală. Şi – e ştiut! – nu-i plac decât fetele tinere; respectă-l şi-o să ai un eventual înlocuitor pe care să i-l propui Fatmei, când te vei retrage" – abia acum i-au venit cu violenţă în amintire vorbele lui Mituş, rostite când îşi formau echipa de chirurgi. Trece în grabă prin restul saloanelor şi, ca niciodată, nu face nici cea mai mică observaţie, apoi se reîntoarce în secretariat, ia mapa pregătită de Anuţa să i-o aducă a doua zi şi urcă în cabinetul său. Are o stare de bine ca în după-amiezile ei fericite, când îşi făcea câteva porţii de espresso şi se cufunda în studiul mapei de la secretariat. Acum nu mai are chef să deschidă mapa; se teme de prima hârtie pe care şi-a pus semnătura – ştie că i-ar aminti de prezenţa bărbatului acela jovial, oprit în uşă, „care mi-a spus tot ce avea pe suflet", îşi zice cu tristeţe şi nu vede în amintire decât bărbatul fugit de la braţul ei să culeagă o singură lăcrămioară din pâlcul zărit printre copacii din lunca Ialomiţei. Ar vrea să se gândească la altceva, dar se teme de un gând ascuns, care ar putea s-o frământe: lumea din sat spune că el ar fi înnebunit; „care o fi adevărul?! Rodica mi-o fi ascuns...?..." Îi este teamă să se mai întrebe. „De ce să nu-l întreb pe el?! Este pacientul meu şi-i spun că trebuie să-i fac întreaga anamneză!..." Păşeşte ferm până la uşa rezervei de lux – „pe aici am uitat să trec la contravizită" –, bate de două ori – „nici un cadru medical nu intră în rezerva de lux neanunţat", scrie pe tabelul cu reguli agăţat lângă uşa băii – nu mai aşteaptă invitaţia şi intră. Cu perna uşor ridicată la capătul patului, Daniel stă cufundat cu privirea în tableta pe care o ţine cu amândouă mâinile, să poată citi. Face un gest scurt cu indexul drept, atingând un anume punct, să închidă tableta şi se uită spre Diana, şoptindu-i:

– Sărut mâinile, doamnă!

Diana are impresia că a primit un pumn în moalele capului – nu mai înţelege nimic; glasul respectuos al bărbatului tânăr din faţa sa, jumătatea senină a obrazului sănătos cu care o priveşte – că pe jumătatea

stângă şi-a tras cu un gest reflex prosopul – îi dă un fior de groază: a avut un vis urât, din care s-a trezit acum: se făcea că l-a părăsit la capătul unei poiene cu flori, în mijlocul căreia stătea înfiptă în pământ o coasă, al cărui tăiş argintiu sclipea în soare. Şi a mai visat că gonise cu maşina, abia văzând drumul din cauza ochilor umezi – prima şi singura dată când a plâns de durere – către un loc unde fusese fericită cândva. În visul ei a apărut şi un bărbat în vârstă, care o aştepta în faţa hanului, chiar pe marginea şoselei. Niciodată nu i-a iertat că a aşteptat-o; „îmi propusesem să întorc maşina în parcarea de lângă han...” A fost un vis urât din care ea s-a trezit acum; Daniel este în faţa ei, ţine pe piept ceva straniu, ca o cutiuţă mică, neagră, cu sticlă pe o parte; abia i s-a luat sânge – l-a salvat pe puştiul intrat în stâlp cu maşina lui scumpă –; „am să mă aşez pe marginea patului şi-am să-l alint, apoi am să-l sărut lung – Magda mi-a spus mai înainte că sărutul stimulează refacerea organismului – şi-am să stau cu el toată noaptea; atunci, în noaptea aceea, mi l-a luat sora mea de-a rămas gravidă cu Daniela...” Şi, dintr-o dată, Diana se încruntă; îşi dă seama că a încurcat timpurile; „visul meu urât a fost realitate...”

– Bună, Daniel! – spune ea, impunându-şi să se comporte ca în prezenţa oricărui alt pacient; „omul ăsta nu-i Daniel al meu; oare chiar a înnebunit în ziua aceea?!...”

Ochiul sănătos al lui o priveşte cu calm.

– Îmi pare rău c-am ajuns aici aşa târziu... Alte probleme... Ai vorbit deja cu Ionela?

– Da, mai înainte; tocmai veniseră din oraş, că mâine abia merg să se familiarizeze cu locul unde...

– Regret că... Mi-ar fi plăcut să-i adresez două-trei cuvinte.

– Daţi-i un mesaj – arată Daniel spre telefonul rotit nervos în mâna dreaptă a Dianei.

– Mi-l scrii tu? Că eu nu mă descurc... – îi întinde Diana telefonul. Scrie-i că-i urez... Ba nu, că-i urăm... găseşti tu ceva... şi semnează doctoriţele Trifescu şi Axinte; ba nu, Diana şi Magda, să fie mai din suflet...

Diana se aşteaptă la o ironie din partea lui Daniel, că nu ştie să umble cu telefonul – „ce bine-ar fi!, că i-aş răspunde şi eu cu vreo ironie... şi...” –, dar degetul lui Daniel a terminat deja de atins ecranul, iar acum telefonul îi este oferit să poată citi mesajul.

– Cum îl trimit?

– Atingeţi ecranul aici – îi arată Daniel.

– Nu-l am de mult... – se scuză Diana. Copiii mi l-au... de fapt... am nevoie doar de funcţia lui ca telefon... Uite că mă sună Ionela! – tresare ea, arătând spre ecranul pe care a apărut deja numele fetei introdus într-o seară de Magda.

– Daţi la mine – insistă Daniel şi ia telefonul din mâna Dianei, să poată atinge ecranul într-un loc anume, pentru ca imediat să apară obrazul Ionelei pe ecran.

– Sărut mâinile! – exclamă tânăra cu obrazul plin de zâmbet, dar imediat se încruntă: Tăticule, ce-i cu telefonul doamnei doctor la tine?

– I l-am trecut pe video – spune Daniel în timp ce oferă telefonul Dianei. Ţineţi-l aşa, mai departe, să vă vadă.

Între doctoriţă şi tânără începe un schimb de replici pline de o anume căldură, ca între mamă şi fiică.

– Vreau s-o văd şi pe doamna doctor Magdalena – spune Ionela.

– Tocmai a plecat; o să-i transmit eu. Hai, să nu te mai reţin; acolo-i trecut de miezul nopţii.

– Vă sărut mâinile amândouă cu drag! – vrea să încheie Ionela. Ba nu, sărut patru mâini; şi pe-ale doamnei Lenuş – îmi place aşa mult numele ei! – iar pe tine, tăticule, te sărut fierbinte pe obraz, să se dezumfle; mai ţii prosopul pe ochi? Doamna Diana cum mai vede evoluţia? Confiscaţi-i prosopul, doamnă.

– Alintăturo! – o ceartă Daniel, primind telefonul de la Diana şi-şi umple instantaneu jumătatea sănătoasă a obrazului cu un zâmbet încărcat de căldură. Fugi şi te culcă, pisoi alintat; la voi e trecut de ora unu.

– Ba e trecut de două, tăticule; că la unu eram încă în parcul de lângă hotel cu grupurile din China, Australia şi Irlanda. Hai, vă sărut! Colega mea de cameră abia iese de sub duş. Vă sărută şi ea.

Rămasă cu privirea pe tableta de pe pieptul lui Daniel, Diana abia observă palma întinsă, care-i oferă telefonul.

– Mulţumesc... – şopteşte, luând telefonul cu timiditate, parcă s-ar fi temut să atingă prea tare mâna lui Daniel. Mda, e târziu şi la noi... – spune ea, strecurând telefonul în buzunar. Cât o fi...?... Ceasul! – se loveşte cu palma peste frunte şi iese grăbită din rezervă, întorcându-se peste mai puţin de un minut cu *Rolex*-ul lui Daniel ţinut pe palmă. Scuză-mă! – îi surâde. L-am uitat în sertar. Era plin de sânge şi l-am curăţat. Unde să-l pun?

– Mulţumesc! Pe noptieră.

– Aşa, la îndemână... – continuă Diana să fie jovială – să... Cum a zis Moş Nicolae atunci? Să-ţi arate mereu Nordul...

– Hm! – surâde scurt Daniel. Sunt deja de mult la Polul Nord – şopteşte el, ocolind privirea Dianei, care are impresia că nu a auzit bine şoapta lui şi ar vrea să-l întrebe ce-a spus, dar când îi înţelege vorbele, se sperie că ar putea să se dea de gol, aşa că încearcă să-şi menţină tonul de mai înainte:

– Am curăţat de sânge şi lănţişorul cu cruce, dar n-am mai avut timp să-l duc la un bijutier; a trebuit să-l tai cu foarfecul; nu nimeream încuietoarea.

– Nu vă mai obosiţi, doamnă...

– Dar, Daniel, ar fi păcat să... Fără el... Când ţi-a zgâriat obrazul – devine Diana stăpână pe sine, ca de obicei, când discută cu un pacient, mai ales că s-a aşezat, instinctiv, pe marginea patului –, gheara ursoaicei s-a oprit în lănţişor, altfel, ţi-ar fi sfâşiat pieptul în dreptul inimii – arată cu precizie degetul ei.

– Ba nu, doamnă – o contrazice Daniel, vorbindu-i cumpătat. Când m-a atacat venind din partea dreaptă a mea şi-am vrut s-o lovesc cu securea, ursoaica şi-a agăţat gheara în lanţul de la gâtul meu şi m-a tras cu putere spre ea, că am dat cu fruntea în botul ei şi am ameţit. Când mi-am revenit eram sub ea; abia am putut găsi pumnalul în buzunar...

După un moment lung de tăcere, Diana şopteşte, însoţindu-şi vorbele de un surâs trist:

– Îmi pare rău, Daniel; sincer îmi pare rău!... N-aş vrea să crezi că soţul meu.... pot jura că atunci... Îţi jur că...

– Doamnă, – intervine prompt Daniel, să o scutească pe Diana de frământarea care i-a aprins obrajii – vă cred, pe cuvânt că vă cred! Ba mai mult: am să vă spun ceva care... desigur... dacă domnul academician mai are nevoie de un cuvânt de bine... Anul acesta – începe el pe un ton sobru –, oprindu-mă din goana continuă spre... – face un gest evaziv –, am vrut să elucidez cum de-am devenit eroul satului în luna septembrie, când ni s-a comunicat că procesul nostru a ieşit de pe rol pentru că au fost dovediţi falsificatorii şi, de atunci, nu s-a mai atins nimeni de proprietăţile noastre. N-am crezut în oamenii Legii; cine-ar fi avut atunci vreun interes să se lupte cu rechinii retrocedărilor?! Era înainte de anul 2000. Abia acum, presa a început să-i găsească. Ceea ce s-a întâmplat atunci trebuie că a fost altceva, ca la biliard, mi-am zis, şi am luat urma celor trei indivizi care au mişunat pe la noi prin zonă, ba chiar şi pe la Agronomie, că-mi spusese doamna Carmina Apopii, fie-i ţărâna

uşoară! Am găsit pe doi dintre ei şi le-am dezlegat limbile. Sunt foarte bătrâni acum şi s-au retras, că, pe atunci, lucrau ca detectivi particulari. Într-o primăvară, când dumneavoastră aţi fost insultată de un avocat celebru, am uitat cum îl chema, domnul academician a contactat în mod separat trei detectivi şi, plătindu-i bine, le-a cerut doar atât: „Căutaţi-l de gâlci pe acest individ." Evident că domnul academician ştia şi de necazul nostru, că-mi facilitase, prin intermediul doamnei doctor Magda, intrarea la Preşedintele Tribunalului Suprem, cum se chema atunci forul suprem al instanţelor. Şi, evident că unul dintre detectivi, care aflase de la mine povestea comisarului împuşcat în burtă de grupul de falsificatori de la Lyon şi salvat de doamna Odette, a tot săpat şi, cu flerul lui de mare copoi, a adunat informaţii, pe care le-a pus în braţele unor procurori din România, dar şi din Franţa şi Elveţia, minţind că are deja câteva scrisori gata de plecare spre marile ziare ale lumii. Organele – nu ştie nici el din ce ţară – s-au mişcat foarte repede; oricum, nu de la noi, care abia acum ne dezmorţim. Am vrut să-i mulţumesc domnului academician şi am telefonat la Academia Română. Când am aflat, m-am dus la Cimitirul Bellu cu flori şi lumânări, iar în pomelnicul familiei mele l-am trecut din nou la morţi. Asta-i tot – pare să conchidă într-un târziu Daniel. Aţi mai trecut pe la cimitir în ultima vreme?

– Nu. Trebuia de Paşte, dar... De ce întrebi? – se nelinişteşte Diana.

– Voiam să ştiu dacă meseriaşii au terminat lucrarea.

– Cum?! Ai făcut tu aşa ceva?! – tresare Diana.

– Dacă altfel n-am putut să-i mulţumesc... A rămas aceeaşi gândire – nici n-aş fi îndrăznit să schimb ceva –, dar din materiale mai... şi mai elegant finisate... trebuie doar să-i puneţi poza. N-aş fi vrut să mor cu gândul că las în urmă datorii neonorate...

– Hm!... – înfruntă Diana cu calm privirea senină din ochiul sănătos al lui Daniel. Şi te rog, – se înfurie ea, smulgând prosopul de pe jumătatea încă tumefiată a obrazului – în faţa mea să nu-ţi mai acoperi plaga; trebuie să văd în fiecare zi cum scade tumefierea. Somn uşor! – îi urează scurt, ca oricărui alt pacient şi se ridică de pe marginea patului, îndreptându-se spre uşă; „hai, prostule orgolios ce eşti, spune ceva, să mă pot întoarce", dar Daniel nu şopteşte decât un „vă mulţumesc, doamnă; asemenea..."

*

* *

De-o oră, Diana se minte că rezolvă mapa cu acte adusă de secretară, dar nu înţelege nimic din ceea ce citeşte. Procurorul a rugat-o să-l lase singur cu cel căruia vrea să-i ia declaraţia, „ca să nu fiu nevoit să cer aducerea lui la Parchet”. Când, în sfârşit, uşa cabinetului se deschide şi intră procurorul, Diana îşi duce mâna la ochelarii de lectură, şi-i scoate încet, afişând un calm exersat adesea în funcţiile pe care le-a ocupat de-a lungul carierei sale. Mâna ei dreaptă, în care mai ţine ochelarii cu ramă aurită, parte a eleganţei impuse, face un semn tânărului procuror să ia loc în unul din cele două fotolii de lângă măsuţa pe care stă cana-termos cu cafea şi două ceşcuţe. Se ridică, ocoleşte biroul şi, fără să ia în seamă aerul de om incomodat de situaţia în care se află – sau poate tocmai ca să-l domine –, Diana umple cu cafea cele două ceşcuţe simple, de la cantina spitalului, invitându-şi musafirul cu un gest mai degrabă insistent decât elegant sa ia una dintre cele două ceşcuţe, după care ea se aşează în celălalt fotoliu şi gustă prima din cafea, dând de înţeles că aşteaptă părerea procurorului:

– Mda... – începe acesta, stăpân deplin pe sine, dar manierat, semn că a şoptit mereu câte o mulţumire la invitaţiile profesoarei Trifescu. În ciuda diagnosticului de autism pus de doamna profesoară Aurelia Mătăsaru, eu am reuşit să mă înţeleg cu domnul Ciobanu-Adomniţei. Este, totuşi, un tip foarte dificil; acum dau crezare informaţiilor primite: este un tip dur; aş spune înrăit. Mi-a ţinut o lecţie de drept, vorbindu-mi de o sentinţă a Curţii Internaţionale, sentinţă de care, sincer vă spun, n-am auzit. Dacă există, este deja un precedent periculos pentru România: vor găsi şi alte comunităţi laice acte ale domnitorilor români care să le fi făcut proprietare de drept ale solului şi subsolului, cam în genul proprietăţilor americanilor: ce-ai găsit pe sau în pământul tău e-al tău. Cât despre accident... hai să vorbim la obiect: uciderea ursoaicei... aceasta era proprietatea lui, în sensul în care şi mistreţii crescuţi şi împuşcaţi în rezervaţii sunt proprietate privată, doar că aceia sunt deliciul miliardarilor lumii. Necazul este că se încearcă încadrarea ursoaicei în categoria monumentelor naturale, dar actele se fac abia acum... Vă mulţumesc pentru cafea, doamnă profesoară! – se înclină procurorul după ce se ridică din fotoliu. Îmi pare rău! – şopteşte când o simte pe Diana lângă umărul său, venită să-l conducă. Va trebui să dau drumul dosarului în instanţă... mi-o cer şefii...

Speriată, Diana îl prinde de umăr şi-l întoarce cu faţa spre ea:

– Vrei să spui că nu eşti independent?!, că... Mai amână-l, te rog, până se face bine.

– Bine este deja, c-a ajuns pe mâna dumneavoastră – surâde procurorul, arătându-şi indexul mânii drepte: Vedeţi ce bine arată degetul cu care ţin stiloul? Eram student, făcusem un panariţiu şi nu-l tratasem cum trebuie: „prima falangă!", v-a ordonat domnul profesor, indicându-vă să-mi tăiaţi degetul. În sală, însă, m-aţi ţinut două ore. După o săptămână, degetul meu era salvat... – şopteşte procurorul zâmbind, apoi se apleacă şi ia mână profesoarei s-o sărute. Ca-n poveste, atunci v-am dat din tot sufletul o aripă a şoimului ce sunt, mereu în goană după rozătoarele ţării. Acum aţi dat foc aripii şi... Vă promit că voi amâna cât pot! Văd eu cum o îmbrobodesc pe adjuncta şefului, una dură de tot, cu doctorat în Texas, că ei i s-a plâns ministrul Mediului. Dacă ar fi fost după mine, aş fi deschis dosar celor care n-au trimis echipa de vânători să prindă ursoaica, mai ales că-n una din cererile domnului Adomniţei s-a emis temerea că ar putea fi turbată...

În urma procurorului, Diana fuge în baie, se priveşte lung în oglindă, îi place cum i-a fost îngrijit obrazul ieri la salonul de cosmetică şi se grăbeşte spre rezerva de lux, dar o găseşte încuiată; îşi aminteşte că Daniel are şedinţă de kinetoterapie. Cere prin telefon dispeceratului să-i descuie uşa şi intră în rezervă. *Rolex*-ul stă pe noptieră, lângă tabletă; „iar am uitat să-i duc lănţişorul la bijutier..." Ar vrea să cerceteze tableta, să vadă ce citeşte, dar deschiderea ei este parolată. La fel, deschiderea internetului prin televizor. „Ce-ar fi să mă aşez în fotoliul meu de masaj, care mai stă aici, în rezervă şi să-l aştept să revină?" După un timp de relaxare, când i-au fost masate picioarele şi spatele, opreşte alimentarea fotoliului cu curent şi se grăbeşte să plece – nu se simte în stare să stea de vorbă cu el; prea o obsedează amintirea tânărului rămas pe marginea drumului, aşa cum l-a zărit de departe când a tras de volan în stânga, să facă o buclă pe toată lăţimea şoselei. Seara, face contravizita în echipă, cu toţi medicii de gardă.

– Te simţi bine?

– Da, doamnă.

– Ai avut dureri la vreun exerciţiu?

– Nu, doamnă.

S-a întors urgent spre ieşire, muşcându-şi cu putere interiorul buzei de jos, să se poată abţine. „Mâine îmi fac timp şi vin să stau de vorbă cu el – trebuie!, astfel, înnebunesc." Dar câteva zile la rând are probleme urgente la Rectorat, apoi la minister – uită de Daniel, pe care îl vede doar în zilele de vizită mare, însoţită de toţi chirurgii. Într-o seară, când este căutată de Magda pe telefonul fix de acasă, o rugase

deja pe Irina să spună tuturor – „chiar şi nanei tale” – că a venit obosită şi doarme – nu înţelege de ce i s-a făcut lehamite de toţi şi de toate. Dimineaţă, intră în sală cu doctoriţa Barbu – trei operaţii la rând şi toate grele. Pleacă acasă răvăşită – crede că unul dintre cei trei operaţi va face cât de curând metastază; tată a trei copii, şi toţi mici... Se întinde pe canapeaua din salonul mare şi adoarme îmbrăcată – nu vede în gândul său decât trei copii înlăcrimaţi; de când i-a murit soţul, nu-şi aminteşte s-o mai fi impresionat într-atât drama altora; făcea tot ceea ce, omeneşte – mai degrabă, medical – era posibil, îi devenise o obişnuinţă să doarmă în clinică – „abia nu mă mai obsedează că Mituş poate sparge uşa mansardei, să coboare...” – iar când ieşea din clinică, lăsa în urmă durerile altora. Dar din clipa în care a făcut prima incizie în trupul sfârtecat al celui adus cu elicopterul, viaţa ei a devenit o durere continuă – durerea gândului că i-ar fi putut scăpa ceva – de-aceea a şi revăzut de patru ori înregistrarea operaţiei –, durerea iubirii pierdute, durerea temerii că nu va avea niciodată curajul şi puterea să spună adevărul copiilor săi, iar la vederea Magdei o încearcă uneori sentimentul durerii că a fost înşelată...

– Nana te roagă să-i răspunzi – aude prin somn glasul Irinei la urechea sa.

– Anume am suprimat sonorul, să... – dar Irina i-a şi pus telefonul fix în mână.

– Argint! Ionela a luat argint! – aude strigătul de bucurie al Magdei. Mai înainte au plecat copiii de aici. Închipuie-ţi ce-a fost în rezervă... Toţi opt! Patru, aur; două de argint, două de bronz... De la aeroport au venit direct aici. Dacă răspundeai la telefon, te-am fi aşteptat să vii şi tu. Am făcut poze, abia aştept să ţi le arăt. La un moment dat, copii i-au pus toate medaliile la gât şi s-au grămădit să-l pupe pe obraz, că el le-a suportat deplasarea şi le-a dat câte un card de cheltuieli – alt motiv să-l vâneze ăştia din Guvern, că autorităţile nici n-au răspuns solicitărilor. Pe ascuns, am filmat câte ceva cu telefonul, să-i arăt doamnei Aurelia „manifestare de autism”... Doamne, să-l fi văzut pe Daniel!... Zău că-i sparg capul dacă ne mai răspunde aşa!...

– Aşa cum? – întreabă Diana, iritată deja. Unde eşti, de-ţi permiţi să vorbeşti atât de liber?

– În cabinet; mă îmbrac de plecare acasă. Al meu m-a amenințat că divorţează dacă nu-i las pensia întreagă luna asta, s-o joace.

– Lenuş, dă-i naibii de bani! Ai grijă să nu simtă puştoaicele tensiunea dintre voi; măcar până la toamnă, dacă tot zici că vrei să le dai la Iaşi, la internat.

– I-am spus Ionelei şi s-a bucurat foarte mult; va solicita să stea cu ele în cameră, că au şi camere de trei paturi. Dă-i telefon şi felicit-o; a întrebat mereu de tine. Cred că bănuieşte că tu ai fost aceea care l-ai însoţit pe Daniel în sat...

Ca să poată vorbi în voie la telefon, că Adrian aleargă cu căţelul după el prin toate camerele, mai puţin la mansardă, unde este „teritoriul pisicilor", Diana se îmbracă şi iese în stradă, să urce la volanul maşinii parcate cu botul în poarta vilei. Toţi copiii întorşi de la Olimpiadă cer telefonul Ionelei să-i adreseze cuvinte de mulţumire că l-a făcut sănătos pe Daniel. Un elev chiar îi mărturiseşte că el, „chiar dacă am luat aur, ori poate tocmai de aceea", înclină să facă Medicina, „mai ales că-n 10-15 ani digitalizarea şi programele ce vor fi puse la punct vor fi de mare ajutor medicilor; bolile incurabile de-acum vor fi istorie, ca TBC-ul *Damei cu Camelii*".

Mult timp, Diana rămâne cu privirea în gol; numele eroinei lui Dumas-fiul îi aduce vijelios în minte vizita lui Daniel făcută doamnei Aurelia; fascinaţia cu care doctoriţa i-a povestit „ce impresie grozavă mi-a lăsat acest tânăr; doar unul ca el poate să frângă inima plăpândă a fetiţei, dându-i un orizont de aşteptare, în care să scape definitiv din lunecarea spre autism; să fiu mai tânără, m-aş îndrăgosti şi eu de el..." Asta a supărat-o atunci pe Diana; a indispus-o acel „şi eu"; trecea un medic mult prea sobru, cu o onoare de mare chirurg şi titulara cursului de *Anatomie,* cea mai respectată şi temută, dar cu faima punctată totuşi de bârfa că are un copil cu şeful ei – „cu academicianul Trifescu", se umfla ea în pene când simţea că-i bârfită –, ca să se mai afle că are o aventură cu un student de la Zootehnie – „până şi facultatea mi se părea dezonorantă", îşi aminteşte acum cu durere momentele ei de orgoliu nemăsurat; „de fapt, de laşitate în faţa încercărilor vieţii" – oftează cu durere! I se face un dor nebun să-i audă glasul, dar nu se poate hotărî să-i telefoneze lui Daniel, să-l felicite. „Nici măcar nu-i ştiu numărul..." – îşi zice şi se grăbeşte s-o sune pe Rodica.

– Ştiu de două zile, Diana, dar nu te-am mai sunat, că-s în Egipt; definitivez un contract. Ajung în ţară mâine seară.

Uită să-i mai ceară numărul lui Daniel. Se înfurie, porneşte maşina, opreşte la o cofetărie de lux, cumpără un tort cu multă frişcă şi urcă în grabă spre rezerva de lux. Pune tortul pe măsuţa de lângă

fereastră, apoi se întoarce spre Daniel, se apropie de pat pe partea stângă a lui, îi ia cu delicateţe prosopul de pe jumătatea încă umflată puţin a obrazului, cu grija cu care ia de obicei pansamentul de pe rană, şi-l sărută apăsat pe operaţie:

– Felicitări! Îmi pare rău că n-am fost aici la momentul festiv. Voi recupera, hrănindu-te cu puţină frişcă.

Ochii lui Daniel au o tresărire; în adâncul lor – deschişi amândoi corect, cu pleoapa stângă vindecată, fără nici un semn pe ea –, Diana zăreşte lumina aceea fierbinte, care o inflama întotdeauna înainte de sărut – „abia voi testa dacă buzele, crestate adânc în partea stângă, şi-au recăpătat mobilitatea şi sensibilitatea de odinioară" –, dar luminiţa s-a stins brusc, colţul stâng al gurii, exteriorizând încă o uşoară tumefiere, pare să se fi încreţit într-un început de surâs – „ah, îmi va spune una dintre răutăţile lui tandre, de care îmi era atât de dor!..." – iar vocea lui Daniel se aude rostind clar, fără vreo nuanţă anume:

– Doamna profesor Trifescu mi-a interzis să mănânc dulce...

– ...doar până se închid toate rănile... – încearcă Diana să intre într-un joc al replicilor; „cu prima linguriţă, îi voi murdări buzele; «e păcat să se piardă bunătate de frişcă», îi voi spune şi-am să mă aplec, s-o sorb cu buzele mele..."

– Sunteţi sigură că s-au închis chiar toate rănile? – se aude întrebarea lui Daniel exprimată pe acelaşi ton alb, fără vreo inflexiune.

Diana simte că cineva i-a turnat în cap o găleată cu apă rece, amestecată cu gheaţă; un sloi mai mare pare s-o fi lovit în creştet, ameţind-o.

– Câtă răceală! – se cutremură ea.

– Ce v-aţi fi aşteptat de la un om trăind la Polul Nord?

– Pe omul acela l-am văzut topit de-o căldură tropicală în prezenţa copiilor săi – ripostează Diana, simţind cum creşte în ea dorinţa de a face faţă loviturilor date cu atâta stăpânire de sine de către bărbatul întins pe pat, cu tableta lăsată pe pieptul său; „o greşeală cât de mică a mea – sau a Magdei, c-o simt mereu suflându-mi în ceafă – ar fi pus pe acelaşi piept o icoană, în timpul priveghiului..."; „acelaşi piept pe care a dormit obrăjorul fetiţei mele în timp ce era trasă afară din autismul în care risca să se cufunde...", „şi locul preferat al unei femei, pe vremea când adormea fericită, gustând uneori şi prin somn, cu colţul buzelor, savoarea trupului încins de atâta iubire...", se zbat în capul Dianei gândurile, hotărând-o să se lupte până la epuizare, „să-l dezgheţ pe acest

om; vorba Magdei: îi arăt eu lui autism impus!...", dar vocea lui Daniel – acelaşi calm plin de răceală – i-o ia înainte:

– Prezenţa copiilor mei mă încălzeşte şi însoreşte iglu-ul meu polar; e însăşi raţiunea mea de-a fi.

– Care te-a părăsit într-o zi – îl atacă Diana, păstrându-şi calmul.

– Şi cineva, într-o noapte, s-a temut c-ar vrea să se arunce de la etaj.

– Dar măcar a avut curajul să ceară ajutor.

– Pentru că a avut cui.

– Tu, nu?

– Nu! – răspunde scurt şi apăsat Daniel.

– Cum aşa?! – pare să se mire Diana, simţind că va putea îndulci tonul discuţiei.

– Pentru că mie mi s-a interzis să îndrăznesc să încerc vreodată.

Diana simte cum încremeneşte – nu s-ar fi aşteptat la reproşul de care i-a fost întotdeauna teamă; acum l-a auzit rostit clar şi apăsat. Muşchii spatelui i s-au încordat, rigidizând-o; „sunt la un pas de catalepsie; trebuie să ies cumva!..."

– Îmi vine să te omor! – se trezeşte ameninţându-l, ca pe vremuri, pe Daniel.

– Iar? – aude întrebarea pusă cu calm.

– Da, iar! De-adevăratelea – îi şopteşte cu ciudă, bucuroasă totuşi că n-a căzut în catalepsie.

– Şi-atunci, – o întreabă Daniel – de ce-am fost salvat şi însănătoşit?

– Pentru că şi cei trimişi la execuţie trebuie să fie sănătoşi trupeşte şi mental.

– La mental, se pare că stau cam prost: autism impus.

– Paştele mă-ti! – izbucneşte Diana cu aceeaşi ciudă tandră de demult, dar nu mai poate rămâne locului şi pleacă spre ieşire. Lua-te-ar naiba! – oftează ca o ultimă eliberare.

– Diana! – strigă Daniel pe un ton atât de sever, c-o face să înţepenească la jumătatea unui pas. Unu: mama e moartă. De inimă rea. Că, instinctiv a înţeles în ce iglu intru când a aflat că mă însor. Doi: dacă mă ia dracul, – continuă el pe un ton blajin, voalat într-o anume căldură dată tocmai de inflexiunea ironică a vocii – nu garantez că *voi fi şi-n iad cu tine.*

– Nu-i nevoie – şopteşte Diana pe un ton de om învins, rămânând cu faţa spre uşa pe care se pregătea s-o deschidă. Am fost eu destul în iad cu tine până te-am văzut scos din perioada critică.

– Ce păcat că iadul e-atât de prezent în viaţa noastră! – exclamă Daniel. De la religie, până la politică, sau invers, toţi ne flutură ideea iadului dacă nu le dăm tribut. Singuri, poeţii şi romancierii – atinge el cu palma tableta lăsată cu faţa în jos pe pieptul său – ne mai plimbă prin frumuseţea raiului; adesea, din păcate, un rai pierdut. Citindu-i, îi simţi exclamând: „am fost şi-n rai cu tine", ceea ce unii şi-au şters definitiv din memorie, să le fie lor bine, sau măcar comod, în timp ce alţii, păstrând memoria raiului vie, au suportat cu stoicism iadul dur, până într-o zi... Diana, – ridică Daniel puţin tonul, emanând oarece căldură în inflexiunea vocii – când prinzi un moment de linişte, adresează, te rog, doamnei profesor Trifescu părerea mea de rău că nu pot încă să ies în oraş, să-i cumpăr florile meritate, aşa că-i spun din suflet un sincer *mulţumesc!* pentru tot ceea ce a făcut ca să mă pot întoarce la licuricii mei, de care, într-o clipă de nebunie născută din vanitatea autismului impus, am uitat.

– Bine, măcar, că recunoşti – oftează Diana, vrând să iasă, dar glasul lui Daniel, exprimând nedumerirea, o reţine:

– O fi adevărat că un nebun care-şi recunoaşte nebunia este pe drumul spre vindecare?

– Nu ştiu. S-o întrebi pe doamna profesor Trifescu mâine dimineaţă, când va veni la vizită – răspunde Diana ofensată deja. Somn uşor! Culcă-te, că-i foarte târziu – hotărăşte ea cu fermitatea medicului de gardă venit în control prin saloane.

– Nu-i numai vina mea că-i atât de târziu – aude vocea lui Daniel tocmai când deschide uşa. Noapte bună, doamnă profesor Adriana Trifescu! A, scuze! – schimbă Daniel tonul, rămânând tot grav – am uitat că doamna profesor Trifescu vine abia mâine dimineaţă la vizită... Am s-o rog să-i sugereze doamnei doctor Diana Crăciun să nu mai vină singură prin rezerva unui pacient care, din punct de vedere mental... – îşi tărăgăneză el ultimele cuvinte, moment în care Diana se răsuceşte prompt pe călcâie.

Se privesc lung, fără măcar să clipească. Ochii lor, întâlniţi cu atâta violenţă, ca doi luptători ce s-au repezit unul în altul şi şi-au încleştat braţele, par să-şi spună unii altora toată tristeţea, dar şi bucuria întreagă din sufletele celor doi: un bărbat cu un chip plăcut, întins pe patul de spital, cu umerii săltaţi pe perna rezemată de tăblia de la spate

şi cu ceva negru pe piept, ca o icoană fără chip – în faţa lui, cu spatele lipit de uşă, o femeie zveltă, frumos coafată, deşi buclele răvăşite în partea stângă o dau de gol că a coborât din pat de curând, cu pieptul un pic mai împlinit ca pe vremuri, de-aceea pare mult mai sexy, mijlocul strâns în sacoul îmbrăcat în grabă peste bluza şifonată în câteva locuri şi cu fusta reliefându-i coapsele, oprită chiar la jumătatea genunchiului, lasă vederii celui din faţa sa frumuseţea picioarelor readuse la eleganţa provocatoare de odinioară doar în câteva săptămâni de alimentaţie conform reţetei date de Mihaela şi a miilor de trepte urcate zilnic în ritm alert. Buzele celor doi, frumos conturate, par ale unor statui – nici măcar nu schiţează un surâs, nicidecum să se deschidă, să lase cale liberă vreunui cuvânt. Ochii obosesc primii; când termină se spus totul, clipesc odată – ai lui Daniel se opresc pe spatele tabletei de pe pieptul său iar ai Dianei descriu un arc domol de cerc până spre uşa pe care mâna dreaptă a femeii o deschide larg, să poată ieşi, apoi o închide cu grijă. Ca într-un moment de transă, Diana coboară în tăcere spre maşina parcată chiar în faţa intrării, înclinând respectuos privirea la fiecare salut al vreunui medic ori al vreunei asistente întâlnite în drumul său; toţi timoraţi de tăcerea ei suspectă, care prevestea întotdeauna vreo sancţiune, „clinica să rămână la înălţimea standardelor impuse”. Doar fata de la dispecerat, angajată de curând, îşi permite s-o strige, făcându-i semn să se apropie de ghişeu:

– Nu mi-aţi mai cerut rezultatul. Sorin, I.T.-istul nostru, a notat aici totul – îi întinde o foaie. Vocea blondă veritabilă a sunat şi ieri. I.T.-istul spune că a telefonat din Milano. Eraţi la Rectorat şi a vorbit cu doamna doctor Axinte. Primele două dăţi, Sorin crede că a sunat din America de Sud; aşa a descifrat el codul primului satelit care a preluat semnalul. Ca să afle şi numărul, i-ar fi trebuit aparate speciale, pe care le au doar serviciile de informaţii.

Diana mulţumeşte şi pleacă spre ieşire. Doar în maşină priveşte coala de hârtie primită de la asistentă; „a sunat de-atâtea ori şi n-am avut niciodată norocul să vorbesc eu cu ea”. Porneşte maşina şi încearcă s-o întoarcă spre ieşire. Vede confuz; noroc de senzori că nu s-a lovit cu spatele de trepte, apoi cu botul de stâlpul de iluminat din faţa intrării. Îşi dă seama că începuse să plângă de mult, de la ieşirea din rezervă – „sunt atât de fericită că mi-am dat seama că poate fi scos din tăcerea lui!...” Priveşte în gol, înainte, prin parbriz. După un timp, când piciorul i-a obosit şi a slăbit frâna, iar maşina a început să ruleze încet, tresare şi

scoate cheia din contact. „De ce n-oi fi făcut la fel şi atunci?!...” Continuă să privească în gol. „Nici acum n-am curajul să mă întorc...”

– Ba am s-o fac! – strigă, deschizând portiera; se şi vede intrând val vârtej în rezervă: „Spune-mi pe cine ai în America de Sud!...”

I se face teamă; „cum să intru atât de violent în intimitatea lui?! Sigur că are pe cineva! Un bărbat ca el nu putea să stea cei mai virili ani ai vieţii lângă o *blajină*...” I se face ruşine de gândul acesta şi-şi lasă fruntea pe volan. „Doctorul Pruteanu mi-a spus că n-a ieşit decât o dată din ţară...” Tresare: „o fi venit ea la el, sau, acum, aia, dacă stă în România, o fi cu problemele ei prin lume – vreo specialistă în domeniul zootehniei; poate chiar, colaboratoare... Doiniţa, fetiţa din anul întâi, care îl plăcea atât de mult... I-o fi făcut până la urmă, unu-doi licurici...” Începe să râdă. Manevrează cu greu maşina, ca să poată trece pe lângă ea salvarea. Înţelege că n-are cum ajunge acasă – plânge întruna. Cheamă în gând tot felul de amintiri, dar în zadar: fericirea a copleşit-o. „Nici pentru copilul meu nu m-aş fi bucurat atât... Trebuie să aflu de la Magda ce-a vrut femeia misterioasă! Doamne, ce mă bucur că are pe cineva cu care îşi îndulceşte când şi când viaţa!...” Reuşeşte cu greu să acceseze numărul Magdei – ochii ei sunt mereu plini de lacrimi; „Daniel al meu – ba al nostru, îşi zice privind numele Magdei pe ecranul telefonului – s-o fi certat cu iubita şi a făcut gestul necugetat iar aceea, acum, n-are curaj să-l sune; vrea, totuşi, să afle veşti despre sănătatea lui. Parcă, la primele telefoane, a întrebat dacă avem nevoie de ceva anume...”

– Ce s-a-ntâmplat? – aude vocea Magdei în telefonul său; nici nu şi-a dat seama că a atins semnul de expediere a numărului.

– Vino la spital cu maşina ta, să mă duci acasă. Dacă vrei, poţi dormi la mine.

Tot drumul până acasă, Diana surâde printre lacrimi, tamponându-şi mereu ochii cu o batistă de unică folosinţă.

– Să nu-mi spui că...! – izbucneşte la un moment dat Magda.

– Aproape, Lena, aproape – răspunde fericită Diana şi-i povesteşte întregul dialog purtat. A lipsit atât de puţin să mă întorc la patul lui!...

– Fără să ştii dacă nervii secţionaţi şi-au mai reluat funcţia? – întreabă Magda pe un ton încărcat de dojană.

Diana scapă poşeta din mână.

– Ce-ţi trece prin cap, soro?! Eşti femeie bătrână!

– Şi tu! Şi mă întreb la ce-ai fi vrut să te întorci?! – se înfurie Magda. Oare răceala lui de care mi-ai vorbit, în ciuda unor sclipiri de moment, când te cheamă, dar te şi respinge, nu-i însăşi dovada infirmităţii cu care s-a ales?

O tăcere încărcată de spaimă se instalează între cele două doamne. Intră amândouă tăcute în vila cufundată în întuneric, păşind încet, pe dibuite, până intră în raza senzorilor de la becul de pe trepte. Tresar amândouă şi se lipesc umăr de umăr când aud un *ham-ham* ca al unei jucării de pluş cu bateria uzată, apoi văd căţeluşul fugind la loc, în culcuşul lui din coşul de nuiele pus dincolo de uşa camerei lui Adrian. Înainte de-a intra amândouă sub plapuma de pe patul lat, Diana aduce sticla cu puţin *Napoleon* pe fund şi o golesc, bând pe rând. Pe măsură ce se simt furate de somn, Diana rosteşte întrebarea plănuită încă de pe când erau în maşină, dar a aşteptat efectul coniacului:

– Spune-mi ce-a vrut vocea „cultivată”?

– O, sfinte, am şi uitat! – se vaită Magda. Ca şi rândul trecut: a vrut să ştie evoluţia şi m-a întrebat dacă, într-adevăr, nu ne poate ajuta cu ceva. Chiar m-a întrebat şi dacă poţi fi găsită în clinică zilele următoare.

– Să vină, că-i promit c-o las să stea cu el în rezervă cât o vrea, cu condiţia să-mi spună... – încearcă Diana să glumească, vizibil binedispusă de coniac.

– Nu-i ceea ce crezi; mi-aş fi dat seama; am fost atentă la tonul ei – precizează Magda. N-am greşit când am spus o „voce cultivată”. Întrebările ei erau concise, rostite clar, dar cu o anume eleganţă. O amantă s-ar fi dat de gol, măcar o dată glasul i-ar fi tremurat sau ar fi făcut vreo aluzie... Şi-apoi, odată, la o cafea, că vine de obicei prin Bucureşti miercurea şi vinerea, când tu, de obicei, eşti la facultate, Rodica s-a şi exprimat cu o ciudă evidentă: „Măcar de-aş fi bănuit vreodată că mai calcă şi pe alături!... Bărbat frumos, la 40 de ani... *nalt ca bradu', prost ca gardu'* – îi zic uneori în gând; dar cum să-mi bag nasul în familia lui, că-i şi cărpănos, abia poţi să-i intri în voie; de-aceea îl şi las, deşi... E fratele meu – eu l-am legănat!... Cine ştie ce-o fi în casa aia a lor, ca o fortăreaţă, că şi cu mine e la fel de scump la vorbă... Dar te rog să nu afle cumva Diana; sigur n-ar crede; ea a cunoscut pe adevăratul frate al meu...” Asta-i! – vrea să pună punct discuţiei Magda. Hai să dormim, că mâine avem trei cancere. Somn uşor! Noi – mulţumim lui Dumnezeu! Măcar copiii să se bucure de el, că măturoiul acela de femeie... har Domnului!... la cinci copii, s-a bucurat destul...

– Ba de ce aşa?! – se supără Diana. Dacă aş şti că n-are erecţie, îl operez din nou – i-am rezolvat pe atâţia!... unii, mult mai bătrâni ca el.

– Bine, dormi! – bombăne Magda, căscând prelung. De-acum, e treaba neveste-si; în nici un caz, a noastră. La atâţia copii pe care îi are, plus cei de care nu ştie încă, ar fi o blasfemie să i-l luăm, eu sau tu, chiar şi o dată, neveste-si...

Diana râde pe înfundate; „hai să-ţi povestesc ceva", începe ea, vrând să spună ceea ce a aflat de la doctorul Pruteanu, dar se opreşte brusc; „nimic, soro; să dormim..." şi se întoarce cu faţa spre marginea patului, privind în gol în întuneric; „nu pot să-l cobor şi mai mult; Rodica, făcându-l *prost ca gardu'*, a exprimat, cu vorbe din popor, un adevăr. Ceea ce mi-a povestit doctorul Pruteanu mă tem să cred şi eu; la prima vedere, povestind Magdei, l-aş coborî nespus, mai ales eu, care l-am cunoscut pe *adevăratul frate* al Rodicăi – ce viaţă fericită prin împlinirea dorinţelor tainice aş fi avut alături de el!... Tare mă tem că diagnosticul pus de doamna Aurelia este corect, iar cauza autismului în care s-a claustrat..." Diana începe să clipească tot mai des, foindu-se sub plapuma uşoară şi călduroasă – nu mai vede pata cenuşie a ferestrei. „Ce ciudat! Şi eu şi Magda dormim sub plapuma lui; o adusese la mine în apartament din camera lui de cămin." Pe-a Irinei, Diana a aruncat-o la tomberon când fetiţa a întrebat: „Unde-i plapuma de puf dată de bunicuţa mea?" O dusese la mansardă, bonei angajate de curând. „Mda, el are dreptate: nu mai am ce căuta singură în rezerva aceea cât va mai fi el acolo; voi intra întotdeauna însoţită!..." – hotărăşte şi ia aminte la respiraţia regulată a Magdei, vrând să adoarmă şi ea. N-o poate face decât după ce termină de repetat în gând scena despărţirii; „când i-am interzis să îndrăznească să mă caute"; repetarea scenei întregi a simţit-o ca pe o adevărată penitenţă, în timpul căreia a plâns mai tare ca niciodată, tot fără lacrimi, „dar măcar am început să înţeleg şi să accept că nu mai pot spera la nici un zâmbet din partea lui", îşi spune ca o concluzie şi adoarme, nu înainte de a adăuga: „pentru că nu-l mai merit!..."

*

* *

A doua zi, vine la vizită însoţită de toţi chirurgii – mai puţin doctorul Pruteanu, care le-a şi trimis o vedere din Finlanda – şi de două asistente; una, cu foile de observaţie sub braţ; cealaltă, ca de obicei, cu

trusa plină cu mănuşi sterile, aşteptând să fie solicitată de profesoară să-i ofere o pereche înainte de a consulta.

– De ce-i frigiderul în priză? – întreabă profesoara imediat ce intră în rezervă, cu aerul ei dictatorial de dinainte. Domnule Daniel Ciobanu-Adomniţei, nu v-am permis încă să beţi lichide reci.

– Mi-a adus ieri cineva un tort cu frişcă şi am aşteptat vizita dumneavoastră, doamnă profesor Trifescu, să vă întreb dacă am voie să gust.

– Nu! Te voi anunţa când vei avea voie. Du tortul copiilor de la Oftalmologie – se adresează Diana unui medic tânăr, apoi ordonă lui Daniel să-şi dezbrace bluza de pijama, să poată explica medicilor prezenţi evoluţia operaţiilor; degetele ei, înmănuşate în latex, frământă fără milă fiecare cicatrice. Daţi-vă jos pantalonul de pijama, nu şi chilotul – face Diana semn lui Daniel, apoi prezintă fiecare cicatrice de pe coapse. Uitaţi-vă ce repede îşi revin muşchii – atrage ea atenţia colegilor. Doctorul Mitrofan ştie ce să-i ceară. Poţi să te îmbraci – face semn lui Daniel. Doamna Fatma a fost de acord să foloseşti sala de sport şi-n afara celor trei ore zilnice cu domnul Mitrofan – îi spune în timp ce se îndreaptă spre uşă, printre cele două rânduri de colegi şi colege care au făcut culoar în faţa sa, dar când aude un „da doamnă", rostit ca pe vremuri, înţepeneşte o clipă, apoi se întoarce un pas: Ai spus ceva?

– Nu, doamnă – vine răspunsul aidoma celui de pe vremuri, iar Diana rămâne o clipă cu privirea ţintă în ochii bărbatului care abia a terminat de îmbrăcat pantalonii de pijama. Ba da, doamnă, – revine Daniel pe un ton calm, continuând să se îmbrace – voiam să vă rog ceva – se uită el cu o asemenea privire în ochii Dianei, că ea înţelege şi face semn colegilor să iasă din rezervă înaintea sa.

– Te ascult – spune, întorcându-se câţiva paşi către Daniel.

– Vă rog să transmiteţi doamnei Diana scuzele mele că nu am servit-o aseară cu o felie de tort cu frişcă; îi sunt dator cu un anume gest – sugerează el umplerea pumnului cu frişcă şi aplicarea lui pe gura şi nasul celuilalt.

– Pot să-i spun să revină mai spre seară cu un alt tort cu frişcă? Acum intru în sală: trei cancere.

– Succes! Şi forţă în stânga. Sper că doamna profesor, ca şi doamna Diana, face inciziile de fineţe cu stânga.

– Evident. Mulţumesc de urarea! Voi reveni cu un tort mai mare.

– Şi cu Licurici. Neapărat! Să am pe cine trimite în baie după prosop. Altfel, scena ar fi incompletă.

Obrazul Dianei, luminat mai înainte de o stranie bucurie, pare acum dintr-o ceară frumos colorată, care se topeşte văzând cu ochii – rămân câteva cute, evidenţiind tristeţea privirii:

– Îmi pare rău, Daniel! Irina... Irina încă nu s-a întors de la Viena.

– Minunat, dacă de la Paris s-a dus direct la Viena. Oricum, succes în sală!

Diana îl mai priveşte o clipă, ia aminte la tonul cald cu care i s-a urat succes şi surâde, şoptind un *mulţumesc, Daniel!* înainte de a se întoarce să iasă din rezervă. La prânz, când termină cele trei operaţii, de care este mulţumită, stă mult sub duş, apoi îmbracă un costum proaspăt spălat şi se grăbeşte să-şi viziteze operaţii duşi la Terapie Intensivă.

– Evoluţie pozitiv – îi şopteşte Magda, anume s-o necăjească. Ia spune-mi, – o ia de braţ s-o conducă puţin pe hol – de ce-ai surâs mereu? Parcă erai acum 17 ani după gripă – mai ţii minte? Şi astăzi ai fost foarte în formă. Ce ţi-a mai făcut?

Diana îi povesteşte totul pe scurt, atentă să-şi ascundă zâmbetul, că pe hol mişună o mulţime de medici şi de asistente; câţiva chiar au vrut să întrebe ceva, dar n-au mai îndrăznit, văzând aerul grav al celor două doctoriţe.

– Şi ce ai de gând? – întreabă Magda în final.

– Nu ştiu. Îmi place atât de mult să discut cu el!... Chit că-i aşa de rece, dar mie-mi face atât de bine!... Dar şi atât de rău!... – oftează Diana. Oricum, n-am putere să-mi tărăsc copiii în toată nebunia mea, crede-mă! Abia aştept să-l externez, să mă pot limpezi. Din prima zi, omul ăsta a fost un chin pentru mine; o dulce nefericire....

– Mie-mi spui! – surâde Magda, privind lung la fereastra din apropiere, Dacă n-ar fi insistenţele Odettei, mai ales, nu i-aş spune adevărul Danielei; ce cinste poate fi că m-am iubit într-o noapte, spre ziuă, cu cel care trebuia să fie soţul aceleia pe care o credeam sora mea?! Hai, mai bine lasă-mă... – scutură ea capul, când simte atingerea Dianei ca o consolare – ameţesc. Să aşteptăm să plece, apoi... vorba ta: ne-om limpezi, Oricum, – se întoarce Magda, şoptind ca o hotărâre mult prea gravă – copiii trebuie să afle că sunt fraţi! Nu ştiu cum; pe zi ce trece, îmi dau seama că începe să ne fie tot mai jenă de trecutul nostru... Un tânăr atât de copil, că putea să ne fie fiu...

– ...dar ne-a fost iubit! – hotărăşte abia şoptit Diana, cu o aşa fermitate, că medicii care trec prin apropiere grăbesc pasul, crezând că se ceartă. Ne-a fost într-o vreme în care nici unul dintre noi trei nu avea vreo obligaţie certă faţă de altcineva. Să-ţi fie clar: mie nu-mi va fi jenă niciodată! Sufletul lui mare ne-a dăruit-o pe Irina. Destinul a vrut ca noi amândouă – mama şi naşa Irinei – să nu-i rămânem datoare. Un copil e un dar de la Dumnezeu. Trebuie să-i prezentăm darul ce ne-a fost trimis. De-acum, dacă tot am reuşit să-l repunem pe picioare, aceasta va fi problema noastră comună. Mergi, te rog, în salonul celor trei operaţi şi te ocupă de ei. Vorbim la telefon... Eu ... mai am o „operaţie" de făcut – spune Diana ca pe un secret şi pleacă în grabă, privind ceasul din mers.

Parchează cu greu maşina în apropierea bijutierului despre care a aflat că-i cel mai bun.

– Hm! – îi surâde acesta când vede lănţişorul tăiat cu foarfecul de ghips. Din Ierusalim, nu? – întreabă, iar Diana simte că o trec fiori de gheaţă; nu-i place zâmbetul hâtru al bijutierului. Cine l-a tăiat cred că a avut forţă în braţe; oţel de cea mai bună calitate, placat cu aur atât de bine, că mulţi s-au păcălit. Cruciuliţa, într-adevăr, este din aur de 24. Vă cumpăr doar cruciuliţa.

Diana îşi recapătă glasul şi spune pentru ce a venit. Abia după discuţii lungi şi promisiunea Dianei că va plăti dublu sau triplu, bijutierul acceptă să repare lanţul; „oţelul ăsta se lucrează foarte greu; reveniţi, peste vreo două ore". Diana trece pe la raionul alăturat cu cruciuliţa în pumn şi cumpăneşte îndelung până se hotărăşte ce lănţişor din aur s-ar potrivi; nu-i pasă că-i foarte scump, dar este mândră de alegere; ştie că va sta frumos la gâtul lui Daniel; „cu cine urmează să te mai lupţi? – îl voi întreba –, poate vreo nălucă din poiana cu licurici..." – şi-şi compune în gând o încercare de dialog cu Daniel, dar, oricât s-ar strădui, înţelege că-n absenţa replicilor lui, nu poate înjgheba nimic; nimic consistent, care să aibă savoarea discuţiilor de demult. Trece strada şi intră în Librăria Centrală, „singurul loc unde pot sta două ore fără să bat la ochi". Ia rafturile la rând – rămâne surprinsă cât de multe cărţi se publică „şi ce grafică de excepţie au!..." Pe vremuri, când mergea cu Mituş în străinătate, îl însoţea în nelipsitele lui plimbări prin librării şi-l certa de fiecare dată când umplea geamantanul cu albume pe care uita să le mai răsfoiască, ori cărţi rămase şi acum în ţiplă; „să am ce face la pensie; de ce crezi c-am instalat leagănul din grădină; patru locuri: eu, tu şi copiii; de mici, le voi cultiva pasiunea pentru lectură". Răsfoind un roman tradus din suedeză – „tradus în mai toate limbile şi

vândut în câteva milioane de exemplare", scrie pe coperta a patra –, îşi aminteşte cum într-o zi au venit doi meseriaşi, au tăiat cu aparatul de sudură leagănele iar cadrul mare, bine ancorat în fundaţia de beton, l-au transformat în poartă de fotbal. S-a bucurat: ştia că asta îl va ţine pe soţul ei ocupat. Acum a trecut la alt raft: cărţi care au înfuriat-o întotdeauna; „medicina făcută după ureche", leacuri adunate de-a valma, intitulate *strămoşeşti;* alături, cărţi de nutriţie, de vise, tot felul de horoscoape şi, la loc de cinste, *101 poziţii* – întinde mâna s-o ia, s-o răsfoiască, dar, în ultimul moment, ia *Horoscopul chinezesc* şi se uită la preţ. I-a fost ruşine – înţelesese despre ce *poziţii* este vorba.

– Camelia, câte? – aude în spatele său o voce sonoră a unui bărbat.

Nu se întoarce – e în firea ei să nu întoarcă nici măcar privirea –, dar în oglinda din colţ vede la spatele ei doi bărbaţi: unuia îi observă doar spatele jachetei de primăvară frumos întinsă la umeri, semn că poartă sacou pe dedesubt, pălărie elegantă de aceeaşi nuanţă de gri închis ca jacheta, distonând cu părul grizonat care se vede între pălărie şi gulerul jachetei; celălalt, cu capul descoperit – „îi convine; are părul bogat, dar tot grizonat" –, poartă o jachetă mai uzată, dar de firmă, impunând o anume eleganţă boemă, dată de fularul din mătase de la gât, legat cu o anume distincţie. Obrazul nu i-l vede, că bărbatul, cu vocea clară, de adevărat orator, mai ţine încă ridicată tocmai cartea pe care a răsfoit-o şi ea.

– O mie patru sute douăzeci şi trei, până în prezent, domnule Avram – îi răspunde vânzătoarea privind în calculatorul din faţa sa.

– Vezi? – aude întrebarea bărbatului boem. Asta înseamnă să scrii o minciună pe coperta a patra. Ciupercăria asta de edituri private... Piciorul tău stâng are mai mult har. Şi nici măcar nu-i atât de stilat... – zăreşte Diana privirea bărbatului boem aruncată o clipă în direcţia picioarelor sale, apoi, întoarsă către vânzătoare:

– Cameluţa-tată, pune-o tu cu mânuţa ta la loc de cinste şi anunţă-mă când atinge milionul şi la noi, apoi îmi vii să-mi soliciţi să-ţi dai doctoratul cu o lucrare de genul „Cultivarea prostului gust prin politica editorială". Nu, nu, Cameluţa; rectific: „şi prin politica editorială" – accentuează el pe *şi.*

Înţepenită cu privirea aruncată pe deasupra *Horoscopului chinezesc* spre oglinda din colţ, Diana a zărit deja privirea bărbatului cu pălărie întoarsă către ea; întâi i-a privit picioarele – mai mult de o clipă, „să înţeleagă de ce stângul lui nu-i atât de stilat ca ale mele", gândeşte

Diana, simţind cum în urma privirii, chiar şi pe sub poala pardesiului, în sus, până la ochi, curge o dâră de foc; „obraznicule!", ar vrea să-i strige în gând, întorcându-i ostentativ spatele, dar ochii ei rămân agăţaţi de privirea albastră care s-a încruntat o clipă, înfruntând-o pe a sa, mutându-se imediat spre cartea din mâna prietenului. Diana ar vrea să se întoarcă, să-l privească deschis pe bărbatul cu pălărie – „aşa, ca pe oricare cumpărător intrat în librărie" –, dar nu se simte în stare nici măcar să închidă cartea din mâna sa şi să o pună la loc. De mult, de tare de mult, n-a mai simţit că privirea unui bărbat o poate răscoli, aducând-o până în pragul violenţei verbale; „doar cu 17 ani în urmă, în parc, Daniel a făcut un apropo la mijlocul meu subţire..." Nu mai înţelege ce-i cu ea; îşi priveşte ceasul şi se blestemă că mai are de aşteptat o oră până va putea pleca spre spital, să ducă lui Daniel „lănţişorul din oţel placat cu aur". Amintirea falsului o înfurie. „Ce păcat, – se trezeşte că găseşte un motiv mai puternic de supărare – de când e-n spital, nu i-am simţit niciodată jăratecul de demult al privirii sale plimbat pe trupul meu..." Stă mult timp în faţa sectorului alăturat, răsfoind la întâmplare câteva romane, ascultând cum se contrazic cei doi bărbaţi pe tema „absenţei unei critici de valoare"; „fă-o tu, dacă-ţi dă mâna: pierde două-trei zile, citeşte o carte, fă anamneza operei autorului şi scrie o cronică-reţetă pentru... Pentru ce?! Mai bine meditez elevi tâmpiţi. Înainte, criticii serioşi, cu rubrici permanente la revistele literale, câştigau cât un chirurg, măcar pe hârtie... că n-am auzit decât de unu-doi critici, la care s-ar fi dus un autor cu plicul între paginile *bolnavei* oferite spre *consultaţie* şi *reţetă*..." Diana scapă cartea din mână. De jos, de pe coperta a patra, o privire senină, uşor încruntată, ieşind de sub borul unei pălării, pare că-i priveşte pe sub poalele pardesiului. „Paştele...!..." – îi strigă în gând, pregătindu-se să dea un şut cărţii, dar se abţine la timp şi, cu un gest elegant de lăsare pe călcâie, anume parcă să-şi apropie genunchii de ochii bărbatului de pe coperta a patra, ridică romanul, potriveşte mai bine poşeta pe braţul stâng, iar cu mâna dreaptă trage din buzunarul pardesiului o batistă de unică folosinţă, cu care şterge coperta întâia. Nu se îndură să pună imediat cartea la loc; îi reţine atenţia grafică: într-o atmosferă de viscol, care te face să-ţi simţi spatele înfrigurat, un tânăr îşi flutură haina, ca un toreador capa, în faţa fulgilor învăluiţi de vânt, prefigurând chipul unui cap de taur înfuriat, al cărui trup încordat pare un autobuz în viteză, aruncând de sub roţile din spate zăpada asemeni copitelor unui taur nisipul arenei. „*Întroienirea*, roman, ediţia a IV-a", citeşte pe copertă, în timp ce, rămas tot la sectorul de

traduceri, bărbatul cu aer boem, de artist bătrân, întreabă: „Dai o bere şi un autograf?" După o secundă, i se pare că aude şoapta celui cu pălărie: „Poate nu ştii de unde a venit..." Diana renunţă la a mai privi romanul din mâna sa şi-l pune cu grijă la loc în raft, oprindu-şi două clipe ochii încărcaţi de o supărare pe care nu o poate înţelege pe cotorul cărţii de alături, *Parfum de mamă* – e derutată; a auzit de filmul *Parfum de femeie*, crede că l-a şi văzut, ştie că-i după un roman cu acelaşi titlu şi-i pare rău că nu mai poate sta să-l răsfoiască pe acesta, „probabil tot al tipului cu privirea obraznică tocmai prin calmul cu care ţi se uită în ochi"; e sigură că-i de acelaşi autor: grafica numelui scris cu litere mai mici este identică. Trebuie să plece! N-ar suporta să fie ajunsă din urmă de cei doi bărbaţi; „m-aş întoarce şi i-aş da cu poşeta în cap, să-i bag pălăria până la gură, să-i acopăr ochii obraznici", îşi zice şi porneşte încet spre ieşire, cercetând cu privirea cărţile pe lângă care trece. Doar târziu, când parchează maşina în curtea spitalului şi mai priveşte o dată lănţişorul reparat, bucuroasă că va putea sta de vorbă mai mult cu Daniel, se trezeşte că rămâne la jumătatea unui gest, hipnotizată parcă de strălucirea bijuteriilor din palmele sale; „poate nu ştii de unde a venit...", îi răsună în amintire vocea mult prea joasă, ca a unui bariton răguşit, a bărbatului cu pălărie – „sigur m-a văzut ieşind din magazinul de bijuterii şi trecând strada spre librărie..." I se pare că n-a mai fost de mult atât de insultată; „doar nu-ţi închipui că asta, care a ieşit din magazinul cel mai scump de bijuterii, va cumpăra romanul meu..." – aşa îşi traduce expresia. Înţelege că cel cu fularul legat la gât atât de elegant este profesor universitar la Filologie dacă i-a spus vânzătoarei c-o aşteaptă să se înscrie la el la doctorat. „O fi Matei Avram, de care am auzit vorbindu-se la Centrul Universitar?!..." Nu mai are nici un chef să urce în rezerva de lux; demult, cu ani în urmă – *În ce vară? În ce an? Anii trec ca apa*[1], îşi aminteşte nişte versuri învăţate în copilărie –, da, demult, parcă ar fi trecut o viaţă de om, era tachinată cu versuri ori expresii celebre; „am dat şi extemporale", îşi aminteşte cum i-a fost băgat sub nas un volum din opera lui Caragiale; „Doamne, ce palmă i-am dat atunci!... Oare atunci i-am învineţit ochiul? Da, era înainte de Crăciun; s-a dus acasă cu un ochi vânăt... Nici măcar nu m-am interesat dacă a ajuns cu bine. Magda a făcut-o. De ce n-oi fi lăsat-o pe ea să-l ia?! Ar fi fost acum o pereche fericită..." Îşi dă seama că a ajuns acasă. Parchează maşina în curte, se joacă un timp cu Lăbuş cel Mic întâlnit pe

[1] *Balada morţii*, George Topârceanu.

trepte şi intră în salonul mare, aruncându-se îmbrăcată pe canapea. I-ar plăcea să aibă acelaşi suflet din noaptea când s-a întors de la Cernica, să se îmbete, vorbind paharului şi sticlei care se golea văzând cu ochii. „Ultimele înghiţituri le-am împărţit cu Lena... Cu ea am împărţit totul... – îşi surâde. Pe Mituş, nu; o cred pe cuvânt; dar pe Daniel... Ce ironie a sorţii: să stea doi ani cu Zavate şi doar o bucată de noapte cu Daniel..." Ar vrea să-şi spună că, la anii ei, ar trebui să-i fie jenă să mai aibă asemenea gânduri, „dar sunt medic, nu mă pot ascunde după deget. Şi-apoi, de unde ştie ea că-i a lui Daniel şi nu a lui Zavate, sau a lui Philip?!... N-am auzit-o spunând că ar fi făcut vreo analiză Danielei. Şi-o fi dat seama când a văzut-o pe micuţa Elena? Posibil..." – şi-şi hotărăşte să se mai ocupe şi de-ale ei; „are dreptate Magda: clinica merge şi fără crizele mele dictatoriale". Telefonează medicului şef de gardă şi-i cere informaţii despre cei trei operaţi, apoi despre întreaga clinică.

– V-a căutat o doamnă. Am vrut să-i dau numărul dumneavoastră de mobil, dar a refuzat. A spus că vă va mai căuta; a întrebat dacă aveţi sală mâine. I-am spus că doar o operaţie scurtă.

„Madam Săsărman... O fi aflat de discuţia mea cu dom' ministru şi vrea să discutăm între patru ochi; ştie că doar eu îi pot garanta..." După o clipă, se miră: „Parcă i-a spus Magdei că se duce la Viena... Ducă-se! La banii lor..." – pare Diana total indiferentă şi începe să-şi schimbe hainele. Ştie că Irina are întâlnire cu marea muziciană, iar Adrian, un meci de verificare, înaintea începerii selecţiei pentru echipa naţională de juniori; „poate-mi aude Dumnezeu ruga şi-l resping", îşi spune Diana, dar fără convingere – ştie că l-a scăpat din mână şi pe Adrian. „Măcar să fac ceva bun de mâncare", se bucură când intră în bucătărie. Are poftă de o salată cu maioneză, pe care crede că n-o va mai termina; se opreşte mereu şi stă cu privirea pierdută în gol, încercând să rememoreze toate întâmplările din Ajunul Crăciunului, când se căznea să facă maioneza cu mixerul...

*

* *

Ajunge la clinică înaintea tuturor. Îi place să vină devreme, că poate circula în voie prin Bucureştiul mult prea aglomerat. Îmbracă hainele de spital, întârziind îndelung în baie, în faţa oglinzii; coboară la bucătărie, să se asigure că-i este respectată cu stricteţe reţeta meniului

pentru pacientul din rezerva de lux, apoi se întoarce în cabinet, să mai treacă prin faţa oglinzii. Cercetează cu atenţie bijuteriile, are grijă să le pună frumos în cutiuţele plușate şi se îndreaptă spre rezerva de lux. Respectă instrucţiunile – stabilite de pe vremea lui Mituş –, aşteaptă să i se răspundă după ce bate în uşă, abia apoi intră.

– Bună dimineaţa!

Daniel se saltă mai bine pe pernă, să poată sta în capul oaselor; închide televizorul – „era pe internet”, observă Diana – şi-şi înclină privirea:

– Sărut mâinile, doamnă!

Un aer rece, ca un curent polar, se instalează în încăpere; „mi-am făcut iluzii degeaba”, gândeşte Diana, apropiindu-se de pat, hotărâtă să rezolve, totuşi, problema medalionului:

– Uite, – pune ea pe noptieră cutiuţele plușate deschise – am reparat lănţişorul tăiat. Dar – aş vrea să nu te superi – ţi-am cumpărat alt lănţişor. Din aur.

– V-a spus ceva bijutierul? – întreabă Daniel, plimbând pe vârful degetelor mâinii drepte lănţişorul vechi.

– Vrei să spui că ştiai?

– Da, doamnă.

– Te superi dacă ţi-l ofer pe acesta? – îi arată ea cruciuliţa cu lănţişorul nou din aur.

– Mulţumesc. Nu-l pot refuza, dar nici promite c-am să-l port.

– De ce? Doar nu-ţi închipui că soţul meu a ştiu că-i un fals.

– Nici vorbă! Dar nu vreau să mai port; credinţa stă în suflet, nu în...

– Doar nu te-ai pocăit şi tu! – se sperie Diana.

– Ce vrei să spui?! – o întreabă Daniel scurt, privind-o cu o căutătură de om sever, că Diana simte cum i se face frig; reuşeşte să-şi ducă degetul arătător la gură, să-i muşte vârful, cum i-a învăţat şi pe copii săi să facă dacă greşesc.

– Am... am... – se bâlbâie ea. Am gafat. Scuză-mă!

– Să nu se mai întâmple, Diana! Eu nu îndrăznesc să mă leg de soţul sau de soţia nimănui. De-aceea nu admit ca cineva să-şi bage nasul în familia mea.

– Daniel... eu am vrut... doar...

– Diana! – răsună scurt glasul sever, ca un ordin al unui jandarm în misiune – credeam că vii să-mi spui ceva mai interesant, nu să o insulţi pe mama copiilor mei.

– Îmi pare rău, Daniel!

– Şi mie, Diana! – i-o retează vocea severă, care, coborând o octavă, precizează: – că nu i-am permis Brânduşei, căreia voi vă adresaţi cu respectuosul *doamna Fatma*, să-şi facă numărul: să ţină rezerva asta de lux pregătită pentru vreo figură ilustră; cine ştie?!, poate se internează aici vreun demnitar care-i poate ajuta soţul să iasă mai repede la aer curat, că la cât armament a traficat... başca faptul că sondele din grădina lui socru-său au cam început să sece.

– Nu şi faima acestui spital! – ripostează Diana, impunându-şi să-l înfrunte; „abia aştept să-i ard o stângă peste obrazul sănătos, apoi, ce-o vrea Dumnezeu, că nu-i mai suport răceala". Clinica Privată de Chirurgie este cea mai bună din partea aceasta a Europei – adaugă ea cu mândrie.

– Fals! – aude riposta lui Daniel. Fără tine şi fără doamna Magda, ar fi fost doar un spital bun. Regret că, atunci când s-a ridicat problema acestei rezerve, n-am plecat de bună voie la altă clinică.

– Fără acordul meu, care te-am operat?! Şi de când, mă rog, – ridică Diana tonul, simţind că nu se mai poate abţine – de când pacienţii fac ceea ce vor ei înainte de externare?! Eşti pacientul meu, în clinica condusă de mine, clar?! – îşi dă ea în vileag toată fermitatea de care este în stare.

Îl vede pe Daniel cum şi-a plecat deja privirea.

– Da, doamnă – aude acelaşi răspuns domol, de om timid, pe care credea că n-o să-l mai suporte vreodată.

Vede obrazul aprins al bărbatului care îi ocoleşte cu insistenţă privirea, ca un elev timorat că nu ştie lecţia şi i se face milă; „ar trebui să mă aşez pe marginea patului cu dezinvoltura la care am dreptul; aş aştepta până m-ar priviri în ochi, apoi..."

– Bine Daniel; mai ai ceva de adăugat? – se trezeşte că întreabă pe un ton cald, aproape matern, întorcându-se să iasă mai repede din încăpere; „nu pot, nu pot face nimic!", îşi repetă, simţindu-şi din nou ochii înlăcrimaţi de ciudă, „ca atunci când am şofat mai mult pe ghicite către Hanul Ancuţei..."

–Nu, doamnă – aude în urma sa.

– Bine... – murmură Diana, punând cu fermitate mâna pe clanţa uşii; dar vocea lui Daniel – aceeaşi de demult – o reţine:

– Diana, te rog să mă ierţi! Astăzi nu ştiu ce-i cu mine; nu-s în apele mele.

– În schimb, eu sunt – îi răspunde, întorcându-şi cu calm faţa către el. Curg domol şi liniştită, ca un firicel cristalin de apă, pe malul căruia s-a oprit cineva ros de dilema: *Rubicon,* ori *Styx?*

Vede privirea lui Daniel ridicată brusc, ţintuind-o, parcă ar vrea s-o ia la bătaie.

– Nici măcar un semn cu mâna nu mi-ai făcut! – îi strigă Diana, să-şi menţină ascendentul câştigat –, deşi aşteptam să vii, să deschizi portiera şi...

– Tu vorbeşti?! – se miră Daniel, arătând-o cu palma întinsă către ea ameninţător. O privire dacă mi-ai fi aruncat, să înţeleg că pot îndrăzni totuşi, aş fi luat maşina cu totul în braţe... Dar... – şopteşte el cu glasul topit, măsurând-o cu o privire obosită, rece ca gheaţa, coborâtă de la ochi în jos, până la călcâie; „ce-i cu el?! Chiar că nu-i în toate apele; am s-o rog pe Magda să-i pună o perfuzie inofensivă, cu ceva tranchilizant în ea, să-l ştiu liniştit, să-şi poată face exerciţiile", îşi zice Diana ieşind.

Participă la raportul de gardă senină, fără observaţiile ei obişnuite ori comentariile severe la vreo greşeală cât de mică – „astăzi ai fost ca pe vremuri, când învăţai tu de la alţii", o tachinează Magda, apoi îi şopteşte că l-a sedat pe Daniel, iar Diana, mulţumită, intră în sală cu anestezista Barbu, că doctorul Grigorescu, programat pentru două operaţii grele, a solicitat-o pe Magda. La despărţirea de doctoriţa Barbu, pe care o lasă lângă patul celui abia adus din sală în salon, Diana este ajunsă din urmă pe hol de secretară: „Vă aşteaptă de jumătate de oră...", îi arată cu un gest discret înainte, spre uşa cabinetului său. Diana vede întâi silueta picioarelor fine – „astea da, picioare stilate!", admiră ea eleganţa poziţiei şi frumuseţea pantofilor alăturaţi, atât cât să lase genunchiul drept uşor înainte. Privite din spate, rochia şi pălăria de primăvară întregesc imaginea unei siluete coborâte direct din vreo revistă de modă. Diana simte brusc nevoia să-şi îndrepte spatele şi să-şi dea capul pe spate, să arboreze poziţia ei de la întâlnirile cu cei de rangul său, „unde nu trebuie să scad niciodată din preţul la care am ajuns", îi place să-şi spună în gând, încă de dinainte de a fi oficial soţia academicianului Marius Trifescu; „ba poate mai mult atunci, decât după", recunoaşte în sine sa şi-i vine în minte ziua când a ieşit de la curs, iar doamna Stârcea a luat-o de braţ şi au mers împreună prin culoarul făcut de studenţii gălăgioşi; „era în ziua când privirea mea periferică l-a zărit pe el, diavolul care-mi intra mereu mai mult în suflet; l-am zărit sus, pe trepte, lângă blonda aceea atât de frumoasă, care, încă,

mă mai salută cu respect, când vine şi ea la braţul domnului ambasador la vreo recepţie". Când se întâlnesc, colţul gurii uşor încreţit al fostei domnişoare Bujor – „care-i era numele mic?!" – pare să-i adreseze un ironic *vezi, nu ţi l-am luat, dar nici tu n-ai avut parte de el*, pentru că, odată, de ziua Germaniei, la recepţia dată de Ambasadă, doamna ambasador i-a şoptit în timp ce-şi ciocneau cupele cu şampanie: „Tot aşa greu daţi aprobare să se transfere alţi studenţi la cursul dumneavoastră?" Nu ştie ce i-a răspuns. Şi nu înţelege de ce acum s-a retras în sine, ca melcul în cochilie în faţa pericolului, când femeia din apropierea uşii cabinetului său s-a întors către ea – „Doamne, frumoasă-i! Şi câtă eleganţă!..."

– Doamna profesor... – o prezintă Anuţa cu timiditate pe Diana femeii străine.

– Vă mulţumesc! – îşi înclină aceasta privirea în faţa secretarei, care înţelege că trebuie să se retragă imediat. Vă pot reţine 10-15 minute? – aude Diana întrebarea femeii care mai ţine încă la piept, cu braţul stâng, buchetul de flori; „într-adevăr, are gust!", admiră Diana aranjamentul floral simplu, dar de efect.

– Vă rog să intraţi! – îi deschide ea uşa cabinetului său, invitând-o printr-un gest elegant, pe măsura momentului; „cine-o fi?! Sigur, vreun nou mesager al unei clinici, trimisă să mă convingă să trec la ei cu o parte din echipă".

– Pentru dumneavoastră, doamnă – vede Diana buchetul oferit cu o anume distincţie; „nu-i mesagerul nici unei clinici, că mi s-ar fi adresat cu *doamnă profesor*".

– Mulţumesc! – îşi apleacă Diana o secundă obrazul spre flori. Cu ce vă pot fi de folos? Dar vă rog, luaţi loc! O cafea?

– Doar un pahar cu apă, că voi vorbi mult. Mi-aţi permis deja un răgaz de 10-15 minute; sper să mă încadrez – spune doamna abia aşezată cu graţia unei mari vedete în fotoliul indicat de Diana în timp ce-şi scoate brăţara-ceas de la mână – „ce brăţară-ceas elegantă!... pe măsura ei..." – şi o aşează în faţa sa, lângă paharul cu apă primit, apoi deschide poşeta, scoate o cutiuţă frumos ambalată – „Prada-Milano", citeşte Diana –, pe care o oferă: O brăţară. Modest omagiu pentru că l-aţi salvat pe Daniel. M-aş bucura să luaţi loc, să pot vorbi, să mă încadrez în timp...

Diana se simte dominată de privirea femeii din faţa sa; „ei da, aşa amantă, mai zic şi eu!...", se bucură sincer, parcă nu se mai satură să privească la eleganţa şi frumuseţea femeii din faţa sa. Îşi aminteşte că

trebuie să elogieze în vreun fel cadoul primit, aşa că deschide cutiuţa primită, vrea să mimeze bucuria, dar miile de reflexe trimise spre ochii ei o ameţesc, – „nu poate fi adevărat!” – i se aruncă privirea spre ochii doamnei din faţa sa, care, după ce primesc mesajul, clipesc elegant, într-un gest prietenesc de aprobare: „da, e-a dumneavoastră; o meritaţi!”

– Numele meu este Minodora; mai pe scurt, Dora – aude Diana vocea – „într-adevăr cultivată!” – a doamnei de dincolo de măsuţa care le desparte. Celălalt nume nu contează. Am fost un an de zile colegă de birou, aş zice, cu Daniel – începe femeia ex abrupto. ...Fată abia ieşită din liceu, tata, cu un salariu de măturător – că fusese înainte miner şi s-a bucurat de nişte bani, frumoasă amăgire!, daţi printr-o ordonanţă a unui guvern care începuse ruinarea ţării; bani ce i-a pierdut deschizând o afacere falimentară *ab initio* în localitatea minieră de baştină – am găsit cu greu un post de directoare de cămin cultural în Comuna Valea Domniţelor. Contabila primăriei mi-a dat cheile de la fosta şcoală, „vezi şi tu ce poţi amenaja aici, să-ţi umpli zilele; atenţie doar la cărţi, că-i păcat de ele; ai să găseşti o evidenţă întocmită de mine”. Aş fi fugit, dar nu aveam unde. M-ar fi bucurat să mătur şi curtea fabricii de ciment alături de tăticul, dar nu mai aveau locuri. Cât despre visul meu tainic de-a urma o facultate de Arte... Habar n-aveam ce trebuie să fac în clădirea aceea mare şi pustie, dintr-o localitate de oieri, toţi ocupaţi cu munca lor. Baba la care găsisem găzduire era cam surdă... M-a învăţat să-i mulg cele două vaci, să avem ce mânca, să-i adun ouăle de prin cuibare că ea abia mergea, să dau de mâncare la păsări – o curte plină de păsări!, şi-ncă mai avea o cloşcă pe ouă –, numai să nu-i lipesc cuptorul, ca-n poveste, nu m-a pus. „Ia du-te la mama Lina, casa de colo, şi cere-i o sapă, să-mi prăşeşti a două oară cartofii, că sapa mea s-a rupt.” Mama Lina era mereu cu ochii în lacrimi. „Ei, necazuri... Una dintre fetele mele...” – a oftat ea când am invitat-o să ia loc, să-şi descarce sufletul, că la alinat necazurile altuia devenisem expertă de când îl tot încurajam pe tăticul. După vreo săptămână, în căminul cultural a venit el; avea un braţ de cărţi: „Voi sta în sala de lectură, că am de făcut lucrarea de licenţă” – era tare scump la vorbă şi cu ochii mereu pe fereastră. Până după-amiază, una din clase devenise bibliotecă, rafturile cu cărţi, aranjate alfabetic, un birou pentru mine şi câteva foste bănci de şcoală, pentru cititori. „Aici am stat şi când am fost elev” au fost cuvinte lui când şi-a ales locul de la fereastră. Seara, înainte de culcare, când m-am închinat, ca de obicei, am început prin a mă ruga să nu mă violeze – doar noi doi, într-o fostă şcoală pustie – şi am sfârşit prin a-l ruga pe

Dumnezeu „măcar să nu mă omoare după", că nu vedeam în amintire decât uşurinţa cu care a mutat dulapurile cu cărţi de ici-colo; ar fi fost o nimica toată să profite de mine. El nici măcar nu mă privea; răsfoia aiurea cele trei cărţi groase – „biblia zootehnistului; dac-o ştii pe asta, nu-ţi mai trebuie licenţă; poţi începe să ai stâne multe şi cirezi mari de vite", mi-a spus mai târziu. Le răsfoia, mai nota ceva, dar cu ochii mereu pe fereastră, în zare; cât am stat, un an, a scris trei pagini la lucrarea de licenţă. „Azi e vineri, – mi-a zis într-o zi – treci şi mănâncă; probabil mănânci numai vinerea" şi mi-a făcut semn să iau masa cu el; ospăţ pantagruelic; mă mir cum de n-am făcut indigestie; mereu, când sunt la vreo recepţie, mi-l amintesc; adusese şi vin: „e de la sor-mea Ileana, un fel de limonadă; ar trebui să bei un butoi ca să te ameţeşti un pic", dar era parfumat, răcoritor şi – ce mai?! –, mi-l aduc aminte ca pe cel mai bun vin băut vreodată. Nu pleca nici măcar la toaletă fără să-mi spună unde pleacă. Îl vizitau foarte mulţi, dar mai ales un domn Ion, bărbat frumos; avea mereu câte o vorbă bună pentru mine. Când venea Ion, înţelegeam că trebuie să ies – plecam în camera alăturată: biroul directorului căminului cultural, cică. Într-o zi s-au certat; am crezut că se bat; nu înţelegeam ce-şi spun; doar se auzeau vocile lor. Şi, dintr-o dată, Daniel a hotărât, lovind cu pumnul în banca de şcoală la care lucra – am văzut mai apoi că o crăpase. „Cumnate, să nu îndrăzneşti s-o îndemni să scape de el, că te omor!" „Mă omoară sor-ta, dacă află" – şi s-au potolit. Săptămânal, pleca cu un alt cumnat, Gheorghiţă, şi cu Ion la Iaşi, cu maşina. „Ăsta-i telefonul lui Gheorghiţă – mi-a pus din prima zi o hârtie în faţă. Dacă mă caută cineva, fugi la contabila primăriei şi-mi telefonezi." Apoi surorile lui m-au chemat peste drum, la atelier: „Eşti tare subţire; numai bună de manechin; ai să stai mai mult la noi, că te plătim. De bibliotecă are grijă frate-miu..." – şi-a început anul meu crucial, când am învăţat secretele acului de cusut. Dar cel mai de seamă secret – care nici măcar nu era secret, că mama Lina l-ar fi arătat oricui – l-am deprins când o ajutam pe bătrână să repare vreo haină sau nu-i plăcea cum îi stătea câte vreo rochie primită de la atelier. Era nemaipomenită! Mereu, când mă aşteptam mai puţin, venea pe la spate şi punea degetele pe coastele mele: „Încă mai pot cânta la acordeon; de ce nu mănânci tot ce-ţi trimit prin el?" şi am început să pun ceva „carne pe oase"... Primarul începuse, încă din primele zile, să-şi facă drum pe la Daniel; datoria mea era să mai prepar un ibric de cafea pe o lampă străveche cu gaz, *Primus*, parcă o şi văd; e unul dintre puţinele obiecte după care îmi pare rău. Şi, evident, mai visez la una dintre maşinile

manuale de cusut, operă a unor meşteri polonezi... Primarul şi Daniel, vreme de câteva ceşti cu cafea, discutau de faţă cu mine, fără jenă, de un proces, de termenul din toamnă... Plănuiau un drum în Franţa; „trebuie să dăm de comisarul împuşcat în burtă; l-a operat o doamnă Odette, de la o mare clinică din Paris; mergem în septembrie, că acum or fi toţi în concediu; mergem cu maşina lui bădia Ion!" – a hotărât într-o zi Daniel. Tot de proces mai vorbea un pădurar, care avea un umăr câş. Venea mereu beat şi-l tachina pe Daniel: „Bă studentule, ai mâncat banii satului...", iar Daniel îi tot vorbea de chitanţe, „socoteli până la ultimul leuţ", până într-o zi, când pădurarul a început să râdă: „Mă studentule, să vezi tu apărare de avocată celebră când s-o întoarce haita aia din Mexic. Unde n-ai reuşit tu cu sutele de mii, rezolv eu cu..." şi a spus cu toată gura cuvântul vulgar. Eu am ieşit urgent din sala de lectură. Pe Daniel l-am auzit spunând doar atât, când a ieşit cu pădurarul pe sală: „Măi nea Bistriţene, dacă mai calci o dată pe aici, eu îţi rup picioarele, nu umărul! Ştii doar ce rău sunt la bătaie..." „Studentule, pe-o sută de oi că eu vă câştig procesul?" „O stână îţi dau, nea Bistriţene, dacă-l rezolvi, dar nu mai veni pe aici, ai înţeles?" Şi n-a mai venit. Eu devenisem ca şi angajata atelierului de peste drum. Sâmbăta mă chema mama Lina s-o ajut la treabă. Venea şi o nepoată de-a ei, Mioara, cu care bătrâna se certa mereu; nici n-o mai primea în curte când venea îmbrăcată cernit şi cu capul acoperit de un batic cenuşiu cu frunze verzi. Prinsese mare drag de mine mama Lina, că eram îndemânoasă, nu trebuia să-mi dea de două ori un sfat. Fetele ei, care lucrau la atelier, se întreceau să-mi intre în voie. Într-o zi, Maria, care era mai mare, mi-a făcut semn să rămân îmbrăcată cu rochia pe care tocmai o probasem: „e-a ta!", o minune de rochie!... Şi, de atunci, tot ce probam, primul exemplar din serie, rămânea al meu. Paraschiva m-a chemat într-o duminică la ea – soţul şi copii erau plecaţi la Suceava – şi mi-a dat o mulţime de sfaturi pe care le primise şi ea la Liceul Pedagogic; visase să ajungă prezentatoare de modă la o fabrică de confecţii din Iaşi. Seara şi dimineaţa, în camera mea de la gazdă, mergeam cu găleata de apă pe creştet. Veştile de la Iaşi, unde aflasem că-i una din fetele mamei Lina, veneau contradictorii; cei trei – Daniel, Ion şi Gheorghiţă – stăteau şi câte două-trei zile la Iaşi. „Pe biata Rodica au dus-o la nebuni, la Socola", a izbucnit în plâns bătrâna când am stat la ea noaptea, că începuse să-i fie urât. Atunci am aflat că tristeţea lor venea de la Iaşi – aşa credeam. „Îi trece; doar o depresie", l-am auzit pe Daniel când a revenit acasă. Peste câteva zile, pe la sfârşit de august, s-a iscat o fericire

mare în sat: primarul fusese anunţat că s-a închis procesul lor; fusese arestat un grup de falsificatori de acte. În ziua aceea l-am auzit pe Daniel înjurând: „S-a dus dracului drumul meu în Franţa!” – a exclamat. Apoi, câteva zile, în bibliotecă a fost ca la nuntă; petrecere mare; Daniel, nervos şi acru tot timpul, devenise eroul satului: se adeverise ceea ce spusese el; ceva despre o grupare de la Lyon. Restul este neinteresant... Fabrica de ciment a venit prima la negocieri pentru muntele de calcar. Cu avansul dat s-a început electrificarea satului. Primarul nu hotăra nimic fără Daniel, tachinat uneori cu câte un „ave, micule Cezar!” Iar Daniel nu mai pleca la oraş fără mine; îmi impusese să fiu umbra lui; „dacă mă vezi că, după ce beau vreun pahar, mă apropii de vreun telefon, vii şi mă întrebi cui telefonez”. Dar el nu obişnuia să pună gura pe băutură. Prin toamnă însă, când am mers la Iaşi – ei trei şi cu mine –, după ce au aflat că Rodica scăpase de depresie – atunci am cunoscut-o şi eu; m-a privit lung, m-a sărutat pe obraji, apoi iar m-a privit. „Măi frate-miu, ştiam ceva de la Ileana... că pe gusturile lui Gheorghiţă al meu nu pun bază, iar părerea lui Ion... fustă să fie!” – şi au râs toţi, iar eu să intru în pământ de ruşine. Rodica m-a luat din nou în braţe: „Chiar că Dumnezeu are grijă de tine, Dănuţule...” Rodica a fost dusă din nou la Maternitatea de pe Cuza Vodă, iar noi am luat masa la restaurantul hotelului Unirea, în centru. Atunci l-am văzut bând cu sete pe Daniel. S-o vorbit, s-a râs, Ion a tot şuşotit cu Daniel şi, la un moment dat, a scos din portmoneu o cartelă telefonică: „Ori, ori! Ce tot aştepţi?! Caut-o şi vorbeşte cu ea!” Daniel a cumpănit un timp, a mai băut un pahar plin de tămâioasă şi s-a ridicat de la masă. Când l-am văzut că se îndreaptă spre unul din telefoanele de pe hol, am fugit după el; eram singura care nu băuse. M-am agăţat de braţul lui tocmai când răspunsese o voce de femeie. S-a uitat lung în ochii mei, în timp ce din telefon se auzea: „alo, alo, de ce nu vorbeşti dacă tot ai telefonat?!” Continuând să se uite în ochii mei, Daniel a pus, pe bâjbâite, receptorul la loc. „E vai de tine, dacă nu vine!”, mi-a spus şi s-a întors la masă. Eu am intrat la toaletă. Când am ajuns la masă, Daniel tocmai lovise cu dosul pumnului un pahar, aruncându-l cât colo: „Nu înţelegeţi că nu pot să îndrăznesc?!... Ea poate veni oricând! Eu n-am voie să îndrăznesc. Lăsaţi-mă în pace! – le-a strigat, apoi, cu glasul şoptit, a adăugat – lăsaţi-mă s-aştept...” Şi asta a fost tot. De fiecare dată când mai descopăr că datorez ceva anului petrecut acolo, mă întreb dacă am făcut bine că am fugit după el la telefon. În clipele mele de sinceritate, îmi spun că adevărul este altul: intuisem deja că aşteaptă pe cineva iar eu, în adâncul

sufletului, începusem să-l îndrăgesc. Familia lui mă şi adoptase; chiar şi Mioara îmi căuta prietenia, că-mi plăcea s-o ascult vorbindu-mi de o formă nouă de religie – copilării! De fapt, eu însămi eram o copilă: 19 ani. Şi-n ideea că mă vedeam a lui, am fugit să-l împiedic; „de ce al celei care nu mai vine, şi nu al meu?!" El însă a rămas acelaşi. Rodica venise acasă şi, însoţită de unul dintre băieţii ei mai mari, că cel mic era dus la soacră-sa, venea în sala de lectură şi se sfătuia îndelung cu Daniel. Umpleau zeci de foi cu tot felul de calcule. „Măcar zece mii!" – l-am auzit pe Daniel exclamând o dată. Venea iarna şi le trebuia nutreţ, că nu adunaseră fân destul, plus că le oferise cineva două stâne cu oi de rasă. „Livada şi una dintre case – şi-a dat cu părerea după un timp Rodica. Numai să vrea banca." „Să n-aud de bănci! Cei mai mari hoţi!" – a explodat Daniel. „Măcar nutreţ să aducem..." – a oftat Rodica. Peste câteva zile, am fost invitată din nou la oraş, în aceeaşi formaţie: eu, Daniel, Ion şi Gheorghiţă. În Iaşi, Ion şi Gheorghiţă s-au dus să-şi caute nişte prieteni, să-i atragă în afacere. Daniel se tot pipăia la gât; ba îşi băgase şi mâna de câteva ori pe sub haine. „Crezi c-ai luat vreun păduche pe undeva?" – l-am întrebat în glumă. „Dacă s-ar amaneta şi păduchii...", mi-a zâmbit el şi l-am văzut cum îşi scoate de la gât un lănţişor, pe care era un inel. Am intrat într-o bijuterie din centru, poate cea mai mare din Iaşi. „Tinichea! – i-a zâmbit ironic bijutierul imediat ce el a scos punga în care pusese bijuteriile. Lănţişorul e oţel placat excelent cu aur; am cumpărat un braţ de la un bişniţar şi era să dăm faliment. Pe cruce nu-ţi dau mult, că-i uşoară, dar să văd inelul... O-ho!... Obiect rar; nu ţi-l iau, că trebuie să-l declar la Patrimoniu. Auzi, – a arătat bijutierul spre ceasul de la mâna lui – ia dă-l puţin..." Timp de vreo 10 minute, bijutierul l-a studiat cu lupa. „Cât?" – a ridicat privirea spre noi. M-am uitat şi eu la Daniel – de nerecunoscut! Afişa un aer grav, de om sigur pe sine. „Fă-mi o ofertă să nu ţi-o pot refuza" – i-a răspuns bijutierului. Acesta a pus ceasul în palma lui Daniel şi s-a dus în camera alăturată să vorbească la telefon „Douăzeci" – a spus pe un ton sigur când a revenit la tejghea. „Nu-i cam puţin?" – a întrebat Daniel. „Mai mult de 25 nu, că nu-i de unde." „Şi eu ce mă fac?! – s-a mirat Daniel. Vezi doar ce marfă am..." „Original, producţia anului trecut – a confirmat bijutierul. Dacă nu m-oi pricepe eu... Îl vezi? – i-a arătat un ceas la fel. L-a amanetat pentru 50 de dolari; un fals... Ce zici? În Iaşi sunt singurul care-s expert. Oamenii cu bani ştiu în ce să investească." „Treizeci şi ceasul acesta! – a vrut Daniel să închidă discuţia, arătând *Rolex*-ul amanetat pe 50 de dolari. Am nevoie de ceas să-mi arate

Nordul, să nu mă rătăcesc...” Douăzeci şi şase şi ceasul. Plus unul frumos, de efect, domniţei tale.” „Dacă-i acela – a arătat Daniel ceasul pe care-l vedeţi, se îndreaptă graţios indexul mâinii stângi al femeii spre ceasul-brăţară de lângă paharul cu apă –, încheiem afacerea. Cu condiţia să ai aparat de verificare a dolarilor.” Bijutierul s-a codit un timp, l-a tot cercetat cu privirea pe Daniel – eu încremenisem – şi a sfârşit prin a-i întinde mâna. „Să nu sufli o vorbă cumnaţilor mei!” – mi-a hotărât Daniel imediat ce am ieşit din magazin. Primul drum l-am făcut la un complex comercial. „Haine ai de la atelier. Să dea Dumnezeu să-ţi trebuiască la anul altele mult mai largi!...” – mi-a zâmbit, luându-mă de braţ; era fericit. Cred că mă topisem. Noroc de el că a ştiut să hotărască pentru mine: întâi şi-ntâi, câteva flacoane scumpe de parfum, cu care am rămas prietenă şi acum, apoi două perechi de pantofi, o pereche de ghetuţe, un braţ de ciorapi din aceia nou apăruţi atunci, Lycra, – „păcat că nu te pot ajuta să-i îmbraci, măcar să-i probezi”, l-am auzit şi n-am înţeles pe moment gluma – iar în final, o pereche de cizmuliţe fine, dintr-o piele ca de mănuşă. Au urmat alte mărunţişuri – o geantă mare de voiaj pe rotile plină. Ion şi Gheorghiţă aşteptau la maşină – fuseseră amânaţi de prietenii lor. „Ne-om descurca noi – i-a asigurat Daniel. La cât mi-a golit frigiderul de mâncare, poate-mi trimite o cisternă de benzină Brânduşa, s-o vând.” „Poate vrei să-ţi spargă capul familia” – a bombănit Ion. „A mea, nu” – şi-a apărat Gheorghiţă soţia. Şi cam asta a fost ziua aceea. La ieşirea din Iaşi, am adormit. Cred c-am dormit cu capul pe umărul lui Daniel. Am fost trezită de cearta celor trei în faţa Hanului Ancuţei. „Dacă insistaţi să mai rămânem măcar cinci minute aici, cobor, o iau pe Minodora cu mine şi plătesc o maşină să mă ducă acasă!...” Ion a început să înjure. „Bădie Ioane, – a strigat la un moment dat Daniel – te dau jos din maşină şi te calc în picioare dacă mai îndrăzneşti să faci vreo aluzie la ea! Să ne păstrăm decenţa; fiecare cu amintirile, ca să nu zic păcatele, lui” – şi Gheorghiţă, care trecuse la volan, a demarat în trombă. Sărbătorile de iarnă au prins familia – care umplea casa mamei Lina când se reunea – fericită. Doar Mioara îl înţepa mereu cu vorba pe Daniel: „pe Mahomed al ei îl accepţi, pe dumnezeul meu, nu!” „Şi care-i, mă rog, al tău, că încă nu i-aţi găsit un nume”, iar mama Lina sărea imediat: „Afară! În casa mea nu se ia numele Domnului în deşert!” Se termina totul cu o glumă a lui Daniel: „Am s-o leg într-o noapte fedeleş, s-o ducem iar la cristelniţă; măcar capul să i-l băgăm în apă, că-n el stă ucigă-l toaca, nu-i aşa, mamă? Câţi ani aveai, licurici-prim, când te-a botezat părintele Grigore? – a întrebat-o pe

Mioara. Parcă patru sau cinci ani... Lelea Maria te-a dus în altar să te dezbrace, preotul ţi-a legat un prosop de borangic în jurul şoldurilor, te-a adus în mijlocul bisericii şi ţi-a turnat în cap cu pumnul apă luată din cristelniţa în care te urcase să stai în picioare. Voi cum o să vă botezaţi copii?, că trebuie să găsiţi un ritual, care să reziste timpului. Propun să-i scoateţi goi în natură, în Mama Natură – a accentuat el ironic –, goi pe câmp şi să-i lăsaţi până plouă; în felul ăsta, fetelor le vor creşte frunzele verzi direct în cap..." Mioara a plecat trântind uşa, dar n-a fost nici un bai, că prea ne veseliserăm cu toţii. A doua zi, a plecat Ion în zori la oraş s-o readucă acasă pe Mioara, că plecase călare. Cică dormise la internatul şcolii, care era închis de sărbători. Mai târziu am aflat că se împrietenise cu diriginta, o minionă frumoasă foc, pe care am cunoscut-o o dată, tocmai de Paşte, când Daniel a zis să-i ducem tatălui meu, la fabrica de ciment, cozonac, pască, ouă, miel şi ce se mai pregătise, dar pusese la oblâncul şeilor cailor şi alt rând de traiste cu bunătăţi; „are-o scumpete de fetiţă", l-am auzit exclamând entuziasmat când a ieşit din blocul în care locuia profesoara. „Ia să văd – s-a oprit, întorcându-mă cu faţa spre el –, da, şi tu tot albaştri îi ai", a arătat spre ochii mei. „Ea îi are căprui – cei mai frumoşi ochi!", l-am auzit şoptind după ce m-a ajutat să încalec; foloseam un cal mare, roib, care era cel mai blând din toată herghelia lor. Mă învăţase Ileana să călăresc; o femeie tare blândă la vorbă!... Dar prea am ajuns în primăvară, la Paşte... că-n februarie, a fost doliu în sat: Ion fusese găsit sfâşiat de lupi, în zăpadă, pe o potecă ce urca de-a dreptul spre stâne. „A fost sfâşiat după ce a murit; infarct", au spus medicii legişti de la Suceava. „S-o fi dus să doarmă iar cu ciobanii", şuşoteau sătenii la înmormântare. „O fi aflat Maria că profesoara a născut..." Apoi, s-a lăsat peste sat liniştea de mai înainte – zăpada ne îngropase acolo, între munţi. Daniel însă avea grijă să fie mereu destroienit drumul spre oraş; „totu-i să fii prieten cu directorul de la Drumuri şi Poduri", l-am auzit o dată. Într-o zi, n-am înţeles de ce a venit la bibliotecă îmbrăcat ca de sărbătoare. A trebuit să stau cu el, că atelierul era închis; era sărbătoare mare, se mânca peşte, că şi gazda mea pregătise de cu seară o tavă plină cu păstrăvi. El tresărea la fiecare zgomot; stătea numai cu ochii pe fereastră. Când a fost chemat la primărie la telefon, s-a împiedicat de prag şi s-a lovit la frunte. S-a dus plin de sânge. A revenit nervos, cu capul bandajat. „Preşedintele Consiliului Judeţean... crede că mă prosteşte: să-i conving pe oameni să fie de acord cu concesionarea Izvorului Mare unor străini, că vor achita ăştia jumătate din electrificarea satului..." şi şi-a reluat locul în bancă, să

poată privi şoseaua ce venea în sat. Abia spre seară, când au trecut surorile pe la el, am aflat că-i ziua lui; împlinea 24; eu îl credeam mai mare, măcar de 28-30. Rodica mi-a strecurat o sacoşă: „Dă-i un cadou.” Nu ştiu ce-a fost înăuntru, dar îmi amintesc ochii lui umezi când l-am sărutat pe obraz. A doua zi pe la prânz, m-a căutat unul dintre băieţii Mariei: „Du-te la bunica. Repede!” Am luat-o de-a dreptul, prin noroiul din grădini. Daniel dormea. Cred că vărsase, că mirosul din încăpere îmi amintise de serile când venea tăticul beat acasă şi vărsa. Pe masă era o oală mare de ceai. „Stai şi-l păzeşte tu. Să-i dai mereu ceai să bea – m-a rugat bătrâna, iar când am însoţit-o în bucătărie, să mai aduc ceva pe masă, am auzit-o oftând: „Or veni ele şi Sânzienele acelea!...” Până atunci, pe după Paşte, Maria a murit şi ea –„de inimă rea; s-a aruncat în partea ăstora slabi de inimă, de-ai Lingurăresei; că tare l-a mai iubit pe Ionică, dar era şi rea de gură, ca o gaiţă, doar fiică-sa, Mioara, ce-o mai întrece”, o bârfeau sătenii în timp ce era condusă la cimitir. Şi s-a apropiat hramul bisericii din sat, Naşterea Sfântului Ioan Botezătorul, Sânzienele. Ca directoare a căminului cultural, trebuia să organizez festivitatea, petrecerea de după slujba de la biserică – prima mea sarcină de serviciu mai serioasă, că-n rest, făcusem muncă de bibliotecară pentru elevii satului şi măturam sala mare, după vrea întrunire a sătenilor, că începuse deja să se pună bazele complexului alpin de acum. De fapt, organizarea petrecerii a făcut-o Daniel: lăutari, băutură, mâncare, lampioane – tot! La petrecerea din anul precedent nu participasem, că ajunsesem în sat doar de o zi, iar baba care mă găzduia uitase să-mi spună şi-am stat în casă cu o carte de portugheză în mână – obsesia mea cu care venisem în sat: „măcar să ştiu bine câteva limbi pentru când oi scăpa din văgăuna asta”. Îmi mai daţi, vă rog, un pahar cu apă?

Diana înţelege întrebarea abia când vede paharul gol săltat puţin de pe masă într-un gest demn de mâinile atât de elegante, care au stat cuminţi pe braţele fotoliului cât Minodora a vorbit; „mai rar atâta stăpânire de sine şi un calm aşa de plăcut al vocii!...”

– M-am cam întins la vorbă – surâde Minodora după ce bea puţin din paharul adus de Diana. Promit să fiu scurtă. La festivitate, Daniel mi-a ordonat – chiar că mi-a ordonat, c-a fost foarte ferm – să fiu umbra lui. O, Santa Maria de Belém!.. – exclamă tânăra doamnă, sâsâindu-şi vorbele cu un pronunţat accent portughez, ca într-un fragment de fado cântat de Cristina Branco – era atât de elegant îmbrăcat în hainele lui de vară pe care nu ştiu de unde le scosese!... La

gât i se ghicea din când în când lanţul de aur, mă rog!, aurit... la mână, *Rolex*-ul aidoma celui veritabil... şi toţi îl salutau ca pe un prinţ salvator; electrificarea satului se apropiaseră de sfârşit; cu cele peste douăzeci şi ceva de mii de dolari rămase de la *Rolex*, după ce-mi luase mie de toate, cumpărase câteva stâne şi înfiinţase o asociaţie agro-zootehnică botezată *Mama Lina*; când a aflat mama Lina, s-a supărat; „Dora scumpa mamei, convinge-l să-i schimbe numele, că ce-s eu, să boteze aşa asociaţia?!" Şi stătea mai mult în partea dinspre oraş a locului de petrecere, cu ochii de-a lungul şoselei... Voia să pară calm, dar eu, care începusem să-l cunosc, ştiam că se stăpâneşte cu o voinţă de fier. Adevăru-i că şi eu, îmbrăcată extrem de elegant de surorile lui, ce ceasul-brăţară şi pantofi cumpăraţi de el din Iaşi, folosind parfumul oferit de el, căruia i-am rămas fidelă, eram un ghem de nervi. Abia după ani de zile, când m-am stabilit la casa mea, în clipele mele de răgaz, am început să recunosc, faţă de mine însămi, că pe măsură ce el aştepta să vină, eu mă rugam la Dumnezeu să nu vină; aşa suntem toate, doamnă, când iubim... Îşi privea mereu ceasul. De câteva ori l-a confruntat cu al primarului, „că am impresia că al meu o ia înainte". De pe la mesele lor, simţeam privirea celor din familie urmărindu-ne. În trecere pe lângă mine, Rodica mi-a şoptit: „Stai doar cu el, să nu-ţi scape! După miezul nopţii îl inviţi la joc şi nu-i mai dai drumul." Nu mai înţelegeam nici eu în ce intrasem. La ora 12 noaptea – că trăgeam şi eu cu ochiul la ceasul-brăţară pe care mi-l pusesem atunci întâia oară la mână, că-l ştiam prea scump –, Daniel a surâs trist: „Să-i mai dăm un sfert de oră...", iar pe la ora unu şi jumătate, luminându-se dintr-o dată, ca atunci când iei o hotărâre fermă şi oftezi că ai scăpat de o povară, a cerut de la bar: „sticla şi cupele!" – erau pregătite de el. Ne-am retras şi am ciocnit. „Îmi place eleganţa cu care ţii cupa. Ai crescut într-un an cât în zece-douăzeci" şi m-a invitat la dans – „lasă-te în voia mea", mi-a şoptit. Când muzica s-a oprit, m-a sărutat; n-am ştiut să-i răspund. „Primul lucru, noaptea asta, te învăţ să săruţi", mi-a şoptit retrăgându-ne sub o salcie pletoasă şi am venit în întâmpinarea oricărui gest al lui; în câteva clipe doar, am descoperit poarta de aur a intrării în paradisul intim, cum numeşte soţul meu sărutul. Cred că atunci destinul meu a început să-mi surâdă – am înţeles subit că fericirea-i ca un animal sălbatic: ori o capturezi vie din prima clipă, s-o dresezi, să-ţi fie tovarăşă de viaţă, ori o ai ca pe un vânat lovit în aripă sau în picior. După încă vreo oră de dans, Daniel m-a luat de mână şi ne-am retras într-un loc mai liniştit. Şi-a desfăcut lanţul aurit de la gât şi a scos de pe el inelul pe care îl purtase la piept, lângă cruciuliţă,

tot timpul. Mi l-a pus pe deget şi m-a întrebat dacă vreau să-i fiu soţie. L-am îmbrăţişat – lung şi cu atâta patimă, că noroc de braţele lui, altfel m-aş fi prăbuşit; avusesem un orgasm – primul! – de-o intensitate covârşitoare. Daniel a înţeles ce-i cu mine şi, cu mare delicateţe, m-a invitat să iau loc pe haina lui aşternută pe iarbă. Nu ştiu ce ne-am mai spus, că nu mai eram prezentă – pluteam în alte sfere. Ţin minte doar ultimele lui cuvinte: „Merg acasă să iau calul roib şi o cergă. Am să vin pe acolo, pe sub nuc; să fii pregătită să urci în şa la spatele meu, să poată merge repede calul la deal...” Mai simt şi acum privirea lui topindu-mă. Am stat sub nuc până la ziuă, când s-a ridicat soarele sus şi s-au dus la casele lor şi cei care adormiseră beţi pe câte o bancă. N-a mai venit nimeni după mine. Doar pe la prânz, Mioara; mi-a întins nişte hârtii: „Contabila ţi-a încheiat socotelile; ţi-a dat şi salariul pe iunie; se va ocupa ea de căminul cultural. Mergi cu mine la babă şi-ţi faci bagajul; pleci cu prima maşină care se întoarce în oraş după ultimii stâlpi de iluminat.” Parcă eram hipnotizată. Fetiţa aceea m-a ajutat să-mi împachetez totul şi a dus geamantanul meu cel mare, cumpărat din Iaşi, până la poartă, în drum. „Pe-aici nu mai ai ce căuta! – mi-a hotărât. Nu mi-l mai ia nimeni! Ai înţeles? Deja am devenit soţia lui. Cred c-am să nasc la primăvară, poate chiar de Bunavestire, cum a fost născut el. Tu – vezi-ţi de viaţa ta, că tot spuneai cândva că visul tău este să fii studentă la Arte. Şi ca să-ţi fie mai uşor, ia şi ăsta” – mi-a întins ea un plic maroniu, cartonat, cu antetul unei firme de transporturi, pe care fusese scris ceva cu pixul, dar era mâzgălit cu un creion negru; am descifrat doar începutul: «...pentru Olanda...» Cu atât am fost plătită şi eu anul trecut să i-l las; cu atât te plătesc şi eu acum, să pleci. Plicu-i încă sigilat. Nici n-am fost curioasă cât e înăuntru, că valoarea lui o stabilesc eu de-acum... Hai, urcă!” – m-a condus ea către cabina camionului oprit deja. „Pa, drum bun!” – m-a sărutat pe obraz înainte de despărţire. M-am dezmeticit doar când am coborât la poarta fabricii de ciment. Tata s-a speriat când a văzut câţi bani erau în plic: numai dolari şi mărci nemţeşti. Am avut cu ce pleca la facultate; cea mai elegantă studentă... Asta-i tot. Ba... ar mai fi ceva... După câteva zile, a venit la fabrica de ciment Rodica... am stat mult de vorbă... De fapt, m-a tras de limbă, a vrut să ştie de la mine cum şi de ce am plecat; aflase de la contabila primăriei că Mioara îmi ceruse lichidarea. Cu lacrimi în ochi, Rodica m-a rugat s-o aştept a doua zi... Mi-a fost teamă. Poate că mă învăţasem deja cu gândul că plec la facultate... că scap de satul acela... Noaptea am făcut bagajul lui tăticul şi-n zori am plecat. Am fugit. Acum cred că

înţelegeţi de ce nu pot să-l reîntâlnesc... Mda... Acum chiar că asta-i tot. Ia să văd – se uită Minodora cu atenţie la ceasul-brăţară –, am depăşit cu un sfert de oră... A, apropo: acesta-i inelul – a scos doamna din faţa Dianei o cutiuţă pluşată din poşetă. În Franţa mi s-a spus că-i ceva foarte vechi, nobiliar. După ce plec eu, aş vrea să i-l înapoiaţi lui Daniel.

La auzul numelui, Diana tresare; se uită speriată în ochii doamnei din faţa sa:

– Cum îţi permiţi să-mi ceri asta?! Drept cine mă iei?

– Exact cine sunteţi – îi surâde Minodora, iar Diana simte că se topeşte; îi pare rău pentru izbucnirea necontrolată de mai înainte.

– Bine, te-ascult... – şopteşte, trăgând spre ea cutiuţa oferită, semn că va face întocmai.

– De mult, într-o zi ploioasă, când eram în pană de inspiraţie şi jucam *Solitaire* la computador, mi-am amintit de zilele lungi şi mohorâte de la începutul şederii mele în bibliotecă. Am început, în joacă, să-l caut pe internet. Cred că am fost stimulată de gluma lui Gabriel, care, trecând pe la spatele meu, m-a sărutat: „Dacă te-ar fi învăţat să conduci şi maşina la fel de bine, puteam lua cu mine mai multă tequila când mergem la vânătoare”. Am găsit doar o poză de-a lui când a fost la Sydney. De-atunci, mi-am făcut o obişnuinţă să citesc, măcar la două-trei zile o dată, presa din Suceava şi Neamţ. Informaţiile despre el erau sumare, dar îmi plăceau. Până în ziua în care am aflat că l-a atacat ursoaica. Tableta de scriitor a unuia Vlădeanu am considerat-o o veritabilă filipică la adresa guvernanţilor români. Numele autorului mi s-a părut cunoscut; cred că l-am văzut pe Daniel răsfoind un roman; când i l-am luat din faţă să văd ce citeşte – am apucat, totuşi, să-i citesc titlul, *Întroienirea*, mi l-a smuls din mână: „Ăsta nu! E-un roman blestemat”, şi l-a aruncat în sobă, peste lemnele în flăcări. Dar filipica aceea... dac-o fi acelaşi autor... Oricum, soţul meu a apreciat-o foarte mult: „Vezi ce înseamnă scriitor bun? Să nu-mi mai ceri să rămân în maşină când vânez. Fiara adversă trebuie înfruntată de la înălţimea solului, că jungla sau pampasul e-al amândurora.” I-am povestit că eu o cunoscusem pe ursoaică; e chema Urechiuşă Albă şi o aduceau în sat, într-un coşuleţ, nepoţilor lui Daniel – un puişor blajin de urs. Şi tăticul, când s-a întors de la fazendă într-o zi, mai demult, a adus la vilă un puişor de ocelot[1] frumos şi dulce ca un pui de pisică, dar soţul meu l-a trimis să-l ducă urgent înapoi, unde l-a găsit. Cred c-aţi aflat: m-am

[1] Ocelot, mamifer înrudit cu leopardul; trăieşte în America Centrală şi America de Sud.

interesat de mai multe ori de soarta lui Daniel; soţul meu ar fi fost de acord să-i plătim spitalizarea oriunde în lume – ştia de el, că-i povestisem pe îndelete întregul an petrecut ca directoare de cămin cultural pustiu. Într-un fel, îi este dator, că... mă rog!.. asta-i altă poveste. Pentru noi, un milion de dolari, cât ar fi fost spitalizarea, ar fi însemnat puţin, un fel de drept de autor, ca să zic aşa, chit că şi el, acum, este foarte bogat; cât o mai rezista, că şi peste noi deja vin valurile conchistadorilor moderni – multinaţionalele... Recunosc, multe idei sunt ale lui Daniel, doar că el îl invoca pe Vodă Lăpuşneanu... Mă rog! – altă poveste... „Măcar că te-a învăţat să săruţi atât de bine şi tot merită” – m-a tachinat soţul meu, insistând să vorbesc la telefon cu spitalul. Când mi s-a spus că „mai bine decât doamna profesor Trifescu nu-l putea opera nimeni”, am început să caut informaţii despre dumneavoastră. O poză, dintr-o revistă, de la înmormântarea domnului academician, mi-a trezit interesul; vă mai văzusem şi nu înţelegeam în ce context. Mă fascinau ochii aceia trişti. Seri în şir, aşezată la computador, v-am chinuit poza în programul Photoshop. Abia când v-am pus o pereche de ochelari de soare ridicaţi pe frunte, ba chiar mai sus, pe creştet, am înţeles că sunteţi doamna cu care Daniel stătea de vorbă când am ajuns eu pe jos la *Mesteceni* – aceeaşi faţă cu trăsături mult prea feminine, dar cu privirea încărcată de tristeţe. I-am spus lui Gabriel, iar el a fost de acord, ba chiar a insistat să vă fac această vizită. De-aceea mi-am permis – arată privirea Minodorei spre inel. Am revenit în ţară pentru dumneavoastră.

– Şi nu vrei să-l revezi pe Daniel? E refăcut; nici nu se mai cunosc semnele de pe obraz. Doar piciorul stâng...

– Ştiu: şchiopătă puţin la mers. L-am întâlnit ieri pe hol; venea de la sala de gimnastică, probabil. Nici măcar n-a tresărit când m-a privit. Oricum, nu mi-am propus să-l reîntâlnesc; sunt căsătorită, am trei copii... Poate în alt context...

– Unde locuieşti?

– Departe.

– În care ţară din America de Sud.

– Ce vă face să credeţi asta?

– Primele două telefoane au fost date de acolo; ne-a spus I.T.-istul nostru. Şi-apoi, acolo se folosesc termenii de fazendă pentru fermă şi computador pentru calculator... Păcat! Dac-ai fi venit cu Gabriel al tău, poate... Daniel are nevoie de un impuls, altfel nu iese din...

– Da, am observat şi eu că nu-l interesează nimic ce-i în jur. Îmi pare rău, doamnă! Nu pot să risc, vă rog să mă credeţi! M-aş ruina să mă

îndrăgostesc din nou de el. Aveţi o sarcină ingrată, vă înţeleg – arată Minodora spre inel. Poate nici nu i-l daţi, că, oricum, vă era destinat. Sau, poate dându-i-l, creaţi acel impuls care să-l readucă la normal. Ast' noapte am plâns când mi l-am amintit trecând pe lângă mine; încă mai visam uneori la el. Am înţeles că acolo, în munte, e un tip foarte... dur nu e cuvântul potrivit, că nu poţi avea încredere totală în ziarişti; uneori, ei vând ce se caută. Cred că-i prea serios şi prea calculat. Îl înţeleg: complexul acela este opera lui. Aşa-i şi soţul meu când lucrează din plin la un nou roman: bucuria copiilor, o oră-două de iubire cu mine – de multe ori mă lasă neterminată – sunt aproape pe acelaşi plan cu ceştile de cafea pe care le consumă noaptea; cafea la nisip, făcută de mine într-un ibric de alamă burtos, plimbat prin tava de nisip încins, cum m-a învăţat Daniel. De două ori, noaptea, în pat, soţul meu m-a strigat ca pe personajul feminin la care lucra... Evident că l-am înţeles; de-aceea ne şi iubim atât de mult. Dar cei din jur?! Socrul meu avea dubii serioase dacă îi poate lăsa după moarte toată plantaţia... ba mai are pe cap şi nişte hectare arendate... Acum, pe socrul meu nu-l mai doare capul, că Gabriel a adus un administrator din Portugalia cu tot cu familie. Socrul meu a lăsat-o mai moale; o dată pe săptămână, el şi tăticul inspectează fazenda călare; seara se opresc *La Papagal*, o cârciumă unde dau cailor câte o găleată de bere slabă şi îi lasă slobozi; ei beau bere neagră, germană şi vin acasă pe jos, cântând. Tăticul l-a învăţat toate cântecele deocheate pe care şi le cântau minerii. În celelalte zile, ori joacă table dacă plouă, ori merg cu nepoţii la pescuit, să aibă ce arunca pisicilor când se reîntorc. Dimineaţa, menajera – o indigenă urâtă şi rea de gură – promite mereu că va da foc undiţelor... – e ora la care soţul meu, un nocturn înveterat, abia se ridică de la masa de scris; aud un timp duşul, apoi îl simt strecurându-se în pat, „ia să văd, n-ai uitat ce te-a învăţat Daniel?" – mă întreabă înainte de-a ne săruta... Asta-i... – face un gest scurt, ca o scuză, doamna din faţa Dianei în timp ce se ridică la fel de elegant cum s-a aşezat. Vă rog să mă iertaţi că v-am reţinut atâta timp! Şi nu-i spuneţi încă; daţi-mi un răgaz măcar de o zi, să-mi pierd urma... Cred că v-a fost foarte greu să-l aveţi pacient; eu aş fi înnebunit... – au fost ultimele cuvinte ale Minodorei înainte de a ieşi din cabinet după ce, schiţând gestul de a-i întinde mâna Dianei, a înţeles că o îmbrăţişare afectuoasă, ca între două prietene ce se despart, ar fi pe placul amândurora; „foloseşte şi ea acelaşi parfum scump, cu adieri de liliac..." – şi-a spus fiecare în gând despre doamna pe care a îmbrăţişat-o cu atâta drag.

*
* *

Nici măcar până la contravizită, pe care a confirmat medicilor de gardă că o va face, Diana nu şi-a revenit. După despărţirea de Minodora, ţine în faţa sa un dosar luat la întâmplare din stiva de acte şi priveşte în gol. Singurul ei gând este părerea de rău că nu l-a chemat pe Daniel în cabinet; „poate l-aş fi scos din tăcerea în care s-a claustrat!...” Contravizita vine ca o salvare; când este anunţată că medicii aşteaptă, se trezeşte brusc şi redevine profesoara Adriana Trifescu – merge mândră şi impunătoare în faţa alaiului de medici şi asistente; s-a regăsit – aceeaşi de dinainte de intrarea lui Viorel în cabinetul ei. Mai mult ca oricând, în rezerva de lux este rece şi distantă; „sigur că-mi amintesc de telefonul cu prefix de Iaşi primit...”, îşi zice cu ciudă şi devine mai sigură pe sine: câteva întrebări de rutină adresate lui Daniel, ca unui străin, şi invariabilul răspuns: „da, doamnă”, sau „nu doamnă”, după caz. Afişând acelaşi calm, parcurge întregul spital, apoi, pleacă acasă; Adrian face duş; scoate capul pe uşă, lăsând să-i fugă pe lângă picioare căţeluşul ud leoarcă:

– Lăbuş, înapoi, să te usuc! Am luat 8 la teza de la Mate; am scăpat de corigenţă! – strigă, apropiindu-se de mamă-sa s-o sărute pe obraz, ţinând cu amândouă mâinile un prosop înfăşurat în jurul şoldurilor.

De sus, de la etaj, se aude pianul. Diana urcă; Irina a lăsat uşa deschisă larg, „să te aud când vii, să luăm masa împreună”. Pe un petec de blană pus pe pian, doarme pisica; arată ca un bibelou.

– Bună, Lenuş! – o alină Diana. Bună, Licurici! – se apleacă şi-şi sărută fiica pe creştet, apoi coboară în grabă, să nu mai audă întrebarea „de ce-mi zici din nou Licurici?!”

Spre miezul nopţii, când încă n-a terminat de recapitulat toate câte i le-a spus Minodora – „câte or fi reale şi câte, invenţii ale unei femei lovite cândva în amorul propriu?!, că multe poţi ierta, nu şi faptul că ai fost alungată din sat de fata care-l voia pe băiatul ce te îndrăgise...” – primeşte un telefon de la Rodica:

– Te-ai uitat la televizor? Ai văzut? Cum, nu ştii?! Oare nici Daniel nu ştie? Ce bine că el nu stă la televizor; nici acasă nu stătea la ştiri; eu trebuia să fiu la curent... Un ziarist, Pruteanu, care a tot mişunat pe aici prin zonă, cică venise la odihnă... Abia acum, când Parchetul a dat comunicatul, a avut şi el acces la o televiziune; spune că nimeni nu

l-a primit; sectele astea se sprijină unele pe altele, sunt foarte puternice, au oameni infiltraţi peste tot; astea şi multinaţionalele ne vor şterge identitatea. Parchetul a dat astăzi un comunicat de presă că pastorul şi duhovnica de la *Surorile Blajine* au fugit din ţară cu toţi banii adunaţi pentru Cupolă şi pentru prima ediţie a bibliei lor. Mioara încă nu ştie, că ea nu se uită la televizor. Am urcat-o de urgenţă în microbuzul amenajat cu un pat în spate, să se poată odihni în voie, să nu-i afecteze sarcina, şi am plecat spre Bucureşti. Dă-mi, te rog, un nume de psihiatru sau psihoterapeut, poate doamna care a fost la Daniel, Mioara s-ar putea să facă o criză când află... Îţi vorbesc de undeva, dintr-o benzinărie de după Roman, unde ne-am oprit să alimentăm. Până la ziuă o pot ţine în unul din apartamentele noastre de protocol din Bucureşti. Ea ştie că merge pentru nişte investigaţii de urgenţă, ca urmare a unui virus detectat în sângele lui Daniel.

Diana intră în alertă; o sună pe doamna Aurelia.

– Păcat că n-ai văzut emisiunea, Diana dragă. Pruteanu ăsta, ziaristul, nu-i frate cu urologul vostru?, că seamănă; da'-i mult mai deştept! Să vezi ce documentat a venit!... Mă temeam că dă vreun nume de oameni cu bani, ale căror soţii s-au lăsat păcălite – ca la Hollywood: soţiile celor cu bani ori fac acte de caritate, ori îşi schimbă mereu amanţii. Astea, măturoaiele, cum le zice ziaristul, se amăgeau că pun bazele unei noi religii; în genul ălora, tot de peste ocean, care cred în extratereştri, numai că ăia nu-şi înfrânează deliciile vieţii, ba-s şi foarte puternici. Bref, scumpo: lasă blajina pe mâna mea. Spune-i Rodicăi – nu?, aşa o cheamă pe sora lui Daniel – spune-i să intre cu microbuzul direct în curtea azilului privat până în fundul curţii, la clădirea administraţiei, că inaugurez cu Mioara una din camerele pregătite pentru noi...

Câteva ore, Diana stă cu sufletul la gură; spre ziuă, primeşte telefon de la Rodica: „Te sărut, Diana! Ce-a fost mai greu a trecut; a aflat de fuga celor doi; mă temeam că va face o criză. Te rog să nu sufli o vorbă lui Daniel; are un fix: «nimeni să nu-şi bage nasul în familia mea!» De-acum, mi-e totuna; zarurile au fost aruncate: ori, ori! Fug acasă, la copii, că i-am lăsat cu bonele şi cu paznicul; trebuie s-o chem pe Ileana să stea cu ei. Pentru oricine, chiar şi pentru Daniel, Mioara este plecată la un curs de pregătire în arta jocului cu cei mici, pentru ocupaţia ei în tabăra de la *Mesteceni*, care se va redeschide în iunie."

Diana adoarme greu şi doarme doar o oră, până aude ceasul sunând; abia are putere să telefoneze Magdei că stă acasă până la prânz;

„m-a durut o măsea şi n-am putut închide un ochi”. La spital, când ajunge, este solicitată de familia unui ambasador – copilul lor are dureri mari de burtă; „apendicită”, confirmă Diana diagnosticul pus la camera de gardă şi intră imediat în sală împreună cu Magda.

– Spune-mi, vocea „cultivată” a mai telefonat? – este întrebată de sora sa când ajung amândouă în vestiar, să scape de echipamentul din sală şi să facă duş.

O clipă, Diana stă în cumpănă: „să-i spun?!” Se preface ocupată de fusta care i-a rămas cam largă de când ţine cura de slăbire. „Şi dacă Lena, vorbăreaţă cum o ştiu, dă de înţeles lui Daniel că am fost vizitată de Minodora?!”

– A, da – răspunde. Am vorbit la telefon ieri. O fostă profesoară de-a lui, plecată în Germania cu soţul, voia să ştie dacă ne poate ajuta cu ceva. Înainte de Revoluţie, când mâncarea era pe sponci, mama lui Daniel trimitea la fiecare două zile mâncare pentru cei trei copii ai profesoarei, al cărei soţ, mare inginer electronist, făcea închisoare din cauza unei urături cu trimiteri ironice la situaţia din România.

Magda înghite în sec – o indispun discuţiile de acest gen; are impresia că va auzi iar vocea unui coleg, ca atunci când se sfătuiau cu cine să voteze la ultimele alegeri: „Tu să taci!, că partidele-s pline de securişti; nu toţi s-au ascuns în locuinţa lor, să-şi joace la pocher pensia nesimţită – marele adevăr exprimat de-un premier de mucava.”

– Ştii că Rodica mi-a lăsat astăzi în zori, la recepţie, două cuşti? – rupe Magda tăcerea, să schimbe subiectul. Căţelul şi pisica – promisiunea copiilor pentru puştoaicele mele. Mi-a telefonat mai târziu să se scuze că nu m-a aşteptat; era foarte grăbită. L-am chemat pe Sergiu să ia cuştile acasă. Puştoaicele mele-s în al nouălea cer; abia aşteaptă să ajung diseară acasă, că vor să vorbească la telefon cu fetiţele lui Daniel, să le mulţumească. S-a dus naibii şi bruma de linişte din apartamentul meu...

Diana tace şi pleacă spre cabinet, pretextând că n-a terminat de întocmit o situaţie, pe care trebuie s-o discute cu Fatma la întâlnirea prin telefon de a doua zi.

– Vorbiţi-mi, vă rog, de Daniel! – aude vocea calmă, plină de rugă, a Fatmei la închiderea dării de seamă de a doua zi. Cred că înţelegeţi că nu am nimic personal cu el. Dac-ar mai fi trăit, mămica ar fi venit să-l vadă, că era singurul din familie pe care îl pomenea.

Diana se străduieşte să fie cât mai concisă – poate şi pentru că a intrat în cabinet doamna Aurelia, care îi face semn să scurteze convorbirea, că nu are timp să aştepte.

– Draga mea, – începe Aurelia după ce soarbe cu poftă din espresso-ul primit într-o ceaşcă mare, de apă – am trăit s-o văd şi pe asta: când a ajuns în camera pregătită anume, soţia lui Daniel a încercat să vocifereze, ca orice soţie de om bogat. Atunci, Rodica a luat poziţia de drepţi a unui mare conducător de oşti şi a pocnit scurt din degete, cum mi-ai povestit că făcea Daniel cu Irina, şi a rămas cu indexul întins către pieptul Mioarei: „Gaaa-ta!, vorba ta... Vrei să-ţi mai vezi copiii? Vrei să mai fii mama copiilor fratelui meu? Vei învăţa să fii soţia fratelui meu!, cu care nu vei lua legătura decât când hotărăsc eu, clar?! Altfel, te tolerez ca şi până acum, să-mi naşti nepoata – a arătat cu degetul spre burta ei rotunjită deja. Dacă nu faci ceea ce hotărăsc eu acum, într-o dimineaţă, după ce naşti, voi veni să te ajut să-ţi faci bagajul, îţi voi da ceva bani de cheltuială şi te voi urca în primul camion spre oraş. Înţelegi ce vreau să spun... – i-a şoptit printre dinţi cu un asemenea ton, că Mioara s-a îngălbenit; probabil, ştiu amândouă un secret al vreunei plecări spre oraş cu camionul; din clipa aceea, pe Mioara am simţit-o moale. Jocul de-a blajina s-a încheiat! – a hotărât Rodica, reluându-şi poziţia marţială. Zi mersi că ziaristul Pruteanu nu ne-a făcut de râs familia, rostindu-ţi numele. De rest mă voi ocupa eu. Te las pe mâinile doamnei profesor... O lună, două, trei – cât va fi nevoie – vei fi plecată la un curs de specializare în arta jocului cu copiii. Peste câteva zile, când revin să te văd, îţi aduc şi unul dintre instrumentele lui ucigă-l toaca al vostru; noi îi spunem rodul unor minţi luminate de Dumnezeu. Un telefon mobil, să poţi vorbi cu cei dragi, dar sub supravegherea doamnei profesor. Tot atunci, voi plăti instalarea aici, în cameră, a unui televizor cu toate canalele accesibile în România; la cei 35 de ani ai tăi, mai ai încă destule de învăţat, ca să fii soţia fratelui meu, care va trebui să se trezească. Ai ceva de comentat? Spune, că, oricum, cale de întoarcere nu prea ai. Cel mult, vei fi întrebată ce şi cum de vreun procuror, care, dacă va fi lăsat, va vrea să-i prindă pe duhovnica şi pe pastorul vostru, fugiţi din ţară după ce au golit conturile *Sectei Blajinelor*."

Doamna Aurelia se opreşte, mai gustă din cafeaua răcită deja şi se ridică anevoie din fotoliu; „poate vara asta ajung să fac nişte băi de nămol...", se vaită ea de durerea genunchilor.

– Asta-i, Diana dragă – surâde uşor ironică. În cariera mea, am avut tot felul de... – îşi flutură Aurelia degetele pe lângă ureche –, dar una care să devină plastilină din prima zi... Poate nu degeaba se zice că frica păzeşte bostănăria; teama că-şi poate pierde copii a făcut din ea cel mai fertil teren pentru psihoterapia mea. Cât despre Rodica... femei rele am mai văzut; eu însămi sunt o intransigentă cu pacienţii recalcitranţi, dar o aşa mână de fier ca a ei... Cred că singurul care-i face faţă este Daniel. M-am consultat îndelung şi cu soţul meu, apropo de autismul lui... Nu ştiu! Nu ne declarăm învinşi; doar neputincioşi. Tu, Diana, i-ai fost ca şi soţie lui Daniel măcar câteva luni...

– Nu lui, Aurelia dragă, nu lui... Pe acela l-am... – suspină Diana, abţinându-se cu greu să nu-şi termine gândul: „l-am pierdut pe malul *Styx*-ului". Lasă... Eu mai am încă semnele mele de întrebare, apropo de operaţie – îşi înghite ea cu greu nodul din gât; „s-ar putea s-o faci normală pe blajină, pentru un soţ rămas infirm", ar vrea să-i mărturisească Aureliei, dar îi este ruşine; ştie că bătrâna i-ar striga: „urcă-l pe masa de operaţie! I-ai rezolvat pe atâţia", dar ea încă mai crede că l-a operat cu atenţie; chiar zilele trecute a stat în sala de studiu până noaptea târziu şi a revăzut de câteva ori înregistrarea operaţiei penisului – nu-şi poate reproşa nimic.

– Spune-mi, Diana; am omis să te întreb până acum: cum i-ai testat pe cei pe care i-ai operat? – pare Aurelia că i-a înţeles gândul, fixând-o cu privirea ei mult prea vie, ca o îmbărbătare din partea cuiva cu adevărat apropiat, cum făcea în zilele în care discutau despre tratamentul aplicat lui Mituş.

– Simplu – răspunde Diana. Îl puneam pe doctorul Pruteanu să stea de vorbă cu cel operat înainte de a-i face externarea: fie îl lăsam pe pacient să plece câteva zile cu bilet de voie acasă la soţie, prietenă, amantă, după caz, fie urma să revină cu obiecţii la un timp după externare. Slavă Domnului!, n-am avut obiecţii.

– Dar nici accident de aşa amploare. Vrei să ţi-l trimit pe soţul meu să stea de vorbă, ca între bărbaţi, cu Daniel înainte de externare? – este întrebată când ajung amândouă la uşă.

– Mulţumesc, Aurelia dragă! Voi apela dacă va fi cazul... – îşi liniştеşte Diana prietena; „şi ce mai prietenă! Mă leagă de ea doar amintiri triste, încărcate de dureri fără leac: autismul fetiţei, trei ani în *infernul Alzheimer* al lui Mituş, iar acum alt autism; al celui pe care l-am iubit cum nu se poate iubi mai frumos... numai că... orgolios să fie Cezar, a rămas pe malul Râului Urii... iar eu, de pe celălalt mal, nici

măcar nu i-am aruncat o privire; ţin minte cu ce glas i-am interzis să îndrăznească... În locul lui... Oare, în anul acela de infern, m-a aşteptat pentru că, într-adevăr, m-a iubit?!..."

Simte că înnebuneşte dacă mai rămâne în clinică. În drum spre ieşire, ocoleşte pe la etaj, numai să nu treacă prin faţa rezervei de lux. O obsedează cele povestite de Minodora, că Daniel a mai aşteptat până la ora unu şi jumătate, după miezul nopţii, când a oftat, ca atunci când scapi de o povară. Asta o înfurie: „un an i-am fost povară?! Mă duc la el şi-i arunc inelul între ochi!..." Se întoarce precipitată în cabinet şi caută inelul familiei *de Bocage* – încă îi mai intră pe deget... „E-o infamie!" – îşi zice, amintindu-şi căldura din privirea lui Daniel, când cele două fetiţe, ridicate în genunchi pe patul de spital, de o parte şi de alta a pieptului tatălui lor, se certau; „Doamne, ce trebuie să fie în casa lui seara, înainte de culcare!..." I se face ruşine că a probat inelul şi se grăbeşte să-l ascundă la loc în cutiuţa pluşată, băgată sub lenjeria intimă în despărţitura încuiată cu yală a dulapului din perete. Se îmbracă de plecare acasă, dar şofează în neştire prin Bucureşti. Parcarea din faţa bisericii unde s-a cununat Brânduşa este plină; nici măcar pe trotuar nu găseşte un loc. Pleacă spre complexul de magazine din Pantelimon, să cumpere ceva pentru acasă „şi o sticlă de Napoleon", dar ratează intrarea în parcare – pe-a doua intrare n-a mai vrut s-o folosească – şi-şi continuă drumul spre Cernica. De data aceasta intră în biserică şi stă la coadă la icoana Fecioarei cu Pruncul. Nu ştie pentru ce să se roage; doar îşi face cruce şi sărută rama icoanei în colţul din stânga, jos. Ar intra în pădure, dar se teme că paşii o vor purta din nou spre paltinul putrezit la pământ. Regăseşte ciotul salciei lângă care s-a oprit în noaptea de după denia din Miercurea Mare muziciana, să rememoreze cum, la 19 ani, ar fi vrut să fie iubită acolo de eroul întors din război *cu spade*, sfârşit cu un glonte când s-a descoperit abandonat până şi de regalitatea căreia i-a fost devotat. Amurgul mult prea senin al zilei de mai o prinde pe Diana plimbându-se pe lângă gardul cimitirului, admirând mormântul din colţul dinspre pădure, frumos îngrijit, cu scrisul refăcut cu foiţă de aur, să dăinuiască. „De ce n-oi face şi eu la fel lui Mituş?! De bine, de rău, am trăit atâţia ani cu el... nu mi-a reproşat o dată măcar..." – gândeşte gonind spre Bucureşti. Intră pe şoseaua de centură şi ajunge la Cimitirul Belu înainte de a se înnopta – nu-i vine a crede: totul a rămas la fel, dar din marmură scumpă, şlefuită impecabil; numele, anii şi textul de pe cruce sunt în relief, placate cu aur. Sub text, o mână sculptată ţine în poziţia de lucru un bisturiu aurit. Nu se poate stăpâni şi începe să

plângă. Mai găseşte deschis chioşcul de la intrare şi cumpără lumânări, pe care le aprinde stând în genunchi lângă cruce. Mă duc la el în rezervă şi-l sărut!"

– Nu-i aşa că nu te superi, dragul meu? – întreabă cu glas tare crucea cu litere aurite, dar cu ovalul fotografiei gol, ca ochiul unui orb.

Când ajunge în clinică, pe etajul rezervei de lux, îi iese în faţă o asistentă:

– Vă rog să nu intraţi! O doamnă procuror, de la Parchetul General, stă la el de o oră şi jumătate.

Diana trage aer în piept, o fereşte puţin cu dosul palmei stângi pe asistentă şi intră:

– Bună seara! Sunt profesoara Adriana Trifescu, şefa clinicii şi medicul curant al domnului Ciobanu-Adomniţei. Cine v-a permis să intraţi fără halat pe umeri şi fără papucii sterili în picioare?

– Măcar, pantofii mei nu sunt plini de noroi, ca ai dumneavoastră – îi zâmbeşte tânăra care s-a ridicat în picioare de pe unul dintre cele două scaune de la măsuţa de lângă fereastră, la care stă şi Daniel, cu o mulţime de foi scrise de mână în faţă. Cristina, procuror la Parchetul General – întinde tânăra o mână fermă Dianei. Tocmai terminam. Domnul Ciobanu-Adomniţei mai are de citit finalul ultimei pagini şi de semnat.

După ce adună toate hârtiile de pe masă şi le pune în ordine într-un dosar iar dosarul, în geanta diplomat, pe care o încuie cu grijă, tânăra strânge mâna lui Daniel urându-i însănătoşire grabnică şi se îndreaptă spre uşă.

– Mă conduceţi? – o întreabă pe Diana. Să ştiţi că am cerut voie medicului şef al gărzii din clinică înainte de a intra în rezervă – spune în drum spre lift. Într-un fel, m-am bucurat că aţi venit; vă ştiu renumele; mi-a vorbit de dumneavoastră şi Berinde, fostul procuror de caz, cel căruia i-aţi salvat degetul.

– Aţi primit şi dumneavoastră vreun telefon de la ministrul Mediului, care a pierdut cel mai valoros trofeu de urs carpatin? – întreabă Diana cu calm, impunându-şi să fie la înălţimea renumelui pe care tocmai l-a evocat tânăra de alături.

– Doamnă profesoară, – se opreşte procuroarea, s-o poată privi în ochi – fiecare avem un stăpân. În cazul meu, ca şi al celor mai mulţi medici, conştiinţa, care, uneori, a mea primeşte câte un bobârnac de felul: „Nu mi-am rupt de la gură şi ultimul leu ca să te trimit la specializare, să te întorci şi să te prefaci că nu observi injustiţia din jurul

tău”. În speţa ursoaicei ucise, importă mai puţin cine şi în ce împrejurări a învins-o, că de ucis ar fi ucis-o cei ce vin încărcaţi cu carabine ultimul tip. Vă închipuiţi ce-ar fi fost dacă, în loc de stâne, ar fi atacat motelul sau, Doamne fereşte!, tabăra de copii orfani de la *Mesteceni*? Anul trecut, un copil din tabără s-a aventurat în pădure să culeagă zmeură. A scăpat de ursoaică aruncându-se într-o râpă. A stat zece zile în spitalul orăşenesc să-şi trateze vânătăile şi zgârieturile. Dacă era copilul dumneavoastră şi-ar fi fost ucis, ce-aţi făcut?

– Sper să-mi răspundeţi dumneavoastră prin soluţia dată dosarului.

– Eu sper să daţi şi dumneavoastră, la externare, o soluţie la fel de bună acestui bărbat încă tânăr, care ne-a minţit e toţi: n-a fost atacat de ursoaică; pur şi simplu, când a ajuns într-un punct mort, s-a dus s-o înfrunte; este momentul de inflexiune atins în criza lui de autism impus, diagnostic ambiguu pus de marea profesoară Aurelia Mătăsaru. Deşi mi-am dat doctoratul cu cel mai intransigent procuror din Texas, Margherita Donbario, în prezent procuror federal în Los Angeles, a cărei asistentă am fost mai mult de trei ani, nu vreau să transform dosarul acesta – arată privirea ei spre geanta diplomat – într-un exhaustiv studiu de caz, ori un bau-bau pentru toţi oamenii cu bani. Pentru mine ca angajată a statului român, important este ca acest om să se întoarcă şi să continue să gospodărească ceea ce le-a lăsat Vodă Lăpuşneanu. Şi – credeţi-mă! – genetic, am voie – poate chiar datoria – să afirm şi, mai ales!, să sprijin aşa ceva. Cât despre studiul de caz, dacă reuşeşte să-i trateze măcar soţia, fosta blajină care a alimentat din plin conturile escrocilor ce-au fugit în neantul din care au venit, poate că doamna profesor Mătăsaru o va face; nu ştiu însă dacă va avea material faptic să atingă performanţa din *Psihopatologia iubirii infantile*, cea mai gingaşă carte de dragoste pe care am citit-o; mă mir că Uniunea Scriitorilor n-a luat-o în calcul pentru vreun premiu. Ce vă mai face fiica? Odată, marea muziciană Anastasia Petropulos-Vlada s-a exprimat, într-un anume context, că-i cea mai talentată compozitoare tânără. În ultima vreme o văd tot mai des noaptea cântând până spre ziuă la pianul doamnei Sia, că locuiesc alături, într-un apartament de deasupra Centrului Cultural, construit pe locul fostului Parc cu Ciori; geamul bucătăriei mele are vederea spre blocul *Yanis*. Cu bine, doamnă profesor!

*

* *

Istovită de toate câte i s-au întâmplat în ultimele zile, Diana abia a mai găsit putere să ajungă în cabinet după ce tânăra doamnă procuror a intrat în lift; „i-oi mulţumi altă dată lui Daniel pentru ceea ce a făcut la cimitir”, şi s-a prăbuşit în scaunul de la birou, fericită că poate gusta din cafeaua rămasă de după operaţia de apendicită a copilei ambasadorului; „zău că micuţa va suferi mai puţin decât atunci când aţi dus-o la Maxilo-Faciale să-i extrageţi resturile de măseluţe de lapte”; i-a asigurat pe părinţi şi a fost de acord cu Magda să le ofere una dintre rezervele libere de la Terapie Intensivă. A băut doar o gură din cana cu cafea şi s-a lăsat pradă rememorării monologului lung al femeii procuror, purtând geanta diplomat cu o rigiditate care a distonat tot timpul cu cele spuse de ea; „ăştia sunt informaţi; nu glumă!, iar asta, oricât s-a abţinut, a avut o sarcină fermă să rezolve cazul – şi nu oricum, dovadă trimiterile la Vodă Lăpuşneanu, la dreptul ei genetic – ce-o mai fi şi asta?! Trebuie să-l întreb pe Daniel!”, şi-a mai spus Diana înainte de a-şi lăsa fruntea pe palmele puse una peste alta pe luciul biroului...

...Gândurile ei, aşa amestecate, şi durerea întregului corp chircit în scaunul managerial, au glisat întâi într-o nebuloasă a primului somn de om epuizat, apoi, pe măsură ce s-a mai relaxat, a simţit că o cuprinde un vis frumos trăit de demult: întâi a simţit o palmă pe spate, între omoplaţi, apoi un antebraţ strecurat pe sub genunchi şi a plutit prin încăpere până pe canapeaua de consultaţii, pe care a dormit atât de des; „iartă-mă, iubitule!, lasă pe mâine dimineaţă; sunt prea obosită”, ar fi vrut să spună din nou, ca altădată, dar nici de atâta nu a fost în stare; doar când i-au fost dezbrăcaţi ciorapii de mătase a pufnit într-un *hm!*... de plăcere, că şi-a simţit picioarele goale... „Bine, fie!, că şi eu vreau...”, ar fi vrut să şoptească, dar n-a mai simţit nici o atingere, doar ceva moale şi călduros acoperindu-o...

Dimineaţă, la ora 6, când aude alarma telefonului său mobil, sare în picioare, privind dezorientată în jur. Halatul ei de molton, pe care îl ţine atârnat în cuierul din baie, stă căzut lângă canapea – a fost acoperită până la mijloc cu el. Ciorapii de mătase stau pe spătarul scaunului de la calculator, iar pantofii murdari de noroi sunt duşi în baie, sub chiuvetă; se cunoaşte că au fost spălaţi cu o cârpă. „Nu, nu se poate să fie adevărat!...”, îşi zice. I se pare că mai visează încă. Îmbracă hainele de spital, trece şi a treia oară prin baie să-şi aranjeze părul şi să-şi mai cerceteze obrazul, aruncă din obişnuinţă stetoscopul pe după gât şi se grăbeşte spre rezerva de lux. Daniel doarme profund; nu se preface

– chiar doarme! A observat şi Magda: în ultima vreme, somnul lui este profund, „poate şi din cauza tratamentului antidepresiv”. Diana se aşează pe marginea patului – a făcut-o de mii de ori cu bolnavii pe care i-a tratat; de data aceasta se apleacă şi sărută lung şi umed obrazul operat.

– Bună dimineaţa!

– Sărut mâinile!

– Ai intrat la mine în cabinet aseară?

– Ast’ noapte. Dormeaţi cu fruntea pe palmele puse pe birou, ca o elevă...

– ...tocilară; nu te sfii s-o spui.

– ...silitoare, de excepţie; e mai corect spus; mi s-a părut că retrăiesc o scenă dintre cele care-mi luminează sufletul – sclipesc mii de lumini în ochii lui Daniel; „o, Doamne, îmi va vorbi de nopţile când mă ducea în braţe de la birou în pat!...”, simte că se topeşte de bucurie Diana, dar vocea senină a lui Daniel continuă: Aşa o găseam adesea pe Ionela mea, când avea de învăţat mai mult, doar că ea mă răsplătea întotdeauna cu un *tăticul meu drag* rostit prin somn după ce o înveleam.

– Îmi pare rău c-am dormit profund şi nu te-am răsplătit.

– N-am rămas păgubit, că am băut restul de cafea din cana dumneavoastră; chiar mi-era poftă; apoi, întors aici, am stat două ore la un film.

– Vrei să-ţi prepar o cană? – se bucură Diana. Magda ne-a dat voie să-ţi oferim o cafea, chiar două...

Privirea lui Daniel o învăluie pe Diana cuminte, fără nici o expresie:

– Venisem să vă mulţumesc, dar să şi aflu ce sfori aţi tras de-am avut parte să-mi închidă dosarul tocmai una dintre mâinile drepte ale Procurorului General.

– Îmi dau cuvântul meu de onoare că habar n-am! O văd pentru prima dată; nici măcar nu ştiu cum o cheamă.

– Eu, nici atât; doar mi-a fluturat un ordin de serviciu şi am văzut în dosarul ei hârtiile semnate de mine procurorului Berinde. La cât de fermă a început, şi la cât de incomod mă ştiu pentru guvernanţi, mă şi vedeam luat de mascaţi şi dus direct la Jilava...

– Nu ştiu ce să-ţi spun, Daniel... – pare Diana strâmtorată. Întotdeauna am recunoscut că tu m-ai întors cu faţa către Dumnezeu... Când o fi venit la tine procuroarea, eu eram la Cernica; după atâţia ani,

m-am închinat din nou la icoana Fecioarei cu Pruncul. Apoi m-am dus la Belu... Venisem într-un suflet să-ţi mulţumesc pentru ceea ce-ai făcut.

Privirea lui Daniel o învăluie cu aceeaşi seninătate rece ca o dimineaţă însorită de iarnă:

– Dumneavoastră n-aţi simţit niciodată nevoia să priviţi în urmă şi să adresaţi un *mulţumesc*?

– Cui, Daniel? – întreabă Diana cu glasul încărcat de tristeţe. Cui ar fi trebuit, – murmură ea ca o părere de rău – n-am avut curajul s-o fac, sau... dracul ştie! Paştele mamei ei de viaţă! – exclamă cu ciudă, sărind de pe marginea patului, să plece grăbită spre uşă, unde se opreşte şi întreabă: Spune-mi, te rog, vrei să-ţi fac o cafea?

– Da, numai dacă v-a adus Minodora vreo pungă cu boabe din producţia proprie – aude Diana răspunsul lui Daniel dat cu o voce uşor tremurată, semn că a fost intenţia unei glume.

– Ştii de vizita ei?! – se răsuceşte Diana brusc pe călcâie, apropiindu-se cu paşi mărunţi de pat. M-a rugat să nu-ţi spun. Cine a făcut-o?

– Am întâlnit-o pe hol. Mi-am dat seama că-i ea abia târziu, când nu scăpam de întrebarea „unde am mai văzut privirea aceea albastră şi mersul acela?”

Diana ar vrea să se aşeze pe marginea patului, dar nu mai îndrăzneşte. Mişcă puţin fotoliul de masaj – „va trebui să-l duc înapoi în cabinetul meu” – şi se aşează în el:

– A întrebat mereu de tine, încă din primele zile; un telefon anonim, o voce blondă, cum spunea centralista, cultivată, cum s-a exprimat Magda, că a avut norocul să-i vorbească; eu, nu; întreba dacă ne poate ajuta cu ceva, dacă nu este cazul să te ducem la vreun alt spital din lume, că suportă ea costurile...

– Hm!... – sesizează Diana surâsul amar a lui Daniel. Păcat că.. nici eu n-am mai căutat-o... Puteam să merg la fabrica de ciment, la tatăl ei... dar când am întrebat, plecaseră amândoi... Mă rog!... De-ale vieţii!

– A venit să stea de vorbă cu mine, Daniel – prinde curaj Diana. Am stat de vorbă mai mult de o oră. N-a vrut să-mi spună din ce ţară vine.

– Brazilia – intervine Daniel.

– Tu de unde ştii? Ai găsit-o pe internet?

– Am citit un roman, doamnă. Se chema *Anul bisect al leopardului*. Vi-l povestesc în câteva minute: jungla amazoniană: pe un ponton vechi, şubred, la care a făcut o haltă vaporul cursă de pasageri

spre oraşele mari din amonte, coboară o fată venită să fie învăţătoare pentru copiii din satul de pe malul fluviului; mai degrabă un trib, decât un sat. Dar satul nu prea are copii, că-i mănâncă un leopard, căruia, locuitorii, la fiecare 365 de zile, îi dedică un ritual, leopardul fiind întruchiparea puterii supreme. Fata se instalează în clădirea pustie, rămasă din timpuri străvechi, o construcţie cocoţată pe un promontoriu pietros. În încăperea cu vedere spre fluviu, fata găseşte că-şi făcuse biroul, cu de la sine putere, un tânăr reîntors de curând de la Paris cu gândul să defrişeze o bucată mare de teren şi să organizeze o plantaţie, să-şi civilizeze satul de baştină. Primele capitole din roman descriu spaima fetei că va fi abuzată de bărbatul care stă tot timpul cu ochii pe fereastră, scrutând întindere Amazonului, dând, când şi când, ordine muncitorilor veniţi la el dimineaţa. Apoi fata înţelege că nu înseamnă nimic pentru tânărul din clasa goală; cât e ziua de lungă, el aşteaptă... Jungla începe să fie defrişată, dar cad pradă leopardului toţi muncitorii şi toate rudele tânărului, până într-o zi, când tânărul se hotărăşte să ucidă animalul sacru, cum era considerat leopardul; o face cu ajutorul unei copile, fiica vrăjitorului satului, o fată şchioapă, fără laba piciorului stâng, pe care apucaseră să i-o mănânce peştii *piranha*, când el o salvase de la înec demult, în copilărie. Urmează alte şi alte istorii: drumurile tânărului pe Amazon până la oraşul din apropiere, însoţit întotdeauna de învăţătoarea care avea sarcină de la el, dacă se îmbată, să nu-l lase să dea vreun telefon la Paris; cămătarii la care tânărul vinde sau amanetează cadourile primite de la prietenele bogate de la Paris, să aibă cu ce plăti defrişarea şi altele... Învăţătoarea află că înaintea venirii sale în sat, prietena tânărului, o mare pictoriţă, tocmai plecase înapoi la Paris, în speranţa că va fi primită în Academia de Arte pe locul rămas liber după moartea unui pictor de renume, fostul ei profesor şi amant în studenţie. Deşi intuise că nu va mai reveni, tânărul îi promisese totuşi că o va aştepta un an; fix, un an! Aşteptarea descrisă cu măiestrie, dar mai ales cu forţa prozei sud-americane, urmează să se termine în ziua în care are loc *Ritualul Leopardului*, la prânz, sărbătoarea anuală a tribului. Spre seară, dacă nu ar fi venit nici cu cursa fluvială din acea zi femeia misterioasă aşteptată, era hotărâtă căsătoria tânărului, ajuns noul şef al satului pornit pe calea civilizării, cu învăţătoarea satului. Fata trebuia să fie luată de acasă, după ritual, ascunsă în veşmintele de mireasă, confecţionate din împletituri scumpe ornate cu aur şi perle, ca să fie dusă în Coliba Fecundităţii. Doar că în camera învăţătoarei, care aştepta în pielea goală alaiul ritualic s-o îmbrace, nu vine nimeni până a doua zi

la prânz când fata vrăjitorului intră la ea cu un aer triumfător şi o obligă să-şi facă bagajul, o duce la capătul pontonului, ferind-o în ultima clipă să nu cadă în apă prin spărtura veche, „pe aici am căzut eu când eram copilă" şi o urcă pe vaporul ce soseşte la timp. Dintre pasagerii veniţi, se distinge o doamnă cu un geamantan mare în mână dreaptă şi cu un copil de câteva luni ţinut la piept cu braţul stâng. Când află că *Ritualul Leopardului* a avut loc în ziua precedentă, la împlinirea celor 365 de zile de la cel de anul trecut, înţelege că, din cauza anului bisect, a întârziat o zi şi află că-n seara precedentă Joachim al ei se căsătorise cu fata vrăjitorului şi se consumase ritualul sacru al comuniunii în Coliba Fecundităţii, pe pielea leopardului ucis de tânăr. Disperată, pictoriţa se jură că se va răzbuna venind înapoi, din „lumea civilizată", cu investitori bogaţi, care vor cumpăra mii de kilometri pătraţi de pe Amazon şi fuge să se îmbarce la loc pe vasul care tocmai părăsea pontonul. În fuga ei, se împiedică şi cade în apele pline de peşti *piranha*; bebeluşul înfăşat ca un cocon de fluture uriaş îi sare din braţe şi rămâne pe ponton plângând; vaietele lui se aud până în junglă. Fata şchioapă se întoarce, bocănind puternic în scândurile pontonului cu laba piciorului ei confecţionată dintr-un lemn de esenţă tare; se apleacă şi, nedumerită, ia în braţe pruncul; „când s-o trezi din beţia ritualului, îi voi spune lui Joachim c-a dormit un an, iar ăsta este al meu", şi pleacă înapoi în junglă. Departe, pe Amazon, se zăreşte geamantanul de lux plutind cu etichetele companiilor de zbor – cercul cu 12 stele ale Uniunii Europene şi cealaltă, cu un fragment din steagul Statelor Unite – fluturând prinse de mânerul elegant, lucind în soarele subecuatorial. Întâmplările din roman or fi aşa cum spune autorul în dedicaţie – „iubitei mele soţii Minodora, care mi-a inspirat această poveste" –, dar forţa romanului rezidă în dragostea pentru Amazon şi în avertismentul dat „lumii civilizate", care vrea să ia Amazonul Braziliei. Dar, mă rog!, asta e treaba conclavului de critici literari; poate şi al celor ce acordă Premiul Nobel, care s-a cam politizat de la o vreme. Revenind la ceea ce voiam să vă spun, romanul se termină cu pontonul rămas gol, măturat de ploaia tropicală, semn că începe sezonul ploios. Doar prin tufele de pe mal se zăreşte trecând, asemeni unui soldat de pază, un leopard imens, zgribulit şi el de ploaie; Mama Natură, zeul suprem al localităţii, pare să înghită totul... Romanul, consistent, de peste 700 de pagini, „volumul în care ai unde pune carne pe personaje", scria un critic englez, – spune Daniel pe acelaşi ton – este semnat de un mare scriitor brazilian, Gabriel Luiz da Silva, şi l-am găsit tradus de curând în engleză. De fapt, eu căutam pe

internet numele Dora da Silva. Înainte de Crăciun, a venit în sat la noi un vechi colaborator din Milano; ar fi vrut să reluăm producţia de blănuri, că-s din nou la modă. După câteva sticle cu băutură, mi-a povestit că cei din Milano au descoperit în New York haine ca ale lor, semnate *Dora da Silva*. Evident c-au sărit în sus şi s-au adresat Tribunalului Comercial Internaţional. Înainte de proces, a avut loc o negociere. Creatoarea Dora da Silva, în vogă de mult timp în America de Sud, le-a demonstrat că multe dintre cusături şi chiar tipare întregi fuseseră ale ei sau ale echipei cu care lucrase în România, şi totul s-a stins cu ceva daune morale plătite de cei din Milano Dorei pentru deranj şi pentru o viitoare discreţie, că cei din Milano vor să nu se afle unde-şi avuseseră atelierul unor serii de mare succes. Pe internet, am găsit o Dora da Silva care seamănă cu Minodora; stătea lângă soţul ei, marele scriitor sud-american, la o recepţie dată de Ambasada din Londra, după lansarea traducerii în limba engleză a romanului. Apoi, am citit romanul. V-a povestit mai mult doamna Dora da Silva? – întreabă Daniel. Eu cred că-n roman s-a spus totul...

Vorbele calme, rostite pe un ton alb, lipsit de orice inflexiune, ca o dare de seamă anuală a vreunei catedre, făcute în sala de şedinţe a Universităţii de Medicină, unde toţi ascultă în linişte, pentru că-n capul lor gândurile se frământă continuu, de la vreo operaţie mai puţin reuşită, la ciuda că zugravii proaspetei lor vile încă mai trag de timp, pentru că au făcut greşeala să-i angajeze pe zi-lucru, nu pe lucrare, această relatare lungă a unui univers care pare de vis pentru ea, amintindu-i de iarna unei iubiri mult prea zbuciumate, în care avea întotdeauna în faţă pata senină a cerului de dimineaţă însorită – „acest tătic al ei, tânărul care a ştiut să-i rupă inima şi să-i picure miracolul vindecării de căderea în autism este singurul medicament, Adriano, care-ţi va salva fetiţa; dar să ştii că Irina simte că nu-l iubeşti pe Daniel, «am văzut eu, după cum îl pupă pe gură pe nenea bătrânul»; e chiar atât de respingător acest tânăr?”, a fost întrebarea Aureliei, care a făcut-o neom în ziua aceea, când şi-a urât fetiţa: „dacă n-ar fi fost boala ei, născută din îndărătnicia familiei Trifescu – parcă-i Dominte cel plin de răutate –, aş fi trăit, într-adevăr, o poveste senină de iubire cu acest tânăr cu care adorm în gând, ca să-l simt lângă mine chiar şi după ce mă ridic din pat; oare cum ar fi să...?!” – şi i s-a făcut teamă; atunci a hotărât să petreacă revelionul cu colegii; sărutul din noaptea trecută, de Crăciun, dezgolise în ea adolescenţa pe care nu şi-o trăise, zbaterea între dorinţa de-a se dărui cu totul tânărului ei prieten de care se îndrăgostise şi chingile rigorii vieţii

pe care o ducea: chirurgul de elită, «amanta academicianului», cum se şoptea pe la colţuri, «favorita haremului» i s-a părut că au ajuns la urechile ei vorbele unor colegi de generaţie, mult prea curtenitori „cu care – poate! – aş fi îmbătrânit frumos”. Acum stă lângă patul singurului ei bolnav din cariera sa atât de lungă; „restul au fost materialul meu didactic pe care m-am pregătit pentru acest moment...”

– Mă ascultaţi, doamnă? – aude vocea care i-a mângâiat auzul de atâtea ori în clipele ei de nelinişte; nimeni nu rosteşte mai frumos, „dar şi mai enervant, că mă aruncă în corzi şi-mi dă pumni”, acest *doamnă*.

– Poftim?! – tresare Diana. A, da... În linii mari, Minodora mi-a spus... dar... – încearcă să iasă din încurcătură, devenind fermă: Ascultă, – îl priveşte pe Daniel în ochi, înfuriată de şederea lui în capul oaselor pe pat, indiferent şi calm, parcă nici n-ar fi povestit cele de mai înainte. Vreau să ştiu ce roman i-ai smuls Minodorei din mână şi l-ai aruncat în foc, spunând că-i blestemat.

– Am făcut eu asta?

– Da, tu! – îi strigă Diana, ameţită de toate câte le-a ascultat.

– Eu?! Când?

– În una dintre zilele anului acela.

– Poate... nu neg... Oi fi făcut-o... Chiar nu mai ţin minte.

În faţa tonului simplu, al mirării sincere pe care a exprimat-o Daniel, Diana se simte strivită de tot, dar nu se poate abţine să nu reacţioneze – şi o face în felul ei, de femeie orgolioasă, care a început deja să plângă fără lacrimi, în timp ce se îndreaptă spre uşă:

– Bine, măcar, c-ai ţinut minte unde să-i spui lui Viorel să te aducă... Veronica! – se aude vocea ei din uşă. Ia încă o infirmieră şi duceţi fotoliul de masaj înapoi, în cabinetul meu. Eu plec la raportul de gardă... – mai spune cu jumătate de glas şi pleacă, lăsând uşa deschisă larg în urma sa; „omul ăsta vrea să înnebunesc şi eu; la fiecare discuţie între patru ochi, mă simt căzând în mijlocul bancului de peşti devoratori; de astăzi, mă jur să nu mai intru aici decât însoţită de colegii mei, chirurgii”.

*

* *

– Are!! – strigă din răsputeri Magda imediat ce închide uşa cabinetului; se repede şi se aruncă asupra Dianei, îmbrăţişându-i strâns

umerii, în timp ce-şi sărută apăsat prietena pe obraz. Are, iubito, are! – clătină capul afirmativ, privind-o fix pe Diana.

– Magda, revino-ţi! – se eliberează cu greu Diana din strânsoare. Ce-i cu tine?! Cine şi ce are? – o întreabă privind-o derutată.

– Daniel, Diana, Daniel. Are erecţie, sunt sigură! Ia loc, să-ţi povestesc...

Privindu-şi fix sora în ochi, să se convingă că nu glumeşte, dar şi înfuriată că a fost deranjată, Diana caută cu mâna stângă scaunul de pe care s-a ridicat, să se poată aşeza în siguranţă.

– L-am dus în cabinetul meu de la parter, că-s aparatele mai performante – începe Magda. Mai întâi, testul de efort; l-am lăsat să se mai odihnească, am tras câteva diagrame EKG, apoi l-am întins pe canapea, pentru ecografie. Având timp destul, am luat-o meticulos, cu toate organele: splină, ficat, colecist, prostată, tiroidă şi, evident, inima... în timpul ăsta, mai şi discutam; vorbeam mai mult eu despre bucuria din casa mea; încă nu s-au hotărât care ia căţelul şi care, pisoiul. Puştoaicele mele au aflat de la Elena că are doi fraţi mai mari şi caută de zor pe Facebook să-i contacteze – mă rog, după cum ţi-am spus, funia se apropie de par... Daniel spune că băieţii lui nu-s pe Facebook, dar poţi să ştii... Şi cum tot ungeam eu toracele lui cu gel, să-mi plimb sonda, l-am observat că-şi duce braţul stâng peste ochi, deşi îi spusesem să-l ţină pe lângă corp iar obrazul lui începe să ia foc; partea stângă, operată, se înroşeşte mai tare. Am intuit că, exact ca acum 17 ani, când îi luam sânge pentru a-l salva pe actualul „protector suprem al Mediului” în favoarea firmelor cu care colaborează la defrişările sălbatice, Daniel se delectase privindu-mi sânii prin anchiorul bluzei. N-am vrut să mă dau de gol c-am observat; mi-am continuat investigaţia, mimând indiferenţa şi, coborând sonda aşa, aiurea, prin zona ombilicală, cotul meu s-a lovit de penisul lui în erecţie – îţi jur, Diana, crede-mă, nu mint: erecţie de om tânăr.

– Şi? – întreabă Diana, încercând să rămână stăpână pe sine.

– Şi... – saltă Magda cu simplitate din umeri. Ca şi-n atâtea alte dăţi, m-am prefăcut că nu am sesizat nimic şi i-am spus – cum fac cu toţi pacienţii obraznici ori necontrolaţi – să se întoarcă pe partea stângă, să-i mai ascult inima. Am tras, totuşi, cu coada ochiului – nu mă înşelasem. Nu l-am mai ascultat; tremuram toată. Îl simţeam şi pe el în încurcătură; avea o erecţie necontrolată – ce poţi spera mai mult?! Am fugit la birou, pretextând că trebuie să notez ceva. Nici nu mai ştiu dacă i-am spus că poate pleca. Ardeam de nerăbdare să vin, să-ţi povestesc.

– Bine. Mi-ai spus, am auzit, am înţeles – răspunde Diana pe un ton concluziv, plin de o răceală vecină cu indiferenţa. Dacă la testul de efort a ieşit bine, vorbeşte cu doctorul Mitrofan să-i îndesească şedinţele, să-şi corecteze mersul. Mai trebuie lucrat şi la pectoralul stâng. Şi răreşte-i antidepresivele, că doarme prea adânc, atunci când doarme. Cred că după vreo trei săptămâni, abia după ce mă întorc eu de la congresul din Iaşi, îi facem un control general şi-l externăm; numai bine să fie acasă de Sânziene, la *Ritualul Ursoaicei* – c-o fi având şi tribul lor vreun ritual... Ai ceva de adăugat?

– Da! Să te duci naibii! Vorbeşti în dodii... Ritual!... Trib... Nimic nu-ţi mai place în ultima vreme. Regret că te-am privat şi de această îndoială! Era de datoria ta să te asiguri că ţi-a reuşit operaţia.

– Ieşi afară, că mă dezgusti! L-ai chemat la control, dar ţi-ai dat sutienul jos înainte – flutură palma Dianei în direcţia pieptului Magdei.

– Poate... Ia uite, nici n-am observat – îşi descheie Magda bluza la piept. Ştii ce: subconştientul meu mă ajută uneori. Păcat că piedica pusă de conştient e mult prea mare. Degeaba îl externăm. Abia apoi va începe calvarul nostru: să găsim puterea de-a recunoaşte adevărul... – oftează ea, vrând să iasă pe uşă, dar se întoarce şi spune pe un ton apăsat, privindu-şi cu seninătate sora în ochi: ...adevărul de care ar trebui să fim mândre! Ai dreptate: niciodată nu-mi va fi jenă că am fost iubita acelui tânăr! Chiar dacă – i se înmoaie până spre şoaptă glasul – a fost o clipă de nebunie... Şi de ce să nu ne-o asumăm, dacă rodul ei este atât de frumos?!...

*

* *

Pentru Diana, zilele încep să fie egale şi monotone, ca de demult, înainte de operaţia când i-a căzut bisturiul din mână. Afară de miercuri şi vineri, când are program lung şi încărcat la facultate – examene de sfârşit de an, comisii de examinare pentru cei ce-şi susţin primariatul, sfârşit de rezidenţiat sau, pur şi simplu, îndatoririle de la Rectorat –, Diana îşi pune în fiecare dimineaţă pampers şi are grijă s-o întrebe şi pe Magda dacă şi-a pus; „iarăşi ni le adjudecăm pe cele mai grele?!”, se înfurie uneori Magda deşi ştie replica Dianei: „Să nu mă mai întrebi vreodată cât ai de luat la sfârşitul lunii.” Face doar vizite mari prin saloane, şi numai seara, cu tot cortegiul de medici de gardă după ea. În rezerva de lux, abia intră, că unii medici nu mai au loc în spatele ei şi rămân pe sală.

– Mergi mai bine?

– Da, doamnă.

– Ceva neplăceri? Scaune prea moi ori prea tari? Dureri la pectoralul stâng?

– Nu, doamnă.

Anume îi pune astfel de întrebări, să-l audă rostind mereu *da, doamnă; nu, doamnă*. Rezerva de lux este lăsată la urmă, ca să poată ea pleca imediat în cabinet, să-şi mai bea şi ultima gură de cafea şi să rememoreze privirea lui Daniel – tot mai iscoditoare în ultimele zile, parcă ar vrea s-o întrebe: „Chiar n-ai nimic să-mi spui?" „O, câte am să-ţi spun!" – îi răspunde seara, în pat, când Adişor a adormit deja frânt de oboseala orelor de antrenament iar Licurici – „tare frumos mai sună în urechile mele să te aud spunându-mi din nou aşa!..", se alintă Irina – cântă de zor la etaj, cu fereastra deschisă larg spre balcon – „să simt adierea lunii mai, mămico"; „poate intră şi la tine vreun zburător", a necăjit-o ea odată iar Irina s-a revărsat într-o improvizaţie la pian – „abia aştept să termin baletul, să pot compune un lied!" –, recitând cu ochii pierduţi în visare din *Zburătorul*; când a ajuns la *Pândeşte, bată-l crucea! Şi-n somn colea mi-ţi vine / Ca brad un flăcăiandru, şi tras ca prin inel,* Dianei i s-a părut că lumea se învârte cu ea şi s-a lăsat moale pe marginea patului – „mai cădeam aşa de oboseală când îl păzeam cu rândul pe Mituş înainte de-a se stinge" – şi închide ochii, visându-se iar cu telefonul între pernă şi urechea sa, ascultând vocea tânărului de la căminele Agronomiei; acum, avea şi acompaniament muzical – notele de sus ale pianului se învolburau, prefigurând intrarea pe horn a celui numit *balaur de lumină cu coada-nflăcărată*, pentru ca, abia într-un târziu, acompaniamentul să se stingă odată cu vocea Irinei întoarsă către ea, să-i recite, ca un final de cântec de leagăn: *Şi apele dorm duse, şi morile au stat* iar peste noapte a simţit braţul fiicei cuprinzând-o şi răsuflarea ei fierbinte încălzindu-i spatele între omoplaţi, ca demult, tare demult, „când nici nu eram conştientă de bucuria pe care o trăiam..." Acum, pleacă acasă abătută.

– Las poarta deschisă larg, să bagi şi tu maşina în curte – îi spune Magdei la telefon; ştie că-i singură; Sergiu şi puştoaicele încă nu au venit din week-end-ul petrecut la munte; „oricum, luni şi marţi nu avem ore dificile" iar Magda le-a promis o urecheală bună, „că tat-tu crede că-n viaţă se reuşeşte ca pe vremuri; să mai iasă dracului din calculatorul ăla, în care i se scurg banii cu care se laudă că-l răsplăteşte

statul pentru câte *am făcut eu pentru Ţară*" şi a închis telefonul de tot, să nu mai fie sunată.

– Am să mă duc naibii la Paris, cât mai e Philip şeful clinicii, să operez cu Odette, să prind ceva rădăcini, să nu mă mai oprească în supermagazin vreun om cu bătrâneţea distrusă de cei ce-*au făcut atâtea pentru Ţară*... Le voi lua şi pe puştoaice – îl las pe el să-şi joace toată pensia simţită sau nesimţită, Dumnezeu mai ştie! –, că-n compania Danielei, măcar de ruşine, fără apărarea lui, puştoaicele mele se vor pune şi ele cu burta pe carte... Toate mamele se sacrifică pentru fetele lor...

Înfiorată de cuvântul *sacrifică*, simţind fiorul uitat de mult al durerii ce-i taie mijlocul, Diana mai toarnă un pahar de conic; „mi l-a oferit domnul ambasador; zice că-i cel mai bun, primit direct de la proprietarul distileriei". Înainte de-a se întoarce cu faţa spre marginea patului, are, totuşi, curajul să întrebe:

– Sigur nu m-ai minţit?

– Mă jur!

– Şi de ce naiba n-ai răsucit cheia în uşă?!

Întrebarea pare că a umplut întregul dormitor al Dianei; de mult n-a mai fost o linişte atât de încordată, în care cele două doamne adorm greu şi numai după ce fiecare caută pe întuneric sticla aşezată pe etajera de la cap, să mai dea de duşcă, asemeni beţivilor din vreo cârciumă – „ăia da, oameni fericiţi!", gândeşte Diana –, încă o înghiţitură din produsul vechi de vreo 20 de ani al distileriei *Rémy Martin* din Franţa.

A doua zi, după ce iese din sală, Diana mai trece pe rând prin saloanele în care au fost duşi cei doi operaţi, lăsaţi în grija doctoriţei Barbu, că Magda a plecat acasă, „măcar să dau de mâncare căţelului şi pisicii; asta-mi mai lipsea din apartament, că papagalul pe care i l-au cumpărat fetele lui Sergiu mă întâmpină cu toate înjurăturile pe care le-a învăţat din timpul partidelor de pocher, când soţul meu pierde – şi pierde tot mai des..." Diana se retrage în cabinet şi fuge în baie să-şi aranjeze buclele în oglindă, să fie sigură că obrazul îi este curat şi că bluza albă, îmbrăcată în vestiar după operaţii, îi stă corect; „oare sutien am?", se pipăie ea precipitată. Are sentimentul straniu că bărbatul văzut departe, după al doilea rând de uşi din sticlă, ce-şi potrivea halatul pe umeri şi părea un răţoi dintr-un desen animat cu papucii de cârpă în picioare – „trebuie să comand papuci elastici, din plastic" –, vine la ea; nu-i oră de vizită iar alt cabinet pe palier nu există. Abia ajunge lângă biroul său când răspunde bătăilor în uşă printr-o invitaţie rostită cu calm,

ca orice altă persoană de rangul său, preocupată de actele de pe birou – „noroc de Anuţa, că pe cele urgente le dă directorului adjunct”.

– Sărut mâinile, doamnă! Vă pot deranja un minut? Pentru dumneavoastră... – vede Diana buchetul de flori oferit cu oarecare eleganţă; „buchet de 50-80 de lei; n-are distincţia celui adus de Minodora... doar gestul prin care îmi este oferit... Chiar că-i un buchet de flori oferit de un bărbat dezinteresat; cine-i şi ce-o fi vrând?!”

– Mulţumesc! – se înclină Diana, sesizând pe sub gene privirea vie a bărbatului, cum i s-a fixat o clipă pe piept – „nu ţi-e ruşine?!, ai părul cărunt!... cât îl mai ai...” –, apoi o măsoară din cap până la pantofii albi – „ce bine că i-am încălţat pe cei noi!” –, pentru ca, de jos în sus, să simtă cum aceeaşi privire blândă şi senină de mai înainte, care părea să o curteze, să smulgă de pe ea până şi lenjeria intimă, iar în final, printr-un început de gest respectuos, dublat de poziţia mândră, dar nu rigidă – mai degrabă radiind virilitatea rămasă din vremuri apuse, ori nu, „că studiile confraţilor medici n-au stabilit o vârstă exactă la care se termină rezerva de hormoni” – domnul din faţa sa, îmbrăcat elegant, cu un sacou de firmă, bluză în culoarea ochilor ca cerul după ploaie, pantaloni călcaţi impecabil, cu încreţituri sub genunchi, totuşi, de la stat pe scaun în maşină ori în autobuz şi o pereche de pantofi de primăvară, firma *Rieker*, tot mai prezentă în magazinele scumpe, dar şi pe rafturile unor *secod-hand*-uri, care au adus în ţară produse cu câte un defect greu de sesizat, acest domn, care-şi stăpâneşte anevoie un surâs ambiguu, de om venit pentru altă cauză, decât vreo problemă legată de sănătate, să o facă pe Diana să-şi simtă sufletul plin de un anume sentiment feminin, pe care şi-l credea pierdut de mult. Dar vă rog, domnule, cu ce vă pot fi de folos? – întreabă ea zâmbitoare, rămânând dreaptă în faţa bărbatului din faţa sa; „unde-am mai văzut eu privirea aceasta?!... Nu, nu-i obraznică... e mai mult!; are ceva greu de definit în ea... îţi vine să i te abandonezi cu totul... aş dormi liniştită sub o astfel de privire, legănată de vagonul de-a-ntâia a unui tren de noapte...”

– Am venit să-mi înapoiaţi şuba de şantier, c-o am pe inventar.

Vorbele au răsunat clar, fără nici o nuanţă; până şi privirea atât de schimbătoare mai înainte, exprimă calmul bărbatului rămas în aşteptare. Mâna Dianei lasă încet buchetul de flori pe colţul biroului, peste un dosar mai vechi, cu câteva articole copiate de pe internet, pe care n-a mai avut timp să le parcurgă cu atenţie: „Trebuie să am mâinile libere, să-mi întind braţele pe după gâtul lui şi să-l sărut pe obraz, mulţumindu-i pentru căldura din atâtea nopţi de iarnă”, dar nu mai poate

face nici un gest – doar se simte învăluită în privirea blândă a bărbatului din faţa sa.

– Judecând după ochii catifelaţi – doar că acum nu-s atât de trişti ca atunci; de fapt, nu erau trişti; mai degrabă visători, plini de ambiţia unor proiecte –, pot spune că nu m-am înşelat: sunteţi studenta medicinistă din trenul de noapte Piatra Neamţ – Bucureşti. Mai precis, Bucureşti Nord, cum aţi accentuat când aţi solicitat biletul.

– Doamne!... – murmură Diana, încă agăţată cu privirea de ochii bărbatului din faţa sa – nu-mi vine să cred... Tânărul scriitor care l-a strigat pe colegul său Monel în gara Roznov... Câţi ani au trecut? 40?...

– Nu chiar... Dacă... fiica mea... Nu, nu intrase la şcoală... Cred că-s în jur de 35...

– Gumiţe cu surprize... Îmi aduc aminte că te-ai asigurat de o sută de sărutări...

– Nu chiar o sută, că le împărţea cu fratele său... De fapt – observă Diana sclipirea de fericire, „ăştia da licurici!", din ochii musafirului –, era un singur sărut lung, când intram în casă, venind de la gară, că venea fuguţa, se agăţa de gâtul meu la uşă şi-mi dădea drumul abia când o aşezam în pat, că apoi începea numărătoarea soţie a locurilor prin care erau descoperite gumele lipite şi scandalul de rigoare. *O, tempora!...* Mă bucur că v-am reîntâlnit – pare musafirul strâmtorat de ţinerea lui în picioare, chiar lângă uşa de intrare în cabinet. Numele dumneavoastră, mai precis, renumele îmi era cunoscut, dar ca să cred că sunteţi... una şi aceeaşi... Nu, nu sunteţi studenta din tren, ci fosta studentă din tren... Sunteţi ceea ce a devenit studenta de atunci. Mi-a făcut plăcere! – observă Diana surâsul din colţul gurii, când bărbatul îşi înclină privirea, iar în clipa aceea, învăluită în seninul ochilor calmi, îşi dă seama că l-a mai văzut de curând: „Este unul şi acelaşi cu scriitorul din Librăria Centrală, care i-a spus profesorului Matei Avram «poate nu ştii de unde a venit»".

O frică stranie încordează spatele Dianei; „ce ruşine! Am intrat în librărie doar ca să am unde sta până termină bijutierul... Sigur că m-au urmărit cu privirea şi au văzut că m-am întors «de unde a venit»... «Mi-a făcut plăcere!» – formulă politicoasă de retragere; nu merit să mai piardă timpul cu una ca mine, care intră într-o librărie doar ca să..." – şi imediat Diana face un gest deznădăjduit:

– Ce păcat că tocmai am fost chemată la sală!... Un accident urât... Dar vă rog, un moment! – se precipită ea şi caută în sertarul

biroului. Cartea mea de vizită. La parter avem cabinete pentru orice fel de... Apelaţi oricând, cu încredere.

– Bună glumă... – i se pare Dianei că aude şoapta bărbatului, care schiţează un pas către ea şi primeşte cartea de vizită, peste care, aşa cum se ştie că-i elegant, îşi aruncă privirea. Vă mulţumesc, doamnă! Îmi pare rău că eu n-am aşa ceva; pentru ce să-mi încarc buzunarele?!, că, oricum, nimeni n-are nevoie de serviciile unui scriitor. Elegant ar fi fost ca, odată cu... – artă privirea lui spre buchetul de flori –, să vă fi oferit şi un roman, dar n-o mai fac de mult. Mi-am pierdut toţi prietenii. Le-am oferit cărţi de-ale mele, iar acum mă ocolesc; se tem să nu-i întreb dacă au citit măcar un rând. Dovadă ce prieteni am... – surâde el ironic. Oricum, – îşi pipăie cu un gest sigur buzunarul sacoului în care a strecurat cartea de vizită – vă mulţumesc respectuos! Nici nu ştii când ai nevoie de un chirurg şi de un anestezist. Am auzit că aveţi în clinică şi o anestezistă de renume... De ce mă priviţi aşa?

– Expresia cu „nici nu ştii...” – face Diana un gest de surprindere. De unde-o ştii?

– A!... Este jenant să recunosc: uneori mă autocitez; cu fraza aceasta începe unul dintre romanele mele de demult. Sper că nu v-am supărat; contextul din roman era ironic, e drept, dar eu, acum, am spus-o serios. Vă rog să mă iertaţi dacă...!... Sărut mâinile, doamnă!

Ieşirea bărbatului din birou, deşi uşor precipitată, ca o retragere strategică, are aceeaşi aură a siguranţei de sine, învăluită în căldura domoală a privirii cu care şi-a rostit vorbele după clipa de ironie tristă cu care a şoptit „bună glumă”. „Ce-o fi vrut să spună?!” – se miră Diana, rămasă înţepenită cu şoldul drept rezemat de colţul biroului; nu-i vine a crede că bărbatul pe care, în tinereţe, l-a chemat nopţi în şir sub şuba de şantier a fost de adevăratelea în faţa sa – bărbat matur, „trecut de 60 de ani, că-i mai mare ca mine”, din care n-au mai rămas decât zâmbetul – ironic uneori; sclipitor când i-a vorbit de sărutul lung al fetiţei – şi privirea... „da, privirea!... – se pipăie Diana pe piept, să se convingă dacă arsura o ustură într-adevăr. De ce nu l-oi fi servit cu o cafea, să...?!..”

– Paştele mă-si de viaţă! – strigă cu ciudă şi se repede la fereastră, precipitându-se să formeze mai repede un număr la telefonul scos din buzunar. Alo, care eşti la dispecerat? Ieşi repede pe trepte şi spune-i domnului care coboară acum să mă aştepteeeee... – se pierde glasul ei, lungind ultima vocală, când îl vede pe scriitor cum urcă în

taxiul ce porneşte imediat ce portiera a fost închisă. Nu, nimic, fetiţo, a plecat – mai spune şi aruncă telefonul pe birou.

Abia ajunge la scaunul său managerial, în care se lasă să cadă şi-şi ridică pantofii pe lădiţa pusă sub birou. „Nici măcar nu l-am invitat să ia loc – mai degrabă l-am dat afară, ţinându-l în picioare; ce ruşine! Daniel are dreptate: nu-s în stare să privesc în urmă şi să spun un *mulţumesc!* Îl caut pe Matei Avram şi-l întreb cum îl pot găsi..." Rămâne cu privirea în gol şi, greu de tot, înţelege că stă cu gura căscată: „Cum îl pot găsi?" – ţine minte că-n pauza unei şedinţe de la Centrul Universitar, imediat după Revoluţie, când se discuta reorganizarea universităţilor, un tip beat criţă se tot ţinea de Mituş: „Hai, dom' profesor, cum îl pot găsi?" „Ce tot vrei, tinere?! Fratele meu a trecut în rezervă; stă la Poiana Ţapului." „Mersi, dom' profesor, mersi! Mersi de compliment, că tânăr oi fi fost şi eu, pe când făceam bişniţă pe litoral, vara, să am bani de cămin... Hai că-ţi vând un pont, profesore: la banii dumitale, găseşti un ceas mai bun decât *Atlantic*-ul ăsta, vechi de 27 de ani... Îţi dau 5 lei pe el – bani munciţi, nu..." Diana îşi aminteşte cu groază scena; simte că o dor tâmplele; tocmai voia să-i dea lui Mituş un material adus de la decanat, pe care profesorul trebuia să-l susţină în partea a doua a şedinţei: înfiinţarea unei universităţi de sine stătătoare pentru Medicină. L-a văzut, cât era el de profesor, candidat la Academie, impozant în orice situaţie, cum s-a înmuiat dintr-o dată: s-a uitat lung în ochii bărbatului „tânăr", de vreo 45 de ani, despre care tocmai se şoptise pe hol: „Iar iese cu scandal, c-a venit conferenţiarul de la Litere beat". Cu calmul cu care aborda operaţiile cele mai dificile, continuând să se uite în ochii lui Avram, degetele mâinii drepte ale lui Mituş au scos ceasul de pe mâna stângă şi l-au pus în buzunarul de la piept al sacoului de vară al celui din faţa sa, şoptindu-i: „Ia-l dacă-ţi place." „Şi măseaua scuipată o fi păstrat-o pentru sine domnul actual general?" Diana îşi aminteşte calmul cu care Mituş a săltat din umeri, un fel de „nu ştiu; nu-mi pasă" şi s-a pierdut în mulţime. Apoi l-a admirat cum a vorbit întregii adunări de cadre universitare; a vorbit liber şi cu aplomb, fără să mai fi avut nevoie de foile scrise la maşina cu caractere mari, ca să nu-şi mai schimbe ochelarii. Diana n-a înţeles nimic atunci; „răfuieli între bărbaţi; bine c-a scăpat de ceasul acela cu sticla zgâriată", şi-a zis privindu-l cum vorbea la tribună; era perioada de foc a amorului lor; Mituş tocmai îi cumpărase apartamentul... „Cum să-l abordez pe profesorul Avram acum?! Oare ştie că-s soţia lui Trifescu, fratele celui care l-a lăsat fără o măsea?!..." Ameţeşte. Cu greu, ajunge la canapea şi

se întinde. „Chiar că suntem două fiinţe născute fără noroc”, gândeşte, amintindu-şi cum Magda a venit la ea acasă zilele trecute bocind; luase un taxi, că plângea în hohote şi nu putea şofa: „Eram în *Cora*, toată familia. Puştoaicele, doar cu ochii după telefoanele ultimul tip. S-a apropiat de noi un bărbat şi s-a infiltrat între mine şi soţ, parcă voia să ne ajute să împingem căruciorul plin cu cumpărături: «Ce mai faci, domnule Sergiu? Ne-am cunoscut pe când erai la Londra; trebuia să-mi mai aprobi o prelungire de câteva zile, că soţia avusese un accident şi n-ar fi putut sta în avion; ţinuserăm amândoi cursuri la Cambridge; eram conferenţiari la Literatură Comparată... Ne-aţi mai dat viză pe-o lună.» Dincolo de intrus l-am zărit pe Sergiu cum jubila: «vezi ce om recunoscător?», mi-a aruncat el o privire triumfătoare; doar că omul, un tip foarte stilat, a adăugat: «M-aţi obligat să semnez ceva... când de fapt scrisesem ambasadorului că Ioan Oltean-Bradu scosese din ţară trei incunabule şi voia să le vândă; ştiaţi de asta, că mi-aţi confirmat, dar „ca să fac ceva trebuie să fiţi omul nostru”. N-aţi făcut nimic. Barbu le-a vândut în voia cea bună, cred că pe mai mult de două milioane, apoi a stat în State până după Revoluţie, ca exilat politic şi a revenit pe cai mari, e senator acum. Dacă s-ar corobora data informării mele făcută ambasadei cu banii primiţi în vreo bancă de actualul senator, poate aş avea câştig de cauză». «Sunt de mult la pensie», i-a şoptit soţul meu, vizibil încurcat de prezenţa mea. «Şi-ncă ce pensie!... – a făcut un gest de preamărire cel ce ne abordase. La câte *aţi făcut pentru Ţară*... Eu am primit în ianuarie sentinţa definitivă de *colaborator*; mi s-a luat şi mia de lei supliment la pensie; *piticul* ne-a tăiat de câţiva ani şi indemnizaţia dată pentru c-am stat zile şi nopţi pe baricade, banca mi-a luat apartamentul pe care îl contractasem, c-a trebuit să aleg între pumnul de pastile de inimă şi ratele la bancă, ambele cât pensia mea de fost profesor universitar. Ce ziceţi, domnule general, există Dumnezeu?, că nu prea vă văd în biserici, ca pe alţi generali care bat mătănii şi pupă toate icoanele. Sărut mâinile, doamnă!», şi s-a depărtat la fel de mândru cum se apropiase de noi, într-o geacă de firmă, cam ponosită, un păr grizonat, dar încă bogat, iar obrazul brăzdat de cute adânci – semne evidente ale unei suferinţe hepatice specifice foştilor băutori de esenţe tari.” Magda a mai cerut un pahar de coniac şi a adormit. Când a telefonat Adina şi s-a oferit să vină cu Alina, cu un taxi s-o ducă acasă pe mama lor, „că tăticul nu poate; e-n mână bună cu o echipă spaniolă”. Diana a trebuit să inventeze a suferinţă pentru Irina, „iar mămica voastră stă sus, la mansardă, lângă patul ei”.

Adoarme. Sau i se pare că doarme; fug prin capul ei tot felul de gânduri, unele mai bizare decât altele şi-n centrul lor stă amintirea nopţilor friguroase, când se închipuia dormind cu tânărul din tren sub aceeaşi şubă. „Ce păcat c-am aruncat-o la gunoi! L-aş fi căutat şi, împachetând-o frumos, i-aş fi înapoiat-o; îl cred un bărbat cu simţul umorului...”

– Dar cum îl cheamă?!

Sare de pe canapea şi deschide calculatorul; intră în folderul cu copiile cărţilor de identitate ale celor care solicită să urce la vreun etaj. Îl recunoaşte imediat Mihai Vlădeanu. „I-a pomenit numele şi Minodora...” Caută întâi filipica din ziarul nemţean – o citeşte cu alţi ochi; „omul ăsta taie mai adânc decât o fac eu cu bisturiul...”

– Trebuie să i-o spun! – îşi aude vocea şi stă o clipă, visând la privirea care a dezbrăcat-o; „obraznicul! Aşa a făcut-o şi-n Gara de Nord; atunci avea compătimire în ochi, un fel de «nu-mi trebuieşti, fetiţo»; în librărie, avea severitatea scriitorului insultat că nu am dat atenţie cărţilor sale; pe când aici, în cabinet!...” – şi Diana rămâne cu privirea în gol; „prea multe feluri de priviri am suportat aici, în cabinet; m-au supărat, dar nu m-a insultat nici una; încă mai simt cum mă arde pieptul...” La dracu! Fac 61 de ani la toamnă! – îşi spune cu glas tare; „el... – se uită la fotocopia actului de identitate – acuşi, 70...”

Deschide pagina Google şi dă căutare pentru „Mihai Vlădeanu scriitor”. Găseşte destule referinţe, chiar şi poze, dar numai două sunt ale lui, că restul site-ului este umplut cu tot felul de imagini, chiar şi ale unor puşcăriaşi cu prenumele Mihai, trecuţi ca „scriitori” pentru că au scris vreo carte, să li se mai reducă pedeapsa; „Direcţia Penitenciarelor, singura instituţie din România care-ţi răsplăteşte efortul de-a fi scris o carte”, citeşte Diana un articol virulent semnat de Mihai Vlădeanu. Timp de o oră, mai răscoleşte internetul; găseşte ultimele apariţii editoriale, priveşte îndelung coperta cărţii scăpate din mână în Librăria Centrală – *Întroienirea, ediţia a IV-a* – şi caută în continuare; tot caută, fără să înţeleagă ce. Îşi aminteşte că a dat, în goana sa, peste CV-ul lui pe site-ul Uniunii Scriitorilor, dar n-a avut răbdare să-l citească. Ajunge din nou la o librărie on-line şi-i caută numele; sunt afişate cărţile semnate Mihai Vlădeanu. Le bifează pe toate, răscoleşte poşeta până-şi găseşte cardul de cumpărături şi plăteşte. În câteva minute, romanele sunt descărcate în calculatorul său. Alege *Întroienirea* şi dă dublu clic pe el. Priveşte îndelung coperta cu tânărul fluturându-şi haina de la costum în faţa viscolului adunat într-un cap de taur, al cărui trup e o

cursă rapidă de pe vremuri; unul dintre acele autobuze care făceau legătura între două oraşe fără vreo oprire. Deja simte că i se face frig; „exact ca atunci, în noaptea de vară, când am citit-o". Deschide romanul la prima pagină: „– Nici nu ştii când poţi avea nevoie de chirurg şi de anestezist..." Citeşte întreaga pagină: tânărul îşi ia peste picior interlocutorii; primeşte o replică dură de la femeia în alb, care tocmai a ajuns lângă ei; „mi-o amintesc: e doctoriţa ginecolog!..." O bucurie stranie pune stăpânire pe Diana, ca la întâlnirea unor prieteni de demult. Se lasă adânc în scaunul său confortabil – „în care se stă bine, dar se trăieşte prost cu una ca doamna Fatma patroană" – şi închide ochii. De data aceasta chiar adoarme. „De ce n-oi fi mers la Librăria Centrală să cumpăr cartea?! Mi-ar fi plăcut să adorm cu ea pe piept... poate nu m-ar fi usturat pe unde s-a plimbat privirea lui..." – este primul gând care îi vine când se trezeşte. „Şi cum adică *bună glumă*, că l-am invitat să-şi controleze sănătatea la cabinetele clinicii mele?!... Ei, nu... nu chiar ale mele; eu doar conduc totul în numele *clavicolei* – ce după-amiază de neuitat, când i-am făcut desenele!... Şi ce m-am ofuscat când tânărul acela frumos – murdar de noroi, cu gulerul de blană plin cu resturi de fân, transpirat şi cu palmele pline de bătături, dar atât de frumos!... – mi-a spus cu nonşalanţă: *e ca-n amor: odată ce-am început...*" Redeschide calculatorul intrat în aşteptare şi scrie în căsuţa de căutare vorbele lui Daniel. Le găseşte pe la jumătatea romanului; le spune tânărului soţul doctoriţei ginecolog, consătean cu tânărul – *conţărani*, îi place doctoriţei – „sunt de viţă nobilă şi mă mândresc cu asta" – să le spună când îi găseşte stând la demisolul vilei cu masa plină de sticle cu băutură fină primite de ea de la soţii gravidelor pe care le va asista la naştere – „plicul şi sticla; pentru plic, unu-două salarii, iar pentru sticlă, găseşte pe unul care a lucrat în străinătate, să-ţi cumpere de la *Shop,* din dolarii ce-i mai are în bancă, măcar o sticlă fină", erau cuvintele de ordine la internare. Doctoriţa tocmai i-a găsit cu o sticlă de whisky golită iar soţul ei, avântat în a-i ţine o prelegere tânărului *conţăran* despre sarcina de partid, „care, odată primită, e ca un futai abia început; trebuie să-l duci până la capăt", şi o spune cu toată gura, hohotind de râs: „hai, conţărane, ce roşeşti ca o fată mare, ce, nu ştii ce-i ăla?; i-auzi, Marie, – îşi strigă soţia – ce zici de flăcăul ăsta care a roşit ca o adolescentă? O fi neînceput, ca sticla aceea, pe care nu mai apuci să ne-o aduci..." Degetele Dianei manevrează febril mausul, până găseşte scena de dragoste din cabinetul doctoriţei; în cartea citită atunci noaptea, spre ziuă, lipsea. „Mâna editorului-cenzor", îşi surâde tristă. Nimic vulgar;

doar poezia gesturilor încărcate la refuz de senzualitate. Momentul de după, când Maria vizualizează fecundarea, n-o mai interesează; „am văzut procesul de sute de ori în laboratoarele din Londra". Caută momentul când tânărul o aşteaptă pe holul din faţa cabinetului cu ramul de magnolie în cutiuţa de celofan – parcă îl vede pe bărbatul intrat astăzi în cabinetul său cu buchetul de flori luat de la vreun chioşc de colţ de stradă. Întinde mâna, îl ia de pe dosarul de la capătul biroului şi-l admiră: „De ce-oi fi gândit că n-are gust?! Al Minodorei era altceva... Acesta-i buchetul aşteptat de orice femeie ca mine de la un bărbat ca el..." Citeşte de la început pagina afişată pe monitor – o citeşte anevoie, pe sub sprâncene, că ţine obrazul îngropat între florile primite. „La naiba!", aruncă buchetul la loc, pe capătul biroului; au indispus-o cele citite. „Toată viaţa am încercat, dar nu cred că am atins vreodată măreţia acelei femei care se întoarce triumfătoare din sala de naşteri... – are măreţia doamnei Vlada ieşită în faţa corului de la Ateneu... La doctoriţa ginecolog este simplu: cu greu – trudă de câteva ore cu o gravidă în travaliu de o noapte şi o zi –, dar până la urmă, naşterea a avut loc; fetiţele sunt sănătoase, de nota 10, iar mama, puţin slăbită, a rămas culcată pe pat, cu ele în braţe... Mie, după operaţia cea mai dificilă şi mai lungă a vieţii mele, mi-au trebuit câteva luni să fiu sigură că am reuşit... Dar dacă Magda m-a minţit şi nu a avut erecţie?!..." Închide calculatorul nervoasă – „ce le pasă scriitorilor?, din două fraze, rezolvă orice operaţie, oricât de grea..." – şi iese din cabinet. N-are curaj să mai intre în rezerva de lux. Trece prin salonul celor operaţi astăzi, se convinge că „evoluţia este pozitivă" şi-şi schimbă în grabă hainele, să plece acasă. Parcarea bisericii în care s-a cununat Brânduşa este goală, „dar n-am să intru; ce să-i mai mulţumesc lui Dumnezeu, când eu n-am fost în stare nici măcar să-i adresez un *mulţumesc* sincer lui Mihai pentru... Nu! Nu pentru comportarea din tren; pentru aceea aş fi vrut adesea să-l sugrum; «cei mai frumoşi ochi, dar şi cele mai reci picioare» – să-i fi spart capul, asta merita; el avea soţie! *Doamna mea* în sus, *doamna mea* în jos... Cabotin! Ce, parcă eu nu ştiu că soţiile de romancieri şi-ar arunca soţii pe geam, numai să nu-i mai vadă tot timpul la masa de scris, în timp ce alţi bărbaţi ştiu să facă bani?!, ca să nu mai vorbim de gelozia pe personajele feminine create... Cât despre scenele de iubire... Minodora – deşi este o mare creatoare de modă – şi-a amintit, totuşi, că soţul a strigat-o în câteva nopţi cu numele personajului pe care tocmai îl crea... şi mai zice că l-a înţeles; poate după ce s-or fi certat un ceas... iar da Silva este la un pas de Premiul

Nobel...” Îşi lasă maşina în parcarea de peste drum, la umbra nucilor; „măcar mă mai limpezesc până la magazinul din colţ...” Acasă, după un pahar din ceea ce a mai rămas pe fundul sticlei cu inscripţia *Rémy Martin,* se întinde îmbrăcată pe pat şi rememorează vizita lui Mihai – i se pare atât de firesc să-i spună simplu: Mihai. „De ce n-a avut inspiraţie să mă fi căutat acasă?!” Adrian este în cantonament iar Irina i-a spus de ieri că noaptea asta va sta la doamna Petropulos-Vlada, „trebuie să rotunjesc odată povestea!...” „L-aş fi invitat în salonul mare, la o cafea... M-aş fi lăudat cu biblioteca vastă, cât un perete...”, gândeşte Diana un timp, apoi surâde ironică: „Ce laudă?!, că peste jumătate sunt cărţi şi reviste medicale...” Mai are norocul să găsească un strop de este *Rémy Martin* pe fundul sticlei, apoi, hotărâtă prompt, caută pe dibuite cu mâna pe sub pat, scoate laptop-ul cel nou şi intră pe internet – obrajii îi iau foc, lumea se învârte cu ea; „ce naiba, toată tăria coniacului s-o fi lăsat la fundul sticlei?!” O clipă, se gândeşte s-o cheme pe Magda. „Nu! În povestea asta n-o mai amestec!” S-a temut că i-ar putea fi rău de la coniac. „Pe Mihai nu-l mai împart cu ea! Mai bine o chem pe Aurelia; abia mai aflu ce-i cu blajina...” Găseşte cu greu site-ul Uniunii Scriitorilor; Mihai e unul dintre puţinii cu CV-ul completat; – „rigoare de fost inginer” –; la *Contact* are trecută adresa de e-mail şi numărul telefonului mobil. Şi-l notează. „Am înnebunit?! Cum să-i telefonez?!” – se sperie Diana sărind în picioare. Fuge în bucătărie, bea două pahare cu lapte dulce, apoi intră în baie şi se spală îndelung pe obraz.

– Diana, eşti mai rea ca bărbaţii ajunşi la andropauză! – îşi strigă privindu-se în oglindă. Uneia ca tine, în clinică, nu i-aş da nici măcar o injecţie să facă...

În dormitor, se priveşte lung în oglinda înaltă de pe uşa şifonierului: „Parcă-s mai frumoasă ca la 43 de ani...” Înţelege cu greu de ce s-a comparat cu vârsta de 43. „De fapt, – priveşte ea lung numărul notat pe un colţ de hârtie – trebuie să-i pun două întrebări!” Se înfurie şi-şi scurge direct în gură încă un strop de *Rémy Martin.*

– Doamna doctor, ce plăcere! – aude vocea scriitorului în telefon imediat ce apelul a plecat.

– Mi-ai recunoscut vocea...

– Nu, doamnă; mi-am notat în agenda telefonului numărul dumneavoastră după ce am ieşit din clinică.

– Nu cred c-ai ieşit – prinde Diana curaj; „las’ că-ţi arăt eu ţie!, crezi că nu pot susţine un dialog?!” –, mi se pare că ai cam fost dat afară; mai mare ruşinea! Să te revăd după 35 de ani şi să-ţi spun că intru

în sală; oricum, operaţiile urgente le încep medicii de gardă. Nici măcar nu ţi-am mulţumit pentru şuba aceea superbă. Mulţumesc! – şi-ţi rămân datoare cu un sărut lung pe obraji; îl meriţi; am avut, ani în şir, atâta căldură!... Apropo, – se avântă Diana cu gasul devenit grav, dar trădat de o anume inflexiune a vocalelor că-i gata să izbucnească în râs – cred că doamna ta nu-i pe aproape – accentuează ea plină de respect *doamna* –, că ar fi păcat să ne revedem la urgenţe, să-ţi curăţ plaga şi să-ţi pun două-trei copci, că tigăile astea moderne au margini ascuţite – adaugă pe un ton grav, imediat ce primeşte asigurarea „sunt singur; fiţi fără grijă; vă ascult", ceea ce o face să prindă noi puteri: Ţi-am telefonat să te cert, să ştii! Să-ţi faci cărţi de vizită; mi-a trebuit o după-amiază să dau de urma ta. Pentru că mă frământa două întrebări...

– Le ascult, doamnă şi vă promit să vă răspund cu plăcere.

– Aş prefera cu sinceritate.

– Bine, rectific: vă promit să vă răspund cu sinceritate.

– Prima: cum ai dat de mine? Şi de ce tocmai aşa de târziu, când, vorba ta, că deja ţi-am răsfoit nişte romane cumpărate de pe internet, ca să nu-ţi mai pierzi încă un prieten oferindu-i-le, de ce aşa târziu, când Scufiţa e aproape bunică, iar lupul o fi rămas fără colţi?... Scuză-mă, Mihai! – se precipită Diana; „ce glumă proastă să spui unui bărbat ajuns la 70 de ani că-i lup fără colţi; nu mă deosebesc cu nimic de babele care strigă moşnegilor lor *impotentule!;* ce oroare!..." Trebuia s-o spun – mi-a plăcut gluma din cartea ta, doar că acolo, cei doi, scriitorul şi savanta s-au întâlnit la *Hilton*, în Beijing, pe când erau Scufiţă şi Lup şi urmează să se reîntâlnească la senectute – abia aştept să citesc reîntâlnirea!...

– ...Care nu va avea loc... – aude vorbele domoale ale lui Mihai, apoi, pentru că Diana tace, continuă, să nu întrerupă convorbirea: Fosta Scufiţă, ajunsă un fel de guru al Geneticii moderne... propusă pentru Nobel...

– ...Să nu-mi spui că-i vorba de Vyka Ferguson!... – tresare Diana.

– O chema Viorica Apostol înainte de-a fugi din ţară. Are acum în spate concernul *InterMed Company*, care a fost dat afară din România de către fostul vece-premier Cătălin Andrei Păduraru, la sfaturile „lupului", că altfel ne-ar fi pârjolit ţara... Ori, dintotdeauna, ştim că interesul poartă fesul; fes, care, la unii ajunge să fie tichie de mărgăritar; la alţii, unul dintre cei doi poli ai scaunului electric... Dar vă rog,

doamnă; scuzaţi paranteza! Aşa suntem noi, prozatorii moldoveni: lungi la vorbă...

– Mda... – încearcă Diana să-şi recapete puterile – trebuia să fac gluma cu lupul, să mai topesc un pic... Deja am gheaţă în spate, că m-ai întâmpinat cu *doamna doctor*; cred că, dacă ai fi spus *doamna profesor*, îţi închideam telefonul.

– De fapt, corect ar fi fost să mă adresez cu *doamna rector*.

– Iar eu te-aş fi chemat de urgenţă la mine, că tocmai am cumpărat o tigaie grea, cu fund dublu şi margini ascuţite...

– Păcat! Aş fi avut ocazia să aflu dacă sunt sau nu tare de cap – simte Diana în telefon vibraţiile tonului grav al scriitorului, semn că-şi stăpâneşte cu greu râsul. Dar vă rog, doamnă!... Mă conformez cu plăcere şi vă voi spune pe nume. Cum? Adriana? Care-i diminutivul preferat de la Adriana, Diana?

– Nu! – răspunde apăsat Diana. Pentru tine, Broscuţă.

– Formidabil! – se aude în telefon râsul lui Mihai; un râs dezlănţuit, departe de sobrietatea impusă a vorbelor de mai înainte. N-ai uitat cum ţi-am spus în Gara de Nord: Broscuţă...

– ...cu picioarele cele mai reci pe care le-am atins vreodată – completează Diana.

– ...dar cu cea mai catifelată privire ce mi-a fost adresată; asta n-ai mai vrut s-o ţii minte, Broscuţă. Ia zi-mi: prima întrebare.

– Vreau să ştiu cum ai dat de mine?

– Am primit un e-mail. Dacă îmi dai voie, ţi-l redirijez pe adresa ta, de pe cartea de vizită. Oricum, e-mailul meu de răspuns – de fapt, o mulţumire celui sau celei care mi l-a trimis – a venit retur. Mi-a trebuit cam mult până să mă hotărăsc să-ţi fac o vizită. Totuşi, rememorând cele întâmplate, mi-am dat seama că expeditorul e-mailului cunoştea ceea ce-ar fi trebuit să ştim doar noi doi. Apropo, Broscuţă, când îmi înapoiezi leul?

– Ce leu?! – tresare Diana, prinsă în vârtejul discuţiei.

– La casa de bilete îţi lipsea un leu, ca să călătoreşti cu clasa întâia...

– Nu pot să cred, nu pot să cred! – se alintă Diana, strigând din răsputeri, rostogolindu-se pe patul lat, cu telefonul ţinut strâns la ureche. Sigur că ţi-l dau; chiar vreau! Altfel, pe lumea cealaltă voi alerga mereu după tine să-ţi înapoiez datoria... Când vrei să vii pe la clinică? A, stai! A doua întrebare; nu mă lăsa aşa... Cred c-ai aflat: eu sunt şefa acelei clinici; în mare parte, eu mi-am format echipa. Când m-am oferit să-ţi

facem un control, mi se pare c-ai şoptit *bună glumă*... Te rog, Mihai! Ce-ai aflat despre clinică? De ce ar fi o glumă bună să vii la noi la un control general?

– General?!

– Da, general. Nu crezi c-ar fi cazul?

– Cazul ar fi, nu şi...

– Nu şi ? – insistă Diana.

– Doamnă, – se aude în telefon vocea molcomă a lui Mihai – cât mi s-a copiat actul de identitate, ca să fiu lăsat să intru, m-am uitat la preţurile afişate. Cu pensia mea lunară, plus indemnizaţia de scriitor, abia dacă achit o ecografie generală şi un test de efort la doamna doctor Axinte, o biochimie generală şi, poate, o radiografie pulmonară.

– Dar... – simte nevoia Diana să iasă din încurcătură; „ăsta are gândire proletară, nu glumă!" – în ultimii ani ai publicat totuşi...

– Da, noroc de o firmă care mai trăieşte la Săvineşti, RIFIL, adevărat Mecena, şi de finanţarea unor proiecte de publicare cărţi de către Primăria din Piatra Neamţ şi Consiliul Judeţean Neamţ... Totuşi, o mare parte din costuri le suportă autorul; de la colile de hârtie, minele de creion, radiera fără de care nu se poate şi până la culegerea în calculator a textului de către un profesionist, care te poate costa cât tipărirea cărţilor, plus contribuţia de minim 10% la proiect. Scrierea în sine se consideră o plăcere, asemeni cucului, care îşi cântă numele, ori orăcăitul broaştelor în serile de primăvară... Asemănarea cu maternitatea femeilor s-a făcut de prea multe ori şi a devenit de prost gust, spun semidocţii, neînţelegând că în viaţa unui romancier există un moment de iluminare, ca o îndrăgostire la prima vedere, apoi flirtul cu ideea; fecundarea – ca să vorbesc în termeni medicali – se produce fără să vrei, că universul tău sufletesc este pregătit să germineze ideea şi te trezeşti că romanul s-a rotunjit în eul tău intim, fără voia ta, precum fătul în pântecele mamei – primele pagini scrise înseamnă deja începutul travaliului naşterii, care se încheie când vezi romanul în librării. Până aici, e o anume metamorfoză, care s-ar putea studia – de voi, medicii, mai întâi, şi-abia apoi de criticii literari cu har, că ceilalţi sunt bieţi profesoraşi de Română, colaboratori la fiţuici-ciuperci, apărute după ploaia de gloanţe din Decembrie –, un studiu de genul *Psihopatologia creativităţii literare*. Cât despre rest, acel *habent sua fata libelli*[1], de ce să n-o recunoaştem?!... depinde, ca şi-n cazul copiilor, depinde pe mâna căror dascăli de elită îi dai: un colegiu

[1] Cărţile îşi au soarta lor (lat.)

de renume, o facultate tip Harvard – nu mă poate contrazice nimeni, că eu am deja două exemple concludente –, dascăli ce vor evidenţia valoarea, dacă există; şcoala de cartier, cu dascăli beţivi, ori dezinteresaţi, va stinge şi licărirea care ar fi putut să existe. Cât despre veniturile unui scriitor obţinute din eventuala vânzare a cărţilor sale, dacă nu cumva prin Proiect i se interzice comercializarea, acum, sper că v-aţi convins că nimeni nu mai iese din librărie cu vreun roman românesc contemporan.

„Paştele mă-ti!” – tremură de furie Diana, abţinându-se cu greu să nu rostească sonor înjurătura – „lua-te-ar dracul de tip scrobit!, cred că şi la mine ai venit cu flori de doi lei ca să-mi vezi reacţia, atât!, reacţia; te-am interesat cât prostituatele plătite o noapte-două de vreun pictor muritor de foame să le pozeze pentru chipul Fecioarei...” După un timp de cumpătare, ruşinată de ceea ce a putut gândi – „şi mă mai consider intelectuală!” –, adaugă: „De fapt, acei muritori de foame, cu femei luate de pe stradă să le pozeze, umplu, acum, muzeele celebre ale lumii... Am gândit ca o gospodină!” – se ceartă Diana şi, ca să nu lase, totuşi, o impresie dezagreabilă lui Mihai – „trebuie să fiu sinceră cu mine, n-am ce-i reproşa” –, mai găseşte putere să şoptească:

– Eu... eu ţi-am cumpărat opera de pe internet...

– Mulţumesc! Întâmplător, mai înainte, am văzut că multe din cărţile mele de pe site-ul acela şi-au dublat vânzarea. Oricum, proprietarul librăriei on-line n-a făcut încă nici o plată; n-o face, decât dacă ai vânzări mai mari de o sută de euro, dar nici nu poate fi contactat, că-i la închisoare, că aş mai fi pus pe site o carte; probabil îşi scrie propriile cărţi despre cum se fraudează o bancă. Dar deja monologul meu e pro domo şi devine jenant; îmi cer scuze! Chiar că nu interesează pe nimeni, de-aceea şi sunt atât de solitari creatorii autentici; că ceilalţi se adună în grupuri ca ciorile, sau ca graurii mei, care-mi mănâncă cireşele... Vă promit să vă redirijez e-mailul primit!

Diana nu mai poate spune nimic; recunoaşte că Mihai i-a vorbit atât de frumos – „chiar mi-a plăcut ce mi-a spus; m-a atras într-o lume de care nu aveam habar” – şi pe un ton atât de blând, că a rămas tăcută, să-l tot asculte, deşi, la un moment dat, a tresărit: „Oare asta-i lumea în care am lăsat-o pe Irina să intre?!...”, pentru ca, după un timp de cumpătare, să ofteze: „A dus-o talentul, ca pe mine sau pe Mituş dragostea de Chirurgie...” Tace şi continuă să ofteze. Doar într-un târziu, când în telefonul ei nu se mai aude nimic, îşi aminteşte că Mihai ar fi rostit un *sărut mâinile, doamnă!, vă urez o noapte plăcută!* şi,

aşteptând măcar vreo trei secunde reacţia ei, a mai adăugat în şoaptă un *sărut mâinile!,* apoi a închis. Ameţită, fără să mai înţeleagă prea bine ce-i cu ea, Diana pune telefonul mobil pe noptieră şi, aşa îmbrăcată, înfuriată că sticla de *Rémy Martin* nu mai are nici o picătură, se bagă sub plapuma pufoasă şi uşoară, „adusă de Daniel de la căminul studenţesc", îşi aminteşte din nou, „dar nu se compară cu căldura şubei de şantier!...", ar vrea să-şi mai spună înainte de a adormi, când gândurile ei, independent de voinţa sa, devenită moale şi delăsătoare, formulează întrebarea care o doare profund: „Oare de ce n-am avut norocul unui partener din generaţia mea, cu care să îmbătrânesc odată?!... Doamne, ce tigaie i-aş fi dat lui ăsta în cap!... şi cum i-aş mai fi ţinut apoi capul pe braţele mele, când ne-am fi împăcat!... Acum, însă... *doamna rector!...* e ridicol!" Se simte bătrână şi o frământă amintirea de demult, din New York, din după-amiaza în care l-a certat pe Mituş, „care era un pic mai mare ca mine acum", că a uitat să-i aducă de jos, de la parterul hotelului, ceva. S-au certat; el a ieşit trântind uşa – „o gaiţă am şi acasă" –, iar seara, când a ajuns înapoi în cameră – a aflat mult mai târziu că l-a adus până la recepţie un poliţist; prima criză de Alzheimer –, l-a auzit şoptind: „...haine grele", pentru ca acum, înghiţind cu greu nodul din gât, Diana să înţeleagă expresia în întregime: „Bătrâneţe, haine grele".

Şi-abia când termină de a-şi aminti toate acestea, ca pe o rugăciune de seară, „o spovedanie, mai degrabă", adoarme profund, fără să-i mai pese că sticla de *Rémy Martin* este goală; „păcat doar, – îşi spune în vis – că lupiii mei... unul s-a stins demult, în casa asta, doborât de Alzheimer, ţinându-mă de mână, agăţat ca înecatul de un pai; pe celălalt – şi-ncă ce lup!, şi-acum mă mai doare mijlocul frânt!... – l-am pierdut pe malul *Styx*-ului, iar al treilea, ca o umbră ce m-a încălzit în studenţie, chiar c-a rămas fără colţi – dovadă eleganţa de diplomat a vorbirii, ca să mă poată ţine cât mai departe de el..."

*

* *

Stimate domn, am aflat, întrebând în câteva locuri din Piatra Neamţ, cum îl cheamă pe scriitorul care a lucrat la Săvineşti şi a avut probleme cu un film. În final, pe site-ul Uniunii Scriitorilor v-am găsit adresa de e-mail. Pentru că vă sunt dator cu cele câştigate citindu-vă cândva un roman, încerc să-mi achit datoria, reamintindu-vă noaptea

când aţi lăsat sufrageria în dezordine, că tocmai o văruiaţi, şi aţi plecat la Bucureşti, la o nouă discuţie despre film cu acel şef numit de dv. Satrap. În gară, la casa de bilete, înaintea dv., era o tânără căreia îi lipsea 1 leu ca să călătorească la clasa întâi. În Roznov, aţi chemat în vagon pe un coleg, Monel, căruia i-aţi cerut şuba de şantier, s-o oferiţi tinerei studente mediciniste, plecată la drum doar într-o rochie subţire şi un taioraş. În Gara de Nord, i-aţi lăsat şuba de şantier, sperând că, de veţi ajunge la închisoare, iar dumneaei, doctoriţa cabinetului medical al închisorii, vă va oferi mai des aspirine. Fosta studentă este acum doamna Adriana Trifescu, chirurg, profesor universitar, şefa Clinicii Private de Chirurgie, Rectorul Universităţii de Medicină. Dacă aş fi romancier, unul în stilul dv., m-aş prezenta într-o zi la cabinetul ei, poate cu un buchet de flori, solicitându-i să-mi înapoieze şuba de şantier, pretinzând că o am pe inventar – glumind, evident. Poate reacţia ei v-ar inspira un viitor personaj. Cu respect şi bune urări!

De dimineaţă, când a intrat în cabinet ca o vijelie, că şi-a amintit pe drum discuţia telefonică de aseară, Diana citeşte întruna e-mailul găsit în calculator; Mihai doar i l-a redirijat; nici măcar nu a adăugat vreun text de însoţire. „E şi normal; nu i-am spus nimic la telefon când mi-a urat noapte bună.” Citeşte iar e-mailul –„i-l bag pe gât! Ăsta chiar vrea să mă omoare”. Doar lui Daniel i-a spus toate amănuntele care se regăsesc în e-mail. Îl printează, ţine cola de hârtie în mână şi se plimbă cu paşi rari şi apăsaţi prin cabinet, citind cu glas tare – parcă-l şi aude pe Daniel:

– „...iar dumneaei, doctoriţa cabinetului medical al închisorii...” – îşi ascultă înfuriată vocea repetând sonor aceste cuvinte.

O indispune acel *dumneaei*; „ştie al naibii de bine să mă arunce în corzi...” Se uită la ceas: şase şi jumătate; ast’ noapte a dormit profund câteva ore, apoi s-a trezit, a hrănit căţelul şi pisica, şi-a făcut o cafea şi, înviorată de dimineaţa senină, a ieşit agale pe poartă să-şi ia maşina din parcarea de sub nuci. La intrarea în clinică a tresărit, amintindu-şi ziua de ieri; s-a grăbit spre cabinetul ei, să deschidă calculatorul. „La ora asta, doarme – antidepresivele Magdei... Şi doar i-am zis să-i reducă doza... «Doamna Aurelia m-a rugat să-l mai ţin sedat măcar o săptămână; habar n-am de ce»”, îşi aminteşte că a informat-o Magda; „să nu-l alerteze soarta blajinei, despre care ştie că-i la cursuri; mi-a confirmat Rodica”, gândeşte Diana, tremurând de furie – abia ţine în mână coala pe care a printat e-mailul redirijat de Mihai. „Cu ce drept s-a amestecat în viaţa mea?! Îl trezesc şi-i bag e-mailul pe gât! Nu mai

putem continua aşa...” La uşa rezervei de lux dă nas în nas cu femeia de serviciu, care a ajuns cu ştersul gresiei de pe jos chiar în prag. Din interiorul rezervei se aude hărmălaia unor voci, în special de copii.

– Familia... – şopteşte femeia de serviciu, strecurându-se pe lângă Diana, să poată şterge holul din faţa uşii.

Înăuntru, e ceartă în toată regula: „...dacă dormi când noi vorbim...” „Şi ce? Am să-l pup de câte ori vreau!” „Maria, nu-ţi lipi buzele; uff!... lasă-mă să şterg, că nu mai vede tăticul”, înţelege Diana că vocea este a Ionelei. „Şi Elena l-a pupat... Tăticu’, nu-i aşa că mă laşi să te pup?” „Sigur, licurici-mic, te las, dar nu vă mai certaţi; parcă sunteţi Ceata lui Piţigoi.” „Şi ce?! Eu nu-s piţigoi, că-s licurici”, strigă micuţa Maria. „Ba eşti piţigoiul cel mai mic şi mai gălăgios”, se aude vocea lui Octavian. „Şi tu eşti tunsul-chilug, c-ai spart geamul...” „Gata! – răsună vocea unei femei. Maria, Elena, când vă mai îmbrăcaţi?, că-i târziu, se ridică deja roua de pe petale; nu vă mai iau pe deal” – „asta-i vocea Ilenei”, îşi zice Diana, pe măsură ce face paşi mici, să intre în rezervă. „Tanti doctora, tanti doctora!...”, strigă Elena în televizor, ajunsă cu mânuţa în prim-plan, arătând-o pe Diana. „Tanti doctora, – strigă micuţa Maria, împingând-o într-o parte pe Elena, să stea ea în faţa camerei de luat vederi – tanti doctora care l-a operat pe tăticul meu. Ieri am strâns un coşuleţ pentru cealaltă tanti doctora; azi strâng pentru tine...” „Ai furat de mine doi pumni”, intră în imagine Elena. „Pârâcioaso! – se uită micuţa Maria cu ciudă spre sora sa. Te pârăsc şi eu mamei când vine de la şcoală că l-ai alungat pe Lăbuş din patul meu.” „Mămica a zis că Lăbuş n-are voie în patul tău – răspunde Elena, apoi se uită spre Daniel: Nu-i aşa, tăticule?” „Cât e plecată mămica la şcoală, bunicuţa Ileana vă spune ce aveţi voie.” „Ba nu!, eu ascult doar de mămica”, sare cu gura micuţa Maria, în timp ce în jurul ei se aud râsete înfundate.

– Ei, ceată de licurici! – strigă Daniel şi-şi pocneşte degetele mâinii drepte, rămânând cu arătătorul întins către ecranul televizorului, unde copiii au amuţit.

Cele două fetiţe se retrag puţin, iar camera de luat vederi cuprinde o mare parte din încăpere, prezentând-o pe Ionela îmbrăcată încă în pijama, iar pe fraţii ei în haine de lucru, cu perechea de mănuşi ieşindu-le din buzunarul pantalonilor de doc. Se aude un *sărut mâinile, doamnă!* rostit pe mai multe voci.

– Ne iertaţi, – se scuză bătrâna din spatele copiilor; „ce-a îmbătrânit Ileana!”, gândeşte cu tristeţe Diana – Daniel a vrut să

vorbească acum cu ei – arată spre copii – înainte de-a ne duce pe deal, că le-am lăsat şi lor câteva tufe...

– Eu nu... – pare Ionela încurcată, ştiindu-se în pijama –, c-am venit acasă să tocesc comentariile la Română, că am teză luni.

– Că Odile n-are cum o ajuta... – pufneşte în râs Octavian – abia rupe două-trei cuvinte în română...

– Urâciosule! – aruncă Ionela o privire bătăioasă fratelui. Am să-i spun să nu-ţi mai facă nici o temă la Franceză şi Latină.

– Mersi! La Latină mi-a greşit două verbe...

– Gata, copii! – intervine Daniel. Mai vorbim deseară.

– Îmi mai spui şi deseară o poveste? – face un pas înainte, spre camera de luat vederi micuţa Maria, care şi-a dezbrăcat deja pijamaua, rămânând în chiloţei.

– Unde te duci aşa goală, năzbâtie mică?! – se repede Ileana şi o înfăşoară într-un prosop de baie.

– Tanti doctora, am să-ţi adun cele mai dulci petale de trandafir... – mai spune micuţa Maria spre cameră, înainte de a ieşi din imagine dusă în braţe de Ileana; băieţii se retrag şi ei, nu înainte de-a se înclina, rostind *săru' mâna!*

– Tăticule... – rămâne Ionela ultima în faţa camerei de luat vederi – ce răspuns dau?

– Scumpa lu' tăticul; aşteaptă să vin acasă întâi – răspunde pe un ton ezitant Daniel. Nu te poţi duce aşa pe capul lor...

– Dar m-a invitat şi mama ei, doamna doctor Odette, că participă şi dânsa uneori la discuţiile noastre; am vorbit şi cu domnul Philip...

– Am vorbit şi eu cu ei – vrea Daniel să pună punct discuţiei. Până în august, când te-au invitat, e timp destul. Succes la teză!

– Săru' mâna! – se înclină Ionela, apoi ecranul televizorului este stins din telecomanda pe care o ţine Daniel în mână.

– Sărut mâinile, bună dimineaţa! – se adresează Daniel Dianei. Să înţeleg că ţineţi în mână copia unui e-mail care v-a fost redirijat abia acum, de-aţi venit la mine cu noaptea în cap?...

– M-a dat gata video-întâlnirea aceasta... – surâde printre lacrimi de fericire Diana. De mult vreau să-ţi spun cât mă bucur că ai o aşa familie... Te felicit, Daniel; sincer te felicit!

Privirea lui Daniel stă aţintită mereu spre obrazul Dianei, fără să-i pese că femeia se străduieşte, cu gesturi stângace, să-şi şteargă urmele lacrimilor coborâte spre bărbie.

– Ce vrei de la mine, Daniel; de ce mă priveşti aşa? Ştii doar că-mi curg de fericire...

– Astăzi este vineri; aveţi program doar la facultate...

– De ce ai făcut asta? – îi arată Diana foaia din mâna sa cu un gest calm, dar ferm, semn că şi-a recăpătat stăpânirea de sine.

– Pentru că dumneavoastră, care nu obişnuiţi să priviţi în urmă, n-aţi fi făcut-o niciodată – îi răspunde la fel de calm Daniel. Să zicem că a fost un moment de inspiraţie – surâde el –, un fel de „ce-ar fi dacă...?" Pentru că nu suport să mă uit la televizor, că s-a politizat totul, de-aceea îl şi ţin cuplat la internet, citesc – devine el grav, arătând cu privirea spre tableta de pe noptieră. Am citit pe net că un scriitor, Mihai Vlădeanu, mi-a luat apărarea în ziarele din Neamţ şi Suceava. I-am cumpărat de la o librărie on-line toate cărţile. Când i-am recitit romanul *Întroienirea*, pe la pagina 187, am dat peste descrierea unei colege de birou venită la el, în vizită, iarna pe viscol; şi cum în garsoniera lui de confort redus era tare frig – tocmai crăpase o conductă de la centrala termică –, fata s-a cuibărit într-un fotoliu să-şi bea cafeaua cât au stat de vorbă, că a doua zi aveau de pornit o instalaţie de polimerizare. Tânărul a luat din cuierul fixat pe uşă – locuinţă de confort 5, obsesia autorului, c-am regăsit-o şi-n alte scrieri ale lui: o cămăruţă de câţiva metri pătraţi; cu o chiuvetă după uşă şi grupul sanitar pe hol, comun cu încă 9 astfel de locuinţe, un fel de „lăsaţi-o mai moale cu elogierea grijii comuniştilor pentru clasa muncitoare" –, ziceam că a luat şuba de şantier din cuierul fixat pe uşă şi a pus-o pe braţele fetei; nu s-a putut abţine şi a glumit: „picioare mult prea frumoase, ca de balerină, dar reci, ca de broscuţă; am să te strig Broscuţă, de-acum..." Degeaba, după cafea, a încercat s-o dreagă, elogiind privirea catifelată a fetei... De altfel, nici nu-l interesa fata; erau colegi de şantier; fata – „o slăbătură", o descrie autorul – venise să-i aducă nişte documente. Atunci mi-a încolţit ideea să-l caut pe cel din tren; „ce mare greutate?!, mi-am zis. Scriitorul care a lucrat la Săvineşti... Ei, n-a fost chiar aşa: la Uniunea Scriitorilor, într-un moment neinspirat, când mi s-a răspuns cu răceală, mai că n-am fost trimis la plimbare, m-am dat drept rezident în Rio de Janeiro, traducător în portugheză, bun prieten cu Gabriel Luiz da Silva. Imediat au curs vorbe frumoase şi mi s-a cerut o adresă, să-mi dea ei câteva nume de romancieri care merită traduşi în Brazilia, ba chiar am fost invitat la o cafea, la sediul lor. Combinatul de la Săvineşti nu mai există: cu cine să vorbesc la telefon? Cu paznicii unor ruine?, iar la forurile de cultură... care cultură?! Ce foruri?! M-am lăsat păgubaş; m-am întors la Uniunea

Scriitorilor, că are un site şi i-am citit pe toţi până am dat de unul care a fost fizician la Săvineşti, acest Vlădeanu. Mă întreb dacă omul ăsta – bate Daniel darabana cu degetele în tableta luată de pe noptieră – nu-i mai autist decât toţi cei consultaţi vreodată de doamna profesor Mătăsaru... Masochismul, înrudit şi el cu autismul, dar şi cu strădania lui Sisif pe un deal nisipos, are, totuşi, nişte limite...

– Daniel! – face Diana ochii mari. Cum poţi spune aşa ceva?! Uiţi câte a făcut pentru noi doi cartea lui?

– „Pentru noi doi?!" – întreabă el sarcastic. Mda... Poate că aveţi dreptate: ne-a făcut să credem într-o minciună, doamnă – răspunde pe un ton apăsat. Adevărul este abia în pagina de sfârşit a cărţii, căreia nici unul dintre noi nu i-am dat importanţa cuvenită – asta, în ideea c-am fi citit-o cu atenţie la vremea cuvenită... Mă rog! *Tempi passati!...* Altceva este cu adevărat important acum. Cred că există o anume balanţă în Univers: în după-amiaza în care eu dădeam drumul e-mailului de pe o adresă formată ad-hoc, m-a vizitat procuroarea care mi-a închis dosarul. Ştiţi cum o cheamă? Cristina M. Vlădeanu, că mai este o Cristina I. Vlădeanu, cercetătoare ştiinţifică la un mare centru de Genetică, la concurenţă cu altă româncă, o doamnă în vârstă, Vyka Ferguson, fostă Viorica Apostol, doar că aceea are în spate mafia companiilor farmaceutice, şi o a treia Vlădeanu, Cristina V. Vlădeanu, închisă pentru trafic de fete frumoase din Europa de Est pentru studiourile din Santa Monica, unde se toarnă filmele pentru adulţi; toate trei, dimpreună cu o a patra viţă, viţa unei muziciene, coborâtoare dintr-un haiduc Vlad, de pe la începutul domniilor fanariote în Moldova... Cică acel Vlad era os domnesc, urmaş de Muşatin, de-aceea a şi fost vânat şi ucis de fanarioţi. Sper că domnul Vlădeanu s-a purtat frumos când v-a contactat. Are – arată privirea lui Daniel spre tabletă – fragmente întregi de-o violenţă... El însuşi pretinde că s-a format la şcoala tinerilor furioşi englezi, la modă în Europa când la noi se pusese gheara în gât literaturii contemporane acelor timpuri. Cerberii acelor vremuri acceptau să critici socialismul, dar socialismul din „obsedantul deceniu", patronat de Dej – foarte sugestiv *Cuvântul înainte* semnat de profesorul Matei Avram romanelor *Moartea magnoliei* şi *Noaptea de acid cianhidric*, care îndrăzneră să fie la zi, ceea ce n-a prea plăcut confraţilor cu notorietatea clădită din operă prin grija partidului; partid care şi-i adjudecaseră în Comitetul Central, aşa, de umplutură; în forurile judeţene de partid, unde, poate, mai aveau un cuvânt de spus; prin Consiliul Culturii şi Educaţiei Socialiste, unde primeau şi transmiteau

viziunea politică asupra Culturii, ori la conducerea editurilor şi a revistelor literare, spre care se îndreptau scriitorii, unii verticali, alţii mai prin genunchi, iar aceştia de care vorbesc, şefii de reviste şi de edituri, erau dumnezei atotputernici – aici se stabileau sfinţii şi erau trecuţi în calendarul cititorilor: sfinţi cu cruce roşie, alţii cu neagră... iar din când în când se rescrie cu adnotări biblia lor. Mă iertaţi că v-am vorbit aşa mult! Aş vrea să nu afle domnul Vlădeanu că vă sunt pacient.

– De ce?

– Nu ştiu. Ultimele 6-7 săptămâni, cât am citit, au trecut pe nesimţite. Şi ştiţi cât m-au costat cărţile lui? Mai puţin decât e câştigul meu pe apa îmbuteliată la Izvorul Mare în trei minute.

– Sau câştigul de la o consultaţie la cabinetul particular... – încearcă Diana să anuleze cu un zâmbet gravitatea tonului cu care i-a vorbit Daniel. Apropo, – se precipită ea – de ce eşti poreclit *Opt Cuvinte*?

– Pentru că nu adresez niciodată mai multe celor care nu merită atenţia mea.

– Mulţumesc! – se abţine cu greu Diana să nu fie ironică.

– De ce? – pare nedumerit Daniel.

– Mi-ai adresat sute...

– Dar nu destule, să vă conving că nu-s de speriat, un Quasimodo, s-o pot reîntâlni pe domnişoara Irina, s-o întreb simplu, omeneşte, ce mai face.

– Ţi-am mai spus: este la Viena, studiază de zor; de altfel, era prea mică... a uitat...

– Da, doamnă – confirmă Daniel că a înţeles, iar Diana, privindu-l, are impresia unui melc uriaş ce s-a retras în cochilia sa. Vedeţi că întârziaţi la facultate; astăzi are anul întâi examen la *Anatomie şi embriologie* – pare că tonul lui Daniel vrea s-o expedieze.

– Ia uite, eşti informat – ripostează Diana.

– Dar nu ştiu cum vă mai poreclesc studenţii; sper că nu tot *Otrava*.

– Nu, că cineva, demult, m-a lăsat fără otravă; a folosit-o să-şi alimenteze ura.

– Nu confundaţi respectarea unei interdicţii cu manifestarea urii.

– Mi se spune *Baba de Anatomie* – precizează Diana, pornind spre ieşire. Eşti mulţumit? – întreabă înainte de a deschide uşa.

– Nu, doamnă – îi răspunde apăsat Daniel.

– Hm!... – surâde trist Diana. Da, doamnă; nu, doamnă... Mă bucur, măcar, că n-ai uitat replicile care mi-au plăcut, dar m-au şi înfuriat... cândva.

– N-a existat nici un cândva, doamnă! – îi strigă Daniel, parcă ar arunca după ea cu vorbele. A existat doar un roman de dragoste; poate că noi, mai tineri fiind, l-am citit *de dragoste,* când el, de fapt, este un roman al luptei cu fantasmele din noi, fantasme care ne-au întroienit viaţa, iar atunci când avem iluzia dezgheţului, murim înecaţi în mormanele de zăpadă murdară; uneori, pătată cu sânge; un roman căruia am uitat – sau n-am mai avut timp – să-i rupem ultima pagină şi s-o rescriem noi doi... E cu totul altceva... – spune încet, coborând tonul.

Diana stă locului, privindu-l lung şi fix până simte că oboseşte şi clatină capul ca o părere de rău.

– ...Şi doar mi-am jurat să nu mai intru singură în rezerva asta...

– Nu trebuie să vă fie teamă de mine, doamnă: vă datorez viaţa.

– Eu îţi datorez mai mult... şi... totuşi... – clatină Diana capul cu amărăciune, întorcându-se încet, ca o părere de rău către uşa rezervei. Dracul s-o ia de carte!... şi de autor... şi de scriitor, cu poveştile lui de dragoste cu tot! – răbufneşte ura din sufletul Dianei. N-am să citesc niciodată ultima pagină!

– La ce bun?! – se miră calm glasul lui Daniel – a fost trăită deja...

– Lasă-mă, Daniel; lasă-mă să plec. Măcar să spun studenţilor că nu mai ţin examenul astăzi; nu-s în stare să-i ascult cu atenţie pe copii ăia...

– Atenţie numai, să nu vă împiedicaţi de prima şi singura treaptă spre catedră... să vă loviţi iar la genunchi...

Diana încremeneşte cu mâna pe clanţa uşii; stă aşa un timp, apoi întoarce privirea şi abia după secunde bune de privit în ochii lui Daniel, se întoarce cu totul. Daniel continuă la fel de calm:

– Era... da, cred că era la începutul primăverii... Ba nu! Înainte de Crăciun, că-l trimisesem pe bădia Ion cu Minodora după cumpărături; eu am pretextat că mă duc să vorbesc la facultate... lucrarea de licenţă... M-am strecurat în amfiteatru. Când aţi intrat, aţi şovăit; priveaţi fix în dreapta sus. Eu mă aşezasem pe rândul doi, în centru, în spatele unui lat în umeri, actualul doctor Mitrofan. V-aţi împiedicat de singura treaptă şi aţi căzut în genunchi; din reflex, aţi aruncat poşeta şi v-aţi sprijinit în palme, să vă apăraţi sarcina, să nu cădeţi pe burtă. Am sărit să vă ajut, dar Mitrofan vă luase deja în braţe.

O studentă v-a urmat, ducându-vă poşeta. S-a întors peste un timp radiind fericire: „Doamna n-are nimic; a dus-o acasă domnul academician. Doar palma stângă... a trebuit pansată.” Mi-am dat seama că sunteţi foarte iubită de studenţi. A fost prima şi ultima dată când am îndrăznit să nu vă ascult... Nu mi-am iertat-o niciodată; puteaţi pierde sarcina. „E-n luna a patra”, şopteau studentele.

– M-ai văzut gravidă – în decembrie, luna a patra... – şi totuşi, m-ai aşteptat până la Sânziene...

– Trebuia să-mi ţin promisiunea.

– Doamne, ce om! Doamne, ce om!!... – îşi duce Diana palma la frunte, întorcându-se către uşă. De-ai pleca odată! Simt că... Trebuie să mă liniştesc, să-mi limpezesc gândurile, altfel... – oftează, deschizând larg uşa, dar când face primul pas peste prag, aude glasul lui Daniel chemând-o – un strigăt de ajutor: Diana... – şi se întoarce speriată în încăpere, până aproape de pat; vede privirea plină de rugă a tânărului de demult – acelaşi om neajutorat care i-a intrat în cabinet prima oară, venind de la Tribunalul Suprem în căutarea unui ajutor:

– Te rog, Diana, vorbeşte cu doamna profesor Mătăsaru să se poarte blând cu soţia mea. Ştiu că Rodica s-a grăbit s-o interneze la nebuni.

– Greşeşti, Daniel! – îi strigă Diana ca trezită din somn. Soţia ta a fost dusă în apartamentul familiei Mătăsaru, din azilul pentru Alzheimer. Guvernul i-a luat doamnei Aurelia vila pe care o primise tatăl ei de la Dej. Nu toţi au avut norocul unor moşteniri de la adevăraţii domnitori...

Daniel tace; doar privirea rece şi tăioasă pătrunde adânc în sufletul femeii din faţa sa.

– Te rog, Diana!... Eu trebuie să ştiu că soţia mea este la nişte cursuri, dar... Te rog!... Importă prea puţin pentru mine dacă Mioara va continua să fie *blajină*. Mi-ajunge că-i o mamă bună şi nu vreau ca fetiţa din pântecele ei să simtă vreo agresiune asupra mamei sale... Şi-acum, du-te. Nici mie nu-mi face bine prezenţa ta; mă tulbură. Ai promis că nu mai intri singură aici... Cu tine, între patru ochi, uit să mai fiu Opt Cuvinte şi nu vreau! Mi-ajunge! Du-te! Du-te, că-i ziua ta la facultate...

Abia mişcându-se, Diana iese din rezerva de lux încărcată de aceeaşi tristeţe ca atunci când, la braţul copiilor săi, a ieşit pe poarta cimitirului – îl pierduse pentru totdeauna pe Mituş. „Acum – pe Daniel...” Ajunsă în cabinet, se trânteşte pe canapea, cu braţul drept peste ochi. Abia când aude hârtia foşnind, îşi dă seama că a rămas cu

copia e-mailului ţinută strâns în mână şi-i dă drumul să cadă la întâmplare. „Amân examenul pentru când or stabili copiii ăia şi plec acasă; voi pregăti o masă în familie, cum le-am promis de mult... că-n rest... Restul e-o grămadă de resturi de viaţă căzute sau aruncate la resturi... De-atâta timp aici şi nu m-a întrebat nimic de familie... Acum aflu că a ştiut că eram gravidă – în decembrie, luna a patra; pentru că eram subţirică şi nu se cunoştea burta, eu lansasem zvonul că sarcina-i mai mică măcar cu două luni, să se ştie c-am rămas gravidă după oficierea căsătoriei cu Mituş –, ştia şi nu m-a întrebat dacă am născut şi ce anume... Poate că-i mai bine aşa: s-a închis în sine, să se apere de strigoii trecutului – ce mare specialistă este Aurelia!... Autism impus... Diseară voi vorbi îndelung cu ea; de altfel, ştiu că se îngrijeşte de Mioara ca de propria fiică... Trebuie să-l înţeleg pentru întotdeauna şi pe el: nu mai are nimic sfânt, decât familia! Pentru rest – opt cuvinte... Astăzi, am să mă dedic şi eu exclusiv familiei... de la anul renunţ şi la rectorat... Chiar şi conducerea clinicii mă oboseşte.. Şi...?! – se miră, privind în neştire tavanul – şi cu ce mai cumpăr pianul dorit de Irina... echipament – lui Adrian?!.. De taxele de la club, nici vorbă! Visam să nu-l las să facă şi el contract, să fie sclavul unor escroci... Oi vedea... Măcar masa de astăzi, în familie, să fie ca o sărbătoare...” Ţine ochii închişi strâns şi-şi închipuie masa pusă în salonul mare. Adoarme, iar prin somnul uşor, ca o odihnă cu ochii închişi, îşi aminteşte cum în primul an de Crăciun, Irina îşi alesese locul cu faţa spre uşă. Dar niciodată, Moşului şi Crăciuniţei, veniţi cu sacii plini cu daruri, n-a mai vrut să le recite vreo poezie. „Cum, că anul trecut...” – începuse să se mire Crăciuniţa, dar semnul discret făcut de Diana i-a frânt vorbele. Moşul a vrut să glumească pe seama pântecelui ei rotund: „Moşul îşi ţine întotdeauna promisiunile”, dar imediat a schimbat vorba. „V-am promis zăpadă şi uitaţi ce viscol e-afară...” O doare capul cumplit; ar sta în stare de somnolenţă până diseară. Se ridică totuşi anevoie de pe canapea şi-şi mai face o porţie de espresso; „şi ce dac-am să mor de inimă?! Decât în pat, o legumă... De ce n-oi fi semnat şi eu propunerea de legiferare a morţii asistate?!...” Stă cu fruntea lipită de sticla rece a ferestrei şi priveşte parcarea din faţa clinicii, care s-a umplut de maşini; „e trecut de 8...” Înţelege că durerea ei de cap are o cauză clară – fierbe în ea furia; „m-a dat afară din rezervă... E mai bine aşa... Dar! – tresare, îndreptându-şi spatele. Voi intra de câte ori vreau în rezerva aceea! Sunt şefa clinicii! Oricum, n-o voi mai face decât însoţită. De-aceea mă şi duc acum, să închei socotelile...” Descuie dulapul, bagă mâna adânc sub

teancul cu lenjerie intimă şi scoate cutiuţa pluşată. O deschide, vrând să mai probeze o dată inelul familiei *de Bocage*, dar i se face ruşine – „se cuvine fiicei lui, Odile-Danielle, crescută de familia *de Bocage*!" Iese din cabinet cu mersul ei ferm, dintotdeauna, răspunzând cu calm salutului doctorilor care trec pe hol grăbiţi. Bate la uşă, aşteaptă să audă invitaţia „da, vă rog!" şi intră.

– Sper că-mi dai voie să intru neînsoţită? – întreabă, apropiindu-se de patul lui Daniel, să poată pune pe noptieră cutiuţa pluşată: Inelul *de Bocage*, adus de Minodora; voiam să ţi-l dau la externare.

– Credeam că-l ţineţi pentru Irina; mi-ar fi făcut mare plăcere. Oricum, aşa cum v-a spus şi Minodora, vă fusese destinat.

– Nu, Daniel. Păstrează-l, te rog, până la toamnă. Sper să afli atunci că este cineva căruia i se cuvine.

– Ce vreţi să spuneţi?! – se neliniştеşte Daniel, ridicându-se mai bine în capul oaselor. Mă simt ca naiba stând în pat faţă de dumneavoastră.

– Iar eu nu mai înţeleg nimic – devine Diana contrariată. Cum adică mi-a spus şi Minodora?! De unde ştii?

– De la ea.

– Ai vorbit cu Minodora?!

– Cu Dora da Silva. I-am mulţumit pentru gestul făcut. Cel mai bucuros a fost Gabriel. Câteodată, când la ei este ora două noaptea şi nu mai are chef de scris, sau îşi ia o pauză, Gabriel mă întreabă la telefon dacă sunt dispus să bem o cafea împreună pe *Skype*; ştie că eu abia sunt la micul dejun; vorbim măcar jumătate de oră. E-un tip jovial, cu simţul umorului; „acum, Danutz, – aşa-mi zice, Danutz – cunoscându-te, pot fi liniştit: am şi eu cu ce o tachina pe Dora, că prea arunca după mine cu paharul de vin sau cu ceaşca de cafea când citea vreo scenă fierbinte în romanele mele..." Astăzi, chiar mai înainte, – schimbă Daniel tonul – a intrat şi Dora pe *Skype* pentru prima oară, că până acum am vorbit doar la telefon. Îşi pusese ceasul să sune, să vină în camera de lucru a lui Gabriel – părul încâlcit, ochii închişi de somn, un halat gros pe ea... arăta ca o gospodină veritabilă – păcat că nu i-am spus-o! „Ia uite! – s-a mirat privindu-ne pe rând. Mai bine aţi sta împreună *La Papagal*, la o bere neagră – sper că doamna Diana, pe care te rog s-o saluţi din partea mea, ţi-a dat dezlegare la bere neagră. Lasă telecomanda aceea! – mi-a strigat, că tocmai manevram legătura cu calculatorul lui Gabriel. Nu face zoom pe imagine, nu vezi că-s boţită toată de somn?! Ce vrei să vezi? Câte fire albe de păr am? Destule... Într-o zi, ţi-i voi prezenta pe

cei trei care mi le-au scos, mânca-i-ar mama!, că pe-al patrulea, uite-l! – şi-a alintat ea soţul, vorbind tot timpul în franceză, să-i facă plăcere şi soţului. Vezi că-n poza de pe holul Parlamentului, porţi o jachetă Bugatti, care nu-mi place. Când ieşi din spital, să-mi dai mărimile..." „Ei, nu chiar toate" – a intervenit Gabriel iar Dora l-a luat de-o ureche. „Vezi – m-a luat de martor soţul ei –, niciodată nu mă ia de amândouă, să-şi ţină ocupate mâinile..." „Lasă, mai vorbim – mi-a spus Minodora, continuând să-şi ţină soţul de-o ureche. M-am trezit să te rog să faci rost şi să-mi trimiţi pe e-mail romanul acela blestemat, pe care l-ai aruncat atunci pe foc" – apoi şi-a sărutat soţul pe chelia din vârful capului şi s-a întors să-şi continue somnul.

– E vorba de romanul nostru? – întreabă Diana.

Daniel pare de gheaţă. Răspunde calm, ca un elev care ştie lecţia.

– Aud prin filmele de peste ocean că partenerii au sau au avut un cântec al lor; vai, sfânta familie americană! Cândva, la un Paşte, doi soţi, medici amândoi, apuneau că au un film al lor... dar asta nu i-a împiedicat să se despartă... să se împace iar... şi iar să o ia de la capăt... că doar sunt francezi. Deşi lor, ca medici, mă închin cu respect – n-aş fi crezut că există atâta devoţiune...

Cu sufletul împietrit de durerea celor auzite, dar mai ales de răceala din tonul lui Daniel, Diana îşi stăpâneşte cu greu pornirea de-a se repezi să-l ia de piept şi să-l scuture zdravăn – „aruncă odată haina urii pe care o tot îmbraci în faţa mea!... N-am putut proceda altfel atunci, când te-am lăsat în universul tău... El, da!; el, pe care credeam că-l iubesc mai mult decât pe tine, îmi spusese că are nevoie de mine..."

– ...Şi eu n-am vrut să-l umilesc: să mă împartă cu tine; să fiu a lui în sală... în lumea medicală.. şi-n rest, a ta! – strigă Diana cu glasul plin de zbucium, scuturând capul cu îndârjire.

– Diana! – sare Daniel din pat şi-i prinde braţele, strângând-o cu putere, s-o liniştească. Ce-i cu tine, draga mea, ce vrei să spui? – o întreabă cu glasul şoptit, încărcat cu grijă, mângâind-o îndelung, ca în noaptea când i-a fost teamă că ar putea să se arunce de la etaj.

– Nimic, Daniel; nimic, dragul meu... Gânduri... Dă-mi drumul la braţ că mă doare... N-ar trebui să mai vorbim de trecut... – spune încet, retrăgându-se către uşă cu spatele înainte. Ai grijă – arată cu mâna întinsă către cutiuţa de pluş de pe noptieră –, nu lua nici o hotărâre până la toamnă. Scuză-mă că plec! Sunt aşteptată la facultate... Măcar să-i amân pe copiii aceia pentru săptămâna viitoare... şi-apoi, mai am atâtea

de rezolvat la Rectorat... Într-un fel, trebuie să-mi câştig existenţa... Acolo! – devine ea dintr-o dată gravă, arătând lui Daniel cu degetul spre patul rămas gol, semn că trebuie să se întoarcă; s-a speriat de un gest al lui; credea c-o va lua în braţe. Vezi că astăzi e vineri; doctorul Mitrofan vine mai repede – îi spune pe un ton aspru, de medic sever.

– Diana, mai am o rugăminte – se întoarce Daniel cu faţa spre ea, hotărât brusc. Vreau să nu mai fiu asistat de doctorul Mitrofan; pot lucra şi singur pe aparate de-acum.

– De ce? – pare sincer îngrijorată Diana.

– Pentru că nu mai garantez că mă pot abţine; simt nevoia imperioasă să-l bat.

Diana îl priveşte lung, fără măcar să clipească:

– Te înţeleg. Şi eu simt nevoia să-ţi sparg capul când îmi amintesc cum stăteai pe malul firului de apă, ca o stană de piatră...

După o pauză de tăcere încărcată de confruntarea privirilor celor doi, vocea Dianei se aude întrebând ceva:

– Crezi că mai avem ceva să ne spunem?

– Da – răspunde în aceeaşi notă de calm Daniel. Vă admir, dar vă şi compătimesc puterea cu care reuşiţi să vă opriţi privirea să se întoarcă spre înapoi. Cu bine, doamnă profesor! Grăbiţi-vă; sunteţi aşteptată la Rectorat...

*

* *

– Doamnă rector, m-aţi chemat?

– Da, Florentina; mulţumesc mult c-ai rămas şi astăzi până târziu. Cele două teze de doctorat, cu adnotările de rigoare; până la toamnă au timp să şi le refacă – îi arată secretarei spre dosarele de pe biroul imens. Aici sunt contestaţiile la primariat; cine vrea mai mult decât i-am dat eu, să-şi caute altă comisie. Am respins toate ofertele venite de la minister; să se discute în cadru lărgit achiziţia de instrumentar. La medicamente nu mă bag, nu-i treaba mea! – aruncă ea spre secretară dosarele ca un crupier bătrân cărţile de joc la vreun cazinou: Lista cu subiectele de doctorat am aprobat-o... la fel, transferul ăstuia de la... Ia stai, ce-am semnat aici?! Ia sună-l pe domnul decan. De când primim studenţi de la Zootehnie direct în anul doi la Medicină?!

– L-a recomandat doamna academician Stârcea; zice că-i o minte sclipitoare; îl vrea la laboratorul dânsei de *Embriologie*...

– Bine, fie – acceptă Diana cu jumătate de glas. Mai ai vreo ceaşcă de cafea?, să-mi dea putere să şofez până acasă... – întreabă când secretara iese deja pe uşă cu braţul de dosare. Mda... bună glumă! – vorbeşte de una singură. De la vaci şi oi direct la medicină... dar dacă zice doamna Stârcea... Mulţumesc, scumpo! – se bucură când vede cana plină cu cafea. A, mi-ai adus şi mobilul...

– Doar câteva apeluri fără importanţă... am notat aici, pe hârtie... A mai fost un apel, de două ori, un domn; i-am spus că lucraţi şi că mi-aţi lăsat mobilul mie, să nu fiţi deranjată. S-a scuzat politicos şi atât.

– Care-i numărul? – devine Diana interesată.

– Acesta – arată secretara în memoria telefonului mobil.

– Bine – se bucură Diana, „bine că nu-i Daniel sau cineva din familie". Şi... – ridică ea tonul – ceea ce era mai important – îi arată ea un stick. Lucrarea. Forma finală. I-am promis-o lui Pavelescu seara asta, s-o bage alături de celelalte în volumul congresului, care pleacă mâine dimineaţă la tipografie. I-o pui urgent pe e-mail. Şi te mai rog ceva: reţine-mi o cameră la Hotelul Unirea, ultimul etaj, să văd Iaşul de sus... – „poate, în vreo seară, m-oi arunca şi eu...", rămâne Diana cu privirea în gol, amintindu-şi că era studentă când a auzit de fata care s-a aruncat de pe Hotel Unirea din Iaşi, „cică din dragoste; alţii ziceau că rămăsese gravidă..." Mai e ceva? – se miră, văzându-şi secretara rămasă în cumpănă lângă uşa deschisă larg.

– Da... Eu ştiu?!... Văd că sunteţi prea obosită...

– Spune-mi ce vrei, Florentino, că ştii cât ţin la tine...

– Am crezut că a greşit numărul prima dată, sau că-i cineva care... fac unii studenţi glume... că mi-a zis broscuţă, apoi s-a scuzat... A sunat şi a doua oară... sobru, distant... vorbe elegante... dar era aceeaşi voce şi acelaşi număr...

Până acasă, Diana surâde întruna; „chiar că Florentina arată ca o broscuţă... săraca femeie! Nu-i vina ei că-i şi gheboasă şi cu ochii exoftalmici". Stă mult în cumpănă dacă să-l sune ea pe Mihai; „nu-i chiar aşa de târziu; abia zece noaptea; la ora asta, un prozator abia îşi cheamă muza... – aşa am să-i spun când îmi va răspunde". Prima ei grijă este să-i reţină numărul în memoria telefonului; se codeşte mult, ştiind că are o sumedenie de colegi sau pacienţi numiţi Mihai. *Mihai scriitorul* i se pare cel mai nimerit.

– Sărut mâinile, bună seara! – îi aude vocea imediat ce dă drumul apelului. Sper că sunteţi dumneavoastră, nu tot doamna secretară.

– Bună seara, domnule Vlădeanu! – simte Diana să răspundă la fel de cumpătat, ca o reacţie la eleganţa vocii cultivate cu care a fost întâmpinată. Spuneţi, domnule Vlădeanu, cu ce vă pot ajuta?

Până şi ea, deşi aşezată în fotoliul vechi, din faţa măsuţei mici, din lemn de nuc, din salonul mare, Diana are impresia că-i în sala de recepţii a vreunei ambasade, printre diplomaţi şi trebuie să-şi măsoare cuvintele, aşa că a vorbit pe măsura interlocutorului.

– V-am telefonat, în virtutea unor amintiri ce ne leagă, să vă invit la un spectacol.

– Domnule! – tresare Diana, speriată de propunere.

– Doamnă... – răspunde vocea calmă a lui Mihai iar Diana are impresia că bărbatul invizibil din faţa sa şi-a înclinat uşor capul, în linia aceleiaşi eleganţe de mai înainte, cu care îşi cere scuze şi se retrage.

Nu mai înţelege nici ea cum se încheie convorbirea telefonică. Reţine doar că a invocat sfârşitul anului universitar, Congresul de Chirurgie de la Iaşi, problemele clinicii pe care o conduce, „şi-apoi, atâtea probleme în familie, că am o studentă şi un elev, fiecare cu şirul lui de îndatoriri...” Adoarme cu un gust amar; visase cândva că o va căuta bărbatul tânăr din tren, îi va aduce flori, „şi nu-ţi cer şuba înapoi, doar te rog să mă însoţeşti la un film, c-am cumpărat două bilete... La ce altceva te-ar putea invita un scenarist de film?!...” Acum a fost luată prin surprindere; ar vrea să se scuze că-i supărată pe gândirea lui proletară – „ce-ar fi vrut, ca eu şi Magda să stăm la un dispensar de cartier şi să dăm consultaţii gratuite?!” –, dar îşi dă seama că supărarea este pe gafa lui faţă de femeia aceea ca o broască şi pe tonul prea protocolar al discuţiei dintre ei doi – „oare cum ar reacţiona să mă audă când înjur de Paşte?”

A doua zi dimineaţă, se trezeşte în miros îmbietor de ouă la capac, feliuţe din piept de pui rumenite, cârnăciori la grătar, caşcaval pané şi doar câteva feliuţe străvezii de şunculiţă, că restul batonului, tăiat în felii consistente, stă pe platoul lui Adrian: „abia diseară dacă mai apuc să mănânc ceva, că nea Horică scoate untul din noi azi; poate rămân în lotul de tineret...” Diana stă cu un braţ pe după gâtul fiului şi-l sărută mereu, încurajându-l. Când rămâne doar Irina, că Adrian a ieşit în pas alergător cu tot echipamentul purtat în rucsacul din spate – „la naţionala de tineret o să am vestiar propriu” –, Irina vine pe scaunul fratelui şi-şi cuprinde mama cu braţul pe după gât:

– Zău că vreau s-o cunoşti pe doamna Ina! Ea-mi va face schiţele de decor; e-o onoare: a făcut decoruri la marele opere ale lumii;

la Royal Shakespeare Company... ba cred c-ai văzut şi tu un decor: *Aeroport spre niciunde*, la Naţional; numai de nu s-ar duce la Hollywood, că i s-a propus un contract, decoruri şi costume la un film despre Vlad Ţepeş. Seara aceasta zice că-mi prezintă o variantă pentru afiş. Poate vine şi doamna Anastasia Petropulos-Vlada; „să nu-mi vii, nepoată, fără chirurgiţa de mamă-ta, că am o vorbă cu ea!...” Te rog, mamă! Şi doamna Ina ar vrea să te cunoască...

– Asta nu-i pictoriţa Centrului Cultural, lesbiana?

– Mamă, te implor! – se sperie Irina. Suntem oameni civilizaţi; eu mă învârt printre intelectuali – va fi lumea mea!

– Sper că n-a pus ochii pe tine pictoriţa, c-o omor! Pe amândouă vă omor!

– N-ajunge că te-ai omorât pe tine?! – strigă Irina, sărind de pe scaun. Faptul că stau doar la pian, să-mi termin baletul, iar Sorin e plecat cu orchestra prin Europa... Nu-ţi cer decât două ore... Dacă urlă sala după tine poţi pleca mai repede... Evident... – devine Irina sarcastică în timp ce de plimbă cu paşi egali, privind înainte şi ducând cu graţie piciorul sub poala rochiei –, evident că nu vei fi printre oameni care câştigă suficient... să vă etalaţi tacit titlurile şi agoniseala; vei fi printre oameni săraci, mămico, – ridică Irina şi mai mult tonul, gesticulând – oameni sărmani de-a dreptul, care lasă în urmă averi ce nu pot fi cântărite în aur, dar pe unele aurul le va polei, adjudecându-şi-le. *Cioplit-am nu cu dalta un monument spre care...* – ce mare dreptate avea Puşkin!... Aşa ciudată cum o credeţi voi, *utilii societăţii*, asta este lumea mea, mămico! Când tu şi nana stăteaţi abătute în faţa unor ceşti cu cafea, de ce nu vă puneaţi brăţări şi inele să puteţi evada în visare, ci mă rugaţi să vă cânt Brahms?... La toamnă, după premieră, vreau să cred că am intrat cu fruntea sus în lumea mea. La şase şi jumătate vreau să plecăm de acasă, cu un taxi, că-n centru nu-s locuri de parcare. Păcat! Maşina nu ţi-o poţi etala, dar nici brăţara aceea scumpă, primită de curând, nu te las s-o pui la mână. Vrei să nu mă mai primească doamna Sia la pianul ei?

– Nu-i mai bine să spui că am fost chemată de urgenţă la clinică?

– Nu, mămico! – strigă Irina, gata să izbucnească în plâns. Doamna Sia mi-a hotărât să te mai scot din casă, c-ai devenit un robot.

După o pauză lungă de respiro, timp în care Diana îşi soarbe cafeaua şi priveşte cu coada ochiului cum fiica ei măsoară salonul cu

mersul format în miile de ore de exersat cu vaza de cristal pe creştet, vocea Irinei de aude şoptit, ca o rugăciune:

– Ştiu că astăzi n-ai sală; nici eu n-am decât trei ore la Institut... Vino, te rog, cu mine! M-am săturat să mă simt mereu orfană...

Toată ziua, Diana, îşi aminteşte doar cum fetiţa ei – tot orfană şi atunci –, cu un ochi vânăt, s-a simţit fericită când i s-a spus că ea este *muştar*. Intră de două ori în rezerva de lux, cu gândul să-l sărute pe Daniel – „ce-ar fi să-l iau cu mine deseară?! –, dar prima oară îl găseşte stând de vorbă cu Rodica şi cu doi necunoscuţi – înţelege că se ceartă în privinţa unor utilaje de milioane de euro, care trebuiau să fi sosit –, iar a doua oară este în sala de sport, supravegheat de asistenta de la aparate şi de Magda; „îi fac măsurători repetate, după anumite reprize la efort". În final, se bucură că nu l-a găsit niciodată singur; „cum să-l fi invitat cu mine?! M-ar omorî Aurelia, care este mereu tot mai optimistă în privinţa Mioarei". Pleacă acasă mai devreme şi-i cere părerea Irinei cum să se îmbrace. „Mămico, tu eşti frumoasă oricum", îi sare de gât fiica alintându-se ca pe vremuri. Taxiul chemat să le ducă în centru opreşte în faţa unui cinematograf; „aici este sediul Uniunii Cineaştilor", îi şopteşte Irina. Le întâmpină un bărbat în vârstă, „cred că-i mai mare ca mine", gândeşte Diana despre domnul care s-a ridicat anevoie de pe scaunul de lângă un afiş viu colorat, cu un pescăruş mare, înălţându-se în zbor cu o aripă frântă, din care curge sânge; *Vânătoarea pescăruşului*, citeşte Diana dintr-o privire; bărbatul ridicat de pe scaun – „cam gras pentru vârsta lui", gândeşte Diana – le adresează bun venit şi le conduce câţiva paşi către un rând de trepte ce duc spre faldurile unor cortine: „Vă rog respectuos, acolo este foaierul, apoi veţi găsi intrarea în sală"; „ce dicţie elegantă, uşor graseiată – şopteşte Irina –; profesor la Sorbona". După cortină, în foaierul luminos, mărginit de afişe mari ale filmelor româneşti, stau grupaţi câţiva actori cunoscuţi – „ce-au îmbătrânit!", suspină Diana când salută pe toată lumea printr-o înclinare a capului.

– Nu-i aici! – vine dinspre cortinele din spate vocea supărată a unui copil.

– Va veni; ţi-a promis doar. Bună, Irina! – se bucură o tânără doamnă îmbrăcată cu bun gust, cu un mers elegant, „mai frumos ca al fiicei mele", care se apropie şi o sărută pe Irina pe obraz.

– Irina, Irina!... – sare copilul de 3-4 ani în braţele tinerei, agăţându-se de gâtul ei s-o sărute pe gură lung şi zgomotos. Ce mi-ai adus, libelulă?

– Încă un pupic dulce, vălătucule, dacă stai cuminte – răspunde Irina iar băieţelul îi mulţumeşte cu un zâmbet, coborând din braţele ei, s-o lase să-şi prezinte mama – şi doamna Irina Răzeşu-Zugravu – arată Irina spre doamna care-şi oferă mâna cu graţie.

– Răzeşu? Vreo legătură cu medicul din Piatra Neamţ? – întreabă Diana, încercând să iasă în vreun fel din încurcătura în care se simte.

– Nu. Mama e ţărancă răzăşoaică din moşi-strămoşi; tăticul, zugrav de biserici. Irina, – scoate doamna din poşetă mobilul mare, că abia îl poate ţine în palma ei mică – aceasta-i prima variantă, de afiş – îi arată pe ecranul telefonului.

– Am spus *Prinţul licuricilor* – pare Irina nemulţumită.

– *Stăpânul* e mai corect domnişoară – aude Diana la spatele ei o voce cunoscută şi simte că o strânge cineva de gât; abia mai respiră. Nu prinţul e personajul tău principal. Baletul tău e un poem. Cine aprinde licuricii în ochii şi în sufletul tuturor? Sentimentul iubirii! – el este stăpânul licuricilor; despre el este baletul tău, despre stăpânul licuricilor; sentimentul iubirii domină totul. Prinţul este doar un personaj.

– Şi eu gândesc la fel – o face pe Diana să înţepenească de tot vocea unei femei; „unde am ajuns?!, asta-i doamna Vlada..."

– Săru' mâna, bunicuţă! – se bagă printre cei prezenţi băieţelul, venind în fugă de după un afiş, unde se ascunsese.

– Vino să-ţi pup fruntea, Vlad-voinicule – o aude Diana pe bătrână.

– Acum fugi la tăticul, că noi mai avem de discutat – hotărăşte pictoriţa copilului.

– Ce tătic?! – se miră teatral doamna Vlada. Nu văd nici o seringă pe aici...

– Doamna Sia!... – face pictoriţa un gest deznădăjduit, şoptindu-şi vorbele. Iar aţi început?!

– Răzăşoaico, nu mă înfuria. Recunoaşte odată în public adevărul...

– Pe cine interesează?

– Pe mine! – aude Diana cum doamna Vlada loveşte cu bastonul ei cu cap de fildeş argintat în mozaicul de pe jos. Al şaptelea bărbat de la Vlad încoace nu putea fi făcut cu seringa! Ce faci, chirurgiţo? – atinge bătrâna cu bastonul braţul Dianei. Bine c-ai ieşit din casă. Ba nu! – din sală... Ia uite ce-ai slăbit!... Pariez că iubeşti! Ce-ai făcut cu kilogramele date jos?

– Le-am dat jos – încearcă un surâs timid Diana.

– Trebuia să mi le dai, să mai îmbrac şi eu oasele astea – se uită bătrâna în sus, către obrazul Dianei, stând agăţată cu mândrie de braţul stâng al scriitorului Vlădeanu, venit îmbrăcat cu un costum gri-petrol, ca turnat pe el, cămaşă de un bleu rupt parcă din ochii săi, şi o cravată cu dungi bleumarin şi roşii, care pare să-i aprindă obrazul. Am ţinut – o atenţionează bătrâna pe Diana –, am ţinut foarte mult să-l cunoşti pe acest domn Mihai Vlădeanu, scriitor – amândoi sunteţi la fel de răi: tăiaţi fără milă. Ea e mama acestei prinţese-vrăjitoare a pianului – arată lui Mihai bastonul bătrânei îndreptat spre Diana. Pe ea, greu s-o scoţi din sala de operaţii, cum şi pe tine abia te ridică cineva de la masa de scris – le zâmbeşte pe rând cu mult drag, pentru ca imediat, braţul drept al ei să lase liber braţul stâng al scriitorului şi se apropie de pictoriţă, să cerceteze afişul baletului prezentat pe ecranul telefonului mobil.

O clipă, cât bătrâna şi Irina studiază afişul, Diana observă privirea încruntată a pictoriţei măsurând-o, ca o evaluare, apoi sesizează conturul buzelor ei deformându-se într-un surâs de aprobare; „ei da, lesbiană declarată cum eşti, dar şi mama copilului lui – făcut cu seringa, ori ba –, ţi-ar conveni să mi-l pasezi”, gândeşte Diana, simţindu-se mai în largul ei, scăpată din atmosfera incendiară iscată de prezenţa marii muziciene, mică şi slabă, spre care vine şi grupul actorilor – nimeni nu mai are ochi pentru răceala de diplomaţi din ţări în conflict cu care se salută Mihai şi Diana, înclinându-şi pe rând privirea:

– Doamnă...

– Domnule...

– Măi Vălătuc, – strigă Irina băieţelul rătăcit printre picioarele celor prezenţi – vino la mine în braţe, că mâine te chem la bunicuţa să cântăm împreună *Ceata lui Piţigoi*.

– Şi dorm cu tine?

– Sigur.

– Dar nu mai vreau să-mi spui tot povestea *Greuceanu*, că adorm pe la jumătate; vreau una mai scurtă...

– Vlăduţ scumpule, du-te, te rog, la tăticul, că eu şi Irina avem de discutat ceva – îl împinge pictoriţa spre scriitor. Mihai, ţine-l, te rog, lângă tine.

Ochii Dianei îl măsoară îndelung pe bărbatul preocupat să-i bage cămăşuţa în pantalonaşi copilului agăţat cu braţele de gâtul său:

– Tăticule, când mă iei la cireşe?

– Când vii cu mămica la bunici.

– Un salut cordial tuturor! – răsună dinspre treptele de intrare în foaier vocea clară, de orator a profesorului Matei Avram. Domnilor actori, – face el o reverenţă în faţa grupului compact de actori – mai daţi-mi, mai daţi-mi prilejul să scriu elogios despre domniile voastre... Maestră, – îşi pleacă profesorul un genunchi în faţa muzicienei – aştept înnobilarea voastră.

– O fac cu drag – răspunde bătrâna, lovindu-i cu plăcere, dar şi cu putere umerii cu bastonul. Iar te-ai legat de Mihăiţă al meu în ultimul număr al revistei.

– Am să iau la rând pagină cu pagină până o va recunoaşte public... Salut, Mihai! – întinde profesorul Avram mâna prieteneşte scriitorului, apoi se lasă pe călcâie în faţa copilului: Mărite Domn Muşatin – al şaptelea de la Vlad încoace, dar oare al câtelea de la *Descălecător* încoace? Aştept să ne-o spună tânărul istoric Tudorel Mătăsaru... –, uite ce ţi-am adus, viitor mărite Domn, poate mă iei grămătic la curtea ta – îi arată o ciocolată, pe care copilul i-o smulge din mână şi o ascunde în sân, apoi îl sărută lung pe obraz.

– Domnule Matei, – strigă pictoriţa, oprindu-se o clipă din discuţia cu cei din jur – când va avea probleme cu cariile dentare, vă chem să umblaţi cu el pe la stomatologi.

– Va umbla taică-su, că tot s-a lenevit la scris. Auzi, – îl vede Diana cum se apropie de Mihai – ţi-o fi citit regizorul paginile în care îl faci... de nerecunoscut?

– Matei, eu am avut nevoie de-un personaj viu, conflictual, să dea greutate dramei trăite de amândoi, să iasă din cabinetul lui Satrap înjurând – când unul, când altul–, nu puteam ca regizorul meu din roman să fie un gentleman... L-ai cunoscut, sper, la intrare; se poartă ca un lord. Asta şi este! Mulţumesc c-ai venit! Uite, – observă Diana cum Mihai îi strecoară un plic – mi-i dai la toamnă... iarnă... să ai de făcut curat înainte.

– Fug, că deja am dus o parte din cărţi. Nu-i rea locuinţa oferită; am apă curentă, spaţiu pentru cărţi şi nu-mi plouă în casă. Îmi vine să râd... nu-i chiar de confort 5, dar cam ca-n romanele tale de început... Fiică-ta a venit?, că vreau s-o întreb dacă mai am vreo cale de atac. Am primit deja de la Ministerul de Externe confirmarea datei când a fost depusă informarea mea. Vreau s-o rog pe Cristina ta să mă ajute să scormonim prin băncile lumii, să găsesc conturile lui Bradu... La vremea aceea, incunabulele pe care le-am văzut la el valorau milioane... Poate fiică-ta...

– Îţi promit că te chem să bem toţi trei o cafea. Acum e-n Germania, după nişte rechini bancari.

– Păcat că năvodul Legii, pentru rechini, are ochiuri prea largi... Hai salut! Vino şi tu odată să mă asculţi confe...ren... Pardon! Predicând – precizează profesorul, plecând grăbit.

Scăpată de prezenţa lui Avram – „avea încă la mână *Atlantic*-ul cu geamul zgâriat" –, timp în care ea s-a prefăcut interesată de afişul din spate, Diana poate să răsufle uşurată; imediat se simte luată de braţ cu putere:

– Sărut mâinile, frumoaso! – îi şopteşte profesorul Dobre, şeful Clinicii de Cardiologie. Minunea aia de frumuseţe e Irinuca ta? Ce-a crescut!... Are ochi frumoşi; mai frumoşi ca ai lui Mituş. Salut, Mihai! Sărut mâinile, maestră! – se înclină el spre cei doi, care le fac semne să se apropie. Nu, nu; stăm aici – le răspunde profesorul Dobre. Amândoi sunt în grija mea – şopteşte Dianei. Doamne, ce-am iubit-o în tinereţe! Mergeam la toate concertele ei, la Ateneu. Era ca o zeiţă greacă, rod al dălţii lui Praxitele, când ieşea la avanscenă să salute publicul. Nevastă-mea, mare melomană, mai mare ca mine, mă lua cu ea în culise să-i ducem flori. El a cunoscut-o când ea tocmai ieşise de la Canal; el, 19; ea, peste 45... El, student în anul întâi; ea, măturătoare în Teatrul Naţional. Tudorel, fiul doamnei Aurelia, a scris în Revista Arhivelor un studiu amplu; cică se trag amândoi dintr-un haiduc, Vlad, urmaş de Muşatin. Ăsta mic, vălătucul ăsta de copil, cum îl alintă frumoasa ta fiică, e Muşatin şi el. Ce bine că mai sunt vlăstari de întemeietori!... Doamna i-a dedicat scriitorului tot fragmentul pentru pian şi oboi din simfonia *Steaua Polară*; el, treimea a doua din romanul *Parfum de mamă*, cel mai bun al lui; într-un fel, îi este mamă; opt luni, cât au stat împreună, a făcut din el tot ceea ce-a reuşit să devină el mai târziu... Chiar că sunt gelos şi acum pe el: să ai parte, când eşti atât de tânăr, de-o aşa iubire!... Cum naiba să nu ajungi romancier?!... Hai să intrăm în sală, că vine şi regizorul; şi-a aşteptat băiatul, care-i medic primar la mine, c-a studiat Medicina în România, la Cluj, iar noră-sa este specialistă I.T. Regizorul a ţinut cursuri la Academia de Teatru din Bucureşti şi face acum a doua lansare a filmului; prima a fost cam expediată, imediat după Revoluţie... – nişte destine frânte, exact ca povestea din film; au scriitorii ăştia câte o premoniţie!... Dar tu ce mai faci, Adriana? Mă laşi numai pe mine să vorbesc... Mai eşti supărată pe mine?

– Doctore Dobre, zău... suntem la un moment festiv...

– Am vrut mai de mult să vin, să stăm de vorbă, dar soţia... nu te-a iertat că m-ai dat degeaba atunci pe mâna poliţiei; nu eu l-am îmbătat pe Mituş când ne-aţi găsit în garsonieră; şi-ţi jur că...

– Ei da! Nu ţi-e ruşine? – îi aruncă Diana o privire din mers. Câteva asistente de-ale voastre au recunoscut că le chemaţi acolo...

– Adriana, – o prinde Dobre de braţ, s-o mai reţină în hol – îţi jur că asta, de-o fi fost adevărată, fusese demult, când eram şi noi mai verzi. În ziua aceea Mituş a început prin a-mi propune să iniţiem un memoriu în favoarea morţii asistate, apoi ne-am îmbătat şi a început să-mi spună că vrea să te lase liberă, să te întorci la o iubire de-a ta... studentul cu care ai fost văzută o dată la Teatrul Naţional... M-a întrebat cât ar trebui să bea ca să moară de inimă, că nu voia să se sinucidă, că era creştin şi se temea că va fi înmormântat fără preot, într-o margine de cimitir. Am râs; inima lui era ca de taur. Îl obseda că va muri ca o legumă. Mereu îmi repeta: *„Şi caii se împuşcă, nu-i aşa?*[1]; doar oamenii se chinuiesc până-şi dau sufletul...” Plângea. L-am văzut pe marele Trifescu plângând... Tu – de ce să n-o recunosc?!, poate că şi asta a înfuriat-o pe nevastă-mea – te-ai comportat magistral, ca o leoaică ce-şi ia de ceafă puiul plecat aiurea şi-l duce înapoi, în culcuş... „Ce noroc pe Trifescu ăsta!...”, am zis la un moment dat, într-o seară, la cină, după o sticlă de vin bun, iar, nevastă-mea a spart tot ce era pe masă. Acum înţelegi de ce te-am ocolit? Apoi, peste câţiva ani, când se şoptea că l-ai găsit beat în altă garsonieră, aia veche a lui, din tinereţe, am auzit că l-ai trimis neveste-si, în Mexic. S-a întors el singur, sau ţi l-a adus Eulalia să moară aici, că după cât suflet avea cutra aia?... Mă mir că l-ai lăsat să plece, dar i-o fi fost dor de fata pe care o crescuse... Şi ce frumos o crescuse!... Nu ştiu dacă de copiii tăi a mai avut atâta grijă. Ştiu că despre Irina se zvonise la un moment dat că-i autistă, că are crize când sparge tot. Iartă-mă că ţi-o spun: nu cred că-i prea păsa. De-un Crăciun şi un An Nou l-am întâlnit la Chamonix, în Alpi; Crăciunul l-a făcut cu primarul Bujor; de revelion a chemat-o pe Eulalia cu fiica şi prietenul acesteia. Tu ai făcut revelionul în spital; mi-a povestit doctoriţa Manole. Zicea că, spre deosebire de alţi ani, Irina fusese foarte liniştită, ba chiar respectuoasă, dar tristă, nu a stat cu ceilalţi copii la petrecere; a jucat toată noaptea *Solitaire* la calculatorul tău din cabinet. Doctoriţa Manole crede că Irina a suferit cumplit după Mituş, că a auzit-o cum ţi-a strigat

[1] Film regizat de Sydnei Pollack (1969)

de două ori: „dacă nu-i şi tăticul meu, nu stau!” Am vrut să ţi-o spun de mult, dar tu, mândră cum eşti...

Tăcută şi acum, ocolind privirea profesorului Dobre, înainte de a se aşeza pe un scaun elegant, de pe ultimul rând al sălii de spectacol, Diana s-a hotărât să răspundă întrebării lui Dobre.

– A venit el; voia să moară în România. Şi te rog, lasă-mă singură, că vreau să văd filmul în linişte...

– Oricum, frumoaso, te las, că mă duc în spatele lor, să stau cu ochii pe doamna Vlada, să nu aibă iar vreo criză, deşi inima ei e mai tare ca a scriitorului, dar plămânii... E şi fudulă – dă din cap a supărare profesorul Dobre. Noroc de mine că am luat o mască de oxigen – îşi arată geanta de umăr. Dacă vezi ceva agitaţie, te rog să vii să mă ajuţi... Am tot ce-mi trebuie – îşi alintă din nou geanta de umăr, grăbindu-se să se aşeze pe scaunul din spatele marii muziciene.

Până să se stingă lumina, Diana, cu gândurile tulburi – „de ce n-oi fi luat un tranchilizant în poşetă?!” –, mereu amintindu-şi-o pe Irina cum se retrăsese să joace *Solitaire*, cercetează cu privirea sala: mulţi actori; unii care au jucat în film, că le citeşte numele pe pliantul oferit de o tânără care se plimbă prin sală; alţi actori, de pe generic, morţi deja; trei politicieni, „invitaţi de-ai lui Mihai”, că Diana i-a văzut stând de vorbă; studenţi cărora regizorul le ţinuse cursul de masterat, doi scriitori pe care i-a văzut şi la televizor şi încă mulţi alţii pe care nu-i cunoaşte – „oricum, parterul sălii este aproape plin; lucru rar astăzi, la un film românesc...” Stă cu ochii ţintă pe ceafa lui Mihai, aşezat alături de marea muziciană. Pictoriţa şi Irina – „ce mândreţe de fată am!; parcă luminează întreaga sală; ce grozav ar fi fost să fi venit cu Daniel!...” – se retrag într-un capăt de rând – „ce frumos merg amândouă!... se zice că pictoriţa Centrului Cultural a fost *lansată* de scriitorul Vlădeanu... bârfe, nebârfe, contează că-i atât de bună...”, le admiră Diana, „o copilă şi o doamnă”, cum stau aplecate şi discută de zor despre imaginile de pe ecranul telefonului mobil. „Cum adică, pictoriţa vrea să-şi respecte cu sfinţenie condiţia de lesbiană?! Posibil... Cu astea nu-i de glumit. Mihai o fi fost doar un donator... deşi doamna Anastasia, cu gura ei mare şi *spurcată* uneori – numai mie câte mi-a zis! –, ar fi în stare s-o bată pe pictoriţă, să recunoască ceea ce i se pare ei normal, ba chiar sfânt: frumuseţea aceea de copil bucălat, cu ochii albaştri, este rodul iubirii, a unei iubiri din vreo noapte când mândreţea asta de doamnă tânără, de un talent ieşit din comun şi scriitorul...” I se face ciudă, o ciudă vecină cu gelozia, „mai degrabă invidia”, şi-ar vrea să iasă din sală, dar rămâne cu

ochii aţintiţi în ceafa lui Mihai – „doar în romane, cel vizat întoarce privirea...” Încearcă să-şi amintească frescele din Centrul Cultural: scene din cele mai importante balade şi basme populare româneşti; „Capela Sixtină a românilor”, au numit-o câteva ziare. Crede că într-o scenă – „sau mai multe; trebuie să vizitez din nou Centrul Cultural” –, zmeul care răpeşte zâna are chip de satir, iar în braţele lui se zbate o mândreţe de femeie, „parcă seamănă cu pictoriţa”; zmeul are ceva din trăsăturile scriitorului; „sigur pictoriţa l-o fi filmat pe ascuns când Mihai o fi abuzat de ea...” Nici nu-şi dă seama că filmul a început deja: „am să-l rog pe Mihai – ba nu, pe Irina – să-mi facă rost de o copie pe DVD, că Mihai...” După răceala ultimelor convorbiri, nu speră că-şi vor mai adresa cândva vreun cuvânt – „păcat!; cred că-i singur, altfel, doamna Vlada n-ar fi ţinut atât de mult să ne facă seara aceasta cunoştinţă. Aş fi avut cu cine să ies la un spectacol... să... Prima convorbire telefonică purtată cu el a fost scânteietoare; Doamne, ce-i mergea gura!... – pentru ca să eşuăm lamentabil într-un protocol jenant: doamnă... domnule...” Devine atentă la film: atmosfera anilor ’80... parabola unei Românii ca un vast sanatoriu... Doar personajele, foşti iubiţi în studenţie, se reîntâlnesc peste 20 de ani – „încă sunt tineri amândoi, încă sunt frumoşi...”, îi admiră Diana. Simte că obrazul îi este tăiat din nou de cute adânci: plânge, plânsul ei fără lacrimi; cei doi foşti iubiţi se sfâşie reciproc; „s-a meritat? Da, da! Spune-mi, s-a meritat?! Ce-ai făcut în aceşti 20 de ani?!” „Dar tu ce-ai făcut?! Mi-ai întors spatele şi te-ai dat unuia care juca tenis şi urca încet şi sigur treptele la catedră.” „Eu, măcar, n-am visat Premiul Nobel la nici 30 de ani... Da, da! Studenţii mei, în lucrările lor de licenţă, te mai citează şi astăzi cu primul tău articol din Revista de Chimie. Că restul... Le-au semnat alţii; ca să poţi tu primi promisiunea unei burse de studii la Oxford...” „Ce Oxford?! N-am ajuns nici măcar la Mangalia. E prima dată când vin să-mi tratez spatele înţepenit de cât am dormit întins pe trei scaune nopţi la rând în uzină în vremea montajelor şi să-mi oblojesc încheieturile viscolite printre coloanele de polimerizare...” – şi continuă să se sfâşie, dar în final, deşi epuizaţi, îşi întind mâna să se salveze de sub greutatea dictaturii... Plutoane întregi mărşăluiesc pe străzi să vâneze un pescăruş, care ţipă întruna, trezind oamenii din amorţeală. Când şi când, ecranul e împroşcat cu sânge... Ea, întinsă pe un pat din fier, cu cearşaful plin de sânge – „victima unui glonte rătăcit”; „ba s-a tras intenţionat asupra mea, c-am văzut arma îndreptată spre mine” –, stă cu capul în braţele lui, care-i transferă din sângele său prin aceeaşi metodă empirică a

seringii cu dublă supapă, în timp ce dincolo de fereastra zăbrelită, acoperită cu salteaua unui pat mizer de dispensar, continuă vânătoarea – prefigurare în cheie parabolică a Revoluţiei române ce avea să urmeze peste câţiva ani. „La spital, sânge; aici, sânge" – ar vrea Diana să comenteze. Simte cum i se închid ochii – nu-i oboseala, nici indiferenţa la drama din film; este durerea dramei sale; „pe el îl înţeleg că mă ţine la distanţă cu invariabilul *da, doamnă*; *nu, doamnă*, dar de ce m-oi fi speriat când Mihai m-a invitat la un spectacol şi am strigat un de neiertat *domnule!*... ?! Oare nu cumva l-am ghicit că poate fi la fel de violent ca personajul din film? Daniel m-a şi atenţionat că are scene... Dar ce am eu de împărţit cu acest domn?! Doar faptul că am călătorit odată, într-un tren de noapte şi... da-da!... mi-a încălzit picioarele de broscuţă şi mi-a înfierbântat sufletul tânăr cu şuba lui de şantier... *Picioare frumoase, ca de balerină* – mereu mi-au încălzit auzul vorbele astea..." Filmul se termină cum a început; fără ca Diana, furată de linia melodică şi de gândurile sale, să fie mai atentă; doar se trezeşte cum se aprinde lumina iar sala aplaudă prelung. În cel mai firesc mod, cum doar la marile congrese ştiinţifice ori la cursurile audiate în străinătate a mai văzut, regizorul iese în faţa sălii şi începe să vorbească: spune câte ceva din istoria zbuciumată a filmului. Nici o acuză – nimănui!... Pare resemnat, retras undeva, într-un Olimp al său. Doar vorbe alese, rostite elegant despre truda construcţiei unei opere care să reziste timpului. „Ca şi acum, – arată spre Mihai, căruia i-a făcut semn să i se alăture – l-am avut pe domnul Mihai Vlădeanu alături. O fi povestit domnia sa în romanele scrise ulterior de câte ori personajul său a ieşit din biroul tovarăşului Mihai Dulea înjurând cu obida ţăranului român; alteori, şi regizorul; romanul a avut nevoie de personaje tari, care să nu poată fi făcute preş cu una, cu două..." – iar braţul regizorului face un gest elegant, invitându-l pe Mihai să spună şi el ceva. „Eram de câteva ore acolo, la una din discuţiile acelea periodice, că, până la urmă, trebuia să fim înfrânţi; nu şi învinşi. Prietenul meu, regizorul, cu calmul şi elocinţa omului de catedră, nealterate de anii scurşi de atunci, tot argumenta de ce nu poate modifica filmul, apelând la *Poetica* lui Aristotel, aducând mereu în discuţie una dintre caracteristicile personajului tragic: *consecvent în inconsecvenţă*. Şi, la un moment dat, noi doi fiind calmi, că ne şi vedeam în drum spre vreo închisoare, acel şef al Culturii şi Educaţiei Socialiste, Satrap e numele lui în cărţile mele, pentru că, în Cultură, se purta ca un satrap, exasperat de calmul nostru, dar şi conştient că discuţia noastră este înregistrată, loveşte cu toată palma în

birou, ridicându-se în picioare, să ne domine: «Tovarăşe regizor, de câteva ore, eu mă străduiesc din răsputeri să-ţi arăt că ai pierdut cărarea, abătându-te grav de la ultimele indicaţii preţioase ale tovarăşului Nicolae Ceauşescu privind cultura şi educaţia socialistă, iar dumneata o ţii întruna, ca gaia maţul, cu Aristotel al dumitale... Ieşiţi afară amândoi!» – a strigat la noi". Un ropot de aplauze umple interiorul sălii de cinema. „Ei, – restabileşte regizorul liniştea, dând de înţeles că mai are ceva de spus – ziua aceea a rămas pentru mina ca... Sper că mă veţi înţelege. Ne-am ridicat şi am pornit spre ieşire, dar numai după doi paşi, când am pus mâna pe clanţa uşii mari, capitonate, s-o deschid, am auzit lângă mine ceea ce, de 35 de ani, mă unge pe suflet: acest domn pe care îl vedeţi lângă mine, tot calm şi manierat şi la vremea aceea, a aruncat spre duşmanul nostru de neînvins cea mai redutabilă armă a românului sadea; l-am auzit spunând: «Du-te-n... aia a mă-ti de ţigan!»" Alt ropot de aplauze umple sala; ochii Dianei au impresia că s-au adâncit o clipă în ai lui Mihai; „prostule, de ce nu m-ai căutat cât eram mai tineri?!..." „Şi – continuă regizorul, restabilind iar calmul sălii de cinema – am ieşit amândoi din Casa Scânteii liniştiţi şi tăcuţi, ca doi condamnaţi, în drum spre ghilotină. Ba, rupând tăcerea în care stătea mereu confundată clădirea aceea stalinistă şi la propriu şi la figurat, domnul Mihai Vlădeanu a avut o clipă de umor: «Ast' noapte în tren, am oferit şuba mea de şantier unei studente mediciniste, cam subţirel îmbrăcată; m-oi ruga la Dumnezeu să ajungă doctoriţa cabinetului medical al închisorii noastre...»". Sala nu mai aplaudă, în schimb se râde mult pe toate vocile. Ochii Dianei îi caută pe ai lui Mihai – „vreau să-i spun că mi-e tare drag" –, dar scriitorul o priveşte pe marea muziciană, care îl ţine pe Vlăduţ culcat cu capul pe genunchii săi. „Şi ca să închei – continuă regizorul –, dar nu înainte de a aduce un omagiu acelei doamne care a fost Yolanda Eminescu, marea noastră avocată în apărarea drepturilor de autor, care m-a ajutat să pun sechestru pe film, să stea închis până la Revoluţie, că, altfel, nu cred că nu l-ar fi hăcuit cozile de topor ale regimului... Deşi... – surâde într-un anume fel regizorul – ne promisese şi o altă mare avocată ajutorul, dar nu pot să vă spun, dacă nici măcar un romancier nu şi-a mai amintit de întâmplarea aceea... bizară. Finalmente, vreau să vă mai spun doar câteva vorbe; chiar dacă am plecat din România, sufletul mi-a rămas aici; port mereu cu mine, obsesiv, o amintire a acelor vremi; era o dimineaţă de toamnă mohorâtă, poate chiar dimineaţa zilei de care v-am vorbit; de la staţia de autobuz, până la intrarea în Casa Scânteii era drum lung, treceai pe lângă statuia

lui Lenin şi printre o droaie de câini flămânzi, care stăteau cu botul pe labe; cei din Casa Scânteii îi hrăneau zilnic, erau câinii lor. Noi mergeam încet, că domnul Vlădeanu, din cauza accidentului la picior... Mergeam încet, tăcând sau vorbind în şoaptă, dar privirea ne era mereu la câini; nu ştiai care, din ce tufiş, se va arunca asupra ta, să te sfâşie primul. Asta este imaginea mea despre acele vremuri...”

*
* *

Diana nu mai ţine minte ce a urmat; „oare fac şi eu Alzheimer?!” – obsesia ei permanentă. Cu greu îşi aminteşte că-n ropotul de aplauze şi în mulţimea de îmbrăţişări adresate realizatorilor filmului – „Mircea, unde eşti dragul meu Mircea? – s-a auzit glasul uşor răguşit, dar sonor al doamnei Vlada – treci aici să te pupe lumea şi pe tine, că puţine filme au avut o muzică aşa răscolitoare; termină, dragul meu, odată simfonia ce-ai dezvoltat-o din linia asta melodică!” –, în acel final de reîntâlnire a unor vechi combatanţi dintr-un război încheiat de mult, „cu invalizi şi cu un singur învingător teafăr, filmul”, gândeşte acum Diana, a ieşit din sală fără să aibă măcar impresia că se furişează – uşa era chiar lângă rândul său de scaune moi, „prea confortabile pentru o sală de spectacol; simţi că te îmbie să adormi”. I-a trebuit taximetristului s-o întrebe de trei ori, până a primit un răspuns: Clinica *Trifescu*”. A urcat pe jos, încet, abătută, răspunzând apatică saluturilor personalului de gardă întâlnit. Era prea tulburată ca să mai înţeleagă ce-i cu ea. În faţa uşii rezervei de lux, s-a oprit, refuzând să mai intre; „oare el de ce n-are curajul celui din film să-mi strige dacă s-a meritat?!” A intrat în cabinetul său doar ca să stea câteva minute, până a restabilit sonorul telefonului mobil – nici un apel; „cine să mă mai caute?!” La plecare, a încetinit din nou pasul în faţa rezervei de lux; „şi dacă mi-ar striga: «s-a meritat?!», ce i-aş putea răspunde?!...” A chemat din mers un taxi, să ajungă mai repede acasă – *potop e-napoi şi nainte*, răsună acum în capul ei versul bacovian. Se culcă flămândă, obsedată de melodia de la sfârşitul filmului; „mai bine o refuzam pe Irina; nu-mi trebuia o durere în plus!” Prin somn o simte pe Irina cum vine şi o sărută lung şi umed, ca un copil pupăcios, pe obraz.

– Mulţumesc! M-am simţit şi eu importantă – eram cu mama mea, o doamnă celebră şi frumoasă. Câţiva actori mari, care au auzit de tine, chiar mi-au spus că te credeau o babă urâtă iar doamna Vlada le-a

dat cu tifla: „Frumoşilor, seara aceasta, nu numai că aţi văzut o operă cinematografică de certă valoare, dar am reuşit să contrazicem o vorbă din popor; aţi văzut un copil cuminte – şi l-a arătat pe Vlăduţ care dormea întins pe două scaune – şi două babe frumoase: eu şi chirurgiţa Adriana Trifescu; unde eşti, chirurgiţo?, tu nu-i pupi pe autorii filmului? – a strigat în sală doamna Vlada, apoi te-a scuzat: Sigur a fost chemată de urgenţă; nu degeaba marii psihologi îi pun pe chirurgi pe acelaşi plan cu voi, artiştii şi scriitorii. O să vă pupe încă o dată minunea asta de fiică a ei, în contul maică-si...” Vezi, mămică, în ce lume vreau să intru eu? Culmea-i că nu vreau eu să intru; e destinul meu să am talent; tot aşa cum ţie şi lui tata Mituş v-a plăcut să operaţi... Te sărut şi-ţi mulţumesc încă o dată!... A! – se întoarce Irina de la uşă – cum ţi s-a părut domnul Vlădeanu? Doamna Vlada ţine foarte mult la el. Acum i-a trasat sarcină să-mi trimită înregistrarea zgomotului făcut când se ascute coasa. El zice că se ascute cu o piatră anume, numită cute, iar zgomotul este caracteristic; am nevoie să ascult, să compun exact. Tot lui i-a dat doamna Vlada libretul când am modificat finalul, cu ursoaica vrăjitoare, de fapt, este mama prinţesei. Domnul Vlădeanu, învăţat cu rigorile compoziţiei literare, mi-a structurat libretul, reducându-l la esenţă, să am libertatea să compun; abia de-atunci pot spune c-am intrat în linie dreaptă spre final. Hai, te sărut! Noapte bună, mămica mea scumpă!

Diana adoarme la loc; n-o mai interesează nimic. Săptămâna viitoare va începe Congresul de la Iaşi; s-ar duce cu avionul, dar s-a săturat de aşteptările până la îmbarcare, uneori mai lungi decât zborul însuşi. „Tot o zi pierd”, îşi zice şi optează pentru maşină; „am mai multă libertate de mişcare”. Îşi ia puţin avânt să iasă din letargia sa şi se îngrijeşte să lase ordine în Clinică; ştie că poate conta pe Grigorescu. Bea în fiecare zi câte o cafea cu Magda; parcă au uitat de pacientul din rezerva de lux; fiecare are problemele sale acasă. Doar în ziua de dinaintea plecării, merg împreună la patul lui Daniel – nici una nu-şi găseşte cuvintele; Daniel, nici atât.

– *Ça va, ça va*? – întreabă la un moment dat Magda în glumă, să destindă atmosfera.

– *Ça va bien, merçi!* – răspunde Daniel, luminându-şi obrazul de zâmbet; „Doamne s-a dezgheţat!...”, se bucură Diana până la lacrimi. Fiţi fără grijă, doamnelor; măcar la două-trei zile o dată, doamna doctor Odette şi domnul profesor Philip îmi fac o vizită amănunţită pe *Skype*. Apropo, doamnă doctor Axinte, o dată sau de două ori a apărut în imagine o tânără; mi-a fost prezentată ca fiind fiica dumneavoastră –

foarte frumoasă, cred că vă seamănă. M-aş bucura să-mi arătaţi o poză; familia *de Bocage* are o cameră de luat vederi de primă generaţie, abia le disting figurile; „lasă, scumpule, ne-om cumpăra una modernă; important e că a ta este bună şi-ţi putem vedea tot ceea ce ne interesează..."

Ajunse în cabinetul Dianei, cele două doamne se privesc perplexe.

– Îi omor! – izbucneşte Magda.

– Şi eu! – i se alătură Diana, tremurând de furie, că varsă puţină cafea pe fusta de medic. *Ça va bien, merçi!* – atât are să ne spună... Măcar... te rog... – îşi îndulceşte ea tonul după ce-şi schimbă fusta şi se aşează în scaunul sau managerial, că Magda şi-a reluat locul în scaunul de masaj, ca pe vremuri – măcar, Lena dragă, prinde-l odată singur pe Philip şi roagă-l să stea de vorbă cu Daniel... aşa... ca între bărbaţi. Studiile spun că bărbaţii de vârsta lui mai au încă, dimineaţa, ori la câte un film mai... au erecţii spontane, necontrolate...

– Cum să-l pun pe Philip să-l întrebe aşa ceva? – se sperie Magda.

– Philip a fost soţul tău.

– În acte! – vine răspunsul dat pe negândite al Magdei, care începe să se plimbe înfuriată prin încăpere, până oboseşte şi se trânteşte în fotoliul de masaj.

Diana se simte şi ea stingheră. Se preocupă de aparatul de espresso, bombăne din nou la adresa canalului înfundat şi se trezeşte înjurându-l pe medicul Pruteanu.

– ...Tocmai acum şi-a găsit s-o şteargă... Am impresia că deja nevastă-sa umblă cu un avocat, unul care apare mereu la televizor, că-i apără pe toţi rechinii... E şi frumoasă... Mai bine nu-i semnam lui Pruteanu până prin august; el ştia cum să discute cu... La naiba!... Trebuie să ştiu! – devine vocea Dianei fermă. Ar fi jenant să aflu peste vreun an sau doi că Mioara, dacă zeul ei, Mama Natura... Mă rog! Nu pot să-ţi spun... e vorba...

– ...de *blajine*; ştiu, Diana; am aflat... Îmi pare rău! Daniel al nostru nu merita asta de la viaţă... Că parcă noi amândouă am avut de ne-am cocoşat... Vorba ta: Paştele mamei ei de viaţă!...

În cabinet se lasă o tăcere marcată de jenă, ca între două adolescente de demult, care au încercat să-şi facă acele confidenţe jenante...

– Paştele mă-si de viaţă! – sare Diana din scaun. Hai, şterge-o, că mai am o mulţime de treabă. Ce faci? Sper că nu-i aduci o poză a Danielei... Lasă-l să plece la droaia lui de licurici... Simt cum îmi crapă capul... Şi mai răreşte-o cu vizitele prin rezerva lui; fă-te c-ai uitat de poză... Să-l vedem plecat odată... O săptămână la Iaşi, voi sta cu telefonul închis – va fi concediul meu...

*
* *

...Dar n-a fost deloc concediu. Începând de la ieşirea din Bucureşti şi până la Iaşi, ba chiar până noaptea târziu, a plouat cu găleata – ploaie de vară, că ştergătoarele de parbriz au mers pe viteză maximă. Diana nici nu şi-a dat seama când a trecut pe lângă Mausoleul de la Mărăşeşti; îşi pusese în gând să-l viziteze; „nu-i aşa c-ai să cumperi o lumânare de la chioşcul din parcare şi-ai s-o aprinzi la mormântul Măriucăi?", a întrebat-o din senin Irina la cină, iar Diana a murmurat o promisiune, speriată de gândul că Irina şi-a amintit de vizita lor la Mausoleu în urmă cu exact 17 ani. Tânăra a schimbat imediat vorba, certându-l pe Adrian că „de când te-au selectat, faci pe vedeta, arunci echipamentul murdar lângă maşina de spălat, crezând că se spală singur. Acolo ţi-l las! Măcar de-ai uda florile sau mi-ai hrăni pisica în nopţile în care dorm la doamna Vlada". „Măcar de m-ai duce şi tu mai des cu maşina la stadion..." „Am cursuri sau repetiţii." „Bine că de *Scripcă* ai timp..." „Mămico, ai auzit cum îl face pe Sorin?!" – şi cearta a durat până după cină, când Diana a renunţat la ajutorul lor, să adune resturile, să le ducă la tomberonul din curte şi să spele vasele, numai să-i despartă. Dimineaţă, la 5, înainte de a urca la volan, a trecut întâi pe la Irina şi a sărutat-o de mai multe ori, până a trezit-o, s-o audă urându-i „*drum bun! Că de succes, marea Adriana Trifescu nu mai are nevoie; totuşi, îţi urez succes... cine ştie?!...*" – s-a alintat tânăra, aşteptând-o să-şi ia rămas bun şi de la *somnorici*, care, mult prea obosit, abia a murmurat ceva, ca apoi Irina să-şi mai îmbrăţişeze o dată mama înainte de-a o lăsa să urce la volan, după care s-a grăbit să-i deschidă poarta şi s-o conducă un timp cu privirea, făcându-i semn cu mâna până a cotit la dreapta, să intre în bulevard. Seara, când nu întârzia prea mult cu colegii la restaurant, Diana telefona acasă, pe telefonul fix – „nu vreau să te deranjez sunându-te pe mobil, poate eşti la doamna Vlada"; „bine faci, mămico; ţi-a promis o ceartă zdravănă, că ai ieşit din sală imediat ce s-a

terminat festivitatea” – şi stă de vorbă îndelung cu cine îi răspunde la telefon – de obicei, cu Adrian, că-i mai aproape de telefonul de pe etaj şi-l ascultă cu drag cum se laudă cu şuturile lui puternice şi precise trase la poartă. Pe Daniel l-a sunat de două ori: „e totul în ordine, te simţi bine?”; „da, doamnă”; „doamna doctor Axinte a mai trecut astăzi pe la tine?”; „nu, doamnă”. Îi pare rău; înţelege că-i pune întrebări anume, să primească răspunsurile aşteptate. Apoi îşi face jumătatea de fiolă în venă şi adoarme imediat. În fiecare seară îşi propune să solicite a doua zi altă cameră, să nu mai stea aşa de sus; o înspăimântă gândul că ar putea s-o cuprindă panica, să se teamă că şi-ar dori să se arunce. Dimineaţa i se face ciudă şi începe să înjure – se simte odihnită, în putere; îşi râde în sinea sa de gândurile de seară. Nici n-ar putea fi altfel – decât puternică! – până seara, la terminarea programului; este una dintre personalităţile congresului; îşi face timp să discute cu toţi cei interesaţi de reuşitele ei; unora le prezintă şi fotografii pe laptopul purtat zilnic; uneori, şi seara, la cină, că mereu se găseşte vreun coleg interesat; „de ce n-aţi pus pozele acestea în lucrarea tipărită? Aţi făcut o minune aici; ar fi fost păcat de un obraz aşa frumos!... Bărbat tânăr...” Ce să le răspundă? Pozele sunt ale lui Daniel, evoluţia obrazului stâng. I-ar fi plăcut să-i fi putut poza penisul acum, dar n-a îndrăznit s-o facă. Şi-a scos din înregistrarea operaţiei destule scene – „lipseşte ceea ce-i mai important: situaţia actuală”, i-a reproşat un medic venit din America, bărbat frumos, impozant, la vreo 45 de ani, cu o privire iscoditoare, vicleană şi o atitudine de om mândru.

– Dar vă cred pe cuvânt; am auzit de reuşitele dumneavoastră din secţia de Chirurgie Plastică a clinicii private, dar şi de colaborarea la celelalte spitale cu secţii de profil. Numele meu este Ady Attila Esterhazy; am făcut medicina la Cluj. Clinica mea este în Long Island, New York. Cât câştigaţi aici?

Diana l-a privit lung; nu mai ştie cine i-a vorbit de el, numele îi este cunoscut, şi nu din revistele de specialitate.

– Ba da! – se bucură Diana, continuându-şi gândul. Aţi lucrat în Viena; erau nişte reclame...

– Da, dar America este altceva. Poftiţi cartea mea de vizită. Poate mai discutăm. Vă pot invita să operăm împreună; câteva prelungiri de sex. Onorariul va fi cât câştigaţi aici, în România, într-un an.

A doua zi, medicul Esterhazy a plecat, „soţia mea este de loc dintr-un sat de pe lângă Vaslui; vrea neapărat să-şi viziteze rudele”.

Diana l-a uitat imediat; prezenţa lui a înfuriat-o; i-a amintit de Daniel; „dacă Magda m-a minţit, numai ca să mă fac să fiu cu sufletul împăcat?!"

Seara acesta, la cina festivă de despărţire, – „adevărata despărţire va fi mâine, la Crama Cotnari", i-au informat organizatorii – a stat cu gândul aiurea; prea au indispus-o insistenţele unor medici mai în vârstă, care au crezut că-i fac o bucurie dacă evocă întâlnirile lor cu „academicianul Trifescu". „Oricum, vreau să mai discutăm mâine, la Cotnari", a conchis un profesor din Iaşi, fost bun prieten cu Mituş. „Să n-aud de Cotnari!" – şi-a spus Diana în gând, privindu-se în oglinda din liftul hotelului. Când a ajuns la Hanul Ancuţei, şi ea şi Irina s-au prefăcut bucuroase de revedere. Au urcat în camera în care dormise peste noapte Mituş; voiau să meargă la baie şi să se pregătească de masă. Chelneriţa l-a întâmpinat pe Mituş cu un jovial, dar respectuos „domnule profesor, totul este pregătit, cum aţi comandat" şi i-a condus la una dintre cele mai frumoase mese, împodobită cu o faţă de masă din borangic, brodată cu trandafiri roşii şi galbeni şi cu o vază mare din lut plină cu flori de câmp, dar când a recunoscut-o pe Diana, s-a uitat lung şi spre fetiţa care stătea indiferentă, a înghiţit în sec şi a plecat. A venit altă chelneriţă cu braţele încărcate de farfurii, apoi şi-a făcut apariţia bucătarul – domnul Theo –, purtând ceremonios sticla cu Grasă de Cotnari cu tricolor: „Din partea casei; pentru doamna..." A fost un moment jenant; bucătarul şi-a jucat prost indiferenţa; se cunoştea că a mai oferit de curând o sticlă de vin doamnei. Diana crede că Mituş a sesizat ceva că, imediat după masă, a urcat să-şi aducă bagajul din cameră; „conduc eu până la Bucureşti" – şi asta a fost tot. Până să fi venit Mituş cu bagajul, Diana a scos din portbagaj sticla de Cotnari şi, sub privirea tristă şi indiferentă a Irinei, a aruncat-o la coşul de gunoi de lângă vânzătorul ambulant de fluiere, linguri şi alte obiecte din lemn. La prima parcare, au trebuit să oprească; au crezut că Irina a vrut să facă pipi, dar fetiţa s-a aplecat mult spre iarba de la rigolă şi a vărsat – îi picaseră greu alivencele.

– Acum, stau singură într-o cameră elegantă de hotel, cu două paturi, din care unul, neatins, pare un catafalc...

Vrea să se culce şi începe să-şi îmbrace pijamaua. Se opreşte, sună acasă şi vorbeşte cu Irina; „Adişor al tău e sub duş, că abia a venit de la antrenament. Sigur că am grijă de el; deja i-am pus echipamentul la spălat. Te sărut şi pentru el şi te aşteptăm cu drag. Cu dor prea mare, nu, că nu este cazul să te grăbeşti; în Bucureşti, deja începe să fie foarte

cald. Ce să-mi aduci? Ca de obicei, pupicul tău dulce, iar dacă vezi c-au înflorit, rupe-mi un buchet de sânziene; cred că mai ţii minte cum arată; florile acelea galbene, cu miros... cum să-ţi spun?... Lasă, că ştii tu...” Diana a rămas fără grai; „ce să *mai* ştiu eu?! N-am ştiut când trebuia...” Stă întinsă pe pat, cu telefonul mobil în mână. Caută în neştire în agenda telefonică numărul lui Daniel. „Mai ţii minte, dragul meu? Când am fost la Cluj, vorbeam în fiecare zi, şi dimineaţa şi seara. De ziua ta nici nu mi-a trecut prin cap să-ţi spun *la mulţi ani!* Vreau s-o fac acum. Şi-am să te ţin de vorbă până adormi. Când sunt în faţa ta, îmi pierd glasul...”

– Sărut mâinile, doamnă! Bună seara! – pare că se bucură Daniel imediat ce telefonul a apucat să sune. Nu, doamnă, nu dormeam. E ora mea de poveşti. Maria, Elena, tăceţi o clip, că tăticul vorbeşte cu doamna doctora. Sigur c-o pup din partea voastră, dar acum este departe.

Speriată de gestul său, Diana se preface interesată dacă Daniel a avut o zi cu mese numai cu carne de porc, mămăliguţă moale, brânză de burduf şi, eventual, vreo murătură.

– Sigur, alaltăieri; ca murături, am avut varză murată şi câteva felii de pepene murat. Mi-a adus totul, aşa cum mi-aţi prescris, Viorel dimineaţa, cu elicopterul. N-a mai aterizat pe clădire, că avem baza noastră, la marginea oraşului. Nici un disconfort; nici ieri, nici azi.

– Bine, Daniel, mulţumesc! Eram îngrijorată. Sărută-le pe prinţesele tale...

Rămâne cu telefonul în mână, privind în gol pe fereastra deschisă; deja se simte parfumul specific al Iaşului, de la începutul lunii iunie: parfumul de tei. Îi pare rău că a urcat în cameră şi nu s-a dus pe jos până în Copou. Începe să-şi încheie bluza la piept, dar îşi dă seama că ar mai vrea să se odihnească puţin întinsă pe pat – o dor picioarele. Deschide iar agenda telefonului şi o răsfoieşte în căutarea cuiva cu care să schimbe o vorbă-două, şi nu despre congres... „Mihai scriitorul” vede notat şi-şi surâde; cumpăneşte o clipă, vrea să renunţe, dar degetul ei a atins deja semnul de expediere a numărului.

– Domnul Mihai Vlădeanu? – se grăbeşte să întrebe când îşi dă seama că apelul ei a fost primit.

– Nu – vine răspunsul sec. Domnul Vlădeanu a rămas la Bucureşti. Aici a venit numai Mihai. Sărut mâinile, Broscuţă! Te asigur că-i cel mai frumos cântec de broscuţă pe care îl aud de când am venit acasă. Şi-ţi jur că-n fiecare seară, până noaptea târziu, ascult cântecul broscuţelor de la iazul din fundul grădinii.

– Dar unde eşti, Mihai?

– Acasă, la Sânzieni.

– Asta unde-i?

– Departe de tine. Undeva între Roman şi Iaşi; mai precis, între Siret şi Iaşi.

– Ca să vezi ce departe... Eu sunt la Iaşi; a fost un congres internaţional al chirurgilor.

– Ca să vezi ghinion: şi eu n-am ştiut, că m-ar fi interesat.

– Congresul?! – râde Diana.

– Mi-nchipui că intrarea a fost liberă.

– În amfiteatru, da. Nu şi în saloane, când ni s-au prezentat nişte cazuri.

– M-aş fi mulţumit şi cu o întâlnire, ca din întâmplare.

– Ţi-aş fi răspuns cu plăcere la salut.

– Iar eu n-aş mai fi adus vorba, să nu te fac de râs faţă de colegi...

– Mihai, îmi pare rău! N-am mai putut rămâne atunci, după film, în sala...

– Nu despre asta este vorba, Broscuţă. Uiţi mereu că-mi datorezi un leu. Asta nu se trece cu vederea.

Diana izbucneşte în râs – un râs sincer, amuzat, care o face să se ţină cu mâna de burtă, lăsându-se până la urmă pe patul neatins, cu telefonul lipit de ureche, scuturându-şi picioarele, să-şi poată arunca pantofii, să se rostogolească în voie.

– Daniel dragule, sincer că ţi-l dau,iubitule; plătesc şi dobânda...

– Ştii la cât se poate ridica dobânda pentru 35 de ani? – întreabă Mihai, după ce exclamă un *hm!* uşor amuzat.

– A, tu vrei tot bani... – pare să se mire Diana, întoarsă cu faţa în jos, sprijinindu-se în coate, cu pieptul pe pernele de pe amândouă paturile puse una peste alta.

– Primesc dobânda şi în natură – îşi dă acordul Mihai.

– Să zicem... – stă Diana o clipă pe gânduri. Ce zici de-un bisturiu, să ai cu ce ascuţi creioanele când scrii?

– Scriu cu creion mecanic cu mine foarte moi, de zero-cinci.

– Păi... atunci... – trage Diana de timp, fascinată de plăcerea jocului – ceva care... Oare ce i-ar trebui unui scriitor?!, că, din două fraze, are ce vrea; ţi-a fost dor de frig şi te-ai plimbat cu Inge şi cu iubita ei, o flautistă de geniu, prin Finlanda, într-o sanie trasă de reni, înfofoliţi în blănuri...

– Eu?!

– Personajul tău, adică tot tu... eul tău intim, creativ... Şi dacă dădea un lup peste cei trei? El scăpa, desigur, că stătea între cele două graţii...

– Graţii şi nu prea – simte Diana râsul lui Mihai în telefon –, că fiecare ţinea între genunchi câte o armă de vânătoare încărcată.

– Pe care au lăsat-o în sanie, să n-o ruginească aburii din saună. Ce-a zis doamna ta când a citit scena din sauna finlandeză?

– Unu: doamna mea nu citea romane; eventual, pe-ale mele le ştergea de praf, pasiunea ei. Doi: doamna mea mă părăsise înainte de a ajunge eu la scena saunei.

– Scuze!... – îşi revine Diana, înţelegând că a mers prea departe. Spune-mi, ce face prietenul tău, profesorul Avram; l-am zărit la festivitatea de relansare a filmului. Vă cunoaşteţi de mult?

– Aş zice, dintotdeauna. În anul întâi, eu am început să merg la Cenaclul Labiş. Matei, încă student la Filologie, era printre favoriţii lui Eugen Barbu, conducătorul cenaclului; stătea mereu în primul rând şi-şi dădea cu părerea despre ceea ce se citea. Vara, eu m-am dus la Euforie Sud; ajutor de bucătar, să fac rost de bani. Matei lucra şi el, dar la un hotel, căra bagajele şi cumpăra orice de la nemţi. Ne-am recunoscut şi ne-am împrietenit. Venea zilnic la cantina unde lucram şi mânca pe gratis; bucătarul şef, fost bucătar la o închisoare din Deltă, unde se tăia stuful, îl îndrăgise pe Matei, că erau amândoi slobozi la gura. Pot spune că primele lecţii serioase în arta scrisului le-am luat de la Matei. După un timp, ne-am reîntâlnit; el, critic literar; eu, romancier.

– A reuşit să se mute?, că, atunci, se grăbea... – insistă Diana să continue discuţia.

– O, da; că au sărit toţi *fraţii* şi l-au ajutat; *surorile* au văruit pereţii, au vopsit stoleria, au spălat gresia, faianţa şi geamurile înainte...

– Stai, stai! – devine Diana gravă. Îmi scapă ceva; el e sectant?

– Putem zice şi aşa – se simte în telefon cum vocea lui Mihai îşi stăpâneşte cu greu râsul. Şi-a întâlnit mai de mult un coleg de gimnaziu care, foarte mândru că-i pastor, l-a invitat la ei, să-l asculte predicând. A fost oripilat; colegul lui mai mult ţipa decât vorbea şi debita citate aiurea din Biblie. „Ei, ţi-a plăcut?” – a fost întrebat Matei când au mers la o bere. „Dacă-mi dai şi o cafea – că profesorul Avram, de când i-a luat banca apartamentul, apoi şi-a îngropat soţia, i-a făcut cele de cuviinţă, ca la ortodocşi, e strâmtorat rău cu banii –, data viitoare când vă întâlniţi, vorbesc eu. Despre ce vrei?” – şi au convenit să vorbească

„enoriaşilor”, că nu ştiu care e termenul la ăia, despre păcat, pornind de la *Sodoma şi Gomora*. A vorbit prietenul meu Matei trei ore, şi numai despre păcat; i-a purtat pe ascultători prin pictură, sculptură, cântecele medievale, *Sodoma şi Gomora* a lui Proust, până la post-modernismul contemporan în proză şi poezie. „Ce mi-ai făcut, idiotule?!” – i-a strigat prietenul-pastor când au rămas singuri; s-au despărţit certaţi. Data următoare, biserica era plină ochi; două-trei sute stăteau prin curte, să asculte la difuzor. Pastorul a trimis urgent o maşină după Matei. „Uite ce mi-ai făcut! Scoate-mă din... Vorbeşte despre ce vrei, dar să începi cu Biblia.” „Evident” – i-a surâs prietenul meu şi a vorbit despre iubirea aproapelui. Îmi jură că nici la Sorbona ori Oxford n-a avut atâta succes cu conferinţele sale. Ieri mi-a spus la telefon că i-au făcut acte pe apartamentul în care s-a mutat. A fost de ajuns cuvântul lui că va predica – el foloseşte verbul *a conferenţia* – măcar încă un an. A fost chemat şi la Patriarhie, să fie certat, că le ia *drept-credincioşii*. „Vin şi la voi, pe gratis; lăsaţi-mă să vorbesc la celebrarea martiriului lui Brâncoveanu.” Crezi că l-au lăsat? Încă nu i-au dat un răspuns clar. Zice că va vorbi tot „sectanţilor” despre dragostea de ţară şi credinţa în cel atotputernic – rezistenţa unui popor prin credinţă şi Cultură. „Mihai, – mi-a spus în telefon – văd mereu în sală măcar doi-trei de la serviciile secrete, că am ţinut cursuri la ei, la academie... Se tem de puterea cuvântului meu!” Asta-i, Broscuţă; mai eşti pe fir? Dacă vrei, te invit să-l ascultăm când va conferenţia despre „păcatul suprem al vieţii: abţinerea de la păcat”. A aflat de *Surorile Blajine*, o sectă ciudată, de femei... – n-aş zice frigide, cum nici cele din casele de toleranţă nu-s toate născute nimfomane – mă rog, o sectă ciudată, destructurată de curând, şi doar datorită banilor luaţi din bancă de patronul escroc, altfel, legea le-ar fi lăsat în pace să-şi bată joc de nişte suflete aflate în derivă. Matei a aflat şi vrea să conferenţieze despre sentimentul iubirii. Ideea i-a venit când m-a auzit vorbindu-i domnişoarei Irina de stăpânul licuricilor... Ce faci? Nu te-am plictisit? Ţi-am mai spus parcă să nu laşi un romancier moldovean să-ţi vorbească; rişti să adormi...

– Poate fi ceva mai frumos?

– Poftim?! – pare că nu a înţeles Mihai mirarea Dianei. Scuză-mă un minut, te rog! Îmi bate câinele cu coada în uşă, c-am uitat să-i pun cratiţa cu mâncare. Aşa... am rezolvat... – îl aude pe Mihai, după câteva clipe. Când se termină congresul?

– Plec mâine.

– Ce ghinion! Am împrumutat maşina unui prieten pentru câteva zile; aş fi venit să te conduc la aeroport.

– Sunt cu maşina.

– Singură?!

– De ce? Mai sunt hoţi la drumul mare?

– Doar un Spân, ca-n *Harap Alb*. Când ajungi la releu – ai să-l vezi, că-i cel mai înalt releu din ţară –, intri pe drumul lateral câţiva kilometri. Doi cireşi mi s-au copt deja; m-aş bucura să trimit domnişoarei Irina şi fratelui său una, două, trei – cât încape în portbagaj – lădiţe cu cireşe. Doar să-mi dai telefon înainte, să te aştept la poartă, că dimineaţa, de obicei, am deja clienţi la cireşe.

– A-ha! – începe să râdă Diana – ca mătuşa Mărioara; pariez că ai semănat şi cânepă sub cireş.

– Cam aşa ceva, dar pe invers; am cosit deja iarba de sub cireşi iar eu trebuie să-i păzesc pe ţânci, să le ţin scara, să nu cadă când urcă în cireşi, că un cireş fără bucuria unui copil urcat în el este ca un copac trist, ca un salcâm.

– Şi mai rămân ceva cireşe pentru când va veni şi fiul tău? – întreabă Diana, abţinându-se cu greu să nu accentueze ironic *fiul tău*.

– Ştii câţi cireşi am? Vreo 20; de la soiurile cele mai timpurii, până la cele pietroase şi cele amare tari şi cărnoase care se coc abia la început de iulie, din care se face dulceaţa de cireşe amare. Ce zici, Broscuţă? Nu-ţi promit că ziua vei auzi cântecul broscuţelor de la iaz, dar cucul, cu siguranţă. Am şi o mierlă în nucul din vie. Nu te îngrijora: telefonul meu are sonerie puternică şi-l port mereu cu mine, oricâtă gălăgie vor face ţincii prin cei doi cireşi copţi deja. Pot aştepta telefonul tău?

– Poţi aştepta orice – mută Diana tonul vocii spre ironie. Poţi visa orice – reformulează ea răspunsul. Este însăşi condiţia unui romancier, să viseze. Dar eu ştiu că drumul spre Bucureşti, prin Vaslui, Bârlad, este mai scurt.

– Mda. Cu vreo 30 de kilometri. Pentru cineva aşteptat cu zeci de probleme, contează. O oră înseamnă foarte mult.

– Ei, hai! – simte Diana că a supărat-o ironia lui Mihai. Ce crezi, că merg cu 30 pe oră?

– Nu, dar la Podul Înalt, după Vaslui, s-ar putea să trebuiască să aşteptţi pauza de masă, că încă, se mai bat moldovenii cu turcii.

– Sper că nu mă pui să dau extemporal la Istorie – face pe supărata Diana. Întâmplător, la lecţia aceasta, – simte ea nevoia să fie

ironică de-a binelea – am luat 10; marţi, 10 ianuarie 1475; 40-45.000 de oşteni ai lui Ştefan; vreo 120.000, ai lui Suleiman Paşa.

– Meriţi încă un 10 şi un premiu în cireşe altoi de cea mai bună calitate, de la unul care, spre ruşinea lui acum, că are părul alb, îşi aminteşte de la orele de Istorie doar că profesoara era tare frumoasă, prima femeie care i-a fost dragă cu adevărat.

– Şi spui asta unei doamne? – cade întrebarea Dianei ca o dojană.

– O spune un scriitor, doamnă. Ce-ar fi fost marii creatori ai lumii fără femeile de excepţie – prinţese ori femei de stradă – care le-au servit de model?! – că urâtul în Artă, ca şi iadul, are nişte limite; frumosul, ca şi viaţa, nu are sfârşit. Noi doi, Broscuţă, ne asemănăm: eu încerc, după puterile mele, să amendez urâtul izvorât din iadul unor inimi pline de venin şi să elogiez aristocraţia frumosului şi a bunului gust în viaţă; viaţa, pe care tu, vestala-prima între vestalele dintr-un templu al cărui însemn protector este bisturiul, o aperi cu devoţiune de artist.

Câteva clipe, Diana se simte năucită de curgerea vorbelor rostite cu căldură, în ciuda vocii de patefon vechi a lui Mihai – „ăsta mă omoară; încă două-trei fraze din astea şi mă trezesc şofând acum, noaptea, atentă să văd releul..."

– Frumos, Mihai; îţi mulţumesc!, dar eu, astăzi, am avut o zi grea. Simt că mi se închid ochii – oftează fără să vrea Diana; „trebuie! N-o pot lua razna ca o puştoaică sedusă de Don Juan-ul şcolii, dorit de toate fetele..." Noapte bună, Mihai!

– Sper să fie, că mai am câteva ore de lucru.

– Un nou roman? – simte Diana plăcerea continuării dialogului.

– Unul foarte vechi. Cineva ar vrea să-l traducă şi m-a rugat să-i trimit varianta electronică, în Word; zice că munceşte mai uşor, scriind traducerea direct pe textul meu, între rânduri. Şi eu îţi urez somn uşor, Broscuţă. Păcat că nopţile nu-s reci în hotelurile din Iaşi; o şubă cu o blană foarte fină ar fi numai bună să-ţi încălzească picioarele, despre care pot spune ca şi acum 35 de ani: *frumoase ca de balerină*; cealaltă jumătate a expresiei mele, care te-a înfuriat, *reci ca de broscuţă*, sigur nu mai am voie să o rostesc... Sărut mâinile, doamnă!, şi nu uitaţi: s-ar putea ca Marele Ştefan să nu vrea pauza de prânz; ce mai contează câteva ore până la lăsatul întunericului, când el se bate de peste jumătate de mileniu pentru neatârnarea noastră... Pe de altă parte, nici nu vă pot opri să treceţi pe acolo; o domniţă ca dumneavoastră ar străluci la curtea

străbunului meu şi, vestală între vestale cum sunteţi, sigur veţi avea succes mai mare decât medicii veniţi din două-trei zări ale lumii pentru suferinţele Mărie Sale...

După câteva clipe cât stă culcată pe o parte, cu telefonul sub ureche, şi visează cu ochii deschişi, Diana aude vocea aproape şoptită a lui Mihai: *Somn uşor!...*

*

* *

Se uită la ceasul de pe bord: este trecut de ora 10; şofează de peste o oră. Au fost porţiuni unde a mers şi cu 20 pe oră sau a stat mult la câte un stop, că se asfaltează jumătate de şosea. Pe podul de peste Siret, încetineşte, privind lung albia râului; apa învolburată de ploile din ajun şi vederea luncii pline de verdeaţă, cu sălcii dese şi pletoase, o indispune; „iadul şi raiul la un loc: eu, plimbându-l pe Mituş, savant cu minţile rătăcite şi, sub o salcie, doctorul Pruteanu, *rătăcit* şi el, dar în Paradis..." Înţelege că nu mai poate şofa şi trage în dreapta, pe drumul către Mirceşti; „câţiva kilometri până la casa lui Alecsandri", dar nu mai are putere şi apasă cu ciudă frâna, apoi scoate cheia din contact. Plânge. I se face ciudă că i s-a înceţoşat privirea şi nu mai poate vedea – plânsul ei fără lacrimi. La masa de dimineaţă i-a plătit unui chelner să-i umple o sticlă cu cafea. Bea mult – asta o linişteşte. Caută în bord, scoate câteva tablete mentolate şi cu esenţă de eucalipt pe care le mestecă, simţind că-şi revine. Coboară şi merge la pâlcul de sânziene de pe marginea şoselei, căznindu-se să rupă un buchet mare, „s-o bucur pe Irinuca mea". Pune buchetul pe bancheta din spate şi se reaşează la volan. Vrea să-şi odihnească ochii şi, după ce încuie portierele, se lasă adânc în scaun, să dormiteze. O doare urechea stângă – ast' noapte, pe la 3, s-a trezit de durere; adormise pe patul vecin, îmbrăcată, cu braţul drept peste cele două perne puse una peste alta şi cu telefonul sub ureche. „Am să-i zic vreo două, de-o să-l satur s-o mai facă pe vrăjitorul cu mine!... Mă crede o femeiuşcă bovarică?!..." Apasă cu ciudă semnul de expediere a apelului. „Asta-i... Acum nu-mi răspunde..." – se uită Diana înfuriată la telefonul din palma sa.

– O secundă, o secundă, Broscuţă... – aude vocea precipitată a lui Mihai. Aşa, frumoaso, ţine-te cu braţele de gâtul meu. Nu te teme, că nu-ţi dau drumul. Aşa... hopa, jos! Nu te doare burtica de cireşe? „Nu-aude Diana un glas cristalin de fetiţă. Când vine Vlăduţ?" Vine; vine curând. Te anunţ eu când vine, că ţi-a cumpărat o păpuşă mare şi

frumoasă ca tine. „Am să-i arăt poze de la serbare; am fost cea mai frumoasă prinţesă în rochia făcută de doamna Ina. Vine şi ea?” Cred că da. Oricum, Vlăduţ stă mai mult la mine, că vrea să-ţi povestească pe îndelete cum s-a lăudat la prietenii de lângă bloc ce mulţi colaci şi câte nuci a primit când a fost cu uratul cu tine şi prietenele tale. Hai, fugi acasă. Ia şi sacoşa asta s-o dai bunicuţei. „Mulţumesc!” – i se pare Dianei că aude vocea fetiţei. Să creşti mare!... – îi răspunde Mihai, apoi se adresează grăbit în telefon: Iartă-mă, te rog! Scumpetea asta mică şi blondă, pe care am ajutat-o să coboare din copac, e leit bunică-sa, care stătea în banca din faţa mea şi-mi păta caietul, că mereu îşi vântura codiţele lungi şi blonde iar domnul învăţător tot pe mine mă lua de-o ureche şi mă ridica în picioare, că vedea cum o trag de codiţe. Sărut mâinile, domniţă! Ai trecut deja de Podul Înalt?

– Doar de podul peste Siret – răspunde cu vocea pierdută Diana, ruşinându-se de gândul ei războinic.

– Ce păcat că n-am ştiut! Ieşeam la şosea şi făceam autostopul, poate m-ai fi recunoscut şi-ai fi oprit...

– Şi eu care credeam că dormi, după ce-ai lucrat toată noaptea...

– Nu, c-am avut, ca niciodată, opt copii, şi toţi, dis-de-dimineaţă. Pe cel mai mic nici nu l-am lăsat să urce în copac; i-am cules eu, sau l-am ţinut pe umeri să ajungă la crengile de pe poale, să culeagă singur; are o mânuţă, că nu poate ţine două cireşe odată, dar o gură... în camera din spate să fi dormit şi tot l-aş fi auzit când a ajuns la poartă... „Nea Miţă, nea Miţăăă-ă-ă-ă...” – mă striga.

– Şi cartea? – întreabă Diana după ce mai bea o gură de cafea.

– Pe la ora 3 i-am dat drumul; lucrez la ea de câteva zile. Ştii ce ţin în mână? O pereche de cercei. Toate fetiţele care urcă în cireş se amuză punându-şi cercei. Să mă duc să deschid poarta? Prima după magazinul sătesc. Singura la care capetele podului din beton nu sunt date cu var, că n-am mai avut timp; a trebuit să recitesc atent textul cărţii.

– Pe asta ai semnat-o cu numele tău?

– Cum adică? – pare nedumerită vocea lui Mihai, numai bine ca Diana să atace în forţă, furată de plăcerea tachinării.

– În ultimele numere dintr-o revistă culturală, profesorul Avram te acuză că ai lăsat să-ţi semneze altcineva cel mai bun roman al tău, tradus în vreo şase limbi, premiat cu *Goncourt* în Franţa şi *Drujba* la Moscova. L-am cumpărat şi pe acesta de pe net şi am citit pe sărite. Ai tu ce ai cu doctoriţele, că şi aici apare una; evident, nu-i ginecolog, ci

internistă; o rusoaică superbă, Tania, – apropo: ştii că într-un loc a rămas Tamara?, probabil aşa o chema iniţial, poate-i chiar numele celei care ţi-a *pozat*, apropo de *modelele* din discuţia de aseară – devine ironic tonul Dianei, dar, surprinsă şi ea de accentuarea unor cuvinte, femeia revine la un discurs grav: Ştii că l-am cunoscut pe Cătălin Andrei Păduraru? Venise la soţul meu cu propunerea să investească într-o clinică de implanturi mamare, liposorbţii şi toate celelalte la modă atunci.

– A venit singur?

– Cum adică?! – pare total nedumerită Diana.

– A, nimic... – îl aude pe Mihai.

– Eu nu am instrumentarul profesorului Matei Avram, *conferenţiar* la nu ştiu ce sectă – trece din nou Diana în registrul ironic, dar imediat îşi drege glasul –, nu pot face analiză pe text să spun că-i stilul tău. Te întreb direct: de ce a semnat-o el?

– Dacă vii să te văd cum îţi stă cu cercei roşii, îţi spun.

Diana începe să râdă.

– La revedere, Mihai! Apropo: ştii că noi, în clinică, avem unele superstiţii? Nu spunem niciodată *la revedere!*...?

– Uite c-ai spus-o...

– Dar nu sunt în clinică... – îşi continuă Diana râsul încet, alintat şi încheie discuţia pe un ton calm, de rămas bun între prieteni.

Se lasă din nou adânc în scaun şi închide ochii. „Ce miros puternic au sânzienele!... Oare, dacă adorm, aş putea fi sufocată de parfumul lor?... ...Decât într-un pat, după o suferinţă de trei ani...” Întinde mâna alene, porneşte maşina şi apasă butonul de deschidere a tuturor ferestrelor, apoi, înviorată de aerul tare venit dinspre lunca Siretului, ia piciorul de pe ambreiaj, lăsând maşina să ruleze încet, până în dreptul unei răscruci de drumuri, unde întoarce. La intrarea în şosea, prinde un moment de acalmie, calcă acceleraţia şi trage cu putere de volan în stânga – „în dreapta am tras odată şi...”, nu mai vrea să-şi amintească. Merge încet, atentă să vadă releul şi trage din nou de volan, să iasă din şoseaua naţională. Nu ştie nici ea de ce. Când vede plăcuţa cu numele satului, *Sânzieni*, lasă maşina şi mai încet; nici un *Magazin sătesc*; doar un *Olga’s market*; „ei da, civilizaţie!...” Apoi, o casă mare, ţărănească, acoperită cu tablă zincată, porţile închise, „poate şi încuiate”, cu caprele podului din ciment nevăruite cu alb ca ale celor din jur. Claxonează.

– Mai tare, doamnă, c-o fi în fundul grădinii cu copiii veniţi la cireşe – îi strigă un ţăran, trecând pe lângă maşină cu sapa pe umăr.

Mai claxonează, dar nici nu semn. Nici pe drum nu mai trece nimeni. „Or fi la câmp cu toţi...” Scoate telefonul şi rămâne cu el în palmă; „de ce?!”

– De-al dracului! – spune cu glas tare şi-i formează numărul.

– Broscuţă!... Sărut mâinile! Ce faci? Pe unde-ai ajuns?

– Pe la o poartă, care nici măcar nu-i nouă, să merite să stau în faţa ei... – face Diana pe supărata.

– Nu-mi vine să cred! – aude strigătul lui Mihai, apoi vede prin curte vârful unei pălării de vară apropiindu-se de porţile duble, care sunt date imediat în lături, pe rând, iar braţul lui Mihai îi arată un loc sub bolta de viţă-de-vie.

Nu termină de parcat, că Mihai a şi ajuns la portieră şi-i oferă mâna, să coboare, dar nu-i lasă mâna, obligând-o să se privească un timp; el îi surâde – „ce naiba caut aici?!, e ultima oară când îi mai înfrunt privirea; e ca o capcană” –, se apleacă puţin, iar Diana – „totuşi, să fiu civilizată” – îşi oferă mâna să-i fie sărutată, „dar ăsta nu-i domnul acela de la cinematograf... arată mai rău ca ţăranul care a trecut cu sapa pe umăr” – ia Diana aminte la pălăria din pai de orez pătată de cireşe, cămaşa ieşită la spate din pantalonii de doc decolorat, pătaţi şi ei, picioarele goale în pantofi vechi, de iarnă şi obrazul nebărbierit de două-trei zile.

– De ce-ai închis porţile? – arată privirea Dianei în spate, apoi se întinde şi scoate din torpedo poşeta. Am venit doar să-ţi achit datoria – trage ea din poşetă bancnota de 1 leu, dar mâna dreaptă a lui Mihai se ridică, degetele se închid în pumn, rămânând întins doar indexul, care se mişcă asemeni unui metronom, indicând un categoric *nu:*

– Luăm exemplu de la stăpânii lumii, bancherii: datoria, la urmă; întâi, dobânda... Te rog! – se arcuieşte curtenitor braţul lui Mihai spre intrarea în casă. Onorează-mi locuinţa cu prezenţa ta. Aici e camera mea de zi, sau de lucru – zi-i cum vrei –, mai încolo, bucătăria; alte camere după bucătărie; camera de oaspeţi, ca să-i zic aşa... dar plăcerea mea este să te invit aici – deschide mâna lui Mihai o uşă.

Diana are impresia că nu vede bine: o cameră mare, cu pereţii umpluţi cu rafturi înţesate cu cărţi, câteva rafturi şi pe mijloc, iar lângă fereastră, un fotoliu-balansoar.

– Dacă n-ai nici o urgenţă – apă, baie... – te rog mult să mă scuzi câteva minute. Rămâi în compania mentorilor mei – arată Mihai cu privirea în jur, apoi se retrage.

Nici nu apucă Diana să parcurgă cu privirea cotoarele cărţilor de pe un raft, că-n încăpere îşi face apariţia un bărbat proaspăt bărbierit, cu o cămaşă cu mânecă scurtă, un pantalon curat, aproape nou, din doc gri şi o pereche de pantofi de vară – „or fi aceeaşi cu care a venit în cabinetul meu?! Nu, că aceia erau bej... Ce întrebare de ţaţă sclifosită, care pune preţ doar pe câte perechi de pantofi ai", se ceartă în gând.

– Bine-ai venit, doamnă! – se înclină Mihai.

– Scuză-mă un pic! – are Diana o inspiraţie de moment, făcând un gest şăgalnic de copil care a uitat ceva, şi iese din casă; deschide portiera din spate, ia buchetul de sânziene şi, urmată de Mihai, se întoarce la fel de mândră în camera cu cărţi, în acelaşi loc de mai înainte, oferindu-i florile: Bine te-am găsit, Mihai!

Timp de o oră, stau şi-şi surâd, încropind începuturi de discuţii care, de fapt, trădează plăcerea de a sta împreună – Diana, în fotoliul balansoar, tapiţat cu un strat gros de burete, să fie odihnitor, iar Mihai, într-un fotoliu mic, obişnuit; între ei, o măsuţă cu „o cafea pentru doamna" şi „un pahar cu apă de fântână, gazdei"; „ast' noapte şi zilele trecute, cât am recitit textul, am încălcat puţin interdicţiile impuse", a arătat Mihai discret în direcţia cafelei. Când îşi amintesc de cireşe, pornesc împreună spre ieşirea din casă, dar înainte de a coborî cele câteva trepte ale pridvorului, Mihai face semn Dianei să se oprească; o măsoară îndelung cu privirea, că femeia simte că începe să roşească.

– Am făcut vreo gafă?

– Nu tu; eu. Cu rochia asta superbă, da... să zicem... deşi eu trebuie să stau jos şi să-ţi ţin scara, dar cu pantofii cu toc... Pământu-i cam moale. Hai! – o ia prieteneşte de braţ Mihai şi intră împreună în camera de curat. Aici – deschide Mihai şifonierul – sunt haine de-ale fiicei mele. Boala de care suferă e ereditară şi nu se ea.

– Ce boală? – întreabă sincer interesată Diana.

– Ţinând cont că unul dintre strămoşi, Vlad, după întoarcerea din Europa, mai ales Franţa, unde s-a instruit sub comanda lui La Fayette, iar în timpul Revoluţiei franceze s-a certat cu fraţii Robespierre, cerându-le să extindă revoluţia spre Est, a fost haiduc... Cele scrise de mine, până la un punct, sunt tot o expresie a nevoii de a haiduci... Aşa că fiica mea s-a făcut procuror.

– Ştiu – confirmă bucuroasă Diana, vrând să-i spună lui Mihai cum a cunoscut-o, dar se abţine. Am auzit atunci, înainte de film... vânează rechini...

– Mda... să zicem... – pare nemulţumit Mihai. Ai văzut pe vreunul rămas fără osânză? Scuze! Nu ca să facem politică ne-am întâlnit – schimbă Mihai tonul, răscolind şifonierul. Cămaşa aceasta a mea nu-i nouă, dar este curată. Pantofii sport ai Cristinei mele sigur îţi vin iar... mda... Uite o pereche de pantaloni noi, de doc; mi i-am cumpărat de curând. Sper să-ţi vină... – le cercetează îndelung Mihai lărgimea.

– ...că fundul unei doamne este întotdeauna mai mare ca al unui bărbat; citat din Mihai Vlădeanu, *Întroienirea*, când tânărul oferă doctoriţei ginecolog o pereche de pantaloni, să-i poată usca fusta cu fierul de călcat, că doamna a venit la el pe ploaie.

– Nu pe ploaie, ci pe zloată, la începutul iernii; c-a venit la el să-i interzică să le mai calce pragul.

– O, da... – izbucneşte în râs Diana. Atunci îi strigă că-l ia de urechi, iar el, tot timpul cu zâmbetul pe buze, în contrast cu furia doctoriţei, îi spune că doar mama lui mai are dreptul să-l urechească şi începe tot jocul acela cu trasul de amândouă urechile odată şi cu mijlocul... Doamne!... – îşi acoperă Diana ochii cu palmele, clătinând capul îndurerată – îmi vine să te omor!

– Doamnă! – tresare Mihai, scăpând pantalonii din mână.

– Poftim?! – se dezmeticeşte Diana. Glumeam... – zice şi se apleacă să ia de jos pantalonii. Mă scuzi un minut?, să mă schimb...

Când iese în pridvor, unde o aştepta Mihai, Diana este îmbrăcată cu cămaşă bărbătească, pantaloni întinşi perfect pe fundul ei, fără vreo cută dizgraţioasă în faţă, sub burtă, doar puţin cam lungi, că deja au fost întorşi o dată, că se văd şosetele bărbăteşti încălţate, ca să-i poată sta bine în picioare pantofii „domnişoarei procuror; cred că m-ar ancheta din senin o zi-două dacă ar şti că i-am umblat între lucruri” şi cu o eşarfă de-a Cristinei pe cap, să-i ţină părul strâns. Privirea lui Mihai îi spune că arată minunat. Pornesc încet pe lângă casă, câinele legat lângă o cuşcă se uită chiorâş; doar cu ochiul sănătos către doamna însoţită de stăpânul său, scutură lanţul cu care este legat şi se întoarce la locul său, fără măcar să fi mârâit o dată.

– Chiorul, bătrânul meu prieten – îl prezintă Mihai. Comunitar, de pe lângă bloc; lătra la toată lumea. Odată, speriat că mă va muşca, am vrut să-l otrăvesc. Apoi, mi-am zis că-i mai bine să-i închid gura şi-i

aruncam mereu câte ceva de mâncare. În ziua când am părăsit apartamentul şi mi-am încărcat cărţile şi alte lucruri să le aduc aici, l-am văzut că se uită cu jale la mine. „Urcă", i-am arătat un loc în camion. Îţi vine să crezi că, atunci când am avut probleme cu inima şi am ajuns în *service-ul de motoare* al lui Dobre, cum îşi numeşte el clinica de Cardiologie, m-am trezit cu el sub patul meu?

– Patru sute de kilometri?! Nu pot să cred! – începeţte Diana pasul şi-l priveşte surprinsă pe Mihai.

– Fantezii de scriitor, Broscuţă – îi surâde acesta. Într-un roman, dau bine. Cine m-ar crede că, acum, însoţesc pe marea Adriana Trifescu prin livada mea?!... Atenţie, Broscuţă! – întinde Mihai braţul, să-i pună palma pe creştet, să nu se lovească de creanga unui măr. Ăsta-i măr bărbătesc, face multe mere mici; nu-l curăţ primăvara că rolul lui este să aibă flori multe, să polenizeze pe ceilalţi pomi. Aşa mi-a spus un horticultor. Am ajuns – arată braţul bărbatului către o scară din aluminiu sprijinită de pomul din faţa lor.

Mereu cu gândurile aiurea, tulburată de frânturi de amintiri – „parcă dintr-o altă viaţă" –, Diana are impresia că s-a trezit dintr-un somn zbuciumat; tresare şi priveşte îndelung în sus, la ramurile încărcate cu cireşe mari, de un roşu aprins, îmbietor. Lângă ea, Mihai a mutat scara spre un grup de crengi aplecate de atâta rod şi a rămas cu mâna stângă sprijinită de scară. „Sigur, când voi urca, îmi va şterge o palmă peste fund", gândeşte Diana înainte de a pune piciorul pe prima treaptă. „Până aici, s-a repetat întocmai scena dintr-un roman al său: tânăra doamnă economistă la gostatul din comună, venită la scriitorul retras pentru câteva zile în casa părintească să corecteze şpalturile la romanul ce trebuia să-i apară până în toamnă la *Cartea Românească*, o doamnă venită să-şi ia acasă fetiţa învăţată să fugă zilnic de la bunicul ei la cireşe, „că astea-s din copac, nu din *sacoza* ta cu care vii de la gostat"; tânărul scriitor îi arată fetiţa aflată sus, între crengi, „du-te şi ia-o" şi-i pune în mână un pantalon şi o cămaşă iar când doamna, ofuscată, dar chemată insistent de fetiţă să i se alăture, începe să urce scara, tânărul nu se poate abţine şi o plesneşte cu palma peste fund. „Eu n-am să tac şi să înghit în sec, urcând mai departe nepăsătoare, ca Violeta; cobor şi mă reped în urechile lui, luându-l de amândouă odată..." Dar Diana urcă nestingherită toate treptele şi ajunge sus, între crengile încărcate cu ciorchine de câte 8-10 cireşe la un loc. Gustă una, două, aproape fără nici un chef; „scriitorul acela tocmai cosise lucerna de sub cireş, iar când cele două, mamă şi fiică, au coborât, a culcat fetiţa pe o

brazdă de lucernă, până ce mama ei, retrasă după o tufă de soc, şi-a reluat rochia. Fetiţa, adormită deja, a fost dusă pe braţe în casă, în ciuda împotrivirilor tot mai slabe ale mamei... care...” şi Diana îşi zâmbeşte larg, începând să mănânce cu poftă şi cu gura plină, că abia reuşeşte să scuipe sâmburii, câte unul sau mai mulţi odată. Face o pauză de câteva secunde, amintindu-şi scena după ce fetiţa, dormind profund, este lăsată pe patul din camera de curat: femeia este aceea care îl sfâşie pur şi simplu pe tânărul intrat în camera vecină în urma sa; „cred că nu-şi închipuie că...?! Nici nu-i mai intru în casă!” – îşi hotărăşte Diana. Continuă să mănânce cireşe, bucuroasă că este lăsată în voia sa. Uită de Mihai. Se opreşte din molfăitul pumnului de cireşe băgat o dată în gură doar să asculte cucul, care îşi mai aminteşte să-şi strige când şi când numele într-un copac din fundul grădinii sau trilurile tot mai rare ale unei mierle în nucul din mijlocul viei. Nu-i mai pasă cine este şi, mai ales, unde este – „la urma urmei, e-un bărbat plăcut...” O stare de bine, ca o iluminare într-o dimineaţă însorită de primăvară, pune stăpânire pe sufletul ei. Prinde în mâna stângă tot mai multe cireşe, în timp ce braţul drept şi l-a încolăcit după o creangă mai groasă, să fie sigură că nu cade. Simte uneori pe obraz stropi din vreo cireaşă strânsă prea tare în pumn; pieptul cămăşii este deja pătat tot; „i-o plătesc!”, îşi zice, dar imediat surâde: „Şi dacă nu vrea bani?!”, tresare speriată, apoi ameninţă cu drag: „Îi arăt eu lui plată!...” Stă o clipă locului, nemişcată, cu ochii doar spre nucul bătrân din vie şi ţine între dinţi o cireaşă, parcă ar aştepta să se întâmple ceva – „ce?, că ăsta pare să fi intrat în pământ; ce-o fi cu el?!” Se uită speriată în jur. Dar când priveşte în jos, îl vede aşezat pe prima treaptă a scării de aluminiu, stând aplecat, cu fruntea pe genunchi.

– Mihai! – îl strigă cu glasul plin de îngrijorare.

– Poftim? – tresare bărbatul, ridicându-se alene. Ce-i? A, tu eşti, Broscuţă... Scuză-mă, te rog! Am aţipit...

– Uite, vezi? – îi vine o idee Dianei. Mi-am pus cercei roşii – arată ea spre urechi, coborând puţin, să se aşeze în fund pe creanga de care se sprijină scara. Ştii ce înseamnă asta? – îl face ea pe Mihai atent: Aştept răspunsul.

– Nu pot aşa – intră prompt în joc Mihai. Prea mă priveşti de sus. Treci un pic mai în stânga, să încap şi eu lângă tine...

– ...că fundul unui domn e întotdeauna... – râde ştrengăreşte Diana, lovindu-l în creştet cu câteva cireşe.

– Crezi că-n copac nu-ţi pot rupe urechile?

– Amândouă odată n-ai cum, că nu-ţi pot răspunde cum ai vrea... – se alintă Diana, aşezându-se mai comod, cu spatele rezemat de trunchiul cireşului, să-l poată privi în ochi pe Mihai. Aştept: de ce l-a semnat el. Ba nu! De ce-a semnat şi piesa de la Naţional, aşa dă de înţeles profesorul Avram.

– Pentru că le-a scris el – vine răspunsul însoţit de zâmbet.

– Jură!

– Jur că nu există nici un rând scris de mâna mea! Doamna Maria, soţia lui Păduraru, deţine manuscrisele romanului şi al piesei de teatru, scrise de mânuţa lui Cătălin

Diana se uită lung în ochii lui Mihai, îmbătată de zâmbetul lui abia schiţat pe buze.

– Eşti diabolic; l-ai pus să-ţi copieze întocmai manuscrisele tale, pe care le-ai distrus apoi. De ce?

– Fiica ta, Irina, s-a născut talentată. A ajuns compozitoare, autoarea unui balet care va fi de excepţie, poate de talie mondială, pentru că a avut părinţi care i-au plătit meditaţiile la Muzică, i-au cumpărat pian şi toate celelalte; i-au facilitat chiar şi intrarea la doamna Vlada, care n-are timp nici pentru propria operă...

– A primit-o pentru că-i talentată! – simte Diana să replice prompt.

– A devenit talentată – precizează Mihai –, fiind îndrumată de profesori de excepţie. Un bolnav are şanse mai multe când ajunge pe mâna unui mare clinician. Tu însăţi eşti un exemplu concludent: operezi şi salvezi oameni ce-şi permit internarea în Clinica Privată. Mă rog!... – îl vede Diana pe Mihai strâmtorat de cele spuse şi se preface interesată să-şi scoată cireşele de după urechi. Revenind la... – continuă Mihai – ce soartă crezi c-ar fi avut *Viaţa la second hand* semnată de Mihai Vlădeanu? Cu o sponsorizare de două-trei mii de lei, obţinută după lungi milogeli, adevărat exerciţiu de umilinţă impus de comenduirea actuală incultă şi ingrată, editura mi-ar fi publicat 100 de exemplare, pe care le-aş fi împrăştiat aiurea şi nu le-ar fi luat nimeni în seamă; dar aşa, un roman semnat de preşedintele partidului de guvernământ, vicepremier al României, cel mai bogat om de afaceri, roman citit şi elogiat de cei mai în vogă critici literari, – care n-au făcut-o de pomană, fii sigură! –, lansare cu fast la Librăria Centrală, prezenţi toţi miniştri, petrecere după la Hotel Marriott... Cei mai buni traducători din Franţa, Anglia, Germania, Rusia, Italia şi Spania contactaţi şi plătiţi regeşte să-l traducă; marketingul de rigoare, care costă, dar numai astfel romanul intră în

atenţia criticilor; Premiile *Goncourt* în Franţa şi *Drujba*, adică *Prietenia*, la Moscova, dată fiind prezenţa acelei rusoaice superbe, iar cu *Aeroport spre niciunde*, la fel: cel mai bun regizor român, chemat de la New York şi plătit şi el regeşte; Ina Răzeşu-Zugravu, convinsă de mine să facă scenografia şi costumele... – cum spun cei din industria cinematografică americană: „Un scenariu bun, pe mâini bune". Asta-i, Broscuţă! Hai să nu ne mai îmbătăm cu lozinci, că valoarea răzbeşte întotdeauna; cel mai adesea, locul meritat ţi-l cumperi cu greu şi foarte rar ţi-l cucereşti.

„Eu sunt orfană, Mihai; provin dintr-un orfelinat!", ar vrea să-i strige Diana. „Nu mi-a plătit nimeni o lecţie de meditaţie; facultatea am terminat-o cu un singur 9...", i-ar mai spune, dar simte cum i se face ruşine; îl simte pe Mituş ca o ghiulea atârnându-i de gât, sufocând-o.

– Bine, Mihai; îţi mulţumesc pentru că ai fost atât de sincer cu mine. Şi tu cu ce te-ai ales?

– Răspunsul ca la carte ar fi: cu bucuria mamei sărace, care şi-a dat copilul spre adopţie şi-l vede ajuns om de vază. Dar nu-i numai atât. Citeşte atent, când ai timp, *Viaţa la second hand* – în mare măsură, sunt acolo, cu bune şi cu rele. Şi-ţi mulţumesc pentru replica dată atunci, apropo de un roman al meu, care ar fi modelat nişte suflete... O auzi? – arată privirea lui spre nucul în care cântă mierla – n-am văzut-o niciodată; nici nu ştiu dacă-i plac cireşele mele, ca miilor de grauri care poposesc pe crengile din vârf, dar fără ea, farmecul acestei zile s-ar reduce mult. Câţi dintre noi nu spunem celor dragi o vorbă de duh, un vers, ori o expresie a vreunui scriitor care a trudit la ea şi nu s-a ales cu nimic?!... Hai, Broscuţă, – se înveseleşte instantaneu Mihai, lovind-o uşor cu palma peste coapsă – fugi înapoi la cireşe, că eu cobor să-mi continuu somnul.

– Şi ce visai? – întreabă Diana, înfiorată – „plăcut?, neplăcut?", nici ea nu-şi dă seama – de palma care i-a lovit coapsa.

– Mă visam într-un vagon de clasa întâia, de-acela vechi, românesc, nu *second hand* nemţesc, şi păzeam o broscuţă cuibărită sub haina mea...

Râzând ca de o glumă bună, Diana îşi reia locul printre crengile încărcate de atâta rod, că nici nu se cunoaşte după ce culege pumn după pumn de cireşe. Ar vrea să arunce cu câţiva sâmburi în capul lui Mihai, dar nu-l mai vede pe scară – îl descoperă întins pe spate pe o grămadă de iarbă cosită de câteva zile, dormind cu pălăria – una nouă, dar tot chinezească, din pai de orez – acoperindu-i faţa. „S-a culcat la 3, ţâncii l-au trezit în zori... N-ar trebui să întind nici eu coarda; să-l las să se

odihnească...” Totuşi, Diana mai stă agăţată cu un braţ de o creangă, să se poată întinde în siguranţă după cireşele din faţa sa. Când şi când, simte că o fulgeră crâmpeie de amintiri despre alţi cireşi, dar nu se simte în stare să le reţină – fiecare tril al mierlei ori chemarea rară a cucului, acoperită de zgomotul stolului de grauri aşezaţi pe crengile din vârf, pentru ca la cea mai mică mişcare a ei să-şi ia zborul, o face să trăiască în prezent, îmbătată de durerea – „o simt, deşi nu mă doare” – a palmei trase de Mihai peste coapsa ei şi de plăcerea cu care muşcă din carnea cireşelor mari, scuipând ştrengăreşte sâmburii ţinuţi o clipă între dinţi. „Am să cobor cu o cireaşă ţinută între dinţi şi-am să-i propun să muşte şi el – mi-ar plăcea să-i ating buzele... Doamne, ce dor mi-e de-un sărut lung!... Pe el l-aş împărţi cu plăcere cu pictoriţa; la o adică, mi-aş face şi o saună finlandeză la subsolul vilei... Ce scenă plină de viaţă!... Şi câtă eleganţă în gesturile celor două doamne când, înfrigurate de gerul polar, încep să se dezbrace în anticamera saunei!...”, îşi surâde îndelung Diana. Rămâne secunde în şir nemişcată, privind bărbatul întins pe spate: „Oare eu aş putea să am curajul să mă duc să mă întind lângă el? Ce poate fi urât în asta? Noi punem haina urâtului pe multe dintre acţiunile noastre... Cine şi când – în ce viaţă – mi-a spus asta? În viaţa de dinainte de iad...” Scapă cireaşa dintre dinţi, dar nu mai are chef să întindă mâna după alta. „N-am dreptul să gândesc aşa despre sfârşitul lui Mituş – l-am iubit!... Şi n-aş permite nimănui să-mi strige dacă s-a meritat... A fost opţiunea mea. El mi-a dat libertatea să aleg; şi l-am ales pe el...” Deasupra capului său poposeşte iar stolul de grauri coborând pe crengile din vârf – se ceartă între ei sau îşi spun ceva pe limba lor, sărind scurt de pe o creangă pe alta. Este de ajuns braţul Dianei mişcat puţin, că stolul pleacă imediat spre alte grădini. „Oare ce-ar zice când s-ar trezi şi m-ar vedea întinsă lângă el pe grămada de iarbă aproape uscată?”, stă mult pe loc, privindu-l cum doarme. „N-o să am niciodată dezinvoltura plină de feminitate a prietenei flautistei romance, doamna aceea originară din Oslo, o norvegiană care dă culoare şi bun gust întregului fragment de roman despre jocul din saună... Eu de ce n-aş fi asemeni ei?! Sunt sigură că reacţiile lui Mihai ar fi aceleaşi cu ale bărbatului din roman; doar autorii se proiectează pe sine în cele mai...” Coboară încet, atentă, scara, să nu facă zgomot, să ajungă lângă Mihai înainte de a-l trezi, dar ceva i se pare în neordine. Speriată de durerea ce-i taie brusc mijlocul, Diana rămâne rezemată cu spatele de ultimele trei trepte din aluminiu.

– Daniel dragule, ajută-mă! – strigă îngrozită că nu se mai poate mişca.

Mihai sare în picioare şi vine în fugă, îndesându-şi din mers pălăria pe cap:

– Broscuţă, ce-i cu tine, te-ai lovit?

Diana se uită în ochii bărbatului speriat, care a ajuns în faţa sa şi i-a luat mâinile într-ale sale; îi surâde amar:

– Cred c-am să crăp... Burta...

Mihai se apleacă şi-i descheie primul nasture la pantalon, apoi trage puţin fermoarul în jos.

– N-am auzit să fi crăpat cineva mâncând cireşe – îi surâde. Hai şi te întinde puţin... – îi arată spre locul unde a dormit el.

– Nu, nu; mă simt mai bine, dacă m-ai descheiat... Fundul mare al doamnelor... Şi mijlocul care începe să se rotunjească... De grăsime, evident – încearcă Diana un surâs ironic. Mergem?

Braţul lui Mihai se îndoaie, astfel ca palmele amândouă ale Dianei să se agaţe de el. Păşesc încet spre casă – Diana, pe cărarea din iarba încă înaltă; Mihai, pe alături, prin iarbă. În casă, Diana stă un timp în baie, apoi revine mai fericită; „chiar credeam că voi crăpa..."

– Poftim aici, în camera mea de lucru; am un sertar cu medicamente. Cred că un *Triferment* ţi-ar fi de folos.

Diana admiră îndelung camera: o icoană – „chiar o fi Grigorescu?!" – şi o candelă în colţul dinspre Răsărit; sub icoană, o masă cu fotografii de familie în rame elegante sau de duzină, după caz. Îi reţine atenţia poza unui tânăr în picioare, cu şapcă de elev pe cap – se poate citi emblema scrisă cu fir aurit: *Liceul Internat C. Negruzzi – Iaşi* – lângă un gard de scândură, cu o mână atingând umărul mamei sale – o femeie cu o privire blândă –, aşezată alături de soţul său, „tatăl lui Mihai, că au aceeaşi expresie a ochilor; zâmbetul cald şi calm e-al mamei..."

– Părinţii tăi, desigur – atinge Diana fotografia cu vârful unui deget. În ce clasă erai aici?

– Terminam liceul. Poza e făcută în duminica Floriilor, înainte de a pleca la biserică. De Paşte nu ne-au dat voie să ieşim din internat.

– Grigorescu? – întreabă pe negândite, indicând cu degetul spre icoană, doar ca să mai poată sta în faţa fotografiilor.

– Da. Bunicul tatei a cumpărat-o dintr-un târg, pe vremea când viitorul mare pictor vindea iconiţe... – vine răspunsul pe un ton calm al lui Mihai.

Diana rămâne cu privirea pe fotografii: „de tânărul ăsta – mai ales de zâmbetul lui calm; Doamne, cum şi l-a păstrat!... – m-aş fi

îndrăgostit şi eu...” Vede alături fotografia corului de la Ateneu, aceeaşi care i-a arătat-o cândva doamna Stârcea; o fascinează pianista din prim-plan; „asta-i muza!... ea i-a servit de modelul pentru doctoriţa ginecolog din romanul care mi-a marcat tinereţea...” Simte că o doare capul, şi-l aminteşte pe bărbatul de lângă ea, îmbrăcat ca un mare diplomat, ducând-o cu eleganţă de prinţ pe bătrâna regină mamă – sau bunică – la braţ până în sala cinematografului – „ce frumos au îmbătrânit amândoi!... Ea i-a dedicat fragmentul pentru oboi şi pian – răscolitor, ca un poem de iubire, în care oboiul este cel ce conduce linia melodică –, el a imortalizat-o în capitolul central din *Parfum de mamă*; păcat că n-am citit încă romanul; aş fi putut să-l provoc la o discuţie, dar aşa...” Privirea ei se opreşte pe o altă ramă elegantă, încadrând fotografia lui Mihai, la braţul unei tinere abia coborâte de pe treptele Facultăţii de Drept din Bucureşti, unde s-a ţinut ceremonia – de fapt, poza colectivă de absolvire; o recunoaşte uşor pe Cristina, procuroarea care i-a închis dosarul lui Daniel; „sigur, Mihai, exasperat de tam-tam-ul făcut cu uciderea *trofeului* păstrat pentru vreun bogat al lumii, i-o fi trasat sarcină fiicei – chiar ea mi-a spus-o, pe ocolite”. Alături, într-o ramă identică, Mihai este împreună cu mai mulţi absolvenţi ai unei facultăţi – „pare a fi Facultatea de Medicină din Cluj” –; cel care stă de-a dreapta lui, ţinut cu eleganţă pe după umeri de Mihai, i se pare cunoscut, „parcă l-am văzut ieri-alaltăieri, aşa mi-i de cunoscută privirea asta frumoasă, uşor şireată – dar nu e fiul lui, sigur!, n-au nici o trăsătură comună...” În alte poze, Mihai este împreună cu o doamnă exagerat de frumoasă, ca o prinţesă – impresie creată şi de aerul sfidător şi privirea nepăsătoare, aruncată de femeie într-o parte, peste capetele tuturor. Între ei, timidă, stă o elevă de şcoală primară, cu braţele încărcate de cărţile primite ca premiu şi o coroniţă din trandafiri roşii, mare cât o roată de maşină, pe capul ei, că abia i se mai zăreşte obrazul; „asta o fi fetiţa pentru care a cumpărat gumiţele cu surprize în Gara de Nord” îşi zice Diana, dar nu are curaj să-l întrebe; poza de la Ateneu a doamnei Vlada ajunsă la apogeu şi compania acelei femei mândre, cu aer suveran au indispus-o; „cum să fi căutat el la cămin ori la facultate o biată studentă pornită la drum aşa subţire – «şi fiică-mea ar fi ieşit din casă mai îmbrăcată» –, când plecase de ceva timp din braţele doamnei Vlada şi se căsătorise cu o aşa mândreţe de femeie, despre care se exprima *doamna mea?!*, care-i dăduse pentru drum sendvişurile de a doua zi ale copiilor: chiftele din inimă de vită cu cartofi, între două felii de pâine uscată – poate singura mâncare din casă, că eu, studentă care mânca la cantina studenţească, nu

cunoşteam adevărata înfometare la care ajunseseră românii...” Abia mai are ochi pentru rafturile înţesate cu dicţionare, o comodă cu o combină muzicală pe ea, stativ pentru discurile de vinil, casete audio şi CD-uri, patul mare, cu lenjeria în dezordine, cum l-o fi lăsat Mihai când a fost strigat de copii dimineaţă, un televizor mare, vechi de vreo 4-5 ani, de penultima generaţie, aşezat la picioarele patului iar la peretele opus patului, sub fereastră, masa de lucru: un calculator, paharul cu creioane mecanice, foi răzleţe şi trei radiere consumate deja pe jumătate.

– Aici – trage Mihai un sertar.

– Ia să văd ce medicamente ţi-a prescris profesorul Dobre...

– Aici – este deschis un alt sertar, în care stau ordonate cutiile cu medicamente.

– N-a fost deloc zgârcit Dobre... – clatină Diana capul a mirare.

– Să vezi lista recomandărilor: un şir lung, de două pagini; fiecare rând începe cu *nu*.

Râd amândoi. Când Diana pune mâna pe cutiuţa cu *Triferment*, Mihai se grăbeşte să-i aducă un pahar cu apă.

– Un pahar de vin? Dar unul cu ţuică de pere? – o întreabă iar când primeşte semnul capului mişcat vehement a refuz, insistă: Să pun masa?

– Chiar vrei să crăp? – îi surâde cu o uşoară urmă de dojană în glas Diana. Te superi dacă mă întind puţin?

– Să-ţi aduc un halat al Cristinei, că pantalonii te strâng la burtă.

Devenită docilă, Diana acceptă:

– Măcar un ceas, apoi plec, să ajung pe ziuă în Bucureşti... – spune şi se cuibăreşte în pat cu aerul unei fetiţe cuminţi, grăbită să se culce.

Bagă nasul în pernă, culcată tot pe partea stângă, ca ast’ noapte, acceptând bucuroasă gestul grijuliu al lui Mihai de a o acoperi până spre umeri – „în casele de ţară e răcoare” – cu pătura înfăţată într-un cearşaf de finet alb, nou, cu dungile de la călcat încă evidente, semn că a fost folosit o noapte ori două. Nici nu ştie dacă Mihai a ieşit din încăpere – liberă de orice gând, bucuroasă că nu-şi mai simte burta umflată, adoarme imediat; un somn profund, de om istovit, fericită că poate dormi fără nici o grijă, într-o linişte deplină, de după-amiază de iunie, cu adiere de parfum de iasomie intrată odată cu aerul tare pe ferestrele lăsate larg deschise. „Nene Mihai, unde le punem?”, aude întrebarea sonoră a unui băiat. „Ssst!... Acolo, pe cerdac...”, i se pare că percepe şoapta lui Mihai. A înţeles din prima clipă unde se află. „În patul acesta

a dormit el... – îşi zice, întinzându-se alene. De-aceea mă simt atât de bine... iar cearşaful aceasta este cel mai moale şi pufos pe care l-am simţit vreodată...", îşi pipăie Diana coapsele dezgolite de poalele capotului „domnişoarei procuror", rămase goale în atingerea cearşafului – „dar nu-i cearşaf!", sare ea în capul oaselor. Îşi priveşte speriată picioarele...

– Mihai! – strigă din răsputeri, ca în faţa unei vedenii, ţinându-şi mâinile ridicate puţin deasupra genunchilor.

– Doamna Diana, ce-i? – intră în cameră, aproape smulgând uşa din balamale, Mihai. Ce-ai văzut, vreun şoricel? Imposibil; am un aparat cu unde magnetice în priză... Ce-i? – coboară el tonul, derutat de indexul drept al Dianei, tremurând îndreptat spre picioarele ei.

– Ce-i asta, de unde a apărut? – articulează cu greu întrebarea vocea sugrumată a Dianei.

– Aaaa... – începe să râdă Mihai, aşezându-se pe marginea patului cu aerul împăciuitor al tatălui venit să liniştească pe copilul speriat prin somn. Ce să fie, Broscuţă? – îi mângâie obrazul părinteşte cu toată palma. E şuba mea de şantier, că Monel n-a mai vrut-o; i-au semnat lichidarea fără să mai predea hainele de protecţie. Când s-a închis Săvineştiul, noii patroni n-au fost interesaţi de nimic: hainele de protecţie de pe inventar, cărţile împrumutate de la bibliotecă – şi ce bibliotecă tehnică!; au încărcat-o în trei camioane şi-au dus-o la topit, la fabrica de mucava –, nici măcar sculele ori aparatele de măsură de pe inventarul specialiştilor nu le-au solicitat. Voiau să ne vadă plecaţi odată, să poată ei tăia totul şi vinde la fier vechi: mii şi mii de tone de oţel inox de cea mai bună calitate; pariez că măcar jumătate din aparatura nouă din clinica ta este din oţelul de la Săvineşti. Ai dormit bine?

– Dacă ştiam cu ce sunt învelită, dormeam până mâine.

– Atunci, te las să-ţi continui somnul...

– Nu, nu; nici vorbă! – se agită Diana. Aoleu! Dorm de trei ore... Trebuie să plec! Încă mai am timp să merg pe zi – spune pe un ton hotărât, pregătindu-se să coboare din pat, dar nu înainte de a rămâne singură în cameră, că-şi simte picioarele goale sub şuba lui Mihai.

Cât Diana stă în baie, apoi în camera de curat unde şi-a lăsat rochia, să se pregătească de plecare, Mihai cere cheia maşinii să pună în portbagaj lădiţele cu cireşe culese de băieţii unui vecin.

– În bucătărie, am pregătit masa – face el invitaţia.

– Nu, Mihai; dar o cafea voi bea cu plăcere – acceptă Diana, retrăgându-se în bibliotecă. Îţi mulţumesc pentru dimineaţa aceasta minunată oferită! – spune ca un toast când ia ceşcuţa cu cafea.

– Eu, pentru după-amiaza aceasta coborâtă parcă din romanele mele – toastează şi Mihai cu o ceşcuţă identică, dintr-un porţelan străveziu, care lasă să se observe caimacul gros al cafelei preparate la nisip, într-un ibric vechi, de alamă, mult prea burtos, „cum numai la doamna Vlada am mai văzut", gândeşte Diana.

– Coborâtă din romanele tale... – repetă ea, privindu-l iscoditor – , cum adică? Ce, n-oi fi eu, în realitate, singura doamnă care se bucură de confortul acestui balansoar... De ce surâzi? – întreabă Diana, derutată de zâmbetul mai degrabă trist decât ironic al lui Mihai.

– Ştii, Diana...

– Te rog! – face doamna un gest ferm de stăvilire, dar încărcat de eleganţă. Pentru tine sunt Broscuţă; sună, în auzul meu, mai frumos decât ţi-ai putea închipui... Te rog!... – îl invită să-şi reia ideea.

– Hmm... De... de multe ori m-am gândit la... la omenescul unor mari scriitori: Dumas-tatăl, spre exemplu. A creat în paginile sale atâtea femei celebre, nemuritoare, regine, prinţese şi atâtea şi atâtea splendori... În viaţa de zi cu zi, a făcut un copil cu o croitoreasă. Oare n-a avut acces la graţiile acelor splendori, că urât nu era, dimpotrivă; sau splendorile erau doar numai – ca şi cele de astăzi şi din alte vremuri – pentru cei cu bani, cu putere sau cu demnităţi în societate, unde, chiar şi un scriitor, oricât de talentat, este ţinut afară, la uşa de intrare?

Diana încearcă să râdă – o face, însă, mult prea stângaci, că deja cafeaua îşi varsă puţin caimac pe farfurioară; „îmi bate obrazul că am fost căsătorită cu un academician mai mare decât mine cu 21 de ani?!"

– Te superi dacă nu pot savura minunea aceasta de cafea şi o beau mai repede? – întreabă, străduindu-se să-şi menţină rostirea elegantă a vorbelor. Trebuie să plec... Trebuie! Vreau să mă opresc şi la Mausoleu, să aprind o lumânare; aşa se cade...

– Zău?! – se bucură Mihai. Broscuţă, chiar mi-ai înseninat după-amiaza. Şi eu o fac de fiecare dată când trec pe la Mărăşeşti, şi nu cred că numai pentru că bunicul meu, străbunicul, un frate de-al tatei, şi alţii, mulţi la număr din viţa Vlădenilor, şi-au lăsat oasele pe câmpurile de luptă... Mărăşeşti are o rezonanţă cu totul specială în amintirea mea. Uneori, când scriu, ori când mă apuc de un nou roman, îmi răsună în cap două cuvinte ciudate, citite cândva: „Noi, păduchioasele".

Diana scapă din mână ceşcuţa golită deja, iar puţinul caimac de pe farfurioară îi picură pe vârful pantofilor.

– Imediat... – se grăbeşte Mihai să aducă un prosop. Bine că n-ai pătat rochia... Ba nu, e foarte rău. Dac-o pătai: vrând-nevrând, rămâneai aici până mâine, să se usuce... Scuză-mă, am glumit – saltă din umeri când întâlneşte privirea încruntată a Dianei aruncată spre el ca o replică violentă.

– Te rog! – vede el imediat ceaşca întinsă cu o mână sigură, ca o scuză timidă. Mai ai puţină cafea? – insistă Diana.

Mihai ia ibricul de pe tava pusă pe măsuţa mutată mai într-un colţ şi umple ceşcuţa doamnei care, după felul în care îl priveşte, îi dă de înţeles că ar vrea să ştie mai multe; „şi de ce nu i-aş spune?!, abia mai stau în compania ei – n-aş mai lăsa-o să plece...”

– Chiar aşa, Broscuţă, – o face Mihai atentă, încurajat de tonul ei şi arată spre cafeaua din mâna sa – mă gândesc s-o răstorn, ca din greşeală, pe poala rochiei tale, să trebuiască să stai aici până mâine, să se usuce. Am un detergent foarte bun. Ce zici?...

– ...Că pălmuiesc la fel de bine şi cu stânga, şi cu dreapta...

– ...Iar eu aş săruta oricare palmă, să nu te mai usture. Invitaţia este să dormi *la* mine – accentuează vocea lui Mihai cuvântul *la*, să înţeleagă femeia că nu este vorba de *cu mine*.

Înghiţind în sec – „lua-te-ar naiba!; altul care ştie să te joace din vorbe...” –, Diana se sustrage dialogului, preocupându-se de ceşcuţa de cafea din mâna sa, admirând-o îndelung: „de pe vremuri, cumpărată de la un evreu din Roman, care pleca în Israel, că mama avea gust... nu şi posibilităţi... copii de crescut; familia mea trecută mereu la chiaburi de autorităţi; dările către stat dublate...”, aude şoapta lui Mihai – ca imediat privirea ei, ridicată cu severitatea profesoarei la examenul cu studenţii, să ceară reluarea ideii:

– A, da... – zâmbeşte molcom Mihai. Eram student. Prietenul meu Avram lucra la Revista *Amfiteatru*, ţinea rubrica *Poşta redacţiei*. Eu publicasem nişte poezii, ca orice moldovean... Îi propusesem şi ceva proză, dar Matei strâmba din nas. „Uite, măi, talent aici”, mi-a dat el într-o zi să citesc vreo 3-4 pagini dactilografiate. Erau ale unei eleve; o povestire a unei excursii cu şcoala făcută la Mausoleu cu prilejul primirii cravatei de pionier. Propoziţii scurte, percutante; o frază mai lungă, în care autoarea îşi închipuia cum statuile prind viaţă în nopţile cu lună plină şi ţin sfat... Superb! Ideea statuilor care prind viaţă în nopţile cu lună plină m-a obsedat mult timp. Dar când am citit

povestirea, Matei, încă de pe atunci un bun diagnostician al scriiturii literare, de-aceea n-a încăput decât cu greu la o catedră privată, mi-a ţinut prima lecţie: „Uită-te la copila asta: instinctiv, a ştiut cum să-şi încheie povestirea: *eram noi, păduchioasele.* Atât. Nimic triumfalist." Apoi amicul meu mi-a adus o capodoperă, *Bătrânul şi marea*, arătându-mi să citesc finalul, când Santiago, istovit de lupta cu peştele prins şi cu rechinii din jur, se culcă şi adoarme vegheat de un puşti: „...iar puştiul stătea lângă el şi îl privea. Bătrânul visa lei." Două săptămâni la rând, prietenul meu jubila că va putea lansa o tânără talentată, publicându-i la loc de cinste povestea. Apoi, a început să bea tot mai mult: fusese anchetat că vindea prin cămin lucruri cumpărate de la nemţii din Vest veniţi pe litoral iar de la revistă fusese dat afară, pentru că, fiind responsabil de număr, îndrăznise să pună în pagină o povestire din care reieşea clar că în orfelinatele noastre copiii au păduchi. Tot tirajul fusese topit iar revista refăcută, cu câteva poezii în locul povestirii. Pentru mine, povestirea aceea, citită atunci, a însemnat adevăratul start în literatură: ideea statuilor care prind viaţă în nopţile cu lună plină am dezvoltat-o într-o piesă de teatru, cu care am bătut pe la uşile tuturor secretariatelor literare ale teatrelor bucureştene, până şi la teatrul de copii. Promisiuni. Dar astea au contat; au contat enorm, că toţi m-au îndemnat să continuu să scriu... Iar când m-am aventurat în proză, îmi aminteam de rotunjimea povestirii acelei fetiţe şi de finalul atât de expresiv: *eram noi, păduchioasele*...

– Şi piesa de teatru? – întreabă Diana cu glasul şoptit.

– S-a pierdut pe drum şi în timp. Dar a însemnat foarte mult; m-a îndârjit; a dezvoltat în mine ceea ce-mi plăcuse cel mai mult în teatru: tânărul răzvrătit. Puteam fi unul dintre *tinerii furioşi* ai teatrului românesc, cu o piesă a mea intrată în repetiţii la patru teatre mari din Bucureşti şi provincie, dar a căzut cu scandal în vara lui '71, după întoarcerea lui Ceauşescu din China, când a început şi la noi *revoluţia culturală* de sorginte maoistă. Să-ţi mai torn cafea?

– Nu, mulţumesc! Te superi dacă vreau să plec? – întreabă Diana, privind aiurea şi cu gândurile rătăcite, dar cu o atitudine parcă ar vrea să fugă.

– Da – răspunde molcom Mihai.

Doamna din faţa sa nici nu i-a auzit răspunsul şi, punând farfurioara cu ceşcuţa goală pe pervazul lat al ferestrei, lângă ghiveciul unui crin imperial înflorit, se ridică din balansoar cu o încetineală însoţită de gesturi mult prea senzuale, debordând de feminitatea cu care

îşi trece palmele de la mijloc în jos, până la poala rochiei, să fie sigură că-i în ordine orice cută. Păşeşte mândră pe lângă peretele plin cu cărţi, – „nici măcar nu l-am rugat să-mi arate cărţile lui tipărite; cred că are vreun raft pe aici; dar nici el n-a avut bunul simţ să-mi ofere vreo carte cu autograf...” –, nimereşte pe dibuite mânerul uşii, că privirea i s-a înceţoşat din nou – „de ce mi-a povestit toate acestea?! Ştie, oare, mai mult?” – şi coboară cu atenţie treptele pridvorului, grăbindu-se să urce mai repede la volan.

– Diana, de ce aşa?! – aude întrebarea lui Mihai – parcă ai fugi...

– Nu pot, Daniel, nu pot, trebuie! Deja e mult prea târziu – clatină Diana capul cu îndârjire, ambalând cu putere motorul, în timp ce maşina se mişcă încet, înapoi, ameninţând să lovească porţile.

– O clipă, o clipă, să-ţi deschid porţile – îi strigă Mihai, speriat de graba femeii.

În oglinzile retrovizoare, Diana vede în spatele maşinii porţile mari deschise larg iar pe Mihai, în mijlocul drumului, privind într-o parte şi-n alta, să se asigure că nu vine vreo maşină. Ajunsă pe podul cu capetele din ciment nevăruite, Diana trage cu putere de volan în stânga, pornind spre mijlocul satului cu spatele înainte. Opreşte, manevrează schimbătorul de viteză şi pleacă în trompă spre ieşirea din sat. Retras pe marginea stângă a şoselei, chiar lângă şanţul de scurgere a apei de ploaie, Mihai îi face semne insistente să oprească. „Ăsta, măcar, n-o să-mi mai spună că ne desparte *Styx*-ul ori *Rubiconul*”, gândeşte cu tristeţe Diana, călcând cu ciudă frâna în ultima clipă, că se aud cauciucurile scrâşnind pe asfalt, iar maşina se opreşte cu portiera din stânga chiar în faţa lui Mihai. „Îl omor! Noaptea asta îl omor! Dacă-mi deschide portiera să cobor, îl las pe el să bage maşina în curte iar eu îl aştept pe patul în care am dormit acoperită cu şuba lui. Îi spun s-o aducă din nou, să ne acoperim amândoi şi-am să-l sărut până îl las fără buze, să nu-i mai reuşească vreodată surâsul ăsta puţin ironic şi mai mult trist, cu care mă priveşte... c-am ameţit deja!”

– Spune-mi, Diana, – îl aude când ea, instinctiv, apasă comanda de coborâre a geamului portierei – spune-mi, te rog, cum îl cheamă pe tânărul care te-a condus atunci noaptea la gara din Piatra Neamţ?

– Alex. De ce? – face Diana ochii mari.

– Aşa... – îşi accentuează Mihai surâsul.

– Te rog!... – insistă Diana.

– Curiozitatea... Drumurile noastre s-au intersectat de două ori şi de fiecare dată... Alex nu te merita; mi-am dat seama că ai plecat de la el

în miez de noapte plină de o mândrie născută din umilinţă; probabil familia lui nu te-a vrut – se cunoştea că veniseşi în Piatra cu maşina lui Alex; prea erai elegantă, dar subţire îmbrăcată. Acum suferi din nou, se cunoaşte. Măcar te merită? – se simte Diana străpunsă cu privirea blajină, dar atât de luminoasă a lui Mihai; „nu l-am meritat eu!", ar vrea să-i strige din adâncul sufletului, dar nu poate decât să se lase captivă privirii lui Mihai şi să se blesteme că a apăsat frâna. Păcat! Păcat că n-ai rămas... – îl aude pe Mihai oftând, cu privirea aruncată într-o parte iar Diana simte că s-a eliberat din capcana ochilor care au subjugat-o odată cu surâsul trist aşternut pe buzele bărbatului care continuă pe acelaşi ton care a adormit-o ast' noapte: Înainte de culcare – poate nu te-aş fi lăsat să dormi singură, să nu te sperie vreun şoricel, ori coada Chiorului lovind când şi când uşa de la intrare – te-aş fi invitat să ascultăm un concert. Alex este prea de demult, dar pe cel de acum, cu două-trei secole în urmă, l-aş fi provocat la duel. Astăzi... te rog să-i transmiţi, chiar şi în gând, salutările mele.

– Cui?! – face o figură de om derutat Diana.

– Lui Daniel.

– Deci ştii! – strigă ca scoasă din minţi Diana. De la cine ştii despre Daniel.

– De la tine – răspunde Mihai calm, învăluind-o în surâsul devenit mai degrabă protector şi amuzat, decât ironic. Ieri, o dată, la telefon, şi astăzi, de două ori, mi te-ai adresat cu *Daniel*. Drum bun, Broscuţă! Şi te rog, când ajungi acasă, dacă nu-i complicat, dă-mi un telefon, să ştiu c-ai ajuns cu bine...

Diana înghite în sec – nici ea nu-şi mai dă seama dacă a murmurat un *la revedere* ori nu – şi eliberează ambreiajul apăsând acceleraţia. Pornite în trombă, roţile late ale maşinii mari şi puternice aruncă în urmă praful drumului amestecat cu pietricele, ridicând un nor gros între ea, doamna plecată în grabă, şi el, scriitorul rămas pe marginea şanţului.

*

* *

În faţa porţii vilei sale, Diana stă mult timp cu maşina băgată cu botul până i-a oprit motorul senzorii de apropiere şi, obosită să tot asculte la radio aceleaşi veşti din politica internă – arestările în serie ale unor politicieni români corupţi –, stă mult timp într-o linişte deplină, amintindu-şi calmul impus, ca în sala de operaţii, cu care a ieşit din sat

fără să arunce măcar o privire în oglinda retrovizoare; apoi, pe şosea, plăcerea cu care a ascultat mereu acelaşi post de radio, fără nici un gând – nici măcar nu mai ştie dacă a trecut prin faţa Mausoleului de la Mărăşeşti. Chiar şi când a înjurat-o un şofer de tir că l-a încurcat la un semafor în Buzău, făcându-l să mai aştepte încă un minut, a continuat să conducă la fel de calmă. Acum, se hotărăşte cu greu să acţioneze comanda pentru deschiderea porţii şi parchează maşina la locul ei, în curte. Copiii amândoi ies în fugă din vilă şi se agaţă de gâtul ei, sufocând-o cu sărutări.

– Ce mi-ai adus?

– Sânzienele au înflorit?

– Cireşe!... – strigă Adrian, deschizând portbagajul. Licurici, uite ce multe şi mari!... De unde le ai?

Diana ar vrea să spună că imediat după Focşani erau oameni ieşiţi cu cireşe la vânzare la marginea şoselei, dar Adrian a luat deja în braţe trei lădiţe, lăsând Irinei pe ultima; „geamantanul de voiaj şi ce mai este acolo, ţi-aduci tu, mămico" iar Diana, după ce coboară geamantanul, vede un pachet şi, curioasă, rupe puţin hârtia de ambalaj – „şuba de şantier a lui Mihai!..." Asta o înfurie: „Paştele mamii lui!..." Se grăbeşte spre tomberonul de lângă tufa de trandafiri, chiar în stânga porţii, îl deschide, răscoleşte gunoiul şi ascunde pachetul cu şuba cât mai la bază, să nu poată fi văzută de cineva care va umbla la gunoi, să arunce resturile menajere sau când va fi deşertat tomberonul de gunoieri. Se bucură că Adrian s-a întors, cu gura plină de cireşe, „s-o ajut pe mămica să ducă valizoiul ăsta în camera ei..." Se spală pe mâini şi pe obraz, abia apoi schimbă rochia cu un halat de casă şi coboară în bucătărie să se bucure de bucuria copiilor, care mănâncă cireşe; „dar nu prea multe şi nici prea repede, scumpii mei, c-o să simţiţi că vă crapă burta", apoi, hotărând că le va povesti în altă zi cum a fost la Iaşi, pleacă să se culce, însoţită de Adrian: „Pentru atâtea cireşe, îţi masez picioarele până adormi; sigur te dor după o călătorie aşa de lungă..." În drumul ei spre mansardă, însoţită de pisica ce-şi atinge mereu coada de picioarele ei, Irina intră în dormitorul mamei, să-i spună noapte bună. Se aşează în genunchi lângă pat şi, înainte de a-şi săruta mama pe obraz, ca de obicei, în serile fericite, îi prinde bărbia şi o obligă să-i întâlnească privirea:

– Mămico, – îi şopteşte mai mult din vârful buzelor, să nu audă Adrian – eşti tare tristă, dar ochii tăi, deşi unul plânge iar altul râde, au licurici amândoi. Te necăjeşte stăpânul lor? Abia aştept să-mi povesteşti.

– N-am ce – murmură Diana.

– Atunci, nici eu nu-ţi spun că Sorin mi-a propus din nou să ne căsătorim... Eşti prea frumoasă ca să te fac bunică de pe acum – îşi rosteşte Irina cât mai încet vorbele în căuşul urechii mamei, apoi o sărută apăsat şi umed pe obraz. Hai, dormi şi visează la cel care îţi face ochiul să râdă – şi iese, urmată de fratele său, care a obosit să maseze picioarele mamei.

A doua zi dimineaţă, ajunsă din nou prea devreme la clinică, Diana trece prin faţa rezervei de lux cu aceeaşi indiferenţă cu care a trecut şi pe lângă Mausoleu. „Ce-i cu mine?!", se întreabă când îşi reia locul în scaunul managerial şi priveşte teancul de documente aduse în grabă de Anuţa. Participă întâi la raportul de gardă, se întreţine îndelung şi cordial – mai cordial ca niciodată – cu colegii, răspunzând la întrebările lor despre congres iar în final o bagă în seamă pe Magda, care pare neliniştită; o invită în cabinetul său:

– Te ascult...

– Daniel spune că săptămâna viitoare ar vrea externarea...

– Daniel?! – tresare Diana, uitându-se speriată spre Magda; „mai trăieşte?!, nu l-a ucis în duel Mihai?", ar vrea să întrebe. A, Daniel... – se dezmeticeşte ea. Da, sigur că-l vom externa. Ţi-a mai cerut poza Danielei?

– O dată, mai mult ca un reproş: „Iar aţi uitat să-mi aduceţi fotografia fiicei mai mari..." Dar tu? Ia zi-mi: l-ai cunoscut pe Esterhazy? Am citit în programul de pe internet că a fost şi el. Nu era supărat că l-ai criticat în câteva articole? Dacă făceai suturile cum propune el, nu mai avea Daniel erecţia de care ţi-am vorbit.

– Ce-ar fi să i-o provoci din nou?

– Eu?! Nici nu-i sigur c-am fost eu în noaptea aceea... Vezi cum te comporţi, că abia i-am potolit pe Odette şi pe Philip; gata, rămâne totul pe la toamnă. Am convins-o şi pe Danielle că vizita Ionelei la Paris este mai oportună de Crăciun. Voi fi şi eu acolo, că Philip mi-a pregătit deja un loc. A vorbit şi pentru puştoaice la un liceu în apropierea vilei lor; vom locui la etaj, jumătatea dinspre parc; încă mai păstrează camerele cum au rămas după întoarcerea mea în România. Deocamdată-i secret. Dar i-a spune-mi: Sânzieniul este departe de şoseaua naţională?

– Câţiva kilometri – răspunde mecanic Diana, continuând să răsfoiască un dosar gros, pe care trebuie să pună o rezoluţie. Poftim?! – aruncă ea dosarul pe un colţ al biroului şi ridică speriată privirea.

– Am fost la voi, la o cafea cu finuţa mea, că ne era dor de-o vorbă... Mi-a povestit că te-a luat la o festivitate; am certat-o că nu m-a invitat şi pe mine. Ştie că domnul Vlădeanu este plecat la Sânzieni; m-am uitat pe hartă; e-aproape de Iaşi... În calculatorul tău – c-am căutat un articol semnat de noi două –, i-am găsit toată opera cumpărată de pe internet. Eu i-am cumpărat şi cărţile – e altceva! Mă amuz privindu-i poza aceea făcută noaptea târziu, la masa de scris: nebărbierit, obosit, cu capătul creionului mecanic sprijinit de buze, dar cu privirea...!... Zău! Mi-ar plăcea să-l cunosc. Pot să jur şi eu – ca profesorul Matei Avram – că romanul lui Păduraru este scris de el; citeşte-l, te rog! Văd că l-ai cumpărat de pe internet. Spune-mi, e-adevărat ce afirmă într-un anume context în roman?

– Ce? – întreabă Diana, simţindu-se învinsă de siguranţa cu care îi vorbeşte Magda. Ce să fie adevărat? – îşi priveşte sora cu ochii plini de nelinişte.

– Că „nici o doamnă dragă mie, intrată în casa mea cu gânduri paşnice ori războinice, n-a plecat fără să-i trebuiască un corset pentru mijloc..."

– Ieşi afară! – loveşte Diana cu dosul pumnului stiva de dosare din faţa sa, răvăşindu-le. La anii tăi, ai rămas tot o...

– O... ai rămas şi tu, dovadă c-ai ieşit din casa lui întreagă, şi nu cred că nu i-ai fost dragă. Păcat că s-a destructurat secta *Surorile Blajine!*; ai fi fost numai bună... Irina mi-a povestit că, la peste 90 de ani, doamna Vlada a intrat în sala cinematografului la braţul lui ca o regină în sala tronului şi nu se sfieşte s-o certe în gura mare pe pictoriţa Răzeşu-Zugravu – du-te şi-i vezi frescele din Centrul Cultural... – o ceartă că prea îşi afişează condiţia de lesbiană şi-ar vrea să creadă toţi că Vlăduţ al ei este făcut prin inseminare – o exaltată, care fuge din când în când în Finlanda, la o mare fermieră, crescătoare de reni, pictoriţă şi aia, cu care a avut o expoziţie prin capitalele Europei. Nu ştiu cum o fi arătat Vlădeanu puşti, la 19 ani, când a intrat sub protecţia viitoarei muziciene, dar am ascultat cum îl ţine minte doamna Vlada: Irinuca noastră mi-a dat un CD cu *Steaua polară* şi m-a rugat să ascult fragmentul pentru oboi şi pian. Când a văzut cine-i autoarea muzicii pe care o ascult în fiecare seară, Sergiu a aruncat în zeflemea: „Opt-nouă luni, asta şi-a tras-o cu un puşti de 19 ani, student la Fizică, care dormea cu ea la mansarda blocului *Yanis*. Mi se acrise să-i urmăresc şi să-i ascult – Doamne, de toate l-a învăţat muierea asta!, îi făcuse un program spartan: teatru, operă, operetă – câştigul meu, că mergeam şi eu după el –, dar

trebuia să stau şi la Bibliotecă Universitară; citea ăsta nişte cărţi groase!... şi să fi auzit cum îl chestiona madam' seara... aşa profesoare să fi avut fiicele noastre! Dar şi el... hă-hă-hă!... mă mir că nu s-a dărâmat blocul –, primisem ordin de serviciu de la defunctul Dominte, cumnatul surorii tale, şi de la paraliticul general Vicenţiu Apostol, din azilul de bătrâni, că fiu-său, fostul senator Serafim, face pârnaie, cică pentru uciderea în Viena a fostei savante de la ICECHIM, Simona Poenaru, fugită în străinătate înainte de..." Astea-s noutăţile din Bucureşti, care ne privesc pe noi, soro, – oftează cu obidă evidentă în glas Magda. În locul tău, aş fi rămas o săptămână la Sânzieni, departe de greaţa de aici, sau până mi-ar fi sugerat el să plec; Irina mi-a spus că zilele acestea pictoriţa îşi duce băieţelul la părinţii ei, într-un sat vecin, şi-l ia şi pe Vlădeanu cu ea, de paravan, să nu amărască bătrâneţea părinţilor, care n-au aflat încă de orientarea sexuală a fiicei lor... Să ieşim naibii mai des din clinica asta. Viaţa-i acolo, afară; aici, doar ne îngrijim de ambalajul ei; un mare scriitor[1] spunea că esenţa lumânărilor nu e ceara, care lasă urme, ci flacăra; mai precis, aş adăuga, lumina flăcării, care, e drept, durează cât există ceară, dar e eternă, gândind cum se dăruieşte celor din jur. Şi noi două?!... După o copilărie printre orfani, o tinereţe de tocilare şi o dimineaţă pe la 40 de ani, când ne-a ieşit în cale un tânăr, iată-ne bătrâne. Ast' noapte am adormit plângând; ascultasem la căşti partitura pentru oboi şi pian şi m-am întrebat ce lăsăm în urmă, sau, şi mai tragic, în clipele de insomnie, ori când vom fi ţintuite în pat, ce amintiri chemăm să ne aline zbuciumul şi să adormim cu gânduri senine?...

După o tăcere lungă, timp în care Diana aranjează la loc dosarele pe birou iar Magda îşi face un espresso, intră Anuţa cu încă un braţ de dosare.

– ...Şi, ştiţi, a telefonat domnul acesta – pune ea cu timiditate pe birou o hârtie cu un număr de telefon. A întrebat dacă v-am văzut astăzi în clinică – părea îngrijorat – şi i-am răspuns că v-am şi umplut biroul cu dosare. Parcă s-a luminat; mi-a mulţumit şi a închis. Tare elegant vorbeşte... – se înclină secretara înainte de a ieşi.

Aşezată într-unul dintre cele două fotolii de lângă masa de discuţii, Magda tace cu înverşunare, preocupându-se cu obstinaţie de cafea. Doar din când în când trage cu coada ochiului spre Diana.

[1] Antoine de Saint Exupéry

– Dacă vrei să-mi spui vreo măgărie, te anunţ că şi-aşa ziua de azi mi-e de rahat.

Magda pufneşte în râs, pune ceşcuţa goală la locul ei şi se retrage cu spatele înainte spre uşă.

– Parcă viaţa ne-a fost de altceva?... – oftează. Dacă vrei să arunci cu vreun dosar în mine, abţine-te. Şi astăzi dimineaţă, la raport, ca şi-n dimineaţa de după gripă, aveai scântei în ochi – Irina le zice licurici –, dar nu mai fac greşeala de atunci să te întreb dacă te-ai drogat. Răspunsul tău l-am aflat; poate şi de-aceea nu erai veselă ca atunci; nici măcar nu i-ai dat telefon c-ai ajuns cu bine acasă. Păcat!... Stăpânul licuricilor ne vizitează atât de rar... poate că-i pentru ultima dată în viaţa asta a noastră de... cum ai zis tu. Hai să te las, că-ţi fuge mereu privirea spre dosarele de pe birou. Apropo: sper că nu i-ai spart capul dac-o fi încercat să te îmbrăţişeze, că de rupt mijlocul... iar de violat, la vârsta lui...

Oftând, ca în vremurile de demult, când făcea lecţiile cu ea, Diana îşi priveşte lung şi galeş sora rămasă în uşa întredeschisă.

– Magda, ai momente în care mă dezgu̧şti...

– Ba eu cred că ţi se apleacă – simptomul excesului de bunătăţi, că, în intimitate, şi tu visezi la aşa ceva, dovadă cum, după 17 ani, reîntâlnindu-l pe Daniel, ai explodat. Eu, măcar nu l-am ţinut ascuns; zilnic priveam poza Odilei şi mă gândeam la el, ba-l şi priveam pe el, că am undeva ascunsă coperta unei reviste cu poza acelui bărbat care ţine în braţe, înfăşurat în haina lui de blană, un copil căruia i se vede doar năsucul iar în planul doi are loc defilarea de 1 Decembrie; poate de-aceea m-am şi dus la Mugurel la închisoare şi am fost de acord să fac parte din comisia de expertiză: fără el, n-aş fi ajuns la defilarea aceea şi n-aş mai fi avut poza; ani în şir am tot privit poza, mai ales în nopţile în care mă ridicam scârbită de lângă soţul meu – şi zilele trecute, când a spus bădărănia despre muziciană şi scriitor, m-am dus şi am scos din ascunzătoare poza, să mă pot opri din plâns; înainte plănuiam cum să-l reîntâlnesc pe Daniel; acum am plâns că n-am putere să mă duc într-o noapte la el şi să-i spun câte s-au adunat în sufletul meu în 17 ani... Dar cui să spun?! Unuia care şi-a impus un autism din care nu-l scoate nimeni şi nimic?!... Poate puţin – aşa crede şi doamna Aurelia –, va ieşi din refugiul lui când îşi va revedea soţia, care-i, încă, „la cursuri”. Spune-mi Diana, s-a meritat?

– Pot să te întreb acelaşi lucru? – se apropie Diana cu paşi mărunţi, gândind întristată: „iată că ne-am pus întrebarea de care îmi era

teamă". Du-te la ale tale, Lenuş – îşi mângâie cu afecţiune sora. Şi mai gândeşte-te: noi n-am avut nici mamă, nici tată. Dacă Sergiu ţine la puştoaice, nu le priva de prezenţa tatălui; o fi el cazon, plin de păcate, dar lasă-l să se răscumpere, măcar puţin, ca tată... Şi să ştii... dar lasă, du-te! – îşi conduce sora până dincolo de uşă.

Întoarsă la birou, hotărâtă să se dezmeticească şi să rezolve măcar o parte din dosare, nu se poate abţine şi-i spune Magdei în gând: „...să ştii că am fugit de la Mihai tocmai pentru că mă zdrobise cu trecutul lui; nu numai atestarea că se trage din Muşatini, iar pictoriţei i-a făcut un copil ca să nu li se stingă viţa – chiar doamna Vlada i-a strigat *răzăşoaico*; ce poate fi mai înălţător?! – dar el ştie că are şi bunici ori străbunici împrăştiaţi pe toate câmpurile de luptă. Mi-a fost teamă că, rămânând la el, voi înnebuni de ciudă că-s prea bătrână şi nu-i pot face şi eu un copil... Şi ce dacă, vreodată, ar fi trebuit să-l împart cu pictoriţa?!... Poate că tatăl lui Vlăduţ e-ntr-adevăr o seringă – n-am văzut nici o privire plină de afecţiune a pictoriţei aruncată lui Mihai, care, mai degrabă, a avut comportament de bunic... deşi... acum câţiva ani, înainte de-a fi fost pictate frescele în faţa cărora am stat trei ore într-o seară, după ce l-am cunoscut... parcă frescele acelea spun altă poveste... Poţi să ştii ce satir zăcea acum câţiva ani într-un bărbat ca el?!..." Mai stă un timp cu privirea aiurea, pentru ca din senin să strige cu ciudă:

– Idiotul!...

„...când a luat pătura înfăţată cu cearşaf fin de finet de pe mine, ca să mă acopere cu şuba lui, eram dezgolită până la brâu... Putea... măcar..." şi Diana îşi culcă fruntea peste braţele încrucişate pe birou, visându-se rămasă până a doua zi la Sânzieni, „să dorm *la* el", îşi aminteşte ea accentul pus pe *la*; „după miezul nopţii, făcând pe speriata de coada Chiorului lovită în uşa de la intrare, unde stă de pază, m-aş fi dus la patul lui în camera din spate şi m-aş fi culcat lângă el, şoptindu-i ca o dojană: Chiar ai uitat ce spuneai în *Moartea magnoliei*?, că nici o femeie dragă ţie – personajului tău central, evident, dar ce mai contează?!, ştiu că eşti tu în totalitate în pielea lui – nu iese din casa ta neiubită. Iar eu, prostule, când am întors maşina de la Siret, crezi că am venit la tine doar pentru cireşe?!... Lasă-mă, măcar, să-ţi zdrobesc surâsul ăsta din colţul gurii..." Îndurerată – „am ratat o noapte pe care o meritam amândoi" – Diana îşi ridică fruntea de pe braţe, merge în baie, se spală meticulos pe obraz cu apă rece şi se reaşează la birou. Muşcă un sfert dintr-un tranchilizant, apoi rezolvă încet şi cu calm toate dosarele

aduse de Anuţa, pe care, imediat după prânz, o cheamă să le ia. Scăpată de povara administrativă a conducerii clinicii, îşi face o cafea şi se întoarce iar cu gândul la ziua de ieri: „Nu trebuia să-i dau telefon de acolo, de la apa Siretului!, şi-am făcut foarte bine că i-am aruncat şuba de şantier la gunoi – sper să fi fost luat deja gunoiul de maşina salubrităţii... Nu mai vreau o suferinţă în plus!”, îşi zice şi începe controlul prin saloane – „măcar să se ştie cine este şefa aici!” Scrie în raportul de tură o sumedenie de ameninţări cu sancţionarea pentru neglijenţe mărunte, pe care în ultima vreme le-a trecut cu vederea, şi se întoarce în cabinet să se pregătească de plecare acasă; „poate n-or fi mâncat copiii mei toate cireşele...” Încă se mai priveşte în oglinda din baie, să-şi pieptene buclele părului – alaltăieri, în pauza de masă a apelat la serviciile unei coafeze de lux de la parterul Hotelului Unirea; „oare, în subconştient, plănuiam un drum la Mihai?!” –, când aude un sunet ciudat în telefon; îşi aminteşte că-i soneria de urgenţă din rezerva de lux. Iese în grabă din cabinet; „Doamne, ce-o fi păţit?!...”

– Ce-i?! – întreabă speriată când intră în rezervă şi-l vede pe Daniel ridicându-se din pat să-şi îmbrace peste pijama halatul, „ca cel pe care i l-a cumpărat *atunci* Magda”.

– Nimic, doamnă, – vine răspunsul dat pe un ton calm –, dar dacă tot nu credeţi că este cazul să treceţi cu vizita şi pe la mine, v-am chemat să vă spun *bine-aţi venit!* şi să vă întreb cum a fost la Iaşi.

– Bine, mulţumesc! – răspunde Diana, trăgând un scaun să se aşeze în apropierea patului. M-am speriat că ţi s-a întâmplat ceva... Da, a fost bine la Iaşi; congres, ce să fie?!... Expuneri, discuţii...

– Doamna Moriko a fost? Aţi stat tot cu ea în cameră?

– Cine, ce?! – nu înţelege Diana despre ce este vorba; imediat însă, izbucneşte în râs: O, nu... nu mai ştiu nimic de ea; cred că-i la un spital din Germania; deşi-i tot chirurg, n-a venit.

– În schimb, am citit pe internet că v-a onorat cu prezenţa domnul Vlădeanu...

– Cine?! – tresare Diana. Cum adică? Ce, Vlădeanu-i chirurg?

– Fiul lui, da. Adrian Vlădeanu, absolvent al facultăţii din Cluj. După specializarea în străinătate, că la noi nu se mai scosese nici un loc la Chirurgie Plastică, s-a stabilit la Viena, şi cum numele de Vlădeanu ar fi lăsat indiferenţi clienţii, pardon!, clientele, Adrian a devenit Ady; Ady Attila Esterhazy – precizează Daniel.

– Formidabil! Tânărul de la braţul lui... – exclamă Diana, dar se opreşte să nu se dea de gol că i-a văzut poza de la absolvire, când Mihai

îl luase de braţ cu afecţiune de părinte. Sigur, l-am văzut, era la braţul unor mari chirurgi... De unde ştii toate astea?

– Internetul. Picanteriile, de la cumnatul meu Gheorghiţă: a fost inginer cândva la Săvineşti. Când merge prin Piatra Neamţ, îi place să-l caute pe un tip hâtru, poreclit Antoniu-cel-strângătoriu, prieten bun, de casă, aş zice, cu domnul Vlădeanu; un fel de ministru de finanţe al lui, că Antoniu este mult prea strângătoriu iar domnul Vlădeanu, mai tot timpul, în pană. După ce s-a căsătorit cu o tânără mândră şi frumoasă, domnul Vlădeanu a aflat că soţia a lăsat undeva în Ardeal, într-un orfelinat, un copil din flori; „mai degrabă, *din boscheţi*", se exprimă el într-un roman – poate una dintre răutăţile lui ca romancier –, pentru că Adrian fusese conceput la o petrecere, într-un castel de pe malul drept al Dunării; mai jos de Pesta. A doua zi, şi-a luat soţia şi au mers în Ardeal să aducă acasă copilul. Imediat după Revoluţie, când băiatul a terminat Medicina, domnul Vlădeanu s-a împrumutat la bancă, să-i poată cumpăra locul şi plăti şederea la specializarea în Chirurgia Plastică şi Reparatorie; era obsedat de soarta prietenilor săi de la Săvineşti, care fuseseră victime ale vreunei explozii; el însuşi – după cum se citeşte printre rânduri în *Noaptea de acid cianhidric* – a avut spatele ars. Unii critici literari – chiar profesorul Matei Avram, de curând – opinează că a existat în realitate acea iubire a lui, Teona, care a intrat în zona contaminată cu acidul revărsat din reactorul explodat, i-a pus masca de gaze pe faţă şi şi-a sacrificat pardesiul scump, să-i stingă flăcările de pe spate. După Revoluţie, şi soţia lui, Ana, l-a părăsit; era de viţă nobilă, rătăcită în lagărul socialist; s-a întors la Viena, unde s-a ales doar cu al doilea n la numele Ana: Anna de Viena; *noblesse oblige!*... După un timp, soţia lui a cerut partajul: jumătate din apartament, din icoana de Grigorescu şi din ediţia princeps a *Ţiganiadei*, moşteniri de familie, dar ea a pretins că-s cadouri de nuntă şi a mai adăugat suma împrumutată de la bancă; „nu ştiu pe ce a cheltuit-o fostul meu soţ, cum, la fel de bine, n-am avut habar de sumele încasate de la *Fondul literar* pe tot ceea ce i s-a publicat sau i s-a pus în scenă înainte de '89", sume care, spune cumnatul meu, că ştie de la Antoniu, întrec sumele primite de el ca inginer la Săvineşti. Aşa se face că domnului Vlădeanu, la partaj, i s-a luat totul şi a ajuns la Sânzieni, într-o casă veche de aproape de un secol, gata să se dărâme iar el, şi plin de datorii.

– Casa?! – ridică Diana privirea, vrând să-l contrazică pe Daniel – „am văzut-o; are aspect de casă veche, dar e refăcută, cu toate utilităţile, tabla schimbată de curând, foarte elegantă înăuntru..." –, dar

îşi înghite vorbele, speriată că fusese gata să se dea de gol că a trecut pe la Mihai.

– Da, casa... – confirmă Daniel, fără să ia aminte la zbuciumul Dianei; el este preocupat doar de povestirea sa. Am înţeles, din cele citite, că un şantier de-al lui Păduraru, cel care i-a semnat *Viaţa la second hand* şi piesa de teatru *Aeroport spre niciunde,* s-a ocupat de modernizare. Nu pot şti dacă asta a fost plata pentru cele două opere literare, despre care, tot printre rânduri, am înţeles că, de fapt, autorul le-a dat spre adopţie... Era tocmai perioada când executorii partajului îl dăduseră afară din apartamentul din Piatra Neamţ iar fiică-sa Cristina tocmai plecase în America să-şi dea doctoratul în combaterea crimei organizate; fratele ei, tânărul medic Esterhazy, degeaba îşi luase un nume sonor; îi mai trebuiau şi bani, să aibă clinica lui proprie de implanturi şi toate celelalte. Şi de unde, dacă nu din România, „vaca de muls a Vestului", vorba domnului Vlădeanu?...

– De ce-mi spui toate acestea? – îl priveşte lung şi insistent Diana, covârşită de o stranie fericire maternă că-l vede pe Daniel stând atât de lejer pe marginea patului şi vorbindu-i mult şi liber – „Doamne, oare l-am scos din autismul ce şi l-a impus? Are atâta chef de vorbă şi pare atât de bucuros că-mi poate spune tot ceea ce ştie despre Vlădeanu!..."

– Să vă gândiţi bine înainte de a accepta – vine răspunsul simplu, dat întrebării rostite ca o dojană de Diana. Un ziar scria că doctorul Esterhazy încearcă racolarea mai multor chirurgi de excepţie pentru clinica sa din Long Island, unde numai de cei arşi nu se ocupă.

Înfricoşată că ar putea întâlni privirea lui Daniel, care se uită insistent într-o parte – „n-are de unde şti că am trecut pe acasă la Mihai" –, Diana simte o străfulgerare: când senatorul Păduraru venise la soţul ei să-i propună o clinică de implanturi, „că se poate face profit serios", era însoţit de un medic tânăr, „din Viena, dar s-ar întoarce bucuros în România", şi-şi aminteşte şi întrebarea lui Mihai, „singur?", când i-a spus că l-a cunoscut pe Păduraru, venit să-i propună soţului său clinica de Chirurgie Plastică. Simte un nod în piept; credea că plecarea lui Mihai din oraş la ţară a fost un moft al unui scriitor în pragul senectuţii; dorinţa acestuia să-şi trăiască ultimii ani departe de oraş, în liniştea de la ţară, ca în copilărie. „De fapt, am găsit un om resemnat, dar mândru. Se cunoştea că, din tot ce agonisise o viaţă, nu putuse salva decât cărţile – pe care, oricum, băncile nu pun nici un preţ –, plăcile de vinil, cu care şi-o fi adormit fetiţa în nopţile în care el scria şi cam atât, că televizorul

pare cumpărat de curând, iar mobila din casă este prea veche, cumpărată de mama lui, că se cunoaşte că a ales-o cu gust, mobilă de pe vremuri..."

– Mda... interesant ce-mi spui... – se reţine cu greu Diana să nu ofteze şi se ridică de pe scaun. Dacă-mi va propune Esterhazy ceva, sigur că-l voi refuza, dar n-o va face, că i-am desfiinţat de câteva ori nişte articole de-ale lui, referitoare la... mă rog!... probleme de-ale noastre, de specialitate.

Când ajunge la uşă, Diana se aude strigată ca pe vremuri şi se întoarce încet – „să nu creadă că mai sunt robită de el" –, privindu-l cu interes, ca pe oricare pacient care o solicită. Daniel îi surâde, „primul surâs adevărat de când este aici":

– De fapt, te-am chemat să-ţi dau o veste plăcută, care mi-a mers la suflet: romanul nostru va fi tradus în portugheză.

– Zău?! – are Diana o reacţie de fericire, necontrolată. Deci, pentru asta...

– Nu. Întâi, Dora l-a cerut să-l citească, din curiozitate. I-a plăcut, a discutat cu soţul ei şi au hotărât să-l publice în Brazilia. I-am spus că suport eu costurile şi s-au supărat, mai ales Dora: „măcar atât să fac pentru un român de-al meu". Au promis că înainte de Crăciun, va fi lansarea; acum este iarnă la ei iar Dora mi-a spus că are timp să traducă; stă mai mult în casă. Evident, cizelarea traducerii o va face soţul ei. La toamnă, vreau să-l contactez pe domnul Vlădeanu, să-i plătesc drumul şi şederea în Brazilia; poate chiar cu o escală pe undeva, prin America; e vital pentru un scriitor să vadă cât mai mult.

– Da, un gest frumos... – aprobă Diana, în lipsă de altă replică.

– Dimineaţă, – continuă Daniel în aceeaşi notă de bucurie – Dora a intrat şi ea pe *Skype*; era mulţumită că primise textul final oferit de autor, care făcuse schimbarea propusă de ea la pagina de final; nu-i plăcea că cei doi, tânărul şi doamna Maria, doctoriţa ginecolog, se despart prin moartea doamnei. Nu ştiu cum este finalul acum iar Dora n-a vrut să-mi trimită ultima pagină. Ce zici, acum, după ce l-ai întâlnit pe domnul Vlădeanu, crezi că l-aş răni prea tare propunându-i să-i plătesc participarea la lansarea cărţii?

– Ar fi un gest frumos... dacă zici că banca i-a luat totul... Îmi pare rău, n-am avut timp să citesc prea multe despre el... – se scuză Diana, întorcându-se către uşă, obsedată de gândul că trebuie să ajungă mai repede acasă, la tomberonul de gunoi.

– Şi... ştii, Diana... – îşi caută Daniel cuvintele, ridicat prompt în picioare lângă patul său de spital, imediat ce a văzut-o plecând către uşă

– de dimineaţă, mă tot gândesc... Romanul acela a răscolit nişte... A însemnat... sau poate doar ni s-a părut... Cert! – devine vocea lui fermă, cum Diana l-a auzit discutând cu sora lui şi cu colaboratorii veniţi la el în rezervă. Mi-ar plăcea să plătesc două bilete – nu de bani e vorba –, să-l ştiu că participă la lansarea cărţii lui însoţit de... de cineva. Ce zici?...

...Dar Diana nu mai răspunde. A apucat deja să deschidă uşa şi, parcă nici n-ar fi auzit întrebarea, iese cu pasul ferm din rezerva de lux.

*
* *

Opreşte maşina în parcarea din faţa bisericii, „chiar pe locul unde mi-am aşteptat fetiţa s-o admir îmbrăcată ca o mică prinţesă", constată Diana când coboară şi acţionează comanda de închidere a portierelor. De sus, din pridvorul bisericii ar vrea să privească parcarea, dar i se face teamă să nu vadă o doamnă îmbrăcată într-o rochie mult prea elegantă îmbrăţişând cu patimă pe tânărul care îi adusese fetiţa ce urma să fie pajul ce ar fi dus trena miresei; „cea mai frumoasă blondă pe care am avut-o" – o fulgeră un gând rău – „Doamne, iartă-mă!, sunt în biserică..."; ultima oară când am văzut-o pe fosta Brânduşa era în urmă cu un an; s-a speriat: o femeie acoperită toată, mai puţin ochii, mereu nemulţumită, umblând prin clinică vioaie şi neobosită, în ciuda kilogramelor care se ghiceau ascunse sub hainele cernite, recalcitrantă la orice propunere de îmbunătăţire a dotărilor – „chirurgia se face cu doctori buni, de-aceea vă plătesc aşa bine". Face câteva cruci – „măcar cruce ştii să faci?", a întrebat-o Daniel atunci, de Crăciun –, le face în graba cu care vrei să alungi un spirit rău şi se opreşte la cutia milei din pronaos cât să introducă prin fanta îngustă o bancnotă trasă la întâmplare din poşetă. Înăuntrul bisericii, la strana lui din stânga altarului, un dascăl fornăie o rugăciune, pregătind începerea vecerniei. De data aceasta, Diana, atentă la câteva femei cernite, „venite probabil să se roage pentru vreun bolnav din spitalul apropiat", înţelege cum trebuie să se comporte: scoate eşarfa pe care o are în poşetă, şi-o pune pe cap, apoi ia la rând icoanele din faţa altarului. „Luminează-mă, că-s tare confuză!..." – se roagă când se închină Fecioarei cu Pruncul. Se retrage într-un colţ şi se aşează într-o strană. Priveşte lung spre altar şi mulţumeşte în gând lui Dumnezeu că a ajuns să-l vadă sănătos pe bărbatul sfârtecat de ursoaică, adus cu elicopterul. „E tatăl băiatului

meu, Doamne...", recunoaşte ea cu mândrie, parcă ar implora iertare că a trăit în minciună atâţia ani; „şi-am să mai trăiesc... N-am putere să-i spun... Poate... ştiu eu?! Poate după ce o va face Magda; ea îi are de partea sa pe Odette şi pe Philip..." Îşi dă seama că-i este teamă de bărbatul acela care s-a ridicat prompt la marginea patului imediat ce ea a schiţat gestul de plecare spre ieşire; „aşa s-a ridicat şi *atunci*, în parc, în prima zi" – gestul l-am descoperit în *Întroienirea;* personajul tânărului scriitor îşi aminteşte de lecţiile dure pe care le-a primit în facultate de la doamna cu care locuise multe luni la mansarda unui bloc vechi, „poate cel mai elegant şi mai renumit din tot Bucureştiul". „*Întroienirea* şi iar *Întroienirea*!..." – oftează Diana, privind în gol spre catapeteasma bisericii. Nu poate înţelege ce a răscolit-o atât de profund; „şi totuşi, finalul a fost schimbat", îşi zice. Chiar înainte de a pleca la congres, l-a citit; l-a citit cu durere: în clipa în care doctoriţa se hotărăşte să se întoarcă în curtea spitalului şi să-l ia de braţ pe tânăr, să meargă acasă la el pentru totdeauna, colţul de jos al lamei unui plug de deszăpezire, venind în viteză pe şosea, o loveşte din plin în locul acela mirific, adevărat cântec de sirenă pentru toţi bărbaţii navigând pe marea zbuciumată a vieţii între războiul troian şi liniştea căminului din Ithaca, locul prin care tânărul cu care ea s-a luptat continuu în ultima vreme a invadat-o, cucerind-o definitiv, dar nu cu şiretlicul unui cal din lemn, ci el însuşi în chip de unicorn înaripat intrând într-o cetate care, în sfârşit, l-a primit cu braţele deschise, cu îmbrăţişări şi cu odihna ei de la finele încleştării, un somn scurt, dar atât de odihnitor, cu ceafa pe braţul lui, visând cum altă viaţă a început deja în trupul său. Femeia este aruncată de colţul din fier al lamei de deszăpezire în înaltul cerului, dar nu atât de sus cât o duseseră îmbrăţişările tânărului, pentru ca în final să cadă în movila de zăpadă murdară de la marginea şoselei şi să fie înghiţită pe vecie. „Bine că Dora i-a cerut să renunţe la acest accident care frânge o iubire; poate că a fost şi părerea lui Gabriel, soţul Dorei, scriitor atât de important – nu printr-un accident stupid rezolvi o mare iubire..." După un timp, şofând cu plăcere, dar şi cu nerăbdare, „să ajung mai repede la tomberonul de gunoi", Diana îşi imaginează ultima pagină refăcută: doctoriţa ginecolog – „de fapt, femeia tânără, frumoasă şi plină de afecţiune – ce importanţă are meseria?! –, ceea ce de fapt, a reuşit tânărul să scoată din sloiul de gheaţă, în care violul profesorului din adolescenţă, infidelităţile soţului – mare ştab al oraşului – şi ambiţia ei de a fi cea mai bună o întroieniseră" –, femeia aceea trezită pe braţul tânărului – „ce mult am invidiat-o când am citit scena prima oară!..." –,

trezită cu cheful de viaţă pe care ţi-l dă lumina din suflet dintr-o dimineaţă de iunie – „doar eu, ca proasta satului, am fugit de Mihai pe înserate” –, debordând de dragostea înflorită în sufletul ei din sentimentul iubirii ţinut închis cu străşnicie atâta timp, se va întoarce în curtea spitalului şi, cu ochii plini de licuricii aprinşi deja, doar va întinde mâna tânărului, să pornească împreună spre garsoniera lui de confort redus; „cu dragoste, vom începea toţi trei”, poate că-i va spune ea; „ba toţi patru, sau cinci, că-i greu de împărţit dragostea unui singur copil”, o va completa el iar ea, lipindu-se strâns de braţul lui, se va sălta pe vârfuri, să-i poată şopti: „îţi dai seama cât va trebui să munceşti?” – şi Diana surâde îndelung, închipuindu-se în avion, fără teama de înălţime de odinioară, lipindu-se strâns de braţul lui Mihai – „am să-l las pe el la fereastră, să privească” –, mâncând tăcuţi prânzul servit de vreo stewardesă frumoasă – „te omor dacă-mi spui că te lasă rece”, îl voi tachina –, adormind umăr lângă umăr la traversarea oceanului şi „amuzându-ne cu toţii când, la aeroport, Dora mă va recunoaşte” iar noaptea târziu, la un pahar cu bere neagră, Mihai va afla toate firele unei poveşti, „pe care nu-ţi cer s-o scrii; eşti agasat deja de toţi care ţi-or fi spus că povestea vieţii lor merită scrisă; eu mă mulţumesc să-i trăim frumos, împreună, finalul...” şi abia atunci, când vor fi mai mult decât soţ şi soţie, Diana crede că, avându-l pe Mihai alături, va găsi în ea forţa – „ba sigur mi-o va da el, luându-mă de mână să mergem în munte, când va afla al cui este băiatul meu” – şi va face gestul de care îi este tot mai teamă: să-l privească pe Daniel în ochi şi să-i spună: „Este fiul tău; am vrut doar să ştii.”

– Doamnă, s-a întâmplat ceva? Aţi blocat traficul... – aude Diana vocea severă a poliţistului ajuns în grabă la geamul portierei sale.

– Imediat, imediat!... – se agită Diana, repornind maşina. Aţi văzut? De teama dumneavoastră, a repornit motorul. Sunt în drum spre service; am probleme la aprindere... – şi porneşte, zâmbindu-i poliţistului care se retrage pe dunga albă să dirijeze traficul.

În faţa vilei, Diana nu mai poate să aştepte deschiderea lentă a porţii; fuge la portiţă, tastează pe telefon codul de acces şi se grăbeşte să ajungă la tomberon – sunt două tomberoane; „înseamnă că gunoierii n-au trecut pe aici; menajera a trebuit să aducă şi tomberonul de rezervă...” Începe să cotrobăiască prin gunoaiele din tomberonul plin, până găseşte coletul, cu care fuge sub braţ la etaj, în dormitorul său, fără să-i pese că hârtia în care este ambalat s-a murdărit de la resturile de mâncare date la gunoi. Caută un cuţit, găseşte un bisturiu vechi – „dacă

aş dormi vreodată la Mihai, nu l-aş mai pune sub pernă" – şi taie sfoara, să poată desface hârtia groasă de ambalaj; haina este împăturită frumos, băgată cu grijă într-un sac de polietilenă, rupt într-un loc de unghiile ei aseară, când a văzut ce-i în colet. Trage încet haina din sac şi o lasă aşa împăturită pe comoda de la picioarele patului. Culoarea materialului – un material fin, cum ţeseau pe vremuri fabricile din România – îi trezeşte amintirea nopţilor în care se visa dăruindu-se bărbatului din tren.

– Sărut mâinile, doamnă! – aude în telefon vocea lui Mihai şi se simte prinsă pe picior greşit: „când i-am format numărul?!"

– Îţi rup urechile! – îi strigă; „ce naiba altceva să-i spun?!"

– Îmi pare rău, doamnă!... Cred c-am gafat întrebând de dumneavoastră la secretariat, dar eram îngrijorat; plecarea dumneavoastră ieri...

– Am spus că-ţi rup urechile – îşi recapătă Diana stăpânirea de sine, legănându-se ca o pisică alintată pe patul lat din dormitorul său. Amândouă odată – precizează pe un ton voit de dojană, care nu-i prea reuşeşte din cauza zâmbetului permanent şi a privirii aruncate mereu spre haina de pe comodă.

– Aaa.., dacă-i vorba pe-aşa – aude râsul abia stăpânit al lui Mihai –, trebuie să-mi amintesc în ce roman spuneam eu asta, că nu mai ştiu replica... O fi ameninţarea altei doctoriţe – în nici un caz *Broscuţă*, ci *Sloi de Gheaţă* –, adresată unui scriitor tânăr, cam... n-aş zice *cam obraznic*, pentru că şi eu, la anii mei, tot la frânt mijlocul mă gândesc – e un fel de blestem al nostru, să nu ne putem stăpâni braţele în prezenţa unei doamne atât de frumoase. Ia zi-mi, Broscuţă, cu ce ţi-am mai greşit de ai sărit direct la urechile mele?

– Ai trişat – simte Diana nevoia să înteţească jocul. Ai făcut-o pe lordul cu mine, spunând că doar în urmă cu două-trei secole l-ai fi provocat la duel, dar, pe ascuns, ai dat deja două lovituri de sabie.

– Eu?! Ce lovituri?

– Prima, când m-am trezit învelită în şuba de şantier care mi-a încălzit picioarele, dar mi-a înfierbântat mintea adesea, în tinereţe; sâc!, trebuia să ţi-o spun; la vârsta noastră, ne-o putem permite... A doua, când am găsit haina în portbagaj; abia mai înainte am descoperit-o, când m-am învrednicit să-mi aduc în casă geamantanul de voiaj. Spune-mi, e corect ce-ai făcut?

– Dac-am greşit, pot repara jumătate din greşeală, venind să-mi iau şuba de şantier înapoi. Îmi dai adresa?

– Strada Plopilor, numărul opt – răspunde Diana mecanic, prinsă în joc. Uşor de găsit; întrebi de Vila Verde.

– Vila Verde?! – aude mirarea lui Mihai. Aici stătea o mare avocată. Aţi luat vila de la ea?

– Evident – răspunde prompt Diana –, cu tot cu stăpân – a simţit ea nevoia să adauge pe un ton scăzut, da nu lipsit de ură, pentru că i-a răsunat din nou în amintire „blonda cea mai frumoasă pe care am avut-o". Dar spune-mi – întreabă imediat, să abată atenţia de la vorbele ei –, de unde ştii de ea?

– Păi... – începe Mihai fără nici o tragere de inimă iar Diana îl simte râzând încet – am apelat la dumneaei; eu şi regizorul...

– Chiar aşa! – se aprinde Diana, ridicându-se în capul oaselor, cu spatele sprijinit de capătul patului. La festivitate, regizorul a spus ceva de o avocată...

– Da. Am apelat la ea, să salvăm filmul, punându-l sub sechestru, că deja, fără acordul nostru, politrucii Casei Scânteii îl reduseseră la o oră şi trei minute, curăţindu-l de tot ce era mai...

– Bine, bine – îl grăbeşte Diana –, şi aţi apelat la ea?

– Da. Regizorul a făcut rost de telefonul ei, am vorbit eu, că-s mai... la telefon... ne-a dat adresa şi ne-a primit în biroul ei din salonul mic de la parter.

– Mihai, – devine Diana fermă – din vorbele regizorului am înţeles că a fost ceva care putea face obiectul unor pagini aparte într-un roman... Ce s-a întâmplat? M-ai făcut curioasă.

– În primul rând, onorariul cerut era foarte mare şi doar ca să ne reprezinte, fără să ne dea speranţe că vom avea câştig de cauză. Probabil când a văzut că are de-a face cu un romancier şi un regizor de film, ne credea plini de bani. Îi vorbiserăm şi de faptul că cei din Cinematografie, speriaţi de filmul vizionat, mie, ca scenarist, îmi scoseseră a doua zi din producţie un scenariu, pentru care urma deja să primesc plata: cam cât o maşină *Dacia 1300* la vremea aceea. Condiţia ca să rămân în plan cu scenariul scos era să mă dezic de regizor, să accept modificările la film, iar la al doilea, să fiu de acord cu un alt regizor. Doamna avocată ne-a spus că ea îl ştie bine pe secretarul din Comitetul Central cu Propaganda, că ar putea vorbi să intrăm în producţie cu al doilea scenariu, evident, „faceţi şi voi compromisurile ce se impun", dar ne cerea şi jumătatea din cât aş fi primit eu pe scenariu, „că mai trebuie să dau şi eu..." Ne-am codit; suma era prea mare. De fapt, n-aveam bani, că voia măcar jumătate din sumă la semnarea

contractului de reprezentare în justiţie. Sincer să fiu, i-am fi dat oricât – eram ca nişte părinţi care vor să-şi salveze copilul de la moarte –, dar nu aveam de unde; i-am şi cerut o păsuire...

– Şi unde-i amintirea ciudată, de care vorbea regizorul? – insistă Diana, înţelegând că Mihai nu pare dispus să-şi amintească totul. Îmi ascunzi ceva...

– Doamnă... e... ceva...

–Vezi că mă arunc din nou spre urechile tale! – ameninţă Diana. Hai, hai! M-ai făcut curioasă. Şi fără *doamnă*, că mă supăr – mă pui la colţ şi nu-mi place s-o faci tocmai tu. Te rog...

– Ştii, Broscuţă, eram eu şi regizorul, doi tineri sub 40 de ani... regizorul eram mai stilat... studii la Sorbona... eu, cum mă ştii din tren... Nu cred c-ai cunoscut-o; doamna era la vreo 45, femeie frumoasă, mai degrabă voluptoasă, dintre cele care nu-şi prea refuzau ceea ce le cerea sufletul...

– Şi? – insistă Diana, incitată de reticenţa lui Mihai, dar şi îndurerată la auzul expresiei c*eea ce le cerea sufletul*, „că nici soţul ei, ajuns apoi al meu, nu şi-a prea refuzat sufletul..."

– Şi! – vine răspunsul sec. „Bine! – ne-a măsurat avocata îndelung cu privirea. Băieţi tineri şi frumoşi cum sunteţi, putem negocia o reducere... Să-i zicem... plată în natură. Eu aştept!" Asta a fost tot. Pe drumul de întoarcere, c-am pornit aiurea, pe jos, că de dus ne-a dus un taxi; dar eu, care am un simţ bun al orientării, am zis: într-acolo e centrul, se lăsase o tăcere de mormânt. Regizorul, – l-aţi văzut, ce mai! – oripilat; nu-i venea să creadă. Eu, deh!, romancier... mustăceam tot timpul; avocata era tocmai tipul de... Te rog să mă ierţi! Deja am întins coarda şi simt că ating trivialitatea. N-am scris despre asta pentru că... Ce să scriu?! M-ar crede cineva?

– Evident – intervine Diana pe un ton ironic –, după perceptele tale de acum, când pui atât de uşor eticheta de trivial, nu te-ar crede nici că eu am fost la tine, la cireşe. Vreau să ştiu cum s-a terminat colaborarea voastră cu Eulalia.

– Cine-i Eulalia?

– Avocata. Ce, nici cum o cheamă nu mai ştii?

– Nici nu cred c-am ştiut. Regizorul, prin relaţiile sale, aflase de ea. Şi tot el, după câteva zile, a venit la mine la hotel – stăteam la *Dunărea*, un hotel mai prăpădit, lângă Gara de Nord, aproape de casa regizorului – a venit şi mi-a spus fericit: „Am vorbit cu doamna Yolanda Eminescu, specialista cea mai mare în proprietatea intelectuală; ne

reprezintă *pro bono*". Asta-i. A obţinut, la Judecătoria sectorului 1, punerea filmului sub sechestru; nu mai aveau voie să se atingă de film decât regizorul şi cu mine, dar numai după ridicarea sechestrului, ceea ce s-a şi făcut abia după Revoluţie. Târziu. Vremea filmului când ar fi putut însemna ceva trecuse... Trecuse şi tinereţea mea; întâi, a fost minirevoluţia culturală de sorginte maoistă din '71, când am fost scos din planul de repertoriu al câtorva teatre, apoi povestea cu filmul... Să-i zicem destin?... Sau prostie, că n-am ştiut să fac compromisuri...

În liniştea care se aşterne în cele două telefoane, cu greu, vocea Dianei încearcă restabilirea unui fir de discuţie:

– Şi totuşi, romanul *Întroienirea* îţi va fi tradus în portugheză...

– De unde ştii că-n portugheză?!

– De la... la tine... spuneai ceva... ceva cu America de Sud... Brazilia...

– Curios! Eu abia astăzi am aflat că-i vorba de portugheză, pentru Brazilia. Nu ştiu de ce, eram sigur că traducătoarea trăieşte la Paris; poate pentru că este mare creatoare de modă. Mă rog!... Şi dacă tot veni vorba – se înviorează tonul lui Mihai –, ce faci înainte de Crăciun?

– De ce?

– Aş îndrăzni să te răpesc vreo câteva zile, să mă însoţeşti la o lansare de carte.

– De ce eu şi nu mama fiului tău?, ori fiica ta... c-am înţeles că ai o mândreţe de fiică... Apropo: atunci, la festivitate, s-a spus ceva, o glumă, cum că vânează rechini...

– E procuror.

– A! – face Diana pe mirata. În caz că mi se înscenează ceva... ştii tu... se mai obişnuiesc plicurile... am o pilă.

– Pentru tine, aş interveni.

– Altfel?

– Nu ştiu cum să-ţi spun... – aude Diana vocea ezitantă a lui Mihai şi-i pare rău că a pus o asemenea întrebare; „ca tată de procuror aşa mare, sigur are telefonul ascultat". Ce pile să fi pus până acum? Să-mi cumpere borfaşii cu gulere albe şi genţi diplomat cărţile?... A, da, de ce să nu recunosc – ridică Mihai tonul, parcă anume să se audă mai bine în căştile celor care ascultă –, am luat-o la rost că prea îşi bagă coada multinaţionalele... Uite, unul de pe la noi, din munte, care a ridicat din nimic cea mai mare fermă autohtonă producătoare de lactate şi unele produse din carne, a ucis cu mâinile goale, doar cu un cuţit, nicidecum

cu carabina, cum fac miliardarii lumii, o ursoaică turbată şi tot el era cântat că nu a ajuns încă după gratii – şi ţine cont: omul era pe proprietatea lor, lăsată în veci de Vodă Lăpuşneanu; ah!, ce ne-ar mai trebui un Lăpuşneanu şi-un Ţepeş!...

– Şi? – face Diana pe curioasa.

– Nu ştiu dacă fiica mea s-a implicat, că nu-mi spune; trebuie s-o aflu eu. Dar – aşa sper – ţine cont de sfaturile mele iar legea nu mă poate acuza că-mi urechesc din când în când copila; m-am sacrificat – aşa spun toţi părinţii, deci şi eu, i se pare Dianei că Mihai are o explozie de râs autoironic –, deci m-am privat de multe ca s-o trimit la specializare, să-mi ducă mai departe gena de haiduc din viţa Vlădenilor, parcă ţi-am mai spus eu ceva... Scuze! Iar sunt lung la vorbă, dar simţeam nevoia să mă explic... Şi-n Justiţie este ca-n fotbal: cei ce stau pe tuşă au impresia că văd mai bine; uneori, chiar văd... Deci! Să nu căinăm soarta altora; ce facem cu a noastră? Te rog să te gândeşti – dacă n-ai alte obligaţii morale, ştii tu, că tigaia are două capete –, să te gândeşti la invitaţia mea. Repet o glumă care-mi place tot mai mult: nu trebuie să-ţi fie teamă, dar nici să nu-ţi faci iluzii...

– Şi-atunci...? – simte Diana că trebuie să înteţească atmosfera instalată, în care se simte atât de bine, „parcă am renăscut" – şi-atunci, la ce bun să merg? – întreabă, abia stăpânindu-şi râsul.

– Ceva bun tot se mai găseşte, fii pe pace! – îi răspunde Mihai. Ce zici?

– Zic ceva ce-am mai spus – devine vocea Dianei calmă, plină de o anume asprime –, de ce eu şi nu tânăra mamă a copilului tău?

– Pentru că tânăra mamă – aşa stă bine unei tinere, să fie mamă –, ziceam că tânăra mamă, la începutul lui decembrie, pleacă împreună cu Vlăduţ în Finlanda, la prietena ei. I-a promis copilului că-i arată căsuţa lui Moş Crăciun. Prietena ei este originară din Laponia. Eu n-am ce căuta acolo; cred că înţelegi... Fiica mea se duce anul acesta în Sicilia, la logodnicul ei, care este comisar la Interpol; au fost colegi în Texas, cât şi-au dat doctoratul. Anul trecut au făcut cu toţii sărbătorile de iarnă aici, la Sânzieni şi în satul apropiat, la părinţii Inei, care... – iartă-mă că ţi-o spun şi ştiu c-ai să ţii secretul, dar eşti şi tu mamă de tânără frumoasă, intrată deja cu dreptul în teritoriul Artei –, bătrânii cred că eu sunt soţul, amantul, zi-i cum vrei, fiicei lor. Sunt prea bătrâni şi i-ar ucide adevărul că... orientarea Inei – c-aşa a vrut Dumnezeu, sau ghinionul, că n-a avut pe lângă ea un bărbat care... pardon!, pe care să-l tragă seară de seară de ambele urechi odată, ca să aibă mai des nevoie

de corset ori de sala de naşteri, că, ştim cu toţii: pofta mai vine şi mâncând... Asta-i cu Ina. Dar să revin: traducătoarea a fost cu ideea să particip la lansarea cărţii; mi-a spus că-mi trimite bilet de avion, dar... cum să-ţi spun?... Parcă nu-s în apele mele... Aş vrea să mă înţelegi; nu-i vorba de orgoliu, deşi aşa pare... Traducătoarea mi-a dat de înţeles că are o condiţie materială bună şi că-mi traduce romanul, deşi e prima ei încercare de acest fel, dintr-o raţiune aparte; zice că soţul ei este şi el scriitor – m-am interesat, este (dacă n-or fi balivernele unei exaltate) unul foarte mare, poate următorul laureat Nobel din America de Sud – şi ar vrea, odată cu romanul meu, să publice şi ei amândoi fie un *Cuvânt înainte*, fie ceva de genul *Cum am scris...*; cică traducătoarea este datoare cu o mărturisire... că a dat un subiect soţului ei... Mă rog! Pentru mine, important este că *Întroienirea* mea, de care mă leagă amintiri plăcute – am scris-o legănându-mi fetiţa –, va fi tradusă. I-am spus traducătoarei să nu-şi facă probleme pentru voiajul meu în Brazilia.

– E şi normal; fiica procuror, care vânează rechini... – dă frâu liber unui gând Diana.

– Ei, hai... – aude râsul molcom, voalat de tristeţe, al lui Mihai. Despre popi şi doctori se spune că au mâini numai de luat, dar să ştii că vorba asta este universal valabilă pentru orice copil cu părinţi în viaţă. Poate tu, Broscuţă, – ah, iartă-mă!, am pronunţat cuvântul *doctori*... –, poate tu ţi-ai ajutat părinţii; sunt atâţia copii care o fac, dar regula este aceea spusă de mine... Fiica mea... – trebuie să ţi-o spun, aşa, ca între părinţi – fiica mea, copil crescut şi educat exemplar, pot spune, care s-a bucurat de o copilărie de vis în casa bunicilor, când a fost vorba că trebuie să termin de făcut la cimitir mormintele părinţilor mei şi am rugat-o să-mi dea nişte bani, puţini, dar nu-i aveam, ea tocmai îşi găsise să-ş schimbe televizoarele, că aşa-i modern, să ai toată casa tapetată cu televizoare, să nu pierzi vreo gogomănie a vreunui post; e drept, unul din cele schimbate, pe care n-a mai apucat să-l arunce la gunoi, să-i fie apartamentul liber în seara în care şi-a invitat colegii *de casă nouă*, l-am luat eu, că mă nimerisem prin Bucureşti cu maşina; cel din camera în care ai dormit.

– Şi băiatul? – întreabă Diana fără să-şi trădeze nervozitatea iscată de vorbele lui Mihai; „oare de ce sunt rea?! El n-are de unde să ştie că-s orfană...”

– A, băiatul meu e departe, îşi are problemele lui; şi-apoi, el n-a profitat de casa bunicilor; se simţea mai bine la oraş, lângă bloc, jucând fotbal cu colegii...

În pauza de respiro care se instalează – „cred că bea un pahar cu apă, că se aude zgomot de chiuvetă” –, Diana se ceartă în gând pentru încercarea ei de-a fi fost rea, întrebând de băiat.

– Iartă-mă, Broscuţă! – îl aude pe Mihai. Uitasem să-mi iau o pastilă... Ce ziceam? A, da... Brazilia... Mâine, dacă ar trebui să plec, n-ar fi o problemă; am *ministrul meu de finanţe* – simte Diana tremurul vocii lui Mihai, semn că zâmbeşte bine dispus de cele ce spune. Un prieten foarte citit, cam mucalit, e drept, zgârcit cât încape cu cheltuielile fără rost, de-aceea e numit *cel-strângătoriu*, îmi împrumută imediat orice sumă dacă-l solicit.

– Un sponsor, că se poartă... – atacă Diana direct. Pentru o aşa acţiune, s-ar găsi... De ce râzi?! – se supără ea, atentă la surâsul pe care îl percepe în telefon; „cam amar surâsul ăsta; nu trebuia să-l întreb de fiu...”

– Râd pentru că sunt fript... Tu, dacă ceri o sponsorizare pentru spital, adică nu tu, că-i spital privat, dar un medic... Toţi avem nevoie de doctor mai devreme sau mai târziu. De scriitori n-au nevoie nici cei care toată viaţa au făcut altceva, unii chiar meserii de excepţie, iar la senectute, vrând să-şi lase numele înscris pe o carte, cred că pot fi la fel de stimabili şi în literatură şi se apucă de scris; dar, vorba lui Eminescu: „Dintre sute de catarge”, că literatura cunoaşte şi excepţii *Ghepardul* lui Lampedusa este una dintre ele. Deci, Broscuţă, de Crăciun facem plajă la Copacabana? Promit să am grijă de tine să nu te îneci, că ştiu să înot.

Ca să ocolească răspunsul, – „cum naiba să-i spun că-mi doresc asta din tot sufletul?!, îl mai las să insiste” –, dar şi furată de plăcerea de a asculta, Diana revine:

– Nu mi-ai spus cum te-ai fript.

– A, da... Înainte de Revoluţie, teatrul din Piatra Neamţ era locul de întâlnire al intelectualilor de o anumită factură, la seratele teatrului. L-am luat cu mine şi pe un tânăr constructor, care lucra la extinderea instalaţiei de care răspundeam la Săvineşti. Începuse să-i placă – era tânăr, citit... ochii îi cam fugeau după artiste... După Revoluţie, când şantierul s-a închis din lipsă de muncitori, că toţi au fugit la părinţi la ţară, crezând că pământul îi va îmbogăţi, tânărul şi-a încropit o echipă. Eu eram şef la Cultură în judeţ şi i-am dat renovarea unui muzeu la un preţ cam ridicat... Dar alte lucrări n-au prea fost; cărţile de literatură, însă, erau la mare preţ. I-am făcut intrarea la două edituri, să se aprovizioneze direct din depozite, apoi, s-a descurcat singur, chiar foarte bine. Duminica, la taraba lui din piaţă, se făcea coadă. Imediat, a aflat că

vântul doborâse zeci de hectare de brazi falnici, care trebuiau scoşi din munte, pentru igiena pădurii. Am mers cu el la directorul Direcţiei Silvice. Peste câţiva ani, trimitea zilnic în port, la Constanţa, zeci de vagoane cu cherestea. A vrut să mă recompenseze: „Îţi plătesc toată campania; o sută-două de mii de dolari e nimica; du-te în Parlament; bun de gură cum eşti, poţi fi omul nostru; un mic amendament la legea exportului de cherestea... se caută nuc, frasin, stejar, cioate de cireş ori alte esenţe tari pentru patul pistoalelor ...” Şi au mai trecut câţiva ani... Când am terminat de scris *Viaţa la...* Ce importanţă are?! O carte...

– Cea dată spre adopţie lui Păduraru... – încearcă Diana să-l scoată din încurcătură.

– O carte. Le-am iubit pe toate la fel şi mi-am dorit să le văd „trăind”. Eram deja la Sânzieni. M-am dus la el pentru o sponsorizare; cred că editura îmi ceruse până într-o mie de dolari, pentru o sută de exemplare. N-are rost să-ţi spun că a trebuit să dorm două nopţi la Antoniu-cel-strângătoriu, înghesuiţi amândoi pe un pat îngust, că restul camerei era ocupat de cărţi, şi nu de oricare – doar de valoare! „Veniţi mâine”, îmi tot spunea secretara celui cu cheresteaua. M-a primit, totuşi. „A, tu publici un roman; bine că ai timp să scrii. Am şi eu nişte subiecte grase, dar le păstrez pentru când oi ieşi la pensie. Şi ce preţ de cost va avea cartea?” „16 lei”, i-am răspuns. A chemat contabilul: „Fă-i, te rog, o chitanţă şi dă-i 50 de lei. Când îi apare romanul, ne va aduce trei exemplare. Cu autograf, te rog!”, mi-a spus, conducându-mă doi-trei paşi, ca să plec cu contabilul. Asta-i. De vină am fost eu: nu înţelesesem psihologia celor care începuseră să facă bani. De ce să le cer şi eu lor să mă înţeleagă? Mai ţii minte ce ţi-am spus despre mierla din nucul din mijlocul viei? Să ştii că aceeaşi poveste i-am spus-o şi domnişoarei Irina. Doamna Vlada m-a certat: „un creator nu trebuie să ia aminte decât la creaţia lui! Restul sunt nimicuri efemere”. Şi cred că marea muziciană a avut dreptate. Ştii ce mi-a mai spus doamna Anastasia? „Du-te acasă, adună toţi sătenii, prindeţi de urgenţă mierla, poate şi cucul, şi privighetoarea, daţi-le grăunţe pe săturate şi cereţi-le să vă facă ouă. Poate veţi ajunge un sat bogat, dar cu siguranţă, trist.” Domnişoara Irina s-a amuzat copios. Eu, de-atunci, mă gândesc la un roman cu subiectul acesta; o parabolă a societăţii viitoare: un sat cu oameni bogaţi, care au strâns toate păsările cântătoare şi le-au obligat să facă ouă ori să se îngraşe, pentru tăiat; un sat rămas plin de pupeze, de ciori şi de corbi. Deci, Broscuţă, – aude Diana tonul lui Mihai înviorat prompt – mergi cu mine de Crăciun în Brazilia? Nu ştiu încă în ce zonă

stă traducătoarea, dar îţi promit un ocol prin Rio, să stăm câteva zile pe plaja Copacabana. Accepţi?

– Dacă aş accepta, – se trezeşte Diana că a început să-i răspundă, fără măcar să fie sigură pe ce spune – aş plăti eu.

– Nu, Diana; – devine vocea lui Mihai gravă – deja am rezolvat problema: un tânăr de-aici, din sat, care a muncit în construcţii în Spania, vrea să se stabilească acasă la ai săi. A pus ochii pe o grădină de-a mea, în capătul celălalt al satului; pământ mult, peste un hectar, cu un pârâu într-un capăt. Urmaşii mei n-or să revină niciodată în sat. Şi-apoi, de grădina asta mă leagă nişte amintiri... Poate că şi mama, care s-a zbătut de-a cumpărat-o, s-ar bucura dincolo, ştiind că-mi răscumpăr zilele nefericite cu un drum în Brazilia. Te plictisesc?

– Doamne fereşte, Mihai! Te rog! Te ascult...

– Eram de vreo 3 ani şi, de câte ori mergem la târg cu tata cu căruţa, fugeam la geamul unui magazin unde era un iepure sprijinit într-un morcov; este una dintre primele mele amintiri: eu, agăţat cu mâinile de pervaz, plângând iepuraşul. „Ţi-l cumpăram – îmi spunea mama –, dar acum strângem bani să luăm grădina.” Şi, pe întâi decembrie 1948, mama s-a întâlnit la Roman cu o boieroaică, Lisette Ţăranu, şi au semnat actele. Ţin minte că mama venise foarte fericită, că această doamnă Lisette mai lăsase din preţ; cred că i se şoptise că, după ce avusese loc naţionalizarea, va veni colectivizarea forţată, după modelul colhozurilor sovietice. Iepuraş tot nu mi-au cumpărat, dar în anii următori, vara, a trebuit să mă scol dis-de-dimineaţă şi să merg să ud legumele pe toată porţiunea de lângă râu; în fiecare an aveam o găletuşă tot mai mare. Uneori, udam şi seara. Acum, preţul oferit pe grădina aceea îmi permite un drum în doi până în Brazilia, cu avionul şi cu un sejur de 2-3 zile în vreun oraş de pe traseu... Ce zici?

– Poftim?! – tresare Diana. Mihai, – schimbă ea tonul – stai să ai certitudinea că au contractat romanul cu vreo editură de-acolo... Suntem abia la început de iunie... Apropo! – îi vine Dianei o idee. Spuneai că ţi-a cerut să revezi textul... Eu am recitit *Întroienirea* de curând. Ceva modificări de esenţă?

– Oarecum – se aude răspunsul lui Mihai. Traducătoarea mi-a propus să mă gândesc la un alt final. S-o fi consultat cu soţul ei, ţi-am mai spus, este unul dintre scriitorii mari ai Americii Latine, dacă toată corespondenţa n-o fi vreo glumă de prost gust a cuiva care-mi poartă sâmbetele. Zice că soţul ei va şlefui traducerea. Mă rog!... În forma veche, iubirea celor doi se rezolva brutal; apariţia plugului de

deszăpezire, cu lama care o loveşte din plin pe Maria, este un fel de *deus ex machina*. Să fim lucizi: iubirea celor doi n-are viitor. Traducătoarea mi-a şi spus că toată povestea lor de dragoste, aşa cum am construit-o, este de fapt o despovărare de vârstă – ea îi zice destroienire – a sufletelor; în esenţă, un şotron; în drumul lor prin viaţă, cei doi au întâlnit desenul unui şotron, pe care cei doi, redeveniţi copii pentru două-trei clipe, îl joacă. Asta-i, de fapt, iubirea: un şotron; îl joci două-trei clipe, câteva zile, luna de miere, sau, în cazul binecuvântat, până la moarte. Ce are acum Maria mea din roman? Un soţ sus-pus, cu perspectiva de avansare, poate chiar în Comitetul Central. Ea, este adevărat, a ajuns prin propria străduinţă o somitate în Obstetrică-ginecologie, dar, fără soţul sus-pus, nu ar fi ocupat în veci postul de şefă de secţie, unde îşi alege cazurile şi pacientele ce-i convin şi, în plus, face chiuretaje clandestine, la cinci mii de lei bucata, fără teamă de miliţie ori de procurori; să împartă banii cu ei, nici vorbă! Şi-atunci, deşi pleacă împreună spre garsoniera tânărului, glumind că le vor trebui paturi suprapuse pentru copii, imediat ce trec strada, doctoriţa pleacă spre casa soţului. Traducătoarea îmi sugerase să-l las pe tânăr la marginea drumului; eventual, el să fie cel ucis de plug când, înnebunit de durere, trece strada înapoi. Azi dimineaţă, când am vorbit pe *Skype*, traducătoarea şi soţul ei au convenit că-i mai bine cum am rezolvat eu finalul: în felul lui, tânărul, care abia a debutat în literatură cu câteva piese de teatru pentru televiziune şi un roman, va fi învingătorul; deocamdată, pare cel învins: tânărul rămas împietrit la o margine de drum. Dar fraza finală ne dă certitudinea că, reîntorcându-se la ale lui – masa de scris –, va învinge. Traducătoarea mi-a sugerat să scriu şi volumul doi, să-i reîntâlnesc peste ani: el, accidentat, ajuns sub bisturiul ei. Am refuzat. Deocamdată. În romanele mele ulterioare, ori de câte ori scriitorul se întoarce în acel oraş, duce flori la mormântul Mariei şi aprinde o lumânare pentru copilul lor nenăscut. Totuşi... atâtea zile împreună... mai ales zilele de plajă la Copacabana... s-ar putea să mă inspiri – scriitorul meu să descopere că Maria trăieşte... a ajuns o somitate... profesoară universitară, chiar rector şi, dacă tot facem rabat, Maria să aibă şi un copil... Ce zici? Sigur, măcar două-trei gospodine tot ar cumpăra volumul doi...

Diana se sperie: i s-a pus din nou un nod în gât – nu mai poate respira. Simte imperios nevoia să-l înjure pe Mihai de Paşte, cum face câteodată cu vreun coleg care o supără din calea afară – toţi ştiu că înjurătura o eliberează şi se poate discuta apoi calm cu ea.

– Ai adormit, Broscuţă? – răzbate din telefonul lăsat pe pernă şoapta lui Mihai. Ţi-am spus doar că nu-i bine să-l laşi pe un romancier moldovean să vorbească de capul lui. Pot să-ţi spun *noapte bună*?

– Noapte bună, Mihai! Chiar te rog... Tocmai intră copii mei în casă. Noapte bună! – repetă în şoaptă Diana.

Atinge semnul de închidere de pe ecranul telefonului şi rămâne în poziţia ei de favorită: întinsă pe pat cu faţa în sus, privind în neştire tavanul alb, văruit de curând, anul trecut, la câteva luni după moartea lui Mituş. Nu înţelege ce-i cu ea. „Oare Mihai ştie mai multe despre mine şi, cu cinismul pe care i l-am observat în unele fragmente, vrea să mă pună la încercare?" Stă nemişcată şi rememorează toate câte le-a aflat astăzi. „Eu, cui să spun povestea mea?! Lui Mihai? Cui, dacă nu unui prozator?!.. Dar asta ar însemna să fiu de acord să-l reîntâlnesc – nu-l pot trăda pe Daniel! Încă îl mai iubesc; poate că acum îl iubesc cu adevărat... Mă simt atât de bine ştiindu-l că există şi că sufletul mi-e plin de el!... Să i-o spun lui? Acum? Atunci... Atunci trebuia – poate m-ar fi înţeles..." Diana închide ochii să-şi reamintească mai bine poiana cosită pe jumătate... „Dragul meu, jocul s-a terminat; a fost un şotron; l-am jucat frumos; tu, mai ales. Îţi mulţumesc! Ieri după-amiază, Mituş m-a chemat să urc în salvarea care i-a adus pe Viorel şi pe mama lui. Are nevoie de mine. Părinţii lui Ahmet vor să construiască şi în România o clinică de chirurgie de elită, să nu ne mai plece medicii cei mai buni în alte ţări. Numele lui Mituş va da greutate clinicii. Va opera doar cu mine. De fapt, după prima incizie, eu voi trece mâna întâi, ca şi până acum. Nu va mai intra niciodată singur în sală – se teme. La începutul lui decembrie, în New York, i s-a rupt filmul; n-a mai ştiut la ce hotel stă. Mi-a povestit că la nunta Brânduşei, când a văzut-o pe Irina noastră adusă de masa lui, a clacat din nou; s-a trezit într-un pat, într-o cameră din hotelul restaurantului, păzit de Magda. După nuntă, au mers cu toţii în Mexic; Eulalia, la fiica ei; Mituş, împreună cu părinţii lui Ahmet, să viziteze clinica de acolo. Acasă la fiica Eulaliei, Mituş s-a certat cu soţia şi i s-a făcut rău din nou. A stat două zile într-o clinică. La externare, Eulalia a fost de acord să-i dea procură că acceptă divorţul. În New York, contrariat de ezitarea medicilor din Mexic în a-i spune de ce clacase, Mituş s-a dus la prietenii de la *Columbia Hospital* – Alzheimer! Nu se ştie când se va instala. Până atunci, vrea să-mi dea pe mână Clinica Privată de Chirurgie – voi avea o echipă de excepţie; e viitorul meu în joc. O am pe Irina; îmi va urma la clinică – voi şti s-o formez! Mituş mi-a cerut în schimb doar un singur lucru: să fiu umbra lui, mai

ales în sală, iar când boala se va instala, să nu-l las să se facă de râs; mi-a cerut să-l internez într-un azil unde să nu-şi bată joc de el şi să-l îngrop creştineşte când se va stinge..."

Diana adoarme, privind în amintire poiana *La Mesteceni*, cosită pe jumătate; cealaltă jumătate, plină de margarete, iar undeva, la mijlocul unei brazde, coasa înfiptă în pământ, scânteindu-şi tăişul în soare. Din deal, uşor abătut, dar convins de discursul ei lung, Daniel coboară cu fetiţa de mână...

*

* *

Aude prin somn uşa de la intrare trântită cu zgomot; „Irina, iar s-a certat cu Sorin el ei... – de s-ar căsători odată!" Ştie că nu poate fi Adrian; e în cantonament până duminică – doar el, când are mâinile ocupate cu genţile cu echipament, închide uşa cu călcâiul.

– Mămico, ce-i cu tine?! – se simte Diana scuturată uşor de umăr de Irina, pe care o simte aşezată pe marginea patului. Doamne, ce m-ai speriat!... – se repede fiica s-o sărute furtunos pe obraji când o vede că se ridică în capul oaselor şi-i zâmbeşte. Închipuie-ţi ce m-ai speriat: poarta, deschisă iar maşina ta, pe trotuar...

– Sunase telefonul şi... – se scuză Diana, dând semne că vrea să coboare din pat.

– Stai liniştită – o împinge Irina la loc pe pernă. Am lăsat maşinile amândouă pe trotuar şi am încuiat poarta. Am întârziat, c-am discutat cu doamna Vlada; nu-mi iese zgomotul cutei când ascute gura coasei... Aştept înregistrarea de la domnul Vlădeanu; o fi uitat; scriitorii ăştia... o fi cu vreo muză – literară, mămico; nu te gândi la prostii; sigur scrie, că i-a confirmat şi doamnei că munceşte din nou. Să vezi ce severă este – aşa m-a învăţat doamna să vorbesc, să spun *este*, nu *e*, ca leneşii; ziceam că-l ia la rost că pierde vremea... Auzi, mămico, – se apleacă şi-şi sărută mama pe obraz – te întreb ceva, dar nu te superi? Doamna Ina Răzeşu îl duce pe Vlăduţ la... la cireşe. I-l duce domnului Vlădeanu, apoi trage o fugă şi pe acasă, la părinţi; de fapt, vom merge cu toţi, şi domnul Vlădeanu, că... mă rog!... poveste lungă...

– Şi vrei să-i însoţeşti?! – face Diana ochii mari, săltându-se în capul oaselor, gata de ceartă.

– Bine, bine... Îmi retrag vorbele – face Irina un gest de liniştire cu palmele. Doamna Ina mă rugase; mi-a spus că s-ar simţi mai... parcă i-ar fi teamă de domnul Vlădeanu, deşi, dacă i-ai auzi vorbind; aşa se

pisiceşte când el îi vorbeşte mai mult!... Şi, numai ce-o aud: „Te rog! Iar mi s-a făcut pielea ca de găină...” Odată, a greşit şi a rostit vorbele acestea când era şi doamna Vlada în încăpere – că de mine nu se fereşte – şi s-a ales cu un baston peste fund, că i-au dat lacrimile. „N-ai voie să-i spui aceste vorbe tatălui fiului tău!” „Dar...” – a încercat doamna Ina să spună ceva; strigătul doamnei, însă, a încremenit-o: „Mincinoaso!... Adevărul este cel din fresce. În tot Centrul, n-am văzut nici un chip al vreunei... Mai lasă-mă cu iubirile tale feminine! Dacă nu ştii să faci artă din ele, ţine-le ascunse!” Ce-i cu tine, mămico, de ce mă priveşti aşa? Gata, am înţeles: nu mă duc. Urc la mine, că mi-e somn... A! – se bucură când priveşte spre comodă – te-ai înnoit...

– O haină de vreme rea, s-o am în portbagaj... – încuviinţează Diana cu jumătate de gură.

– Ce culoare plăcută! – o cercetează Irina. Şi ce blană moale!... Ia să văd cum îmi stă; poate ţi-o iau la iarnă, când merg cu Sorin la munte...

Din interiorul hainei cade cu zgomot o carte. Irina tresare, lasă haina pe capătul patului şi se apleacă:

– Hooo-pa! – exclamă ea, ridicându-se cu cartea ţinută cu amândouă mâinile. Mihai Vlădeanu, *Întroienirea*, roman – citeşte, admirând coperta.

– Irina, te rog! – sare Diana din pat, apropiindu-se cu mâna întinsă.

– Ia să văd ce ţi-a scris – glumeşte Irina, retrăgându-se cu spatele înainte spre uşă, dar fără să deschidă cartea.

– Irina! – strigă Diana, apoi, speriată şi ea de sonoritatea glasului său, şopteşte: Nu-i ce crezi... te rog! – întinde mâna din nou.

Tânăra, înaltă şi mlădioasă, cu o privire vie aruncată din ochii ei negri, migdalaţi, îşi priveşte un timp mama rămasă locului; o priveşte fix, ca înaintea unei confruntări. Brusc, îi pune cartea în mână:

– Dacă nu-i ceea ce cred, zău că nu mă interesează! Sigur ţi-a scris ceva anost, de genul: Doamnei Adriana... Ba nu! Mai sforăitor: Doamnei rector, profesor universitar bla-bla-bla! De ce crezi c-am complotat cu doamna Vlada să vă aducem la cinematograf? Dar când v-am văzut cu câtă răceală... *Doamnă... Domnule...* – îi imită Irina. Exact ca doi ţapi întâlniţi pe o punte.

– Irinel, – începe Diana, ca o scuză – pe omul ăsta l-am mai întâlnit...

– Nu mă interesează! – i-o taie fiica. Dacă nu-i ceea ce credeam, zău că nu mă interesează! Păcat că te-ai făcut aşa frumoasă! – îi aruncă vorbele peste umăr, îndreptându-se spre ieşirea din dormitorul vast, cât jumătate de etaj. Şi să ştii – apropo de lumea în care mă învârt –, afară de momentele în care o tachinează, iar doamnei Ina i se face pilea ca de găină, domnul Vlădeanu este mai degrabă un tată pentru pictoriţă. El a lansat-o; chiar ea recunoaşte că a impulsionat-o să-şi adune schiţele de costume într-un album de mare succes: *Anotimpuri cu Ina*. Textele sunt ale domnului Vlădeanu; citeşte-le, că ţi-am trimis albumul pe e-mail. Are un text, la secţiunea *Copii*, care-mi place foarte mult: *Esenţa sexului nu-i doar plăcerea, atât de efemeră; sunt copiii, care fac să ne simţim eterni.* Noapte bună, mămico! Dar să ştii că mai are un text tot despre esenţă, care ţi s-ar potrivi – adaugă Irina zâmbindu-i, apoi iese.

*
* *

Doamnei Adriana Trifescu, medic chirurg de elită – că nici nu ştii când ai nevoie de chirurg (dar şi de un anestezist de valoare) –, cu o ţinută care pare copiată după personajul medic al acestei „întroieniri" (personaj inspirat – doar în prezenţă şi gestică, nu şi sufleteşte – de o doamnă muziciană rămasă spirit tutelar pentru atâtea inimi tinere) şi care, răsfoindu-l într-o librărie între două treceri prin Bijuteria Centrală a Capitalei şi scăpându-l din mână, că-i prea greu, dar punându-l la loc în raft abia după ce i-a şters cu grijă coperta a patra cu propria-i batistă (că-i mai simt şi acum atingerea obrazului meu, încă nestricat total de vreme şi de vremuri, din urmă cu vreo 35-40 de ani), mi-a lăsat plăcerea de a i-l oferi eu astăzi cu autograf, după ce m-am convins că mai are loc în portbagajul maşinii, să-l poată duce până acasă, unde, supărată de acest text, poate că-l va arunca... – bibliotecile au încetat să mai fie sufletul locuinţei unui intelectual... Dar, oare, mai avem intelectuali?... că suflet...

Urmează data, numele satului – *Sânzieni* – şi semnătura elegantă, uşor descifrabilă, a lui Mihai.

Diana simte că fierbe de furie; text mai caustic nu crede să fi citit; „poate-l va arunca..." i s-a întipărit pe retină şi nu mai vede nimic altceva – abia nimereşte marginea patului să se aşeze cu sfială, cum o făcea în nopţile în care îl veghea pe Mituş. „Măcar el a însemnat ceva pentru mine..." Deschide iar cartea; dedicaţia a fost scrisă pe pagina a

doua, goală de obicei. Ochii îi fug pe pagina 5, la începutul romanului:" – Nici nu ştii când ai nevoie de..." – vorbe spuse de personajul central, rostite clar şi sonor, anume să le audă şi doctoriţa care se apropie îmbrăcată cu halatul ei alb, ca o frumoasă împărătească a zăpezilor, halat pătat de sânge, adevărată premoniţie pentru finalul romanului, când haina ei de blană albă, strânsă provocator de cordon, se va umple de sânge în faţă, – propriul sânge, nu sângele altor femei –, mai mult, tot mai mult, pe măsură ce trupul îi coboară din înalturile în care a fost aruncat de lama plugului de deszăpezire. „Abia la bătrâneţe am citi finalul romanului care a însemnat ceva pentru mine – ba nu!, pentru noi...", se corectează Diana plină de tristeţe, încercând să şi-l amintească pe Daniel cel de demult, dar nu reuşeşte. Stă şi priveşte cu un aer tâmp fotografia autorului de pe coperta a patra; „eu, de fapt, am şters cu o batistă de unică folosinţă coperta întâia...", oftează, aşezând cartea pe genunchii săi; „într-adevăr, poza este *nestricată*..." I se pare că simte un zâmbet în colţul gurii lui Mihai-tânăr; „aşa-mi zâmbea şi-n tren, doar că obrazul îi era mai *stricat*; bărbat obosit, plecat de acasă înainte de a fi terminat de văruit sufrageria, lăsându-şi soţia plină de draci – una ca ea îşi făcuse cu siguranţă un ideal din văruitul sufrageriei; de pe atunci se putea ghici *prinţesa* care avea să-l părăsească imediat ce lagărul socialist s-ar fi deschis; l-a părăsit doar pentru încă un *n* la nume, dar, *de Viena* fiind, a ştiut să-i ia lui Mihai totul – mai puţin sufletul; am găsit la Sânzieni un bărbat plin de viaţă, nicidecum resemnat; de ce n-oi fi stat o noapte cu el?!..." Aduce din nou cartea pe genunchii săi – „aşa i-aş fi ţinut capul când am fi stat de vorbă dacă rămâneam la el măcar până a doua zi – mi-e aşa de dor să pot dărui cuiva tandreţea adunată în sufletul meu!..." S-ar apleca să sărute zâmbetul din colţul gurii, dar îi este jenă să coboare atât de mult înapoi, în adolescenţă. Apoi i se face ciudă şi loveşte coperta a patra cu toată palma: „De chipul acesta *nestricat* a avut parte doamna Vlada, femeia aceea din faţa corului de la Ateneu, pe când era doar măturătoarea Teatrului Naţional... Acum, *stricat*, ar vrea să mi-l paseze... iar el o ducea de braţ ca pe Regina-Mamă. Loveşte cu dosul pumnului stâng cartea, aruncând-o pe pernă, apoi se întinde şi ea pe pat. Nu se poate abţine şi caută din nou pagina cu dedicaţia – îi place doar semnătura lui Mihai; „aş fi jurat că bărbatul acela elegant şi cumpătat din holul cinematografului nu putea avea decât o asemenea semnătură – gest de respect pentru cei cărora o adresează; doar domnitorii – domni ai ţărilor sau ai literelor – ce mai aveau aşa ceva, că astăzi semnăturile sunt mici, nevrotice, ca şi cei ce le deţin". Reciteşte dedicaţia pe sărite;

„caustic!” îşi zice şi se enervează din nou; finalul o ustură: „poate îl va arunca...”

– În capul tău!, intelectualule... – strigă în telefon imediat ce aude un „da, vă rog” somnoros.

– A, tu, Broscuţă; iartă-mă, dormeam; ce-ai spus? – întreabă Mihai cu glasul omului trezit din somn.

– În capul tău – repetă Diana pe un ton mai blând. Ai intuit bine: citindu-ţi dedicaţia, simt nevoia să-ţi dau cu cartea în cap.

– Te aştept cu drag s-o faci.

– Consideră c-am făcut-o – se mai înmoaie Diana, învinsă de vocea blândă a lui Mihai.

– Oricum, nu mă poţi convinge că n-ai pic de simţul umorului. Data viitoare îţi voi oferi o tigaie, tot cu autograf; poate va fi nevoie să-mi pui două-trei copci pe scalp – şi uite-aşa, ajung la volumul următor solicitat de traducătoare: cei doi se reîntâlnesc după 35 de ani, când scriitorul are nevoie de bisturiul doamnei – se aude în telefon râsul molcom.

– Nu râde, Mihai; chiar m-a supărat dedicaţia. Atât am vrut să-ţi spun. Şi să ştii că am şi eu o bibliotecă în casă – un perete întreg! Eram tare mândră... până a o vedea pe a ta. Poate că şi asta m-a... înfuriat... – devine tot mai blând glasul Dianei, pe măsură ce-şi dă seama că a avut o ieşire necontrolată.

Ar fi vrut să spună: „m-a umilit; nu numai comportamentul tău de gentleman; doar în romanele tale femeile frumoase, care-ţi intră în casă – în locuinţa personajului tău – ies cu mijlocul frânt... Idiotule, m-ai oprit ca să mă întrebi cum îl cheamă pe tânărul care m-a condus atunci la gară... Iar mai înainte, după ce m-am trezit acoperită cu şuba sub care mi-am trăit fantasmele primei tinereţi, când ai văzut că insist să plec – înfuriată nici eu nu ştiu pe ce; *ca văcarul pe sat*, ar spune un scriitor –, te-ai răzbunat scriindu-mi dedicaţia asta caustică...”, gândeşte Diana înciudată.

– Cred că ştii mai multe despre mine – îşi aude Diana nedumerirea rostită cu glas tare; „trebuie să-l îmbunez în vreun fel; de 35 de ani este – măcar să gândesc şi eu, cum spune doamna Vlada, elegant, cu *este* –, este un reper pentru mine: şi ce dacă a fost amantul – ce urât îmi sună acest cuvânt! – unei măturătoare din Teatrul Naţional?! Dar eu ce-am fost proaspătului academician Marius Trifescu?!...”

– Ce să ştiu? – se aude întrebarea lui Mihai, apoi, un zgomot înăbuşit cu palma; „cască; l-am trezit din somn... Doamne, e trecut de

ora două noaptea...” A, da, sigur că ştiu! – îl simte bucurându-se. Ştiu că ai o fiică frumoasă ca o prinţesă, dar prea talentată pentru frumuseţea ei – pare că s-a trezit de-a binelea Mihai. I-am şi spus-o: oricât ar înrobi-o Stăpânul Licuricilor, indiferent ce prinţ îşi alege, chiar mai frumos ca cel din baletul ei, să nu uite nici o clipă că iubirea este doar o stare de bine. Pentru un creator, – iar ea este deja creatoarea muzicii unui mare balet – sentimentul iubirii trebuie să însufleţească, nicidecum să înrobească; iubirea născută graţie sentimentului iubirii – atenţie, Diana!, iubirea în sine nu poate exista dacă nu ai esenţa: sentimentul iubirii, de aceea baletul ei se cheamă Stăpânul Licuricilor, nume dat de noi sentimentului iubirii, singurul care, după cum am spus şi atunci, la cinematograf, poate aprinde adevăraţii licurici –, deci, acest sentiment trebuie să-i fie tovarăş de drum; eventual, călăuză, nu Spânul care supune pe Harap Alb la cazne; aceea este faţa urâtă a iubirii. Baletul i-l ştiu; partitura luptei cu Monstrul Pădurii – vrăjitoare, ursoaică sau ce-o gândi regizorul –, compusă de fiica ta de curând, într-un moment astral, cum sunt toate când muza ne vizitează, va sta cu cinste alături de marile compoziţii ale lumii; în plus, zilele trecute, doamna Anastasia mi-a mărturisit că frumoasa ta libelulă i-a cântat un fragment dintr-un viitor lied, pe versurile *Zburătorului*; „mămica mea era atât de fericită, că i-am simţit licuricii din ochi arzându-mi degetele, a căror dogoare am stins-o doar pe clapele pianului...” – vorbe de creator autentic! În Muzică, frumoasa ta libelulă, dacă nu se va pierde în braţele unui bondar-trântor, spiritual vorbind, ci va avea norocul maică-si, să aibă lângă ea un *spiritus rector*, de talia tatălui ei în Medicină, va face cinste părinţilor, care au încurajat-o să viseze licurici; şi-şi va întrece în faimă mama; însăşi doamna Anastasia Petropulos-Vlada s-a exprimat că „voi odihni fericită în nefiinţă ştiindu-se că am fost îndrumătoarea şi prietena, un fel Sfânta Vineri din poveste, pentru muziciana Iina Domnitza”.

– Poftiiimmm?!... – tresare vocea Dianei, parcă ar fi acul unui patefon dezacordat – „oare ce sunt mai mult decât atât la cei 61 de ani ai mei?!” – şi nu mai poate spune nimic – „e scriitor şi, la o oră aşa târzie, o fi având halucinaţii; altfel nu-mi explic logoreea lui” –, aşa că tace şi-l ascultă pe Mihai rostind cu glasul încărcat de respect: Îmi pare rău, doamnă, sincer îmi pare rău că dedicaţia mea v-a făcut nefericită! În clipa aceea, când mi-am dat seama că, speriată ca de o primejdie, fugiţi din casa mea, în care abia se instalase parfumul sânzienelor oferite, înnobilat de adierea liliacului răspândit de prezenţa dumneavoastră, *aceste rânduri* – accentuează vocea lui – am simţit că trebuie să vi le

scriu. În meseria mea, eu lucrez cu suflete; dumneavoastră, cu trupuri. Şi nu regret că, deşi am intuit că există un Daniel, am dat, totuşi, cele două lovituri de sabie – face parte din şotronul nostru. Salutaţi-l, vă rog, pe acest domn Daniel din partea mea; există un anume sentiment al frăţiei în subterana sufletelor bărbaţilor care iubesc aceeaşi femeie. Noapte bună, doamnă!

Diana simte că ameţeşte. Se sperie că s-ar putea prăbuşi – tocmai se ridicase în picioare, vrând să fie mai plină de autoritate – şi se aruncă pe pat, cu faţa în jos, adunând cu amândouă braţele perna sub pieptul ei, să-şi poată îngropa obrazul în lenjeria fină, găsită cu greu în fundul comodei duse la mansardă, în cămăruţa pentru lucruri vechi – o exilase acolo imediat ce s-a mutat în vilă; o obseda teama că ar putea-o aşterne vreodată pe pat, să şi-l închipuie pe Daniel dormind în albul imaculat, presărat cu câţiva maci sângerii şi ştie că, involuntar, mâna ei ar fi căutat sub colţul pernei staniolul, în care să fi găsit înfăşurată codiţa vreunei flori; „fiecare se apără cu ce poate... sau cu ce crede că-i pe măsura sa”. Muşcă în disperare faţa de pernă, până simte că a sfâşiat-o, şi-şi îndeasă obrazul cu şi mai multă putere –„de-aş muri sufocată!... c-aş muri fericită”, îşi zice, apoi mai aşteaptă un timp, „poate mor” şi, sufocată, se răsuceşte violent cu faţa în sus, începând să-şi şteargă lacrimile; vorbele lui Mihai, dimpreună cu amintirea celor scrise în dedicaţie, au născut în ea convingerea că bărbatul acesta, „care o fi adormit la loc – am văzut ce pumn de pastile i-a prescris Dobre –, bărbatul acesta care, poate că mâine, va crede că a visat discuţia cu mine, chiar mă iubeşte: matur, calm, uşor ironic uneori, iar în braţele lui, cu siguranţă că aş fi găsit *ceva bun*, poate tocmai ceea ce-mi trebuie. Dacă ar locui în Bucureşti, peste jumătate de oră i-aş suna la uşă; nici nu i-aş adresa vreun cuvânt; doar l-aş da uşor deoparte cu dosul palmei şi m-aş duce direct în patul cald încă... Şi dacă acolo ar fi pictoriţa, mama fiului lor, fiu despre care doamna Vlada ţine morţiş să se afle că nu este al unei seringi?!... Aş săruta-o pe obraz: «Frumoaso, treci la marginea patului, că au cântat cocoşii de ziuă – nu mai eşti nimfă; întoarce-te la condiţia pe care o clamezi la lumina zilei. Am citit undeva că unele lesbiene, între miezul nopţilor cu lună plină, iar acum luna este în creştere, şi cântatul de ziuă al cocoşilor, devin adevărate nimfe devoratoare de bărbaţi. Lasă-mi-l pe Mihai ziua, că ţie tot ţi se face pielea ca de găină; cineva trebuie să-l ajute pe Mihai să-l crească pe Vlăduţ, cât tu vei fi plecată la Hollywood să faci costumele şi decorurile pentru filmul *Ţepeş, spaima otomanilor*». Ce mândră aş fi să ştiu că ţin

în braţe urmaş de Muşatin, eu, care nu mi-am cunoscut originea!...", zâmbeşte larg, jucându-se cu telefonul. Ar vrea să-l sune iar pe Mihai, dar nu îndrăzneşte – ultimele lui cuvinte, dar mai ales modul în care i-a urat *noapte bună, doamnă!* – „iar m-a aruncat în corzi, dacă nu chiar la podea, că nu mai am nici o putere să lupt" – i se pare că, întregind vorbele din dedicaţie, a ridicat un zid între ei doi – „un zid de gheaţă" – asta o strânge în spate. Vrea să se culce, aşa, în dezordine – doar să închidă ochii. Nu vede în amintire decât bărbatul stingher, ţinut în picioare lângă uşa cabinetului său. Ar vrea să-l mai certe în gând că i-a făcut semne insistente să oprească maşina doar s-o întrebe cum îl cheamă pe tânărul din gara Piatra Neamţ – degeaba: nu se poate gândi decât la bărbatul intrat în cabinetul său, în contradicţie cu cel prezentat de doamna Vlada; „Doamnă... Domnule... ...doi ţapi întâlniţi pe o punte..." Se înfurie şi începe să-şi caute laptop-ul: „Îi scriu! Tot ce simt! Şi-i accept invitaţia în Brazilia, «dar să ştii că, înainte de-a pleca, merg cu tine la doctoriţa Axinte – nu te trimit singur cu ea, că... –, mergem să-ţi facă un control amănunţit, să ştiu de ce ispite să te feresc; bere neagră, doar cât să ciocneşti paharul cu Gabriel, iar cafea... chiar dacă vom fi în ţara cafelei, dacă Magda zice că n-ai voie, ţi-oi oferi picăturile de pe buzele mele; cât despre *ceva bun*, lasă că-ţi arăt eu ţie!... poate inima mea să facă efort pentru amândoi...» – ce, crezi că eu nu ştiu să scriu în doi peri?..." Diana se aşează comod pe pat, stând în capul oaselor, cu perna pusă la spate sub şale – „ah, măcar forţă să-mi rupi mijlocul tot o să ai..." – şi-şi deschide poşta electronică. Vede e-mailul trimis de Irina şi nu se poate abţine să nu deschidă albumul ataşat: *Anotimpuri cu Ina*. Pare un album de modă. Vrea să-l închidă şi să-şi înceapă scrisoarea către Mihai – „când, dacă nu după miezul nopţii, poţi da frâu liber imaginaţiei?!; şi poate că într-o zi îţi voi mărturisi că eu am fost eleva autoare a acelei povestiri care te-a impulsionat" –, dar nu poate renunţa la album; începe să caute expresia citată de Irina; o găseşte la capitolul dedicat copiilor: două fetiţe doar în chiloţei, cu însemne ale piraţilor desenate pe piept şi pe obrăjori cu zeama cireşelor negre fac deliciul capitolului; „aceasta mai mare este cu siguranţă fiica lui Mihai, se cunoaşte după privirea senină". Citeşte şi reciteşte expresia despre sex – nu-i place; „chiar şi la vârsta mea, nu accept că ai dreptate, Mihai; doar *blajinele* mai făceau dragoste numai pentru procreare", îi spune în gând, cu regret că nu ţine albumul în mână, să-l poată arunca. „Ei da! – se bucură când ajunge la o altă pagină: o tânără superbă – „asta nu-i pictoriţa?!" –, îmbrăcată într-o rochie de mătase, fără nici o urmă că ar

avea lenjerie intimă pe dedesubt, stă pe trunchiul crescut orizontal – „mai orizontal decât paltinul înclinat, pe care...” –, un trunchi al unei răchite bătrâne, cu scoarţa plină de crestăturile anilor scurşi; în jur, totul este cenuşiu, pomii sunt desfrunziţi. Pagina însă este luminată de trupul incandescent al tinerei fete – „este pictoriţa, pot jura, chiar dacă nu i se vede bine profilul feţei întoarse către stânga” –; rochia de mătase mai mult incită decât ascunde; sânul drept, obraznic, pare să rupă materialul care îl acoperă iar degetele ei fine, încleştate în scoarţa bătrână, spun singure povestea dorinţei de-a se răzbuna pe fotograful, „care nu poate fi decât Mihai!...” Dedesubt, scrisă cu litere frumoase, caligrafice, de culoarea cernelii uzate de vreme, este un alt text: *Esenţa sexului poate fi şi numai plăcerea, dacă aceasta alungă diavolii din noi şi ne descătuşează energiile pozitive, pe care le credeam pierdute definitiv*. „Trebuie să-i dau telefon! Îl mai las să doarmă până se face ziuă şi-i dau telefon; mă tem că, scriindu-i, îmi va scăpa vreo greşeală de ortografie, ori vreun semn de punctuaţie şi se va duce naibii tot farmecul... Îmi eşti drag, Mihai! Te accept aşa cum eşti: caustic, încurcat – poate! – cu Ina –, dar dacă ea este, totuşi, lesbiană sută al sută?!... –, bietul de tine!, ce chin, ba chiar umilinţă, să fi fost donator voluntar pentru o fată aşa frumoasă, cu care vei fi lucrat zile în şir la minunăţia asta de album... Cred că te-a bătut după ce ai ţinut-o aşa sumar îmbrăcată pe trunchiul acela de salcie... dar asta-i problema ta; ba nu!, va fi a noastră; cum, la fel de bine, iubirea mea pentru Daniel va trebui să mi-o suporţi – lua-l-ar naiba! De ce a trebuit să te caute şi să mi te trimită pe cap tocmai acum?!...”

Rămâne gânditoare mult timp. Bagă mâna în noptieră, scoate sticla de *Rémy Martin* şi scurge cu greu pe limbă ultimele 4-5 picături – „altă viaţă!” Caută cartea lui Mihai, admiră îndelung poziţia de toreador a tânărului de pe coperta întâi, apoi, cu gesturi domoale, dar încărcate de un anume eros, care îi aduc vijelios în amintire clipele ei de desfătare pe o brazdă de fân proaspăt cosit ori în patul din camera invadată de parfumul tufei de iasomie de sub fereastră, sfârşind cu jocul din noaptea când au dormit pe deal, să stea de vorbă cu stelele căzătoare, întoarce cartea şi, cu ochii închişi, sărută colţul de sus, unde ştie că este poza autorului. „De ce-am fugit de tine, prostule?... Şi de ce m-ai lăsat să ies din casa ta ne...?!...” Dă un pumn cărţii, aruncând-o de pe pat. Vorbele Magdei o lovesc dureros în auz: „Poate că-i ultima oară când Stăpânul Licuricilor ne mai dă târcoale... Vreau să fi a ta, Mihai, să te însoţesc în Brazilia – să te fac fericit! Şi, poate, îmi vei oferi şi tu *ceva bun*, fie

chiar şi o strângere discretă de mână când ne vom plimba împreună prin vreun muzeu sau pe plaja Copacabana; şi-ţi promit că n-am să-ţi reproşez iubirile din vremea când erai lup tânăr şi flămând – poate, dimpotrivă, mă voi visa fiind fiecare dintre ele, de la Teona, care şi-a riscat viaţa salvându-te; Simona, cu care ai petrecut o noapte pe ţărmul mării; consăteana ta cu ochii violeţi, care te-a recunoscut în piaţa centrală din Beijing când te-ai aventurat într-o excursie cu transsiberianul până în China şi v-aţi sfâşiat reciproc într-un pat din *Hilton Hotel*, pentru ca, de curând, ajunsă marea savantă Vyka Ferguson, fostă Viorica Apostol în România, deja aflată în antecamera *Nobel*-ului, să refuze urcarea în avionul spre Bucureşti pentru că a aflat că tu l-ai sfătuit pe Cătălin Andrei Păduraru, vicepremier la vremea aceea, să nu primească în România pe *InterMed Company*, care ar fi pârjolit ceea ce a mai rămas verde după lăcustele din ultimii ani. Doar pe doamna Anastasia Petropulos-Vlada o vom venera, lăsând-o să troneze din poza făcută în faţa Corului Ateneului Român – muza ta pentru crearea doctoriţei ginecolog, model pentru mine şi ideal de iubire pentru fosta mea mare dragoste, Daniel... Dar de ce am spus *fosta*?!..." – se întreabă tot mai obosită şi se cuibăreşte în adâncul pernei mari şi moi...

Adoarme şi se visează că-i pe plaja Copacabana – înaintează singură spre valurile înalte ale oceanului: „încolo, în depărtare, este Europa, iar acolo sunt cei doi copii ai mei şi cei doi bărbaţi, pe care..."

*
* *

Sare din pat la primul sunet al soneriei telefonului. Împinge laptop-ul la locul lui, sub pat, adună romanul lui Mihai de pe lângă uşa dinspre balcon, unde a ajuns fără să-şi dea seama cum, îl pune în poşetă, apoi se pregăteşte de plecare la clinică; ştie că la ora 9 are sala liberă pentru un cancer de colon; un bătrân, fost profesor universitar de Biofizică. La prânz, când iese din sală, tristă că bărbatul este prea bătrân să mai trăiască 20 de ani, cât este ea sigură că va dura până să recidiveze colonul, Magda se ţine după ea până în cabinet:

– Doamna Aurelia spune că a terminat; a făcut tot ce se poate; mai mult, e treaba lui Daniel. Când îl externăm? Dimineaţa, nu-i chip să intri la el în rezervă: ori stă pe *Skype* şi vorbeşte în franceză cu un tip, Gabriel – de fapt, cică beau o cafea împreună –, ori e tot pe *Skype*, dar

cu ceata lui de piţigoi – mai mare dragul! Aia mijlocie, îmi rupe sufletul; plâng de fiecare dată când o văd: leit Danielle a mea mică. Mi-e teamă să nu-i spun lui Daniel de ce plâng... Rodica trece mereu în fugă; stă la Daniel o oră-două, timp în care nu intră nimeni, şi pleacă în grabă; abia am timp s-o îmbrăţişez jos, la limuzina aceea condusă de ţigănuşul acela vorbăreţ. „De ce nu-l mai ţineţi sedat, să stea naibii liniştit, că scoate sufletul din mine?" – a fost ultima ei întrebare. Tu ce ai de gând? – cade întrebarea Magdei ca o ghilotină, despicând liniştea cabinetului.

– Lipsesc o oră din clinică; ai grijă de bătrânul operat. Am o problemă urgentă în oraş – vine răspunsul simplu al Dianei.

Parchează cu greu, chiar în apropierea Librăriei Centrale şi intră în grabă, direct la raftul ştiut şi ia *Întroienirea*; „20 de lei, că editura a redus preţul sub preţul de cost", îi arată casieriţa eticheta lipită aiurea, pe urechea autorului. Afară, lângă maşina sa, poliţistul tocmai termină de scris chitanţa de amendă pentru parcarea neregulamentară.

– Cumpăram toată opera lui Mihai – bombăne supărată Diana când achită suma cerută.

Întoarsă în cabinet, ascunde în dulapul cu cheie, sub lenjeria sa intimă, romanul cu dedicaţie şi pune în poşetă pe cel cumpărat, având grijă, în prealabil, să-i îndoaie câteva colţuri de pagină, să-l deschidă până la refuz de mai multe ori, să semene a carte citită cu interes; îl va lăsa prin casă, de preferinţă, în salonul mare, anume să-l găsească Irina – „oare despre licuriciul meu a vorbit Mihai când a spus Iina Domnitza?!" –, să se convingă că nu i-a fost oferit cu autograf. Trece în grabă prin punctele fierbinţi ale clinicii, să fie la curent cu tot ceea ce s-a mai întâmplat şi se opreşte mai mult la operatul de astăzi, încurajându-l. Când şi când, mai ales în lift – că a refuzat să mai urce treptele pe jos; „ducă-se naibii de siluetă! Pentru cine?!..." –, are momente când rememorează toate câte i s-au întâmplat noaptea trecută – „mai mare ruşinea!, femeie la aproape 61 de ani, acuşi, pe 3 septembrie..." Nici măcar prin rezerva de lux nu mai are chef să intre; „n-aş mai suporta să aud vreun *da, doamnă*, ori *nu, doamnă*... Aştept să plece şi, singură, pe îndelete, voi hotărî dacă este bine să-i spun despre băiat; ce vină are el?! Îi ajung cei pe care îi are..." Ar mai vrea să comenteze de una singură, dar sună telefonul fix – sunetul specific pentru legătura cu secretariatul:

– Doamna profesor, puteţi fi deranjată? Întreabă de dumneavoastră un domn Mihai... – aude vocea Anuţei.

Diana confirmă printr-un „da, dacă insistă" şi preia legătura.

– Sărut mâinile! Sigur că insist, dacă nu deranjez – aude vocea lui Mihai. Vreau să-mi prezint scuze pentru discuţia de aseară; mai ales, pentru ast' noapte; cred că, trezit brusc din somn de soneria telefonului meu, care sună cât o sirenă, n-am prea fost în formă.

– Dacă nici aseară n-ai fost în formă... – simte Diana nevoia să dea drumul ironiei care îi stă pe limbă – chiar că n-aş vrea să te prind în formă.

– Aş fi bucuros dacă mi-aţi fi acceptat scuzele – aude vocea atât de dragă ei – ani în şir i se părea că o aude când se învelea cu şuba de şantier – şi i se face frică – frică de ea însăşi, aşa că rosteşte pe un ton grav:

– Cu condiţia să-mi accepţi şi tu o rugăminte...

– Desigur! – se grăbeşte Mihai să aprobe.

– ...pe care ar trebui s-o înţelegi, nu să mă văd obligată s-o spun cu glas tare: îţi interzic să mai îndrăzneşti vreodată să mă deranjezi! – îi strigă, aprinsă de-a binelea.

– Da, doamnă – vine răspunsul calm, de om bătrân, resemnat.

Diana face ochii mari – se sperie că-i vor ieşi din orbite. Simte ochelarii de lectură ridicaţi pe vârful capului, soarele după-amiezii de iunie se reflectă în oglinda din perete, orbind-o, iar în urechi aude ecoul vorbelor sale urmate mereu de un blajin *da, doamnă*; „repet aceeaşi greşeală..."

– Te rog, nu!! – ţipă din răsputeri în telefon. Îmi retrag vorbele... – spune după câteva clipe de tăcere, pe un ton jos, de om învins. Tare sunt obosită, Mihai, şi, la oboseală, spun vorbe grele. Sigur că mă poţi căuta; repet fraza de început a cărţii tale; când ai nevoie de un medic priceput, poţi conta pe mine. Şi sper să nu-ţi închipui că ar trebui să plăteşti. Oare n-ai plătit destul?!

– Dar nu pe cât meriţi, Broscuţă – aude replica lui Mihai, care îi înmoaie sufletul; imediat, însă, îşi revine, amintindu-şi toate câte şi le-a spus de dimineaţă – „risc să-mi pierd capul!; nici la 18-20 de ani nu..." – şi hotărăşte:

– Am o rugăminte. Şi ştiu că pot găsi înţelegere la tine: nu mă mai suna; lasă-mă să-mi pun ordine în viaţa.

În telefon, aude râsul uşor, stăpânit cu greu, al lui Mihai:

– Ordine în viaţa oricui se pune odată cu ultima lopată de pământ. Oricum, Broscuţă, ia aminte: oricând, chiar şi după miezul nopţii, că profesorul Dobre mi-a suplimentat astăzi prin telefon reţeta cu încă două pastile, iar eu am pus o melodie dragă mie soneriei mobilului,

mă poţi apela; dacă nu la pieptul meu, măcar pe umărul meu, tot poţi pune capul când simţi că ţi-e greu. Avem un trecut de 35 de ani... Şi să ştii, acum, că ne despărţim, pot să-ţi spun: te-am căutat o dată la cămin; ţin minte că a coborât la intrare colega ta de cameră, Magdalena; avea piciorul stâng în ghips până la genunchi că-şi scrântise glezna la volei; „îmi puteţi spune mie, că-i transmit; sora mea stă mai mult în clinică, face de toate, să înveţe meserie". Aşa am aflat că ai o soră. Ce-aş fi putut să-i spun?! M-am simţit ridicol: bărbat însurat, cu doi copii mărişori... La vremea aceea nu ştiu dacă aveam simţul umorului: dacă-l aveam, poate c-aş fi pretextat că vreau şuba înapoi, sau măcar să te întreb dacă nu s-a rupt, că ţi-o pot înlocui; sau să-ţi fi adus o pereche de cizme de şantier, îmblănite, pentru picioarele tale atât de frumoase dar reci, că puteam face rost şi de aşa ceva în uzină; cizme elegante, din piele fină, adusă din Argentina, confecţionate la *Clujana,* pentru care eu turnam plăci mari de polimer, necesare meselor de şantiere; dar ce să-i faci destinului?, n-am avut simţul umorului; simţul ridicolului, însă, îmi fusese cultivat încă din anul întâi de facultate. Fiţi fără grijă, doamnă: vă promit respectul meu! Sărut mâinile! Şi vă mulţumesc că mi-aţi răspuns la telefon.

– Să te ia dracul de cabotin! – strigă Diana spre receptorul din mâna sa după minute lungi de tăcere, aşternute apăsător imediat ce Mihai a închis.

Restul zilei, până crede că poate pleca acasă, trece greu, chiar dacă rezolvă un braţ de acte, apoi umblă prin toate saloanele însoţită de două asistente şi medicii de gardă pe secţie. Rezerva de lux o lasă la urmă; Daniel stă cu spatele rezemat de capătul patului şi citeşte ceva pe tabletă; Diana observă dialogurile:

– Interesant romanul?

– Da, doamnă.

– Şi nu te-ai plictisit să tot citeşti? – îl întreabă, răsfoind cu atenţie foaia de observaţii oferită de asistentă.

– Nu, doamnă – vine răspunsul lui Daniel.

– Bine! – închide cu zgomot foaia de observaţii Diana, întinzând-o peste umăr asistentei, pentru că ea, aplecată mult spre obrazul lui Daniel, îi pipăie cu vârful indexului drept obrazul operat, în timp ce cu stânga face semn însoţitorilor să părăsească rezerva înaintea sa. Citeşte, citeşte! – loveşte ea cu acelaşi vârf al indexului marginea tabletei –, poate-ţi mai îmbogăţeşti vocabularul – adaugă în timp ce se îndreaptă spre ieşire.

– Bogat este, doamnă. Mai greu îmi va fi să mă reîntorc la opt cuvinte.

– Crezi că le merit? – aruncă Diana privirea spre el, fără nici o expresie, rămânând cu mâna pe uşa deschisă deja.

– Deocamdată, doamnă, mă obligaţi la două cuvinte: *da* şi *nu* – o priveşte Daniel tot fără vreo expresie, doar senin, ca o măsurătoare fără interes pe verticală.

– Tot prietenul tău Vlădeanu – arată privirea Dianei spre tabletă.

– Al meu?! Aş fi vrut eu... – surâde trist Daniel –, dar n-am avut norocul unor doamne, a căror dimineaţă a fost şi el cândva...

– ...şi el... – şopteşte cu amărăciune Diana, după ce închide uşa rezervei de lux în urma sa.

Este aşteptată de cele două asistente şi de medicii de gardă, cu care se întreţine minute în şir, parcă anume să-şi alunge tristeţea, mergând cu toţii încet, de-a lungul culoarului cu uşi de sticlă ce se retrag politicoase, lăsând cale liberă grupului compact care ascultă cu atenţie vorbele profesoarei. Hotărăsc cu toţii să mai treacă o dată pe la patul fostului profesor de Biofizică, să termine Diana de explicat de ce este sigură că i-a reuşit extirparea. Magda încă mai stă la capul bolnavului, atentă la aparate. „O greşeală atunci – a mea sau a Magdei –, şi durerea morţii lui Daniel s-ar fi estompat până acum", gândeşte Diana în timp ce merge agale, singură, spre cabinetul său. Scoate din sertar tabloul cu copiii săi şi-l priveşte tot mai atentă, pe măsură ce ochii i se umezesc din ce în ce mai puternic. „Bieţii copii! Aţi fi rămas orfani..." Îşi mai face o cafea la filtrul cumpărat de curând şi gustă din ceaşcă alene, cu gândul agăţat mereu de imaginea *omului invizibil* – înţelege că-n ziua aceea a avut o revelaţie: izbucnise din sufletul ei un adevăr pe care îl ţinuse îngropat – iubise! „Am iubit şi eu, ca toate fetele: întâi, pe tânărul puţin mai mare decât mine, căruia mă dăruiam noapte de noapte sub şuba îmblănită, apoi... un copil, de dragostea căruia m-am speriat. Dar, dornică să fiu cea mai bună, am eşuat sub oblăduirea unui *mare spiritus rect*or... Şi?! Cu ce mă mai încălzeşte? – parcă mi-e şi jenă să spun cine sunt, că-ntotdeauna va exista o umbră de îndoială: soţia lui... şi cumnata lui..."

– Paştele mamei ei de viaţă! – înjură cu glas tare şi, răcorindu-se, termină de verificat cu calm câteva ieşiri din spital pentru a doua zi, aduse între timp de Anuţa.

Mai trece încă o dată prin rezerva de Reanimare unde a fost dus fostul profesor şi, după ce s-a consultat îndelung cu Magda, se aşează grijulie pe marginea patului, vorbind cu blândeţe:

– La Biofizică, în anul întâi, am învăţat după cursul dumneavoastră; am luat 10.

Bătrânul surâde. „E aproape surd", îi şopteşte Magda când ies împreună pe sală. „Fiul lui, tot biofizician, a murit anul trecut – tot colon. Nepotul lui lucrează ca cercetător la Laboratoarele *Curie* din Franţa; a fost pe aici; l-am trimis să se odihnească. Face tratament, că-i moşteneşte pe-ai săi..." Diana tace; reuşeşte doar să facă un semn de rămas bun şi pleacă spre cabinet, să se schimbe, că vrea să ajungă mai repede acasă. „Ce bine! Parcă mi-am intrat în vechiul meu ritm de viaţă" – gândeşte în timp ce se strecoară prin aglomeraţia Capitalei. „Oare ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi fost la cămin când m-a căutat?!..." Dar nu-şi poate răspunde; „nici măcar nu vreau să mă gândesc!... un chirurg oarecare, în provincie..."

*

* *

Zilele trec uniforme – ca înainte de-a fi scăpat bisturiul din mână. Ştie că mai sunt câteva „şi scăpăm de prezenţa lui în clinică", s-a exprimat Magda într-o zi când se spălau pe mâini la ieşirea din sală. N-a avut nici o reacţie – se gândea ce să cumpere de mâncare, „că Adi-Arici-Murdărici este la antrenament – să treci pe la biserică, să aprinzi o lumânare, să fie selecţionat şi de noul antrenor – iar eu nu mă mişc de la pian", i-a spus Irina la telefon. Seara, după cină, când Adrian a fugit să se culce – „sunt frânt; noul antrenor a spus că va scoate untul din noi, să vadă pe cine selecţionează în naţionala de tineret" –, Diana îşi invită fiica s-o însoţească în leagănul instalat de curând în spatele vilei; simte nevoia să mai stea la aer curat; oricum, cafelele băute după-amiază o vor ţine trează.

– M-a lăudat doamna Sia – m-a rugat să-i spun Sia, „aşa-mi spun nepoatele, iar tu, de-acum, eşti nepoata mea". M-a lăudat c-am reuşit să compun zgomotul care-l face cutea când ascute gura coasei, întocmai ca în înregistrările trimise de domnul Vlădeanu; mi le-a adus doamna Ina Răzeşu-Zugravu; nu-i aşa că-i frumos numele ei? Un artist trebuie să aibă un nume sonor, şi nu unul comun, de duzină... Mamă-sa este urmaşă de răzeşi iar tatăl ei, mare pictor de biserici. Am văzut prin salonul mare *Întroienirea*. Să ştii c-am cumpărat-o şi eu, înaintea ta; dar

pe mine m-a costat 35 de lei; când vine în Bucureşti, îl rog să-mi dea un autograf...

– Pe cine? – întreabă Diana, indiferentă la vorbele fiicei, că preocuparea ei este să lovească mereu cu călcâiul un pietroi pus anume, să-şi poată face vânt.

– Mama!... – izbucneşte Irina în râs. Unde ţi-s gândurile? Vorbeam de domnul Vlădeanu. Păcat că nu m-ai lăsat câteva zile la cireşe! Doamna Ina, care vine zilnic la Operă să stabilim decorurile, ne-a arătat pe telefonul mobil poza prietenei lui Vlăduţ – o scumpete de fetiţă blondă, cu nişte zulufi!... Am auzit-o spunându-i Izabelei, fosta prim-balerină a spectacolului meu, că i-ar plăcea să aibă şi o fetiţă iar Izabela, care, de obicei este o fire interiorizată – până la actualul soţ, nu s-a ştiut mare lucru despre ea; unii credeau că-i *lesby*; alţii, că-i infirmă –, i-a dat cu tifla Inei de nu s-a văzut: „Sănătoasă cum eşti, umbli cu prostii...” I-a spus că, dacă-l vrea şi pe al doilea tot din seringă şi să fie fetiţă, trebuie să se joace mult cu seringa, s-o descânte domol... Ei... – râde Irina amuzată – i-a mai spus şi vorbe de care mi-e jenă să ţi le repet – „altfel, ai să vezi tu pe dracu’. Dar dacă nu se prinde?” „In vitro!” – i-a răspuns ţepoasă doamna Ina. „Ha-ha! – a râs Izabela – *in vitro* înseamnă mii de euro, durere, neplăcere, adesea eşec, nu cum spui tu în album. Plăcerea e dată de Dumnezeu femeilor normale iar tu eşti normală şi-l mânii pe Dumnezeu.” Doamna Ina s-a supărat şi a plecat îmbufnată, spre hazul balerinilor – câţiva îi cam fac curte... Doi au fost măgari de-a dreptul: „mergem cu tine în Laponia, în decembrie; ducem câte o vodcă lui Moş Crăciun şi aranjăm ca tu şi prietena ta să aveţi fetiţe”. De ce nu mă asculţi? – face Irina pe supărata când îşi vede mama că stă cu privirea doar în sus.

– Ba te ascult, scumpo. Îmi place să privesc cerul.

– La oraş nu se văd stelele căzătoare, mămico. Tu ce dorinţă ţi-ai pune?

– Copiii mei să fie sănătoşi, fericiţi şi cu noroc. Tu?

– Eu?! – zâmbeşte ştrengăreşte Irina. Eu mi-am pus, că-ntr-o noapte, când am dormit la doamna Sia, am urcat amândouă pe bloc; mi-a arătat camera de mături unde a stat când a venit de la Canal şi mi-a spus că a fost cea mai fericită perioadă: a iubit. Am întrebat-o dacă-i vorba de oboiul din partitura pentru oboi şi pian şi s-a supărat; „aşa ceva nu se spune”, dar apucaserăm să complotăm întâlnirea ta cu domnul Vlădeanu la cinematograf. Atunci am văzut prima stea căzătoare şi mi-am dorit ca tu şi... Prostii!... Parcă eraţi doi ţapi acolo, în foaier. Eu cred

că romancierii ăştia sunt nişte lăudăroşi... adică, nişte mitomani, c-am citit *Întroienirea*; să fim serioase! Un puşti cam rebel, de 25-30 de ani şi o doctoriţă de renume, de vreo 40... Mama! – schimbă Irina vorba imediat, arătând cu braţul drept îndreptat spre cer. Aaa... – pare ea dezamăgită – mi s-a părut. Nu, n-a fost stea. Eu mă duc în casă, că s-a lăsat răcoare. Noapte bună! – se apleacă tânăra şi-şi sărută mama apăsat pe obraz, cum făcea în adolescenţă, când voia să fie iertată pentru vreo boacănă.

Diana rămâne în leagăn; călcâiul ei loveşte mai des şi tot mai puternic pietroiul adus anume. Îndoaie apoi picioarele şi aşteaptă să se oprească leagănul, pentru ca imediat s-o ia de la capăt. „Biata Irina! Şi-o fi amintit, oare, că şi eu, doctoriţă de renume, la peste 40 de ani, m-am iubit cu un puşti?!...” Aşteaptă să se oprească leagănul şi se duce în dormitorul său. Caută laptop-ul şi-şi reia poziţia favorită, cu spatele sprijinit de capătul patului îmbrăcat în piele naturală, cumpărat anul trecut, în locul celui în care a murit Mituş – „încă se mai simte mirosul specific de piele proaspăt vopsită”. Nu ştie ce vrea. Începe să joace un *Solitaire*, dar se enervează când nu-l mai poate continua. Corespondenţă nouă ştie că nu are – nu i-a apărut nici un plic pe ecran. Dă dublu clic pe album şi-l răsfoieşte fără nici o tragere de inimă. „Gara din Piatra Neamţ!...” – tresare ea când ajunge la o pagină anume. În stânga, clădirea impunătoare, din piatră cioplită; în dreapta, un tren care s-a depărtat deja iar în centru, pe peron, privind în urma trenului, un bărbat – „parcă-i Mihai...”, aşa l-a văzut când pleca spre intrarea în sala cinematografului, că ea mai întârziase cu profesorul Dobre. Poza are ca punct central haina de pe bărbatul care o fi condus pe cineva la tren. Dedesubt, cu aceleaşi litere stilizate, de culoarea cernelii vechi, abia lizibile, ca şi-n alte pagini, scrie: ...*şi cu el, iubirea mea*... Diana rămâne cu privirea adâncită în fotografie, parcă l-ar aştepta pe Mihai să se întoarcă spre ea, să-i vorbească. Se trezeşte fredonând continuarea: „Cui voi spune-n astă seară/ *Somn uşor!* Când s-o culca?”. Bagă mâna în noptieră, dar sticla de *Rémy Martin* este uscată. Un tremur ciudat o cuprinde şi sare din pat, începând să se plimbe până pe balcon şi înapoi. Simte că nu se mai poate abţine; îşi ia poşeta, în care a pus sticla goală, încuie uşa vilei pe dinafară, apoi portiţa şi urcă la volanul maşinii lăsate pe trotuar.

– Am musafiri din Franţa... – spune barmanului de la *Inter* şi-i arată sticla.

Nu comentează preţul piperat, lasă şi un bacşiş, roagă să-i fie aruncată undeva sticla goală şi iese la maşina lăsată în parcare. Pe drum, are impresia că înţelege puţin din psihologia dragaţilor intraţi în sevraj – dar nu-i pasă! În dormitor, bea direct din sticlă. „Nu, nu lui! – îşi zice, jucându-se cu telefonul mobil. Are prea mulţi copii – o ceată de piţigoi; ce-o să mă amuz când va afla că mai sunt doi!... Am s-o pun pe Irina să-i compună un cântec: «Ceata lui Piţigoi/ S-a mai îmbogăţit cu doi...»". Gustă din nou, plimbând prin gură băutura, să-i simtă savoarea. „Dacă l-aş suna şi mi-ar vorbi frumos, mă tem că m-aş duce acum noaptea, la el în rezervă – asta nu!, m-aş putea face de râs... mie nu-mi mai pasă, dar am doi copii mari..." Bea iarăşi, mai mult sărutând gura sticlei. „Iubirea nu te poate face de râs!" – hotărăşte, începând să se pregătească de plecare. „Nu! – îşi ordonă cu sufletul plin de groază. Nu mă pot duce la el; ar fi în stare să se sinucidă în caz că... Deşi, după cum l-am operat, refuz să cred că..." Se opreşte în faţa oglinzii şi se priveşte îndelung: „Ce-atâta modestie?! La 60 de ani, sunt o femeie frumoasă... Am văzut cum mă privea Mihai... Doamne, dacă rămâneam... Dar Dobre mi-a spus că inima lui... prea şi-a biciuit-o cu cofeină; l-am văzut eu cum în tren a supt fiola, să fie în formă, să facă faţă satrapului... şi pentru ce?! – măcar rămâne un film în urma lui... Dacă rămâneam la el... Exclus! Oi fi eu chirurg, dar de la Mituş – dragul de el! – am învăţat să port mereu în portbagaj trusa de urgenţă... şi-apoi, plăcerea mea ar fi fost să mă joc eu cu el; «tu stai cuminte, că mă omoară Dobre dacă păţeşti ceva...» – cred c-am ratat ultima întâlnire cu Stăpânul Licuricilor; aş fi ţinut lumina aprinsă – «nu, iubitule, eu nu te filmez; vreau să ne vedem reciproc licuricii din ochi arzându-ne; filmare a făcut drăguţa de Ina, care a avut nevoie de modele pentru zmeii care răpesc Cosânzenele; ce minunat i-a reuşit tabloul în care braţele Zmeului frâng mijlocul Cosânzenei şi ce pline de încordare sunt degetele fetei înfipte în ochiul tău – stau vizitatorii şi-ţi plâng de milă; unii tineri, draga mea Ina, – am să-i spun, totuşi, Inei când o voi întâlni – cred că trăsăturile Cosânzenei răpite sunt ale tale; tinerii privitori par dezamăgiţi că ţi-ai pus un voal mătăsos peste mijloc, în stilul marilor renascentişti; încordarea piciorului stâng, însă, îmi spune că deja, pe jumătate, faptul era consumat; cunosc anatomie îndeajuns, ca să fiu sigură că încordarea aceea a pântecelui avea cauza nobilă a împerecherii – tot ţi-o spun eu odată, frumoaso! Ce păcat că n-am numărul tău de telefon; ţi-aş spune-o acum! – eu l-am chemat ani în şir sub şuba dăruită mie, iar tu, o copilă faţă de el, te-ai delectat cu acest bărbat sobru, uşor rigid în societate»;

Doamnă... – m-a salutat ceremonios, în loc să fi venit să mă întâmpine cu căldură – m-ar fi bucurat enorm un sărut pe obraz! –, să mă prezinte tuturor ca pe fosta studentă din tren, să le vorbească de şuba dată mie, să facă haz că-i sunt datoare cu un leu... – oare de ce n-a făcut-o atunci, la sfârşitul filmului, când regizorul a amintit de studenta medicinistă; «priviţi-o, vă rog: aceiaşi ochi catifelaţi; de picioare nu pot spune nimic, nu le-am mai atins de atunci...» Doamne, ce moment ar fi creat!, iar eu, însoţindu-l la petrecerea de după, aş fi prins un moment să-i şoptesc: «Vreau să te asigur că şuba ta mi le-a înfierbântat într-atât, că-s calde şi acum; nu vrei să te convingi?» – aşa fac femeile normale, cele care mai dau tribut şi lui *carpe diem*[1]... Eu însă am murit de mult... mi-e groază de clipa când o să-mi amintesc mâine cele gândite acum, în compania lui *Rémy Martin*; de-ar veni mai repede lansarea romanului în Brazilia – trebuie să te însoţesc, Mihai!... altfel, dacă nu accepţi propunerea lui Daniel... ca şi cum aş rămâne pe malul *Styx*-ului... Poate c-o merit... Sigur o vei lua pe Ina; este mama fiului tău... «oare te urăsc, fetiţo?! Nu, nu-i cinstit... Pentru că a fost cândva al tău, a rămas... – şi amândouă efecte din prima maximă despre sex – plăcerea şi copilul – au fost îndeplinite cu tine; oricum, şi eu i-aş fi făcut un Vlăduţ, şi, desigur, nu i-aş fi scos un ochi, ca tine, în tabloul acela».” Sărută din nou sticla de *Rémy Martin* şi simte cum, la rândul ei, sticla o sărută cu un foc ce-i arde gura; „doar Daniel ce mă mai săruta aşa...” Lasă sticla deoparte şi începe să se joace din nou cu telefonul. „Sigur, Magda m-a minţit!... Dacă n-aş şti-o ce adânc doarme după o zi lungă în clinică şi risc să-i trezesc toată casa până deschide ea telefonul, aş pune-o din nou să jure... Ce, n-ar fi frumos să mă prindă zorii zilei de iunie alături de Daniel?! – pentru ultima oară! – jur că pentru ultima oară! «Trebuie să fiu sigură că operaţia mi-a reuşit, dragul meu: obrazul este cel de dinainte; doar, la ger, un an-doi, se va înroşi mai tare; clavicula s-a sudat; muşchii sfâşiaţi şi-au reluat funcţiile; de mers, mergi bine, iubitule; intestinul – care m-a speriat ce rupt era – îşi face iar treaba. Am semne de întrebare la buze: oare ai să mai poţi săruta ca pe vremuri?» – chiar dacă *blajinele* se feresc de sărut – şi... ceea ce-i mai important: erecţia!... Nu trebuia să-i spun Rodicăi s-o ducă pe Mioara doamnei Aurelia – ştiu ce-i poate pielea!... Cuplurile fac coadă la cabinetul ei... S-o fi lăsat aşa, *blajină*... Un bărbat la 40 de ani se poate sinucide... Şi totuşi... atâţia ani – 17! –, după ce zile şi nopţi a fost un adevărat tigru – «mai ţii minte cum te

[1] Bucură-te de ziua de astăzi (lat), Horaţiu

alintam când....? *Felis tigris*!... Iar tu – Doamne ce-mi mai plăcea să te sfâşii!... Uneori îmi era teamă c-o să întrec măsura –, iar tu îmi şopteai; incitându-mă, *Felis pardus*, iar când căpeam ostenită, *parcă eşti Bagheera cea leneşă din film!* – asta mă înfuria şi, istovită, mă repezeam asupra ta... Nu pot să cred!... De la jungla dintre noi doi, în care luptam – parcă! – pentru supravieţuire, să ajungi – bietul de tine! – în compania unei *blajine*... Să-ţi fi fost mamă, aş fi sugrumat-o pe nemernica aceea care a vrut să-ţi fie soţie fără să-ţi fie nevastă, într-adevăr. Bine a făcut Rodica, sora ta: *ori rămâi la nebuni, ori vei învăţa să fii soţia cum trebuie a unuia ca el!*».”

– Nici o clemenţă pentru nemernice! – strigă Diana, vânturând ameninţătoare sticla de *Rémy Martin*.

„Am urât întotdeauna bărbaţii depravaţi – pe Mituş al meu, dragul de el, l-am înţeles; aşa cred eu, că l-am înţeles –, dar pe tine, Daniel, tigrul tinereţii mele, – da, tinereţe, că la 43 eram ca o zeiţă!... –, pe tine ar trebui să te detest; cum ai putut să stai 17 ani lângă un măturoi şi să aştepţi, la câţiva ani odată, ziua când... ce oroare!... cu voie de la *preoteasa* lor – o escroacă internaţională! –, să te lase să urci lângă ea în pat... 17 ani, Daniel!... cei mai frumoşi ani ai vieţii...”

Diana scapă sticla din mână înainte de-a mai gusta; „dar dacă...?!... O, nu, exclus!... Nu mi te pot închipui cu un bărbat... asta-i în filmele americane – exacerbarea importanţei minoritarilor sexuali. Cât despre femei... odată, Rodica, parcă s-ar fi exprimat că, măcar de-ar fi bănuit că ai vreo relaţie... Sunt medic, Daniel, nu preot, nici pedagog ori moralist – omenescul din noi îşi cere dreptul! De când Magda ţi-a eliminat sedativele, Rodica se plânge că nu se mai poate înţelege cu tine... O fi primul simptom al unei viitoare crize? Ţ-ei fi dat seama că ai rămas infirm?! Doamne, doar nu vei vrea să te sinucizi din nou!... Trebuie să aflu! Ştiu bine că te urc eu, cu de la mine putere, pe masa de operaţii; i-am rezolvat pe atâţia....” Bucuroasă de hotărârea sa, Diana recuperează cu greu sticla rostogolită lângă pat şi se bucură că i-a mai rămas cât să guste de câteva ori. „Gata!...” – odată cu imaginea mesei de operaţii, ştiind-o pe Magda la capul lui – „ba nu, că Magda n-ar suporta; o iau pe doctoriţa Barbu” –, Diana îl uită pe Daniel – „oricum, nu mai am nici o şansă; aş crăpa de ruşine în faţa atâtor piţigoi; măcar de-aş fi mai tânără...” Dar nu poate renunţa la telefonul mobil, cu care se joacă mereu, aruncându-l ca pe o minge dintr-o mână în alta; „noroc de entorsa aceea şi de fermitatea lui Mituş, care a tratat-o şi a ţinut-o în ghips mai mult decât trebuia, că altfel, sora mea apuca pe calea

sportului; era deja cooptată în echipa naţională de volei”. Se uită cu jind la pata mare de *Rémy Martin* de pe covor. „Să vezi ce-i fac! Putea să-l întrebe cine-i şi să-mi spună că m-a căutat – eu, soţia unui scriitor!...” După un timp, se opreşte din râs: „Am fi tras amândoi mâţa de coadă – nici un consult la o clinică de elită nu-şi permite...” I se face ruşine de ceea ce a gândit; „îi voi cere scuze!”

– Ce faci, scrii? – îl întreabă imediat ce aude un *da, vă rog...* şoptit.

– La ce bun?! Sărut mâinile! Matei avea dreptate...

– Profesorul Matei Avram?

– Nu, evanghelistul Matei: „Şi nu aruncaţi mărgăritarele voastre înaintea porcilor”.

– Consideri scrierile tale mărgăritare? – simte Diana nevoia unei replici.

– Dar nici pe cei ce le-au citit, porci. Vorbesc de porcii contemporani, care conduc ţara şi au obişnuit vulgul, ba l-au obligat, cu pâine şi circ. Tu nu vezi ce-i în ţară, la 25 de ani de la Revoluţie? Târfele se dau fecioare de domnitori şi vor să conducă România iar borfaşii ajunşi tâlhari strigă: „săriţi, hoţii!...” – se aprinde Mihai; imediat glasul lui devine blând: Ce-i, tăticule? Te-ai trezit? Nu, nu-i mămica. Hai, dormi... Bine, încă un pupic dulce pe obrăjor. Dormi, că tăticul iese pe hol să-l vadă pe Chioru dacă ne păzeşte... Da, Broscuţă, te ascult – îl aude Diana pe Mihai şi-l simte iritat.

– Mmm... – scade curajul Dianei.

– Ceva grav, urgent? – întreabă Mihai grijuliu.

– Mmm... Zău că-mi pare rău! Ar fi trebuit să-mi închipui că eşti cu fiul tău... De fapt, – continuă Diana, încurajată de tăcerea lui Mihai – voiam... măcar prin telefon... Apropo: de ce parte a ta doarme Vlăduţ?

– Stânga. Vrei umărul drept?

– De unde ştii?! – tresare Diana, dar imediat îşi muşcă înciudată rădăcina degetului arătător; „m-am făcut de râs; măcar de nu şi-ar da seama că am băut”.

– Păi... – i se pare că Mihai râde încet – cred că-i o molimă; v-apucă pe toate după miezul nopţii... Să înţeleg că ţi-ai pus ordine în viaţă? Înseamnă că-ţi pot telefona.

– Dacă-i vreo urgenţă medicală, te rog!, da, oricând! – îl asigură Diana ferm; ceva a deranjat-o atât de tare, că nu mai simte efectul alcoolului, doar dorinţa de-a se comporta sobră şi rece, ca la Rectorat.

– Ce urgenţă mai mare poate fi decât nevoia de-a spune cuiva drag o vorbă – aude glasul tremurat de surâs a lui Mihai. Păcat că nevoia aceasta nu-i urgenţă medicală.

Reîntoarsă în pielea rectorii unei mari universităţi dar şi jenată de gestul său de a telefona la o oră aşa târzie, Diana vrea să încheie discuţia demn:

– Am fost la o masă festivă cu colegi din alte ţări. În atmosfera aceea de discuţii neinteresante, am rememorat dedicaţia scrisă de tine şi voiam să-ţi spun că mi se pare plină de miez, dar şi puţin tristă, ca atunci când ai nevoie de ajutor. Credeam că eşti la masa de scris şi voiam să... să... poate să te necăjesc, să fii caustic şi cu personajele tale. Doar atât, Mihai. Sărută-l pe Vlăduţ din partea mea.

– Din partea ta, pe datorie? – întreabă Mihai, iar după un timp, în care Diana nu ştie ce să răspundă, continuă: Tu când îmi dai sărutul pe care i-l voi da lui Vlăduţ?, că, pe lângă leul ce mi-l datorezi, mi-ai promis nişte îmbrăţişări, – ba nu, sărutări pe obraz; bune şi alea! – pentru căldura dată de şuba mea. Oricum, în cabinet la tine nu mai intru, că nu-mi place să fiu ţinut în picioare la uşă. Ce-i, tăticuţule, de ce scânceşti puiul meu? – aude Diana în telefon vocea plină de afecţiune a lui Mihai. Cum? Uite-l aici, ne păzeşte. Sigur că vede şi noaptea, chiar dacă are un singur ochi. Hai, fugi în pătuc; vine şi tăticul... Cum? Vrei pipi? Hai în braţe la tăticul să ducem prinţişorul la baie... Să spunem *sărut mâinile!* doamnei din telefon... Pa, Broscuţă! – se înviorează vocea lui Mihai. Te pot suna mâine?

– Nu! – răspunde pe un ton ferm Diana, fără să înţeleagă de ce o face; simte doar că s-a făcut de râs. Atât am vrut să-ţi spun, că-ţi mulţumesc pentru dedicaţie. N-a fost una de duzină, dată la vreo lansare de carte; ai scris-o din suflet – dedicaţie de romancier. Noapte buna!

Închide telefonul de tot, deconectându-l de la reţea anevoie, că n-a învăţat încă toate comenzile, iar degetul ei – beat şi el – îi cam lunecă pe alături. Înjură de Paşte şi iese din cameră mai mult sprijinindu-se de pereţi, să meargă la portbagajul maşinii să-şi ia trusa de urgenţă. O cară anevoie până în dormitor, unde îşi face o injecţie intravenoasă, aşteaptă un timp pe marginea patului până simte că şi-a recăpătat echilibrul şi începe să facă ordine: merge în baie, spală restul de *Rémy Martin* şi ascunde sticla goală, s-o ia într-o zi şi s-o arunce la vreun coş de gunoi pe stradă. Spală pata de pe covor, să lase menajerei impresia că a vărsat cana cu ceai; face duş, apoi, răcorită de-a binelea, se culcă – este ora trei. De sus, de la mansardă, i se pare că se aude pianul

Irinei; „şi totuşi, voi vinde jumătate din grădină, să-i cumpăr pianul pe care şi-l doreşte; cu restul de bani, rezolv şi cheltuielile lui Adişor al meu la club, că, de va fi selecţionat, n-aş vrea contract, să ajungă sclavul vreunui imbecil...”

*

* *

Imediat ce Diana, urmată de personalul medical al clinicii, termină, abia după două ore, controlul amănunţit al tuturor încăperilor, Magda o însoţeşte tăcută până în cabinet:

– Ce-i cu tine?! Vrei să ne plece toţi medicii?

– Unde, că mai bine ca aici nu câştigă nici în străinătate. Başca plicurile... că românii se vor dezbăra greu.

– Linişteşte-te, Diana! Prea multe sancţiuni... – încearcă Magda un ton împăciuitor. Şi eu simt că-mi ies din minţi. În atâtea luni, doar trupeşte l-am rezolvat...

– Mihai – lua-l-ar naiba! – avea dreptate: noi lucrăm cu trupuri.

– Cine-i Mihai?

– Unul care se laudă că lucrează cu suflete.

– Psihoterapeut?

– Mă oboseşti, Magda; lasă-mă! Am de lucru – arată privirea Dianei spre dosarele de pe biroul său. Nu-ţi face griji; voi fi mai blândă cu colegii... Promit să nu dau drumul sancţiunilor la Administraţie.

Magda se preocupă de cafetieră.

– Mai ţii minte când ai spart-o pe cealaltă? Doamne, parcă a trecut un secol!... Astăzi o vei sparge şi pe asta, sunt sigură; şi tot din cauza lui.

– Ce-a mai făcut? – întreabă Diana indiferentă.

– Ieri, Rodica a ieşit aproape plângând de la el; m-a rugat să-i fac un calmant, că mai avea de umblat prin Bucureşti. Daniel i-a cerut să termine toate contractele în noiembrie; zice că nu va semna nimic în decembrie, dar nici pe altul nu lasă în locul lui; abia acum Rodica mi-a recunoscut cu toată gura că fratele ei este un dur; „altfel, nici n-ar fi putut ţine în mână un aşa imperiu; de mic era... nu degeaba noi, surorile, când trăia mama, îl porecliserăm Micul Cezar...” Dar nu pentru asta vei sparge cafetiera... – surâde amar Magda, luându-şi timp de respiro, să poată gusta cu plăcere din ceaşca sa. Ieri a fost Irina pe la noi; zicea că puştoaicele o chemaseră, că le era dor de ea. Apoi, când alea mici s-au plictisit, că n-aveau chef de Irina, am stat cu ea la o cafea, ca pe

vremuri... Dar promite-mi că nu te înfurii!... – ridică Magda tonul, iar când vede privirea plictisită a Dianei, înţelege că poate continua: Mi-a vorbit cu entuziasm de spectacol, de orchestra care îi adoră partitura, de balerini, de supărarea ei că prim-solista Izabela – cred c-o mai ţin minte, copila aceea frumuşică, balerină, care venise la noi, când eram la stat, o adusese pe mama ei cu peritonită –, Izabela, care-i cea mai bună acum, i-a părăsit spectacolul; Irina nu ştie de ce, mai ales că Izabela era fascinată de muzica ei şi de povestea licuricilor; finuţa mea era încântată de decor, a făcut şi o glumă la adresa pictoriţei scenografe, care pretinde că-i lesbiană, în mare amor cu o altă pictoriţă din Finlanda, moştenitoarea unei ferme de reni. Auzi, – începe Magda să râdă, că-i sar stropi din cana plină cu cafea ţinută strâns în mână – cică lesbiana pretinde că are un copil făcut prin inseminare; am întrebat-o dacă nu-i vorba de fertilizare în vitro şi Irina mi-a confirmat că-i inseminare, „ştii, nana, ca la oi, cu seringa", că pictoriţa e sănătoasă tun; doar că, discutând despre băieţel cu cineva, alintându-se la telefon cu cel care are grijă acum de băiat, l-a repezit dintr-o dată: „uite, iar mi s-a făcut pielea ca de găină", pentru ca, după un timp, să şoptească în telefon: „dac-am rămas, te omor!" Şi iar, cică s-au mai tachinat un timp, că mereu îi era dat băieţelul la telefon şi se îndulcea discuţia, iar pictoriţa i-ar fi spus: „Dac-am rămas, roagă-te la Dumnezeu să fie fetiţă, altfel, te omor... Te pun să-i creşti pe amândoi, că eu, oricum, chiar dacă Hollywood-ul face din Ţepeş un vampir transilvănean, că la atât îi duce capul, respect contractul şi mă duc să le iau banii pe costume şi decoruri – ai să te saturi de legănat, că băieţii din seminţia ta sunt urlători noaptea" – râde Magda cu chef, indiferentă de privirea tristă cu care o priveşte Diana. Dar nu asta m-a dat peste cap în discuţia cu Irina. Sigur nu te superi?

– Spune naibii odată! – se înfurie Diana, iar Magda, încercând un surâs mai degrabă trist, oftează:

– Povestind toate picanteriile astea, Irina, de fapt, a pregătit terenul pentru întrebarea cu care venise la mine: „Nana, în octombrie voi triumfa, aşa zice doamna Vlada: baletul meu va fi un triumf. Aş vrea să dau de urma lui şi să-l invit la premieră. Tu mai ţii minte de unde era şi cum îl chema exact?" Am înlemnit, Diana; am înlemnit! – se vaită Magda. M-am pierdut; n-am ştiut ce să-i răspund. Cred c-am bâiguit ceva de genul „stai să discut cu mămica ta... nici nu ştiu prea bine despre cine..." – la care, Irina, lăsând ceşcuţa de cafea cu zgomot pe masă, a sărit ca arsă de pe scaunul din faţa mea: „Nici măcar să iubiţi frumos n-aţi fost în stare!" – mi-a strigat şi a ieşit din apartament fără

măcar să-şi ia rămas bun de la puştoaice. Te rog, Diana: ca şi cum nu ţi-aş fi spus!... – hotărăşte Magda pe tonul ei ferm, din momentele rare, când devine de temut. Peste câteva zile scăpăm de el şi... în linişte...

– Mda... – clatină Diana capul afirmativ clipe în şir, fără să mai înţeleagă ce-i cu ea; abia reuşeşte să-şi stăpânească ticul nervos al capului. Fii liniştită, soro, nu mai sparg nimic. Doar capul mi l-aş sparge singură dacă aş putea. De fapt, Irina mi-a întins o capcană şi mie într-o zi: că ea nu crede într-o iubire ca aceea din romanul *Întroienirea*, între un tânăr de 25-27 de ani şi o doctoriţă mai în vârstă... Spera s-o contrazic... să ajungem la el... Ai dreptate: peste câteva zile vom putea gândi în linişte... deşi, tare mă tem că, mai degrabă, te-oi convinge să fugim amândouă în Franţa, la clinica lui Philip; aş putea opera măcar încă 8 sau 10 ani în linişte, că, de-acum, copiii noştri sunt mari...

– Dar eu unde să fug, Diana?! Philip şi Odette mi-au dat termen limită septembrie...

– Plătim, ce să facem? – oftează Diana. Iar dacă e să sparg capul cuiva, am cui o face! – ameninţă ea cu un zâmbet cinic pe buze – i-aş băga în cap câte o literă din alfabet, încet, cu penseta poate găseşte o expresie mai potrivită cu viaţa noastră de rahat pentru esenţa sexului...

*
* *

Îmbrăcată mai elegant ca niciodată – costum nou de medic luat astăzi din magazie, pantofi albi încălţaţi prima oară, chiar şi un stetoscop nou – cu obrazul îngrijit îndelung ieri la salonul de înfrumuseţare şi cu părul vopsit proaspăt şi coafat, – Magda, la fel, că doar au fost împreună –, Diana face vizita mare de dimineaţă: calmă, cumpătată, lăsându-i doar pe colegi să-şi prezinte cazurile, având grijă ca rezidenţii să stea în rândul din faţă, să ia aminte la cele prezentate. Rezerva de lux este lăsată la urmă; „te rog să te dezbraci până la chilot", spune lui Daniel şi-l întinde pe pat, întâi cu faţa în sus, apoi pe o parte şi pe alta, lăsând la urmă spatele, „că, oricum, n-a avut nici o plagă serioasă, doar vânătăi de la căzătura pe spate, cu jumătatea de tonă a ursoaicei peste el". Nimeni nu îndrăzneşte să pună vreo întrebare şi nu pentru că toţi ştiu că în rezerva de lux stă internat unchiul patroanei; nici n-ar avea cum; *doamna profesor* vorbeşte continuu; „mai ceva ca la curs – gândeşte Daniel, admirând-o. Ce-ar fi să întind mâna puţin, aşa cum stă la marginea patului, şi să-i mângâi piciorul de jos în sus, de la

tendonul lui Achile, peste gemeni, până sub genunchi?!... Ducă-se dracului de viaţă! – decât să mă întorc în pustiul sufletesc rămas după despărţirea de Bella...”

Diana a trecut deja la picioarele bolnavului şi vorbeşte auditoriului despre venele pulpei stângi – termeni medicali, din care Daniel nu înţelege decât că „s-a rezolvat; funcţiile sunt restabilite 90%; i-am făcut un by-pass tip Marius Trifescu; aşa salva el pe cei cu leziuni puternice la picioare”.

– A! – îşi aminteşte Diana când trece pe la capătul patului; „îmi va cere să-mi scot şi chiloţii, de faţă cu atâtea rezidente tinere şi frumoase...”, gândeşte Daniel, simţindu-se redus la un manechin de anatomie, dar Diana a şi ajuns la capul lui: Cu faţa în sus, capul pe spate! – îi ordonă. Aici, – atinge ea cu degetul un loc sub bărbie – pacientul a avut o cicatrice din adolescenţă; doar am scos-o şi-am suturat paga. Dacă făceam transplant de piele, s-ar fi observat diferenţa de păr când şi-ar fi lăsat barbă. Întrebări? – îşi roteşte ea privirea peste colegi. Operaţia o puteţi vedea la sala de studiu – spune rezidenţilor. Pacientul este recuperat, are ieşirea pregătită şi va fii externat poimâine, cel mai devreme. Poţi să te îmbraci – aruncă o privire scurtă patului în care stă Daniel nemişcat.

Ca întotdeauna în astfel de situaţii, Diana porneşte cu pasul ei ferm spre uşă, ieşind prima, urmată în linişte de colegi. Ultima iese Magda – încet, cu capul aplecat, că barba îi loveşte gulerul bluzei medicale, abţinându-se cu greu să nu-i arunce o privire lui Daniel. Nici când îl aude bombănind nervos, nu întoarce capul; şi ea şi Diana simt că nu mai au rezerve să lupte; „ar fi fost de datoria lui... el, care ştia atât de bine să se joace cu vorbele!... măcar pe Diana s-o scoată din corzile în care mi s-a plâns adesea că a fost aruncată...” Stă nehotărâtă pe hol; colegii au plecat cu toţii la saloanele lor; Diana a şi intrat în cabinetul său; doar ea nu ştie ce să facă. Nu i-a plăcut comportarea Dianei: de câteva zile, mai ales după ce i-a povestit vizita Irinei la ea acasă, ca să afle cum îl poate găsi pe Daniel, o vede reîntoarsă la poziţia de dinainte de-a fi scăpat bisturiul din mână – era pe 27 martie la prânz; s-a uitat în raportul sălii de operaţii şi, într-o seară, a căutat înregistrarea: bisturiul i-a căzut Dianei din mână la ora 11 şi 52 de minute. „Putea, la naiba!, să-i adreseze măcar un cuvânt... Mâine este toată ziua la Rectorat, iar poimâine – cine ştie?! –, poate intră direct în sală şi... Rodica mi-a zis că vine poimâine să-l ia acasă, dar nici ea nu este sigură, că-i sosesc nişte utilaje din Germania... îmi va spune la telefon abia mâine. Odette şi

Philip sunt supăraţi pe mine că, în atâtea săptămâni, n-am putut crea un moment în care să-i spun «măcar despre copil, Lenouche, să-şi pregătească şi el familia, că restul e-o chestiune de afaceri...».” Simte că ameţeşte; „omul ăsta ne-a dat viaţa peste cap; măcar, Diana s-a bucurat de el, i-a fost ca şi soţie; eu, ca o hoaţă, într-o noapte...” Face câţiva paşi în direcţia cabinetului *doamnei profesor*. „Oare a fost adevărată noaptea aceea?!... Cu siguranţă că da; Elena seamănă leit cu Danielle a mea mică; şi eu tot *piţigoi* îi ziceam când o vedeam cum se răţoia la mine când n-o lăsam să mănânce prea multă îngheţată, că mă certa Philip; «maman Lenousche, qu’ est que ça *pitzigoy*?» – îmi venea s-o mănânc de dragă!... şi plângeam că Daniel nu se poate bucura de bucuria noastră... Dar îmi era şi dor să mai trăiesc o dată minutele nesfârşite ale sărutului şi toată încordarea, ca două fiare care se sfâşie reciproc îmbrăţişate, culminând cu spaima mea că, istovit, după ce îi luasem atâta sânge, a făcut stop cardiac, pentru ca imediat, răsturnându-se pe-o parte, după ce o clipă i-am simţit greutatea de urs – premoniţie a tragediei lui, după 17 ani –, să-i simt braţul stâng, rămas încă sub umărul meu, cum i se încordează şi mă trage să-mi ocup poziţia preferată lui înainte de a adormi, dar mai ales după orele de iubire, cu obrazul drept pe pectoralul sau stâng – aşa-mi spusese Diana că adormea întotdeauna; cum să nu-mi închipui că fusese sigur că femeia din patul lui este sora mea?!...”

– Ce-i cu tine?! – se sperie Magda când, hotărâtă brusc, intră în cabinetul Dianei şi o vede stând cu burta rezemată de pervaz iar fruntea îndesată în sticla ferestrei crăpate pe diagonală. Diana! – ţipă şi o apucă de braţ, smuncind-o, s-o întoarcă spre ea. Doamne, bine, că... – îi sărută de două ori fruntea. Ai capul tare, soro – glumeşte, conducând-o să ia loc în fotoliul de masaj.

– Nu! Nu aici. Am să-l arunc. În el am suferit şi am visat, am sperat... ba m-am şi bucurat... Nu cu fruntea mea am spart geamul – arată Diana o ceaşcă de cafea rostogolită spre dulapul cu cheie. Ce teamă mi-a fost de această vizită!... Dar a ieşit bine.

– Bine pe naiba! – vine replica Magdei încărcată de tristeţe. Ai tăiat toate punţile. Simt, între noi şi el, un pod de gheaţă. Trece-l dacă ai curaj!

– Pentru ce? Eşti sigură că de partea cealaltă mai este măcar puţin din Daniel al nostru?

– Dar în noi cât a mai rămas din cele două doamne extaziate, privind perplex spre tânărul căruia fetiţa noastră, după ani de tăcere sau de interjecţii de animal furios, i-a adresat întrebarea rostită clar şi cu o

dragoste infantilă pe care doar doamna Aurelia a ştiut s-o descifreze în cartea sa: „Pe tine cum te cheamă?" Ştii că mă obsedează şi acum clipa aceea de emoţii, când – mi-a fost jenă să ţi-o spun până astăzi – mi-am simţit chiloţii uzi, iar în momentele mele de tristeţe ori de durere o rechem în amintire ca pe un drog?

Diana tace; s-a aşezat în unul dintre cele două fotolii de la masa de discuţii şi stă aplecată, cu coatele pe genunchi şi cu ochii în palme. Magda recuperează ceaşca, o observă că-i ciobită puţin la buză, dar, totuşi, o spală şi o umple Dianei cu cafea, apoi îşi toarnă şi ei restul rămas în cana-termos. Stau amândouă în fotolii, într-o tăcere deplină şi sorb fără nici un zgomot din cafeaua rece şi apoasă. Într-un târziu, după ce Magda mai face o porţie de cafea tare şi beau amândouă câte o cană, trezită din letargie, ca o dezmorţire de om readus la viaţă, Diana rupe tăcerea, oftând:

– Îmi pare rău! N-am putut proceda altfel...

Magda începe să râdă, spre mirarea sinceră a Dianei, care se molipseşte de râsul ei şi zâmbeşte şi ea, fără să ştie de ce.

– Ba puteai, Diana, să procedezi mai... chiar Daniel a spus-o când ieşeam eu din rezervă.

– Ce-a spus? – reinstalează aerul apăsător al cabinetului vocea severă a Dianei. Lenuş, te rog!... – îşi îndulceşte tonul până la implorare.

– „Mai bine mă ducea în sala de disecţii, că tot m-a tratat ca pe un cadavru."

– A spus el asta?! – face Diana ochii mari.

– Am auzul foarte bun, soro – continuă să râdă Magda.

– Cine-i la Neuro? – întreabă Diana, sărind din fotoliu.

– Paraschiv, neurochirurgul venit de la Municipal; de ce?

– Du-te şi spune-i să pregătească sala! – ordonă Diana, pornind spre uşă. De data asta chiar că-i sparg capul! – îşi strigă ameninţarea, pornind cu paşi repezi în direcţia rezervei de lux, urmată îndeaproape de Magda, care, speriată, întinde mereu mâna să-i prindă braţul.

Uşa rezervei este dată cu violenţă de perete iar Diana avansează până în apropierea patului pe care stă întins Daniel, cu tableta ţinută în poziţia de lectură.

– Ai să-mi reproşezi ceva? – întreabă Diana, punându-şi instinctiv palmele în şolduri. Regreţi că nu te-am dus în sala de disecţii? Altceva ce mai ai să-mi reproşezi? Răspunde!

– De faţă cu martori? – întreabă Daniel calm, arătând cu privirea spre Magda, care a ajuns alături de sora sa.

– Da! – confirmă Diana, tremurând de furie. Magda este sora mea. Hai, zi-i!... – pare că i-a mai scăzut tonul.

– Eu plec! – hotărăşte Magda, iar când vede privirea Dianei aruncată o clipă spre ea, se scuză: Nu-s sora ta de sânge; aşa au spus analizele... Dacă vă scoateţi ochii; sunaţi-mă, s-o aduc de acasă pe Loredana, că locuieşte în blocul vecin...

Odată uşa închisă încet, cu atenţie de mâna tremurând de râsul abia înăbuşit al Magdei, în rezervă se instalează o tăcere apăsătoare, în care doar privirea încă furioasă a Dianei pare să atace cu scântei surâsul ironic al lui Daniel. Minutele trec, fără ca măcar unul dintre cei doi, prinşi într-un duel pe viaţă şi moarte, să schiţeze vreun gest. Când tableta scapă din mâna lui Daniel şi lunecă pe pieptul lui, apoi peste marginea patului, căzând cu zgomot de obiect spart pe pardoseala din gresie, Diana simte cum i se încreţeşte conţul gurii într-un surâs acid:

– Sper că citeai ceva de prietenul tău, Vlădeanu...

– Tocmai găsisem o informaţie interesantă pe internet...

– Nici dacă ar fi despre chirurgie, nu mă interesează.

– Pentru că eşti obosită, Diana. Se fac acuşi trei luni de când stau pe capul tău.

– Stai în spitalul nepoatei tale, care-ţi golea periodic frigiderul, nu pe capul meu.

– Ba pe capul tău, că fără tine şi doamna Magda, clinica asta n-ar fi existat. Ia loc, te rog! – loveşte Daniel cu palma marginea patului.

Învinsă de tonul blând, încărcat de chemarea drăgăstoasă, însoţită de zâmbetul cald, izvorât în colţul gurii odată cu scânteierea ochilor lui negri – „omul ăsta nu s-a schimbat deloc!; mor, dacă nu-l sărut până îi şterg surâsul din colţul stâng al gurii, că doar eu i-am reparat buzele distruse de Monstrul Pădurii, în care m-o fi văzut pe mine, când l-a ucis doar cu un cuţitaş” –, Diana se aşează cu dezinvoltura căpătată în practica medicală pe marginea patului, zorindu-şi *pacientul* să i se destăinuiască:

– Hai, te-ascult: ce-mi reproşezi?

– Că te-ai întors în Piatra Neamţ de pe barajul de la Bicaz – îi răspunde cu calm Daniel, continuând să-i ţină privirea captivă în ochii săi rămaşi tot blânzi şi plini de căldură.

Diana are impresia unei nebuloase, în centrul căreia s-a pierdut total – doar zâmbetul abia schiţat al lui Daniel îi dă putere să-şi limpezească gândurile:

– Daniel scumpule, – întreabă, simţind cum i se revarsă peste buze toată căldura din sufletul său – tu ai auzit ce-am spus atunci, când erai adormit?

– Doar amorţit, Diana, că tu şi Lenuş nu m-aţi lăsat *să adorm* – îi răspunde Daniel în timp ce-i ia mâinile amândouă şi i le sărută.

Diana simte că s-a topit; mâinile îi sunt arse de atingerea buzelor lui Daniel – „oare voi mai putea opera vreodată?!" – şi vrea să-şi salveze ceea ce are mai de preţ, aşa că, îndepărtându-şi mâinile de la gura lui Daniel, se apleacă puţin, apoi tot mai puţin şi mai încet, până îşi lipeşte gura de a bărbatului ţinut strâns în braţele sale, cum şi ea se simte în braţele lui, începând să-l sărute – mai tare, tot mai tare, fără milă pentru buze – „că nici el n-are milă de-ale mele" –, într-o luptă în care fiecare oferă celuilalt, să le înfulece hulpav – „că le va digera în voie până la sfârşitul vieţii" – toate vorbele ce nu şi le-au spus timp de 17 ani. Palmele Dianei au început cu obrajii – „oare pe care l-am operat eu?, că-s la fel de calzi amândoi" – şi s-au plimbat peste întregul trup, într-o mângâiere ce răsplăteşte jocul degetelor lui Daniel în buclele părului său, degete încordate, pregătite să-i reţină capul dacă ar fi simţit-o că vrea să se retragă înainte de a-şi fi spus totul. Finalmente, palma dreaptă a Dianei se opreşte la mijlocul lui Daniel – „ca în nopţile noastre de nebunie" – şi-i caută, cu gesturi de alintare, bărbăţia, pe care o găseşte în toată vigoarea ei – „ca pe vremuri!", se îneacă de bucurie Diana – „Doamne, dă-mi putere!" – şi se rupe din sărut, să poată respira, scăpând cu uşurinţă de degetele bărbatului răsfirate domol în părul său la ceafă. Face un gest scurt şi hotărât cu amândouă mâinile, obligându-le pe-ale lui Daniel să se ridice spre capătul patului şi să stea cu degetele încleştate acolo – tot ca pe vremuri. Nu-i mai pasă de privirea lui Daniel – „ştiu că a închis ochii şi zâmbeşte, pradă extazului" –, nici nu mai are timp să-i observe obrazul, că mâinile ei, redescoperind un gest uitat demult, a şi ridicat aşternutul de pe picioarele lui Daniel şi i l-a aruncat pe cap, acoperindu-l. Unghiile ei fine, frumos lăcuite şi cizelate îndelung ieri de cosmeticiană, i se plimbă un timp pe scrotul bărbatului, anume să-i incite simţurile, privind cu reală plăcere falusul intrat în erecţie maximă – „oare ce presiune o fi având sângele în interior?", o taie un gând bizar; „dar de ce bizar, când este de datoria noastră, a specialiştilor, să ştim?!..." – şi continuă să se joace, simţind cum timpul s-a răsturnat şi-i din nou femeia plină de viaţă, dornică de gesturi sadice, pregătind momentul când, cu un singur gest al mâinii stângi, îşi va ridica fusta spre brâu, să se poată urca în genunchi peste tânărul obligat de ea

să stea cuminte cu faţa în sus. „Oare se mai cunosc suturile făcute de mine?”, se întreabă speriată, punându-şi cu un gest reflex ochelarii de lectură, să poată privi cu mare atenţie falusul erect, fără să renunţe la jocul ei de a-l excita continuu. Scoate din buzunar telefonul mobil şi face un şir lung de poze, fără pic de milă pentru bărbatul ajuns la disperarea ţinută cu greu în frâu, după extazul de mai înainte, în care îl împinseseră gesturile ei încărcate de eros.

– Da, bine, foarte bine! – concluzionează ferm, fără urmă de echivoc, vocea Dianei, în timp ce, cu acelaşi gest sigur de mai înainte, trage la loc lenjeria de pat de pe capul lui Daniel, acoperindu-i picioarele. Fii atent la mine! – face un gest autoritar, fără să-l privească în ochi. Odată cu scrisoarea medicală, la ieşire, vei primi ataşată şi cartea mea de vizită, cu toate telefoanele la care pot fi căutată, dar mai ales cu adresa mea privată de e-mail. După prima relaţie cu doamna ta, dacă vei simţi vreun disconfort, mi-l descrii în amănunt pe e-mail. Eu îţi voi răspunde ce trebuie făcut. Sper, însă, că nu va fi nevoie. La revedere!

Cu aceeaşi ţinută mândră, ca la finele vizitei mari de dimineaţă, Diana părăseşte încăperea. Închide uşa cu grijă în urma sa şi se grăbeşte spre cabinet, să descarce pozele făcute cu telefonul mobil – „ce bine că Irina şi Adişor mi l-au făcut cadou de 8 Martie!” – în calculatorul său. Accesează pagina scrisă despre operaţia făcută şi, timp de o oră şi jumătate, o extinde la un capitol întreg, inserând multe dintre pozele făcute astăzi. „Astea să le fi avut eu la congres!... Mai ai de învăţat, doctore Esterhazy!... fost Vlădeanu... dar ar fi sunat prea banal; ca şi artiştii, medicii notorii – nu neapărat şi buni, că notorietatea şi valoarea se cam exclud – trebuie să aibă nume sonore. Cum ar fi sunat ca vreo *divă* cu bani câştigaţi din joaca cu sexul, ori vreun nefericit născut prea puţin dotat, spre disperarea soţiei sau amantei, care îl ameninţă cu părăsirea, în ciuda banilor din cont, să se laude după operaţie: «M-a rezolvat doctorul Adrian Vlădeanu»?!... Altfel sună când spui «am fost la clinica din Long Island, New York, a doctorului Ady Attila Esterhazy»... parcă dintr-o dată sânii par mai opulenţi; buzele, mai ventuze iar nevasta, amanta ori proaspătul flirt cu care tocmai iei masa într-un restaurant de lux simte de la distanţă că are cu ce încheia în mod fericit seara...” Diana începe să râdă; „oare de ce n-aş strecura vreo glumă ca aceasta în articolul ce-l voi publica?!... Am să mă consult cu Mihai!” – dar se opreşte din râs; „cum naiba m-am despărţit de el?!... «V-apucă pe toate după miezul nopţii...» Ce bădăran! Şi când mă

gândesc, fecioară fiind, cum l-am chemat de atâtea ori noaptea, lângă mine, sub şuba de şantier...” Scârbită, se întoarce la calculator şi citeşte cu atenţie întregul material ordonat ca un studiu, pe care vrea să-l trimită spre publicare săptămâna viitoare, după ce-l va fi tradus în engleză, spaniolă şi franceză – cele trei limbi ale revistei de specialitate. „Am să mă consult, totuşi, cu Mihai – o glumă-două ar da culoare articolului; în fond, el are dreptate în cele două maxime despre esenţa sexului, tot aşa cum doctorul Ravic[1] gândeşte despre organul genital al fostei lui iubite, ceva între sublim şi... naiba mai ştie!... oricum, cele două extreme, mare scriitor!; la pensie voi reciti *Arcul de Triumf*, că-l am în acasă, pe raftul doi... l-am văzut şi la Mihai... Trebuie să mă consult cu el! – mi-a oferit umărul... – râde încet Diana –, dar eu îi vreau pectoralul stâng... şi-am să plec de acasă în nopţile cu lună plină când pictoriţa va veni la noi să-şi vadă copiii – ce plăcere mai mare decât s-o fac pe bunica pentru copii din stirpea Muşatinilor?! Aici e mâna doamnei Vlada – ea însăşi urmaşă de *întemeietor*; dacă Ina, fiică de răzăşoaică şi de zugrav umplut de har prin bisericile pictate de el, tot a vrut să aibă un copil – lesbiană fiind, că aşa a vrut Dumnezeu –, măcar să-l fi făcut împreună cu Mihai, ultimul bărbat, în linie dreaptă, din stirpea Muşatinilor. Am să-i iert insulta că mă apucă şi pe mine după miezul nopţii – prostule!, atunci am luat curaj din sticla *Rémy Martin,* curaj să te sun, că, de ani buni, gândesc la tine cu drag, altfel nu te-aş fi chemat sub şuba acelui Monel... Da, am să-ţi răspund astăzi: mi-am pus ordine în viaţă, odată cu asigurarea, cu convingerea fermă!, că am reuşit cea mai grea şi mai complicată operaţie din viaţa mea...” Zâmbind mereu, dar şi scurgându-şi periodic pe limbă ultimele picături din cana de cafea, Diana caută în memoria telefonului mobil notaţia: *Mihai scriitorul,* dar n-o găseşte. Îşi aminteşte că a şters-o iar asta o face să se umple de tristeţe, rămânând cu privirea pierdută în gol, spre fereastra crăpată pe diagonală. „Poate că aşa a vrut Dumnezeu... Sunt bătrână... Aş crăpa de ruşine să se ştie ce gândesc... Şi Mihai e bătrân – dar un pic mai înţelept. Ba nu! El şi-a trăit din plin iubirile la vremea lor... Acum... «v-apucă pe toate...», ce dureros, să ajungi să spui asta!... Cu siguranţă, cât a dormit la el, în vreo noapte, pe Ina a apucat-o... Şi ce fată frumoasă!...” Diana îşi toarnă din cafetieră şi restul de cafea, să mai aibă putere să citească de două ori măcar articolul pregătit pentru publicare. Schimbă câteva poze şi adaugă frânturi de imagini mărite la 500%, în care se mai disting urmele operaţiei; „ce bine

[1] Personajul central din *Arcul de Triumf* de E. M. Remarque

că am fotografiat astăzi! Peste o lună-două, nu s-ar mai fi cunoscut". Îi pare rău că doctorul Pruteanu este plecat; l-ar fi chemat să-i arate şi, în sinea ei, s-ar fi înfuriat iar dacă l-ar fi observat cum roşeşte ca pe vremuri, pe măsură ce ea, după ce şi-a instalat programele Photoshop şi CorelDraw, se juca cu imaginile în fel şi chip. Bănuia că, bărbat fiind, şi mai tânăr, o dorea, dar nu şi-ar fi închipuit că o respecta, de fapt, până la admiraţie, „mai ales după ce m-a văzut cum îl plimbam pe Mituş al meu bolnav, cu minţile rătăcite, prin lunca Ialomiţei..." Închide calculatorul cu părere de rău – „nu mai am putere să recitesc atent materialul" – şi începe să răsfoiască dosarele de pe masă, alegându-le pe cele mai urgente. Printre ele, găseşte şi o coală albă, pe care stau notate câteva cuvinte: „Izabela balerina la Mun". Îşi aminteşte cu greu că mama balerinei i-a telefonat disperată într-o zi, demult: tocmai ieşise din operaţie nervoasă că i-a scăpat bisturiul din mână; era rugată să treacă pe la Municipal, s-o consulte şi ea, că Izabela căzuse pe scenă în timpul repetiţiei la *Romeo şi Julieta*. „Numai de ea n-am mai avut timp!... – gândeşte Diana cu părere de rău. Acum mi-o plăteşte: nu mai vrea să joace în baletul fiicei mele... În ce lume rea a intrat biata mea Irina – o visătoare!... Ce medic pediatru aş fi scos din ea!..." Începe să-şi facă ordine pe birou, supărată că a avut o zi moartă; aşa îşi numeşte ea zilele când nu are sală, indiferent ce, chiar şi un panariţiu ori o tăietură banală care trebuie cusută îi dă satisfacţie mai mare. „În fond, ce-am făcut astăzi?!" Nu-şi mai aminteşte; doar mototoleşte foaia cu cele câteva cuvinte şi o aruncă la coş; „anul ăsta, nu mai primesc dulceaţă de cireşe amare..."

– Da, vă rog, intraţi... – răspunde cu eleganţă, că niciodată nu poate şti cine îi bate la uşă.

Bărbatul care a intrat închide cu grijă uşa şi rămâne în picioare, dominând încăperea parcă. „Facă-se voia lui!" – este tot ce-şi mai poate spune în gând Diana, înţepenită în scaunul managerial.

– Ascultă, Diana! – ordonă glasul ferm al bărbatului care, mai întâi, şi-a rotit privirea peste toată încăperea, clătinând capul aprobator, în semn că-i place. Când ai intrat în rezervă, tocmai citeam ceva pe internet. Nu ştiu ce raţiuni ai avut să-mi vorbeşti de Paris şi Viena, dar nici măcar nu îndrăznesc să-ţi bat obrazul că m-ai minţit; a fost dreptul tău să hotărăşti. Oricum, te anunţ că voi fi prezent, cu toată ceata mea de piţigoi, la debutul compozitoarei Iina Domnitza.

– Ce-i, cine-i asta?! – tresare Diana.

– Refuz să cred că nu ştii ce nume *de scenă* şi-a ales fiica ta. Şi-n al doilea rând, tot la fel de important, mai ales că, având externarea făcută deja – mai rămâne doar clipa când eu voi primi scrisoarea medicală iar tu, mulţumirile mele finale –, ieşind din rezervă, mult stimata doamnă profesor Adriana Trifescu, mi-a spus *la revedere!*, şi nu cred că din raţiuni medicale. Aşadar, apropo de revedere, Diana, iată că-ţi adresez mai mult de opt cuvinte: gândeşte-te de pe acum să-ţi organizezi serviciul în aşa fel, ca să fii liberă în decembrie; probabil în prima jumătate a lunii, că-n jurul sărbătorilor de iarnă, cam pe la Sfântul Ioan, îmi aştept fetiţa; vei primi din timp biletul de avion şi toate celelalte documente pentru sejur, escale... mă rog!... Şi fără comentarii! – face Daniel un gest categoric. Vreau să fie surpriza mea şi pentru autor, dar şi pentru traducătoare – toţi o merită! Fii atentă ce-ţi spun, Diana, că eu m-am dezvăţat de mult să glumesc – o ameninţă, dezgolind bărbatul dur, despre care i-a vorbit chiar şi sora lui; degetul arătător, întins către pieptul ei, pare să-i străpungă coastele: Îţi interzic să îndrăzneşti să încerci să refuzi!!... Clar?!... Sărut mâinile! – coboară dintr-o dată tonul lui Daniel, care se înclină respectuos şi se întoarce la fel de maiestuos, asemeni unui general, ca atunci când a plecat s-o i-o aducă pe Irina şi iese, având grijă să închidă uşa fără zgomot în urma sa.

*
* *

– Poţi sta liniştită la Rectorat – răspunde Magda întrebării puse de Diana –, el nu pleacă astăzi; tocmai m-a sunat Rodica să-mi spună că stă de la ora 5 şi asistă la descărcarea utilajelor; nu poate veni. Daniel dirijează totul prin video-telefon; nici nu îndrăznesc să mai intru la el în rezervă; păcat că nu eşti aici! Ăsta ar fi bun de comandant de oşti... Auzi, Diana, – susură râsul înfundat al Magdei; „iar îmi va spune vreo glumă de-a ei deocheată" – orice femeie, oricât de nimfomană, ca să nu zic curvă, ar fi, ar fugi de el mâncând pământul dacă l-ar auzi. Eu cred că,-n actuala degringoladă, aşa prim-ministru ne-ar trebui... În câţiva ani, ar face din Carpaţii noştri un vast complex alpin. Sergiu al meu, care trage cu urechea, că doar asta i-a fost meseria, după ce-a aflat că pisica şi căţelul puştoaicelor noastre provin de la Complexul Alpin *Lina*, mi-a spus că „acolo este unul Daniel Ciobanu-Adomniţei, care, se zice, e-un fel de Cezar al zonei, mai degrabă Mareşal, că are ceva de ofiţer superior român în el; conduce totul cu mână forte şi numai spre victorii

– l-ar mânca multinaţionalele străine dacă ar putea, că le-a dat clasă în materie de produse alimentare; toate partidele l-au curtat să devină membrul lor, dar nici unul nu-l vrea cu adevărat, că le-ar strica jocurile. Colegii mei, care încă-şi mai iubesc ţara, mi-au şoptit că ăsta, la Parlament, ar fi spus că poate porni oricând cu câteva mii de feciori ca ai Vrâncioaiei, pe drum vor fi tot mai mulţi, iar la Bucureşti vor ajunge un milion, *dacă trece Codul Silvic în favoarea străinilor care vor să ne bărbierească munţii*. Unul ca ăsta, ajuns premier sau Preşedinte, ar pune ţara pe roate". Şi dacă n-ar mai fi Sergiu al meu informat!...

– Magda-Lenuş... – i se adresează Diana pe un ton blând, ascunzându-şi cu greu bucuria ce a cuprins-o când i s-a vorbit de Daniel; „păcat că nu pot ajunge astăzi la clinică!; tare mi-ar mai fi plăcut să intru în rezervă, să mă aşez pe un scaun şi să-i fac semn să-şi vadă de treabă; „tu cum ţi-ai permis să asişti la un curs de-al meu?!"; să mă îmbăt de imaginea omului viu, departe de grozăvia scrisă de Aurelia pe foaia de observaţii: *autism impus*... M-am convins: ieri m-ar fi făcut bucăţi dacă, proastă cum sunt, nu m-aş fi oprit la mijlocul drumului... Şi astăzi îmi mai simt buzele îndurerate de foamea cu care..."

– Ce frumos mi-ai spus, ce frumos! – aude bucuria Magdei revărsată în telefon – Magda-Lenuş!... Mă bucur că ai înviat. Dar... păcat că n-a trebuit să vin cu Loredana de-acasă şi nici pe neurochirurg nu l-ai mai solicitat... Zău că mă speriasem ieri când am văzut ce diavol începea să iasă din tine...

– Lenuş, – râde fericită Diana – eu, în copilărie, îţi citeam mereu din Creangă, cartea pe care o primisem premiu în clasa a treia. Mai ţii minte drăcuşorul din *Dănilă Prepeleac?* Cum scapă omul gospodar de dracul care se ţinea de capul lui?

Magda râde şi ea mult, amuzată:

– Diana draga mea!... Asta mi-a înfierbântat mereu imaginaţia: droaia de copii care tăbărăsc pe drac şi-l fac să-şi ia lumea în cap; mai ţii minte? În clasa a şasea, am jucat, în travesti, rolul lui Dănilă: „Dragii tatii, băieţi! Ia veniţi încoace şi aduceţi cu voi blăstămurile părinteşti: ragila şi peptenii de peptănat cânepă!" – râde din tot sufletul Magda, apoi, dregându-şi vocea, spune: Mai ţii minte? Sala a aplaudat cinci minute. Îmi vine să te omor că m-ai pus să învăţ *Anatomie!*... Ce actriţă bună ar fi ieşit din mine!... Ce mare brânză că suntem doctoriţe de elită, dacă nici măcar curaj să-i spunem...?... iar mâine pleacă...

– Sunt cinci, Lenuş; cu cel de la iarnă, şase şi cu doi ai noştri...

– Dumnezeu i-a dat ceea ce-a iubit mai mult – oftează Magda, oprindu-se subit din râs. Gata! – devine gravă. Tu vezi-ţi de-ale tale; eu, de-ale mele, aici. Mâine pe la prânz, scăpăm de el; văd în calculator mesajul Rodicăi; abia acum a intrat: „mâine la prânz venim să-l luăm". Asta-i, Diana: pe-aici, prin clinică, nimic deosebit; nici măcar o apendicită. E-o linişte stranie; parcă mi-e şi frică. M-aş duce acasă, dar puştoaicele mele sunt la volei, iar Sergiu a mai găsit o echipă care-l stoarce de bani... Cred c-am să mă duc să mă plimb în parc; întotdeauna mi-a fost frică să mai trec pe sub arţarul acela secular unde mi-am auzit finuţa întrebându-l pe un tânăr cum îl cheamă... O mai fi arţarul, sau l-o fi tăiat primăria? Îţi spun mâine. Sper că vii dimineaţă, să ne luăm rămas bun... – şopteşte Magda ca o rugăminte, dar aşteaptă în zadar un răspuns de la sora sa; „că-mi va rămâne soră până mor; ea m-a legănat... ea mi-a spus poveşti... şi tot datorită ei sunt medic..."

Începe să se pregătească de plecare acasă. Intră sub duş fără nici o tragere de inimă – „doar n-am avut sală astăzi; nici măcar pansamente..." – şi se săpuneşte îndelung, îmbătată de atingerea catifelată a săpunului lichid mirosind a liliac. „Dacă aici, pe terenul nostru, n-am avut curaj, nici eu, nici Diana, să-i spunem, cum o vom face acolo, în munte, unde el nu vorbeşte, ci doar dă ordine?! Doamne! – cum de nu mi-am dat seama ?! Astăzi, când conducea toată forfota aceea prin videotelefon, era leit Diana în sala de operaţii – cum să fi încăput două săbii într-o aceeaşi teacă a căsniciei, când sunt la fel de tăioase?! Ieri, mi-a devenit clar: chiar că Diana l-a tratat ca pe un cadavru, pentru că altfel nu l-ar fi putut înfrânge. Iar calmul lui – «de faţă cu martori?» – a fost replica pe măsură; nici nu vreau să-mi închipui ce-a fost în urma mea!... – dovadă că Diana a tăcut când am întrebat-o dacă vine mâine să-şi ia rămas bun..." Stând nemişcată şi privind în gol, Magda îşi simte ochii usturând-o de la cele câteva picături de săpun intrate în ochii larg deschişi, aruncaţi în golul amintirii. Când nu mai poate suporta, îi închide strâns şi iese de sub duş, căutând pe dibuite să ia prosopul de baie din dulapul cu prosoape curate, aduse de la spălătorie în pungi sigilate. Reuşeşte cu greu să scape de usturimea ochilor abia după ce şi-i clăteşte de câteva ori, apoi, cu halatul de baie pus de formă pe umeri, vine la dulapul cu lenjerie şi începe să se îmbrace; întâi chiloţii, ciorapii, fusta, potrivindu-i îndelung fermoarul la spate, apoi încalţă pantofii şi, rămasă cu bustul gol, răscoleşte lenjeria de pe raft până găseşte sutienul ce şi-l doreşte, dar în zadar încearcă să şi-l încheie la spate, că nu reuşeşte.

– Îmi dai voie? – aude o voce şi înţepeneşte, speriată că ar putea să cadă din picioare; simte degetele lui Daniel, ridicat din fotoliul din colţ, de lângă ficus, încheindu-i cele trei copci ale sutienului. În noaptea aceea, – rupe calmul vocii bărbatului de la spatele său liniştea aşternută peste încăpere – purtai un sutien care se încheia în faţă şi-ar fi trebuie să fiu sigur că eşti tu, că aveai sânii mai mari ca ai Dianei. Îmbrac-o şi ia loc, Lenuş – îi pune Daniel în mână bluza luată de pe umeraş, vorbindu-i calm, ca unui copil ascultător. Mi-am permis să umplu eu ceştile cu cafea – arată spre birou –, că mie, la ultimul control cardiologic, doamna doctor Magdalena Axinte – accentuează numele cu oarecare candoare – mi-a permis să beau maxim două pe zi – iar eu sunt un pacient ascultător...

Ca într-o şedinţă de hipnoză, mişcându-se la ordin, în transă, Magda îmbracă bluza şi se lasă condusă la scaunul ei de la birou.

– Cum... ai... intrat? – îşi murmură întrebarea.

– Am bătut, nu mi s-a răspuns şi, cum uşa era descuiată... Intrând, am încuiat-o – face Daniel un semn spre yală. Se pare că avem mult de discutat; de data aceasta chiar caut o cheie; cheia de la seiful unui adevăr... – arată el cu indexul mâinii drepte spre tabloul unei adolescente agăţat de perete, printre diplome şi ordine medicale. Astăzi, când s-a terminat descărcatul utilajelor, mi-am făcut timp să-mi citesc poşta electronică. „Aseară, tăticule, de fapt era noaptea târziu, să nu-şi bage nasul în discuţia noastră Octavian sau Răducu, puşi mereu pe glume, am intrat pe *Skype* cu Odile-Danielle. Elena, care se trezise, a fugit de lângă bunicuţa Ileana, care dormea profund şi, văzând lumină în camera mea, a venit să-i spun o poveste. Văzând-o, Odile a stat puţin de vorbă cu ea, contrariată că o cunoaşte şi se întreba unde a mai vazut-o...” Cam aşa ceva mi-a scris fiica mai mare, Ionela. I-am cerut poza prietenei sale... – povesteşte Daniel cu calm, gustând cu plăcere din cafea – iar când am văzut-o... Lena! – se sperie el şi sare de pe scaun, ocoleşte biroul, vine la spatele femeii încovoiată până şi-a atins cu fruntea genunchii şi-i îmbrăţişează strâns umerii, sărutându-i îndelung creştetul capului: Te rog, te implor, nu plânge... Ce-i cu tine? – o întreabă, lăsându-se pe călcâie lângă genunchii ei, obligând-o să-şi ridice puţin capul, s-o poată privi în ochi.

– Mi-e teamă de tine, Daniel, te-am văzut cât de dur poţi fi...

– Eşti o prostuţă... – o alintă el, sărutându-i pe rând mâinile. Confuzi intransigenţa cu duritatea. Aşa, linişteşte-te... Oricum, nu te las să te ridici de pe scaun să-ţi faci vreun calmant; ajunge câte mi-ai pus

mie în perfuzie... Vreau să simţi până-n ultima fibră a inimii tale supărarea mea că mi-ai ascuns adevărul 17 ani – îi aruncă el un surâs cinic, atingându-i cu un deget sânul stâng, din dreptul inimii. Şi nici măcar n-am avut certitudinea c-ai fost tu atunci, în noaptea aceea – spune pe un ton aspru, ridicându-se în picioare, să se poată întoarce la locul său, pe scaun. Să te mai cert? – o priveşte el fix, făcând-o pe Magda să-şi îngheţe zâmbetul abia încolţit pe buze. Nu, Lena. Altădată, poate că te-aş fi bătut – o meriţi! Cum să dai copilul nostru spre adopţie fără acceptul meu?!

– Dar, legal, este fiica lui Philip, Daniel! – prinde curaj Magda. În trei luni, de când eşti aici, nu ne-ai dat niciodată posibilitatea să stăm de vorbă... omeneşte! – îi strigă cu ciudă. Ne-ai exasperat cu *da, doamnă; nu, doamnă*.

– Eu n-am avut nimic de ascuns, Lena! – ripostează Daniel. A trebuit să aflu din presa de pe internet cine-i şi ce face fostul meu Licurici, că maică-sa m-a minţit mereu că-i plecată ba la Paris, ba la Viena... De ce?

– Întreab-o pe maică-sa! – ripostează cu vădită iritare în glas Magda.

– Şi tu...? De ce? Priveşte-mă în ochi când îţi vorbesc! – se înfurie Daniel, lovind cu palma în luciul biroului. Un altul ar ieşi trântind uşa în urma sa; poate c-aş vrea s-o fac şi eu, că toate au o limită, dar... – oftează el cu năduf – nu mă lasă privirea acelei copile – artă spre tabloul Odilei. Te-ascult, Magda, te-ascult... – spune încet, pe un ton de om obosit şi se preocupă de cana cu cafea din faţa sa, lăsând-o pe doamna din fotoliul de dincolo de birou să se frământe, până o aude că începe cu glasul abia şoptit, ca un copil speriat:

– Mai ţii minte când aţi ajuns la Hanul Ancuţei?; „în paradis”, parcă aşa s-a exprimat Diana. Eram şi eu fericită: analiza sângelui îmi spusese cu certitudine că-s gravidă. Seara, l-am asigurat pe Mugurel că m-am hotărât; voiam să mergem împreună a doua zi să depunem actele; visam un cămin; soţ, copii... necazuri, că ştiam la ce mă puteam aştepta de la unul ca Zavate, dar voiam un cămin; bucurii, că asta este esenţa prezenţei copiilor în familie... Când m-a întrebat cum de m-am hotărât, i-am răspuns simplu: „Am rămas.” „Cu cine?” – m-a întrebat el. În clipa aceea mi s-a tăiat respiraţia. „Cu mine, în nici un caz – a continuat el, sorbind alene din paharul cu whisky, între două fumuri din ţigara de foi, apoi a continuat la fel de imperturbabil: „În urmă cu trei ani, când abia am scăpat de şantajul unei studente – m-a costat un *Mercedes* s-o

conving să accepte întreruperea –, mi-am făcut vasectomie." În clipa aceea am început să râd – un râs isteric, potolit cu greu, după trei pahare cu lapte rece, de la frigider. M-am gândit mult la reacţia aceea; cred că a fost una de greaţă: vasectomie!... Şi de ce? Ca să fie sigur că nu va mai lăsa gravidă vreo fată sau femeie cu care se va distra; asta era pentru el sexul, ca o partidă de pocher, iar mie, doi ani, nu mi-a suflat un cuvânt şi doar ştia că vreau copii. În clipa aceea, dac-aş fi putut, l-aş fi castrat ca pe un câine comunitar – iată cine făcea politică în România!... – un vasectomiat! Am stat mult în baie, sub duş şi am plâns. De ciudă. De ruşine... De scârbă! – da, scârbă!! Când m-am liniştit şi am ieşit, blindată cu tampoane, să fiu credibilă, el adormise. La ziuă, când îi venea lui cheful de obicei, m-am sustras cu eleganţă: „Nu-ţi dai seama că-s la ciclu?!" El a plecat îmbufnat la partid; *câte fac eu pentru ţară!* – asta e placa ăstora... Eu am plecat acasă la mine, cu cât am putut lua din ceea ce dusesem în vila lui. Voi doi eraţi deja *în paradis*. Întrerupere de sarcină? – în nici un caz! Am telefonat la Paris. Seara, m-au aşteptat la aeroport. Fără nici o jenă, le-am povestit totul – nu mi-am închipuit că pot fi atât de sinceră şi de calmă. Să adopte ei copilul, atunci, când în toată ţara era o efervescenţă a adopţiilor internaţionale făcute prin fundaţii caritabile, multe cu cântec, ar fi fost riscant; trecuseră de 50 de ani. Nu mai ţin minte care dintre ei a fost primul cu ideea, dar a doua zi am căutat un avocat, apoi au găsit calea cea mai simplă de divorţ. Peste o lună, eram soţia lui Philip, dar nici până astăzi nu i-am devenit – dacă vrei să mă crezi. Ca şi-n cazul lui Mituş, ceva s-a rupt între noi când am încercat – poate de-aceea ne şi respectăm şi ne ajutăm aşa de mult. Am devenit imediat cursanta profesorului Albri, să stăpânesc tainele anesteziei şi terapiei intensive. Mi-am luat şi competenţa în Interne, cu precădere în Cardiologie, fără de care nu poţi stăpâni ATI-ul. *Ménage à trois?* – poate! Doar în bucătărie, că era locul meu preferat, că mereu mi-era poftă de ceva. Şi cine crezi c-ar fi avut grija noastră? Oricum, ei au continuat să doarmă împreună, în patul lor de pe vremea lui Napoleon, în care eu mi-am născut fetiţa, că mi s-a rupt apa într-o noapte şi m-au asistat ei doi. După naştere, doar piept nu i-a dat Odette fetiţei noastre, în rest – mai mamă decât mine! Şi pe măsură ce timpul trecea, ştiam că va urma divorţul. Convenisem de la început ca Danielle să rămână soţului – avocaţii au găsit argumente... Între timp, la o recepţie, cunoscusem un român de la ambasada noastră din Paris – trupul meu de femeie încă tânără îşi ceruse drepturile, aşa de bine, că m-am trezit gravidă iar. Sergiu m-a înţeles; ba cred că lăsarea fetiţei

familiei *de Bocage* i-a convenit; oricum, mi-a fost alături şi m-a lăsat să hotărăsc eu. Imediat, a fost rechemat în ţară – unii spun că, pentru francezi şi englezi, ar fi devenit *persona non grata*; de atunci, nici n-a îndrăznit să mă însoţească vreodată la Paris; mă rog!... –, eu am fost de acord să-l urmez, să revenim împreună în România; tocmai fusese înaintat la grad de general cu trei stele şi trecut în rezervă; aveam împreună două gemene, care au fost şi sunt sufletul lui; într-un fel, el le-a fost şi mamă şi tată... Eu... – pe altarul Medicinii. Mituş s-a purtat extraordinar cu mine; m-a luat din nou în echipa lor, a lui şi a Dianei. Clinica Privată de Chirurgie se înălţase deja; era a noastră. Ce vrei să-ţi mai spun? Că am fost pacienta doamnei Aurelia? Făcusem o depresie severă; fugeam acuşi-acuşi la Paris. Când eram acolo, mi se făcea dor de gemene. Şi invers... Apoi, timpul... Mai vrei să ştii ceva?

– Da – răspunde Daniel calm. Când ai fi vrut să-mi spui? Ştii ce mi-a zis săptămânile trecute Octavian, fiul meu mai mare?

– Că sora lui are la Paris o prietenă „tare fainã, chiar dacă nu prea ştie Latină"; vezi că eu şi Danielle nu avem secrete – râde Magda, încercând să învioreze atmosfera mult prea sumbră din cabinet.

– Lena, eu vorbesc serios! – o priveşte Daniel cu severitate de pedagog. Ce-a fost în capul tău, al vostru, că-i includ şi pe Odette şi Philip? Mă ştiaţi cum sunt: negociez orice, mai puţin soarta unui copil. Când aţi fi vrut să-mi spuneţi?

– Philip şi Odette au vrut imediat ce Danielle a împlinit 14 ani. Eu am insistat pentru mai târziu, să nu-i rănim sufletul – e, totuşi, un copil; a deschis ochii în braţele lui *papa-Philip*...

– ...şi acum, cu *Facebook*-ul ăsta, putea să facă o pasiune pentru fratele său, dacă Octavian al meu n-ar fi dezavuat *Facebook*-ul!... Uneori, însă, când o prinde pe sora-sa pe *Skype*, intră şi el în imagine şi o tachinează pentru cele două verbe greşite la Latină; asta nu-ţi spune nimic?

– Atracţia sângelui... – încearcă Magda o glumă, dar privirea lui Daniel o face să-şi înghită vorbele ce-ar mai fi vrut să le rostească; se îneacă şi începe să tuşească.

Daniel vede braţul ei întins către frigiderul de sub fereastră şi se grăbeşte să-i aducă o sticlă cu apă. Stă lângă umărul ei până este sigur că i s-a potolit tusea, apoi îşi reia locul.

– Acum tu minţi mai ceva de cum respiri, Lena – o ţine Daniel captivă privirii sale fixe. Fetiţa noastră a împlinit 16 în primăvară.

– Stabilisem deja, Daniel; stabilisem cu toţii că venim la tine în septembrie – se eliberează Magda din capcana privirii bărbatului din faţa sa – „Doamne, ăsta-i Daniel al meu?!, ce încruntat mă priveşte!... cred că m-ar fi pălmuit, în alte condiţii...” – şi se preocupă să umple din nou ceştile cu cafea fierbinte.

– Aşa, pe nepusă masă? – aude întrebarea rostită scurt şi sec, „dovadă că-i nervos... Doamne, de-ar pleca odată!...”

– Locurile sunt reţinute – îi zâmbeşte Magda cu oarecare străduinţă să pară jovială, dar când simte că nu este crezută, accentuează: Pe 4 septembrie, la motel, tot etajul întâi!... – oftează scurt, un fel de „na, ţi-am spus-o!”

Daniel scapă ceaşca de cafea, recuperând-o între genunchii strânşi printr-un gest reflex. Merge la chiuvetă, spală ceaşca, apoi îşi şterge îndelung genunchii cu prosopul, timp în care cabinetul Magdei pare pustiu; se tace cu înverşunare; nici măcar Daniel nu scoate vreun sunet, deşi simte că-l ustură genunchiul opărit cu cafea. Se întoarce la locul său şi-şi reia poziţia de bărbat mult prea serios şi sever, hotărât să o domine pe doamna din faţa sa.

– Mă uit la tine, Lena, şi mă întreb dacă am făcut bine că am venit acum în cabinetul tău. Stau şi mă mai întreb cum voi fi reacţionat eu, dar mai ales voi, la toamnă, în septembrie, când veţi fi venit la mine?... Sunt peste 14 ani de când mă lupt cu mine însumi, dar şi cu sora mea, care se ocupă de finanţe, să dezleg misterul ajutorului fără de care... poate că rămânem un fermier de mâna a doua sau, încolţit de datorii, apelam la vreo bancă şi pierdeam totul, în favoarea cămătarilor externi, care au venit şi-au cumpărat România făcută bucăţi, a cărei vânzare a început cu ingineriile financiare ale unui vasectomiat, care, ieşind din închisoare, poate şi ajutat de diagnosticul tău, că doar ai făcut parte din comisia medicală, stă acum bine-mersi pe o plajă exotică, secondat de doi-trei băieţi care au grijă de spatele – ca să nu zic fundul – lui... Dar să lăsăm leprele, că lepra nu prea are leac, şi să mă întorc la oile mele. Cred că ştii, din rapoartele anuale ce le-aţi primit, că nu ies din ţară; n-am de ce; totuşi am fost cândva la o sindrofie – că nu-i pot spune simpozion ori congres – a ciobanilor la Sydney. Păstrez încă legătura cu un demnitar australian; când aş fi simţit falimentul, încheiam onorabil totul aici, restituiam *investitorului* elveţian, cică, tot ce i se cuvenea şi-mi mai păstram bani doar cât să ajung cu familia în Australia, s-o iau de la capăt într-o ţară cu demnitatea nealterată. Acum înţelegi de ce sunt *Opt Cuvinte?* Când şofam, comenzile toate erau la

mine; acum, uneori, la viraje periculoase, am noroc de Rodica – ştie economie agrară!... Deci, doamnă Magdalena, că nici nu ştiu cum este mai corect să-ţi spun: Crăciun, *de Bocage*, Axinte, deşi, în sufletul meu atât de poligam, acum eşti o adevărată Ciobanu-Adomniţei –, deci, în spatele acelui moşulică şiret şi inteligent foc, de la banca elveţiană... De ce-ai făcut-o? – se uită Daniel fix în ochii Magdei, care şi-a luminat obrazul cu un zâmbet larg, de învingătoare.

– Nu eu, Daniel. Ideea a fost a lui Philip. Prin divorţ, a vorbit cu avocaţii să-mi revină o sumă frumuşică; mi-am permis să-mi cumpăr cele de trebuinţă, dar cu restul? Suma era mare şi n-aş fi vrut să intre pe mâna lui Sergiu, s-o joace la pocher. Nu-ţi ascund că Philip, chiar gravidă cu Sergiu fiind, m-a pus să te caut, să te chem în Franţa – singur, cu familia, indiferent! Philip voia să te scoată de-acolo, parcă avea o premoniţie. Când i-am povestit ce începuseşi să faci, a vrut să investească, să-ţi fim parteneri, să ai un sprijin şi a trimis brokerul care se ocupă de averea lui. Eu nu ţi-am înţeles refuzul; ei, da; „aşa au început şi strămoşii noştri, *de Bocage*: încet şi sigur, fără amestecul cămătarilor". Restul îl ştii: cu multe din produsele achiziţionate, plătite în avans, doar ca să ai bani, am mers în pierdere... dar nu se compară cu câştigul de-acum – şi totul, pentru tine şi pentru fiica noastră... despre care pot spune că a crescut cu fosta cremă Licurici, devenită Crema *Lina*.

– Şi ţi-a fost atât de greu să mă cauţi sau măcar să-mi telefonezi şi să-mi spui? De ce taci? Am făcut nevroză, şi eu şi Rodica, de teamă să nu-i dezamăgim pe cei din Elveţia – nici măcar din Franţa, poate m-aş fi gândit la familia *de Bocage*... – înghite Daniel cu greu nodul ce i s-a pus în piept şi se ridică încet de pe scaun; privirea lui, plină de amărăciune, o învăluie pe doamna rămasă în aşteptare, cu o urmă de zâmbet îngheţat pe buze. Cine mai ştie toată povestea asta? – reuşeşte Daniel să-şi articuleze întrebarea.

– Philip, Odette şi, despre traseul banilor, doar moşulică din Elveţia, un milionar care din asta trăieşte: plimbă banii şi-şi ia comision. Odată, la un pahar, că-i place să vină mereu prin Paris, că-i pacientul Odettei, cava la plămâni, s-ar fi exprimat că om mai încăpăţânat ca tine şi economist mai bun, dar mai îndărătnic decât Rodica n-a întâlnit. Şi cum să vin să îndrăznesc să stăm de vorbă cu tine, când, peste toate, ştiam că nimeni nu-şi mai amintea de tine; că aici, în lumea mea medicală, numele tău era prohibit, iar tu, orgolios, nici măcar de sărbători n-ai îndrăznit vreodată să dai un telefon?! De ce?

– Chiar tu, Lena, ai spus că numele meu era prohibit; şi-apoi, telefonul are două capete... – răspunde Daniel, făcând un pas în direcţia ferestrei luminate puternic de soarele amiezii. Mda... – clatină capul afirmativ – s-a dus naibii încă de dimineaţă... – pare că-şi înăbuşă un oftat şi se îndreaptă spre uşă, unde rămâne secunde în şir, cu privirea în jos, către genunchiul opărit, de care a uitat, dar nu se poate desprinde, să iasă din încăpere; totuşi, se hotărăşte să spună ceva ce-i stă în gând: Reţine că eu n-am interzis nimănui niciodată să îndrăznească măcar să încerce... Veţi fi fost bine veniţi oricând! – îi surâde, apoi rectifică: De-acum, veţi fi bine veniţi oricând! Un licurici în plus va lumina şi mai mult casa mea, pe care, de când am rămas ca idiotul pe marginea unui firişor de apă, n-au luminat-o decât licuricii mei...

– Pentru că aşa ai vrut tu, Micul Cezar orgolios! – îi strigă cu ciudă evidentă în glas Magda, ridicată şi ea în picioare. Da-da! – îl ameninţă cu braţul drept vânturat isteric spre el. În astea trei luni, am ştiut s-o opresc din graba la care ai supus-o pe sora ta, să fie contabilul perfect, şi am băut împreună câte o cafea. Întâi, mi-am vrut-o aliată pentru la toamnă, să nu nimerim în groapa plină doar de lei – înţelesesem că-i singura care poate să-ţi ţină piept. Apoi, din vorbă-n vorbă, m-am speriat ce tiran ai putut deveni.

– Voi m-aţi... – încearcă Daniel să intervină, dar vocea isterică a Magdei îl face să înghită în sec:

– Oi fi având eu ceva din Esmeralda – orice femeie se vrea o Esmeraldă! –, dar tu, sub ambalajul ăsta de Făt frumos, dat de Dumnezeu, ascunzi un Quasimodo.

– Da?! – pare să se mire Daniel când o vede pe Magda că a obosit. Dacă-i aşa, de ce-o mai aduci pe Daniela? Să vadă, ce?, că, genetic, are o ramură câş? Numai voi, în sala de operaţii, aveţi voie să fiţi severe până la intransigenţă... Şi eu, acolo, – întinde Daniel braţul în direcţia Nordului – a trebuit să-mi conduc *operaţia* fără vreo greşeală!, altfel, leii ar fi ieşit de prin birourile lor şi m-ar fi sfâşiat. Ce-ai fi vrut? Să îndrăznesc acolo unde mi s-a interzis să îndrăznesc să încerc? Ani în şir, vreo zece, tremuram când vedeam vreun telefon... apoi... timpul... bucuria licuricilor mei... oricum, nu din cauza voastră, într-o clipă de nebunie, m-am dus să se ştie cine-i stăpânul acelui ţinut: eu sau ea, monstrul de jumătate de tonă. În nici un caz nu m-aţi împins voi – vă uitasem... De fapt, la sărbătorile mari ale anului, în liniştea nopţii, după ce-mi adormeam licuricii, îmi mai spuneam câteodată fragmente dintr-o poveste veche... – atât!

– Să înţeleg că-n ţinutul acela de gheaţă aveai şi o *poveste* nouă, care îţi încălzea sufletul? – întreabă Magda pe un ton jos, încărcat de prietenie, după ce-şi reia locul în fotoliul de la birou. Chiar tu ai spus că sufletul tău este poligam...

– Ce vrei să spui?! – tresare Daniel, schiţând un pas de apropiere.

– Tu singur ai spus că nu din cauza noastră...

– Stai, stai! – devine Daniel interesat. Ce ştii mai mult şi vrei confirmarea mea? – întreabă el, sprijinindu-şi palmele de marginea biroului, s-o poată privi pe Magda în ochi de aproape. Eşti soţia unuia dintre cei mai mari spioni ai lui Ceauşescu...

– Greşeşti, Daniel! – îl respinge cu calm Magda, păstrându-şi poziţia de neclintit. Eu n-am avut niciodată norocul unui soţ... Doar într-o noapte, spre ziuă, un tânăr de care mi-a fost frică, teribil de frică!, din toamnă până-n primăvară, pentru că n-aş fi vrut să mă îndrăgostesc de el... Port şi acum în nări mirosul de transpiraţie al trupului ostenit de muncă al acelui tânăr adormit lângă finuţa mea, pe care o auzisem vorbind coerent prima oară, spunând povestea lui Greuceanu şi nu mi-a venit a crede că-i adevărat. Dacă n-ar fi cartea doamnei profesor Aurelia Mătăsaru, pe care o răsfoiesc adesea, s-ar fi estompat amintirea bolii grave ce-o păştea pe Irina... Am oscilat toată viaţa în a vedea în tine pe fiul meu pierdut în adolescenţă şi pe tânărul de care mă îndrăgostisem; în prezenţa ta, încă mă mai încearcă gustul incestului... iar tu, acum... după trei luni de răceală... vii şi-mi spui că ne uitaseşi, după ce atâţia ani, din orgoliu, n-ai putut da un telefon... Ieşi dracului afară din cabinetul meu! – se înfurie brusc Magda, strigându-i cu ură, întinzând braţul drept tremurând, să-i arate uşa: Ieşi!!

Daniel mai rămâne un timp în cumpănă, vede braţul femeii rămas încă întins, aşa că se apleacă, îi prinde palma cu delicateţe în palmele sale, să-i poată săruta degetele – „astea fac minuni”, şopteşte –, apoi, cu pasul sigur, făcând-o pe Magda să schiţeze o retragere, de frică, se apropie de peretele încărcat cu distincţiile medicale, îşi plimbă privirea peste toate, ca o confirmare că le admiră, apoi smulge din perete cu tot cu cui fotografia fiicei sale şi iese, oprindu-se o clipă în prag, să arate spre yală:

– Te-am minţit; nici măcar n-am încuiat-o, de teamă să nu fac zgomot.

*

* *

– Puţin îmi pasă că fac zgomot! – arată mâna Magdei spre cheia răsucită deja în broasca uşii rezervei de lux. Fii fără grijă; n-am venit să caut nici o cheie pierdută – spune pe un ton blând, apropiindu-se de patul în care Daniel, aşezat turceşte, manevrează telecomanda televizorului, trecut în program de calculator.

– Mi-am spart tableta ieri şi continuu lectura pe televizor – face el un gest scurt, să acţioneze butonul de închidere a telecomenzii.

Stau şi se privesc lung, incapabili să spună vreun cuvânt. Doar într-un târziu, ochii Magdei se rotesc prin încăpere.

– Nu-mi vine să cred că au trecut trei luni... – spune încet.

– Ba 17 ani... – o corectează Daniel.

Rămasă cu privirea pe tabloul Danielei aşezat pe noptiera din dreapta patului, Magda se repede înfuriată, îl ia şi-l duce pe pervazul ferestrei:

– Piţigoiul mamei, ia priveşte tu afară, să vezi ce după-amiezi frumoase sunt şi pe aici... că eu am o vorbă cu tăticul tău... – devine glasul ei domol şi catifelat, pe măsură ce se apropie de pat, până se poate aşeza pe marginea lui, de cealaltă parte cum a stat Diana ieri.

Îl împinge cu un singur deget, obligându-l să se întindă pe pat, îi ia telecomanda din mână s-o pună pe noptieră, apoi, cu acelaşi deget al ei îi atinge uşor bărbia, după care şi-l plimbă în jurul obrazului, întârziind mai mult peste porţiunea operată, pipăie şi colţul buzelor cu interes de profesionistă, privindu-şi pacientul continuu în ochi, apoi îi alintă cu toată palma pieptul, burta şi picioarele, până spre genunchi. Doar o singură dată ochii ei tresar, iar gura i se încreţeşte într-un zâmbet, născând şi-n colţul gurii lui Daniel un surâs scurt, mai degrabă de jenă. Magda se hotărăşte să rupă tăcerea:

– Ia spune-mi, orgoliosule: îţi place copila pe care ţi-am făcut-o?

– Mai încape îndoială?! – se luminează de fericire obrazul lui Daniel.

– Şi... – îşi tărăgănează Magda vorbele, până îl vede pe Daniel pus în încurcătură, că şi-a încruntat sprâncenele, născând o cută adâncă între ele – şi nu crezi c-ai muncit cam puţin pentru o aşa mândreţe de copil? – îl întreabă pe un ton grav, ca un reproş, apropiindu-şi capul, să fie sigură că-i vede mai bine privirea, dar nu mai primeşte nici un răspuns; şi nici n-ar avea cum, că buzele lor s-au atins, iar palmele Magdei se insinuează sub umerii lui, pe când ale lui Daniel i-au prins

deja mijlocul între ele şi o ridică puţin, obligând-o să se întindă alături, pe jumătatea goală a patului.

Târziu, în întunericul lăsat deja peste interiorul rezervei de lux, când Magda se hotărăşte să renunţe la somnul odihnitor cu obrazul lipit de cicatricea de pe pectoralul stâng, încă simţindu-şi umerii ţinuţi cu grijă în arcul puternic al braţului stâng al bărbatului tânăr de lângă ea, vocea ei tulbură liniştea:

– Dacă-n clipa asta mor, să spui copiilor mei c-am murit fericită...

– Eu sunt mai fericit şi am mai mulţi decât tine, – răspunde Daniel, sărutându-i creştetul capului, apoi continuă: – cinci, şase cu cea mai mică nenăscută, şapte cu minunea aceasta care se uită pe fereastră – face el un gest în direcţia fotografiei.

– Şi dac-or fi opt? – pufneşte Magda în râs.

– Unde n-ar da Dumnezeu! Te ţin aici până dimineaţă, că poate ne uităm pe fereastră înainte, ori între, şi, văzând vreo stea căzătoare, ne punem dorinţa...

– Prostule! Am 57 de ani; exclus! – se amuză Diana. A, apropo: dacă mor, că se poate muri şi de fericire, chiar dacă-i efemeră, nu numai de ruşinea păcatului, care pare a fi eternă, să nu uiţi să-i spui Dianei... care mi-a mâncat viaţa, nu numai ca soră mai mare – dar să ştii că analizele ADN au spus că nici rude îndepărtate nu suntem... –, apoi ca şefă... ce să mai vorbim, chiar şi ca femeie mi-a mâncat sufletul, că ea a luat întotdeauna caimacul... Ei, nu chiar întotdeauna – se alintă Magda, sărutându-l îndelung.

– Ce să-i spun? – o întreabă Daniel, imobilizând-o deja, că jocul lor a reînceput.

– Că operaţia ei a reuşit pe deplin – chicoteşte Magda, şoptindu-şi vorbele la urechea lui Daniel atât de încet, că seamănă mai mult a extaz, iar târziu, după miezul nopţii, când s-a îmbrăcat deja – „mai am şi eu familie, că deja i-am exasperat cu statul peste program în clinică" –, să-şi amintească o nedumerire de-a sa şi, aşezându-se iar pe marginea patului, să-şi înfigă mâinile amândouă în gâtul lui Daniel: Flămând ca un lup, cum te descopăr, vrei să mă faci să cred că ai stat cuminte 17 ani?! Te omor! Spune...

– Spun că adevăratul calvar de-acum începe – încearcă Daniel un gest de tandreţe.

– S-o crezi tu! – îi respinge Magda mâinile, ridicându-se de pe marginea patului. Pun copiii să sară asupra la cu toate *blăstămurile*

părinteşti; ca pe drăcuşorul din *Dănilă Prepeleac* – râde sonor Magda şi merge la fereastră, ia fotografia Danielei, s-o pună înapoi pe noptieră: Ia stai tu, fata mamei, piţigoi scump ce-ai fost, porumbiţă ce-mi eşti, stai şi-l păzeşte de rele pe tăticul ăsta al tău, că tare i s-au mai aprins ochii!... Vai de capul soţiei lui tinere şi frumoase!... Ssst! – îi pune degetul pe buze când îl vede că ar vrea să spună ceva –, măgarule, dacă aud c-o vei necăji, vin şi pun copiii să scoată *blăstămurile* părinteşti... Cinci copii ţi-a purtat în pântece! Cât despre... *efemer*... s-o lăsăm baltă! Zi, mai bine, că din orgoliu, ai preferat să... să stai aşa. Ce-am spus urât de te-ai întristat, puiul mamei? – îl alintă îndelung cu acelaşi deget cu care i-a pecetluit buzele.

Se aşează pe marginea cealaltă a patului, unde a stat când l-a vegheat după operaţie, şi-l umple de sărutări aşternute pe obrazul lui încet şi fin, ca pe al unui bebeluş abia trezit din somn:

– Sunt mândră de tine, Daniel, – îi şopteşte – întotdeauna am fost, dar niciodată ca acum, când ştiu că nu-i nimic adevărat; nimic din ceea ce m-a speriat; eşti din nou acel Daniel, pe care i l-am promis înapoi surorii tale Rodica, odată, când am stat mai mult de vorbă la o cafea şi la un pahar cu coniac; nici eu nu ştiu de ce i-am promis, dar simţeam că o voi face. Şi... apropo de Rodica: am reuşit s-o conving, mai ales că acolo, în munte, aţi cam terminat... Ea crede că lipsa ta de perspectivă te-a împins la... dar mi-a spus clar că n-ai să vrei; „o singură dată s-a urcat în avion, când a fost la Sydney; mă pune pe mine să bat toate drumurile; el stă şi croieşte planuri...” „Am să-i dau eu planuri pe următorii 10-15 ani de-o să se sature!” – i-am spus Rodicăi şi ea s-a bucurat nespus; a promis că merge cu tine, să te ajute...

– Lena, m-ai făcut curios... – o reţine Daniel, ridicat deja din pat, cu halatul de mătase îmbrăcat peste pijama, s-o conducă până la ieşirea din rezerva de lux. Te rog!... Ce planuri?

– Fiica... noastră, aşa-i corect, a noastră, va stăpâni o fermă – i se spune fazendă – în Brazilia, rămasă de la fratele lui Philip. De cele peste 100 de hectare cu cafea se ocupă fermierul vecin, un bătrân care şi-a adus administrator nou, destoinic; Philip speră să primească anul acesta câteva sute de mii de dolari, partea sa, dar e păcat de cele câteva mii de hectare de păşune care stau neîngrijite, iar când va muri fermierul bătrân, se va alege praful, că are un fecior scriitor, căsătorit cu o româncă; aia-i creatoare de modă; amândoi, nişte puturoşi!... nu-i scoţi din birou... Îţi dai seama: numai de cafea şi de păşuni n-au ăia chef... Ce

te-a apucat?! – se sperie Magda, făcând un pas înapoi. Daniel, de ce râzi?

– Nu râd... Mă gândesc şi râd, este cu totul altceva – răspunde el. Ştiu că nu ţi-ai luat concediu anul acesta; îl vei lua la început de decembrie; mergi cu mine şi cu familia *de Bocage* în Brazilia. Pe cheltuiala mea. Ba nu! Pe-a firmei; că m-am săturat s-o aud pe Rodica: „de la noi, de la noi, să nu ne creadă elveţianul escroci"; până şi şpăgile, câte le-am dat, au fost din profitul nostru. Cu o condiţie, Lena! – face Daniel un gest categoric. Să nu afle doamna Diana unde pleci, că nici tu n-ai s-o întrebi dacă pleacă undeva...

– Daniel!... – izbucneşte iarăşi în râs Magda. Ce să facem acolo în decembrie?

– La Carnaval, la Rio. Nu, că ăla-i în februarie; oricum, tot carnaval... M-ai înţeles? – îşi răsfiră Daniel degetele prin părul Magdei la ceafă, dându-i capul pe spate, într-un gest plin de dragoste, dublată de violenţă. N-o să te iert niciodată că nu l-ai ascultat pe Philip, să fi venit la mine. Îţi garantez că nu mă scoteai de-acolo, dintre munţii mei, dar, poate, aflam de Danielle, şi-aş fi mers şi eu la Paris cu tine, s-o leagăn, să mă ştie de tată...

– Nu cu mine! – sare Magda ca arsă. Nu împreună, că sigur mi-ai mai fi făcut unu-doi... – râde ea şi se agaţă cu braţele de gâtul lui, umezindu-i bluza de pijama la piept cu lacrimile care nu vor să se mai oprească. Mai lasă-mă să stau aşa, iubitule, şi să plâng... Dacă mâine dimineaţă nu vin să-ţi contrasemnez ieşirea făcută de Diana, să ştii că, într-adevăr am murit de fericire... Şi te mai rog ceva – aş spune că-ţi interzic, dar nu îndrăznesc să folosesc asemenea vorbe –, nu mai încerca vreodată să... că mă tem că nu te-aş putea refuza şi... avem amândoi copii, avem familie... Daniel iubitule, uită-te în ochii mei: ajută-ne, pe mine şi pe Diana, să îmbătrânim frumos... Ai o soţie tânără... frumoasă... Ssst! – îi pune din nou vârful indexului drept pe buze, apăsându-l puternic – vei avea de-a face cu noi amândouă dacă nu va fi linişte în casa ta!...

– Linişte a fost şi până acum, Lena, nu şi...

– Va fi şi... şi ce-ţi doreşti! – îi surâde Magda şi se ridică puţin pe vârfuri, să-l poată săruta scurt, de rămas bun, după care iese pe hol, mergând domol, ca un medic de gardă pornit într-un control, de rutină, târziu, către ziuă.

*

* *

– Eu vă sărut dulce! – sare Adrian de la masă şi-şi îmbrăţişează mama, apoi sora. Astăzi este primul meu meci de antrenament ca centru înaintaş titular al echipei naţionale de tineret. Păcat că terenul va fi ud, c-a plouat puţin ast' noapte.

– Şi-o să te vândă unul dintre derbedeii ăştia ca pe un sclav... – murmură ca pentru sine Diana.

– Ce spune mămica mea? – se alintă Adrian, venit la spatele ei să-i îmbrăţişeze din nou umerii

– Au, mă doare – scânceşte Diana –; ai o putere de urs.

– Cel mai mare urs carpatin, oricum, a fost ucis astă primăvară – trofeu de milioane! Antrenorul ne-a spus că se înscriseseră vreo 3 numai din sport să vină la toamnă la vânat; am fi avut olimpiadă internaţională a armelor cu lunetă. Un neica-nimeni, zootehnist, l-a doborât cu un cuţitaş; scrie şi-ntr-o revistă, *Vânătorul şi pescarul*; am văzut-o la antrenor, că-i vânător şi el...

Farfuria din faţa Dianei cade, împrăştiind pe luciul gresie de pe jos frânturi din micul dejun.

– Mami draga mea! – sare Irina de la locul ei.

– Mămico, n-am vrut decât să te îmbrăţişez... – se retrage Adrian speriat.

– Ieşi afară mai repede! – îi strigă Diana. Am visat să te bucuri aşa la prima ta operaţie ca viitor chirurg. Deja majoritatea stăpânilor de sclavi sunt la închisoare – asta-i lumea la care visezi?, hoardele de suporteri care se bat ca chiorii pentru cauze ignobile...

– Dacă trăia tăticul... – oftează Adrian, încă nehotărât să părăsească bucătăria.

– Depinde care... – murmură Diana, ştergându-şi îndelung ochii cu un şerveţel de hârtie.

– Tăticul meu ar fi fost mândru...

– Care dintre ei? – ridică Diana privirea severă, în faţa căreia copii amuţesc; Irina, cu fărăşul plin de cioburi şi resturi de mâncare în mână; Adrian, în poziţia de drepţi lângă uşă. Îl ţii minte doar pe cel bolnav, puiul mamei... – îşi îndulceşte brusc tonul Diana –, nu pe cel care a fost mândria Academiei şi a Universităţii de Medicină...

– Deja sunt două somităţi în casa asta – îşi recapătă Adrian glasul, încurajat de zâmbetul mamei –, în Medicină şi-n Muzică...

– Ieşi afară, Murdăriciule... – face Irina pe supărata, ameninţându-l cu mătura.

– Uiţi că, acum, spăl şi-n locul tău?

– Spală maşina, *big deal!*

– Gaaa-ta! – exclamă Diana.

– Mămico, de-un timp ne dai gata cu expresia asta; nu mai ai ce învăţa în Chirurgie? – râde Irina.

– Hai, puiul mamei, – face Diana semn fiului să se apropie – vino să te sărut. Succes! Fii atent! – îi zâmbeşte printre ultimele lacrimi, care-i mai umezesc ochii – dacă dă Dumnezeu şi-mi faci vreo entorsă, ca să nu mai vorbesc de vreo rupere de ligament ori de vreun os rupt, fac ce-a făcut tata cu nana, întrebaţi-o, c-o apucase dragostea de volei; a ţinut-o în ghips mult şi bine, până i-a luat alta locul în naţională.

– Şi ce?! – se alintă Adrian, agăţat de gâtul mamei – fug din spital; câţi colegi n-au venit bandajaţi la glezne... Entorsa nu-i lucru cel mai rău.

– Dar o să am motiv să-ţi pun *Anatomia* în mână şi să te încui în rezerva mea de lux! – îl ameninţă mama – că tot rămâne patul cald... – surâde ea trist. Hai, fugi şi succes!

– Mămico, – se opreşte Adrian o clipă în prag – ai promis că astăzi vii devreme şi faci o cină copioasă, ca de sărbători...

– Fugi şi succes, Murdăriciule! – îl zoreşte Irina, conducându-l până la ieşire iar când se întoarce, se opreşte la spatele mamei, îi ia capul între palme şi i-l dă pe spate, sărutându-i vârful nasului: Rece ca de căţel şi ochii mai trişti ca ai pisoiului meu, când lipsesc mult de acasă... Ia spune-mi, – se lasă ea pe călcâie lângă genunchii ei, s-o poată privi în ochi – ce-i cu tine? Eşti tare... de câteva zile. De ce nu i-ai răspuns domnului Vlădeanu?, c-a venit în Bucureşti, chemat de doamna Ina; s-au certat un ceas asupra unor decoruri; vom schimba ordinea unor tablouri... M-a întrebat ce mai faci; „sunaţi-o, că-i la Rectorat” şi nu i-ai răspuns.

– N-am primit nici un apel, pe cuvânt! – scoate Diana telefonul mobil din poşetă. Am ţinut telefonul la mine, că Florentina a lipsit din secretariat. Ia vezi, că te pricepi mai bine...

Irina se duce la locul ei şi începe să caute prin memoria telefonului. La un moment dat, face ochii mari, priveşte îngrozită display-ul şi lasă telefonul din mână, ca şi cum ar fi curentat-o, sărind de pe scaun, cu palma întinsă către locul unde a căzut:

– Ma... ma... ma-maaa... – se îneacă vocea ei. Te-ai scrântit? Cum poţi să porţi aşa ceva în telefon?!

Diana înţelege imediat despre ce-i vorba; are un moment de derută, dar, prompt, îşi impune stăpânirea de sine din sala de operaţii, se ridică fără nici o grabă, vine, îşi recuperează telefonul de sub masă şi începe să şteargă fotografiile.

– Un bărbat operat de mine; ce ţi se pare aşa mare grozăvie?! Trebuia să am pozele acestea... să le pun la dosarul de externare. Sunt cea mai bună din toată chirurgia plastică din România – spune ea cu mândrie.

– Şi cum l-ai adus pe bietul om în halul ăsta, ca să-l pozezi? – încearcă Irina o glumă.

– Trebuia să urmezi Medicina, dacă te interesează – răspunde pe un ton iritat Diana, aruncând din mers telefonul în poşeta pregătită de plecare.

– Mămico, stai... – se preocupă Irina de telefonul din poşetă. Am văzut eu când te-a sunat... Aaa... – începe tânăra să râdă. *Mihai scriitorul*... Era la *intrări blocate*. Putea să te sune mult şi bine...

– Ia să văd – sare Diana de pe scaun. Zău că...! Irinel-mamă, pe cuvânt că...

– Mămico, învaţă să umbli cu telefonul ăsta; chiar este aşa de greu să atingi ecranul unde trebuie? Gata, ţi l-am trecut înapoi în agendă. Elegant ar fi să-l suni... – se alintă Irina.

– Elegant ar fi să nu te mai amesteci – o dojeneşte mama. Ce face Sorin?

– Azi avem repetiţii; Boccherini, *Quartetul-ul numărul 36 în G minor*. Sorin insistă să dăm un concert de Crăciun... Un quartet de coarde are mobilitate mai mare. Vezi că te-a sunat nana cât erai sub duş; m-a rugat să-ţi spun că te aşteaptă.

Diana tace; plimbă alene furculiţa printre bucatele puse de Irina în altă farfurie.

– Mămico, ce-i cu tine? – îi prinde fiica mâna peste masă, obligând-o să se privească în ochi. Niciodată n-ai fost aşa tristă...

– De-ale mele, Licurici; de-ale mele... – spune Diana, ridicându-se de la masă. Te rog să strângi tu... – arată cu un gest rotund în jur.

– Mămico, noi începem repetiţia la 9; nu vrei să te duc eu la clinică? Zău că nu-mi place cum arăţi!

– Scumpa mamei, gândul meu stă la o operaţie ce-o am de făcut poimâine – încearcă ea să zâmbească.

Îşi sărută fiica, înşfacă poşeta şi iese în grabă. Conduce încet, cu grijă, tocmai pentru că nu se mai simte sigură pe volan. „Astăzi scap de

el... ...*Şi cu el, iubirea mea...* Pleacă înapoi, în *Ţinutul Ursului* – aşa s-a exprimat odată... Eu nu voi avea niciodată curajul să mai calc pe acolo – şi-am visat de-atâtea ori s-o fac!... Şase copii – unul mai dulce şi mai năbădăios ca altul; cum să mai încapă şi al meu?! Fotbalist... – atât am fost în stare să fac din el... Mâine îl sun pe Mihai – *vreau să-ţi înapoiez leul* –, sigur va gusta gluma. Nici el nu-i foarte bucuros... Fiica-procuror era mai interesată de petrecerea de casă nouă, decât să ajute la finalizarea mormintelor bunicilor... iar fiul... «are problemele lui»; Mihai nici măcar n-a vrut să facă vreo aluzie; cum să-şi discrediteze fiul crescut de el?!, s-a împrumutat la bancă să-i cumpere loc de rezidenţiat la Chirurgie Plastică... Un loc, atunci, se vindea cu preţul unui apartament bun de două camere, că locuinţele erau ieftine... Aşa a pierdut el... Lui i-aş putea povesti totul... m-ar asculta – un prozator ca el ştie să asculte –, m-ar înţelege... m-ar ajuta!

– Bună dimineaţa! – spune imediat ce simte că apelul i-a fost primit; nici nu-şi mai aminteşte de când stă în parcarea asta. M-apucă şi dimineaţa, nu numai după miezul nopţii; sper că mi-ai apreciat gestul, altfel, Vlăduţ ar fi făcut pipi în pat.

– Broscuţă!... – aude exclamaţia de bucurie a lui Mihai. Sărut mâinile! Doamne, ce mă bucur!... Credeam că eşti supărată pe mine. Te rog să mă scuzi! Am fost nesuferit... Am zile când nici eu nu mă pot suferi...

– Mie-mi spui, Mihai, mie-mi spui? – oftează Diana.

– Se simte, Broscuţă, se simte. Vrei un umăr?

– Nu astăzi, Mihai, nu astăzi, te rog! Te mai sun eu; am atâtea să-ţi povestesc...

– Să mai laşi o parte şi pentru avion; cu tot cu escală, vreo 15 ore... Başca serile în camera de hotel, înainte, după, sau între *ceva bun*, că se mai poate găsi... apoi, pe plaja Copacabana, deşi acolo nu se poate vorbi, că-i zgomot...

– Mihai!... – râde din tot sufletul Diana. Ce-i cu tine?!

– Traducătoarea mi-a spus ieri că editura a şi fixat data lansării, pe 5 decembrie, că pe 6 este Sfântul Neculai, aşa îl cheamă pe tatăl traducătoarei, Neculai; suntem invitaţi la onomastica bătrânului, la fazendă; nu departe, doar câteva sute de kilometri de Rio. Alte întrebări?

– Da. Cât timp de gândire îmi dai?

– A expirat. Îţi mulţumesc c-ai răspuns *da.*

– Doamne, Daniel dragul meu, eşti incorigibil! – râde din tot sufletul Diana. Mi-ai înseninat dimineaţa.

– Era deja senin, doamnă; azi s-a anunţat o zi toridă – spune Mihai pe un ton domol.

Diana înţelege că a gafat din nou; „oare şi-a dat seama că i-am spus Daniel?! De s-ar duce odată mai repede acasă!..."

– Mihai dragul meu, – forţează Diana continuarea discuţiei – zău că mi-ai înseninat sufletul! Sigur că răspunsul meu este *da*, dar mai dă-mi un răgaz de câteva zile; am o operaţie grea şi-s doar cu gândul acolo; un biet copil, Daniel... – se vaită ea, minunându-se ce bine se simte când spune minciuni.

– Broscuţă, ce mai contează câteva zile, când noi doi ne ştim de 35 de ani?! Succes în tot ce faci! Şi ai grijă de acel Daniel, dacă o fi cel căzut în groapa cu lei. La raportul de ieri dimineaţă, când am ajuns în Bucureşti, c-am călătorit noaptea şi m-a aşteptat cu o cafea şi-un mic dejun texan – m-ar ucide profesorul Dobre dacă ar şti cât am mâncat –, haiducul meu contemporan m-a asigurat că a închis gura leilor care ar fi trebuit să-l sfâşie pe acel Daniel, pentru că-n el stă *un duh înalt* iar *dregătorii şi satrapii se trudiră să găsească lui Daniel vreo pricină* – gata, Broscuţă, c-ai să zici că te ţin de vorbă cu citate din Biblie şi devin iar *persona non grata* pentru telefonul tău... Te sărut, draga mea doamnă!... Ba nu! Rămâne doar *draga mea doamnă*; sărutul mi-l retrag; îl pun la păstrare pentru când vom fi pe plaja Copacabana, că nu vreau să te supăr sărutându-te aşa... chiar de dimineaţă, că la prânz o să-ţi zici c-ai visat şi iar e de rău, că sărutul prin vis nu-i a bine, că-ţi strică ziua; o să-l cauţi mereu, să ţi se îndeplinească...

– Mihai, Mihai, eşti un diavol – râde cu poftă Diana – şi abia aştept să te întâlnesc, să-ţi rup corniţele, amândouă odată!

– Aha, mă citezi? Ia spune-mi, prin zona Foişorului de Foc se mai fac corsete?

– E-atât de odihnit mijlocul meu, că abia aşteaptă să fie rupt – dă drumul vorbelor Diana, fără să-i mai pese; „ei, şi?!; m-am săturat să tot zbor în înalturi, cu vulturii; vreau şi pe jos, ca găinile... – ce-mi pasă?!; mă simt atât de bine!..."

Încheie convorbirea cu un joc de cuvinte tot mai încărcate de aluzii la universul iubirii, că nici la 20-30 de ani nu şi-a simţit ochii luându-i foc de atâtea scântei. Apoi îşi revine; dar îşi revine cu greu, şi numai după ce îşi aminteşte că Mihai ştie de existenţa lui Daniel; „normal; ca tată care a crescut-o de mică şi s-a sacrificat s-o dea la studii înalte – auzi?, mic dejun texan; cum o fi ăla?! – are tot dreptul să vegheze asupra paşilor făcuţi de fiica sa, oricât de mare procuror ar fi –

iată un gest pe care părinţii demnitarilor noştri nu-l fac; dimpotrivă: se fac garanţii întru cinste pentru hoţiile copiilor...” Parchează maşina tocmai în spatele clinicii, lângă depozite – nici ea nu ştie de ce; „oricum, e-o zi grea pentru mine...” Urcă pe jos până în cabinet şi, înainte de a începe să se schimbe, deschide calculatorul – până îşi alege ea ţinuta de medic, ţinuta cea mai elegantă (tocmai a primit de la o firmă de medicamente un stoc de haine frumoase şi practice), calculatorul îşi face toate mofturile, – „ar trebui să-l schimb” –, intrând, finalmente, în program. Caută cu nerăbdare imagini de pe Plaja Copacabana – stă cufundată în fotoliul de la măsuţa calculatorului şi visează: „eu şi Mihai, doi români, departe de ochii cunoscuţilor, cu amintiri dintr-o tinereţe comună ca timp, plimbându-ne pe aici la braţ... iar când şi când... ne-om întoarce unul spre altul să ne spunem ceva; nu vom şti niciodată ce, că ne vom sorbi unul altuia cuvintele înainte de-a le fi rostit – în sfârşit, voi fi şi eu tânără... mă va ajuta el, că l-am simţit: are ştiinţa jocului care descătuşează tot ce-i mai bun în mine; ar fi trebuit să-l întreb unde stă, să-l rog să coboare în faţa blocului... i-aş fi deschis portiera şi aş fi stat cu el până aş fi simţit că nu mai pot respira – un aconto pentru ce va să fie!...”, îşi surâde Diana, lăsându-se mult pe spate cu privirea în tavan un timp, apoi, obosită de albul prea adânc, închide ochii şi se închipuie în casa de la ţară a lui Mihai: aude uşa deschisă şi-l aşteaptă...

– Ce faci, soro? Şi tu ai dormit pe fugă ast’ noapte? – o întreabă Magda, sărutând-o apăsat pe creştetul capului; „aşa m-a sărutat Daniel ieri şi-am simţit cum mi-a pierit frica de el şi mi s-au luminat toate gândurile...”, gândeşte ea şi-şi sărută sora din nou. I-a uite! – arată mâna Magdei spre ecranul monitorului. Te pomeneşti că, ratând *traseul vikingilor* în Nord, visezi la soarele brazilian. Am fost; am stat într-un hotel chiar peste şosea de plajă. Cinci zile am stat singură în hotel, că Philip se dusese să inspecteze fazenda, să aibă habar ce moştenire îi lăsase fratele. Odette rămăsese cu Danielle la Paris; ea a insistat să merg doar eu cu Philip, că ei doi mai fuseseră la Rio.

– În maşină, la radio, am ascultat *Copacabana*, de Sarita Montiel, idola mea din adolescenţă, şi... – face Diana un semn spre calculator, apoi îl închide. I-ai semnat şi tu scrisoarea medicală? Vezi c-am lăsat-o în mapă, la secretariat. Du-te, te rog, semneaz-o şi pune-i şi parafa ta... Vezi că i-am ataşat cartea mea de vizită, să-mi scrie pe e-mail dacă, după prima... întâlnire, mă rog!, simte ceva... deşi... am să-ţi arăt nişte poze... lasă, după... să plece... Nu credeam că by-pass-ul făcut... Ştii ceva? – sare Diana din fotoliu şi începe să se plimbe cu paşi

rari, ca în faţa studenţilor, în amfiteatru. Eu am certitudinea, acum, că printr-un by-pass... Aş putea chiar elimina nevoia de *Sildenafil* sau derivaţi, că eliberarea de monoxid de azot în corpii cavernoşi... Ia stai! Nu... – se frământă ea, continuându-şi plimbarea ca o leoaică într-o cuşcă prea strâmtă – şi doar le-a spus celor de la Chirurgie Plastică... By-pass-ul, combinat cu un stimul inofensiv pentru inimă, un afrodiziac minor... Vrei să te includ şi pe tine, că eşti cardiolog, în grupa de studiu? – se opreşte, privind-o atent pe Magda. Soro, ce-i cu tine?! – tremură indexul mâinii stângi arătând un loc sub gulerul bluzei de medic.

Speriată, Magda se repede la oglinda de deasupra chiuvetei şi se cercetează îndelung, descheindu-şi doi nasturi de la bluză.

– Îl omor! – strigă şi-şi încheie bluza în grabă. Mă duc şi-l omor!

– Pe cine? – pare Diana contrariată.

– Cum pe cine?! – se opreşte Magda, să-şi poată privi sora pieziş. Pe Sergiu, dragă, pe Sergiu. Sigur i-a cumpărat vreun prieten *Viagra*, că eu i-am interzis; la inima lui... Dar.. – pare că Magda s-a mai liniştit – văd că n-a păţit nimic; la ora 5 era deja la calculator, juca... Hai, te las; mă duc în cabinet la mine să-mi iau o bluză de-aceea veche, cu guler înalt. *C'est la vie, ma chére* – îi face cu ochiul şi iese.

Diana se repede la scaunul managerial, pune doar piciorul stâng pe lădiţa de sub birou şi începe să-şi noteze tot ce gândise cu glas tare mai înainte. Se mută pe scaunul de la calculator şi deschide fişierul cu materialul întocmit pentru publicare, îl citeşte cu atenţie, face intervenţii masive în text – „Anuţa, spune-le că nu merg la nici un raport de gardă; nu-s pentru nimeni astăzi aici!", face o pauză cât să dea ordinul prin telefon – şi mută câteva fotografii dintr-un loc în altul, căutând altele în folderul cu poze copiate din telefonul mobil.

Trece calculatorul în *stand-by*, cât îşi prepară o cană-termos cu cafea, „că am de lucru până deseară" şi vrea să-şi reia studiul, când aude o bătaie în uşă, dar n-are chef să răspundă; abia s-a întors la birou, cu cana de cafea într-o mână şi cu un număr dintr-o revistă de specialitate în cealaltă; „ducă-se la secretariat..."

– Vă rog, pot intra o clipă? – întreabă o voce feminină prin uşa întredeschisă după altă repriză de trei ciocănituri discrete. Bună dimineaţa! – aude de după buchetul mare de flori; „Doamne, o fi vreo nepoată de-a lui Daniel...", gândeşte când vede o aşa tânără zveltă şi frumoasă în cadrul uşii, a cărei înfăţişare atât de plăcută i se pare cunoscută.

– Intră, te rog!... – o invită cu glasul încărcat prompt de politeţe.

– Pentru dumneavoastră... – oferă tânăra buchetul superb, oprindu-şi doar o floare, pe care o pune pe măsuţă, în faţa fotoliului indicat să ia loc. Nu ştiu dacă mă mai ţineţi minte... Sunt Izabela, prim-balerină la Opera Română...

– Aaa... tu... – se miră Diana involuntar, dând de înţeles; „aceea care a refuzat să mai danseze în spectacolul fiicei mele...” Ce mai face Alexandra? E bine?

– Da, mama vă transmite îmbrăţişări.

– Vine acuşi vremea cireşelor amare... – zâmbeşte larg Diana, încercând să fie primirea mai caldă. Alexandra e-o artizană...

– Aici... aici e de comentat – surâde amar Izabela. Nici compotul nu-i iese ca lumea mamei... Dar să nu vă reţin – devine tânăra fermă, îndreptându-şi spinarea într-un gest de aleasă eleganţă şi o mândrie afişată spontan prin felul în care îşi scutură părul prins la spate într-un inel elastic. I-aţi făcut ieşirea? – se uită fix către ea ochii căprui ai tinerei doamne – „s-a măritat, în sfârşit; are o verighetă foarte frumoasă” –, aruncând o căldură dincolo de care citeşti viitoarea izbucnire de flăcări.

– Cui?! – tremură vocea Dianei, dar şi cana din mâna sa, pe care o lasă încet pe birou. N-am făcut nici o ieşire la ora asta; abia la prânz – prinde ea curaj, intuind că o aşteaptă o discuţie neplăcută. Dar, te rog! – devine fermă. Cu ce te pot ajuta?

– Mulţumesc! Aţi făcut-o cu prisosinţă. Ultima oară, în martie, la sfârşit, când eraţi ocupată cu... cred că vreun demnitar străin, trimis de patroană, l-aţi rugat pe domnul Grigorescu şi a venit la mine la Municipal... Ştiu că Irina este supărată că m-am retras din spectacol, dar mă va înţelege; în octombrie voi arăta, mai degrabă, ca Duhul Pădurii, nu ca Prinţesa Licuricilor... Să fiu scurtă. Ştiţi că-mi sunteţi dragă, vă ştiu în sală la fiecare premieră a mea, alături de adevărata prinţesă a licuricilor, că m-a dat gata cu partitura baletului... În plus, sunteţi mamă de fată tânără, puţin mai tânără decât eram eu... Dar vă rog: rămâne între noi! Nu, mulţumesc, nu vreau cafea... Am intrat – sau am ieşit! – dintr-o poveste ciudată, asemeni celor în care dansez... Credeam că numai pe scenă poţi trăi poveşti... Dar rămâne între noi! – face un semn graţios cu palma. Nu mă pârâţi mamei, vă rog, că ea, săraca... e-n lumea ei, dispensarul de cartier... Era în decembrie, în urmă cu opt ani. Luasem salariul şi mă bătea gândul unei haine de iarnă. Cum mă plimbam eu pe lângă şirul de blănuri, m-am oprit la una, mai accesibilă ca preţ. „Se va

destrăma” – aud la umărul meu vocea unui bărbat; nu i-am dat atenţie. „Maşina de cusut a fost defectă” – a arătat degetul lui un anume tiv. Mândră, ca orice balerină la aproape 30 de ani, în plin vis de glorie, că eram doar la corp-ansamblu, am trecut la o altă haină. „Blana de sub braţe este recuperată de la alte haine, mai vechi; se va rupe în 2-3 ani. Nici să nu vă gândiţi!” Contrariată, am întors privirea: un bărbat înalt, cu o privire limpede revărsată din ochii negri şi un zâmbet cald, apărut spontan pe buze, când mi-a şoptit: „Sărut mâinile! Nu vă lăsaţi păcălită de magazin; are multe rebuturi. Încercaţi-o pe aceasta”, mi-a pus în mână o blană în timp ce cu dreapta mi-a şi luat jacheta de stofă de pe umeri. De fapt, blana aceea fusese prima la care mă oprisem, dar mi-a fost teamă s-o scot de pe umeraş – prea scumpă! Am îmbrăcat-o, totuşi. Domnul acela m-a pus să mă rotesc, mi-a strâns un pic mai tare cordonul, parcă anume să se vadă că-s tânără şi subţire, apoi mi-a făcut semn spre oglindă. Am înţeles că-s ţinta unei farse pentru televiziune şi nu înţelegeam de unde sunt filmată, aşa că am jucat rolul perfect, apreciind prin gesturi cât mai dezinvolte, dar elegante, ce bine îmi stă. „Domnişoară, împachetaţi, vă rog, haina aceasta”, a pus el jacheta mea în braţele unei vânzătoare, apoi a scos de pe nasturele de la piept eticheta magazinului cu preţul blănii şi mi-a făcut semn să mergem spre casă. Jucam perfect rolul soţiei încântate – dar fără ifose –, că soţul îi cumpără haina dorită. A achitat cu cardul, a luat sacoşa în care era haina mea şi am ieşit din magazin. „S-o porţi cu plăcere!” – a arătat cu privirea spre haina de pe mine; mi-a oferit apoi sacoşa în care era jacheta mea de stofă, s-a înclinat şi a vrut să plece. „Stai!” – am şoptit dezorientată; mă aşteptam ca filmarea să se încheie altfel, cu o glumă... cred că înţelegeţi... Atunci ne-am privit mai mult; a fost momentul astral, ca să zic aşa. „Ce-i asta?” – am reuşit eu să întreb; deja mi se făcuse teamă; într-o lume în degringoladă, ca a noastră, te poţi aştepta la orice. „Care asta?” – a părut el mirat, dar eu nu mă mai săturam să mă uit la el; nici măcar nu ghiceam în ochii lui scânteia aceea din privirea bărbaţilor care te doresc şi-ar vrea, dacă nu te cuceresc, măcar să te cumpere. „Asta, blana... – i-am răspuns. De ce m-ai îmbrăcat cu ea?” „Ca s-o porţi cu plăcere; ţi-am mai spus.” „Eşti întreg la cap? Ştii cât a costat?” „Crezi că n-o meriţi?” „Ascultă, domnule, – m-am înfuriat eu – să ştii că nu-s de vânzare!” „Eu nu cumpăr oameni.” „Şi-atunci, de ce?” „Să zicem că... – s-a uitat el galeş la mine, incapabil să formuleze un răspuns; totuşi, după câteva clipe, şi-a luminat obrazul cu un zâmbet: O dată la zece ani, îmi place să fiu un Moş Crăciun care oferă o blană

pentru cineva drag, care o merită. Şi ca să fii cu sufletul împăcat că ai plătit-o, îmi vei ţine companie 5-10 minute, cât beau o cafea peste drum – a arătat el spre restaurantul unui hotel. Vii după mine, ca să nu intrăm odată; poate te fereşti; eşti tânără, ai vreun prieten... logodnic...” L-am găsit stând singur la o masă, lângă fereastră. El a comandat cafea, eu, ceai. Aveam totuşi peste 25 de ani; vă închipuiţi că nu era primul... mă rog! Dar a fost primul în compania căruia m-am simţit liniştită, protejată de prezenţa lui, fără sentimentul acela bizar al oricărei femei care ştie că s-ar putea să fie invitată... „Ascultă, mă cheamă Izabela” – am rupt eu tăcerea. „Pot să-ţi spun Bella?” „Sigur, ca pe foile de plăcinte – am glumit eu. Pe tine?” „Spune-mi Dan.” „Sunt balerină la Opera Română. Tu?” „Cioban, în Munţii Carpaţi.” Am început să râd. Avea o faţă senină, de copil sincer; chiar şi zâmbetul de pe buze îi era cald, inspira încredere. „Şi unde stai?” – am vrut eu să continuu dialogul, că mă amuza. A ridicat indexul mâinii drepte spre tavan, spunând doar atât: „Două sute cinci, cu vedere spre curtea interioară, că nu-mi place zgomotul străzii.” Am înlemnit; ştiam că urmează întrebarea: „Ce-ar fi să mai bem o cafea sus, în cameră?”, dar n-a urmat; a continuat să fie la fel de senin, cu privirea plimbată între mine, care începusem să transpir, că n-am vrut să-mi las blana – cred că nici nu mi-am dat seama –, şi fereastra mare, lovită de primii fulgi ai iernii. „Iartă-mă! Trebuie să ajung acasă; am spectacol diseară” – i-am spus, ridicându-mă de pe scaun ca împinsă de un resort. „La revedere, Dane! Te rog, nu mă conduce.” „Bine. La revedere, Bella!” Şi asta a fost tot. În spectacol am dansat corect, ca de obicei. Dar când să plec acasă, am refuzat în ultima clipă să urc în troleibuz; locuiam, încă, împreună cu mama în Drumul Taberei. „De ce nu?!” – mi-am spus şi am făcut semn unui taxi. Mi-a fost teamă la intrarea în hotel, „dacă mi se cere cartea de identitate?”, dar recepţionerul şi-a făcut de lucru la un registru; „nu-i deloc greu să fii o prostituată de lux” – mi-am zis pe când urcam cu liftul. Am ezitat pe holul lung, elegant, dar cam întunecat. Totuşi, hotărâtă prompt, am bătut uşor la uşa cu numărul 205 şi am intrat: aţipise întins pe pat, îmbrăcat şi încălţat, doar fără jacheta de iarnă, care era aruncată pe un scaun. Singurul semn că mă aştepta era o floare ca aceasta – arată degetul Izabelei spre floarea din faţa sa –, tot cu puţin staniol înfăşurat la codiţă, cum ţi se dădeau florile la florăriile de lux. „Am venit doar pentru un minut, să-ţi mulţumesc pentru tot; nu mai mi-amintesc dacă am făcut-o la prânz.” „Iar eu îţi ofer o floare de bun venit şi-ţi mulţumesc pentru spectacol; nici măcar n-ai tresărit când a pocnit becul acela în culise...

Ai fost singura din şirul superb de lebede care ai continuat să dansezi fără vreun fals, sau cum s-o fi zicând în limbajul vostru. Chiar nu vrei să iei loc?" – m-a întrebat fără măcar să se mişte din poziţia în care îl găsisem; dacă ar fi făcut-o, instinctul de apărare m-ar fi obligat să mă retrag. Aşa, am luat loc într-un fotoliu: „Stau doar cinci minute" – şi am rămas trei zile. Trei zile!, vă puteţi închipui? Doar am vorbit la telefon cu mama – minciuni, că-s în turneu. El, doar a scris câteva mesaje pe telefon. În pauze – că eram îngrozitor de flămânzi amândoi – discutam. Orice. Făcea faţă oricărui subiect. La Muzică, mă informase deja: „sunt afon". A patra zi m-am dus direct la Operă; ştiam că se face distribuţia pentru *Giselle*. Aşteptam un rol mărunt, de umplutură, să-mi fac norma, să-mi iau salariul. Şi dintr-o dată, când cei din comisia de distribuţie se certau, că fiecare avea alt nume pentru Giselle, am urcat pe scenă şi am cerut muzica. Am dansat, fără oprire, o oră şi trei minute. „Cred c-ai să mori de atâta efort" – m-a compătimit maestrul coregraf când mă îmbrăcam. „Prostule! – i-am zis. Poate nu ştii că vin dintr-un război de trei zile..." „Da' ce-ai făcut, Izo?! A apucat-o iar pe maică-ta văruitul înainte de Crăciun?" Peste două luni, prin februarie, triumfam în *Giselle*. Cu Dan stabilisem o legătură prin e-mail. O singură adresă. Ştiam amândoi parola, ne scriam şi treceam textul în rubrica *Ciorne*. Opt ani de zile, doamnă. Îl simţeam în sală la toate premierele mele. Ştiam totul despre el: fiica mai mare, tristă că, deşi în clasa a cincea, fusese dată la internatul Colegiului Negruzzi din Iaşi; peste un an, şi băiatul, tot acolo; următorul băiat abia intra la şcoală; „vai de capul meu, Bella, m-am săturat de făcut beţişoare, cârlige, *Ana are mere*..." Am sărbătorit undeva prin Transilvania, după ce i s-a născut Elena; la Maria, eram în turneu în Asia, dar la întoarcere mi-a propus o partidă de pescuit în Deltă. M-am dus cu un taxi până într-un loc, de acolo, cu o maşină condusă de un tânăr tuciuriu, care era şi pilot de elicopter; mă rugase să-i spun simplu: Rică. În Deltă a rămas şi Rică peste noapte, că se instalase plafon gros de nori şi n-a primit autorizaţie de zbor. Foc de tabără, vodcă... Era acum vreo trei ani... Atunci l-am văzut beat. „Şi totuşi, cine eşti, cu ce te ocupi?" – l-am întrebat, şi numai pentru că mă ameţisem şi eu şi eram uşor contrariată, că înţelesesem că grindul acela, pe care aterizaseră, era al lui, cumpărat de la stat. În rest, ştiam că existăm şi ne chemam când ne era dor unul de altul. Când mi-a dat cheile de la BMW-ul ce-l nou, unul modern, o culoare incertă – „ba certă: a untului de calitate", m-a contrazis el –, m-a atenţionat că şi-a făcut un rând de chei, pentru portbagaj. La sărbători, eram anunţată prin

e-mail că trebuie să las maşina într-un anumit loc, în apropierea Operei. Găseam portbagajul plin cu de toate. Abia aşteptam să-i mulţumesc, dar el devenise tot mai cicălitor: „Gata, eşti prim-balerină, ce vrei mai mult? Găseşte-ţi un soţ, fă-ţi măcar un copil, că bătrâneţea-i grea." Ştia că, de la o întrerupere din studenţie, – un secret de-al meu, nici mamei nu i-l spusesem –, nu mai pot avea copii. Mi-a plătit un drum în Anglia, altul la Viena, plus internări la Giuleşti; peste tot, acelaşi rezultat: fecundare in vitro. „Nu cu mine, Bella – mi-a spus odată. Copilul trebuie să aibă şi tată şi mamă. E timpul să te hotărăşti!" De fapt, doamnă profesor, – se uită Izabela cu nonşalanţă în ochii Dianei, semn că stăpâneşte de minune arta scenei – cred că nici nu ne-am iubit; a fost ceva mai mult – greu de explicat! Poate că-n noaptea aceea, când s-a îmbătat cu vodcă, a formulat adevărul relaţiei noastre, dureros, dar adevărat: „când eşti flămând şi te ospătezi cu bucate la care ai visat, după ce te saturi, le uiţi, nu te îndrăgosteşti de ele". Nu m-am lăsat mai prejos şi i-am replicat: „impresia aceasta am avut-o prima dată cu tine; mi-a amintit de copilărie, când eram foarte flămândă şi, venind de la şcoală, am găsit în casă doar o pâine mare, integrală, cu care m-am delectat". A fost, poate, cea mai frumoasă, mai cinstită, mai curată şi, mai ales!, mai de ajutor relaţie dintre doi oameni. Erau săptămâni când îl chemam la Bucureşti, sau prin alt oraş mare al ţării unde eram în turneu şi de două ori. Şi el, la fel. Sau nu ne vedeam o lună-două. Erau şi întâlniri la care doar beam câte o cafea împreună. După Anul Nou i-am spus că-mi găsisem un partener cu care voiam să am un cămin şi copii. Doctorii mi-au spus că, la cei 35 de ani ai mei, ar cam fi cazul, „că ovulaţia, fetiţo, ţi se cam termină" – asta m-a speriat. Şi, oricum, în carieră sunt la apogeu. Pe 25 martie este ziua lui de naştere, a împlinit, anul acesta, 40. Ne-am întâlnit pe 23, s-o serbăm şi să ne luăm rămas bun. Eu urma să mă căsătoresc imediat ce trece Postul Mare – mama ţine la regulile acestea. Nu ştiu ce-a fost pe 23; un timp am crezut că mă înfuriasem că-mi venise ciclu, dar, în opt ani, vă daţi seama, se mai întâmplase, şi-apoi, nu asta conta; puteam să ne mai vedem şi după câteva zile. Ştiu doar că se oferise să-mi spună totul despre sine – o mai făcuse şi altădată –, dar refuzam; voiam să rămână aşa: *ciobanul meu drag*. Ştiam că-i exclus să fie cioban; om de afaceri, da, că o ducea bine, dovadă că fusese generos cu mine, deşi l-am mai stăvilit de câteva ori: „nu-mi da impresia că mă cumperi", la care el îmi replica mereu: „oare cine pe cine a solicitat mai des?" – şi ne amuzam. Atunci însă, pe 23 martie, în toiul discuţiei şi a planurilor de viitor, un viitor doar prin e-mail, „să mă plâng şi eu c-am

legănat toată noaptea; să mă fudulesc după serbarea de sfârşit de an, cum te-ai fudulit tu de-atâtea ori; să aflu dacă fiica ta cea mare a fost selectată pentru olimpiada de ştiinţe tehnice din Asia..." – visuri! Atunci, în ziua aceea nefastă, am simţit că trebuie să mă protejez, deşi nu era cazul; Dan era de-o discreţie rară; l-am rugat să nu încerce vreodată să mă caute la Operă. Nu ştiu cum mi-am formulat rugămintea, că el a avut o reacţie de om înjunghiat pe la spate. Apoi, zâmbind trist, mi-a spus: „Expresia corectă este: *îţi interzic să îndrăzneşti să încerci...*". Ne-am despărţit fără măcar să-i spun *La mulţi ani!,* mai ales că 40 nu-i o vârstă oarecare; mereu mi-l cita pe Byron: „e vârsta de mijloc a omului; ceva între prooroc şi între nebun". Pe 25 martie, am uitat să deschid e-mailul şi să-i fac urarea. Pe 26, am stat toată ziua pe scenă. Pe 27, cam pe la prânz, când aveam previzionare la *Romeo şi Julieta*, am căzut din senin şi-am făcut entorsa, pentru care am stat destul în Municipal, ca să o joace altcineva pe Julieta – mi-o dorisem încă din facultate!... În spital, mi-am amintit de el, şi i-am cerut mamei să-mi aducă laptop-ul, dar adresa noastră de e-mail era deja blocată. A trecut Paştele, m-am căsătorit, am fost la spital cu soţul meu, iar acum sunt în luna a doua...

– Felicitări! – şopteşte Diana, care a stat cuminte în fotoliu, parcă ar fi înţepenit.

– Acum, doamnă profesor, vreau să vă spun că nu trebuie să credeţi că n-am mai vrut Prinţesa Licuricilor în baletul Irinei – aş fi strălucit! Baletul ei ar fi fost un triumf total. În octombrie, voi avea burta mare... Monica este foarte bună şi ea. Aş vrea să vorbiţi cu Irina să nu mai fie supărată; nu pot renunţa la copil, chiar dacă mi-am dorit imens rolul din baletul ei. Ştiţi... uneori, Dan mă striga Licurici; poate şi de-aceea am fost prima care am susţinut baletul Irinei în planul de repertoriu. Evident că cel mai greu a atârnat cuvântul doamnei Petropulos-Vlada; părerea ei este lege. Cu toată supărarea Irinei, eu voi rămâne în spectacol, ca regizor secund, s-o ajut pe Monica să strălucească. Asta-i povestea – face Izabela un gest larg cu braţele. Finalul, însă, este trist; mai degrabă, neplăcut; dumneavoastră mă veţi înţelege mai bine. Dimineaţă, pe locul meu la parcarea de la Operă, era o maşină mare de lux, un *Touareg* cu geamuri fumurii. La volan, Rică. Am îngheţat. „Ce-i?" – am reuşit eu să întreb. „Azi iese din spital; s-a făcut bine, dar să nu-i spuneţi că v-am spus eu. Dacă vreţi, s-o faceţi, aşa, ca din întâmplare... Am reuşit să-l aduc viu, dar am distrus elicopterul; abia m-am mai ridicat de pe clădirea doamnei Trifescu şi-

am ajuns cu greu până la primul teren viran. Uitaţi cheia de la portbagajul maşinii" – şi mi-a pus cheia în mână, apoi a închis portiera. N-a mai vrut să-mi deschidă; a plecat în trombă. Cred că plângea. Un ţigănuş minunat; a crescut sub ochii mei; întâi şofer, apoi pilot; era neîntrecut la prins raci când ne ducea în Deltă. Norocul meu, dacă ăsta-i noroc, este că ştiam ce înseamnă clădirea Trifescu. Am venit într-un suflet la dumneavoastră. Nu cred că Dan este numele lui real şi nici ocupaţia aceea bizară: cioban; diplomat, poate; mi-ar plăcea să-l cunoaşteţi. Când am citit libretul *Stăpânul* – pe atunci se chema *Prinţul – Licuricilor*, nu-l vedeam în faţa ochilor decât pe el. Am şi ales un balerin care să-i semene... Irina a fost imediat de acord. Vă rog, vă implor!, ştiu: clinica e mare, dar întrebaţi-vă colegii, cereţi toate foile de ieşire pentru astăzi; sigur este printre ei un bărbat la 40 de ani... născut pe 25 martie... De ce mă priviţi aşa? Mi-e teamă de privirea asta... Sunteţi mare, printre chirurgii de elită ai lumii, aşa zice mămica şi eu o cred; v-a admirat încă din facultate; sunteţi rector; aţi avut mii de studenţi, zeci de doctoranzi... nimeni nu m-ar fi lăsat să vin la dumneavoastră cu problema mea ridicolă... Vorbesc de aproape o oră... Pe statuia lui Ovidiu din Constanţa – că ne-am dus o dată, în noiembrie, câteva zile pe litoral; superb!... – pe soclul statuii scrie o strofă din *Tristele*; am reţinut doar *quisquis amasti*, „dac-ai iubit vreodată" – ce frumos sună!... Asta vă implor şi eu: *quisquis amasti*, doamnă profesor... sigur o să mă înţelegeţi – şi vă mulţumesc pentru liniştea nefirească în care m-aţi ascultat – şi mă veţi ajuta; doar să-i spun că-mi pare rău... Şi să-i ofer floarea asta, evident; să închidem cercul celor aproape opt ani de... Până acum am susţinut că a fost altceva, dincolo de dragoste: nevoie, prietenie, bucurie – dar nu-i adevărat! Forma supremă este dragostea. Dragostea m-a făcut prim-balerină; îmi creşteau aripi ştiind că la premieră, uneori la spectacolul următor, va fi şi el în sală. Şi pentru că nu se pricepea la arta baletului – nu depăşea niciodată părerea: „mi-a plăcut foarte mult" –, încercam să fiu tot mai bună, să ştiu că gustă ceva de valoare, aşa cum au fost toate gesturile dintre noi. Mă ajutaţi să-l revăd?

– Şi soţul, copilul pe care-l porţi? – întreabă Diana pe un ton sever, „ca la examene", se sperie; imediat însă îi pare rău. Dacă ţii neapărat... – îi zâmbeşte cu prietenie, aproape conspirativ.

– Doamnă profesor, – devine Izabela gravă, cu o privire de om sigur pe sine – vă rog să înţelegeţi că eu văd relaţia de iubire dincolo de forma ei de trebuinţă organică, prin sex. Ştiţi ce mi-a spus într-o seară,

după o premieră? „Îmi placi mai mult pe scenă decât în pat. Aici, trebuie să facem pauză după un *dans* de-o oră-două; acolo, te-aş privi o săptămână, o lună – cât aş rezista fără să dorm.” Şi nu mi-e teamă de el ca bărbat, doamnă; chiar oricât de flămând ar fi. I-am respectat cu sfinţenie familia şi i-am cerut sau i-am oferit atât cât îl făcea fericit să se întoarcă senin la licuricii lui. Ştiu c-o va face şi el pentru mine. Atât doar: nu vreau vreodată, hazardul să ne pună faţă în faţă, înainte ca eu să-i fi cerut iertare pentru că nu i-am răsplătit aşteptarea – simpla aşteptare a unei urări făcute de un fost mare prieten, făcute cu drag când a împlinit 40 de ani; unul ca el trece uşor din prooroc în nebun, sau invers; şi nu vreau să creadă că am persistat într-un orgoliu prostesc. Nu ştiu nici eu de ce ne-am despărţit ca doi duşmani...

Diana lasă telefonul mobil să-i cadă cu zgomot din mână pe birou:

– Ascultă, Izabela: tu decizi! Îţi arăt rezerva în care stă singur, că aşa s-a întâmplat, şi te las să intri singură. Sau... – îşi arată Diana telefonul mobil – îl chem aici. Eventual, eu ies din cabinet.

– Nu! – se sperie Izabela. Nu vă las să ieşiţi, că nu am nimic de ascuns. El, da; că are familie; a avut-o tot timpul; a fost opţiunea lui şi nu l-am simţit că are remuşcări; trăia în alte sfere: în una, copiii – aş fi rămas fără copii până la moarte, dacă nu m-ar fi molipsit dragostea lui imensă pentru copii – şi, cealaltă sferă: ceea ce făcea el, din ce câştiga bani; şi l-am simţit că o făcea cinstit; îl citeam printre vorbe... Avea, însă, nevoie imperioasă de mine; nu de sex; la banii lui... Avea nevoie de comunicare, suflet la suflet... Astăzi, când am văzut ochii ţigănuşului acela în lacrimi, am înţeles că şeful lui, prietenul lui de suflet, poate singurul, nu se aştepta de la mine să-i fac un gest sau să-i spun ori să-i refuz o vorbă, cum poate, mai avusese parte; altfel, nu m-ar fi corectat, spunându-mi expresia aceea, care i-o fi ars sufletul cândva, că eu, când l-am cunoscut, i l-am găsit acoperit cu zgură. Chemaţi-l aici. Şi vă rog să nu ieşiţi din cabinet; nu vreau să gândiţi urât despre noi doi. Şi să ştiţi: dulceaţa de cireşe amare pe care v-o aducea mama, se lăuda că-i făcută de el, din nişte cireşe mici, sălbatice, din marginea unei păduri. Şi dacă-l mai întâlniţi vreodată – poate v-a fost pacient... cine ştie?, viaţa-i lungă... – vă rog să nu-i daţi de înţeles că v-am povestit ceva. Am făcut-o pentru că sunteţi mamă de mare muziciană, tânără, frumoasă, înrobită de stăpânul licuricilor, cum a hotărât un scriitor, unul Vlădeanu, că aşa poate fi numit sentimentul iubirii, cel ce aprinde adevăraţii licurici. Sunt sigură că mă înţelegeţi, chiar dacă, după cum mă priviţi, înclin să cred

că mă dezaprobaţi. Ştiu! Dragostea nu trebuie privită niciodată din exterior. Până şi la teatru sau la film, canoanele artei te duc în interior; la fel, romanele bune. V-aţi închipuit vreodată *Anna Karenina, Dama cu camelii, Suferinţele tânărului Werther,* ori alt mare roman de dragoste redus la câteva pagini? Mă ajutaţi?

– Poftim? – tresare Diana. A, da! – se precipită, adunându-şi de pe birou telefonul mobil; formează un număr, aşteaptă să audă acel *da, vă rog!* inconfundabil, apoi spune încet, cu glasul stins: Bună dimineaţa, domnule Ciobanu! Doctoriţa Trifescu la telefon. Vreţi să veniţi până la mine în cabinet?

– Deci Ciobanu este numele lui!... – se bucură Izabela, aşezându-se mai comod în fotoliu, în timp ce mişcă uşor floarea, să stea în diagonală, cu petalele spre uşă.

În încăpere intră un bărbat tânăr, înalt, îmbrăcat de vară, gata de plecare acasă, elegant, cu obrazul luminat de zâmbetul abia schiţat:

– Sărut mâinile, bună dimineaţa! M-aţi chemat? – o întreabă pe Diana, spre care a privit întâi; apoi, tresărind, se uită către floarea de pe măsuţă.

– Nu eu... – răspunde încet Diana, ca o părere de rău, aruncând o clipă ochii spre tânăra aşezată în fotoliul dinspre fereastră, la măsuţa de discuţii, anume să nu-i lumineze faţa soarele.

Vede cum Daniel nu a făcut nici un gest; doar zâmbetul de pe faţă i-a dispărut; ochii lui, calmi, pregătiţi să se întristeze, stau aţintiţi în ai tinerei care şi-a ridicat privirea spre el; „Dumnezeule Mare, ce-am făcut?!, se sperie Diana; trebuia s-o dau afară pe asta! Daniel al meu va avea o altă cădere, îl simt! Dar dacă o ia la bătaie aici?!... Sar între ei; poate-mi scapă şi mie vreuna – c-o merit!..."

– Dane... dacă acesta o fi numele tău adevărat... – aude Diana vocea melodioasă a Izabelei şi o vede cum se ridică din fotoliu cu aceeaşi graţie ca pe scenă –, imediat ce-am aflat unde te-ai ascuns, am venit să-mi cer iertare pentru ieşirea aceea necontrolată şi, mai ales, să-ţi urez *La mulţi ani!* Şi să rămâi ce-ai fost: nici prooroc – sunt atâţia în jurul nostru şi toţi, mincinoşi! –, nici nebun, că-n nebunie sunt eu expertă. La mulţi ani! – îi oferă cu graţie floarea, dar o mai ţine încă în mână, înfruntând calmul privirii şi neclintirea lui Daniel, hotărâtă să le învingă: Florile, ca şi cărţile cu autograf oferite de autor, nu se refuză, nu?, aşa m-ai învăţat... Aş însoţi floarea aceasta – cred c-o recunoşti?, e-aceeaşi de-acum opt ani –, aş însoţi-o de-o îmbrăţişare, că odată

împlineşte un bărbat drag mie 40 de ani, dar mi-e teamă c-o să-mi frângi mijlocul; sunt în luna a doua...

Privindu-l doar cu coada ochiului, Diana îl vede pe Daniel cum tresare; toată încremenirea lui dispare, obrazul i se umple de lumină, ochii, de scântei – „ca pe vremuri, când îl bucuram în vreun fel", îşi zice Diana – iar braţele i se întind, prinde în palmele sale mâinile tinerei din faţa sa şi le sărută cu o bucurie sinceră:

– Bella!... Felicitări! Ai reuşit. Unde?

– În pat, în nici un caz; că, dacă era posibil, acum aş fi avut măcar unu-doi licurici după mine, care să te grăbească să fii sănătos – ţii minte când îmi povesteai cum stau călare pe tine licuricii tăi şi te frecţionează când eşti răcit? – îşi scutură părul cu dezinvoltură Izabela, neslăbindu-i privirea, continuând să ţină floarea între piepturile lor, ca un hotar. La Maternitatea Giuleşti, medicul şi echipa lui, la care am mers atunci – îi spune ea cu un aer grav. Din prima încercare!

– Mă bucur pentru voi, Bella. Felicitări şi soţului! Sper că v-aţi căsătorit.

– O, da; imediat după Paşte... – îşi arată cu mândrie verigheta. Acum, – se uită ea la ceasul-brăţară – „ca al Dorei!", face Diana ochii mari –, acum, o fi ajuns deasupra Oceanului Indian...

– La Rio nu zboară?

– De ce?

– Mi-ar fi plăcut să-l ştiu pe el comandant...

– Dane, – i se agaţă Izabela de gât, sărutându-i obrazul operat – să nu-mi spui că te-ai hotărât să ieşi din ţară... Ai un obraz mai roşu! – se sperie ea, arătându-i.

– Pentru că m-ai sărutat tu – o linişteşte Daniel, atent, când şi când, cu coada ochiului, la reacţia Dianei.

– N-o să te iert niciodată – continuă Izabela s-o facă pe supărata – că n-ai venit la New York să mă vezi triumfând în *Spărgătorul de nuci*. Nici în Bucureşti n-ai vrut să mă vezi în spectacolul ăsta, de ce?

– Aştept să te văd triumfând în rolul Prinţesei Licuricilor. Acum înţeleg de ce te-ai retras – coboară privirea lui Daniel o clipă spre mijlocul ei. Dar n-o să te iert niciodată dacă, după ce naşti, n-o să joci, măcar o stagiune, Prinţesa Licuricilor. Şi fii sigură că, la un spectacol, n-ai să ştii la care, voi fi şi eu în sală, cu toată droaia mea de licurici – şi te asigur că vor fi destui...

– Pot garanta că da! – râde ca un copil răsfăţat Izabela, săltându-se pe vârfuri, semn că-i şopteşte: La cât eşti de... Ce-ai roşit aşa?! – face

ea pe mirata... Ia uite, stângul a roşit mai tare; te-o fi ars sărutul meu... Scuzaţi! – se întoarce o clipă către Diana, pe care, imediat, i-o arată lui Daniel: Mama şi doamna profesor au fost colege de grupă. În anul patru, mama, păcătuind frumos, cum zice ea, a întrerupt trei ani... Spune-mi, – devine curioasă – fetiţa ta mai mare, elevă la Iaşi, a mai fost selecţionată?

– S-a şi întors cu medalia de argint.

– Felicitări, Dane! Şi cea mică vorbeşte cursiv acum?

– Prea cursiv; a devenit pârâcioasa familiei.

– Hai, ţine floarea! – devine Izabela expeditivă – trebuie să ies din scenă! Altfel, o iau razna... Apropo: acum, că tot ne despărţim pentru totdeauna, vreau să te întreb ceva, dar să fii sincer! – îl ameninţă, fluturând cu eleganţă indexul drept. Îmi repugnă hazardul, ca-n romanele secolelor trecute... Atunci, în magazin, ne-am întâlnit din întâmplare?

– De ce mă întrebi?

– Dane, – îl priveşte Izabela dojenitor – nu-i frumos, la întrebarea unei doamne să răspunzi întrebând-o.

– Te văzusem de câteva ori pe scenă...

– Semănam chiar aşa mult cu ea?

– Cu cine? – tresare Daniel.

– În prima noapte, mi-ai spus de câteva ori altfel, nu Bella. A doua zi, în timp ce mâncam, te-am întrebat cine-i şi-ai făcut-o pe supăratul: „Dau extemporal la mitologia greacă?”, iar eu am râs şi n-am vrut să-ţi spun decât târziu, spre seară, că Diana face parte din mitologia italică. Lasă, că şi tu m-ai prins cu o mulţime de lacune... Mulţumesc că mi-ai răspuns! – schimbă Izabela tonul –, ar fi fost bizar... aşa... un necunoscut, într-un magazin... Dar să ştii şi adevărul meu: dacă nu mi-ai fi spus aşa în prima noapte, cred că plecam acasă a doua zi, dar... aşa... la cât de drag îmi deveniseşi, am vrut să te vindec de ea; nu ştiu dacă am reuşit; important este că mi-am dat silinţa. Asta-i! Plec; nu vreau ca pictoriţa Răzeşu-Zugravu şi scriitorul Vlădeanu – ăsta-i un tip rău când se înfurie: a promis unor balerini că-i pocneşte dacă mai fac glume pe seama Inei, pictoriţa, care-i lesbiană –, trebuie să fiu prezentă, să stabilească decorul cu mine, să rămână spaţiu de joc. Doamna profesor, – se întoarce către Diana, care stă înţepenită; face un pas, se apropie de ea, se înalţă puţin şi o sărută cu căldură pe obraz – vă mulţumesc!, şi ne iertaţi, vă rugăm... – apoi se retrage spre uşă, unde se opreşte şi se

înclină în faţa lui Daniel: Cu bine, dragul meu domn Ciobanu! Măcar sunt sigură că acesta este numele tău adevărat.

– Cu bine, Izabela! – răspunde Daniel tot cu o înclinare încărcată de respect – şi te mai rog ceva: să fii sigură că oricât de sus ar zbura domnul tău, tu te înalţi mai sus pe scenă şi iei cu tine mai mulţi decât încap în cel mai mare avion – dovadă ovaţiile prelungite ale unei săli de 3.800 de spectatori, de la Metropolitan Opera House, care te-au aplaudat în *Spărgătorul de nuci*.

– Mulţumesc, Dane! – vrea Izabela să pună mâna pe clanţa uşii.

– Stai! – o opreşte Daniel şi face un pas către ea, întinzând palma, semn cert că aşteaptă să i se dea ceva. Cheile date de Viorel – spune, când tânăra nu înţelege gestul lui.

– Viorel?! – saltă Izabela din umeri.

– Rică – precizează Daniel, ţinând încă mâna întinsă.

Diana simte că ameţeşte; „îi ia maşina! Aşa mult a coborât?!...", priveşte ea cu groază cum tânăra mai aruncă o dată privirea spre palma stând neclintită, apoi deschide poşeta:

– Să ştii că actele sunt în torpedo – spune când pune cu oarecare părere de rău cheia în palma lui Daniel.

– Actele-s ale tale, Licurici; ce-ţi trece prin cap?! Am nevoie doar de cheie. Vezi că mâine-poimâine voi debloca adresa noastră de e-mail: parola o ştii.

– Te rog, nu!

– Ba da! – hotărăşte Daniel. Periodic vei fi informată unde să parchezi maşina. Doar n-am să vă las – arată privirea lui spre mijlocul ei – să mâncaţi toate otrăvurile de prin magazine; măcar până face copilul câţiva anişori. Iar dacă o să mai primesc vreun rând despre cum legeni sau ai să te plângi că n-ai piept destul, cu atât mai bine; voi fi răzbunat, că prea te amuzai când îţi scriam c-o legănam pe Elena toată noaptea...

– O, Doamne! – face Izabela un gest deznădăjduit şi, graţioasă, revine în faţa lui şi-l sărută pe celălalt obraz: Măcar să se înroşească la fel... Cu bine! Apropo! – rămâne ea în cadrul uşii deschise larg. De ce-ai fost internat?

– O entorsă – răspunde scurt şi sec Diana.

– Bietul de tine! – îl compătimeşte Izabela pe Daniel. Astea-s dureroase rău... Dar bine c-a trecut; văd că mergi!... – ca-nainte. Pa! Cu bine!...

Mai stă o clipă locului, se uită fix şi îndelung în ochii lui Daniel, semn că-şi ia rămas bun pentru totdeauna, clipeşte o dată, înclinându-şi

capul, şi iese, închizând uşa cu grijă în urma sa. Rămas cu floarea în mână, Daniel mai stă un timp cu ochii pe uşa închisă, timp în care Diana are grijă să acopere cu spatele tabloul cu poza copiilor săi pusă demult la locul ei, printre distincţiile medicale.

– Dacă mai rămâneam internat încă o noapte, – spune Daniel, întorcându-se către Diana – aş fi ţinut-o sub pernă – arată el floarea. Oricum, tot dumneavoastră v-aş fi oferit-o – pune el floarea pe birou în faţa Dianei. O meritaţi cu prisosinţă – meritaţi toate florile din lume! Sărut mâinile, doamnă! – se înclină respectuos, apoi se retrage spre uşă.

– Daniel!

– Da, Diana...

Stau şi se privesc îndelung, fără să clipească, fără urma vreunui sentiment pe obraz.

– Să ştii, Daniel, – începe Diana – să ştii că entorsele se fac atunci când calci greşit.

– Da, Diana, – încuviinţează Daniel –, dar cele mai dureroase sunt atunci când calci în gol şi simţi că ţi-a fugit pământul de sub picioare. Sărut mâinile! – îşi înclină el privirea din nou şi iese din cabinet.

În urma lui, Diana îşi sună secretara:

– Anuţa, a luat doctoriţa Axinte scrisoarea medicală a domnului Ciobanu? Bine. Vino cu ea la mine.

Până să intre secretara în cabinet, uşor şi sfioasă ca o umbră – „de-aceea o şi ţin; că nu-i gură mare” –, Diana găseşte în calculator scrisoarea medicală, căreia, la „diagnostic”, a adăugat: „Entorsă a c. de gradul III, ameliorată”. Întâi a scris „a creierului”, apoi „a caracterului”, dar nu i-a plăcut; s-a gândit să scrie „a conştiinţei” şi, hotărâtă, a lăsat-o la aprecierea lui Daniel, scriind „a c.”. O vede lângă uşă pe Anuţa aşteptând cuminte, îi ia din mână scrisoarea medicală veche, o rupe şi aruncă bucăţelele la coş, apoi printează noua formă, o semnează, pune parafa sa şi o întinde Anuţei.

– Ştampila clinicii; s-o semneze şi doctoriţa Axinte, să pună parafa şi să aibă grijă să ajungă la domnul Ciobanu-Adomniţei. Eu voi fi plecată la Rectorat.

*

* *

– A trebuit să plece de urgenţă la Rectorat; îi dau eu buchetul de flori – se oferă Magda.

– Şefu', ca la hotel, când suntem în delegaţie; eu controlez ultimul – spune Viorel şi cercetează fiecare colţişor, în timp ce Magda şi Rodica ies la braţ din rezerva de lux. Gata, n-a mai rămas nimic – spune Viorel, vrând să ia genţile de voiaj burduşite.

– Ia şi asta şi ai grijă de ea – îi spune Daniel în mână cheia primită de la Izabela.

– Şefuuuu'...!?... – se sperie Viorel, făcând ochii mari.

– Portbagajul, atât! – îl bate Daniel prieteneşte pe umăr şi pleacă să le ajungă din urmă pe cele două doamne.

În faţa liftului, Rodica şi Magda se îmbrăţişează cu afecţiune.

– Fii fără grijă, draga mea, – şopteşte Rodica – îi dau bani să plece când vrea; când or stabili ele amândouă; ai dreptate: în septembrie, trebuie să fie deja prietene. Restul îl stabilim noi amândouă, că data viitoare când trec prin oraş, stăm mai mult de vorbă... Poate vii la noi, la reprezentanţă, la o vorbă lungă-lungă... că avem camere de protocol, unde putem bea o cafea în voie.

Viorel a plecat pe scări, fără să-i pese de greutatea genţilor. Ajuns lângă cele două doamne, Daniel stă la oarecare distanţă, lăsându-le să-şi ia rămas bun.

– Eu vă las, că mai am de făcut un drum la reprezentanţa comercială a Argentinei; un transport de piei... – se scuză Rodica, sărutând-o iar pe Magda pe obraz, lung şi umed, numai bine să-i poată şopti la ureche: *Elveţianco*... tot ce ciufulesc eu într-o zi; ar fi trebuit să-mi dau seama: e-mail despre situaţia lui la cinci jumate dimineaţa după operaţie... unele e-mailuri de la *investitor*, într-o română clară şi corectă... ai ţinut legătura cu Ionela şi ai împrietenit-o cu Odile... Şi spune-i soţului să fie un pic mai temperat... – şopteşte, arătând discret cu privirea spre gulerul înalt al bluzei medicale. Cam flămând pentru vârsta lui... – îi face cu ochiul şi se întoarce către Daniel care s-a apropiat deja: Frate-miu, eu plec înainte, cu microbuzul. Tu vii cu *Tuareg*-ul, că i-am reparat aerul condiţionat.

– Şi cine-l conduce? – întreabă Daniel, dar sora lui, coborând deja scările, face un semn de rămas bun cu palma stângă, că-n dreapta duce, ca de obicei, geanta diplomat plină cu acte.

Magda stă cu degetul înfipt în butonul de apel, să prindă liftul liber.

– Nu te supăra că n-a mai putut aştepta; ceva urgent la Rectorat.

– Sunt primul care voi face o donaţie consistentă când i se va ridica o statuie.

– De ce eşti rău?

– Mă întreb unde-i graniţa dintre rău şi bun.

– Cardiologul din mine spune că-n inimă; chirurgul din ea, într-o entorsă. La revedere, Daniel! – îi zâmbeşte Magda, ţinându-i deschisă uşa liftului.

– La revedere doamnă!

– Este prima oară când spun cu drag unui pacient *la revedere.*

– Tocmai de aceea, este prima oară când voi interzice cosirea poienilor cu flori – să am cu ce vă întâmpina când veţi veni.

– Vom fi mai mulţi decât speri tu că vom veni, ţi-o promit! – zâmbeşte cu subînţeles Magda.

– Mai mulţi?! – pare să se mire Daniel. Păcat că eşti doar cardiolog, Lenuş! Scriitorul acestei poveşti ştie că am o inimă mai mare decât ai reuşit s-o vezi tu la ecografie. Aş vrea, la plecare, să-ţi sărut mâna care m-a adormit, dar m-a şi trezit – spune el şi ia cu drag mâna oferită de Magda, o sărută, se înclină în faţa ei, apoi intră în lift.

Imediat ce vede becurile aprinzându-se alene, semnalizând apropierea de parter, Magda se întoarce şi, cu pasul ferm, ca atunci când are vreo urgenţă, pleacă spre cabinetul Dianei. Scoate cheia din buzunar, descuie uşa, intră, apoi o încuie pe dinăuntru. Lângă fereastră, stau doamna Aurelia – mică şi grăsuţă, dar cu obrazul împietrit în aşteptare – şi Diana – are cute adânci pe faţă, semn că sufletul ei plânge. Magda îi îmbrăţişează umerii şi o sărută apăsat pe gât, la ceafă.

– Încă puţin, – se aude glasul domol al Dianei, ca într-un poem recitat la orele târzii ale nopţii – şi va ieşi din clădire, va urca în vreuna dintre maşinile din parcare, că Rodica şi Rică au plecat deja cu microbuzul, şi va pleca şi el... şi cu el, şi viaţa mea... – şopteşte pe linia melodică a cântecului *A plecat un tren din gară.* Curios! – ridică puţin vocea. Măcar de-ar fi fost dimineaţă, dar toţi bărbaţii dragi nouă pleacă după-amiaza...

– Numai voi îi părăsiţi dimineaţa... – completează cu ciudă vocea bătrânei doamne Aurelia, care îşi îndreaptă spinarea, arătând în jos, către parcarea din faţa intrării principale: Uite-l! Acelaşi cu tânărul care mi-a intrat în cabinet atunci... Să n-aud o şoaptă! – hotărăşte cu acelaşi glas de pe vremuri, când era la catedră, în amfiteatru... Astăzi voi şti dacă mai merită să mă mai amăgesc că pot modela suflete sau rămân doar la nefericiţii mei, cu Alzheimer, să le alin sfârşitul. Mă aşteaptă o vară cumplit de grea: Rodica mi-a trimis deja echipa de meşteri pentru

pavilionul trei. Uite-l, – schimbă ea tonul – se apropie de maşina aceea de lux...

– Ultimul model de *Tuareg*... – şopteşte Magda.

Cele trei doamne stau neclintite, privind avide cum Daniel se apropie cu paşi ezitanţi de portiera din faţă a maşinii, care se deschide încet. Întâi, apare o pereche de pantofi eleganţi, apoi picioarele unei doamne ieşind alăturate, cu genunchii lipiţi, dar rămân aşa, în aşteptare. Mâna stângă a lui Daniel îşi oferă palma, pe care se sprijină palma doamnei, care coboară încet, cu graţia prinţeselor de odinioară dintr-o trăsură; de sub borul pălăriei de vară, de-aici, de sus, de la etaj, nu i se vede obrazul.

– Asta cine-o mai fi? – se sperie vocea Dianei în surdină, să nu tulbure liniştea nefirească din cabinetul său.

– Acum să te văd, fetiţo! – ameninţă bătrâna, sorbind-o cu privirea pe femeia coborâtă din maşină, incomodată de vântul venit în rafale, că-i flutură poalele rochiei de vară, lipindu-i-o de coapse, numai bine să i se ghicească rotundul mic al burţii.

Braţul drept al femeii lasă mâna care a ajutat-o să coboare şi, după primul pas, se întinde până ajunge la umărul stâng al lui Daniel, degetele se îndoaie pe după gâtul bărbatului şi-l trag spre ea să-l sărute lung...

– ...şi cu patimă, fetiţo, şi cu patimă!! – strigă din răsputeri bătrâna. Sunt bună, fetelor! – se adresează Magdei şi Dianei deopotrivă. Să mai spună cineva că Psihoterapia nu face minuni... Să ştii! – o ameninţă pe Diana, vânturându-şi palma spre ea. În luna a treia, cum e ea, libidoul e-n floare; dacă nu-i rezolvat, mâine-poimâine, ţi-l aduce înapoi, să i-l faci ca nou, că-i încă tânără şi nu vreau s-o scap înapoi, în vreo sectă de-asta... inumană. Şi voi ce mustăciţi amândouă?! Nu vă este ruşine să vă prefaceţi că aţi uitat ce înseamnă să fii tânără? Ia uitaţi-vă ce frumos şi-a insinuat genunchiul între genunchii lui... şi cum s-a lipit toată de el... Şi toate astea le avea în ea, dar mi-au trebuit sute de ore, să arunc zgura depusă pe predicile unor indivizi trimişi de diavolul semănător de indiferenţă şi ură faţă de farmecul vieţii, să ne poată reduce la o turmă bună doar de muls şi de făcut copii – braţe şi creiere de muncă, pentru piramidele lor!... Gaaa-ta! – vorba Mioarei. Doamne, ce bine şi-a crescut copiii: o sorbeau cu privirea când le vorbea pe *Skype*; ce mult înseamnă să fii mamă casnică!... Aia mare i-a venit cu argint din Asia... vrea să ajungă savantă. Ceilalţi... Bravo lui! Chiar că-i un adevărat Cezar... Doar cu soţia a greşit: a lăsat-o... Ar fi trebuit să ştie

vorba lui Cezar cel adevărat, că *soţia Cezarului trebuie să fie deasupra oricărei bănuieli*; ori el a lăsat-o pradă unor escroci, tâlhari de suflete... că tâlharii de bogăţii şi-au cam făcut plinul... Să vedem dacă fiica scriitorului îi poate prinde... Gata şi cu voi! Ce tot vă uitaţi?! Părăsiţi ferestrele. Nu vă este ruşine să trageţi cu ochiul? Lăsaţi-i să plece pe drumul lor. Care din voi două se pricepe la aparatul ăsta? – arată filtrul nou şi modern de cafea. Aş bea o ceşcuţă fierbinte, în care să picur puţin lapte dulce de la frigider... Ce bună sunt, ce bună sunt!... – exclamă plină de sine, trântindu-se într-unul dintre cele două fotolii, aşteptând ca Diana, – care se mişcă încet, ca în transă, ocolindu-le privirea –, să termine de preparat cafeaua.

*

* *

Aşezat comod pe scaunul din dreapta, ancorat cu centura de siguranţă – „că nu-mi permit să rămân fără carnet din cauza ta", i-a şoptit Mioara când l-a ajutat să-şi pună centura, că, de obicei, călătorea tolănit pe bancheta din spate –, Daniel întinde mereu mâna stângă, alintă burta Mioarei, apoi îşi sărută vârful degetelor.

– Ultima oară am fost cu doamna Aurelia săptămâna trecută la ginecolog – spune Mioara, când aşteaptă la un stop. M-a asigurat că-n jur de 10 ianuarie...

– Înseamnă că la început de decembrie... – începe Daniel, dar Mioara, pusă pe şotii, fericită că i-a ieşit revederea aşa cum trebuia, face pe supărata:

– Cum?! Şi până atunci postim? O omor pe Diana dacă mai eşti în convalescenţă!...

Daniel râde; ia mâna dreaptă a Mioarei, care i-a alintat coapsa un timp, strângându-i cu oarecare teamă învinsă cu greu bărbăţia întâlnită în calea degetelor sale mici şi abile, şi o sărută:

– Vom călători împreună la începutul lui decembrie...

– Unde? – întreabă Mioara, conducând cu grijă în traficul aglomerat de pe bulevard, pentru ca la prima intersecţie, să intre pe străzi laterale, mult mai liniştite. Dănuţule, te-am întrebat unde.

– Mi s-a propus să văd o fermă; poate mă hotărăsc s-o pun pe picioare.

– Departe?

– Brazilia.

– Baţi câmpii...

– Tocmai, c-o să-i cam bat, că-s mii de hectare de păşune. Am reţinut on-line şi biletele de avion... Între 27 noiembrie şi 5 decembrie stăm la Rio, la un hotel peste drum de Plaja Copacabana, că-i vară la ei. Pe 6, de Sfântul Neculai, plecăm la fazendă. Rodica mi-a spus mereu că la business class se poate dormi în voie...

Mioara se uită tot mai des şi mai lung spre soţul ei:

– Am s-o întreb pe Diana: ţi-ai scrântit mintea?

– Posibil. Vrei să-ţi arăt biletul de ieşire: scrie „entorsă a c. de gradul III”. *C.* o fi însemnând cerebel – posibil! Chiar te rog s-o întrebi. Dar te întreb şi eu: ce căutăm noi aici? De ce nu mergem direct la bază, să vedem cum stăm cu convalescenţa?...

Mioara are un recul; calcă apăsat frâna şi se întoarce mirată spre Daniel. Înţelege subit gluma, vrea să-l măsoare cu o privire plină de dojană, ca pe vremuri, dar tot subit, ca o explozie, râsul se revarsă din pieptul ei, iar braţele i se întind pe după gâtul soţului, sărutându-l până nu mai poate respira.

– Ştii ce-am citi despre sărut? – întreabă cât îşi trage sufletul – că declanşează nişte... nu ştiu cum le spune, care te pot vindeca mai repede; nu glumesc, pe cuvânt! – se alintă ea, chinuindu-se să-i ajungă mai bine în braţe. Nu fi nebun... – şopteşte, respingând fără convingere palmele soţului. Lasă... – oftează ea, trăgându-l într-o parte, să-i poată şopti la ureche – promit să-ţi „povestesc” toate cărţile citite; n-ai să fii bucuros ce „cultură” mi-am format... – râde, roşind ca o puştoaică, aşezându-se cu grijă la locul ei, sprijinită de volan, răsuflând apăsat şi rar, până îşi recapătă aerul grav: Dănuţule, vreau să vorbim puţin în linişte – arată ea umbrarul unor nuci, sub crengile cărora opreşte maşina. S-o iau şcolăreşte, cu începutul – arată spre torpedo. Te rog, dă-mi cartea de acolo... – şi primeşte o carte învelită în hârtie albastră, de ambalaj. În primele zile am avut sarcina s-o citesc. Am plâns. Am plâns abia când am terminat-o de citit a doua oară – vorbeşte încet, dar sacadat, vânturând mereu cartea. Uite dedicaţia: *Mioarei, a cărei copilărie stă la baza priceperii lui Daniel, care a reuşit acolo unde noi, specialiştii, am fost neputincioşi*. Semnătura e-a doamnei Aurelia. Am plâns de ciudă că nu mi-ai spus niciodată nimic despre drama Irinei. Dacă aş fi putut ieşi în oraş, când am terminat cartea, aş fi venit la tine, să te îmbrăţişez; crescuseşi atât de mult în ochii mei!... că n-a mai contat decât să ajung la ziua de astăzi, când să-ţi spun totul printr-un sărut... Este primul şoc: nu mai erai studentul frumos, timid şi cultivat, folosit de două doamne bovarice; erai salvatorul unei copile, mai bolnavă decât

fusesem eu, copilă care însemna totul pentru cele două doamne. Restul... – doamna Aurelia spune atât de frumos în carte! – restul a venit de la sine, cu frumuseţea şi curăţenia sufletească a unor oameni liberi; de unde să ştii tu că o mucoasă ca mine îţi purta sâmbetele?!... Al doilea şoc: de Crăciun, tatăl Irinei a plecat în Alpi trimis de doamna Aurelia, să poată fetiţa fi în compania celui drag când va veni Moş Crăciun; altfel, ar fi picat mai rău. Al treilea şoc, şi cel mai dureros, a fost când am aflat ce s-a petrecut în ziua când eu eram cu tăticul la Suceava: tatăl Irinei, venit cu o salvare, i-a spus Dianei că socrii Brânduşei au fost de acord să înalţe un spital privat de chirurgie în România doar dacă va fi girat de somitatea necontestată în materie: academicianul Marius Trifescu... Te rog, Dănuţule! – îi prinde Mioara braţul când îl vede că pare indispus de monologul soţiei. Venind incognito în sat la noi cu salvarea care l-a adus pe Viorel, profesorul i-a spus Dianei: „Accept, numai dacă tu vei fi umbra mea. Vei intra în sală cu mine, pentru că, de fapt, tu vei fi mâna întâi. Nu ştiu când, eu voi avea altă cădere; prima a fost în New York, atunci când ne-am certat la hotel; a doua, când am văzut-o pe Irina adusă de câteva studente la masa mea, după ce a încântat o sală întreagă; n-am mai ştiut ce-i cu mine şi m-am ridicat să plec; noroc de Magda că m-a îngrijit. A treia, în Mexico City, după o ceartă cu Eulalia. Contrariat, că nu mă ştiam suferind de ceva, m-am întors prin New York; prietenii de la *Columbia Hospital* mi-au dat verdictul: «Alzheimer incipient. Nu ştim când te va doborî.» Fii umbra mea – a continuat profesorul să-i spună Dianei – şi te las şefa viitoarei clinici – o meriţi! Dincolo de clinică, trăieşte-ţi viaţa; fii soţia puştiului ăsta; fă din el un chirurg bun; fă-i şi copii; vă stă bine împreună; ca femeie, ai nevoie de tinereţea lui, o simt; ca medic, ştiu că te pot pune pe soclul ce-l meriţi, dar trebuie să stai în umbra mea până voi pica; şi trebuie să nu mă laşi să fac greşeli în sală, că nu pot şti când mi se va rupe iar filmul. Şi-ţi mai cer un lucru: când se va instala boala, mulţi se vor bucura; n-am fost un coleg prea comod. Aş vrea să-mi promiţi că vei veghea să ajung într-un azil în care să nu-şi bată joc de mine..."

Mioara tace, lăsându-l pe Daniel să privească în gol, înainte, prin parbriz, timp în care ea bea apă dintr-o sticlă luată din frigiderul de la spatele scaunelor.

– Vrei? – îi arată sticla. O pun la loc... Restul îl ştim toţi: Diana l-a ales doar pe el. A interzis oricui orice referire la viaţa ei de dinainte de căsătoria cu profesorul. Soţul a scos-o întotdeauna pe ea în frunte, unde, evident, îi era locul. În urmă cu patru ani, Trifescu a avut o cădere

urâtă; a fost găsit într-o garsonieră pe care o ţinea secretă de pe vremea când era cu prima soţie, avocata. Diana l-a luat acasă şi, începând de-a doua zi, a lansat zvonul că soţul ei a plecat în Mexic, la avocată şi la fiica acestuia. La început, doamna Aurelia sau soţul, ori amândoi odată, veneau să-l trateze pe academician. Bătrânul lunecase vertiginos înapoi, în tinereţe; nu mai ştia nimic, decât hobby-ul din facultate: să fie portar de fotbal. Diana şi-a pus geamuri fumurii la maşină, ca să-şi poată scoate adesea soţul la vreo plimbare cât mai departe de ochii cunoscuţilor. Zilnic, atunci când Diana era în clinică, iar copii erau la şcoală, menajera îl ţinea încuiat la mansardă – arată privirea Mioarei spre clădirea de peste drum.

– Hm!... – pufneşte trist Daniel, privind îndelung clădirea de peste drum – Vila Verde... A rămas doar cu numele...

– Ce vrei? Diana câştigă destul, dar nu îndeajuns cât să o şi renoveze. Când soţul ei era pe moarte, ea a lansat zvonul că s-a reîntors din Mexic să moară în România. Diagnosticul decesului nu l-au ştiut decât soţii Mătăsaru. Acum, şi noi. Poate şi copiii... Doamna Aurelia, cu care m-am împrietenit, mi-a povestit toate acestea, pentru ca eu, vreodată, să ţi le spun... Am simţit-o mereu speriată de starea ta – şi nu din cauza rănilor provocate de ursoaică; ştia că Diana şi Magda te pot salva. Simţeam c-o acuză, în sufletul ei pe Diana. Rodica spera într-o minune: credea că Diana va veni vreodată cu Irina la spital, să-ţi revezi licuriciul; îşi închipuia că reîntâlnirea cu fetiţa aceea te va scoate din *autismul impus* – „diagnostic ambiguu, pus de doamna Aurelia", cum s-a exprimat o tânără doamnă procuror venită la mine zile în şir să mă chestioneze în legătură cu... înţelegi... vrea să dea de urma pastorului şi a duhovnicei. S-a purtat frumos cu mine; întrebările ei nu m-au ofensat; nici nu i-ar fi dat voie doamna Aurelia, care a asistat la toate interogatoriile. Doamna Aurelia mi-a spus c-o ştie pe procuroare; este fiica unui scriitor, ăla de-l citeai tu când şi când, Vlădeanu; el s-a îngrijit de reeditarea memoriilor tatălui doamnei Aurelia, *Un prost printre nebuni*, singura carte care vorbeşte despre ofiţerii acoperiţi din medicina psihiatrică din România. Visam toate trei – Rodica, eu, chiar şi doamna Aurelia – că reîntâlnirea ta cu Irina va fi şocul care să-ţi înfrângă ambiţia de-a rămâne autist. Diana a refuzat cu ostentaţie, chiar şi la rugămintea Magdei. „Ce-o fi cu fiica ei?!" – m-am întrebat eu odată. „O fi urâtă, dezagreabilă, stricată, poate cu vreun copil din flori" – supoziţiile Rodicăi. Şi Rodica n-a mai sperat. S-a ferit chiar şi de

compania Dianei, care o invita mereu la ea în cabinet, la o cafea. Până zilele trecute, când m-a adus să stăm aici, la umbră.

– Să înţeleg că, în absenţa mea, v-aţi scrântit şi voi la cap? *Entorsa craniană* o fi molipsitoare... – oftează Daniel, tot mai nemulţumit de şederea lor aici, la umbra nucilor. Hai la bază, că abia aştept să văd cum merge noul elicopter. Le-am promis copiilor că ajung acasă cât pot de repede – vrea el să fie din nou bărbatul dur de odinioară, dar zâmbetul soţiei îl înmoaie.

– Repede nu prea cred să poţi – îi este arătat cu privirea trotuarul de pe partea cealaltă a străzii. Îţi place ceea ce vezi?

– Nu! – răspunde Daniel ursuz. Nu-mi place nimic din ce-aş putea vedea pe strada asta blestemată. Odată, l-am urmărit pe Trifescu dintr-un taxi, să dau de urma unei doctoriţe tinere, care s-a purtat frumos cu tata, ajutându-l să nu moară în chinuri... să-i duc nişte flori, cum mă rugase tata... – şi s-a dus dracului tinereţea mea! Eu, student, n-am mers niciodată atât de frumos, de mână, cu o fată dragă!... – oftează plin de venin Daniel, hotărându-se să-i privească atent pe cei doi: el, un tânăr plăcut la prima vedere, mergând abătut, parcă ar vrea să vadă la timp pietricelele de pe trotuar, să le lovească uşor cu vârful pantofului gri, de vară, în ton cu hainele uşoare de pe el; ţine cu stânga mâna fetei, iar în dreapta duce cutia mare, din carton presat a unui violoncel; ea, o tânără zveltă, mergând dreaptă, cu privirea înainte şi cu pasul maiestuos, de tânără vestală într-un templu grecesc – „o fi purtat mii de ore o amforă pe creştet", gândeşte Daniel, devenit mai atent –, se ţine cu dreapta de mâna tânărului, jucându-se cu degetele lui, în timp ce cu stânga poartă cutia vechea a unei viori; când îşi ridică pe creştet ochelarii de soare, ochii ei migdalaţi par să arunce în jur mii de luminiţe. Doamne, frumoasă s-a mai făcut! – exclamă Daniel, cu ochii aţintiţi doar spre tânără. O vezi, Mioara? – se aprind el, strângând în palma stângă degetele soţie, s-o facă atentă la vorbele sale: Eu prevedeam de pe atunci că aşa va ajunge; aşa erai şi tu când veneai de la liceu, înainte de..., aşa am crescut-o şi pe Nely a noastră; aşa vor fi cele două, ba nu trei! – mângâie el pântecele rotunjit al soţiei.

Cei doi tineri s-au oprit în faţa portiţei de intrare în vilă; schimbă între ei instrumentele. Luminat din plin de soarele orbitor al după-amiezii de iunie, obrazul tinerei se umple de zâmbet, iar buzele modelează un cuvânt rostit mai mult în şoaptă; „probabil un *mulţumesc!* pentru că prietenul i-a dus violoncelul", îşi zice Daniel, fascinat de ceea ce vede.

– Ce-a fost în capul Dianei – Doamne, ea-i mai scrântită decât mine!, se înfurie Daniel – s-o ascundă, spunându-mi că-i ba la Paris, ba la Viena?!... Oare, teama să nu cad mai rău, că Irina, care avea vreo 5-6 anişori atunci, m-o fi uitat definitiv?...

După o tăcere de câteva clipe, în care cei doi tineri se contrazic vehement, „probabil, pe teme muzicale", Daniel oftează resemnat:

– Mda... Mulţumesc că mi-ai arătat-o! Măcar ştiu c-am făcut ceva bun cât am... cât am... nu-i drept să spun că am pierdut timpul cu Diana – a fost alegerea mea!, m-am simţit liber să aleg... Şi ea a fost liberă să aleagă, dar trebuia să mi-o spună! – aş fi înţeles-o... Hai, mi-ajunge pe ziua de azi! Într-o Evanghelie se spune: „Ajungă zilei răutatea ei!..." Ajungă-ne cât a fost! – hotărăşte el. Porneşte maşina, să mergem la bază; vreau să zbor mai repede spre casă...

– Şi nu vrei să cunoşti adevăratul motiv al refuzului Dianei de-a o aduce pe Irina la spital?

– Ce motiv? – întreabă Daniel contrariat de zâmbetul echivoc al soţiei, care priveşte lung, înainte, strada pustie; stă aşa, în aşteptare, până la un moment dat, când obrazul i se umple de zâmbet.

– Acela – arată mâna ei.

De undeva, de pe o alee laterală, a apărut un tânăr într-un trening murdar, pătat de noroi de la bălţile de pe terenul de fotbal formate la ploaia scurtă de ast' noapte, cu adidaşii năclăiţi de apă şi noroi, cu geanta sport agăţată pe umărul stâng şi cu braţul drept ridicat, purtând o minge de fotbal, care se roteşte pe vârful indexului.

– Octav!... Octavian al nostru! Ce-i cu el aici?! – se sperie Daniel, gata să sară din maşină.

– Priveşte-l mai bine, Dănuţule – îl strânge Mioara de braţ, reţinându-l. Al nostru este încă tuns chilug şi-i mai mic decât acesta cu un an...

Daniel a rămas cu privirea ţintă pe tânărul întors de la antrenament.

– Scripcă, fii atent aici la maestrul! – strigă acesta, retrăgându-şi braţul, astfel ca mingea să cadă spre piciorul lui drept, care o loveşte cu putere, trimiţând-o în stâlpul portiţei de intrare în vilă, chiar pe lângă cutia viorii.

– Măgarule, te spun eu mamei! – ameninţă Irina.

– Poate-mi loveai vioara... – şopteşte speriat tânărul, ducând mâna cu vioara la spate.

– Şi ce? Nu-i *Stradivarius*.

– Nici tu Maradona sau Pele.

– Ba amândoi la un loc; v-arăt eu vouă! Din primul meu contract, vă finanţez un turneu în jurul lumii. Să scap de tine, sor-mea, că m-am săturat să-ţi aud mâţa plângând la mansardă, pe balcon, când nu eşti acasă.

– Pune-ţi javra în legătoare, să n-o mai alerge când coboară în curte. Hai, Sorine, pa! Pe mâine! – face Irina un semn de rămas bun tânărului şi se grăbeşte să descuie portiţa. Dacă eşti măgar, te las afară până vine mămica! – îşi ameninţă fratele. Să vadă şi ea cum umbli pe stradă – adaugă şi trânteşte furioasă portiţa în urma sa.

– Dă-mi telefonul tău, s-o sun pe mama, să-mi deschidă poarta – întinde Adrian mâna spre tânărul cu vioara.

– Nu-l port la mine când am repetiţii – îi răspunde Sorin, văzându-şi de drum.

– Nici eu n-o să te sponsorizez, chiar de-ai ajunge Paganini! – îi strigă Adrian.

– Oricum, – se întoarce tânărul violonist hotărât – fii sigur că nici eu, nici Irina, poate nici mama n-o să venim la primul meci mare al tău.

– În schimb, am să vin eu la concertul vostru de Crăciun; umplu sala cu toţi suporterii echipei; le spun că-l vor vedea pe Maradona cântând la balalaică, instrumentul lor naţional.

– Balalaica-i a ruşilor, ignorantule.

– Ştiam că ăştia cântă la kalaşnikov şi dau la gioale pe teren, că nea Mitu, secundul, povestea c-a venit cu dreptul în ghips de la meciul cu *Melitopol maladeţ*.

– Melitopol e-n Ucraina.

– Şi ce?! Eu tot vă umplu sala cu suporteri; le spun că aţi adus o formaţie de dansatoare de samba din Rio, care vor dansa goale, pe muzică de Boccherini, că m-a înnebunit sor-mea cu violoncelul ei – şi numai din cauza ta!

– Te spun doamnei doctor, să ştii!

– Dacă încerci să-i strici ziua, data viitoare ţintesc scripca! Vezi tu pe dracul... – ameninţă Adrian, plimbându-se furios pe lângă portiţa de intrare în care dă de câteva ori cu piciorul, apasă mult butonul soneriei, până se aude de dincolo de zid lătratul subţire al căţelului, căruia îi strigă: Taci, Lăbuş! Mai bine du-te la mansardă şi flocăieşte-i mâţa...

Se mai învârte un timp în faţa porţii, dă un şut în baza gardului de beton, apoi, şovăielnic, trece strada şi se opreşte la portiera maşinii de lux parcată sub nuci.

– Sărut mâinile! – se înclină în faţa Mioarei. Vă salut! – face un semn lui Daniel. N-aveţi cumva un telefon cu *Android?*, că ştiu codul de intrare, să-mi deschid portiţa înainte de-a veni mămica.

– Ţi-e teamă de ea? – îl întreabă Mioara, făcând un gest discret lui Daniel, să nu scoată din buzunar telefonul mobil.

– Ei, teamă... – zâmbeşte tânărul; „Doamne, ca Octavian al meu!", se luminează Daniel. Nu vreau s-o supăr pe mămica tocmai astăzi – se explică tânărul. A zis că vine mai devreme; cred c-a scăpat de belea.

– Ce belea?! – se miră Mioara.

– Am prins eu ceva din discuţiile ei cu mătuşica mea, doctoriţă şi ea: au avut în clinică pe cineva mai special; cred că vreunul mare, trimis de patroană; nici concediu nu şi-a luat; Doamne, bine că l-ai adus pe ăla! – îşi face tânărul cruce – c-am scăpat de-o croazieră plicticoasă pe urmele vikingilor; aş fi murit de plictiseală pe vapor. Aşa, am putut să trag tare la antrenament, să fiu selecţionat; sunt bun!, centru înaintaş la naţionala de tineret... La şcoală, mai nasol, că-s corigent la Istorie... Când o să afle mama... Dar aţi văzut? Dacă voiam, praf îi făceam scripca. Sor-mea şi-a terminat şi ea de pus licuricii pe portativ, că-i muziciană... Uite-o, mă caută... – arată el spre portiţa lăsată deschisă de Irina, ieşită în mijlocul străzii să vadă unde i-a dispărut fratele.

– Teci în casă să te speli – îi strigă. Vine mămica acuşi...

– Ssst! – şopteşte Mioara, continuând să strângă braţul soţului, să nu facă vreun gest. Te rog să mai stăm puţin! – spune cu calm când cei doi copii au intrat deja în vilă, acompaniaţi de lătratul de fericire al căţelului. Şi eu am judecat-o greşit pe Diana... dar când l-am văzut pe Adrian – aşa îl cheamă pe fiul vostru – mi s-a întunecat mintea. Noroc de Rodica! Eram amândouă aici, tot în maşina asta. Ea aflase adevărul de câteva zile... Te vreau la înălţime, Dănuţule! – îi spune Mioara, privindu-l cu ochii umezi deja. Ştii când ne-a cununat părintele Grigore iar eu am plâns? Visam până în ultima clipă să vină o femeie oarecare – nu importa cine şi de unde – şi să-mi spună doar atât: „Sunt mama ta; am venit să te văd..." Pe noi doi ne-a legat întotdeauna dragostea pentru copii. În noaptea în care am dormit cu tine pe deal – eram copilă –, i-am spus primei stele căzătoare: „Să ajung soţia lui şi să avem mulţi copii".

N-am să-ţi reproşez niciodată că avem mai mulţi decât ţi-am putut face eu; unde-s şase, mai încap doi...

– Doi?! – tresare Daniel. Ce vrei să spui?

– Rodica mi-a şoptit că-n cabinetul doamnei Magda a zărit poza unei fetiţe care seamănă leit cu Elena noastră, pe care doctoriţa, prima dată când te-am vizitat, o ţinea numai în braţe şi plângea. Ionela noastră este tare mândră de prietenia ei cu Danielle-Odile *de Bocage*... Uite maşina Dianei – arată spre maşina „de culoare incertă", care face o buclă, trece în viteză pe lângă ei şi intră cu botul până în porţile mari, care încep să se deschidă automat, comandate de telefonul Dianei.

– Mda... – oftează Daniel trist – până la urmă, şi-a pus geamuri fumurii...

– Ţi-am spus – intervine Mioara –, să-şi poată plimba soţul... Ce ai?! – se sperie ea, văzându-şi soţul aplecat, cu coatele pe genunchi şi cu ochii în podul palmelor. Dănuţul meu drag, – îl alintă – ce-i cu tine? Suntem oameni maturi, dragul meu...

– Porneşte maşina şi hai acasă... – răzbat cu greu vorbele lui Daniel. Înnebunesc de-a binelea dacă mai rămân la marginea drumului iar...

– Tocmai de-aceea! – ridică Mioara glasul. Vrei să întorc maşina şi să te duc doamnei Aurelia?

– Pe mine?! – se uită contrariat spre soţia sa Daniel. Ce te-a apucat?!

– Vreau să asculţi ce-am hotărât cu Rodica. Este timpul să tragem linie! – face Mioara un gest categoric, scoţând din torpedo două plicuri. Pentru Irina! – îi pune un plic în mână: Sunt actele pianului ce-l va primi peste câteva zile; Rodica a aflat de la doamna doctor Axinte că şi-l doreşte – îi trebuie! Dincoace, în plicul acesta sunt cecurile pentru clubul sportiv al lui Adrian; Rodica a plătit dimineaţă totul, să fie liber de contract, să joace, dar să plece când şi unde va dori el când va împlini 18 ani. Magda speră că Diana, într-un an-doi, îl va îndrepta, totuşi, spre Medicină... Oricum, fiul tău şi-al ei trebuie să fie liber de contract, să nu poată fi vândut de patronul clubului ca un sclav.

– Şi ce să fac eu cu ele? – tremură plicurile în mâna lui Daniel.

– Să le înmânez, împreună cu buchetul de flori din portbagaj.

– Nu pot! – respinge ferm vocea lui Daniel.

– Ba ai să poţi, dragul meu! Ba ai să poţi... – repetă mai domol glasul stins al Mioarei. La 35 de ani, eu am reuşit să redevin normală;

am scăpat din ghearele unei minciuni care mă făcuse sclavă. La 40, vreau ca tu să uiţi că ai fost robul orgoliului...

– Nu-i orgoliu, Mioara... Nu pot, nu pot, crede-mă! În casa aceea, – arată el cu privirea vila de peste drum – eu sunt un străin. Mi-e groază să mă simt un intrus: băiatul meu nici nu-şi închipuie că exist; Irina m-a uitat de-atunci, iar Diana... m-a obligat mereu la *da, doamnă; nu, doamnă.* La plecare, nici nu mai era în clinică, plecase la Rectorat... – „dar n-a uitat să adauge pe biletul meu de ieşire din spital adevăratul diagnostic: entorsă...", gândeşte plin de tristeţe Daniel, privind fix gardul vechi, din scândura putrezită de vreme, de dincolo de nucii care ţin umbră parcării; „acuşi, voi fi şi eu ca un gard vechi... toţi îmbătrânim..."

Întoarsă mult spre dreapta, Mioara şi-a pus palmele amândouă una peste alta pe umărul stâng al soţului, şi-a lăsat fruntea peste ele şi plânge încet, să nu tulbure liniştea după-amiezii pornite vertiginos spre înserare.

Neclintit în locul său, Daniel priveşte înainte, în gol; simte că noaptea-i aproape, dar nu-i mai pasă, nu mai are nici un gând, nici o dorinţă – doar priveşte gardul vechi, putrezit; „şi ce frumos era când am stat cu taxiul tot în locul acesta..."

Glasul unui căţel, de dincolo de zidurile înalte, cu senzori la colţuri, sparge liniştea, lătrând scurt, şi jucăuş, ameninţat mereu de mieunatul războinic al unui pisoi.

Undeva la etaj, în dormitorul vast, Diana caută de câteva minute în dezordinea din jur – „am uitat că astăzi menajera a fost liberă" –, un loc unde să-şi pună poşeta, cheile maşinii şi telefonul mobil.

– Să-mi las hainele şi să-mi iau un halat, să cobor în bucătărie... – vorbeşte de una singură. Mă ajuţi? – întreabă, simţind-o pe Irina la spatele său. Adişor unde-i; doarme?

– Aş! Face duş; abia a venit.

– L-am zărit pe Sorin; mergea tare abătut. V-aţi certat iar?

– Nu... Trebuie să mai găsim o piesă pentru concert; poate optăm pentru cvartetul *Razumovski* de Beethoven, că până la Crăciun, avem timp destul să-l învăţăm... Da' ce faci, nu mă asculţi? Văd că nu te înduri să dezbraci bluza. Am şi eu una la fel... Mi-a fost teamă s-o scot, să nu te superi...

– Ce tot zici? – devine Diana atentă o clipă.

– Acum, că sunteţi mai libere...

– Cine ţi-a zis asta?

– ...nana a promis că duminică vine pe la noi, să ieşim undeva, la iarbă verde... Ce ai, ce te uiţi aşa?

– De când stă maşina aceea acolo, în parcarea de sub nuci? – întreabă Diana, rămasă cu degetele pe ultimul nasture al bluzei descheiate la piept, privind speriată maşina de sub nuci.

– Nu ştiu, mămico; era acolo când am venit. A mai stat şi-n alte zile. Are număr de Suceava; atunci erau două doamne în ea. Cred că se odihnesc înainte de a porni la un drum aşa lung...

Cât timp a vorbit Irina, degetele Dianei s-au mişcat involuntar, cu repeziciune, încheind la loc nasturii bluzei elegante, de vară, dintr-o mătase fină, de demult, în timp ce ochii ei au privit doar parcarea: o femeie tânără, mişcându-se graţios în rochia ei largă, cu pălăria de soare împinsă uşor spre creştet, că i se vede faţa gravă, a coborât de la volan, a ocolit maşina prin faţă, deschizând portiera din dreapta, apoi a mers la portbagaj şi a scos un buchet mare de flori de câmp viu colorate. De pe locul din faţă coboară încet, fără nici o tragere de inimă, un bărbat. Femeia se strecoară pe lângă el, ia de pe bord două plicuri, i le arată, îi spune ceva, ca un ordin, lovindu-l cu plicurile în piept, apoi i le pune cu un gest hotărât în mână, făcându-i semn să le strecoare în buzunarul drept al pantalonului. Cei doi mai schimbă încă păreri – domnul ezită; doamna cu pălărie este fermă: pune buchetul de flori în braţele bărbatului apoi, privindu-l fix –„ce frumos îi luminează soarele obrazul de femeie tânără, plină de viaţă!...", o admiră Diana –, îi mai spune ceva, după care se ridică pe vârfuri şi-l sărută, conducându-l doi paşi spre mijlocul şoselei.

– Mămico, la ce te uiţi aşa fix?! – se nelinişteşte Irina. Mămico!... – tremură glasul tinerei rămase cu privirea pe fereastră – omul acela vine spre noi... Mămico, vine!, uite, trece strada spre noi... Îl cunoşti? Ce-i cu tine?! – se sperie, când îşi priveşte mama. De ce plângi? Mămico!... – se plimbă privirea Irinei între ochii înlăcrimaţi ai mamei sale şi bărbatul din mijlocul străzii, cu un mers calm, dar de o anume măreţie, ca un general pornit spre ultima bătălie, de a cărei victorie se îndoieşte, dar nu vrea să-şi descurajeze camarazii de arme, care îl urmăresc cu privirea. Mămico, – imploră vocea Irinei – spune-mi... Nu-i aşa că este el?... El este mămico, văd c-ai surâs! – exclamă Irina fericită, sărutându-şi mama cu patimă pe obraz, apoi se retrage spre uşă în fugă. Nu poate fi decât el; ştiam c-o să vină!... Adrian! – strigă din răsputeri – îmbracă-te repede, c-avem un oaspete... Tăticul! – răspunde ea întrebării fratelui. Tăticul meu! A venit tăticul! – strigă,

fugind spre scările centrale, care coboară la intrarea în vilă. Mă duc să-l întâmpin. Ştiam că odată şi-odată va veni; aşa mi-a promis, că va veni... Atunci, în poiana cu margarete – se aude glasul ei de pe scări –, mi-a promis că va veni să mă ducă la altar, şi eu am ştiut că-şi va ţine promisiunea; întotdeauna şi-a ţinut-o. Tăticul meu mi-a promis că va veni într-o zi cu soare şi cu multe flori de câmp...

– sfârşitul romanului –

iulie 2013-noiembrie 2015
Piatra Neamţ, Fedeleşeni, Bucureşti

DE ACELAŞI AUTOR:

Zaruri de cretă, roman, Ed. Junimea, 1976;
Ziua magnoliilor viscolite, roman, ediţia I-a, Ed. Cartea Românească, 1979; ediţia II-a, Ed. Junimea, 2008;
Cursa rapidă, roman, Ed. Junimea, 1982; ediţia II-a, Ed. Junimea, 2008;
Vremea brânduşelor, Ed. Cartea Românească, 1984;
Teona, roman, Ed. Junimea, 1989; ediţia II-a, Ed. Junimea, 2008;
Sfârşitul înserării, roman, Ed. Cartea Românească, 1989;
Zodia bâlciului, roman, Ed. Plumb, 1995,
Maria, prinţesă de Place Pigalle, roman, Ed. Plumb, 1995;
A fluierat în timpul Evangheliei, teatru, Ed. Universal Dalsi, 2003;
Lacrimile tăcerii, roman, Editura Business Adviser, 2010;
Sezonul pescăruşilor, film despre furtul tezelor de doctorat în Chimie, realizat în 1984, regia: Nicolae Opriţescu, după scenariul lui Constantin Munteanu, interzis la vizionare (22 dec. 1984), ţinut sub sechestrul pus de Judecătoria sector 1 ca să nu fie distrus (avocat: Yolanda Eminescu), ieşit pe ecrane în 1990, distins cu Marele Premiu al Cinematografiei pe anul 1990;
Valea Râsului, piesă de teatru, Teatrul Tineretului, Piatra Neamţ, 1974;
Nimic despre sânziene, piesă de teatru, Teatrul Dramatic, Braşov, 1982, publicată în revista Teatrul nr. 1/1978;

Numeroase scenarii de teatru pentru Radio şi TV.

Tetralogia **CRISTINA**
Cartea întâia: **Pentru o salbă de mărgele**, Editura Junimea, 2012;
Cartea a doua: **Doamna în hermină albă,** Editura Junimea, 2012;
Cartea a treia: **Groapa cu lei**, Editura Junimea, 2012;
Cartea a treia: **Steaua polară**; Editura Junimea, 2012.

Trilogia **VIAŢA LA SECOND HAND**
Cartea întâia: **Femei cardinale**, Editura Junimea, 2012;
Cartea a doua: **A trecut un scriitor...** , Editura Junimea, 2013;
Cartea a treia: **Bufonul sorţii,** Editura Junimea, 2013;

Darul de Crăciun, Editura eLiteratura, 2013.

Carte de vizită

Editură de excepţie în România

Singura editură care oferă:

Servicii suplimentare GRATUITE la tipărirea unei cărţi:

- Grafică gratuită pentru copertă
- Cărţi parfumate gratuit (avem 10 parfumuri pe stoc, aprobare OSIM)
- Materiale publicitare gratuite pentru lansare
- Publicarea autorilor ale căror cărţi le-am realizat în Revista Internaţională de Cultură *CERVANTES*
- Apariţia unor articole critice în revistele culturale partenere (cinci reviste)
- Semnalarea apariţiei cărţii la Editura *Inspirescu* pe circa 70 grupuri culturale pe facebook

- Semnalarea cărţilor apărute la Editura *Inspirescu* la circa 4000 români din ţară sau străinătate care au tangenţă cu activitatea culturală.

Metodele folosite sunt cele de campanii de emailing lunare. Serviciile descrise mai sus sunt supuse unor termene şi condiţii care includ numărul de cărţi (tiraj) şi fidelitatea autorilor faţă de editură. http://www.facebook.com/groups/390305564361864/

Director editură, Liliana Terziu, tel. 0726.178.684
Manager grup cultural, George Terziu, tel. 0732.407.032

www.inspirescu.ro